

SÀO NAM

PHAN BỘI CHÂU

Quốc Văn

CHU DỊCH

Diễn Giải

CHU DỊCH QUỐC VĂN DIỄN GIẢI

Sào Nam
Phan Bội Châu

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

LỜI GIỚI THIỆU

VỀ VĂN BẢN TÁC PHẨM QUỐC VĂN CHU DỊCH DIỄN GIẢI

PHÁT ĐOẠN TỪ

PHẨM LÊ

CHU DỊCH THƯỢNG KINH

01. QUẺ BÁT THUẦN CÀN

02. QUẺ BÁT THUẦN KHÔN

03. QUẺ THỦY LÔI TRUÂN

04. QUẺ SƠN THỦY MÔNG

05. THỦY THIÊN NHU

06. QUẺ THIÊN THỦY TUNG

07. QUẺ ĐỊA THỦY SƯ

08. QUẺ THỦY ĐỊA TỬ

09. QUẺ PHONG THIÊN TIÊU SÚC

10. QUẺ THIÊN TRẠCH LÍ

11. QUẺ ĐỊA THIÊN THÁI

12. QUẺ THIÊN ĐỊA BỈ

13. QUẺ THIÊN HỎA ĐỒNG NHÂN

14. QUẺ HỎA THIÊN ĐẠI HỮU

15. QUẺ ĐỊA SƠN KHIÊM

16. QUẺ LÔI ĐỊA DƯ

17. QUẺ TRẠCH LÔI TÙY

18. QUẺ SƠN PHONG CỒ

19. QUẺ ĐỊA TRẠCH LÂM

20. QUẺ PHONG ĐỊA QUÁN

21. QUẺ HỎA LÔI PHÊ HẠP

22. QUẺ SƠN HỎA BÍ

23. QUẺ SƠN ĐỊA BẮC

24. QUẺ ĐỊA LÔI PHỤC

25. QUẺ THIÊN LÔI VÔ VŨNG

26. QUẺ SƠN THIÊN ĐẠI SÚC

27. QUẺ SƠN LÔI DI

28. QUẺ TRẠCH PHONG ĐẠI QUÁ

29. QUẺ BÁT THUẦN KHẨM

30. QUẺ BÁT THUẦN LÍ

CHU DỊCH HẠ KINH

- [31. QUẺ TRẠCH SƠN HÀM](#)
- [32. QUẺ LÔI PHONG HẰNG](#)
- [33. THIÊN SƠN ĐÔN](#)
- [34. QUẺ LÔI THIÊN ĐẠI TRÁNG](#)
- [35. QUẺ HOẢ ĐỊA TẤN](#)
- [36. QUẺ ĐỊA HÓA MINH DI](#)
- [37. QUẺ PHONG HỎA GIA NHÂN](#)
- [38. QUẺ HỎA TRẠCH KHUÊ](#)
- [39. QUẺ THỦY SƠN KIÊN](#)
- [40. QUẺ LÔI THỦY GIẢI](#)
- [41. QUẺ SƠN TRẠCH TÔN](#)
- [42. QUẺ PHONG LÔI ÍCH](#)
- [43. QUẺ TRẠCH THIÊN QUẠI](#)
- [44. QUẺ THIÊN PHONG CẦU](#)
- [45. QUẺ TRẠCH ĐỊA TỤY](#)
- [46. QUẺ ĐỊA PHONG THẮNG](#)
- [47. QUẺ TRẠCH THỦY KHỐN](#)
- [48. QUẺ THỦY PHONG TỈNH](#)
- [49. QUẺ TRẠCH HỎA CÁCH](#)
- [50. QUẺ HỎA PHONG ĐỈNH](#)
- [51. QUẺ BÁT THUẦN CHẤN](#)
- [51. QUẺ BÁT THUẦN CẦN](#)
- [53. QUẺ PHONG SƠN TIỆM](#)
- [54. QUẺ LÔI TRẠCH QUY MUỘI](#)
- [55. QUẺ LÔI HỎA PHONG](#)
- [56. QUẺ HỎA SƠN LỮ](#)
- [57. QUẺ BÁT THUẦN TÔN](#)
- [58. QUẺ BÁT THUẦN ĐOÀI](#)
- [59. QUẺ PHONG THỦY HOÁN](#)
- [60. QUẺ THỦY TRẠCH TIẾT](#)
- [61. QUẺ PHONG TRẠCH TRUNG PHU](#)
- [62. QUẺ LÔI SƠN TIÊU QUÁ](#)
- [63. QUẺ THỦY HỎA KÍ TẾ](#)
- [64. QUẺ HỎA THỦY VI TẾ](#)

[HỆ TỬ THƯỢNG TRUYỀN](#)

[CHƯƠNG THỨ NHẤT](#)

[CHƯƠNG THỨ HAI](#)

[CHƯƠNG THỨ BA](#)

[CHƯƠNG THỨ TƯ](#)

[CHƯƠNG THỨ NĂM](#)

[CHƯƠNG THỨ SÁU](#)

[CHƯƠNG THỨ BẢY](#)

[CHƯƠNG THỨ TÁM](#)

[CHƯƠNG THỨ CHÍN](#)

[CHƯƠNG THỨ MƯỜI](#)

[CHƯƠNG THỨ MUỖI MỘT](#)

[CHƯƠNG THỨ MUỖI HAI](#)

[HỆ TỬ HÀ TRUYỀN](#)

[CHƯƠNG THỨ NHẤT](#)

[CHƯƠNG THỨ HAI](#)

[CHƯƠNG THỨ BA](#)

[CHƯƠNG THỨ TƯ](#)

[CHƯƠNG THỨ NĂM](#)

[CHƯƠNG THỨ SÁU](#)

[CHƯƠNG THỨ BẢY](#)

[CHƯƠNG THỨ TÁM](#)

[CHƯƠNG THỨ CHÍN](#)

[CHƯƠNG THỨ MUỖI](#)

[CHƯƠNG THỨ MUỖI MỘT](#)

[CHƯƠNG THỨ MUỖI HAI](#)

[THUYẾT QUÁI TRUYỀN](#)

[CHƯƠNG THỨ NHẤT](#)

[CHƯƠNG THỨ HAI](#)

[TỬ QUÁI TRUYỀN](#)

[TẬP QUÁI TRUYỀN](#)

[ĐỀ BẠT TỬ](#)

LỜI GIỚI THIỆU

Từ Âu học tràn khắp phương Đông, học giả phương Đông say mê theo ngọn triều Âu hoá. Nói đến triết học thời kể những Bá Lạp Đồ (Platon), Khang Đức (Emmanuel Kant), Tô Cách Lạp Đề (Socrate), v.v. nay dẫn sách này, mai diễn thuyết nọ, mà bao nhiêu triết học sẵn có ở bên phương Đông ta, xem như một vật trong viện tàng cổ, mà không ai nhắc đến.

Gần đây, các nhà học giả Âu Tây, khảo sát văn hoá phương Đông, nhiều người tỏ lòng sùng bái, tìm sách xưa mà dịch ra để thu nhập tư tưởng cho học giả Âu Tây.

Xem bài *Ký Yết Khổng Miếu* của bác sĩ Ô Lư, người Pháp, thời rõ người Tây yêu chuộng triết học Đông phương là dường nào. (Bài này nguyên Pháp văn, báo *Nam Phong* số 83 có dịch đăng).

Ký giả có một người bạn tinh thâm Hán học, trên hai mươi năm du lịch nước Nhật và nước Tàu, cùng học giả Đông Tây giao thiệp cũng nhiều, nay tuổi đã già không muốn chen mình vào trong cuộc đời đáng chán này, xoay lại đóng cửa đọc sách, làm bạn cùng mấy bậc danh triết đời xưa. Trong lúc thông thả, nhân đem bản *Chu Dịch* dịch ra quốc văn, lấy tư tưởng cao thượng dung hợp mà giải thích theo lối vũ trụ quan, nhân sinh quan phát triển được nhiều tinh diệu, và thích hợp với lẽ tiến hoá.

Thuở nay nhiều người xem bộ *Chu Dịch* như một thứ sách chỉ dùng về việc bói, việc số, đã không ích cho đời, mà lại dẫn người đời vào cõi mê tín. Nay có bản sách này, không khác gì dọn gai góc mà thấy đường bằng, vệt mây mù mà thấy mặt trời, làm cho chân tướng triết học của thánh hiền Đông phương bị che lấp mấy trăm đời, nay được bày tỏ một cách sáng suốt, giá trị của bản sách này không phải là ít.

Toàn bản *Chu Dịch Quốc Văn* này cả mười quyển nhỏ, đầu từ quẻ *Càn*, sau đến quẻ *Vị Tế*, gồm sáu mươi bốn quẻ, Hào từ, Tượng, Soán, đều có giải nghĩa, mà bình luận một cách rõ ràng.

Hiện xã hội ta ngày nay, đối với Hán học có chiều lãnh đạm, nhất là triết học cao sâu thâm thúy như bản *Chu Dịch* này, lại cũng ít người muốn xem; mà có lẽ cũng ít hiểu nữa. Vì thế nên chưa dám in vội.

Tuy vậy, ngọc ở trong đá, vàng ở dưới bùn, dầu là ít người thưởng thức đến, song cái giá trị quý báu của nó không vì cái có che lấp ấy mà tiêu mòn, mà hai mươi triệu con Hồng, cháu Lạc này há lại không có người có cái ý tưởng đối với triết học phương Đông ta mà tỏ lòng muốn bảo tồn và phát triển ra hay sao?

Kí giả nghĩ thế nên trước hết viết mấy lời tỏ cùng đồng bào ta biết nhà Hán học ta có người học được thâm thúy, đủ tri thức mà phát triển được những học thuyết của thánh triết xưa, để công hiến cho kẻ hậu học, sau xin đăng bài *Tựa* của người làm bản sách *Chu Dịch Quốc Văn* ấy. Độc giả ném một miếng cũng đủ biết mùi toàn đỉnh, còn sự ấn hành xin đợi ngày khác.

MINH VIÊN HUỲNH THỨC KHÁNG

VỀ VĂN BẢN TÁC PHẨM QUỐC VĂN CHU DỊCH DIỄN GIẢI

Đây là một công trình biên khảo khá đồ sộ và có giá trị lớn của Phan Bội Châu trong những năm cuối đời, khi Cụ sống ở Bến Ngự (Huế). Phan Bội Châu thật đã không bỏ phí một khoảnh khắc thời gian nào của cảnh sống "vô liêu" lúc bấy giờ để sống một cách có ích nhất, như là một học giả uyên bác, một nhà tư tưởng tầm cỡ của thời đại. Cụ đã dồn hết sức lực và tâm huyết để nghiên cứu thêm, giải thích lại một số thành tựu vĩ đại của văn hóa phương Đông dành cho các thế hệ con cháu mai sau:

- Bộ *Kinh Dịch* (*Chu Dịch Quốc văn Diễn Giải*).
- Học thuyết của Khổng Tử (*Khổng Học Đăng*).
- Tư tưởng triết học Phật giáo (*Phật Học Đăng*), v.v.

Cụ nghiên cứu *Kinh Dịch* và hoàn thành việc biên khảo bộ sách này với hơn 1.000 trang bản thảo, rồi cho chép tay làm 3 bản "chữ quốc ngữ", mỗi bản chép trên khoảng 30 quyển vở giấy học sinh loại 48 trang (giấy kẻ ngang khổ 15 x 22 cm). Những bộ bản thảo "gốc" này giao cho người thân của Cụ cất giữ. Sau đó, cuối năm 1937 trên một mặt báo *Tiếng Dân* (số phụ trương Chủ Nhật), cụ Huỳnh Thúc Kháng đã có bài giới thiệu "quảng cáo" về bộ sách này: "... trước hết viết mấy lời tỏ cùng đồng bào ta, biết nhà Hán học ta có người học được thâm thúy, đủ trí thức mà phát triển được những học thuyết của thánh triết xưa, để cống hiến cho kẻ hậu học, sau xin đăng bài *Tựa* của người làm bản sách *Chu Dịch Quốc Văn* ấy. Độc giả nếm một miếng cũng đủ biết mùi toản đỉnh, còn sự ẩn hành xin đợi ngày khác", nhưng rồi bộ sách này cũng không có điều kiện xuất bản khi Cụ Phan còn sống.

Năm 1943, ở trong Nam xuất bản cuốn sách của Phan Văn Hùm nhan đề *Vương Dương Minh*, người ta đọc thấy, lần đầu tiên có trích dẫn một số đoạn của bộ *Quốc Văn Diễn Giải*. Có chỗ tác giả chép lại cả một mục đề "Vương Học ở Nhật Bản" rút từ bộ sách trên để thuyết minh cho luận điểm của mình. Không rõ Phan Văn Hùm có giữ một "bản thảo gốc" nào của bộ *Quốc Văn Diễn Giải* và đến nay bản ấy có còn nữa không?

Nhưng toàn văn bản thảo của bộ sách này thì mãi đến năm 1967, nhân kỉ niệm 100 năm ngày sinh của Phan Bội Châu, chúng tôi mới phát hiện được một phần: 16 tập trong tổng số 30 tập tại kho lưu trữ tư liệu của Ti Văn Hóa Nghệ An. Hồi đó, chúng tôi đã "thông báo" trên báo *Nhân Dân* số ra ngày 29-12-1967. Sau đó, tìm hiểu kĩ thì biết xuất xứ của bộ bản thảo gốc này là do ông Nguyễn Văn Yêm (thường gọi là Thầy Em), là người cháu gọi Cụ Phan bằng cậu, nguyên là học trò của Cụ những năm 1934-1938 tại Bến Ngự, được Cụ giao cho cất giữ một trong ba bộ "bản thảo gốc". Sau Cách mạng Tháng Tám 1945, ông Nguyễn Văn Yêm đã đem tặng lại cơ quan văn hóa của tỉnh Nghệ An cùng với một số tác phẩm khác của Phan Bội Châu, nhưng qua thời gian, bộ bản thảo này đã bị thất lạc mất một số.

Đồng thời với sự phát hiện trên ở Nghệ An thì tại Huế, trong cuộc triển lãm các hiện vật và tác phẩm của Phan Bội Châu nhân kỉ niệm 100 năm ngày sinh của Cụ được tổ chức tại Viện Đại Học Huế cuối năm 1967, gia đình ông Tống Châu Phu (ở tòa Khâm Thiên Giám, Thành Nội, Huế) cũng gửi đến Ban Tổ Chức Triển Lãm một tập "bản thảo" *Chu Dịch* được sao chép lại rất công phu, trang trọng từ một bản thảo gốc do gia đình ông Phan Nghi Đệ (con trai của Cụ Phan sống ở Huế) cho mượn. Tập sách này chép tay chữ rất đẹp trên khổ giấy đôi, đóng bìa cứng, mạ vàng, đựng trong một hộp gỗ, rất hấp dẫn mọi người. Ít lâu sau, năm 1969, Nhà sách Khai Trí ở Sài Gòn đã sử dụng chính bản chép tay này của ông Tống Châu Phu để xuất bản thành 2 tập sách dày 1.224 trang khổ 14 x 20 cm lấy nhan đề là *Chu Dịch* và không ghi xuất xứ văn bản. Như vậy là đến năm 1969, đông đảo bạn đọc mới được tiếp xúc với bộ sách quý này, nhưng nội dung tác phẩm này vẫn còn bị thiếu mất 4 chương, mà theo chúng tôi đến nay, cũng thật khó lòng "bổ khuyết" nếu chúng ta không tìm thấy một "bản thảo gốc" đầy đủ hơn.

Còn bản thảo ở gia đình ông Phan Nghi Đức đến nay cũng thất lạc mất rồi. Dù sao thì bản của Khai Trí vẫn là bản tương đối đầy đủ nhất. Đối chiếu với "bản thảo gốc" ở Nghệ An (phần còn lại) không có gì sai biệt đáng kể.

Nhân đây cùng xin ghi nhận tấm lòng trân trọng đối với các trước tác của Phan Bội Châu của ông Tổng Châu Phu cũng như hảo ý của Nhà sách Khai Trí trước đây.

CHƯƠNG THÂU

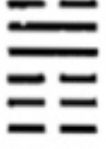
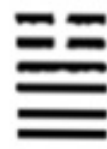
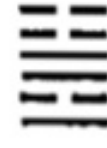
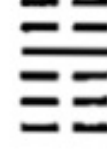
伏 義 六

乾一

兌二

離三

震四

八純乾 天澤復 天火同人 天雷无妄 天風姤 天水訟 天山遯 天地否	 	澤天夬 八純兌 澤火革 澤雷隨 澤風大過 澤水困 澤山咸 澤地萃	 	炎大有 火澤睽 八純離 火雷噬嗑 火風鼎 炎未濟 火山旅 火地晉	 	震天莊 震澤歸妹 震火豐 八純震 震風恒 震水解 震宗過 雷地豫	
--	---	---	---	---	---	---	---

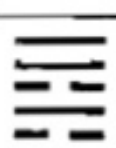
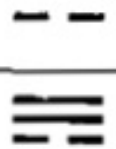
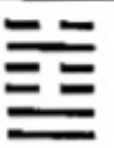
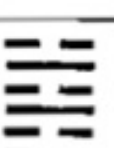
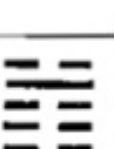
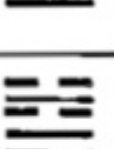
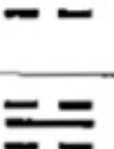
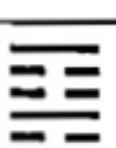
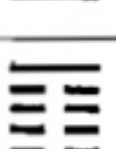
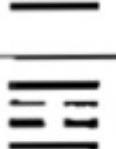
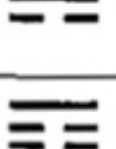
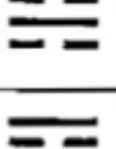
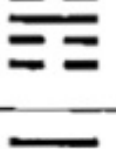
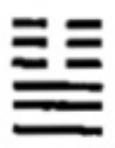
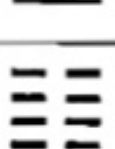
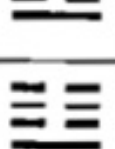
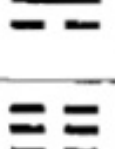
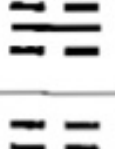
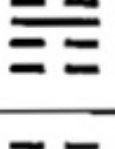
十四卦

巽五

坎六

艮七

坤八

巽 風 小 畜 風 澤 中 孚 風 家 人 風 雷 益 八 純 巽 風 水 渙 風 山 漸 風 地 觀	
水 天 需 水 澤 節 水 火 既 濟 水 雷 屯 水 風 井 八 純 坎 水 山 蹇 水 地 比	
山 天 畜 山 澤 損 山 火 賁 山 雷 頤 山 嵐 蠱 山 水 蒙 八 純 艮 山 地 剝	
地 天 泰 地 澤 臨 地 火 明 夷 地 雷 復 地 嵐 升 地 水 師 地 山 謙 八 純 坤	

PHẬT ĐOAN TỪ

Triết học Đông Phương xưa nay có ba nhà:

Một là: *Phật học*

Hai là: *Dịch học*

Ba là: *Lão học*

Nhưng Phật học thời lí tưởng quá cao, mà quy kết về xuất thế.

Lão học thời vẫn một nhà nhập thế, nhưng quá trọng về đường thuật số mà cũng không thể thông dụng được ở nhân gian.

Chúng ta tham khảo chiết trung ở trong các nhà triết học Đông phương, vừa tinh vi, vừa thiết thực, vừa thấu lí vừa thích dụng, thời chẳng gì bằng Dịch học.

Lòng ưu thì mẫn thế gốc ở một tấm lòng từ bi thời Dịch chẳng khác gì Phật; tùy thì, thức thế đủ trăm đường biến hóa, thời Dịch có lẽ hay hơn Lão.

Thầy Thiệu Khang Tiết có nói rằng: "Trương Tử Phòng đắc Lão chi dụng, Mạnh Kha đắc Dịch chi dụng", nghĩa là: Ông Trương Tử Phòng thời được cái đại dụng của Lão; thầy Mạnh Kha thời được cái đại dụng của Dịch.

Thầy Lục Tượng Sơn, thầy Vương Dương Minh thời đã tinh thông Dịch học mà học thuyết lại thường cận tự Phật học. Vậy mới biết rằng đã nghiên cứu Dịch học, thời Phật học, Lão học cũng có thể nhất dĩ quán chi.

Gần nay Âu Châu triết học thịnh hành, mà học giả nước Đức là ông Uy Lê Hiên vào xứ Thanh Đảo nước Trung Hoa mời thầy học Dịch, nghiên cứu hơn 20 năm, biến thành bản *Đức Văn Chu Dịch*, đưa về nước trình vua Đức, được Uy Liêm (Guillaume II) thưởng cho Bác sĩ Học Vị. Bây giờ nhà văn học đại học nước Đức lấy sách ấy làm một bản chuyên môn giáo khoa.

Thanh niên học giả nước Đức chia làm hai phái:

1. *Lão phái*

2. *Dịch phái*

thầy chú trọng về Đông phương triết học.

Người Tây phương quý trọng triết học Đông phương đến như thế, có sao người nước ta sinh ở Đông phương lại dòng dõi con nhà Hán học mà nỡ bỏ Dịch học chẳng ai nhắc tới.

Phật trong nhà không cầu, đi cầu Thích Ca ngoài đường; trong túi mình có bảo châu mà ngựa tay xin người từ hạt gạo, thế chẳng là sự rất quái gở hay sao?

Bĩ nhân lúc trẻ theo đòi khoa cử, chẳng qua vì tầm chương trích cú, nhân đó mà thiệp liệp *Kinh Dịch* được hơn mười năm, nhưng kể đến nghĩa kín, lời sâu, thời chẳng qua một người đứng ngoài ngõ; ơn giờ dạy bảo được vào trường trời dạy hơn hai mươi năm, sinh nhai về bề mặt đồng chưa, thầy bạn với non xanh nước biếc, mỗi khi u cư độc xử đem mấy pho *Nhật Văn Hán Dịch* ra xem, mới biết một nước phú cường ở Á Châu như nước Nhật Bản, mà sách *Chu Dịch*, *Tôn Tử*, *Quản Tử*, tất thầy phiên dịch làm Nhật văn, lại y nguyên văn đặt làm chuyên môn giáo khoa thư.

Ôi! Trông người lại ngẫm đến ta, trót 4.000 năm mà bản sách *Chu Dịch* chỉ là một bản sách làm ơn cho bọn thầy mù gờ gạo và mấy chú văn sĩ muốn đồ chiếm áo mũ cân đai mà thôi, óc tinh vi huyền bí của bốn vị Thánh: *Hi*, *Văn*, *Chu*, *Khổng* văn cứu thì thiệp thế hơn 2.000 năm, chúng ta vẫn có trong nhà, mà xem bằng tờ giấy loại. Thế chẳng đáng tiếc lắm hay sao?

Bĩ nhân kể về Dịch học chẳng khác gì vô nghêu lường bề, trong ống dòm trời mà dám nói phát minh Dịch lí đâu. Chỉ vì nhất phiến khổ tâm, đau nỗi thiên thu tuyệt học. Ví như đồ ăn, thức uống, miệng mình đã biết là ngon, thời chẳng dám riêng làm mình có. Vậy mới phiên dịch bản sách này, nhan đề

rằng:

QUỐC VĂN CHU DỊCH DIỄN GIẢI

Tri ngã, tội ngã, thời tùy lòng kẻ xem.

PHAN SÀO NAM

PHẠM LỆ

PHẠM LỆ I

Trước phải biết những người nào làm ra Kinh Dịch.

Chú minh: Bản sách này trải qua tay bốn vị Đại Thánh làm nên: Phục Hy, Văn Vương, Chu Công, Khổng Tử.

Lúc đầu tiên ở đời Thượng cổ, chưa có văn tự, dân sinh chưa biết gì là lợi, hại, cát, hung. Nhưng người sinh ngày một đông, không thể hỗn độn được mãi, mới có vị Đại Thánh thông minh trí tuệ thứ nhất là Phục Hy.

Trên xem văn trời, dưới xét lí đất, giữa khảo sát tình trạng vạn vật, mới nghĩ cách mở mang dân trí, để tăng tấn văn minh cho loài người. Bắt đầu chế ra *văn tự*, đặt ra sáu phép viết, mới vạch ra *tám quẻ*, lại mỗi quẻ gia thêm một tám, tám lần tám là thành ra sáu mươi tư quẻ. Lúc ấy sáu mươi tư quẻ, thành sáu mươi tư dạng chữ. Lệ như: Ba nét ngang liền là quẻ *Càn*, tức là chữ *Thiên*; sáu nét ngang đứt là quẻ *Khôn* tức là chữ *Địa*, v.v.

Đến đời Trung cổ, thánh Văn Vương biết được thâm ý của thánh Phục Hy là cốt lấy sáu mươi tư quẻ ấy để khai vật thành vụ, nghĩa là mở trí khôn người, làm nên việc đời. Nhưng sợ chỉ có quẻ mà thôi thời chắc người đời không hiểu, nên Ngài mới làm thêm lời *Soán* vào dưới sáu mươi tư quẻ.

Đến con Ngài là thánh Chu Công lại làm *Hào từ* đặt vào dưới ba trăm tám mươi tư hào. Lúc bấy giờ, bản sách *Chu Dịch* mới thành một bản sách có văn từ, có nghĩa lí.

Nhưng mà văn từ quá giản áo, ý nghĩa quá tinh thâm, học giả ít kẻ thông hiểu. Vậy nên Đức Khổng Tử lại thể ý tùy thì lập giáo của ba Thánh trước mà làm thêm bản *Thập Dực*.

Dực, nghĩa là cánh con chim. Mà Đức Khổng thích nghĩa *Kinh Dịch* nghĩ rằng: Nguyên sách của ba Thánh trước, là đủ hình con chim rồi, bây giờ chỉ tổ chức thêm cho thành lông cánh, thời mới gọi là hoàn toàn. Vì vậy nên gọi bằng sách *Dực*.

Bản ấy gồm mười truyện:

1. VĂN NGÔN
2. SOÁN TRUYỆN
3. ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN
4. TIỂU TƯỢNG TRUYỆN
5. HỆ TỪ THƯỢNG TRUYỆN
6. HỆ TỪ HẠ TRUYỆN
7. THUYẾT QUÁI TRUYỆN
8. TỰ QUÁI TRUYỆN
9. TẬP QUÁI TRUYỆN

Tự quái truyện lại chia làm Thượng Truyện, Hạ Truyện gồm thành mười truyện.

Đó là kẻ những người đã làm *Dịch* xong rồi.

PHẠM LỆ II

Phải biết nghĩa tên Kinh vì sao mà đặt bằng tiếng *Dịch*. *Dịch* là nghĩa làm sao?

Nghĩa chữ *Dịch* cốt ở tinh thần. Trong chữ *Dịch* bao hàm ba ý nghĩa: bắt dịch, giao dịch, biến dịch.

Bắt dịch, nghĩa là chẳng thay đổi. Ở trong trời đất, kẻ dọc là thì gian, kẻ ngang là không gian. Hễ đã có một vật gì, tất nhiên có một cái chất cố định của vật ấy, có một việc gì, tất nhiên có một lí nhất định

của việc ấy.

Lệ như *Càn* là thiên, thiên là trời, trời thời bao giờ cũng khinh thanh tại thượng. *Khôn* là địa, địa là đất, đất thời bao giờ cũng trọng trọc tại hạ.

Lại như: *Khảm* là thủy, thủy là nước, nước thời bao giờ cũng có chất trôi chảy.

Li là hỏa, hỏa là lửa, lửa bao giờ cũng có tia sáng chói, v.v.

Vậy nên ở trong *Kinh Dịch*, đã *Càn*, thời nhất định là ba nét dương, đã *Khôn*, thời nhất định là ba nét âm; đó là nghĩa *bất dịch*.

Nhưng chân lí ở trong vũ trụ; cái bất dịch ấy, chỉ được một phương diện. Sách *Dịch* là bao bọc cả sự lí, thiên địa, vạn vật, không thể chỉ nói bất dịch mà thôi, nên lại phải có hai nghĩa nữa: *giao dịch* và *biến dịch*.

Giao dịch nghĩa là trao đổi với nhau, ở trong vạn sự, vạn vật. *Bất dịch* là nguyên thể, *giao dịch* là ứng dụng.

Lệ như: Âm điện giao hoán với dương điện mà sinh điện khí tác dụng; nam tinh giao hoán với nữ tinh mà thành được nhân loại sanh dục. Lí ấy ở trong *Dịch học* lại càng rõ rệt lắm.

Tức là ba nét dương quẻ *Càn* giao dịch với *Khôn*, thành *Chấn*, *Khảm*, *Cấn*. Ba nét âm quẻ *Khôn* giao dịch với *Càn* thành *Tốn*, *Li*, *Đoài*.

Sự vật ở trong thiên địa cổ kim, muốn xét cho cùng nguyên cực ủy, tự thủy chí chung, thời chỉ một phần *giao dịch* cũng chưa hết được chân lí tác dụng, nên phải có một nghĩa nữa là *biến dịch*.

Biến dịch nghĩa là biến hóa, thay đổi. Sự vật gì theo về phần nguyên chất hoặc phần thiên nhiên thời vẫn *bất dịch* và *giao dịch*, nhưng đã trải qua khi giao hoán tác dụng rồi, thời tức có *biến dịch*.

Lệ như gang, chì vẫn là giống có thể mà bỏ vào lò lửa nấu thời chảy ra nước, hoá thành lưu chất; tằm vẫn là giống nấp nhưng khi đã vào kén làm nhộng, hóa ra bướm, thời thành giống bay.

Nghiên cứu *Dịch học*, thời cốt yếu nhất là nghĩa *biến dịch*.

Tức như: dương hào biến ra được âm hào, quẻ *Càn* biến ra được quẻ *Khôn*; toàn một bộ sách, không một vạch nào mà chẳng *biến dịch* được, ấy là nghĩa rất tinh thông ở trong *Kinh Dịch* đó vậy.

Thầy Trình có câu nói rằng: *Dịch chi vi thư, tùy thì biến dịch, dĩ tòng đạo dã*. Nghĩa là: *Dịch* sở dĩ thành sách ra đó chỉ là cốt ở theo thì biến đổi cho đúng với đạo mà thôi. Câu nói ấy, chính là lấy nghĩa *biến dịch* thích chữ *Dịch*.

Bàn tóm lại, đủ ba nghĩa như trên đây, mới hết được nghĩa chữ *Dịch*, mà ba chữ nghĩa ấy lại tiếp tục tuần hoàn để ra nhau.

Lệ như: Nguyên chất một người con trai hoặc một người con gái, thời trai nhất định là dương, gái nhất định là âm, thế là *bất dịch*. Đến khi trai gái giao hợp với nhau mà sinh ra trai hoặc gái, thế là nhân *giao dịch* mà thành *biến dịch*, nhưng đã *biến dịch* rồi, thời trai y nhiên nhất định trai, gái y nhiên nhất định gái. Thế lại là *biến dịch* mà hoàn lại *bất dịch*.

Lại như: con tằm hoá ra bướm, thế là *biến dịch*. Đến khi bướm đẻ ra trứng, trứng nở ra tằm, thế là do *biến dịch* mà hoàn lại *bất dịch*.

Những nghĩa lệ như thế, ở trong *Dịch* chẳng bao giờ cùng.

Tức như: ba nét dương quẻ *Càn* vẫn là ba nét dương; nhưng vì mượn một nét đầu đổi cho *Khôn* thành ra *Chấn*. Mượn một nét giữa đổi cho *Khôn* thành ra *Khảm*. Mượn một nét cuối đổi cho *Khôn* thành ra *Cấn*.

Đến khi đã biến hết ba nét rồi thời quẻ *Càn* thành quẻ *Khôn*. Khi đã biến ra *Khôn* rồi, thì *Khôn* thành *bất dịch*.

Giải nghĩa chữ *Dịch* như thế cũng lược lược hiểu qua. Muốn tinh tường sáng suốt thì phải xem ở *Kinh* văn.

PHẠM LỆ III

Hễ học Dịch tất phải biết chữ *Thì* (Thời)

Nghĩa chữ Dịch, cốt yếu nhất là biến dịch, mà cũng quy kết ở biến dịch.

Nhân vì *Thì* có biến dịch nên Dịch lí cũng phải có biến dịch.

Xưa nay ở trong vũ trụ, không gian vẫn không biến dịch, mà thì gian vẫn thường thường biến dịch; một ngày một đêm hai mươi bốn tiếng đồng hồ cho đến một tháng, một năm, một thế kỉ, một vũ trụ, biến hóa thay đổi chẳng chốc phút nào dừng, thì gian hay biến dịch như thế; nên không gian cũng thường thường theo thì gian mà biến dịch.

Lệ như: Thì gian do Đông mà biến ra Xuân, thời không gian thường thấy biến nhiều gió hòa mưa ngọt; thì gian do Hạ mà biến ra Thu, thời không gian thường thấy nhiều mù đen mây trắng; đêm biến ra ngày, thời không gian thường sáng; ngày biến ra đêm, thời không gian thường tối. về phần thiên nhiên đành như thế, thời phần nhân sự cũng phải thế.

Thánh nhân làm sách Dịch dạy người, cốt nhất là *tùy thì biến dịch*. Vì nghĩa biến dịch nên người học Dịch phải tinh nghĩa chữ *Thì*.

Biến dịch mà cho đúng với thì, chính là tinh lí của *Kinh Dịch*.

Đổi cũ mà thay ra mới, phá hoại cái hiện tại mà kiến thiết cái tương lai, nhất thiết nhân sự vô luận hạng người nào, việc nào cũng chỉ đúng thì mà làm thời hay, chưa đúng thì mà làm thời dở. Trong *Kinh Dịch*, hễ mỗi một quẻ, tất có thì của quẻ ấy. Công dụng quẻ nào, chỉ làm cho đúng thì của quẻ ấy.

Thầy Thiệu Khang Tiết có nói rằng: *Chu Dịch nhất bộ, khả nhất ngôn dĩ tế chi, viết Thì*, nghĩa là: toàn bộ Dịch chỉ một chữ mà trùm bọc hết, là chữ *Thì*. Vậy chúng ta học Dịch, tất phải hiểu thấu nghĩa chữ *Thì*.

Thì nghĩa là buổi. Lệ như: buổi trưa thời ăn cơm, buổi đêm thời vào nghỉ.

Thì nghĩa là mùa. Lệ như: mùa Hạ phải mặc áo cát, mùa Đông mặc áo cầu.

Thì nghĩa là giờ. Lệ như: giờ sáng phải mở cửa, giờ tối phải tắt đèn, v.v.

Đoạn này chẳng qua nói đại lược mà thôi, còn nói kĩ, thời xem ở *Kinh văn*.

PHẠM LỆ IV

Học Dịch tất cần phải biết *Dịch số*. Toàn bộ Dịch là một bộ sách số học.

Nguyên lúc đầu thánh Phục Hy vạch ra tám quẻ, là bắt chước ở *Hà Đồ*.

Hà Đồ chỉ là một bức số học, tổng cộng 55 điểm, bày thành số *cơ, ngẫu, âm, dương*. *Cơ* là số lẻ thuộc về dương số. *Ngẫu* là số chẵn thuộc về âm số. Vậy nên ở trong đồ, các khuyên trắng là thuộc về số cơ, cũng là dương số; các khuyên đen là thuộc về số ngẫu, cũng là âm số.

Bây giờ ta hãy theo *tượng* trong đồ mà xét cho ra nguyên lí của vũ trụ.

Nguyên lúc đầu chưa có trái đất, thời *chỉ có không khí* ở giữa không gian. Ấy tức là *Thiên*, mà chúng ta gọi bằng trời, nhưng ở trong không khí mà gọi bằng trời đó, hàm súc có hai khí: Giả thiết ra danh từ mà gọi, thời bằng *nhất âm, nhất dương*. Âm, dương kết hợp với nhau mới ngưng tụ thành hình mà có trái đất, ấy tức là *Địa*, mà chúng ta gọi bằng đất. Đã có trái đất, tức khắc đồng thì ở trong khoảng trời đất có luôn tứ tượng (*thủy, hỏa, mộc, kim*) cũng gọi bằng *Thái Dương, Thiếu Âm, Thiếu Dương, Thái Âm*. Vậy nên Đức Khổng có nói rằng: ‘Thái Cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái’.

Thánh Phục Hy sở dĩ vạch bát quái, chỉ nhân ở lí số ấy mà vạch ra. Vậy nên chúng ta muốn hiểu được nguyên lí của bát quái, trước phải tham khảo ở số *Hà Đồ*.

Xin kê rõ như sau này:

Phương vị Hà Đồ bày làm năm bộ: *Bắc, Nam, Đông, Tây, Trung*.

Phương vị *phía Bắc* là *nhất lục thủy*. Vì lúc đầu ở trong trời đất có *Thủy* trước hết nên lấy số thứ nhất làm số Thiên sinh Thủy.

Khi đã có Thủy rồi, thời bao nhiêu nhiệt chất ở trong địa cầu cũng đồng thì phát hiện, tức là *Hỏa*. Vậy nên trong đồ số vị *phía Nam* là nhị thất hỏa.

Đã có Thủy, Hỏa rồi, thời đồng thời cũng có *Mộc*, tức là loại thực vật sinh ở trên địa cầu. Vậy nên trong đồ số vị *phía Đông* là tam bát mộc.

Đồng một thì ấy, bao nhiêu những chất ngưng kết kiên cố cũng ở trong địa cầu nảy nở ra tức là loài *Kim*, mà chúng ta gọi bằng khoáng chất. Vậy nên trong đồ số vị *phía Tây* là tứ cửu kim.

Nhưng đồng thì Thủy, Hỏa, Mộc, Kim tất phải dựa vào địa cầu mới phát sinh được, mà tiếp tục bất cùng, nên bốn giống kia lại phải quán thuộc vào *Thổ*, mà lại Thiên số ngũ, Địa số ngũ, phối hợp với nhau mà thành thập. Vậy nên số vị trong đồ đặt Ngũ thập thể ở *trong cung*.

Kê số thời *nhất, tam, ngũ, thất, cửu* là số *cơ*, mà thuộc về *đương* gọi bằng *thiên số*. *Nhị, tứ, lục, bát, thập* là số *ngẫu* mà thuộc về *âm* gọi bằng *địa số*.

Thiên số ngũ, địa số thập, hai số ấy hợp với nhau mà thành *Thổ*. Tạo thi vạn vật, nhờ có số ấy; chung thành vạn vật, cũng nhờ có số ấy. Sở dĩ *ngũ, thập thổ* ở chính giữa đồ, mà *ngũ, thập thổ* tức là trung tâm điểm của công dụng tạo hóa.

Số năm điểm là số sinh Thổ; số mười điểm là số thành Thổ. Muốn biết rõ công dụng của Thổ, thời tất phải lấy *số ngũ* mà *phối hợp* với *bốn số* kia. Như số Nhất, là số sinh Thủy; Nhất phối với Ngũ là Lục, tức là số Lục thành Thủy.

Số Nhị là số sinh Hỏa, Nhị phối với Ngũ là Thất, tức là số Thất thành Hỏa.

Số Tam là số sinh Mộc, Tam phối với Ngũ là Bát, tức là số Bát thành Mộc.

Số Tứ là số sinh Kim, Tứ phối hợp với Ngũ là Cửu, tức là số Cửu thành Kim.

Nói tóm lại, nguyên lí của trời đất, hóa sinh vạn vật, đồng thời thì chỉ có nhất âm, nhất dương. Nhất sinh lưỡng, lưỡng gia lưỡng thành tứ, tứ gia tứ thành bát, bát gia bát thành bát bát lục thập tứ, ấy tức là tinh ý của thánh nhân mượn số cho rõ lí, nhưng lại phải mượn tượng cho rõ số. Vậy nên trong Dịch học lại phải xét đến tượng.

PHẠM LỆ V

Nghĩa chữ *Tượng* ở trong Dịch học như thế nào?
Nguyên lí của vũ trụ là một giống vô hình, không thể mô tả được, mà dấu mô tả được, cũng chẳng bao giờ cùng. Muốn biểu thị chân lí, tất nhiên phải mượn những giống hữu hình, mà chỉ diễn cho ra tượng nào vào lí ấy.
Lệ như: Càn tượng là Trời, Khôn tượng là Đất, Chấn tượng là Sấm, Tốn tượng là Gió, v.v. Nhưng đó chẳng qua giả thiết ra cái hữu hình để mô tả lí vô hình, cũng như phép trừu tượng ở trong học thuyết đời bây giờ.
Nếu học Dịch mà chỉ cầu nệ vào tượng mà chẳng nghiên cứu đến tinh thần thời cũng chẳng phải là nhà tinh thông Dịch học.

PHẠM LỆ VI

Lại phải biết phương vị và thứ tự ở các đồ.

BẢN ĐỒ BÁT QUÁI PHỤC HY

Một là Đồ Phương Vị Bát Quái của Phục Hy, đồ này là lấy tám quẻ mà hình dung đại tạo hóa của thiên địa.

Càn đóng phía Nam, là tượng trời ở trên; *Khôn* đóng phía Bắc, là tượng đất ở dưới (cái trên, dưới đó là theo hình người ta đứng mà nói, chứ chẳng phải phương vị nhất định của trời đất); *Li* ở phía *Đông*, là tượng *mặt trời* sinh ở phương Đông; *Khảm* ở phía Tây, là tượng *mặt trăng* sinh ở phương Tây; *Chấn* ở phía Đông-Bắc, là tượng *sấm động* ở phương Đông-Bắc; *Tốn* ở phía Tây-Nam, là tượng *gió* ở phương Tây-Nam; *Cấn* ở phía Tây-Bắc, là tượng *núi* ở phương Tây-Bắc; *Đoài* ở phía Đông-Nam, là tượng *nước chảy* đổ về phương Đông-Nam.

Lấy số mà kể thời: *Càn* nhất, *Đoài* nhị, *Li* tam, *Chấn* tứ, *Tốn* ngũ, *Khảm* lục, *Cấn* thất, *Khôn* bát. Lấy *tượng* mà hình dung thời *Càn* là thiên, *Khôn* là địa, *Chấn* là lôi, *Tốn* là phong, *Khảm* là thủy, *Li* là hỏa, *Cấn* là sơn, *Đoài* là trạch. Từ *Càn* nhất đến *Chấn* tứ đi thuận; từ *Tốn* ngũ đến *Khôn* bát đi nghịch.

Hai là Đồ Thứ Tự Sáu Mười Tư Quẻ của Phục Hy, cũng là đồ ngang. Đồ này kể dưới kể lên, dưới cùng đồ trắng không là *tầng đầu hết*, để hình dung nguyên thủy của vũ trụ, gọi bằng *Thái Cực*; *lên tầng thứ hai* là Thái Cực mà sinh *Lưỡng Nghi* (Lưỡng Nghi là nhất âm, nhất dương); *lên tầng thứ ba* là Lưỡng Nghi sinh *Tứ Tượng* (Tứ Tượng là: Thái Dương, Thiếu Âm, Thiếu Dương, Thái Âm); *lên tầng thứ tư* là Tứ Tượng sinh *Bát Quái*; *lên tầng thứ năm* là Bát Quái gia gấp thành thập lục; *lên tầng thứ sáu* là thập lục gia gấp thành tam thập nhị; *lên tầng thứ bảy* là tam thập nhị gia gấp thành lục thập tứ; *lên tầng thứ tám* là kể rõ tên quẻ, mà mỗi một quẻ mẹ nguyên ba nét, gia vào tám quẻ con, thành quẻ sáu nét. Cộng thành *bát bát lục thập tứ quái*.

Lệ như: Quẻ *Càn* số nhất, nguyên ba nét ở dưới lại chồng thêm quẻ *Càn* ba nét ở trên thành quẻ *Càn* sáu nét, là *Bát Thuần Càn*.

Quẻ *Càn* nhất ở dưới chồng thêm vào *Đoài* nhị ở trên, thành quẻ *Trạch Thiên Quái* (thượng *Đoài*, hạ *Càn*). Gia *Li* tam vào trên *Càn* nhất thành quẻ *Hỏa Thiên Đại Hữu*. Gia *Chấn* tứ vào trên *Càn* nhất thành quẻ *Lôi Thiên Đại Tráng*. Gia *Tốn* ngũ vào trên *Càn* nhất thành quẻ *Phong Thiên Tiểu Súc*. Gia *Khảm* lục vào trên *Càn* nhất thành quẻ *Thủy Thiên Nhu*. Gia *Cấn* thất vào trên *Càn* nhất thành quẻ *Sơn Thiên Đại Súc*. Gia *Khôn* bát vào trên *Càn* nhất thành quẻ *Địa Thiên Thái*.

Đó là do một quẻ *Càn* mẹ mà đẻ ra tám con, mà cứ y thứ tự *Càn* nhất, *Đoài* nhị, *Li* tam, *Chấn* tứ, *Tốn* ngũ, *Khảm* lục, *Cấn* thất, *Khôn* bát, thuận tự mà vẽ ra.

Ở trong hàm có ý thần diệu là: Đầu hết quẻ *Càn* trên, *Càn* dưới, cuối cùng quẻ *Khôn* trên, *Khôn* dưới, để tỏ rõ vạn sự vạn vật ở trong lưỡng gian tất phải thu nạp vào trong nhất âm, nhất dương mà làm nên công dụng. Theo như trong Đồ Vị, tuy có trước sau nhưng kỳ thực đồng trong một lúc mà nảy ra bảy nhiều tướng số, chẳng phải tuyệt đối có trước sau.

Ba là Đồ Phương Vị Sáu Mười Tư Quẻ của Phục Hy.

Đồ này chia làm hai Đồ. Đồ tròn bọc ở ngoài, Đồ vuông đặt ở trong, gọi bằng học lí thuộc về *tiên thiên*. Tầng thứ trong quẻ thời cũng y như Đồ ngang, nhưng có một đạo lí rất thâm thúy là miêu tả lí âm, dương tiêu, trưởng. Âm, dương tuy tác dụng chung nhau, nhưng thường có phía *tiêu*, phía *trưởng*. *Nhất Dương* sinh ở quẻ *Phục*, từ đó trưởng lần lần, trưởng đến cùng cực thời là quẻ *Càn*, là quẻ *Thuần Dương*.

Nhất Âm sinh ở quẻ *Cấu*^[1], từ đó trưởng lần lần, trưởng đến cùng cực thời là quẻ *Khôn*, là quẻ *Thuần Âm*.

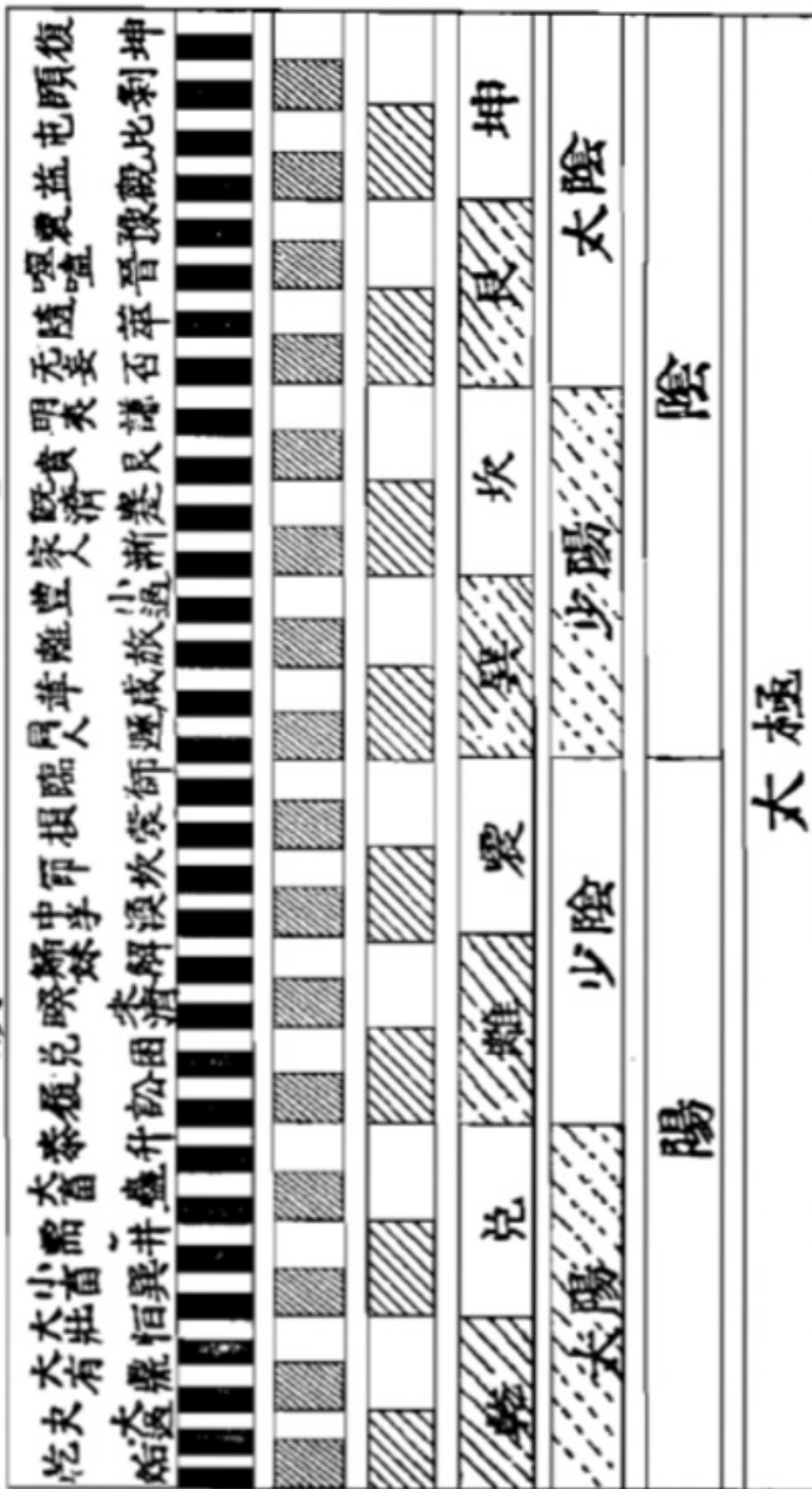
Trong Đồ tròn đi vòng bên tả là ba mươi hai quẻ, từ quẻ *Phục* đến quẻ *Càn* là miêu tả lí tiêu trưởng thuộc về phần *Dương*. Đi vòng bên hữu là ba mươi hai quẻ, từ quẻ *Cấu*^[2] đến quẻ *Khôn*, là miêu tả lí

tiêu trường thuộc về phần *Âm*. Quẻ *Càn* liên tiếp [là] quẻ *Cấu*, thời biết rằng: *Dương cực thời Âm sinh*. Quẻ *Khôn* liên tiếp [là] quẻ *Phục*, thời biết rằng: *Âm cực thời Dương sinh*, âm, dương tuần hoàn với nhau, không giây phút nào ngớt. Chỉ tranh nhau một tí là: bên này trường một phân thời bên kia tiêu một phân; bên này tiêu một phân thời bên kia trường một phân. Hiểu được [các] quẻ ấy, thời cuộc đời thịnh suy, việc người lành dữ, nhỏ từ nhất thân, nhất gia, lớn đến nhất quốc, nhất thế giới, cũng chỉ là lẽ ấy mà thôi. Đồ vuông, bốn lớp dưới từ quẻ *Phục* đến quẻ *Càn*, bốn lớp trên từ quẻ *Cấu*^[3] đến quẻ *Khôn*, cũng ý tứ như Đồ tròn. Hễ đồ thánh Phục Hy thường hay *kể ngược, từ dưới kể lên, nghĩa là nghịch số, là theo hiện tượng tự nhiên ở trời đất*. Từ trên mặt đất kể lên thời vô cùng, từ dưới lòng trời kể xuống thời hữu tận. *Dịch lí là vô cùng nên theo về nghịch số*.

伏義六十四卦次序

橫

圖

BẢN ĐỒ THỨ TỰ BÁT QUÁI CỦA VĂN VƯƠNG

文王八卦次序

Bốn là *Đồ Thứ Tự Tám Quẻ* của Văn Vương. Đồ này từ trên kể xuống là thuận số. Tầng thứ nhất, trên hết phía tả là quẻ *Càn*, ba nét Thuần Dương là cha, tầng thứ nhì, đầu hết là quẻ *Chấn*, nguyên thể là Khôn, vì hào Sơ quẻ *Càn* thay vào thành quẻ *Chấn* là *con trai đầu*. Thứ hai là quẻ *Khảm*, nguyên thể là Khôn, vì hào chính giữa quẻ *Càn* thay vào thành quẻ *Khảm* là *con trai giữa*. Thứ ba là quẻ *Cấn* cũng nguyên thể là Khôn, vì hào thượng quẻ *Càn* thay vào thành quẻ *Cấn* là *con trai út*. Đó là Khôn giao dịch với Càn mà sinh ra được ba trai, là Dương phải nhờ có Âm đó vậy. Tầng thứ nhất, trên hết phía hữu là quẻ *Khôn*, ba nét Thuần Âm là mẹ. Tầng thứ nhì, đầu hết là quẻ *Tốn*, nguyên thể là Càn vì hào sơ quẻ *Khôn* thay vào thành quẻ *Tốn* là *con gái đầu*. Thứ hai là quẻ *Li*, cũng nguyên thể là Càn, vì hào chính giữa quẻ *Khôn* thay vào thành quẻ *Li* là *con gái giữa*. Thứ ba là quẻ *Đoài*, cũng nguyên thể là Càn, vì hào thượng quẻ *Khôn* thay vào thành quẻ *Đoài* là *con gái út*. Đó là Âm phải nhờ có Dương đó vậy. Như các đoạn trên kia, là kể qua các đồ thuyết, còn đoạn dưới này mới kể về cương lĩnh Dịch học, tức là *phạm lệ cuối cùng*.

PHẠM LỆ CUỐI CÙNG: DỊCH THUYẾT CƯƠNG LĨNH

Các đoạn trên đây chỉ kể qua về *Tượng* và *Số*. Bây giờ kể qua về phần *Từ* (Văn từ).
1. Phải biết *chia loại* về nghĩa chữ *Âm*, chữ *Dương*.
Dương là: *Nam, cương, thiện, đại, chính, thành, thực, quân tử, phú, quý*.
Âm là: *Nữ, nhu, ác, tiểu, tà, ngụy, hư, tiểu nhân, bần, tiện*.
2. Phải biết nhân quả ở *trong các chiêm từ*. *Lệ* như: *Cát* nghĩa là tốt, cũng là lành; *hung* nghĩa là xấu, cũng là dữ; *hối* nghĩa là phản nản, cũng là ăn năn; *lẫn* nghĩa là xấu hổ lắm. *vô cữu* có ba nghĩa: Một là không tội lỗi, hai là không trách tội lỗi được ai, ba là không biết đổ tội lỗi vào đâu. Năm chữ ấy, thấy thuộc về phần kết quả, nhưng chỉ một chữ *cát* là kết quả về phần hay. Ba chữ *hung*,

hối, lẫn thấy kết quả về phần dờ. *Hung* nặng hơn *lẫn*, *lẫn* nặng hơn *hối*. *Hối* là trung gian của kết quả dờ, *lẫn* với *hung* là cuối cùng của kết quả dờ.

Duy chữ *vô cữu* thời thường không hay, không dờ, mà sở dĩ tạo nhân mấy chữ ấy, thời cốt yếu ở *trung* hay *bất trung*, *chính* hay *bất chính*.

Trung, *chính* thời thường được *cát*; *bất trung*, *bất chính* thời thường đến nỗi *hung*, *hối*, *lẫn*, mà lại trọng yếu nhất là chữ *trung*.

Ở trong *sáu hào*, chia làm *hai quẻ*. Một là Nội Quái, cũng là Hạ Quái, thời lấy hào *Nhị* làm *trung*. Hai là Ngoại Quái, cũng là Thượng Quái, thời lấy hào *Ngũ* làm *trung*. Chữ *trung* chính là tạo nhân ra chữ *cát*, mà chữ *chính* cũng cần lắm nghĩa trong mỗi quẻ *sáu hào*, thành ra *sáu vị*.

Hào sơ, *hào tam*, *hào ngũ* là *hào dương vị*.

Hào nhị, *hào tứ*, *hào thượng* là *hào âm vị*.

Hễ đã *dương vị*, thời phải *dương hào* ở vào; hễ đã *âm vị*, thời phải *âm hào* ở vào, thế là *đắc chính*. Nếu *âm hào* mà ở vào *dương vị*, *dương hào* mà ở vào *âm vị*, thế là *bất chính*. Hễ những hào đã *bất chính* mà lại *bất trung*, là tạo nhân sinh ra *hung*, *hối*, *lẫn*.

Nói tóm lại, tất thấy các lệ như trên, chỉ nói qua đại cương Dịch học mà thôi.

Nhưng Dịch lí biến hóa vô cùng, xin học giả phải hiểu thấu Kinh văn, mà tìm tòi cho ra chân lí, thời những lệ như trên, cũng chưa phải ấn định được.

CHU DỊCH CHÍNH VĂN DIỄN GIẢI

CHU DỊCH THƯỢNG KINH

Bây giờ thích vào chính văn của Kinh.

Kinh có *thương*, *hạ*, hai quyền. Ở trước, khi chưa có văn tự thời chỉ có Quái hào. Sau khi đã có Quái hào rồi mới có Kinh văn. Vậy nên khi chưa thích vào Kinh văn, trước phải giải thích ba lí do này:

Một là: Lí do sở dĩ có tám quẻ, và lại mỗi quẻ có ba hào.

Hai là: Lí do sở dĩ mỗi quẻ thành ra có sáu hào.

Ba là: Lí do sở dĩ có tám quẻ và sáu mươi tư quẻ, ba trăm tám mươi tư hào.

Lí do như thế này:

Nguyên lúc đầu Thánh Phục Hy thoát thấy được lẽ vũ trụ tạo hóa, chỉ có nhất âm, nhất dương. Vậy nên vạch làm một nét cơ (*lẻ*), cũng là một nét ngang liền, tức là nét dương; lại vạch ra một nét ngẫu (*chẵn*), cũng là hai nét ngang đứt, tức là nét âm.

Vạch xong hai nét rồi, lại thấy được ở trong vũ trụ, phải có thiên, địa, nhân mới đủ tam tài mà cũng mỗi thành vũ trụ. Vì muốn cho đủ tam tài, thời phải có âm có ba nét, dương có ba nét.

Vạch xong hai quẻ ba nét ấy rồi, thời thấy được quẻ ba nét Thuần Dương là Càn, quẻ ba nét Thuần Âm là Khôn.

Khi vạch xong hai quẻ Càn, Khôn rồi, lại thấy được ở trong vũ trụ chẳng bao giờ có dương mà sinh, cũng chẳng bao giờ độc âm mà thành. Nếu chỉ hai quẻ Thuần Dương, Thuần Âm mà thôi, thời không thể thành được vũ trụ nên phải vạch thêm sáu quẻ, tức là dương giao dịch với âm, thành ra *Tốn*, *Li*, *Đoài*; âm giao dịch với dương, thành ra *Chấn*, *Khảm*, *Cấn*. Sáu quẻ ấy cũng mỗi quẻ ba nét.

Vạch xong tám quẻ ba nét rồi, lại thấy được vạch dưới là *địa*, vạch giữa là *nhân*, vạch trên là *thiên*. Ba vạch tức là tượng tam tài, nhưng mà mỗi tài, tất phải đủ nhất âm, nhất dương mới được.

Nếu chỉ quẻ ba nét mà thôi cũng không thể thành được vũ trụ, vậy nên mỗi nhất phải gia vào nhất thành lưỡng, tam, cái lưỡng thời thành lục. Bây giờ lấy tám quẻ mẹ, tức là quẻ nguyên đầu ba nét, mà mỗi mẹ gia vào tám con, thành bát bát lục thập tứ. Sở dĩ toàn bộ Dịch có sáu mươi tư quẻ, ba trăm tám mươi tư hào.

Khi đã đủ mỗi quẻ sáu hào rồi, thời thấy hai hào đoạn dưới (*hào Sơ*, *hào Nhị*), là *tài địa*, hai hào đoạn giữa (*Tam*, *Tứ*) là *tài nhân*, hai hào đoạn trên (*Ngũ*, *Thượng*) là *tài thiên*, như thế thời tam tài mới đủ, mà mỗi tài hai nét, tất có nhất cơ, nhất ngẫu.

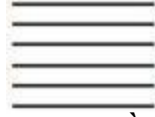
Lệ như: *Sơ* là số cơ, *Nhị* là số ngẫu, *Tam* là số cơ, *Tứ* là số ngẫu, *Ngũ* là số cơ, *Thượng* là số ngẫu. Cơ tức là dương số, là ngụ ý nhất dương; ngẫu tức là âm số, là ngụ ý nhất Lm.

Vì mỗi quẻ có sáu hào, mà tam tài mới định. Vạch xong quẻ sáu hào rồi mới chia ra: ba hào đoạn dưới làm *Hạ Quái*, với *Nội Quái*; ba hào đoạn trên làm *Thượng Quái*, với *Ngoại Quái*, sở dĩ phải chia ra như thế, là vì Dịch lí bao bọc cả thiên đạo và nhân sự.

Nói về thiên đạo tất phải có *thỉ*, có *chung*, nói về nhân sự, tất phải có *thượng*, *hạ*, *nội*, *ngoại*. Vậy nên ở trong sáu hào, phải chia ba hào làm Hạ Quái, và Nội Quái; ba hào làm Thượng Quái và Ngoại Quái. Các lí do trên đây, quan hệ nhân sự cát hung rất nhiều.

Dịch lí sở dĩ tùy thì biến dịch cũng là vì thế.

01. QUÊ BÁT THUẦN CÀN

Kiên trên; Kiên dưới

Quẻ này là quẻ Bát Thuần Càn, Càn hạ cũng là Nội Càn, Càn thượng cũng là Ngoại Càn. Quẻ này sáu nét, tất thấy là nét dương, là tượng về thể trời, mà lại hoàn toàn thuộc về tính cương kiện nên đặt tên quẻ bằng Càn. Ba nét dưới là Càn hạ cũng là Nội Càn, ba nét trên là Càn thượng cũng là Ngoại Càn.

Nguyên *Dịch* của Phục Hy chỉ có ngần ấy.
Từ đây sắp xuống là lời Soán của Văn Vương.

SOÁN TỪ: CÀN, NGUYÊN, HANH, LỊ, TRINH

Soán, nghĩa là *đoán*. Bởi vì Văn Vương thấy được Quái hào của Phục Hy mà nghĩ rằng: Nếu chỉ thế mà thôi, thời sợ học giả chẳng hiểu được tinh lí diệu dụng của quẻ.

Vậy nên làm lời Soán để phân đoán minh bạch ý nghĩa trong quẻ.

Sáu mươi tư quẻ, hễ xem lời Soán, tất thấy có thể suy được.

Bây giờ, theo chữ một mà thích nghĩa lời Soán quẻ này:

Càn, nghĩa là Thuần Dương cực kiện; *Nguyên* nghĩa là đầu hết, cũng là lớn; *Hanh* nghĩa là thông thái, cũng là thuận tiện; *Lị* nghĩa là thỏa thích, tiện lợi, cũng là nên, là phải; *Trinh* nghĩa là chính, cũng là bền chặt cho đến cuối cùng.

Bây giờ lại thích suốt tuyên Soán từ, ý bảo rằng: Quẻ Càn này in như tính tình của trời, hoàn toàn dương cương, vả lại trung chính. Tài đức mà cũng được như Càn, thời làm việc gì cũng có thể được to lớn, thông thái, lị tiện, thuận thích mà lại kiên cố giữ chính cho đến lúc thành thực, mỹ mãn.

Nói tóm lại, Nguyên là lúc đầu sinh ra người, mà cũng là lúc bắt đầu làm việc. Người có bản chất rất tốt, mà khi bắt đầu làm việc, có chủ nghĩa rất hay, mục đích rất tốt, tức là *Nguyên*.

Đã đúng được cho Nguyên thời trải qua trung gian, tất nhiên tấn hành cũng được *Hanh*, *Lị*, mà đức Nguyên ấy lại tất phải trì thủ vững vàng cho đến lúc kết quả cuối cùng, tức là *Trinh*.

Nay lại đặt một lẽ thí dụ cho dễ hiểu. Ví như một giống cây, hạt mọng rất tốt, rất chắc chắn, gieo xuống đất tức khắc nứt ra măng mầm, ấy là *Nguyên*. Trung gian sây ngành, rậm lá, ngậm nụ, nở hoa, ấy là *Hanh*, *Lị*. Đến lúc kết thành trái, trái chín, hạt ở trong trái, in như hạt giống nó khi xưa, ấy là *Trinh*. Hạt nó đem làm giống gieo xuống đất, lại y nhiên là *Nguyên*, bốn đức ấy xây vòng chung thi.

Đã *Nguyên*, tức nhiên *Hanh*, *Lị*; đã đến *Hanh*, *Lị* tức nhiên đến *Trinh*. Việc lớn như thế, việc nhỏ cũng như thế, làm việc một thân, một gia như thế, làm việc một quốc, một thiên hạ, một xã hội cũng như thế.

Nói trái lại, nếu bản chất đầu đã bất trung, bất chính, chủ nghĩa đầu đã chẳng tốt, thời tất nhiên bất hanh, bất lị, mà cuối cùng bất trinh. Đó chẳng qua theo giữa mặt chữ mà thích, còn thâm ý của thánh

nhân, thời nhờ ở học giả gia tâm suy nghĩ.

Trên đây là Soán từ của Văn Vương. Từ đây sắp xuống là Soán Truyện của Khổng Tử.

Vì Đức Khổng thấy lời Soán của Văn Vương ý nghĩa bao hàm quá chừng rộng, đạo lý quá chừng sâu, mà văn từ lại quá chừng giản, sợ học giả không hiểu. Đã không hiểu, thời Dịch lý càng thêm lơ mờ. Ngài mới làm ra *Soán Truyện*, cốt để phát huy lời Soán của Văn Vương. Vậy nên đầu chương có hai chữ *Soán viết* (Soán Truyện, nghĩa là truyện để giải thích lời Soán).

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Đại tai Càn nguyên, vạn vật tư thi, nãi thông thiên. Vân hành vũ thí, phẩm vật lưu hình. Đại minh chung thi, lục vị thi thành, thì thừa lục long dĩ ngự thiên. Càn đạo biến hóa, các chính tính mệnh, bảo hợp thái hòa, nãi li trinh, thủ xuất thử vật, vạn quốc hàm ninh.

彖曰：大哉乾元，萬物資始，乃統天。雲行雨施，品物流形。大明終始，六位時成，時乘六龍以御天。乾道變化，各正性命，保合太和，乃利貞，首出庶物，萬國咸寧。

Truyện Soán này chia làm năm tiết để thích cho rõ ý nghĩa năm chữ: *Càn, Nguyên, Hanh, Li, Trinh*. Nguyên năm chữ ấy theo lời của Văn Vương, thời chỉ nói tóm về đức Càn, với sự nghiệp về đức Càn. Khổng Tử mới phân tách bốn chữ ra làm bốn đức, mà Càn thời bao quát cả bốn đức ấy.

1. Tiết thứ nhất

Thích riêng nguyên về chữ Nguyên

Soán viết: Đại tai Càn nguyên, vạn vật tư thi, nãi thông thiên.

Nghĩa Soán rằng: Lớn vậy thay, đức Nguyên của Càn, bao nhiêu sinh vật ở trong vũ trụ, tất thấy nhờ đức Nguyên ấy mà bắt đầu nảy nở ra; đức Nguyên ấy mới thực là thông quát hết thiên đạo.

2. Tiết thứ hai.

Thích nghĩa về chủ Hanh.

Vân hành vũ thí, phẩm vật lưu hình.

Nghĩa là: Khi vạn vật đã bắt đầu sinh dục rồi, thời nhờ nguyên khí của Càn, càng ngày càng phát triển, làm ra mây mà có biến hóa, làm ra mưa mà khắp nhuần thấm, bao nhiêu phẩm vật, nào giống phi, giống tiềm, giống động, giống thực, giống thai sinh, giống noãn sinh, giống hóa sinh, tất thấy thành hình thành sắc, mà trường dục mãi mãi cho đến vô cùng.

Đó là thấy được đức Hanh của Càn. Hai tiết trên đây chỉ thích Nguyên, Hanh thuộc về phần thiên đạo. Còn về phần nhân sự, cũng có Nguyên, Hanh, nhưng mà nhân sự quá phiền tạp, nhỏ từ thân một người, cho đến những việc gì cũng có Nguyên, Hanh ở trong việc ấy, không thể kể ra hết được. Vậy nên Khổng Tử chỉ lấy cách trừu tượng mà thích lẽ Nguyên, Hanh của nhân sự, tức là một bậc người có đức, trời được ngôi trời, chính là một bậc thánh nhân.

3. Tiết thứ ba

Đại minh chung thi, lục vị thi thành, thì thừa lục long, dĩ ngự thiên.

Cứ theo chữ mà thích nghĩa, thời nghĩa là: Bậc thánh nhân có đức sáng suốt cả chung cả thi, thấy được sáu hào vị quẻ Càn, mỗi thì một hào thời thành một vị, thánh nhân mới thuận thì trời mà hành đạo, thì nên ẩn mà ẩn, thì nên hiện mà hiện, thì nên tĩnh mà tĩnh, thì nên động mà động, in như cỡi sáu con rồng mà thông ngự khắp cả vùng trời.

Tiết này bốn câu: cộng mười lăm chữ, nhưng ý tứ thâm diệu cốt ở chữ *thi*.

Bởi vì sáu hào quẻ Càn, hào nào cũng là thể Càn cả nên gọi bằng *lục long*, nghĩa là biến hóa bất trắc, thâm diệu vô phương nên phải mượn chữ *lục long* để hình dung sáu hào vậy.

Học giả chớ thấy chữ *long* mà nhận rằng con rồng thật, sáu rồng chỉ là sáu hào Dương mà thôi, nhưng mà sáu hào xử vào sáu địa vị, vị đã khác nhau, nhân đó mà thì cũng khác nhau. Duy thánh nhân biết theo *thì* mà xử cho đúng *vị*, lại hay nhân *vị* mà chuyển di được *thì*, ấy là *lục vị thì thành*.

Tiết thứ tư sắp xuống thời thích góp hai chữ Lị, Trinh.

4. *Tiết thứ tư*

Cần đạo biến hóa, các chính tính mệnh, bảo hợp thái hòa, nãi lị, trinh.

Thích tóm cả bốn câu, thời nghĩa là: Đạo Cần biến hóa, khiến cho những vật gì thay chính được tính mệnh mà lại gìn giữ được nguyên khí thái hòa, như lúc đầu trời đã phú cho. Thế mới là lị, trinh.

Bây giờ lại thích riêng từng câu cho rõ ý nghĩa:

Cần đạo biến hóa, nghĩa là: Đạo Cần là một giống rất hoạt động, không phải là giống chết. Ví như, mùa Hạ dương rất nóng, bỗng chốc mà mùa Thu mát; mùa Đông dương rất rét, bỗng chốc mà mùa Xuân ấm. Lại như, giống ở trong trứng chẳng bao lâu mà thấy nó hay bay, giống ở dưới nước chẳng bao lâu mà thấy nó hay nhảy, tất thấy những tình trạng biến hóa đó, rất là lẽ tự nhiên của đạo trời, đạo trời chính là đạo Cần. Vậy nên nhớ rằng: *Cần đạo biến hóa, các chính tính mệnh* nghĩa là: Đạo Cần tuy hay biến hóa nhưng mà kết quả thời mỗi vật gì cứ thành ra vật ấy, trời đã phú cho nó cái lí vô hình lại phú cho nó cái chất hữu hình, nó cứ giữ được cái lí vô hình thời thành ra tính. Tỷ như: trâu bò thời hay ăn cỏ, hùm beo thời hay ăn thịt, nó lại được cái chất hữu hình mà làm cái mệnh của nó, tức là sinh mệnh, như tục ta gọi người bằng nhân mệnh. Bởi vì nhờ có công dụng của đạo Cần biến hoá mà vật nào, vật nấy được thỏa thích cái tính, lại hoàn toàn được cái mệnh. Tỷ như: Trâu không bao giờ biến ra cọp, cọp không bao giờ biến ra trâu, v.v. Ấy là các chính tính mệnh.

Bảo hợp thái hòa nghĩa là: Cần đạo biến hóa, các chính tính mệnh, thế thời vật nào, vật nấy, cũng được đến lúc hoàn thành, nhưng sở dĩ được hoàn thành thời gốc nhờ ở lúc nguyên thủy có hai khí âm, dương hòa hợp ngưng kết với nhau mới sinh dục được vạn vật, nguyên khí ngưng kết đó, tức là thái hòa.

Thái hòa là cái nguyên thủy tạo nhân, tạo nhân thế nào, thời kết quả y nhiên thế ấy; tạo nhân của vạn vật, vì có Thái Hòa, thời kết quả của vạn vật cũng chỉ bảo hợp lấy thái hòa mà thôi. Thí dụ như: Loài người lúc đầu sở dĩ kết thai thành hình là vì có âm dương hòa hợp mà kết thành thai. Dương lúc đầu kết thai, tức khắc có bộ tim con đỏ, bộ tim con đỏ đó tức là thái hòa ngưng kết mà nên. Tới ngày sinh trưởng ra đời, chống chọi với hoàn cảnh, tạo thành nên sự nghiệp, kết quả chỉ giữ cho trọn vẹn bộ tim con đỏ mà thời.

Thầy Mạnh có câu rằng: *Đại nhân giả bất thất kỳ xích tử chi tâm* 大人者，不失其赤子之心者也, nghĩa là: Làm một người lớn cũng chỉ vì không bỏ mất bộ tim con đỏ mà thôi. Bởi vì *xích tử chi tâm* tức là nhân tâm, mà nhân tâm chính là kết tinh của thái hòa.

Câu nói thầy Mạnh có thể phát minh được nghĩa câu *Bảo hợp thái hòa* đó vậy.

Trên kia đã thích lị, trinh về phần Cần, bây giờ lại nói lị, trinh về phần nhân sự. Mà nói lị, trinh về phần nhân sự, tất phải chứng vào thánh nhân.

5. *Tiết thứ năm*

Thủ xuất thứ vật, vạn quốc hàm ninh, nghĩa là: Đấng thánh nhân có đức, có tài hơn hết ức muôn vật, thời trong lúc ấy phong hành hưởng ứng, vạn quốc tất thấy nghe theo mà nước nào cũng tương an vô sự. Thế thời vạn quốc hàm ninh là lị, trinh của thánh nhân đó vậy.

Bây giờ có một câu hỏi: Cứ như lời Đức Khổng thích Soán Từ, thời té ra Nguyên, Hanh, Lị, Trinh duy thánh nhân mới được hay sao?

Không phải thế, *Nguyên, Hanh, Lị, Trinh* là tứ đức của Cần, thuộc về loài người tức là *tứ đoan*:

Nhân là đức Nguyên, *Lễ* là đức Hanh, *Nghĩa* là đức Lị, *Trí* là đức Trinh.

Bản thể lòng người, vẫn ai nấy cũng có tứ đoan, chính là ai nấy cũng có tứ đức.

Thầy Tử Tư có nói rằng: *Thất phu thất phụ khả dĩ dĩ tri yên, khả dĩ dĩ năng yên* 匹夫匹婦可以與知焉, 可以與能焉 là nghĩa như thế.

Nhưng Đức Khổng sợ dĩ chuyên nói về thánh nhân là có hai lẽ:

Duy thánh nhân mới giữ được quán triệt thi chung, mà tứ đức của bản tâm ngày càng viên mãn.

Hai là: Vì tất được thánh nhân có đức, có vị, thời Nguyên, Hanh, Lị, Trinh lại đạt ở cực điểm. Lại có câu hỏi nữa:

Người có Nguyên, Hanh, Lị, Trinh, chứ như loài vật có hay không?

Câu hỏi đó theo như ý Soán Truyện, thời dễ trả lời lắm. Nguyên, Hanh, Lị, Trinh ở loài người với

Nguyên, Hanh, Lị, Trinh ở loài vật, lí vẫn đồng mà hình tượng có khác nhau.

Tỷ như: Cây lúa khi gieo mống là Nguyên, khi thành cây mạ là Hanh, khi ngâm sữa thành bông là Lị, khi kết quả thành thực là Trinh.

Cứ lẽ ấy mà suy, thời giống gì cũng có Nguyên, Hanh, Lị, Trinh cả.

Trên đây là thích Soán Truyện xong rồi, bây giờ lại thích vào Tượng Truyện.

Tượng Truyện là ý Đức Khổng muốn cho người học Dịch gặp quẻ nào cũng thể nhận được nghĩa quẻ ấy, cốt cho hữu ích với tâm thân, mà chẳng phải đọc suông ở đầu miệng nên Ngài làm ra *Tượng Truyện*.

Tượng Truyện có *Đại Tượng*, *Tiểu Tượng*. Thích tượng riêng từng hào gọi bằng *Tiểu Tượng*; thích tượng chung của một quẻ gọi bằng *Đại Tượng*.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức.

象曰: 天行健, 君子以自強不息.

Đây là thích tượng quẻ Càn.

Lời Tượng Truyện của Đức Khổng nói rằng: Quẻ sáu hào dương này là quẻ Càn, Nội Càn, Ngoại Càn là cương kiện rất mực.

Xem quẻ ấy thời biết được trời đi rất mạnh. Theo độ chu thiên, thời mỗi ngày chạy giáp vòng trời một lần, không giây phút nào nghỉ.

Quân Tử học Dịch nên bắt chước trời, học như cách trời đi mà tự cường bất tức.

Tự cường nghĩa là mình tự đốc xúc lấy mình, dưỡng thành một sức mạnh ở giữa mình mà chẳng chờ ai giúp đỡ, ấy là nghĩa chữ tự cường.

Chẳng những một thân nên như thế, mà một gia, một quốc, một xã hội, một thế giới, cũng nên như thế.

Bởi vì mình có tự cường, thời cường ấy mới là cường của mình. Nếu nhờ ai mà cường, thời cường ấy là cường của ai, chứ chẳng phải cường của mình.

Đức Khổng sợ dĩ ở tượng đầu Kinh mà yết ra hai chữ tự cường dạy cho những người học quẻ Càn, mà lại xem vào hai chữ bất tức, lại càng thâm thiết lắm.

Bất tức nghĩa là chẳng nghỉ, là bảo người đã tự cường tất phải từ trẻ tới già, già tới chết, chẳng bao giờ gián đoạn. Nếu có gián đoạn là mất lực tự cường rồi. Đã mất lực tự cường thành ra học quẻ Càn mà chỉ thấy có sáu nét ngang dài, thời có ích gì. Đó là thâm ý của Đức Khổng làm *Tượng Truyện* vậy. Từ đây sắp xuống là thích Hào từ của Thánh Chu Công.

Hào từ nghĩa là: Lời đoán mỗi hào. Mỗi một quẻ có sáu hào. Vạch quẻ thời vạch từ dưới vạch lên, nên hào vạch đầu hết là hào Sơ, vạch chuyển lên thứ hai là hào Nhị, thứ ba là hào Tam, thứ tư là hào Tứ, thứ năm là hào Ngũ, trên hết quẻ là hào Thượng.

Thứ sáu thời đáng lẽ gọi bằng hào Lục, có sao lại gọi bằng Thượng?
 Bởi vì Dịch lí đủ cả thuận, nghịch. Vạch quẻ thời theo lối nghịch, từ dưới vạch lên. Xem quẻ thời theo lối thuận, từ trên xem xuống.
 Vì ý thánh nhân bày cho ta xem quẻ nên vạch thứ sáu không gọi bằng Lục, mà gọi bằng Thượng. Vạch xong sáu hào rồi, lại phải phân biệt *Hào thể* và *Hào vị*.
 Nghĩa là: Hào vạch đơn là một nét ngang liền, là hào dương. Hào vạch sách là một nét đứt đôi là hào âm. Dương hào thời gọi bằng Cửu, âm hào thời gọi bằng Lục.
 Bởi vì Dịch lí là một giống vô hình, vô thể, tất phải mượn số để minh lí.
 Dương có ba số sanh (*Nhất, Tam, Ngũ*), hai số thành (*Thất, Cửu*).
 Dương kể thuận thời Cửu là thành số chi chung. Vậy nên lấy số Cửu mà đặt tên hào dương.
 Âm có hai số sanh (*Tứ, Nhị*), ba số thành (*Thập, Bát, Lục*). Âm kể nghịch thời Lục là thành số chi chung. Vậy nên lấy số Lục mà đặt tên hào âm.
 Chúng ta đọc đến chữ Cửu thời biết là dương hào, đọc đến chữ Lục, thời biết là âm hào. Đó là Hào thể đã giải rõ rồi. Còn Hào vị cũng theo như hai hào mà định ra mỗi hào mỗi vị.
Sơ, Tam, Ngũ thuộc về số cơ, là dương vị.
Nhị, Tứ, Thượng thuộc về số ngẫu, là âm vị.
 Đại phạm, thể hào *Cửu* mà ở vào vị dương, thể hào *Lục* mà ở vào vị âm, thấy *đắc chính*.
 Nếu thể hào *Cửu* mà ở vào vị âm, thể hào *Lục* mà ở vào vị dương, thấy *bất chính*.
 Lại mỗi hào thấy có ứng đối với nhau: *Sơ, Tứ* ứng với nhau. *Nhị, Ngũ* ứng với nhau, v.v.
 Người này ứng với người kia, gọi bằng tương ứng, nhưng lại phải hào âm ứng với hào dương, hào dương ứng với hào âm mới gọi bằng tương ứng được. Nếu hào thể hai bên *âm* cả hay *dương* cả thời dầu hào vị đối với nhau mặc lòng, cũng không thể tương ứng được. Đó là vô ứng.
 Nhưng lại vì mỗi quẻ chia ba vạch dưới làm Hạ Quái, Nội Quái; ba vạch trên làm Thượng Quái, Ngoại Quái nên lại có nghĩa Nội Quái tương ứng. Nội Quái ba hào, *Sơ* là hào dưới hết, *Tam* là hào trên hết, duy *Nhị* là hào *chính giữa* là *đắc trung*. Ngoại Quái ba hào, *Tứ* là hào dưới hết, *Thượng* là hào trên hết, duy *Ngũ* là hào *chính giữa* là *đắc trung*.
 Sở dĩ vô luận quẻ nào, hễ *Nhị, Ngũ* là *đắc trung*, ngoài ra các hào đều là *bất trung*.
 Như trên kia thuyết minh là nói đại khái về phép xem quẻ, xem hào toàn bộ *Kinh Dịch*.
 Bây giờ xin thích nghĩa hào *Sơ* quẻ *Càn*, thời bao nhiêu hào cũng có thể nhân đó mà suy được.

HÀO TỬ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. *Sơ Cửu: Tiềm long vật dụng.*

初九: 潜龍勿用.

Sơ là hào vị ở dưới hết, *Cửu* là hào thể thuộc về hào dương. Quẻ *Càn* là quẻ thứ nhất đầu *Kinh Dịch*, mà lại là quẻ *Thuần Dương*, hào này là vạch thứ nhất của quẻ *Càn*, bản thể nó là dương, mà ở vào vị cũng là dương vị. Vậy nên đặt tên bằng *Sơ Cửu*.
Tiềm long, nghĩa là con rồng còn nấp ngầm ở dưới thấp.
 Bởi vì Dịch lí gốc vô hình nên thánh nhân phải mượn một giống hữu hình để phát minh Dịch lí.
 Long là một giống linh biến bất trắc mà lại thuộc về loài dương nên mượn chữ long để phỏng tượng cái đạo biến hóa của *Càn*.

Vì sao mà nói rằng *tiềm*?^[4]

Bởi vì hào này là bắt đầu vạch ra mà ở dưới hết quẻ, in như con long còn nấp nép ở dưới vực sâu, sở

đã gọi bằng *Tiềm long*.

Vì long đương lúc còn tiềm thời chưa có thể làm được những việc mây mưa biến hóa, cũng như một bậc tiền nhân tại hạ, hoặc khi mới ra đời, sức mỏng thể hèn, chỉ nên trầm tiềm hàm dưỡng, chờ đợi thì cơ, chờ nên vội vàng ra gánh việc đời. Sở dĩ Hào từ bảo rằng: *Vật dụng*.

Chữ *vật dụng* là bảo cho bản thân hào này chưa nên thí dụng và cũng bảo cho những người dụng nhân, gấp bậc tiềm long như hào này cũng chỉ nên bồi dưỡng vun đắp, chờ thì mà dụng, chờ nên vội vàng gấp dụng người ta.

Nói tóm lại, bản thân hào Sơ, thời là khả năng tác tàng, mà người tương ứng với Sơ cũng chỉ nên tài giả bồi chi mà thôi. Nếu dụng ra làm việc đời cũng thất ư quá vội. Lời hào này chính là thâm ý của thánh nhân, cốt răn cho những người có tài mà cấp tiến chẳng chịu chờ thì vậy.

Trên đây là giải thích Hào từ của Chu Công, bây giờ lại giải thích *Tượng từ* của Khổng Tử. Tượng từ này gọi bằng *Tiểu Tượng*.

Bởi vì, Khổng Tử sợ học giả đọc Hào từ Chu Công mà không hiểu thấu ý nghĩa nên Ngài theo dưới mỗi hào, đặt vào mỗi bài Tiểu Tượng để thích ý nghĩa của Hào từ.

Tượng viết: Tiềm long vật dụng, dương tại hạ dã.

象曰：潛龍勿用，陽在下也

Hào từ nói rằng: *Tiềm long vật dụng* là có vì sao?

Là vì, đức dương cương, cần kiện, tuy vẫn là long, nhưng vì địa vị hoàn cảnh còn ở dưới hết, theo thì nghĩa thời chỉ nên tiềm, thì đương phải tiềm, tất không thể bay nhảy được, sở dĩ răn rằng: *Vật dụng*.

2. Cửu Nhị: Hiện long tại điền, lợi kiến đại nhân. ^[5]

九二：見龍在田，利見大人。

Hào Cửu Nhị này ở chính giữa Nội Càn, là dương cương mà lại đắc trung. Vả lại dương hào ở vào dương quái, trông lên quẻ trên, có hào Cửu Ngũ là bạn dương cương chính ứng với mình, thế là cương kiện đắc trung, mà lại đắc thì ngũ chủ, tượng như long đã thoát li nơi tiềm ẩn, mà lại có cơ hội làm mây mưa, tỏ rõ ra một vật thần linh ở trên mặt đất. Sở dĩ rằng: *Hiện long tại điền*.

Tuy nhiên, việc trong thiên hạ, không bao giờ chỉ một người mà làm nên, mà cũng không bao giờ làm việc thiên hạ mà chỉ làm lợi ích cho một mình.

Cửu Nhị cương kiện đắc trung, chính là một bậc đại nhân, mà lại tất phải có một bậc cương kiện, trung chính, như Cửu Ngũ, cũng là đại nhân.

Hai bậc đại nhân đó, đồng tâm đồng đức với nhau, mới có thể làm nên việc lớn trong thiên hạ, tới khi hai bậc đại nhân ấy đã đồng thời xuất hiện thời thiên hạ ai nấy cũng trông mong vào, nên Hào từ nói rằng: *Lợi kiến đại nhân*.

Nghĩa là một phương diện thời đại nhân là Cửu Nhị phải hội ngộ với đại nhân là Cửu Ngũ, một phương diện thời thiên hạ mừng thấy được bậc đại nhân là Cửu Nhị.

Tượng viết: Hiện long tại điền, đức thí phổ dã.

象曰：見龍在田，德施普也。

Lời Tiểu Tượng của Khổng Tử nói rằng: Hào từ sở dĩ có câu: *Hiện long tại điền, lợi kiến đại nhân*, nghĩa là đức long của Cửu Nhị đã phát triển khắp mọi nơi, thiên hạ chẳng những lợi kiến Cửu Ngũ mà

thôi, lại [còn] lị kiến Cửu Nhị đó vậy.

PHỤ CHÚ: Chữ long ở Cửu Nhị chính là chữ long ở Sơ Cửu, vẫn một bậc thánh nhân như nhau, nhưng vì thời đại hào Sơ là buổi còn phải tu dưỡng, đến thời đại hào Nhị là buổi đã tiến hành nên tiêm, hiện có khác nhau mà long chỉ là một, chẳng qua tùy địa vị với hoàn cảnh, thì đã bất đồng thời cách tu tiến cũng bất đồng.

Chữ tiêm, chữ hiện khác nhau, chính là đúng nghĩa chữ thì ở trong Dịch bọc.

3. Cửu Tam: Quân tử chung nhật kiên kiên, tịch dịch nhược, lệ, vô cữu.

九三: 君子終日乾乾, 夕惕若, 厲, 无咎.

Hào này ở trên hết nội Càn, vạch đơn, thể dương là dương hào ở vào dương vị nên gọi tên nó bằng *Cửu Tam*.

Theo như lệ sáu hào mà chia ra làm tam tài, thời Sơ, Nhị ở đoạn dưới là *địa*, Ngũ, Thượng ở đoạn trên là *thiên*, Tam, Tứ ở giữa là *nhân*.

Lại theo về thể toàn quẻ mà chia ra làm quẻ trên, quẻ dưới, thời ba hào ở trong là quẻ dưới. Hào này ở vị Tam, thời Tam là vị nhân. Theo về thể toàn quẻ thời Tam ở trên hạ thể, nghĩa là ở vị chông chênh. Bảo rằng trên, thời nó vẫn ở hạ thể, bảo rằng dưới thời nó lại ở trên Hạ Quái.

Người mà ở vào địa vị ấy là một cảnh rất khó xử. Nếu bản thân mình mà không thiết giỏi, thời e đến nỗi dưới kéo, trên giằng mà thành ra một người truy lạc.

Hào này ở vào địa vị khó xử như thế, mà tính chất bản thân nó, đã Cửu là dương cương, lại Tam cũng dương cương, mà lại ở không được trung vị như Nhị, Ngũ. Thế là một người trùng cương bất trung, lấy một người quá cực cương như thế, mà xử vào địa vị *bán thượng lạc hạ*, nguy hiểm biết chừng nào! Sở dĩ thánh nhân đặt làm lời răn rằng: *Quân tử chung nhật kiên kiên, tịch dịch nhược*. Nghĩa là: Quân tử xử vào địa vị hào Cửu Tam, lại xét trong mình cũng tính chất như hào Cửu Tam, tất phải hết sức tu tĩnh cang trì, suốt ngày từ sáng tới tối, đã thường thường kiên kiên^[6] mà lại dịch nhược^[7].

Nếu được như thế, thời tuy xử vào địa vị đáng nguy mà chắc cũng chuyển họa vi phúc, hóa dữ ra lành, không đến nỗi có tội lỗi, sở dĩ Hào từ có ba chữ: *Lệ, vô cữu*^[8].

Hào này vẫn cũng một người tốt nên Hào từ có chữ *quân tử*.

Tuy nhiên, đã quân tử có sao kiên dịch tới ngày mà chỉ may được vô cữu? Bởi vì địa vị hào này ở vào trung lưu. Tùm lại, quốc gia nào, xã hội nào, thế giới nào, rất quan hệ ở hạng người trung lưu; người ở trên mình thời trách móc vào mình, người ở dưới mình thời trông mong vào mình. Cơ quan thành hay bại đã quan hệ rất lớn, mà xử trí lại rất khó. Nếu may may không cẩn thận, thời hung họa tới nơi. Sở dĩ chung nhật kiên kiên, tịch dịch nhược mới may được vô cữu. Đó là thâm ý thánh nhân dạy người xử thế vậy.

PHỤ CHÚ: Sáu hào quẻ Càn thấy có thể dụng chữ long được, bởi vì hào ở quẻ Thuần Dương, là có tượng long. Có sao Hào từ Cửu Tam lại không dụng chữ long mà lại dụng chữ quân tử? Đó là ý thánh nhân tỏ cho ta học Dịch phải biết những chữ thủ tượng ở trong Dịch chỉ là mượn tượng cho sáng ý mà thôi, chứ không phải thấy tượng nào là ân định sự vật ấy.

Giả như: Chữ long quẻ Càn mà chỉ nhận nhất định là rồng thời còn gì là học Dịch nữa đâu. Vậy xin học giả học Dịch xem ở hào Cửu Tam thời biết ý nghĩa chữ long, ở các hào kia cũng chỉ thế chữ quân tử mà thôi. Đó là xem ý không cần xem chữ. Thế mới là biết học Dịch.

Tượng viết: Chung nhật kiên kiên, phản phục đạo dã.

象曰：終日乾乾，反復道也。

Tượng của Đức Khổng Tử nói rằng:

Hào từ sở dĩ rằng chung nhật kiên kiên, là bảo người ta ai xử vào địa vị Cửu Tam chính là [ở vào] địa vị làm người, tất phải ngày nào suốt một đời người, chỉ là tráo đi trở lại, tự thử chí chung, bao nhiêu đường lối mình đi chỉ cốt cho đúng đạo lí.

PHỤ CHÚ: Tượng từ của Khổng Tử suy rộng ý Hào từ của Chu Công, vì hào Cửu Tam đứng vào vị nhân nên thống luận loài người ai nấy cũng phải lo cho trọn đạo người, chẳng những một Cửu Tam mà thôi, vì vậy nên có câu *phản phục đạo dã*. Đó là Đức Khổng suy rộng ý của Chu Công, chúng ta học Tiểu Tượng thấy nên biết ý ấy.

4. Cửu Tứ: Hoặc được tại uyên, vô cữu.

九四：或躍在淵，无咎。

Hào này vẫn thể Dương ở vào vị âm, kể thể sáu hào thời Cửu Tứ là hào thứ tư, thuộc về số chẵn, là số âm, bản thân nó vạch đơn, là dương hào nên gọi tên nó bằng Cửu Tứ. Nghĩa là dương hào mà ở âm vị, có hiềm nghi vì bất chính. Kể thể toàn quẻ thời nó ở vào quẻ trên mà lại ở dưới quẻ trên, thể là xử vị lại bất trung.

Trông lên thời nó không được như Ngũ, ngó xuống thời nó lại không được như Nhị. Thế là bản thân Tứ sở xử đã bất chính lại bất trung, nhưng mà ở vào quẻ Càn, thời bản thân nó là chất cương kiện, vẫn cũng là một bậc quân tử, chỉ vì địa vị với hoàn cảnh của nó, muốn tiến mà chưa chắc tiến đã hay, muốn thoái mà lại e thoái cũng dở. Vậy nên thì gian của Tứ, chỉ nên châm chước thăm thận, lựa xem thì cơ mà tiến, thoái cho đúng; thì nên tiến thời ta tiến, thì nên thoái thời ta thoái. Nếu cơ hội đáng tiến thời tiến ngay, tượng như *long được*. Long đã được thời chẳng bao lâu cũng đến phi. Nếu thì cơ chưa đến tiến, tất phải nằm im mà chờ thì, tượng như *long tại uyên*. Vậy nên Hào từ nói rằng: *Hoặc được tại uyên*^[9], biết tùy thì như thế, chắc không lầm lỗi, ấy là vô cữu.

PHỤ CHÚ: Địa vị hào Tứ cũng như địa vị hào Tam, cũng xử cảnh bán thượng lạc hạ, rất là ở vào cảnh tiến, thoái lưỡng nan, chỉ duy khác hơn Cửu Tam chút đỉnh là Cửu Tam thời chưa có thể tiến mà Tứ thời có thể tiến được. Bởi vì Tam còn ở quẻ dưới, mà Tứ đã bước lên quẻ trên, sở dĩ tiến, thoái, có khác nhau. Thánh nhân dạy cho người nên thăm thận xem thì mới khỏi mắc cái lỗi táo tiến nên Hào từ có chữ *hoặc*, nghĩa là không nhất định.

Xem Tiểu Tượng của Khổng Tử dưới đây lại càng minh bạch.

Tượng viết: Hoặc được tại uyên, tiến, vô cữu dã.

象曰：或躍在淵，无咎也。

Hào này đã li khỏi Hạ Quái mà lên gần Cửu Ngũ, thời thế nào cũng tiến mà thôi, nhưng tất phải tiểu tâm cẩn thận và có trí biết xem thì mà tiến mới vô cữu.

Tượng từ nói rằng: Tiến vô cữu dã, là chỉ ngụ ý chữ *được*, mà nuốt được chữ *tại uyên*. Đó là phát minh ý Hào từ, nghĩa là tất có thì tiến nhưng không nên cấp tiến, chính là nghĩa tùy thì ở trong Dịch học.

5. Cửu Ngũ: Phi long tại thiên, lị kiến đại nhân.

九五:飛龍在天, 利見大人.

Cửu là hào dương, Ngũ là vị dương, dương hào ở dương vị là đắc chính. Ngũ là hào ở chính giữa Ngoại Quái là đắc trung, vả lại ở vào quẻ Càn là có tính chất cương kiện. Đã cương kiện lại trung chính là tuyền đức của thánh nhân, mà ở vị Ngũ lại là địa vị chí tôn ở trong quẻ, ấy là thánh đức ở thiên vị, tượng như con long bay giữa trời, thiết là một hào tốt nhất ở trong sáu hào nên Hào từ nói rằng: *Phi long tại thiên*. Tuy nhiên, việc trong thiên hạ, há chỉ một thánh nhân mà làm nên ư? Có bậc thánh nhân ở vị trên tất phải có bậc thánh nhân ở vị dưới, giùm giúp với nhau, trao đỡ cho nhau mới làm nên sự nghiệp to lớn mà thiên hạ mới tín ngưỡng vào mình. Nên Hào từ nói rằng: *Lị kiến đại nhân*, nghĩa là, Cửu Ngũ vẫn là đại nhân, nhưng cũng phải lị kiến đại nhân ở dưới là Cửu Nhị nữa mới được, cũng như Cửu Nhị phải lị kiến đại nhân ở trên là Cửu Ngũ đó vậy. Hai bậc đại nhân ấy đồng tâm, đồng đức làm nên sự nghiệp của Càn mà thiên hạ phải vọng phong chiêm ngưỡng, ấy là lị kiến đại nhân vậy.

PHỤ CHÚ: Chữ long ở Cửu Ngũ với chữ long ở Sơ Cửu, nguyên chỉ một long, mượn mà thí dụ một bậc thánh nhân, khác nhau chỉ chữ *tiềm* và chữ *hiện*. *Hiện* rồi *được*, *được* rồi *phi*, cũng chỉ là tu dưỡng tích lũy từ nhỏ tới lớn, từ thấp lên cao, vẫn theo thì mà tiến lên, không phải trọn đời cứ tiến mãi, cũng không phải bỗng chốc mà phi ngay. Chúng ta nếu kiên trì đức hạnh, tích lũy công phu, bắt đầu *tiềm dưỡng* như Sơ, rồi bước lên *hiện long* như Nhị, lại còn *kiến dịch* như Tam, *hoặc được* như Tứ, thì giờ lâu dài, công phu thành thực, thời sự nghiệp *phi long* như Cửu Ngũ cũng há phải việc rất khó đâu. Xưa nay, thanh hiền, hào kiệt chẳng ai *tiềm* mãi mà không *phi*, cũng chẳng ai muốn *phi* mà không gốc ở *tiềm*. Thầy Mạnh có câu: *Nhân hữu bất vi dã, nhi hậu khả dĩ hữu vi*, nghĩa là: Người ta tất trước có cái không chịu làm mà sau mới có thể đến lúc làm. Lời nói đó rất hợp với nghĩa *Kinh Dịch*. *Bất vi* tức là *tiềm*, *hữu vi* tức là *phi*, chỉ cốt cho đúng thì, nghĩa, là tác dụng của đại nhân đó vậy.

Tượng viết: Phi long tại thiên, đại nhân tạo dã.

象曰: 飛龍在天, 大人造也.

Nghĩa là: Đại nhân ở hào Ngũ này, cũng là đại nhân ở hào Nhị, nhưng trước kia mới thấy được thịnh đức của đại nhân, bây giờ thời thấy được đại nghiệp của đại nhân, chính là một bậc đại đức, đại tài, chuyển di được thời thế, tạo thành được thế giới, sở dĩ rằng *đại nhân tạo dã*. Đại nhân là thay cho chữ long, tạo là thay cho chữ phi.

PHỤ CHÚ: Đọc Hào từ này, nếu hạng người bình thường thời thế nào? Tất phải xét trong mình, quả đã có công phu "tiềm, hiện" được như Sơ, Nhị hay chưa? Nếu chưa, thời chưa nên đứng vào địa vị "phi long", mà phải tìm kiếm cho được bậc đại nhân như Cửu Ngũ, còn mình chỉ là một người lị kiến người ấy mà thôi. Thế mới là người biết học Dịch.

6. Thượng Cửu: Kháng long hữu hối.

上九: 亢龍有悔.

Hào này vạch đơn là hào dương, vạch thứ sáu quẻ Càn là ở trên hết quẻ nên gọi tên nó bằng Thượng Cửu, hào dương ở quẻ Càn, vẫn có đức cương kiện, cũng là một vị quân tử nên cũng tượng là long, nhưng địa vị hào ấy ở cuối cùng quẻ Càn, là cao đến tột bậc. Thế là: *Thượng chi cực, sự chi chung* 上之極, 事之終.

Hễ việc thiên hạ, cùng thời biến, đầy thời nghiêng. Nêu bậc quân tử xử vào địa vị hào này, tất phải răn đường dinh mẫu, giữ lối khiêm nhường mới tránh khỏi họa *thái cương tắc chiết* 太剛則折.

Nếu không thế, đầy quá mà chẳng biết dè, tiến hoài mà chẳng biết thoái, ấy là *kháng long*.

Kháng nghĩa là cao cực, cũng có nghĩa là cương cực; cương cực thời không thể ôn hòa, cao cực thì không thể thoái được; đầy tất phải tràn, cương quá thời gãy, thế nào cũng có việc phải ăn năn; sở dĩ *hữu hối*.

Xem như đời xưa, vua Nghiêu nhường vị cho vua Thuấn, đời sau ông Hoa Thịnh Đốn không chịu làm Đại Tổng Thống lần thứ hai, chính là tránh họa "kháng long" vậy.

Nã Phá Luân bị đày ở hoang đảo, Viên Thế Khải bị đánh đổ vì đảng Quốc Dân, chính là "Kháng long hữu hối"; đó chẳng qua chứng vào việc lớn mà thôi, bao nhiêu việc trong thiên hạ, nhỏ từ một thân, một gia, lớn đến một quốc, một xã hội, một thế giới, cũng lẽ như thế.

PHỤ CHÚ: Chữ long ở Thượng Cửu, cũng một long như năm hào kia; hào này sở dĩ hữu hối, chẳng phải lỗi tại chữ long mà lỗi tại chữ kháng. Bởi vì địa vị hào Thượng Cửu là dương cương đã đến lúc thái quá, mà lại tột mực cao, nếu không hay biến thông, tất có họa hại. Đó là thâm ý thánh nhân dạy người xử thế.

Tượng viết: Kháng long hữu hối, dinh bất khả cử dã.

象曰: 亢龍有悔, 盈不可久也.

Hào từ nói rằng: Kháng long hữu hối nghĩa là: Sáu hào quẻ Càn, hào nào cũng có thể gọi bằng long, đáng lẽ là vô hối, nhưng vì hào Thượng Cửu này, Càn đạo cũng đã đến lúc cùng cực rồi, địa vị đã đến lúc quá cao rồi, thế là đã đến hồi mãn dinh, hễ vật lí đã đến hồi mãn dinh thời không thể lâu dài được.

7. Dụng Cửu: Kiến quần long vô thủ, cát.

用九: 見羣龍無首, 吉.

Dụng Cửu vẫn không phải là một hào, nhưng theo về Hào từ của Chu Công, thời cũng giả thiết làm một hào. Bởi vì nguyên lí của Dịch, trọng yếu thứ nhất là biến dịch, vả lại đầu tiên Phục Hy vạch quẻ, thời trong phép xem quẻ có biến động mới vô cùng, hào dương có thể biến làm hào âm, hào âm có thể biến làm hào dương. Sáu hào dương quẻ Càn, biến hết thấy thành ra quẻ Thuần Khôn, đó là cơ vi diệu của tạo hóa, vẫn gì gì cũng có biến dịch. Chu Công muốn cho ta hiểu lẽ ấy nên ở quẻ Càn, quẻ Khôn thêm vào hai hào đặt tên là "Dụng Cửu", "Dụng Lục", nghĩa là: Hễ hào dương thời dụng số Cửu mà không dụng số Thất, hào âm thời dụng số Lục mà không dụng số Bát, nên một cái thông lệ cho người là đọc 384 hào vậy.

Vì đã có hai hào ấy, nên Chu Công lại thêm vào hai Hào từ để cho rõ thâm ý của thánh nhân thùy giáo. Đó là thích nghĩa quẻ Càn, còn quẻ Khôn cũng y vậy.

Kiến quần long vô thủ nghĩa là sao? Long là dương hào, *quần long* là sáu hào dương, *vô thủ* là sáu

hào dương thấy biến cả.

Bởi vì, Dương là tượng long, mà long sở dĩ hoạt động khác thường, là cốt ở cái đầu. Bây giờ dương hào đã biến hết cả, là tượng như long đã tiêu diệt hết cái hình tích hoạt động, chính là vô thủ, nghĩa là không thấy đầu con long nào nữa vậy.

Nhưng đó chẳng qua theo ở trên mặt chữ mà giải thích nghĩa đen đó thôi. Nếu nhận cho ra ý thâm diệu của thánh nhân, thời sâu xa huyền bí quá.

Nguyên lai, thánh nhân tác Dịch, gộp cả thiên đạo, nhân sự mà kể suốt từ vô thi đến vô chung.

Trên kia, trải qua sáu hào quẻ Càn, kể bằng sáu đại vận hội ở trong vũ trụ có thể đặt, mà kể bằng sáu thời đại rất dài ở trong xã hội, sáu tuần tự tiến hóa ở trong nhân loại, cũng có thể đặt.

Tỷ như *Sơ tiêm long* là thuộc về thời đại còn *hỗn độn*. *Nhị hiện long* là thuộc về thời đại đã có *văn tự, thi thư*. *Tam, Tứ* là thuộc về thời đại *trung cổ dĩ hậu*. *Ngũ phi long* là thuộc về thời đại có khoa học phát minh, nhân loại trải qua một *trình tự đại tiến hóa*. *Thượng kháng long* là thuộc về thời đại *cận kim dĩ hậu*. Toàn thể giới phát hiện ra chủng chủng đấu tranh, mà bao nhiêu thịnh cực phải suy, tiêu cực phải trường, nhân loại trải qua một thì gian đại phá hoại, mà tiến vào cuộc canh tân.

Trải qua sáu thời đại đó rồi thì bao nhiêu giai cấp cực cao ở trong thế giới hoàn toàn tiêu diệt, mà tất cả nhân loại mới phát hiện ra một cách *chân chánh, bình đẳng, chân chánh tự do*. Thế là *kiến quần long vô thủ*, nghĩa là: trước con mắt người ta thấy được tất cả là long, mà không thấy đâu là thủ.

Nói cho kỹ, thời cũng như học thuyết mới nói rằng: đại đồng, vô chính phủ, v.v. Đó là rất hoàn toàn mỹ mãn ở trong nhân đạo. Vậy nên Hào từ tán rộng: *Cát*. *Cát* nghĩa là: tốt lành.

Trước kia sáu hào không chữ cát, mà cứ sao chữ cát chỉ đặt cho hào này?

Thế mới biết rằng: *Lục dương giai biến*, chính là *chúng tôn giai biến*. Bởi vì thông lệ trong Dịch, dương là tôn, âm là ti, biến hết thủy dương tức là biến hết thủy giai cấp tôn quý vậy.

Tượng viết: Dụng cửu, thiên đức bất khả vi thủ dã.

象曰：用九，天德不可爲首也。

Ý Khổng Tử nói rằng: Nghĩa Hào từ Dụng Cửu đó là bảo: Long tuy là đức Càn nhưng mà quần long hãy còn có thủ thời chưa đúng với đức trời, Nếu thật [là] đức trời hoàn toàn, thời không thấy có ai làm thủ nữa vậy.

Sở dĩ rằng *thiên đức bất khả vi thủ* là vì còn có vi thủ, thời không phải thiên đức, tất không thấy ai vi thủ mới là thấy thiên đức.

Phật Tổ có câu: *Thị pháp bình đẳng, vô hữu cao hạ* 是法平等，无有高下, cũng là ý nghĩa ấy.

Từ đây sắp xuống là Văn Ngôn quẻ Càn. Văn Ngôn chỉ quẻ Càn với quẻ Khôn có mà thôi, vì rằng hai quẻ ấy là làm cha mẹ cho toàn vạn vật, mà đứng đầu hết Kinh. Khổng Tử nghiên cứu hai quẻ ấy, đạo lý quá chừng rộng, ý tứ quá chừng sâu. Ngài sợ rằng chỉ Soán Truyện mà thôi thời e học giả chưa phát minh được hết ý nghĩa, vậy nên làm thêm truyện Văn Ngôn như dưới này:

Văn Ngôn viết: Nguyên giả, thiện chi trường dã; hanh giả, gia chi hội dã; lợi giả, nghĩa chi hòa dã; trinh giả, sự chi cán dã.

文言曰：元者善之張也；亨者嘉之會也；利者義之和也；貞者事之乾也。

Nguyên Soán từ của Văn Vương chỉ có năm chữ *Càn, Nguyên, Hanh, Lợi, Trinh*.

Khổng Tử nhận ra được đức Càn của trời, bao quát tự thi đến chung, nói tóm lại thời chỉ một chữ Càn là đủ, mới chia ra thời có bốn chữ, mà cũng gọi bằng bốn đức.

Nhất là đức *Nguyên*, Nguyên là đức lớn nhất ở trong bốn đức lành. Kể theo tứ thì, thời Nguyên thuộc về mùa Xuân, đầu hết phát sinh ra vạn vật. Kể theo đạo người, thời Nguyên thuộc về đức Nhân, là cội gốc của lòng người. Đạo trời sở dĩ sinh sinh bất cùng, lòng người sở dĩ hợp được thiên lí, là chỉ vì có đức Nguyên nên bảo rằng: *Thiện chi trưởng dã*.

Nhị là đức *Hanh* nghĩa là thông. Kể theo tứ thì, thời Hanh thuộc về mùa Hạ, bao nhiêu sinh vật đến lúc ấy phát dục rõ ràng. Kể theo đạo người, thời Hanh thuộc về đức Lễ. Lễ là hợp với lí, những việc gì người làm mà hợp với đạo lí mới là tốt. Nhóm góp hết các chuyện tốt mới là thông nên bảo rằng: *Gia chi hội dã*.

Tam là đức *Lị*. Kể theo tứ thì, thời Lị thuộc về mùa Thu, bao nhiêu sinh vật đến lúc ấy tất thảy thành thực, ấy là Lị. Kể theo đạo người, thời Lị thuộc về đức Nghĩa. Nhân với nghĩa là một đạo lí nghiêm chính, mà trong nghiêm chính đó, tất cũng làm cho ai nấy được vui vẻ sung sướng, mới điều hòa được nghĩa, chính là nhờ có Lị, nên bảo rằng: *Nghĩa chi hòa dã*.

Tứ là đức *Trinh*. Trước kia đức Nguyên là tạo đoan khai thị cho vạn vật; đức Hanh là trưởng dưỡng cho vạn vật; đức Lị là thành tựu cho vạn vật. Nhưng hễ đạo lí gì, sự vật gì, cũng tất phải có kết thúc với kết quả, xem ở kết thúc và kết quả mà được hoàn toàn viên mãn, mới là hợp với đức trời. Vì vậy, Nguyên, Hanh, Lị, rồi lại phải có đức Trinh, tức là đức Trí.

Kể theo tứ thì, thời Trinh thuộc về mùa Đông, bao nhiêu sinh vật đến lúc đó vật nào thành vật nấy, mà cũng là kết quả của vật vậy. Kể theo đạo người, thời Trinh cũng thuộc về đức Trí. Trí là một chất tri giác linh minh, soi xét được thị phi rành rẽ, nhất thiết sự gì hợp với lẽ phải mới làm, sự gì trái lẽ phải thời không làm. Đức Trinh ấy là căn cán cho người ta làm mọi việc nên bảo rằng: *Sự chi cán dã*. Cán nghĩa là thân cây, người làm muốn việc tất phải có đức Trinh, thời việc mới có kết quả, tượng như một giống cây, tất phải có thân cây, cây phải có ngành lá, hoa quả, cũng một lẽ in nhau.

PHỤ CHÚ: Trong bốn câu tiết đầu, rất thâm thúy, tinh diệu là câu: *Lị giả nghĩa chi hòa dã*.

Xưa nay chữ Lị, chữ Nghĩa, các học giả thường chia nhau ra làm hai đường.

Đức Khổng Tử cũng có câu rằng: *Quân tử dụ ở nghĩa, tiểu nhân dụ ở lợi* 君子喻於義, 小人喻於利.

Thầy Mạnh càng biện biệt chữ Lị, chữ Nghĩa rất nghiêm. Duy đến Văn Ngôn *Kinh Dịch* mới có câu: *Lị giả nghĩa chi hòa*, là nhập cả nghĩa, lị làm một lẽ.

Bây giờ xin giải phẫu cho rõ rằng:

Nghĩa, nguyên là phải. Thí dụ: Như cha có nghĩa từ với con, con có nghĩa hiếu với cha, nhưng hiếu, từ có phải chỉ nói suông đâu, tất phải làm sao cho cha nuôi được con, con nuôi được cha. Thế tất phải có lị đó, mục đích cốt ở nuôi cha, nuôi con để cho thành đức nghĩa mà thôi, suy rộng ra, lớn đến yêu nước thương dân vẫn là nghĩa.

Nhưng đã yêu nước, tất phải làm cho phú quốc cường binh, thương dân tất phải làm cho hậu sinh lị dụng. Thế là vì cái nghĩa thương nước, yêu dân mà trước cần phải có kinh tế, kinh tế tức là Lị. Thế là Lị giả nghĩa chi hòa.

Xem như tiết dưới có câu: *Lị vật tức dĩ hòa* nghĩa lại càng rõ lắm.

Quân tử thể nhân, tức dĩ trưởng nhân, gia hội tức dĩ hợp lễ, lị vật tức dĩ hòa nghĩa, trinh cố tức dĩ cán sự, quân tử hành thử tứ đức giả, cố viết: Càn, Nguyên, Hanh, Lị, Trinh.

君子體仁 足以長人, 嘉會足以合禮, 利物足以和義, 貞固足以干事, 君子行此四德也, 故曰: 乾元亨利貞.

Tiết này lại muốn cho đầy đủ ý nghĩa của tiết trên nên phải lấy một bậc thánh nhân toàn bị tứ đức mà

phối hợp với đức Càn. Nghĩa là: Đấng quân tử lấy đức nhân làm *bản thể*, hay suy ra mà *trưởng dưỡng được người*. Tóm gộp hết mọi sự tốt, thời không việc gì mà không hợp với thiên lí. Làm lợi ích cho vạn vật, thời điều hòa được đức nghĩa, mà đức nghĩa không phải là giống chết khô.

Hằng tâm nghị lực 恆心毅力, bền giữ được Nguyên, thời làm được căn cán cho mỗi việc, việc gì cũng *chung thủy như nhất*, mà được có kết quả 足以幹事.

Quân tử làm đủ bốn đức ấy thể là phối hợp được đức Càn, cho nên nói rằng: Càn, Nguyên, Hanh, Li, Trinh.

Sơ Cửu, tiềm long vật dụng, hà vị dã?

Tử viết: Long đức nhi ẩn giả dã, bất dịch hồ thể, bất thành hồ danh, độn thể vô muộn, bất kiến thị nhi vô muộn, lạc tắc hành chi, ưu tắc vi chi, xác hồ kỳ bất khả bạt, tiềm long dã.

初九: 潜龍勿用, 何謂也?

子曰: 露德而隱者也, 不易乎世, 不成 乎名, 遯世無悶, 不見是而無悶, 樂則 行之, 憂則違之, 確乎其不可拔, 潜龍也.

Nghĩa Hào từ Sơ Cửu, là bảo làm sao?

Khổng Tử theo ý Tượng Truyện mà giải thích cho tường rằng: Hào từ này khen đức một bậc *thánh nhân tại hạ, tượng như long* là một vật hay biến hóa mà còn tiềm ẩn đó vậy. Thánh nhân đương lúc ấy chỉ lo tấn đức tu nghiệp ở trong mình, không vì thế tục mà thay đổi ý chí mình, không lòe loẹt danh dự với người đời, tránh đời mà không lấy làm buồn, tuy đời không cho mình là phải mà vẫn cứ không buồn, giữ một chí hướng, thờ một chủ nghĩa, chờ có một thì cơ tốt thời ta làm. Nếu thì còn hoạn nạn chưa có dịp làm cho được chí mình, thời dầu mình tránh đời, cái chi tiết ấy, cái phương châm ấy, bền như đá, vững như đanh, không thể lay động được.

Thế là gọi bằng tiềm long vậy.

Tiềm chi vi ngôn dã, ẩn nhi vị hiện, hành nhi vị thành, thị dĩ quân tử phát dụng dã.

潜之爲言也, 隱而未見, 行而未成, 是以君子弗用也.

Đây là giải thích cho mình bạch ý nghĩa chữ Tiềm, nghĩa là: Đương thì giờ còn ẩn núp, bao nhiêu sự nghiệp về ngày sau còn đương nấu nướng un đúc. Thế là thân ta còn đương tiềm tàng mà chưa xuất hiện, việc ta còn đương lo sắp đặt mà chưa kịp trình bày. Ví như: Mầm cây còn ở dưới đất, mũi sắt còn ủ trong lò nên quân tử chưa đem ra dụng vậy. Vì thế, Hào từ mới có chữ vật dụng.

Cửu Nhị viết: Hiện long tại điền, li kiến đại nhân, hà vị dã?

Tử viết: Long đức nhi chính trung giả dã. Dung ngôn chi tín, dung hạnh chi cần, nhân tà tồn kỳ thành, thiện thể nhi bất phạt, đức bác nhi hóa.

九二曰: 見龍在田, 利見大人, 何謂也?

子曰: 龍德而正中者也. 庸言之信, 庸行之謹, 閑邪存其誠, 善世而不伐, 德博而化.

Nghĩa Hào từ Cửu Nhị là bảo làm sao?

Khổng Tử rằng: Một vị thánh nhân khi đã thành đức rồi, tượng như long đã tỏ rõ ra một giống thần vật, vả lại Cửu Nhị là hào đặc trưng là nó, đức thánh nhân sở dĩ hợp được đức Càn, mà tốt nhất là *chữ trung*, nên nói rằng: *Long đức nhi chính trung giả dã*.

Nghĩa hai chữ *chính trung* phải nhận cho kĩ, đạo lí trong thiên hạ, vẫn có nhiều việc, kể rằng chính

thời vẫn chính, nhưng hoặc thái quá, hoặc bất cập, thế là bất trung, Vì bất trung, té ra mất cả chính. Tỷ như: Hiếu với cha là chính, mà hiếu như Thân Sinh té ra làm thành cái tội giết con cho cha, là vì bất trung mà mất cả hiếu.

Lại như: Phục thù cho cha là chính, mà làm thái quá như Ngũ Tử Tư, té ra đem giặc về lấy nước. Thế là vì báo thù cho cha, mà hại đến dân một nước. Ấy cũng là bất trung mà thành ra bất chính.

Khổng Tử nói hai chữ chính trung là cốt bảo cho người ta xử việc đời, phải cho chính vào giữa đức trung. Nêu chính mà bất trung, là không phải long đức.

Chữ trung có hai lỗi: *Một là cho đúng với thì*, thì chưa đến mà làm gượng, tức là thái quá; thì đã đến nơi mà chậm trễ không làm, tức là bất cập. Thế là không đúng với thì là bất trung.

Hai là cho đúng với đạo lí, đạo lí không bao giờ thiên về một mặt, cũng không bao giờ thái quá với bất cập. Nếu đạo lí chỉ mười phân là đúng, mà làm đến mười lăm phân là thái quá, thái quá thời việc cũng hư. Lại như đạo lí đáng mười phân, mà chỉ làm năm phân, thời là bất cập, bất cập thời việc không kết quả. Lại như nấu nồi cơm, công phu đốt lửa, đáng ba mươi phút đồng hồ, mà đốt ba mươi lăm phút, tất nhiên cơm khô; hoặc chỉ đốt hai mươi phút mà thôi, tất nhiên cơm sống.

Suy một việc rất nhỏ như thế, thời biết được việc thiên hạ dầu to lớn đến thế nào mặc lòng, tất cũng phải đúng với thì là đắc trung.

Trung cũng có nghĩa là trúng, trúng là đúng với thì, lại trúng với đạo lí. Ví như người bắn bia, tất phải nhắm vào trung tâm bia, mới gọi là chính, mà chính tức là trung vậy.

Quân tử vì muốn làm cho được đức chính trung nên công phu tu dưỡng phải thập phần kĩ càng, dầu một tiếng nói tầm thường mà đạo lí nên tin, thời bao giờ cũng cứ tin, dầu một việc làm tầm thường mà đạo lí nên cẩn, thời bao giờ cũng cứ cẩn. Hễ thấy những tư tưởng gì, mà hơi thuộc về tình dục, tất trước lo ngăn ngừa, không cho tà tâm phát hiện ra được, cốt để giữ lấy nguyên tắc chí thành của mình.

Công phu tu dưỡng đã như thế, thời đại đức tất đắc kỳ danh mà thiên hạ tất nhờ mình cảm cách được rất nhiều; thịnh đức của thánh nhân đã ảnh hưởng khắp trong một đời, mà thánh nhân không bao giờ lòi loét với đời, ấy là *thiện thế nhi bất phạt* (*phạt* là khoe tỏ cho người biết). Tuy thánh nhân vẫn không lòi loét với đời, mà đức Ngài ảnh hưởng quá xa, lưu hành quá rộng, tự nhiên thiên hạ bị hóa với thánh nhân. Đó là đức của bậc đại nhân ở hào Cửu Nhị vậy.

Chữ *đức bác*, là thích chữ "đại nhân". Chữ *hóa*, là thích chữ "lị kiến".

Trên đây, là nói bậc thánh nhân đã thành đức rồi.

Còn học giả, muốn học cho đến thánh nhân, thời làm như tiết dưới này: *Quân tử học dĩ tụ chi, vấn dĩ biện chi, khoan dĩ cư chi, nhân dĩ hành chi* 君子學以聚之, 問以辨之, 寬以居之, 仁以行之.

Dịch viết: Hiện long tại điền, lị kiến đại nhân, quân đức dã.

易曰: 見龍在田, 利見大人, 君德也.

Nghĩa là: Thịnh đức đại nghiệp [của] bậc thánh nhân đã nói như trên đây, chúng ta làm thế nào mà đến được rư?

Trước cần thứ nhất là học. Học nghĩa là bắt chước, cũng có nghĩa là khảo nghiệm.

Bởi vì đạo lí trong thiên hạ tán mạn mênh mông, nếu chỉ cậy óc riêng của mình, thời lấy gì mà nhóm góp được hết nên phải học dĩ tụ chi.

Một phương diện thời so dọ với thánh hiền đời xưa, xem xét với nhân vật đời nay, Khổng Tử có câu rằng: *Tam nhân đồng hành, tất hữu ngã sư* 三人同行必有我師. Mạnh Tử có câu: *Văn Vương ngã sư dã* 文王我師也.

Theo ý Khổng Tử, thời ba người đồng đi với nhau, mà hai người ở cạnh mình, có một người thiện, một

người ác, người thiện là bảo cho ta theo điều hay, người ác là bảo cho ta bỏ điều dở. Hai người thầy là thầy ta, thầy ta tức là ta học.

Theo như ý Mạnh Tử, thời Văn Vương là Thánh đời xưa, tuy không đồng thì với ta, nhưng lời nói việc làm của Văn Vương, ta có thể bắt chước mà làm. Thế là Văn Vương cũng là thầy ta, ta lấy ông Thánh làm thầy, tức là học.

Lại một phương diện, thời chăm về đường cách vật trí tri, bằng cư vào ở nơi kinh nghiệm, để chứng minh cái điều hay điều dở của mình.

Người xưa có câu: *Kinh nhất biến, trường nhất trí* 經一變, 萬事一智. Lại có câu: *Tiền sự bất vong, hậu sự chi sư* 前事不忘後事之師.

Nghĩa là: Những việc thành bại ở lúc dĩ vãng, mình cứ ghi nhớ mà không quên, tức là làm thầy cho việc tương lai, như thế cũng là học.

Dù hai phương diện ấy, xét đời xưa, nghiệm đời nay, tai no nghe, mắt no thấy mới tóm gộp được đạo lí trong thiên hạ vào trong óc mình, chính là cái lối nhập môn của Thánh học.

Nhưng mà đạo lí quá phức tạp, sở văn sở kiến của một mình. Nếu chỉ học mà thôi, tất không thể tinh thực xác đáng, nên phải cần tìm thầy kiếm bạn, mà chất vấn với kẻ hơn mình. Bởi vì muốn biết đường tốt phải hỏi kẻ đi quen mới có thể biết được đường phải, đường trái. Đó là công phu tầng thứ cho tiến đến Thánh học, nên lại nói rằng: *Vấn dĩ biện chi* 問以辯之.

Học với vấn là công việc tự tư trong mình.

Nhưng mà học làm thánh nhân, há phải độc thiện kỳ thân mà thôi đâu nên phải bàn đến kiêm thiện thiên hạ.

Xưa nay có một hạng người quân tử, nhưng mà độ lượng chật hẹp, quy mô bé nhỏ, thời chỉ vừa làm tốt một mình mà thôi, mà không kiêm thiện được thiên hạ. Nếu đã học làm thánh nhân, tất lại phải độ lượng cho rộng rãi, mà không mắc vào tệ dục tặc; quy mô thiết to lớn, mà không sụp vào bẫy tự tư, mới có thể chứa chất được đạo lí, dung nạp được cả thầy loài người. Đó là cái bậc thang làm sự nghiệp thánh nhân, nên lại nói rằng: *Khoan dĩ cư chi* 寬居以居之.

Nghĩa chữ *khoan* này, không phản đối với chữ *nghiêm* mà phản đối với chữ *hiệp*. (*Cư* nghĩa là thu trữ, dung nạp).

Lúc bây giờ có học đã tự được rồi, có vấn đã biện được rồi, có khoan đã cư được rồi, chính là bước lên được đường lối làm sự nghiệp thánh nhân rồi đó, ấy là hành chi.

Hành, nghĩa là đi, cũng có nghĩa là làm, nhưng trước khi bước lên vũ đài Thánh Nghiệp lại cần thứ nhất là chữ Nhân; Nhân, nghĩa là chí công vô tư, mà lại kiêm cả bác ái.

Khổng Tử có câu: *Thánh nhân dĩ thiên hạ vi nhất gia, dĩ trung quốc vi nhất nhân* 聖人以天下爲一家, 以中國爲一人.

Nghĩa là: Tâm lí bậc thánh nhân xem người thiên hạ như người một nhà, xem người một nước như thân của mình.

Xưa vua Nghiêu có câu: *Nhất dân cơ viết ngã cơ chi, nhất dân hàn viết ngã hàn chi* 一民饑曰我之饑, 一民饑寒曰我之寒.

Nghĩa là: Thấy một người dân chịu đói, thời trách mình rằng: Chết thôi! Vì ta làm đói đến nó; thấy một người dân chịu rét, cũng trách mình rằng: Chết thôi! Vì ta làm rét đến nó. Như thế mới là đức Nhân của thánh nhân, mà cũng chính là đức Nguyên của đức Càn.

Quân tử vì tu dưỡng thực hành được bốn câu trên đây, chính là hợp với đức của đại nhân ở hào Cửu Nhị mà xứng đáng với địa vị một người thống ngự nhân quần đó vậy. Vậy nên Khổng Tử tán rằng: *Hiện long tại điền, li kiến đại nhân, quân đức dã*.

Chữ *quân* này không phải hạn định quân là vua, chỉ là như chữ nguyên thủ làm lãnh tụ trong một đảng,

hoặc làm một vị sư trưởng trong đám học trò cũng là quân vậy.
Học Dịch nên cần phải biến hóa, nghiệm ý chớ ăn chữ, mới là thông Dịch.

Cửu Tam: Quân tử chung nhật kiên kiên, tích dịch nhược, lệ vô cữu, hà vị dã?

Từ viết: Quân tử tiến đức tu nghiệp, trung tín sở dĩ tiến đức dã; tu từ lập kỳ thành, sở dĩ cư nghiệp dã; tri chí chí chi, khả dữ cơ dã, tri chung chung chi, khả dữ tồn nghĩa dã. Thị cố, cư thượng vị nhi bất kiêu, tại hạ vị nhi bất ưu.

九三: 君子終日乾乾, 夕惕若, 厲无咎, 何謂也?

子曰: 君子進德修業, 忠信所以進德也; 修辭立其誠, 所以居業也; 知至至之, 可與幾也; 知終終之, 可與存義也. 是故, 居上位而不驕, 在下位而不憂.

Hào Cửu Tam này vẫn cũng có đức Long như Sơ Cửu, Cửu Nhị, nhưng Cửu Tam xử vào địa vị bất trung, mà hào Cửu, vị Tam lại là trùng cương, nên Hào từ nói rằng: *Quân tử chung nhật kiên kiên, tích dịch nhược, lệ, vô cữu.*

Nhưng Hào từ chỉ nói về mặt tinh thần. Bây giờ Văn Ngôn mới phát huy cho đến sự thật.

Tiến đức tu nghiệp là do ở tinh thần kiên dịch mà ra; kiên dịch chẳng phải chỉ tới ngày run sợ mà thôi, tất phải có sự thật.

Sự thật là gì? Chính là công phu học tập của thánh nhân.

Công phu học tập của thánh nhân tất phải có thể, có dụng, có trong, có ngoài.

Trong thời cốt ở tiến đức, phải làm sao cho đạo đức trong mình, ngày ngày càng tiến lên mãi, in như lời trong *Đại Học: Cầu nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân* 苟日新, 日新, 又日新. Ấy là tiến đức, nhưng tiến đức thời gốc ở cái gì? Tất gốc ở trung tín. Hễ làm một việc gì hoặc nói một lời gì, tất thấy ngoài như trong, trong như ngoài, như nghĩa *Trung Dung: Chí thành bất tức* 至誠不息, nghĩa là: Rất thành thực, không bao giờ nghỉ.

Như nghĩa *Đại Học: Vô tự khi* 毋自欺,, nghĩa là: Chớ dối với lương tâm mình, chẳng những không dối người mà cũng không dối lòng mình.

Như thế là trung tín. Trung tín ngày chòng thàng chứa, thời đức mình tiến đến cực điểm cao. Đó là Thánh học ở phía trong.

Còn Thánh học ở phía ngoài, tất phải xem ở nơi công nghiệp. Vậy nên lại phải tu nghiệp, mà xem ở nơi công nghiệp, tất phải lo ở nơi tu nghiệp.

Nhưng vì thì giờ với địa vị Cửu Tam, đương cần thiết về đường tu dưỡng, sự nghiệp cũng chưa đến tể an bang, mà chỉ cốt ở lập ngôn lập đức. Vậy nên phải tu từ lập kỳ thành. Tu từ tức là lập ngôn, hoặc làm ra sách vở, hoặc đứng ra diễn thuyết, lấy văn chương cảm động người, lấy lời lẽ dạy dỗ người, rất là tu từ. Nghĩa là trau chuốt lời của mình, chính là *dĩ ngôn vi sự nghiệp*.

Nhưng mà sự nghiệp nói đó, há phải như phường lị khẩu xảo ngôn đâu. Tất căn cứ vào đức trung tín của mình từ thuở xưa, viết một chữ, nói một lời, chỉ là mong mình lập mà người cũng lập, nói mà chính nhân tâm, nói mà phù thể đạo, không một lời gì không căn cứ ở thực lí, thực sự, khiến cho đức thành của mình càng ngày càng xác thực kiên cố, công hiệu càng ngày càng rõ rệt. Như thế là lập kỳ thành. Đó là công phu tu nghiệp của Thánh học.

Nhưng mà công phu tiến đức, chỉ nói suông trung tín [thì] chưa hết đâu. Công phu tu nghiệp chỉ nói suông tu từ lập thành, cũng chưa hết được đâu. Bởi vì công phu Thánh học vừa tri vừa hành, vừa hành vừa tri, đã tri tất phải hành, cũng có chân tri mới thực hành được, nên lại có câu: *tri chí chí chi*. Nghĩa là: Biết được như thế mới là đến nơi, đã biết được đến nơi, thời tức khắc phải làm cho đến nơi.

Lại cần cho biết đến nơi để làm cho đến nơi, như thế mới có thể thông thấu được *đạo lí vi diệu*, ấy là

khả dĩ cơ. Cơ nghĩa là cơ vi, tỉ như một việc gì thì phi họa phúc chưa hiện rõ ràng, mà đã có một tư cơ triệu rất nhỏ nhen, duy thánh nhân mới biết trước được. Thí như: Thấy mũi sừng ở cách bên tường, mà biết bên ấy hẳn có con trâu; thấy ngọn khói ở cách bên núi, mà biết bên ấy hẳn có đám thất hỏa, ấy là cơ. Hễ những người giữ được cơ mới là người tri chí mà tiên đức mới đến tột mực. Trên nói tri chí là thuộc về phần học trí tri, chỉ cầu một việc ấy biết cho đến nơi, mà chỉ nghiên cứu dĩ vãng với hiện tại, còn chưa thấu triệt đến tương lai.

Bây giờ phải nghiên cứu cho đến cùng là tương lai, đã biết rằng cuối cùng của việc ấy, mới làm cho đến kết quả của việc ấy. Thế là tri chung chung chi. Vì có tri chung chung chi, mới có thể bảo thủ được chủ nghĩa của mình.

Xưa nay, những người thờ một chủ nghĩa mà trung gian phải bỏ, là vì lúc đầu thờ chủ nghĩa chưa nghiên cứu kĩ càng, chưa biết kết quả của chủ nghĩa ấy rồi ra thế nào, lại chưa biết sức mình chống nổi phản diện của chủ nghĩa ấy [có] đến cuối cùng hay không. Thế là bất tri chung, tất nhiên không chung chi được, tất nhiên chủ nghĩa mình phải bỏ, nên nói rằng: *Tri chung chung chi, khả dĩ tồn nghĩa dã*.

Chữ chung trên, nghĩa là cuối cùng, chữ chung dưới nghĩa là kết quả, tồn nghĩa là giữ chặt.

Vì mình biết được đến cuối cùng nên mình mới làm được đến triệt để. Đã làm được đến triệt để, thời kỳ chủ nghĩa mình mới viên mãn hoàn toàn.

Thí như: Đi một lối đường từ Huế đến Hà Nội thì mình biết trước đến cuối cùng đường [ở] Hà Nội phải xuống ga nào? Nhà ga cuối cùng ấy là chung, tất phải biết trung gian trải qua mấy ga, chạy mấy giờ, phải dùng đến bao nhiêu tổn phí, phải dùng những đồ hành lí gì, phải dùng mấy người giúp đỡ với mình, hoặc dùng những giống gì để phòng bị thặng dục đường, đến khi tới ga Hà Nội thời trựt nghĩ ở chốn nào? Vả lại, từ lúc ra đi cho đến khi tới nơi, trung gian có điều gì nguy hiểm hay không?

Những điều như trên kể, phải tính toán hoàn bị mới nhất định ra đi, đi tất đến nơi, đến nơi tất như ý, thế là chung chi, mà chủ nghĩa mình đi Hà Nội không bao giờ hỏng.

Nói tóm lại, *tri chí chí chi* thuộc về phần không gian; *tri chung chung chi* thuộc về phần thời gian; *khả dĩ cơ* là nhân lúc đã hình hiện, xét đến lúc chưa hình hiện; *khả dĩ tồn* nghĩa là chu mật ở bề ngoài để gìn giữ ở bề trong. Đạo lí của Thánh học, tri hành tịt tấn, thi chung nhất quán là như thế. Vì học của thánh nhân như thế nên ứng sự tiếp vật tùy thì xử thế, chẳng chốn nào mà chẳng hay, dầu khi đắc thì đắc thế ở địa vị trên người mà không bao giờ dâm nịch vì phú quý. Dầu khi thất thế ở địa vị dưới người mà không bao giờ buồn bã vì bần tiện.

Trên đó là chuyên nói về học của thánh nhân. Nếu những người chưa được đức như thánh nhân, mà xử vào địa vị Cửu Tam, thời lại nên xem tiết dưới này: nghĩa là chỉ cầu cho khỏi tội lỗi là hay.

Cửu Tam, trùng cương nhi bất trung, thượng bất tại thiên, hạ bất tại điền, cố kiên kiên, nhân kỳ thì nhi dịch, tuy nguy, vô cữu hĩ.

九三, 重剛而不中, 上不在天, 下不在田, 故乾乾因其時而惕雖危无咎矣.

Ý nghĩa tiết này ở trong Hào từ đã thích kĩ, duy chúng ta nên chú ý nhất là ở câu: *Nhân kỳ thì nhi dịch*. Bởi vì Cửu Tam theo về địa vị với hoàn cảnh, trên không được như Cửu Ngũ mà tại thiên, dưới không được như Cửu Nhị mà tại điền.

Nếu tài đức mình chưa được như thánh nhân mà biết thập phần cẩn thận ở đường đi nước bước, tất nhân thì mình như thế mà thì lo sợ, thời tuy có nguy hiểm, mà không tội lỗi.

PHỤ CHÚ: Văn Ngôn thích sáu Hào từ, ở các hào không có chữ *thì*, duy Cửu Tam, Cửu Tứ lọt vào hai chữ *thì* là ý rất thâm thiết. Xưa nay, thánh hiền ở vào địa vị nguy hiểm, thiết không thể đại hữu vi được, nhưng không bao giờ táng tiết trụy danh, chỉ vì biết nghĩa chữ *thì* mà thôi. Thì nên thôi tàng thời

thời tàng, thì nên im lặng thời im lặng; nhưng mà cái công phu tiên đức tu nghiệp, thời không bao giờ quên.

Xem như lời Văn Ngôn hai hào, thời học thì trung của thánh nhân chỉ là như thế.

Cửu Tứ viết: Hoặc được tại uyên, vô cữu, hà vị dã?

Tử viết: Quân tử tiến đức tu nghiệp, dục cập thì dã.

九四: 或躍在淵, 無咎, 何謂也?

子曰: 君子進德修業, 欲及時也.

Cửu Tứ này với Cửu Tam tính chất in như nhau, địa vị cũng tương tự nhau. Tam ở Hạ Quái chi thượng, Tứ ở Thượng Quái chi hạ. Kể toàn quẻ thời hai hào ấy ở địa vị chông chênh. Vậy nên xem Cửu Tam cũng có thể suy ra mà biết được Cửu Tứ. Sở dĩ, Văn Ngôn Cửu Tứ nhắc lại bốn chữ *tiến đức tu nghiệp* như Cửu Tam.

Nhưng khác nhau chút đỉnh là Cửu Tam thời chưa đến địa vị Thượng Quái, mà Cửu Tứ thời đã đứng vào địa vị Thượng Quái lại tiếp cận với Cửu Ngũ. Nếu nhích lên một tí, thời có thể đại hữu vi, nên Hào từ có chữ *được* mà Văn Ngôn có chữ *dục cập thì*. Chữ *dục* có ý sắp sửa; *cập thì* nghĩa là may gặp được thì tiết hữu vi.

Bây giờ lấy việc hai người đời xưa làm chứng. Cửu Tam thời như ông Không Minh khi ông còn cày ở Nam Dương nên ông có câu: *Cầu toàn tính mệnh ở loạn thế*. Cửu Tứ thời như ông Y Doãn, năm lần tới Kiệt, năm lần tới Thang, chỉ cân lường thì hội mà tấn thối; hay, thời ta *được*, nếu chưa hay, thời ta *tại uyên*. Vậy nên Hào từ có chữ *hoặc*. *Hoặc* là có ý còn ngần ngẫm, mà cũng có ý nghi từ. Công phu tấn đức tu nghiệp [của] Cửu Tứ vẫn y như Cửu Tam, mà ý tứ lựa thì tiến hành thời có khác với Cửu Tam.

Xem như lối tiết dưới càng rõ lắm.

Cửu Tứ, trùng cương nhi bất trung, thượng bất tại thiên, hạ bất tại điền, trung bất tại nhân, cố hoặc chi, hoặc chi giả, nghi chi dã, cố vô cữu.

九四, 重剛而不中, 上不在天, 下不在田, 中不在人, 故或之, 或之者, 疑之也, 故无咎.

Thiên chỉ Cửu Ngũ; *điền* chỉ Cửu Nhị; *nhân* chỉ Cửu Tam.

PHỤ CHÚ: Cửu Tam sở dĩ vô cữu là vì biết *kiền kiền dịch nhược*; Cửu Tứ sở dĩ vô cữu, là vì nhờ có chữ *hoặc*, địa vị Cửu Tứ vẫn đã có thể được rồi, nhưng còn phải ngần ngẫm đo lường nên tiến thời mới tiến. Vậy nên dùng chữ *hoặc*.

Cửu Ngũ viết: Phi long tại thiên, lợi kiến đại nhân, hà vị dã?

Tử viết: Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, thủy lưu thấp, hỏa tựu táo, vân tòng long, phong tòng hồ, thánh nhân tác nhi vạn vật đồ. Bản hồ thiên giả thân thượng, bản hồ địa giả thân hạ, tắc các tòng kỳ loại dã.

先五曰: 飛龍在天, 利見大人, 何謂也?

子曰: 同聲相應, 同氣相求, 水流濕, 火就燥, 會從龍, 風從虎, 聖人作而萬物睹. 本乎天者親上, 本乎地者親下, 則各從其類也.

Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, thủy lưu thấp, hỏa tựu táo, vân tòng long, phong tòng

hổ, sáu câu ấy là khách, là bồi sấn.

Thánh nhân *tác, nhi vạn vật đổ*, câu ấy là chủ, là chính, thích nghĩa Hào từ.

Tác là thích nghĩa chữ phi; *đổ* là thích nghĩa chữ kiến; *thánh nhân* là thích nghĩa chữ đại nhân.

Chương này không thích nghĩa câu một được nên phải thích tóm toàn văn, sẽ cho đầu đuôi quán triệt với nhau, tựu trung cũng phải xáo nguyên văn để cho thông suốt được ý nghĩa của thánh kinh, xin học giả nhận kĩ.

Hào từ Cửu Ngũ sở dĩ rằng: *Phi long tại thiên, li kiến đại nhân*, là ý nghĩa như thế nào?

Không Từ sợ người học Dịch chỉ y theo mặt chữ, không thể phát minh được.

Vậy nên dùng cách thí dụ. Ngài nói rằng: Lẽ trong thiên hạ đã có cảm, tức có ứng, nhưng tức phải đồng loại với nhau, quan hệ với nhau thời cảm ứng mới mau chóng. Cửu Ngũ sở dĩ li kiến Cửu Nhị, Cửu Nhị sở dĩ li kiến Cửu Ngũ, thiên hạ sở dĩ li kiến đại nhân, cũng chỉ một lẽ cảm ứng tự nhiên mà nên thế. Vẫn không ai bắt buộc ai, mà cái bắt buộc chỉ là dẫn dụ ở tâm đồng, đạo hợp mà thôi.

Ví như: con hạc mẹ kêu thời con hạc con họa lại ngay; đêm khuya một con gà gáy thời bao nhiêu con gà khác gáy theo ngay. Vì đồng một tiếng nên ứng nhau như thế. Lại ví như: Đem gương lấy lửa để dưới bóng mặt trời, thời lửa bén ngay, vì mặt trời là khí lửa nên gương lấy lửa dẫn được khí trời. Đem đá nam châm đặt gần chôn có sắt, thời dẫn được đồ sắt ngay, vì đá nam châm là mẹ đẻ ra sắt nên nó thường hút được kim khí. Hễ đồng khí thời cầu nhau như thế.

Chôn thấp là hợp với tính nước nên nước thường chảy xuống chôn thấp.

Chôn ráo là hợp với chất lửa nên lửa thường bén với chôn ráo. Hễ hợp tính thời tìm nhau như thế. Long là vật thuộc về loài dương, mà vân cũng là khí dương un nấu ra nên vân hay theo long, long hiện thời mây ùn lên. Hổ là vật thuộc về loài âm, mà phong lại là âm khí phát động nên phong hay theo hổ, hổ tới đâu thời gió hút theo

Xem như sáu cái chứng ấy, thời cơ cảm ứng rất tự nhiên, cũng rất mau chóng.

Bây giờ thịnh đức chí thành của thánh nhân cảm động được lòng người trong thiên hạ, người [trong] thiên hạ tất nhiên phải ứng ngay.

Tức như vua Thuần là một tên dân cày ở Linh Sơn mà đến khi vua Nghiêu dất ra, thời những kẻ ngục tụng âu ca ở trong thiên hạ, bỏ con vua Nghiêu mà theo vua Thuần.

Lại như vua Lê Thái Tổ nước ta là một người dân cày ở Lam Sơn, đến khi khởi nghĩa đánh Ngô, thời [người] hưởng ứng khắp toàn quốc, thật là một vị thánh quân xuất hiện, mà vạn vật đâu cũng nghênh cổ trông vào.

Đó là cảm tự nhiên, mà ứng cũng tự nhiên, nên có thiên đức như Cửu Ngũ, thời tất thấy người trong thiên hạ ai nấy cũng phải li kiến.

Bởi vì nguyên lí của loài người, theo lành tránh dữ, nhân đồng thử tâm, tâm đồng thử lí, mà thánh nhân là một người rất lành trong loài người nên thiên hạ rất vui theo, chẳng phải thánh nhân hữu tâm cầu thiên hạ, mà thiên hạ tự nhiên theo thánh nhân. Đó chỉ là tránh người bạo, theo người nhân, xa người dữ, gần người lành, vẫn là tâm lí sẵn của loài người nên cảm ứng được mau như thế. Thử xem bao nhiêu động vật tất nhiên đầu hướng về phía trên, không thấy động vật nào chân ở trên cả? Bởi vì nó là một loài gốc ở trời, đắc dương khí mà phát minh ra, vậy nên thân thượng. Lại xem Bao nhiêu thực vật, thời thường đầu hướng xuống dưới, chẳng thấy cây cỏ nào đầu ở trên cả? Bởi vì nó là một loài gốc ở đất, do âm khí mà phát sinh ra nên nó thân hạ.

Loài người gốc nguyên khí tạo hóa sinh ra vẫn là loài lành, được một người rất lành như thánh nhân, tất nhiên thiên hạ phải theo, cũng là từng kỳ loại vậy.

Phù đại nhân giả, dữ thiên địa hợp kỳ đức, dữ nhật nguyệt hợp kỳ minh, dữ tứ thì hợp kỳ tự, dữ quý thần hợp kỳ cát hung, tiên thiên nhi thiên phát vi, hậu thiên nhi phụng thiên thì, thiên thả phát vi,

nhĩ huông ư nhân hồ, huông ư quỹ thân hồ.

夫大人者, 與天地合其德, 與日月合其明, 與四時合其序, 與鬼神合其吉凶, 先天而天弗違, 後天而奉天時, 天且弗違, 而況於人乎, 而況於鬼神乎,

Trên là mượn các loài cảm ứng để thí dụ thiên hạ tất phải lị kiến đại nhân. Bây giờ lại hình dung cho tường tận đức của đại nhân. Hễ gọi một bậc đại nhân, tất có đức lớn như trời đất, không chốn nào không che, không vật nào không chở. Có đức sáng suốt như mặt trời, mặt trăng, không chốn nào, vật nào mà không soi rọi đến nơi. Có trí khôn sắp xếp mỗi việc, tầng thứ trước sau, đúng như thì tiết bốn mùa. Có tính khôn thiêng biết được việc lành, việc dữ in như quỹ thân, gặp việc gì ý trời muốn làm, đón trước được ý trời mà làm thì trời phải nghe theo; thấy được việc gì ý trời đã rõ rệt mà làm theo sau trời, thì quả nhiên như trời làm, thế là đại nhân. Đại nhân tức là thiên nên thiên phải nghe theo. Trời hãy còn nghe theo, mà huông gì người nữa rư.

PHỤ CHÚ: Lời Văn Ngôn tán tụng bậc đại nhân Cửu Ngũ, thật là cùng cao cực thâm, tận thiện tận mỹ, chúng ta muốn làm như bậc đại nhân ấy thật không dung dị, nhưng chúng ta phải biết, đại nhân Cửu Ngũ, tức là đại nhân Cửu Nhị, chẳng qua công phu tích lũy từ thấp tới cao.

Nếu chúng ta có *học dĩ tự chi, vấn dĩ biện chi, khoan dĩ cư chi, nhân dĩ hành chi*, thời tuần tự bước lên, do hiền mà bắt chước đến thánh, do thánh mà bắt chước đến thiên, thời chúng ta cũng là một bậc đại nhân Cửu Ngũ mà thôi.

Nói tóm lại, công phu ở Cửu Nhị là tạo nhân, sự nghiệp đến Cửu Ngũ là kết quả.

Chúng ta học Dịch tất phải có một cái mục đích sẽ làm đại nhân. Tức như câu nói của Mạnh Tử: *Nhân giai khả dĩ vi Nghiêu Thuấn*.

Thượng Cửu viết: Kháng long hữu hối, hà vị dã?

Tử viết: Quý nhi vô vị, cao nhi vô dân, hiền nhân tại hạ vị nhi vô phụ, thị dĩ động nhi hữu hối dã.

上九: 亢龍有悔, 何謂也?

子曰: 貴而无位, 高而无民, 賢人在下位而无輔, 是以動而有悔也.

Sáu hào quẻ Càn, tất thấy đều có đức long, đáng lẽ là hào nào cũng tốt. Có sao Thượng Cửu lại nói rằng đức long đến lúc cùng cực thời hữu hối?

Thế mới biết, Dịch lí thiết yếu nhất là chữ thì.

Xử địa vị Thượng Cửu, là chỉ đã cùng cực, ở cao nhất quẻ Càn mà kỳ thực không được vị tôn.

Bởi vì hào vị đến Cửu Ngũ là tôn tốt mực, té ra Thượng Cửu là vô vị. Trên hết cả mọi hào vẫn là cao, nhưng mà nhân dân chỉ lị kiến đến Cửu Ngũ mà thôi, té ra Thượng Cửu là vô dân. Tất thấy hiền nhân ai nấy đều ở vị dưới mình mà không ai lị kiến đến mình, té ra mình cô cao vô phụ (vô phụ là không ai giúp do cho mình).

Hào tượng đã như thế, chính đúng với buổi chập tối trong một ngày, ngày ba mươi trong một tháng, mặt trời đã đến buổi gần lặn, mặt trăng đã đến buổi khuyết, dầu đức long tốt đến thế nào cũng chỉ nên thôi, [thế] mới được vô hối.

Nếu động thời tất nhiên hữu hối. Thí dụ [cho] hào này như hai hạng người sau:

Một là: Ông Thái Thượng Hoàng đời Trần là ông Trần Thái Tôn.

Một là: Ông chồng bà Vực Đa Lợi A người nước Anh.

Thế là: *Quý nhi vô vị, cao nhi vô dân, hiền nhân tại hạ vị, nhi vô phụ.*

Kháng chi vi ngôn dã, tri tiến nhi bất tri thoái, tri tồn nhi bất tri vong, tri đắc nhi bất tri tắng. Kì duy thánh nhân hồ: tri tiến, thoái, tồn, vong nhi bất thất kì chính dã giả, kì duy thánh nhân hồ.

亢之為言也, 知進而不知退, 知存而不知亡, 知得而不知喪. 其惟聖人乎: 乎進, 退, 存, 亡而不失其正也者, 其惟聖人乎.

Trên đây là giải thích lí do sở dĩ hỏi là vì kháng nên tiết này lại giải thích nghĩa chữ *kháng* cho rõ ràng.

Kháng là ý nghĩa thế nào?

Trong thiên hạ thường có một hạng người, chỉ biết lúc tiến được thì cứ tiến mà không biết lúc nên lui mà lui. Chỉ biết lúc hiện tại là đương tồn mà không biết tương lai e có lẽ vong. Chỉ biết phía được là đắc, mà không biết đến phía mất là tắng.

Vì chỉ biết tiến, biết tồn, biết đắc, mà không xét đến thoái, đến vong, đến tắng; cứ tham tiến mà không thoái, chắc rằng tồn mà không lo vong, tham đắc mà không sợ tắng, thế thời xử địa vị Thượng Cửu, tất phải như ai mới khỏi hữu hối rư! Tất phải như bậc thánh nhân, biết được tiến, thoái, tồn, vong, mà theo thì thuận xử, vừa đúng được đạo lí. Đương lúc tiến mà sắp sẵn một cách thoái, đương lúc tồn mà đã phòng bị đến lúc vong, thấy cái đắc mà răn de đến cái tắng, tác dụng vẫn có cái biến thiên luôn mà không bao giờ sai đạo lí chính. Như thế thời làm gì có kháng, mà cũng còn có việc gì hối nữa rư?

Than ôi! Địa vị như Thượng Cửu mà xử trí được hợp đạo như thế, e chỉ bậc thánh nhân mà thôi chẳng. Từ đây sắp xuống, Văn Ngôn dùng bằng cách vận văn.

Tiềm long vật dụng, dương khí tiềm tàng, hiện long tại điền, thiên hạ văn minh, chung nhật kiên kiên, dĩ thì giai hành.

潛龍勿用, 陽氣潛藏, 見龍在田, 天下文明, 終日乾乾, 與時皆行.

"Tàng, minh, hành, hiệp thành một vận".

Hoặc được tại uyên, cần đạo nãi cách, phi long tại thiên, nãi vị hồ thiên đức, kháng long hữu hối, dĩ thì giai cực, Cần nguyên dụng cửu, nãi kiến thiên tắc.

或躍在淵, 乾道乃革, 飛龍在天, 乃位乎天德, 亢龍有悔, 與時皆極, 乾元用九, 乃見天則.

"Cách, đức, cực, tắc hiệp thành một vận".

Vì Văn Ngôn dùng vần nên dịch nguyên văn cũng phải dùng vần:

Rồng ngâm chờ dụng, là tượng hào Sơ

Khí dương ở dưới, rồng chứa mây mưa

Rồng ra ở ruộng, hào Nhị bây giờ

Rõ ràng văn hóa, khắp cả gần xa

Nửa trên nửa dưới, buổi phải âu lo

Triều cần tịch dịch, thì nghĩa rất to

Qua hào Cửu Tứ, hoặc được tại uyên

Đạo Cần sắp đổi, từ dưới lên trên

Hào Cửu Ngũ tượng rồng bay

Đức trời tròn vẹn, đứng ngay ngôi trời

Hào Thượng Cửu, long tốt vờ

Ngôi cao nhưng cũng theo thì nên lui

Sáu dương đã biến cả rồi

Quân long bình đẳng, đạo trời hiển nhiên.

Càn nguyên giả, thi nhi hanh giả dã; lệ trình giả, tính tình dã. Càn thi năng dĩ mỹ, lệ lệ thiên hạ, bất ngôn sở lệ, đại hỉ tai.

乾元者，始而亨者也；利貞者，性情也。乾始能以美，利利天下，不言所利，大矣哉。

Tiết này lại thích thêm ý nghĩa Soán từ ở đầu quẻ, Càn nguyên là đức nguyên của Càn, tạo thi vạn vật, mà vạn vật được hanh thông.

Duy đương lúc nguyên, hanh, thời tính tình của Càn phú dữ cho vạn vật, còn chưa phát triển được hết, đến khi lệ, trình, thời giống gì, giống gì cũng thành công kết quả, thời tính tình của Càn mới phát triển đến cực điểm. Bởi vì nguyên, hanh là Càn đạo chi thi, lệ trình là Càn đạo chi chung, có đến lúc cuối cùng thời mới thấy được chân tính, chân tình. Vậy nên nói *lệ trình giả tính tình dã*.

Tuy nhiên, ở trong tứ đức, thời đức lệ lại là quan kiện cho ba đức, tiếp tục đức nguyên, đức hanh mà thành tựu cho đức trình, ấy là nhờ có lệ. Mà kể đức lệ to thứ nhất, thời không gì bằng đức lệ của Càn. Càn đào chú ra vạn vật, chế tạo ra vạn loại, lấy những thực lệ rất tốt làm lệ ích cho thiên hạ mà không bao giờ kể công. Làm lệ ích cho vật, chỉ là xuất ở tự nhiên, thiệt là lớn lắm vậy thay.

Đại tai Càn hồ, cương kiện, trung chính, thuần túy tính dã.

大哉乾乎，剛健，中正，純粹精也。

Tiết này là [do] Khổng Tử đã giải thích hết quái hào như trên nhưng Ngài vì tâm túy với đạo Càn nên tán tụng thêm một tầng: To lớn thay, đạo Càn vậy ôi! Đã cương kiện mà lại trung chính, mà đức cương kiện, trung chính đó, lại thuần túy mà tinh, đủ được như thế, thiệt duy đạo Càn vậy.

PHỤ CHÚ: Bảy chữ *cương, kiện, trung, chính, thuần, túy, tinh* mỗi một chữ hàm súc một ý nghĩa.

Cương là đức mạnh, tức là chữ dũng, nhưng mạnh mà không bền dai là không phải kiện.

Kiến nghĩa là mạnh, mà lại bền dai, tức là nghị lực.

Người có tánh dũng quyết, quả cảm gọi bằng cương, có tính nhẫn nại gọi bằng kiện, nhưng cương, kiện có lúc thái quá, có lúc bất cập, thời là bất trung. Hoặc có lúc chéch méch về một bên, thời là bất chính. Vậy nên có đức tốt cương, kiện lại phải tất tu dưỡng cho được vô quá, vô bất cập, bất thiên, bất y mới là cương, kiện, trung, chính. Nhưng đức cương, kiện, trung, chính đó lại tất phải trong như ngoài, ngoài như trong, thi như chung, chung như thi, mới là thuần túy. Đã thuần túy như vậy, nhưng còn lại phải cho tinh. Nếu cương, kiện mà chỉ như cách thầy Tử Lộ, mắc cái tệ bạo hổ bằng hà. Trung chính mà chỉ như ông Bá Di, ông Liễu Hạ Huệ, thời mắc cái tệ ải với bất cung. Thế là bất tinh. Vậy nên Khổng Tử có trách thầy Tử Lộ mà than rằng: *Nhược Do dã bất đắc kỳ tử nhiên 若由也，不得其死然*. Nghĩa là: Như anh Do kia, e đến nỗi kết quả cái chết [của] anh không được chánh đáng với đạo lí.

Thầy Mạnh lại có câu rằng: *Bá Di ải, Liễu Hạ Huệ bất cung, quân tử bất do dã 伯夷隘，柳下惠不恭。隘與不恭，君子不由也*.

Ái nghĩa là chật hẹp, *bất cung* nghĩa là ngạo đòi. Bá Di vẫn là bậc thánh chi thanh, nhưng vì tật ải thái thậm, thành ra độ lượng chật hẹp, không dung nạp được người. Ông Liễu Hạ Huệ vẫn là bậc thánh chi hòa, nhưng vì quá lờn lã với người đòi, thành ra một cách mực trung vô nhân. Những thái độ ấy quân tử không chịu làm đó vậy.

Dũng cảm như thầy Tử Lộ là cương, kiện mà bất tinh. Thanh, hòa như ông Di, ông Huệ, là trung chính

mà bất tinh. Vậy nên, cương, kiện, trung, chính, thuần, túy mà lại kết thúc bằng chữ tinh. Đó là thâm ý của Không Tử, học giả học Dịch chớ bỏ lơ những ý ấy.

Lục hào phát huy, bàng thông tinh dã.

六爻發揮, 旁通情也.

Tiết này bảo cho học giả, muốn tu dưỡng được đức Càn thời cần trước phải có học vấn. Nghĩa như: Đọc sáu hào quẻ Càn, phải nhận kĩ Hào từ mà biết được ý nghĩa trong sáu hào, đã phát minh, khuơi móc hết các lẽ mà suy rộng ra, thời bao nhiêu nhân tình, vật tính, có thể tứ bề thông thấu hết cả.

Thì thừa lục long dĩ ngự thiên dã, vân hành vũ thí, thiên hạ bình dã.

時乘六龍, 以馭天也, 雲行雨施, 天下平也.

Tiết này là ý Không Tử muốn cho những người học Dịch nên nêu cái mục đích cho rất cao, trông làm được như bậc thánh nhân Cửu Ngũ; lục long là sáu dương hào, *thì thừa lục long* là chiếu theo sáu vị dương hào, xử vào thì hào nào thời đúng như hào ấy.

Ngự nghĩa là thống trị; *ngự thiên* nghĩa là thống trị lấy những công việc trời giao mình, câu ấy là thủ đoạn của thánh nhân.

Vân hành là mây đi; *vũ thí* là mưa rắc rưới khắp; *thiên hạ bình* là các vật các đặc kỳ sở, người trong thiên hạ tất thấy cân bằng như nhau, không một người nào chịu cái khổ bất bình.

Đó là công dụng của thánh nhân, mà cũng là công dụng của đức Càn, *Càn thí nhi hanh*, đến lúc đó là *lị, trịnh* vậy.

Quân tử dĩ thành đức vi hạnh, nhật khả kiến chi hạnh dã.

君子以誠德為行, 日可見之行也.

Nói tóm lại, người quân tử, muốn cho đúng với đạo Càn, tất phải tiến tu cho đến thành đức, có thành đức sẵn ở trong, suy ra làm việc thiên hạ, ngày nào, ngày nào cũng có thể biểu hiện được đức mình ra ở nơi thực hành vậy.

02. QUÊ BÁT THUẦN KHÔN

Khôn trên; Khôn dưới

Quẻ này là quẻ Bát Thuần Khôn. Khôn hạ cũng là Nội Khôn, Khôn thượng cũng là Ngoại Khôn. Quẻ này sáu nét tất thấy là nét Âm, là tượng về thể đất, mà lại hoàn toàn thuộc về chất nhu thuận nên đặt tên quẻ bằng Khôn.

Ba nét âm ở dưới là Khôn hạ, cũng là Nội Khôn; ba nét âm ở trên là Khôn thượng, cũng là Ngoại Khôn. Khôn, nghĩa là thuận.

Từ đây sắp xuống là Soán từ của Văn Vương.

SOÁN TỪ

Khôn, nguyên, hanh, li tảo mã chi trinh, quân tử hữu du vãng. Tiên mê hậu đắc, chủ li, Tây Nam đắc bằng, Đông Bắc táng hăng, an trinh, cát.

坤元亨，利牝馬之貞，君子有攸往。先迷 後得，主利，西南得朋，東北喪朋，安貞，吉。

Toàn bộ Dịch, gốc chỉ nhất âm, nhất dương. Nhất dương là gốc ở *Càn*, nhất âm là gốc ở *Khôn*. Vì có đức Khôn, đức Càn mới tạo thành được vạn vật, nên Càn, Khôn đủ cả tứ đức, nhưng mà Càn Khôn có khác nhau chút đỉnh. Càn là hoàn toàn đức Kiện, thuộc về tính chất con trai. Khôn, là hoàn toàn đức Thuận, thuộc về tính chất con gái.

Vậy nên Soán từ Văn Vương có khác nhau. Soán từ ở quẻ Càn thời rằng: Nguyên, Hanh, Li, Trinh. Bây giờ Soán từ quẻ Khôn thời lại rằng: Thuận Âm cực thuận như đức Khôn, vẫn cũng đủ nguyên khí tại thi được vạn vật là Nguyên, vẫn cũng có công dụng, khiến cho vạn vật được phát đạt là Hanh, nhưng vì bản chất Khôn là âm, bản tính Khôn là thuận nên chỉ thừa thuận với Càn. Càn kiện hành đến bao nhiêu, thời Khôn cũng phải kiện hành đến bấy nhiêu, theo đức kiện hành của Càn mà tiến hành bất tức.

Thí dụ: Bằng loài vật, thời tượng như con ngựa cái; ngựa là giống đi mạnh, nhưng ngựa cái là giống thừa thuận với ngựa đực. *Vậy nên nói rằng:* Li tảo mã chi trinh. Nghĩa là: Khôn thuận theo như Càn, mới là trinh chính, mà làm li ích cho vạn vật được.

Trên đây là thích tượng quẻ Khôn.

Từ đây sắp xuống lại bày dạy cho người học quẻ Khôn.

Những người quân tử xem xét ở nơi mình, nếu đúng vào địa vị quẻ Khôn thời mình có làm những việc gì mà thủ xướng trước người ta tất nhiên làm lỗi; mình chờ có người thủ xướng trước mà theo làm sau tất nhiên được thuận tiện, với lại trong khi mình tiến hành đó, chỉ cốt làm li ích cho vạn vật, nên nói rằng *chủ li*, nghĩa là chỉ tuân theo chương trình, mà không phải sắp đặt kế hoạch vậy.

Còn như đường lối, phương hướng, thời Khôn không thể phân bì được với Càn. Càn là thông ngữ được

cả trời nên đi vào chôn nào cũng không quản ngại. Còn như Khôn, thời địa vị tự nhiên với chức vụ đương nhiên thấy phải có hạn lượng nên đường đi nước bước, phải nhìn theo cho đúng loài mình.

Tỉ như: Đi vào phương Tây Nam là âm phương, thời được bày bạn; đi vào phương Đông Bắc là dương phương, thời mất bạn bày. Vậy nên có câu: *Tây Nam đắc bằng, Đông Bắc táng bằng*.

Hai câu ấy là nói: Đi phải chọn phương, ngồi phải xem hướng, tìm cho được bạn đồng tâm đồng đức với mình thời mới theo, chính là phương dĩ loại tỵ. Không phải là hạn định Tây Nam với Đông Bắc đâu. Bởi vì tính âm nhu thuận, xu hướng thường hay không vững vàng, không nhất định nên thánh nhân mới thiết ra câu răn này, trông cho những người tánh Khôn, thể Khôn, xu hướng cần phải kén chọn cho chắc chắn. Nếu không thể thời mắc cái lỗi táng bằng, mà kết quả không đắc bằng.

Xem Soán từ cuối cùng có câu: *An trinh cát*, thời càng rõ lắm. *An trinh* nghĩa là bền giữ đức trinh chính. Bởi vì đức Khôn tuy vẫn Nguyên, Hanh như Càn, nhưng mà tính chất riêng của Khôn, là *thuần âm cực nhu* nên phải thừa thuận với Càn, tự thi chí chung, kiên cố bất dịch, ấy là An, Trinh.

Nếu được như thế, thời Khôn nhờ có Càn mà vạn vật tạo thi. Càn lại nhờ có Khôn, mà vạn vật hoàn thành viên mãn, không còn gì là khuyết điểm. Ba chữ *an trinh, cát*, là nghĩa vụ của Khôn, mà chính là bổ trợ cho Càn. Càn nhờ có Khôn, mà công việc sinh thành vạn vật mới hoàn mãn.

Vậy nên ở quẻ Càn chỉ nói *Nguyên, Hanh, Lị, Trinh*, mà không chữ *cát*; đến quẻ Khôn mới thêm vào chữ *cát*, nhưng mà *Cát* lại nhờ ở *an trinh*, ấy là Càn, Khôn hỗ trợ nhau mà làm nên công nghiệp rất lớn, suy từ một nhà, một nước đến một xã hội, một thế giới, thấy phải như thế. Nếu chỉ có Càn mà không có Khôn, thời không bao giờ *cát*; nếu chỉ có Khôn mà không thừa thuận với Càn, thời cũng không bao giờ *cát*.

Chúng ta nghiên cứu cho kỹ Soán từ hai quẻ, thời biết được thâm ý của thánh nhân rất chú trọng vào chữ *trinh*.

Trinh, nghĩa là chính, mà bền vững. Nếu hoặc không chính, hay là chính mà không bền vững, thời Càn bất thành Càn, mà Khôn cũng bất thành Khôn, làm họa hại cho xã hội, quốc gia chỉ vì có ấy.

Từ đây sắp xuống là Soán Truyện của Khổng Tử:

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: *Chỉ tai Khôn nguyên, vạn vật tư sinh, nãi thuận thừa thiên. Khôn hậu tải vật, đức hợp vô cương, hàm hoàng quang đại, phẩm vật hàm hanh, tần mã địa loại, hành địa vô cương, nhu thuận lị trinh, quân tử du hành. Tiên mê thất đạo, hậu thuận đắc thường, Tây Nam đắc bằng, nãi dĩ loại hành, Đông Bắc táng bằng, nãi chung hữu khánh, an trinh chi cát, ứng địa vô cương.*

彖曰：至哉坤元，萬物資生，乃順承天。坤厚載物，德合無疆，含弘光大，品物咸亨，牝馬地類，行地無疆，柔順利貞，君子攸行。先迷失道，後順得常，西南得朋，乃與類行，東北喪朋，乃中有慶，安貞之吉，應地無疆。

Soán viết: Chỉ tai Khôn nguyên, vạn vật tư sinh, nãi thuận thừa thiên.

Tiết này là thích đức Nguyên của Khôn, Khôn là đất, vậy nên lấy địa đạo làm giải thích quẻ Khôn. Trước kia thích đức Nguyên của Càn rằng: *Đại tai*, nghĩa là to lớn không chừng mực; mà Khôn thời không được như Càn, vẫn có chừng mực, nhưng chừng mực thế nào, thời đến thế ấy, không một phân, một li sót thiếu, nên Soán Truyện tán rằng: Đến nơi vậy thay! Là đức Nguyên của Khôn. Vạn vật nhờ đức Nguyên của Khôn mà sinh nở, mới là thuận thừa đức Nguyên của trời.

PHỤ CHÚ: Trên kia nói vạn vật tứ thi, đây thời nói vạn vật tứ sinh, đạo lí có một gốc, mà công dụng thời có hai tầng. Thi là gây tạo ở vô hình, thuộc về phần khí. Sinh là vật nắn ra cái hữu chất, là thuộc phần hình. Thí như: Khí đưa con là công của cha, hình đưa con là công ở mẹ, xem đó thời biết được nghĩa tứ sinh (*Tứ* nghĩa là nhờ cậy; *thi* nghĩa là gây dầy; *sinh* nghĩa là đẻ ra).

Khôn hậu tải vật, đức hợp vô cương, hàm hoàng quang đại, phẩm vật hàm hanh.

Tiết này là thích đức Hanh của Khôn. Khôn vì có đức dày, chở đỡ được muôn vật, cái đức dày đó, không thể đo lường được, cũng to lớn in như đức Càn. Vậy nên Khôn phối hợp với Càn. Vì đức Khôn phối hợp với Càn mà vạn vật ở trong vũ trụ, chứa trử rộng rãi, rức rở lớn lao, tất thấy bao nhiêu phẩm vật, nhờ sinh khí tự nhiên, mà trưởng thành phát đạt. Ấy là nhờ đức Hanh của Khôn vậy.

Tân mã địa loại, hành địa vô cương, nhu thuận lệ trình.

Soán từ sở dĩ có câu: Lệ tân mã chi trình. Bởi vì Khôn là tượng đất, tính Khôn vẫn thuận, mà thể đất vẫn lẫn chuyển không nghỉ, tượng như ngựa có tính đi đường xa không nghỉ. Khôn là chất thuận mà có tính kiện, tượng như con ngựa cái. Vẫn tân mã là thuộc về loài địa mà được đi trên mặt đất, không chừng nào nghỉ. Vì đức Khôn như thế, mà quân tử bắt chước lấy Khôn, thời cũng nhu thuận và lệ trình in như đức Khôn vậy. Tiết này là thích chữ lệ, trình trên Soán từ.

Quân tử du hành, tiên mê thất đạo, hậu thuận đắc thường, Tây Nam đắc bằng, nãi dĩ loại hành, Đông Bắc táng bằng, nãi chung hữu khánh, an trình chi cát, ứng địa vô cương.

Bây giờ Soán Truyện lại dạy cho những người học Dịch, y theo Soán từ mà rằng: Quân tử có hành động việc gì, nếu thủ xướng trước thời mê mà đến nỗi lạc đường; biết thừa thuận ở sau, thời được đạo lí thường. Tây Nam thời đắc bằng là đi với người đồng loại cùng mình. Nếu đi về phương Đông Bắc thời táng bằng. Biết kén chọn phương hướng như thế, thời phương lành ta theo, phương dữ ta tránh, mới kết quả được phúc tốt. An trình chi cát, ứng địa vô cương, nhưng tất phải an giữ đức trình thời mới được cát, in như địa đạo vô cương vậy.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Địa thể Khôn, quân tử dĩ hậu đức tải vật.

象曰：地勢坤，君子以厚德裁物。

Xem quẻ Khôn này, sáu hào rành âm, từ trên xuống dưới tầng lớp chồng nhau, tượng như thể đất dày mà lại thuận, cao thấp tầng thứ tiếp nhau, chở đỡ muôn vật, không giống gì ở trên đất mà đất chồi từ, ấy là Khôn. Quân tử học chước tượng quẻ Khôn nên lấy đức rộng lớn sâu dày, mà dung chở loài người.

Hậu nghĩa là dày; *tải* nghĩa là chở.

PHỤ CHÚ: Đức Càn tốt nhất, là vì tính kiện, vì kiện nên mạnh bền không mỏi, quân tử học chước Càn, mà tự cường bất tức. Đức Khôn, tốt nhất là vì tính hậu, vì hậu nên bền chặt dày dặn. Quân tử học chước Khôn mà hậu đức tải vật. Ấy là phương pháp chúng ta học Dịch.

Xem hai quẻ Càn, Khôn, thời suy ra các quẻ khác cũng như thế.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Lí sương, kiên băng chí.

初六: 履霜, 堅冰至.

Hào này là vạch thứ nhất ở dưới hết quẻ, thế là Sơ, mà lại hào đứt đôi là sách, sách là âm hào, thế là Lục nên gọi nó bằng Sơ Lục.

Số âm kể nghịch, từ bát nghịch đến lục. Lục là thành số chi chung. Vậy nên, kể hào âm thời gọi bằng Lục.

Hào Sơ Lục này là hào âm đầu hết *Kinh Dịch*, nhưng kể vào quẻ Khôn, thời lại là hào âm mới sinh ở dưới hết. Nguyên lai chân lí trong *Kinh Dịch*, thông thường kể dương là thiện, âm là ác, dương chủ sinh, âm chủ sát, dương là quân tử, âm là tiểu nhân. Tuy Dịch đạo biến hóa, không phải chấp nhất như thế, nhưng mà theo về lí thường, thời nhất định như thế. Tỷ như: Dương là con trai, âm là con gái, vạn cổ bất dịch.

Thánh nhân thấy hào này là một hào âm mới sinh, một phương diện xem ở Thiên Đạo, một phương diện xét ở nhân sự mà suy ra rằng: Hào âm này tuy mới sinh, nhưng tình hình càng ngày càng nảy nở thêm mãi, âm sinh đến Thượng Lục thời tất nhiên cướp hết phần dương, cũng in như bắt đầu mới có một đứa tiểu nhân, thời những loài quân tử tất có một ngày vì nó mà bị tiêu diệt. Thánh nhân biết đạo lí như thế, mới răn cho chúng ta. Hễ làm một việc gì, dùng một người nào, tất phải cẩn thận ở lúc đầu tiên, đề phòng ở khi mới mặng mặng. Cũng ví như dưới chân mới đi đạp dấu sương mà nghĩ đến âm hàn đã sắp tới nơi, chắc chẳng bao lâu mà giá dày tới đó vậy.

Sương là khí lạnh khi đầu ngưng kết, mà thành ra từng điểm; chân đi giẫm lấy sương là điềm báo cho mình biết âm hàn đã gần tới nơi. *Kiên băng* là hàn lạnh chi cực, nước lạnh đông thành giá cứng.

Từ lúc có sương cho đến khi có giá, tuy trải qua thì giờ khá lâu, nhưng mà đã có sương tất sẽ đến khi có giá, có tạo nhân mới có kết quả, không bao giờ sai lầm. Thánh nhân dạy cho người ta, ngăn loài ác, tất phải ngăn ở khi ác còn nấp; phòng việc họa, tất phải phòng ở khi họa chưa rõ. Vậy có Hào từ Sơ Lục.

Tượng viết, Lí sương kiên băng, âm thi ngưng dã, tuần trí kỳ đạo, chí kiên băng dã.

象曰: 履霜堅冰, 險始凝也, 馴致其道, 至堅冰也.

Hào từ Sơ Lục rằng: Lí sương là lúc đầu khí âm mới ngưng kết mà làm sương vậy, nhưng mà dần dà tích lũy cho đến khi cùng cực đạo âm, tất cũng đến nỗi giá bền vậy.

PHỤ CHÚ: Ý Hào từ này rất vi diệu, [nổi] khổ tâm [của] thánh nhân vì người rất thâm thiết. Hễ việc thiên hạ, loạn chẳng phải sinh ở lúc loạn, mà thường sinh ở lúc thịnh trị; họa chẳng phải sinh ở lúc họa, mà thường sinh ở lúc phúc. Bởi vì trong lúc trị với phúc thường có một cái mặng mặng rất nhỏ nảy nở ra là cái mầm họa với loạn ở lúc tương lai.

Cái mầm đó là ý nghĩa chữ *lí sương*. Vì chúng ta không biết *phòng vi đậu tiệp* mà để cho cái mầm ấy càng ngày càng lớn thêm. Thế là gây ra loạn, rước lấy họa chính từ lúc đó, tức là ý nghĩa chữ *kiên băng chí* đó vậy.

Kinh Thư nói rằng: Nhân tâm duy nguy, đạo tâm duy vi 人心惟危, 導心惟微. Nghĩa là: Lòng thuộc

về nhân đức rất nguy hiểm, lòng thuộc về đạo lí rất mâu thuẫn.

Chúng ta thường quên lửng ở nơi mâu thuẫn, mà mắc sập lấy nguy hiểm, ấy là không biết răn ở nơi lí sương, mà mắc lấy họa kiên băng vậy.

2. Lục Nhị: Trục phương đại, bất tập, vô bất lợi.

六二: 直, 方, 大, 不習, 無不利.

Hào này âm hào ở âm vị, là đắc chính. Nhị ở giữa Hạ Quái là đắc trung, thuộc về thể Khôn là nhu thuận. Vì ở vào thì tiết, địa vị quẻ Khôn nên nhu thuận mà lại trung chính, thiết là một vị quân tử. Ở trong thời có đức ngay thẳng là Trục, ở ngoài thời có nét vuông vức là Phương, mà lại quy mô lớn, độ lượng rộng, là trục phương mà đại. Thịnh đức của bậc người ấy như thế, mà lại nhờ nguyên chất in như đức Khôn tự nhiên nhi nhiên, chẳng cần phải học tập khó khăn, mà làm việc gì việc gì, cũng thuận với đạo lí.

PHỤ CHÚ: Hào từ như hào này vẫn là tận thiện tận mỹ, nhưng sở dĩ tận thiện tận mỹ, là cốt ở hai chữ "Trung", "Chính". Nếu nhu thuận mà không trung chính, e có lúc thành ra nhu hiểm tiểu nhân mà thôi. Chúng ta học Dịch, chớ bỏ suông hai chữ Lục Nhị. Nhị là trung, Lục cư Nhị là chính.

Tượng viết: Lục Nhị chi động, trục dĩ phương dã, bất tập vô bất lợi, địa đạo quang dã.

象曰: 六二之動, 直以方也, 不習, 無不利, 地道光也.

Tượng Truyện phát minh ý của Hào từ nói rằng: Lục Nhị này chẳng phải thuần nhiên nhu tịnh, thể vẫn tịnh mà dụng thời động.

Nhân vì có đức trung chính nên khi hành động, chỉ thấy ở trong thẳng, ngoài vuông.

Lại vì đúng với đạo Khôn, *hữu chư trung, hình chư ngoại* 有諸中, 形諸外 phát triển rõ ràng. Vậy nên bất tập vô bất lợi.

PHỤ CHÚ: Tôn Chân Nhân có câu: *Hạnh đức phương, trí đức viên* 行欲方, 智欲圓, nghĩa là: Tính nét tất muốn cho vuông chính, mà trí khôn lại muốn cho viên hoạt, chữ phương này tức chữ phương ở Lục Nhị. *Bất tập vô bất lợi* tức là trí viên mãn cực điểm. *Viên* nghĩa là tròn; *hoạt* nghĩa là trơn chảy.

3. Lục Tam: Hàm chương khả trình, hoặc tòng vương sự, vô thành hữu chung,

六三: 含章可貞, 或從王事, 無成有終.

Hào Lục ở vị Tam, theo như quẻ khác, thời là bất chính. Bởi vì âm hào ở dương vị, không thể gọi bằng chính được, nhưng ở vào quẻ Khôn, thời hào nào cũng có đức Khôn. Bây giờ âm nhu, mà pha vào tính cương kiện, lại có thể cho là thêm tốt, đó cũng là lí biến hóa ở trong Dịch đạo.

Vậy nên Hào từ nói rằng: Lục Tam này ngồi trên Hạ Quái, đứng vào vị nhân thần, mà bản thân nó lại tính như đá cương, lại là đức tốt.

Duy vì đạo làm tôi, chỉ nên hàm súc lấy điều tốt mình, chớ nên khoe khoang lòe loẹt. Thế mới là có thường mà được chính, có khi đi theo kẻ trên mình mà làm việc nước, thời phải giữ phần khiêm nhượng, lo hết nghĩa vụ của mình mà chớ chuyên thành công, như thế thời mới hoàn toàn là hữu chung (Hữu chung nghĩa là có kết quả mỹ mãn).

Tượng viết: Hàm chương khả trình, dĩ thì phát dã, hoặc tòng vương sự, tri quang đại dã.

象曰：含章可貞，以時發也，或從王事，知光大也。

Lời Tượng Truyện bổ túc ý nghĩa Hào từ nói rằng: Hào từ tuy bảo *hàm chương khả trình*, nhưng mà đức chương mỹ còn hàm súc lại đó, há phải không phát triển đâu. Hễ đã hữu chư trung tất hình chư ngoại. Duy tự mình phải giữ cho trình chính, thì đáng hồi mà hồi, thì đáng hiển mà hiển (hiển nghĩa là rõ rệt, hồi nghĩa là che lấp), chắc cái chương mỹ cũng có thì phát triển tới nơi. *Hoặc tòng vương sự*, mà được hữu chung, đó là nhờ đức trí của Lục Tam này sáng suốt lớn lao. Vậy nên, giữ được nghĩa vụ vô thành, mà hưởng được quyền lợi hữu chung.

PHỤ CHÚ: Đọc Tượng Truyện hào này nên chú ý vào chữ "thì phát". Như Lục Tam ở quẻ khác là bất chính mà xấu, mà ở vào quẻ Khôn thời lại chương mỹ, phát triển được chương mỹ, thời cũng nhờ ở thì quẻ Khôn mới hay. Đó là nghĩa chữ thì ở Dịch.

4. Lục Tứ: Quát nang, vô cữu, vô dự.

六四：括囊，無咎，無譽。

Theo về toàn quẻ Khôn mà nói thời nhu thuận vẫn là đức tốt, nhưng theo về đạo lý toàn thể loài người và theo về địa vị từ mỗi hào, thời âm nhu lại không ví được [với] tính cương kiện. Cương kiện mới là người có tài, nhu thuận thời chưa chắc đã có tài. Huống gì Lục là âm mà lại xử vào địa vị bất trung, lại ở vào quẻ Thuần Âm, thành ra một hạng người nhu thuận hữu dư, cương đoán bất túc. ấy là hạng người vô tài, mà lại ở vào vị trên gần Lục Ngũ, tượng là đại thần cận quân, tài quá thấp mà vị quá cao, càng nguy hiểm lắm. Ai xử vào địa vị hào này chỉ nên giữ bẻ thận mặc, an phận thủ thường, cũng như cái dây mà thắt miệng dây lại, nghĩa là kín đáo giữ gìn may ra khỏi tội lỗi nhưng cũng không danh dự gì.

Tượng viết: Quát nang vô cữu, thận bất hại dã.

象曰：括囊无咎，慎不害也。

Tài hèn sức nhỏ, mà ở vào địa vị nguy nghi, tất phải cẩn thận hết sức mới được khỏi họa hại. Đó là nghĩa câu *quát nang vô cữu* vậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ quẻ Càn với Hào từ quẻ Khôn, tài đức vẫn khác nhau, mà địa vị với hoàn cảnh thời in nhau. Duy vì hào Tứ quẻ Càn có đức cương kiện, còn có thể hữu vi được, nên Hào từ có chữ "hoặc được" mà tượng từ có câu "tiên vô cữu dã". Đến như hào Tứ quẻ Khôn, thời âm nhu thái quá, được vô cữu là may, nên Hào từ bảo phải *quát nang* mà Tượng từ lại có câu: "*Thận bất hại dã*". Đó là đồng một địa vị mà tài đức khác nhau, thời kết quả cũng khác nhau vậy.

5. Lục Ngũ: Hoàng thường, nguyên cát.

六五：黃裳，元吉。

Hào Ngũ là vị chí tôn ở trong quẻ. Ngũ lại là đắc trung, âm nhu mà đắc trung, lại là hợp với đức Nguyên của Khôn.

Có đức Nguyên như thế mà ở vào địa vị rất cao, chắc là đức xứng kỳ vị, tất kết quả được tốt lành, nên Hào từ nói rằng: *Hoàng thường, nguyên cát*, nghĩa là: Lục Ngũ này giữ được đức trung, không thái

quá, cũng không bất cập, sở dĩ thủ tượng bằng sắc hoàng; giữ phận khiêm hạ không tự tôn tự cao, sở dĩ thủ tượng bằng cái xiêm. Vậy nên hợp với đức đại thiện, mà kết quả chắc tốt lành. *Hoàng* là sắc vàng, là sắc trung ở năm sắc. *Thường* là cái xiêm, là đồ mặc ở dưới thấp.

Tượng viết: Hoàng thường, nguyên cát, văn tại trung dã.

象曰：黄裳元吉，文在中也。

Hào từ sở dĩ thủ tượng bằng hoàng thường, mà lời đoán bằng nguyên cát là vì Lục Ngũ này có đức văn minh, độc thực mà lại quang huy, đức văn tiềm ẩn ở trong, mà phát hiện ra ngoài. Thế mới nguyên cát.

PHỤ CHÚ: Hai chữ nguyên cát có nghĩa là đại thiện mà lại cát, là chữ tốt nhất của lời đoán ở trong Dịch, nhưng vì sao quẻ Càn chưa thấy, mà lại bắt đầu thấy ở hào Ngũ quẻ Khôn?

Tượng Truyện mới phát minh ý nghĩa rằng: *Văn tại trung dã*. Tâm ý cốt nhất ở chữ *trung*. Chữ *trung* có hai nghĩa:

Một nghĩa là: Trung là đức trung, không thái quá, không bất cập.

Lại một nghĩa là: Trung là phía trong, phản đối với chữ ngoại. Văn tại trung, là có văn học tài hoa mà lại không thái quá, không bất cập. Nếu văn mà thái quá, té ra văn thẳng chất, mà thường thành ra hạng người phù hoa, sở dĩ văn cốt tại trung, đó là một nghĩa.

Lại còn một nghĩa càng thâm thiết cho người đời. Văn là một giống rất đẹp, văn minh là một giống rất tốt, nhưng văn minh ở ngoài, trước phải văn minh ở trong.

Văn minh ở trong, là giống gì? Là đạo đức, là tinh thần.

Văn minh ở ngoài là giống gì? Là tài hoa, là vật chất.

Nếu chỉ có tài hoa, vật chất, mà không đạo đức tinh thần, té ra chỉ phần sức ở ngoài, không gọi bằng văn được. Sở dĩ nói Văn tại trung dã, nghĩa là văn cốt ở trong vậy. Da cọp vẫn vẻ vang, lông phượng hoàng vẫn rực rỡ, mà không thoát khỏi vòng cảm thú, là vì nó chỉ có văn ở phía ngoài, mà phía trong vẫn lòng chim, dạ thú. Vậy nên văn của nó chỉ là văn bỏ đi. Chúng ta học ba chữ *văn tại trung* nên hết sức bồi dưỡng đạo đức tinh thần, trau dồi lấy văn phía trong, sau lại bổ thêm tài hoa vật chất cho đầy đủ văn phía ngoài, ấy là trong văn mà ngoài mới văn, góc nhánh tươi tốt, đủ trái đủ hoa. Thế mới là đại thiện chi cát, chi trông mong cho người học Dịch, chớ học thoáng qua một chữ mà thôi.

6. Thượng Lục: Long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng.

上九：龍戰于野，其血玄黃。

Lục là âm hào, hào này là vạch trên hết quẻ Khôn, là âm thịnh đến cực điểm.

Tòng lai, âm không bao giờ tranh được dương, nhưng mà lí trong thiên hạ, kẻ hai vật đã địch với nhau, thời tất tranh nhau, huống gì âm lại là tượng phản với dương. Bây giờ âm đã thịnh cực, thế lực đã cân địch với dương, tất đến nỗi tranh thắng với dương, nhưng vì dương cũng thịnh cực, cũng chẳng chịu thua âm, âm dương hai bên tranh nhau, mà hai bên thấy cùng thua cả, thành ra lưỡng bại câu thương, ấy là tượng "*long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng*".

Long là dương, dương tranh với âm nên nói rằng: Long chiến. Khi đã chiến rồi, thời cuối cùng hai bên cũng bị họa lưu huyết nên nói rằng: Kỳ huyết huyền hoàng.

Huyền là sắc trời, *hoàng* là sắc đất, lấy hai chữ "huyền hoàng" mà hình dung tượng âm, dương. Lúc đánh nhau chảy máu, trộn cả máu huyền, máu hoàng, là tượng âm, dương đồng thời bị hại. Hào từ này là thâm ý của thánh nhân cốt dạy cho người ta: Phạm sự gì cũng xem vừa chừng thời nên thôi, chớ nên

đề đến lúc cùng cực. Nếu đề đến lúc cùng cực, tất có biến tượng phát sinh ra.

Hào từ quẻ *Càn Thượng Cửu* nói: *Kháng long hữu hối*, là họa bằng dương thịnh cực. Hào từ *Thượng Lục* quẻ *Khôn* có chữ chiến, chữ huyết, là họa bằng âm thịnh cực. Nếu chúng ta biết cùng tắc biến, biến tắc thông thời tránh khỏi được những họa ấy.

Tượng viết: Long chiến vu dã, kỳ đạo cùng dã.

象曰：龍戰于野，其道窮也。

Hào từ sở dĩ nói *long chiến vu dã* là vì đạo âm nhu của *Khôn* đã đến lúc thịnh chi cực, ấy là cùng, cùng thời tranh với dương. Vậy nói *long chiến*.

PHỤ CHÚ: Nguyên lí ở trong vũ trụ, âm dương vẫn phải nhờ nhau luôn, nhưng tất phải dương phần hơn, âm phần kém. Nghĩa như: quân tử với tiểu nhân vẫn có nhờ nhau luôn, nhưng tất phải quân tử có thể mạnh, tiểu nhân có thể yếu. Bởi vì quân tử mạnh mà tiểu nhân yếu thời tiểu nhân mới phục tùng với quân tử, mà thế giới mới hòa bình. Nếu tiểu nhân cũng bằng ngang quân tử, thời tất nhiên tranh nhau, mà thế giới đến gây ra họa loạn; còn như dương hơn, âm kém, thời âm phải phục tùng với Dương, mà vạn vật mới được sinh dục. Nếu âm dương cân địch với nhau thời âm chống với dương, mà vạn vật cũng bị ảnh hưởng vì họa loạn.

Tiền hiền có câu: *Dịch dĩ thiên đạo minh nhân sự* 易以天導明人事, nghĩa là: Sách *Dịch* là lấy đạo trời mà tỏ bảo việc người, là nghĩa như thế.

7. Dụng Lục: Lị vĩnh trinh.

用六：利永貞。

Càn, *Khôn* thấy sáu hào thời hết quẻ, sáu quẻ khác cũng vậy, nhưng đạo *Dịch*, thời không bao giờ cùng, cùng thời biến, là để cho thông cái cùng. *Càn* có thể biến làm *Khôn*, *Khôn* có thể biến làm *Càn*. Vậy nên thánh nhân mới đặt thêm hai hào. Ở *Càn* có hào *Dụng Cửu*, ở *Khôn* có hào *Dụng Lục*, là tỏ cho người ta biết đạo *Càn*, đạo *Khôn* không phải đến sáu hào là hết.

Bây giờ thích Hào từ. Vì có sao mà đặt tên bằng *Dụng Lục*?

Bởi vì thông lệ trong *Kinh Dịch*, kể đến Âm, thời dụng số *Lục* mà không dụng số *Bát*. Vì nguyên số âm là ba thành số (*Thập*, *Bát*, *Lục*), mà kể số âm lại phải kể ngược, đến *Lục* là thành số chi chung. Vậy nên âm hào *Dụng Lục*.

Hào *Dụng Lục* này là sáu hào *Khôn*, tất phải biến làm sáu hào *Càn*, tượng một người nhu nhược biến thành một người cương cường; có đức cương cường, trình cổ mới hay biến hóa được khí chất như thế. Vậy nên Hào từ nói rằng: *Lị vĩnh trinh*.

Lị, nghĩa là phải; *vĩnh* nghĩa là lâu dài; *trinh* nghĩa là chính vừa bền.

PHỤ CHÚ: Hào từ này đã tán *vĩnh trinh* lại được chữ *lị*, đó là vì âm mà biến thành dương, tức là nhu mà biến thành cương, mới được như thế.

Sách *Trung Dung* có câu: *Tuy ngu tất minh, tuy nhu tất cường* 雖愚必明，雖柔必強, nghĩa là: Một người nguyên vẫn ngu ám nhu nhược nhưng nhờ công phu học vấn, hết sức lo trí tri lực hành thời kết quả ngu ám biến ra thông minh, nhu nhược biến ra cương cường. Học giả biến hóa được khí chất mình, chính như *Dụng Lục* vậy.

Tượng viết: Dụng Lục vĩnh trinh, dĩ đại chung dã.

象曰：用六永貞，以大終也。

Thông lệ ở Dịch lí, đại thuộc về phần Dương, tiểu thuộc về phần Âm. Hào này sở dĩ thuộc vĩnh trinh là vì Thuần Âm biến làm Thuần Dương. Thế là nguyên chất vẫn tiểu mà trải qua biến hóa lần lần đến cuối cùng thời là đại.

Tiểu mà hóa nên đại, là một hạng người tạo thời thế rất hay đó vậy.

VĂN NGÔN

Từ đây sắp xuống là Khổng Tử muốn phát huy cho hết ý nghĩa Soán Truyện, nên lại làm thêm Văn Ngôn, cũng như quẻ Càn.

Văn Ngôn viết: Khôn chí nhu nhi động dã cương, chí tịnh nhi đức phương, hậu đắc chủ nhi hữu thường, hàm vạn vật nhi hóa quang. Khôn đạo kỳ thuận hồ, thừa thiên nhi thi hành.

文言曰：坤至柔而動也剛，至靜而德方，後得，主利而有常，含萬物而化光。坤道其順乎，承天而時行。

Nguyên văn tiết này thấy có sáu câu, nếu thích luôn thời sợ học giả không hiểu nghĩa nên phải thích chia làm bốn đợt.

Nghĩa hai câu thứ nhất *Khôn chí nhu, nhi động dã cương, chí tịnh nhi đức phương*: Khôn là thể đất, là địa đạo, tính tình tuy rất nhu thuận mà đến khi tác dụng thời lại hay chuyển động vận hành, chờ đợi được muốn giống, phát sinh được mọi loài, cũng cương kiện không khác gì Càn. Thái độ vẫn lặng lẽ, mà phú dự các vật hình, vật nào vật nấy nhất định bất dịch, xem ở nơi con mà biết được đức tính mẹ, thời biết đức Khôn là vuông.

Vả lại đức nhu, tính thuận nên chí thuận cho theo đạo trời mà sau được thành công, chủ làm lợi ích cho vạn vật, không bao giờ thay đổi.

Hàm vạn vật nhi hóa quang: Mấy câu trên là thích chữ lý trình ở trên Soán từ, câu này mới thích nghĩa chữ hanh. Vì có đức Khôn giúp đỡ cho đức Càn nên ở trong lưỡng gian bao bọc chứa trữ khắp cả vạn vật, mà tạo hóa càng thêm rõ ràng, rộng lớn.

Khôn đạo kỳ thuận hồ, thừa thiên nhi thi hành: Hai câu này là nói tóm. Xem ở mấy câu đã thuyết minh ở trên thời đạo Khôn là đức thuận đó mà thôi. Thuận thừa với đức nguyên của trời, đức nguyên của trời thì đạo vạn vật, đức nguyên của Khôn thừa tiếp trời dưỡng thành vạn vật mà vẫn cứ theo thì tấn hành luôn. Ấy là đạo Khôn vậy.

PHỤ CHÚ: Xem ba chữ *động dã cương* thời đất vẫn là tính động, há phải nằm chết một bề đâu. Xem hai chữ *đức phương* thời vuông là đức của đất, nghĩa là phú hình cho vật, vật nào cũng có định chất, ấy là đức vuông, há phải hình thể đất vuông đâu. Cái thuyết *địa phương* là đất vuông, là người sau nhận lầm ý Khổng Tử.

Từ đây sắp xuống là thích Hào từ.

Tích thiện chi gia, tất hữu dư khánh, tích bất thiện chi gia, tất hữu dư ương, thần thí kì quân, tử thí kì phụ, phi nhất triều nhất tịch chi cố, kì sở do lai giả tiêm hĩ, do biện chi bất tảo biện giả. Dịch viết: Lí sương kiên băng chí, cái ngôn thuận (tác thận) dã.

積善之家必有餘慶; 積不善之家必有餘殃, 臣弑其君, 子弑其父, 非一朝一夕之故, 其所由來者漸矣, 由辯之不早辯也. 易曰: 履霜 堅冰至, 蓋言順也.

(Chữ *thận* nguyên văn là chữ *thuận* nhưng giảng nghĩa khó hiểu nên theo lời Chu Tử đổi làm *thận*).
Hễ việc trong thiên hạ, dầu cao dầu lớn đến bao nhiêu, tất thấy do khi thấp khi nhỏ tích lũy mà thành. Vậy nên nhà nào tích lũy điều lành, tất nhiên có phước thừa để đến con cháu. Nhà nào tích lũy điều chẳng lành, tất có tai vạ thừa để đến đời sau.

Thường thường có con cháu nhà kia, không thiện gì lớn, mà hưởng phúc? Là nhờ tích thiện từ đời cha ông để lại. Thường thường có con cháu nhà kia, không ác gì lớn, mà mắc họa, là vì tích bất thiện từ đời cha ông xưa để lại.

Thử xem việc họa to lớn nhất là tội giết vua, con giết cha. Há phải cái có ở trong một mai một hôm mà gây nên đâu. Gốc sở từng lai vẫn dần dà dây dặc đã lâu ngày rồi đó, chỉ khốn nạn vì người ta không biện được sớm vậy. Nguyên đầu măng mậm chỉ một phân, một tấc, tích lũy lâu ngày thành một tầm, một trượng. Nếu người ta đương khi một phân, một tấc mà xét được măng mậm kia, cắt đứt cho sớm, thời làm gì có tai họa đâu.

Dịch sở dĩ có câu *lí sương kiên băng chí* là bảo cho chúng ta cẩn thận từ lúc đầu vậy.
Trên đây là thích nghĩa Hào từ Sơ Lục.

Quân tử kính dĩ trực nội, nghĩa dĩ phương ngoại, kính nghĩa lập nhi đức bất cô, trực phương đại bất tập vô bất lợi, tắc bất nghi kỳ sở hành dã.

君子敬以直內, 義以方外, 敬義立而德不孤, 直方大不習無不利, 則不宜其所行也.

Lục Nhị này là một bậc quân tử, lấy mình là hiền nhân mà học cho đến thánh nhân.
Vì muốn học cho đến thánh nhân, tất phải thể dụng hoàn toàn, nội ngoại nhất trí, mới tiến lên được địa vị thánh nhân. Vậy nên lấy đức kính mà trị thủ bề trong, thời trong lòng được chính trực luôn luôn, lấy đạo nghĩa mà ràng buộc bề ngoài, thời nét ngoài thường vuông vức luôn luôn. Đức kính, đức nghĩa đã đứng được vững vàng, thời trong lòng không bao giờ tà, nét ngoài không bao giờ khuyết. Lúc bấy giờ có thể, có dụng, có trí, có hình, cặp nhau thấy lên, không phải lo đến nỗi cô lập. Đã được như thế thời trí khôn ngày càng sáng suốt mà tri bất minh, đạo lí ngày càng thực luyện mà hành tất thuận, có thể không chờ học tập mà làm việc gì cũng lợi vậy.

Hào từ nói rằng *trực phương đại, bất tập vô bất lợi* nghĩa là những việc mình sở hành, không phải nghi ngờ nữa vậy.

PHỤ CHÚ: Học giả nhận kĩ lời Văn Ngôn hào này, thời không học *Trung Dung, Đại Học* mà cũng có thể nhất quán được.

Chữ "thành ý, thân độc" là "kính dĩ trực nội". Chữ "trí trung hòa" là "nghĩa dĩ phương ngoại", chữ "đức bất cô" là "minh minh đức ở thiên hạ".

Thành ý nghĩa là gìn giữ từ lúc ý mình mới nghĩ ra cho được thành thực.

Thận độc là cẩn thận, là cơ vi tự trong bụng mình nghĩ, là chôn một mình mình biết, tức là chữ kính.

Trí trung hòa nghĩa là suy rộng đức trung, đức hòa của mình cho đến lúc cùng cực, tức là chữ nghĩa.

Kính là căn bản ở bề trong, là phương châm đối bề ngoài, biết như thế mới là cách học Dịch.

Trên đây là thích nghĩa Hào từ Lục Nhị.

Âm tuy hữu mỹ hàm chi, dĩ tòng vương sự, phát cảm thành dã. Địa đạo dã, thê đạo dã, thần đạo dã; địa

đạo vô thành nhi đại hữu chung dã.

陰雖有美含之, 以從王事, 弗敢成也. 地導也, 妻導也, 臣導也; 地導無成而大有終也.

Đây là thích nghĩa Hào từ Lục Tam.

Hàm chương khả trình nghĩa là: Âm tuy có đức tốt đẹp nhưng chỉ hàm súc ở bề trong mà không phô bày ra.

Hoặc tông vương sự, vô thành hữu chung nghĩa là: Dem thân ra làm việc nước nhà, nhưng không dám chiếm lấy thành công, như thế là đạo lí thuộc về Khôn đạo vậy, đạo lí thuộc về phần làm vợ vậy, đạo lí thuộc về phần làm tôi vậy. Địa đạo tuy không thành, nhưng vì có vô thành mới hay thay thế đạo trời mà được hữu chung vậy.

Trên đây là thích nghĩa Hào từ Lục Tam.

Thiên địa biến hóa, thảo mộc phồn. Thiên địa bế, hiền nhân ẩn. Dịch viết: Quát nang vô cữu, vô dự, cái ngôn cần dã.

天地變化, 草木繁. 天地閉, 賢人隱. 易曰: 括囊无咎, 无譽, 蓋言謹也.

Đây là thích nghĩa Hào từ Lục Tứ. Dương khí là thiên, âm khí là địa, âm dương giao cảm với nhau, dương có khi biến làm âm, âm có khi biến làm dương, thế là thiên địa biến hóa. Lúc bấy giờ vạn vật nhờ thiên, địa mà tất thấy trưởng dục, dầu đến cây cỏ cũng phồn thịnh tươi tốt. Nếu đến khi âm cực tuyệt dương, dương cách tuyệt âm, thế là thiên, địa bất giao (*bế*: lấp nghẹt). Lúc bấy giờ thế đạo suy vi, *quân tử cùng nhi tại hạ*, người có tài đức nên tùy thì mà thôi tàng.

Hào từ Lục Tứ nói rằng *quát nang vô cữu, vô dự* là nói người ta xử vào địa vị Lục Tứ nên cẩn thận như thắt miệng dây vậy.

PHỤ CHÚ: Văn Ngôn thích Hào từ Lục Tứ không theo toàn thể quẻ Khôn, mà chỉ lấy nghĩa riêng một Hào từ Lục Tứ nên nói câu: *Thiên địa bế*. Bởi vì hào là âm hào ở vào quẻ vô dương chính là cô âm bất năng sinh, là âm dương cách tuyệt nhau, không thể nào thành được công sinh dục. Đó là một ý nghĩa đặc biệt.

Thánh nhân, nhân Hào từ Lục Tứ mà phát minh ra ba chữ ấy, cũng là ý nghĩa tùy thì biến hóa ở trong *Kinh Dịch*.

Suy ra cho rộng, thời có tôi mà không vua, có vợ mà không chồng, có phe gái mà không có phe trai, có tiểu nhân mà không có quân tử, dầu quốc gia, xã hội nào cũng không thể làm nên chuyện tốt được.

Trên đây là thích nghĩa Hào từ Lục Tứ.

Quân tử hoàng trung thông lí, chính vị cư thể, mỹ tại kỳ trung nhi sưởng ư tứ chi, phát ư sự nghiệp, mỹ chi chí dã.

君子黃中通理, 正位居體, 美在其中而暢於四支, 發於事業, 美之至也.

Đây là thích Hào từ Lục Ngũ, nghĩa: Quân tử như Lục Ngũ có đức trung ở trong, thông suốt hết đạo lí tất lên ở ngôi cao nhưng vẫn xem mình là thể dưới. Như thế là có thịnh đức mà lại hay khiêm, thiệt là chất tốt đẹp ở bề trong mà mở mang phát triển ở bề ngoài, khuếch trương ra làm sự nghiệp lớn. Thế mới là tốt đẹp đến cực điểm vậy, nên Hào từ nói: *Hoàng thường nguyên cát*.

Tứ chi là hai tay, hai chân.

Hoàng trung thông lí thích nghĩa chữ hoàng. *Chính vị cư thể* thích nghĩa chữ thường. *Mỹ tại kỳ*

trung thích lại nghĩa chữ *hoàng trung*. *Nhi sưǒng ư tứ chi* thích lại nghĩa chữ *cư thể*. *Phát ư sự nghiệp*, *mỹ chí chí dã* thích nghĩa chữ *nguyên cát*.

PHỤ CHÚ: Văn Ngôn có chữ "hoàng trung", lại có câu "mỹ tại kì trung", cũng in như câu “*văn tại trung dã*” ở trên Tượng từ.

Thánh nhân sở dĩ nói đi nói lại ý ấy, là muốn cho người ta có văn thái ở bề ngoài, tất trước có mỹ chất ở bề trong.

Sách *Trung Dung* có câu: *Y cầm thượng quỳnh, ố kỳ văn chi trứ dã* 衣錦尚絅, 惡其文之著也, nghĩa là: Mặc áo gấm ở bên trong, mà bề ngoài che bọc lấy [bằng] áo vải, là ý quân tử ghét cái văn suông mà lòe loẹt vậy.

Lại có câu: *Quân tử chi đạo, ám nhiên nhi nhật chương* 君子之導, 闇然而日章, nghĩa là: Đạo của quân tử, tuy kín giấu ở bề trong mà tự nhiên ngày càng rực rỡ.

Lại có câu: *Tiểu nhân chi đạo, đích nhiên nhi nhật vong* 小人之導, 的然而日亡, nghĩa là: Đạo của tiểu nhân tuy lòe loẹt ở bề ngoài mà tự nhiên ngày càng tiêu diệt.

Xem như mấy câu ấy, thời hiểu được ý nghĩa Văn Ngôn của Lục Ngũ.

Trên đây là thích Hào từ Lục Ngũ.

Âm nghi ư dương tất chiến, vì kì hiềm ư vô dương dã, cố xung long yên, do vị li kì loại dã, cố xung huyết yên, phù huyền hoàng giả, thiên địa chi tạp dã, thiên huyền nhi địa hoàng.

陰疑陽必戰, 爲其嫌於无陽也, 故稱龍焉, 猶未離類, 故稱血焉, 夫玄黃者, 天地之雜也, 天玄而地黃.

Sáu âm đã cân địch với sáu dương, tất đến nỗi tranh nhau. Âm vẫn tranh nhau với dương, nhưng hiềm vì quẻ Khôn là quẻ không dương, nên xung chữ long để tỏ ý là có dương. Quẻ Khôn đến Thượng Lục là thuần âm cực thịnh, chốc phút nữa, thế nào cũng biến làm Càn, nhưng vì còn ở Thượng Lục là âm hào, chưa rời được khỏi loài âm, vậy nên xung chữ huyết, huyết là thuộc về loài âm.

Huyền hoàng là sắc lộn của trời đất âm dương, trời sắc huyền, mà đất sắc hoàng, khi âm dương đã tranh nhau, thời âm dương thấy bị thương hại nên nói rằng *kì huyết huyền hoàng*.

Không Tử sở dĩ bất thích dụng lục hào từ giả, phù dương ức âm chi ý dã. Cái nhược phù âm, tắc âm đẳng ư dương, Khôn địch ư Càn, huyết chiến chi họa, vô thì khả tức, cố Văn Ngôn bất tán dụng lục.

孔子所以不釋用六爻辭者, 扶陽抑陰之意也. 蓋若扶陰, 則陰等於陽, 坤敵於乾, 血戰之禍, 无時可息. 故文言不贊用六.

03. QUÊ THỦY LÔI TRUÂN

Khảm trên; Chấn dưới

Quẻ này là quẻ Thủy Lôi Truân. Ba vạch dưới: Sơ đơn, Nhị sách, Tam sách, là quẻ Chấn ở dưới, Chấn là Nội Quái. Ba vạch trên: Tứ sách, Ngũ đơn, Thượng sách, là quẻ Khảm ở trên, Khảm là Ngoại Quái. Chấn là Lôi, Khảm là Thủy, thành ra quẻ Thủy Lôi Truân.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hữu thiên địa dã, nhiên hậu vạn vật sinh yên, doanh thiên địa chi gian giả, duy vạn vật, cổ thụ chi dĩ Truân. Truân giả doanh dã; truân dã, vật chi thử sinh dã.

序卦: 有天地也, 然後萬物生焉, 盈天地之間者, 惟萬物, 故受之以屯. 屯者盈也, 屯也, 物之始生也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Trên đây quẻ Càn quẻ Khôn, là có trời có đất rồi. Có trời đất vậy sau vạn vật mới sinh nở. Đây ở giữa khoảng trời đất, tất duy vạn vật, vậy sau quẻ Càn, Khôn tiếp lấy quẻ Truân. Truân nghĩa là đây, truân nghĩa là lúc vạn vật mới sinh ra. Vì lúc bắt đầu vạn vật mới sinh ra còn chưa lấy gì làm hanh thái được, nên lại có một nghĩa Truân là khốn nạn. Bây giờ thích Soán từ của Văn Vương.

SOÁN TỪ

Truân, Nguyên, hanh, lợi, trinh, vật dụng hữu du vãng, lợi kiến hầu.

屯, 元亨利貞, 勿用有攸往, 利建侯.

Quẻ Truân này, Ngoại Quái Khảm, Khảm là hiểm. Nội Quái Chấn, Chấn là động. Ở trong lúc hiểm mà hay hành động được, tất nhiên là hạng người có gan mạo hiểm, có chí tấn thủ, và có tài hữu vi. Đưa người ấy ra giúp đỡ buổi truân, có lẽ hanh thông lắm, nhưng vì theo về thời thế thời đương buổi truân nạn nên lại phải cẩn thận kỹ càng, đại dõm mà lại phải thường giữ tiểu tâm, nên bền giữ đức trinh mà chẳng nên vội vàng khinh tấn. *Vãng* nghĩa là tấn hành.

Tuy nhiên, một người có tài đức, mà gặp buổi thiên hạ đương truân, không lẽ chẳng ra cứu đời, nhưng muốn cứu đời không lẽ một sức mình mà làm xong, tất phải nhờ nhiều người bạn hiền giúp đỡ. Nói về việc quốc gia, tất phải nhờ hiền thần phụ bật. Suy ra việc xã hội cũng thế, nên có câu: *Lợi kiến hầu*. *Lợi* nghĩa là nên; *kiến* nghĩa là dựng đặt; *hầu* nghĩa là tước hầu.

Chữ hầu này chỉ vào Sơ Cửu. Bởi vì Sơ Cửu có đức dương cương, làm chủ nội Chấn, là một người

chủ yếu ở trong trường chân động có tượng làm được hầu.
Quẻ Chấn nguyên đầu là quẻ Khôn, vì Sơ dương đổi vào thành ra Chấn nên hào Sơ là thành quái chi chủ.

PHỤ CHÚ: Chữ Hầu ở quẻ này là vì khi Văn Vương làm Dịch đương ở đời còn có chế độ phong kiến. Nếu chẳng phải hầu, thời không có thể lực mà gánh nổi việc. Tỉ như: Tề Hầu là Hoàn Công, Tấn Hầu là Văn Công, thấy có tài làm nên nghiệp bá, xây đổi được cuộc đời, chẳng qua đương thì phong kiến thời nói thế vậy. Bây giờ chúng ta chẳng phải ở vào đời phong kiến, thời lãnh tụ ở trong một đảng hoặc tổng trưởng ở trong đám ủy viên cũng có thể thay được chữ hầu, chỉ cốt hạng người có tài đức đủ tế truan là gọi bằng hầu được cả. Ilê học Dịch nên lấy ý mà suy cho thông, chớ nên câu nệ ở chữ.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Truan, cương, nhu thử giao nhi nạn sinh. Động hồ hiểm trung, đại hanh trinh. Lôi vũ chi động mẫn doanh, thiên tạo thảo muội, nghi kiến hầu nhi bất ninh.

彖曰：屯，剛柔始交而難生。動乎險中，大亨貞。雷雨之動滿盈，天造草昧，宜建侯而不寧。

1. Truan: Cương, nhu thử giao, nhi nạn sinh.

Soán Truyện thích ý nghĩa Soán từ của Văn Vương rằng: Quẻ Truan này tiếp ở sau Càn, Khôn. Trên kia Càn là quẻ thuần cương, Khôn là quẻ thuần nhu. Cương, nhu chia làm hai đường là cương, nhu chưa giao. Bây giờ vào quẻ Truan, quẻ dưới một hào cương, hai hào nhu, quẻ trên cũng một hào cương, hai hào nhu; thế là cương, nhu bắt đầu giao với nhau, nhưng vì lúc bắt đầu mới có vạn vật, xử vào thời đại ấy, công việc sinh dục hầy còn gian nan lắm. Vậy nên đặt tên quẻ bằng Truan.

2. Động hồ hiểm trung.

Đây chỉ nói về tượng quẻ. Quẻ dưới Chấn là động, quẻ trên Khảm là hiểm. Khảm trên, Chấn dưới, thành quẻ Truan. Thế là phát động ở giữa chốn hiểm.

3. Đại hanh trinh.

Đây nói về đức quẻ. Đương giữa lúc hiểm mà hành động được, tất là người tài đức phi thường, nhưng trong khi làm được sự nghiệp phi thường tất lại kiên tâm trì chính luôn luôn, nên nói rằng: *Đại hanh trinh*, nghĩa là vẫn đại hanh, nhưng phải trinh mới được.

4. Lôi vũ chi động mẫn doanh.

Đây là theo tượng quẻ mà thích cho hết nghĩa chữ Truan. Chấn Nội Quái là tượng sấm, Khảm Ngoại Quái là tượng mưa. Hễ âm dương hòa hợp, âm điện, dương điện tiếp xúc với nhau, mới thành mưa, sấm. Ở giữa lưỡng gian, chỉ thấy động cơ dày đặc, tuy là lúc Truan mà chính là cơ hội tốt của trời đất vậy (*Mẫn doanh* nghĩa là đầy tràn, cũng là thích nghĩa chữ Truan).

5. Thiên tạo thảo muội, nghi kiến hầu nhi bất ninh.

Đây là thích riêng nghĩa câu *Lị kiến hầu*.
Thiên tạo nghĩa là vận trời; *thảo* nghĩa là hỗn tạp; *muội* nghĩa là tối mờ. Bốn chữ ấy là hình dung cái tượng thì đương truân nạn.
Thánh hiền hào kiệt xử vào địa vị ấy, tất không thể nằm cao an nghỉ, tất phải đa phương cầu trợ, tìm cho được người giúp đỡ với mình mới thành được công việc tế Truân, ấy là nên kiến hầu, mà chẳng nên an ở vô sự (*Ninh* nghĩa là an ở).

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Vân lôi Truân, quân tử dĩ kinh luân.

象曰：雲雷屯，君子以經綸。

Khảm tượng là vân, Chấn tượng là lôi. Theo hai tượng ấy thời chỉ thấy mây, nghe sấm mà chưa thấy mưa. Cơ trời còn ở trong lúc sắp đặt un nầu nên gọi bằng Truân. Tượng vào việc người thời là xử vào đời truân nạn, thiên hạ vẫn đương mong trị mà cuộc loạn còn chưa dẹp xong.
Quân tử xử vào thời đại này, xem tượng ấy mà biết rằng: Mây có rồi, sấm có rồi, thế nào cũng đến ngày mưa tới.
Đời đương truân nạn, chính là thì tiết hữu vi của mình, thời phải đem tài đức của mình ra mà kinh luân việc thiên hạ.
Kinh luân, nghĩa là: sắp đặt sửa sang, ví như trong việc dệt tơ, chỉnh lí ra đường ngang, sợi dọc, kết hợp tất thảy sợi tơ mà tổ chức cho thành một tấm, ấy là nghĩa chữ *kinh luân*. *Kinh* nghĩa là phân cho ra từng sợi, *luân* nghĩa là dệt thành tấm. Tỉ như, để tổ chức cho thành một đoàn thể, kiến thiết cho được một quốc gia, xã hội, tuy lớn, nhỏ có khác nhau, tất thảy phải có tài kinh luân mới làm được.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Bàn hoàn, lị cư trinh, lị kiến hầu.

初九：盤桓，利居貞，利建侯。

Cửu là dương hào, Sơ là vị ở dưới hết, hào dương thời sẵn tài có cương minh, vẫn là người có thể tế Truân, nhưng vì còn ở hạ vị thời chưa tấn hành được; tài tuy đủ hữu vi, chí tuy muốn hữu vi, nhưng vì cảnh ngộ bắt buộc mình, nên đi đứng ra hình khó khăn, muốn lên, nhưng mà cứ dửng dăng. Tuy thế, há phải quyết chẳng tấn hành đâu, chỉ chập chững lựa thì mà thôi.
Tuy nhiên, lí trong thiên hạ, đã có như lời Đức Không nói rằng: *Bất hoạn vô vị, hoạn sở dĩ lập* 不患無位，患所以立。
Người ta xử vào thời đại Sơ Cửu, chỉ nên lo tấn đức tu nghiệp, tự xử lấy đức trinh. Tài đức đã được như Sơ Cửu mà thiên hạ lại đương thì Truân, ai chịu để những bạng người ấy nằm không đâu! Tất nhiên cũng gặp bậc thánh minh đặt mình lên ở vị tế truân.
Chữ *hầu* ở đây cũng là chữ hầu ở Soán từ, là nhằm bảo: Tài đức như Sơ Cửu nên tiến cử lên làm hầu vậy.

Tượng viết: Tuy bàn hoàn, chí hành chính dã. Dĩ quý há tiện, đại đắc dân dã.

象曰：雖盤桓，志行正也。以貴下賤，大得民也。

Tuy vì thời thế mà phải bàn hoàn nhưng tâm sự của mình vẫn đi một đường chính vậy. Sở dĩ Hào từ lại có câu *lị kiến hầu*, bởi vì trong quẻ Truân này, toàn sáu hào, chỉ có hai hào dương, còn bốn hào âm. Dương là quý, âm là tiện. Sơ là dương quý, mà chịu ở dưới bốn hào âm, tượng như người có tài đức đáng quý, mà chịu lún với hạng người đức tài hèn mọn. Người mà quên hết tài đức của mình, chịu ti hạ với quần chúng, đức thịnh lệ cũng được như thế, đặt lên làm hầu, tất nhiên thiên hạ ai cũng hân duyệt mà theo mình vậy.

PHỤ CHÚ: Lời Tượng hào này tỉ như người đời xưa chính như ông Chu Công một bận ăn ba lần nhô cơm, một lúc gội đầu ba lần nắm tóc dậy để gấp tiếp kiến sĩ phu trong thiên hạ. Ngụy Vũ Đế có câu: *Chu Công thổ bô, thiên hạ quy tâm* 周公吐哺天下歸心..

Lại như: Vua Quang Trung nước ta, bắt được thầy tớ vua Gia Long là ông Nguyễn Huỳnh Đức, dắt lên nằm ngủ với mình một giường, đó cũng tượng như hào này.

2. Lục Nhị: Truân như, chiêm như, thừa mã ban như, phi khẩu, hôn cấu, nữ tử trinh bất tự, thập niên nãi tự.

六二: 屯如, 遭如, 乘馬班如. 匪鬼, 婚媾, 女子貞不字, 十年乃字.

Lục là hào âm, Nhị là vị âm. Nhị lại ở giữa Hạ Quái, thế là một hào âm nhu vừa đặc trung vừa đặc chính. Tượng như một người con gái, tài đức phẩm hạnh đáng được một người chồng rất tốt, mà lại ở trên có Cửu Ngũ dương cương đặc trung, đặc chính, tượng là một người chồng chính đáng của Lục Nhị, nhưng vì ở về thời đại Truân là nhân sự còn bế tắc bất thông. Huống hồ kẻ cạnh mình có Sơ Cửu là một hào dương cương cũng muốn làm thân với Lục Nhị, vì Nhị e né Sơ, tuy đành Sơ chẳng phải chính ứng với mình mà hoàn cảnh lôi thôi. Nếu Sơ là một tay cường bạo, thời thân mình thể nhu, chất nhược e khó ứng phó cho được lưỡng toàn. Vì thế nên tình hình Lục Nhị tấn giả nan, thoái giả nan, ra một cách khôn đốn khó khăn, tượng như người cưỡi ngựa muốn tới mà dùng đường lượn quẩn không dám tới.

Thánh nhân lúc bấy giờ mới vẽ một phương châm cho Lục Nhị rằng: Anh Sơ kia cũng vẫn người tốt, sở dĩ thân cận với Nhị, chẳng phải là tay cướp đầu, chỉ là cầu kết hôn với Nhị mà thôi. Nêu bản thân Nhị thiệt là con gái trinh chính, thời khẳng khẳng giữ mực, chờ người chính ứng với mình là Cửu Ngũ, chẳng chịu gả mình cho Sơ Cửu. Lòng mình kiên cố, cùng cực tất thông, dầu lâu chẳng nữa cũng mười năm mà thôi, bạn tri kỷ tìm tới mình, thời mình tất là vợ chính đáng của Cửu Ngũ.

Chiêm nghĩa là quanh quẩn; *ban* nghĩa là dùng đường; *phi khẩu* nghĩa là chẳng phải giặc; *hôn cấu* nghĩa là cầu làm vợ chồng; *tự* nghĩa là con gái gả lấy chồng.

Hào này chỉ là thủ tượng bằng nam nữ tương cầu. Suy ra thầy trò bạn hữu kết hợp với nhau cũng vậy như thế. Nếu chẳng phải đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, thật một người chính giao với mình thời chớ nhẹ dạ non lời mà mắc phải lỗi thất tiết.

Tỉ như: Ông Khổng Minh đời Tam Quốc: Tào Tháo, Tôn Quyền rước ông mà ông chẳng dậy, chờ đến Lưu Tiễn Chúa ba lần rước ông, ông mới chịu ứng sính. Đó chính là nghĩa câu *nữ tử trinh bất tự, thập niên nãi tự*.

Tượng viết: Lục Nhị chi nạn, thừa cương dã, thập niên nãi tự, phản thường dã.

象曰: 六二之難, 乘剛也, 十年乃字, 反常也.

Cảnh ngộ Lục Nhị sở dĩ khôn nạn, là vì ở trên Sơ Cửu, tượng như cưỡi hào dương cương vậy. Nhưng Lục Nhị kiên trì giữ tiết cố chờ được kẻ tri kỉ của mình, tuy vẫn có bức cận với Sơ mà cuối cùng vẫn kết hợp với Cửu Ngũ.

Xưa nay mình quân, hiền tướng, trinh nữ, lương phu tất nhiên gặp gỡ nhau, đó là lẽ thường. Thập niên nãi tự là quay trở lại lẽ thường đó vậy.

Phản nghĩa là quay trở lại; chẳng phải *phản* nghĩa là trái.

3. Lục Tam: Túc lộc vô ngu, duy nhập vu lâm trung, quân tử cơ bất như xá, vãng lãn.

六三: 即鹿無虞, 惟入于林中, 君子幾不如舍, 往吝.

Lục là âm hào, Tam là dương vị. Âm cư dương vị là bất chính, Tam lại bất trung. Tính chất vẫn đã bất chính bất trung, lại ở vào thời đại Truân mà người ứng với mình là Thượng Lục cũng âm nhu, không thể ứng với Tam được, tượng là một người tài hèn sức mọn, lại không thấy bạn dắt dìu cho mình, đáng lẽ lo độc thiện kì thân, chớ cầu cạnh với ai là phải, nhưng vì tính chất Tam bất trung, bất chính nên chẳng khỏi lấu tấu chạy càn, tượng như người tham ăn thềm thịt hươu, tự mình đi đuổi hươu. Vì không người thầy sẵn là ngu nhân dẫn đường cho nên hươu chẳng thấy đâu mà bị sập vào trong rừng. Nếu Lục Tam mà là quân tử, thời tất nhiên thấy được khi còn cơ vi, chẳng gì bằng an nghỉ, đừng chạy càn. Nếu cứ chạy hoài, thiệt đáng xấu hổ.

Tượng viết: Túc lộc vô ngu, dĩ tòng cầm dã, quân tử xá chi, vãng lãn, cùng dã.

象曰: 即虎無虞, 以從禽也, 君子舍之, 往吝窮也.

Túc lộc vô ngu, vì lòng tham muốn được cầm vậy. (*Cầm* là những giống sinh vật ở trong núi).

Quân tử thời chỉ nên ở an địa vị, nếu cứ chạy càn, thời đến lúc cuối cùng chỉ xấu hổ mà thôi.

PHỤ CHÚ: Hào từ, tượng từ chỉ là răn một hạng người táo tợn. Thâm ý tại bốn chữ *túc lộc vô ngu*. Hễ giữa mình đã tài hèn khôn cạn, học thức non kém, địa vị lại dở dang, thời nước bước đường đi nên chờ có thầy hay bạn tốt đem đường chỉ lối cho mình. Ví như săn hươu mà được ngu nhân làm thầy hướng đạo. Nếu chẳng thế, thời sập vào giữa rừng, đến nỗi chẳng biết đường mà ra. Đó là vì tội đi càn, chẳng tránh khỏi được chữ lãn.

4. Lục Tứ: Thừa mã ban như, cầu hôn cầu, vãng cát, vô bất lợi.

六四: 乘馬班如, 求婚媾, 往吉, 無不利.

Hào Lục ở vị Tứ, là âm nhu đắc chính. Tính chất vẫn là người hiền, nhưng vì tài mình âm nhu, lại gặp lúc thì Truân, không thể chỉ cậy sức mình mà tấn thủ được. Tuy thân cận với Ngũ nhưng Ngũ đã chính ứng với Nhị rồi. Tứ muốn thượng tấn mà sợ Ngũ chẳng cần dùng đến mình nên phải chập chững dùng dằng, muốn lên mà lên chẳng được, tượng như cưỡi ngựa mà dùng dằng chẳng dám tới.

Nguyên Tượng vẫn như thế, nếu Tứ là một người minh triết liệu nhân, liệu kĩ được rành rồi thời chớ nên cầu với Ngũ mà quay xuống cầu với Sơ, Sơ là hào cương mình có tài tế truân, lại có đức dĩ quý há tiện. Tứ cầu với Sơ, Sơ là chính ứng với Tứ, tất nhiên tâm đầu ý hợp, ấy là cầu được hôn cầu. Khi Sơ đã thuận ứng rồi, thời đề huề với nhau ra gánh việc cứu đời, tất làm nổi công việc, tới đâu cũng được như ý.

Tượng viết: Cầu nhi vãng, minh dã.

象曰: 求而往, 明也.

Tứ đã âm nhu vô tài, vẫn chẳng phải người tể Truân, nhưng vì có đức minh tri nhân, biết Sơ là bậc hiền tài, chịu khuất kẻ hạ hiền, lấy mình là bậc trên mà chịu hạ cầu với người dưới. Nhờ tài người làm nên việc mình, kết quả vãng cát, vô bất lợi, đó là hiệu quả của đức minh vậy.

PHỤ CHÚ: Xem Hào từ Tượng từ Lục Tứ nên xem cả Hào từ Tượng từ Lục Nhị, cũng là một hào Sơ muốn làm hôn cầu, nhưng Nhị thời bất tự với Sơ, Tứ thời vãng cầu với Sơ. Sở dĩ bất đồng như thế là có hai đạo lí. Một là *duy hiền tri hiền*, dương cương, trung chính như Cửu Ngũ, tất có âm nhu trung chính như Lục Nhị mới kết hợp với nhau, còn như Tứ, âm nhu bất trung nên chỉ hạ giao với Sơ là đúng, đó là một lẽ. Lại một đạo lí nữa là *nhân dĩ loại tự*. Tứ là chính ứng với Sơ nên địa vị tuy cận với Ngũ mà phải cầu với Sơ; Nhị là chính ứng với Ngũ nên địa vị tuy cận Sơ, mà phải chờ Ngũ, chính như lời Đức Khổng nói: *Đạo bất đồng, bất tương vi mưu* 道不同, 不相爲謀, nghĩa là chẳng phải người đồng đạo với mình, chớ nên cùng nhau bàn việc, cũng như ý nghĩa hai hào này vậy.

5. Cửu Ngũ: Truân kì cao, tiểu trính cát, đại trính hung.

九五: 屯其膏, 小貞吉, 大貞凶.

Hào Cửu vị Ngũ, dương cương mà lại trung chính lại được ở vị tôn, đáng lẽ là việc gì cũng xong, nhưng vì ở về đời Truân nạn mà lại ở dưới có Sơ Cửu, cương minh tài cán thu được hết lòng dân, ví như mình quân tại thượng, mà hạ hữu quyền thần, bao nhiêu quyền bính bị quyền thần cướp ráo. Ngũ chỉ hư cư tôn vị, thành ra muốn tuyên bố đức trạch gì cũng rất khó khăn, tượng như *truân kì cao* (Cao nghĩa là dầu mỡ, ví vào ơn trạch của người trên; *truân* nghĩa là keo rít, là đức trạch chẳng tuyên bố ra được).

Thời thế tuy vẫn như thế, nhưng vì Cửu Ngũ là dương cương cư tôn, có đức, có vị, quyết chẳng chịu khoanh tay ngồi dòm, tất nhiên muốn chinh đồn thì cuộc, ra tay đại hữu vi, nhưng khôn nạn thay, uy quyền chẳng ở trong tay mà địa vị lại ở trên Sơ, thành ra thế cười cợt, nên thánh nhân mới bày cho một phương pháp rằng: Ông nếu muốn hữu vi tất phải ủy khúc chu toàn, làm lần lần từ điều nhỏ làm đi thời mới được an lành. Tượng là tiểu trính thời cát, nghĩa là chinh đồn việc nhỏ mà thôi. Nếu chẳng hàm nhẫn được như thế mà muốn ra tay chinh đồn những việc thật lớn e đến nỗi quyền thần chẳng dung mình mà mắc lấy họa hoạn, Tượng là đại trính thời hung.

Tượng viết: Truân kì cao, thí vị quang dã.

象曰: 貞其膏, 施未光也.

Hào từ sở dĩ nói rằng: *truân kì cao* là vì thời thế bất buộc nên tuy có đức như Cửu Ngũ mà ân trạch mình chưa rõ rệt vậy.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc Hào từ này càng tin lời thầy Mạnh nói: *Tuy hữu trí tuệ, bất như thừa thế; tuy hữu tư cơ, bất như đãi thì* 雖有智慧, 不如乘勢; 雖有鎡基, 不如待時, nghĩa là tuy sẵn có trí tuệ, nhưng cũng phải cậy vào thế mạnh; tuy sẵn có tư cơ nhưng cũng phải chờ có thì đến. Việc thiên hạ nếu chỉ trí tuệ, tư cơ mà làm xong thời Cửu Ngũ quẻ Truân làm gì đến nỗi *truân kì cao* mà thánh nhân phải bảo *đại trính hung*?

Ngũ là dương cương, trung chính, há không trí tuệ rư? Ngũ là tôn vị, há không tư cơ rư? Nhưng vì ở đời Truân nạn là thì đã khó khăn, tại hạ có quyền thần lạng bức mà bản thân lại sụp vào giữa nguy hiểm (Ngũ ở ngoại Khảm là hãm ở hiểm trung), là thế cùng chật hẹp éo le. Thời thế đã chẳng thuận tiện, thời tuy trí tuệ, tư cơ như Cửu Ngũ cũng chỉ là tiểu trình được, mà đại trình thời chẳng xong. Xem sử nước ta như đời hậu Lê, vua Lê bị áp bức với chúa Trịnh. Vua Cảnh Hưng vẫn là một ông vua hiền mà phải ngồi lạng bốn mươi năm. Đến đời vua Chiêu Thống muốn ức Trịnh phục Lê thời đến nỗi quốc vong gia táng, đó là đại trình hung.

6. Thượng Lục: Thừa mã ban như, khắp huyết liên như.

上六: 乘馬班如, 泣血漣如.

Hào Thượng là vạch trên hết quẻ Truân, tượng là đời Truân nạn đã đến lúc cực điểm. Ở vào thời đại ấy, nếu có đại tài đại trí là rất hay. Là vì truân cực, tất thông đó vậy. Nếu bất tài bất trí, thời thường bị chết oan, là vì tài hèn thời chẳng đỡ nổi gánh nặng, gánh đồ thời thân cũng nguy. Thượng Lục âm nhu nhược mà lại ở trên hết quẻ Truân, tượng là một người bất tài, bất trí mà xử vào địa vị khốn cực, tượng như cưỡi ngựa đứng sần, quẹt đôi hàng giọt lệ mà thôi.

Khấp huyết nghĩa là khóc chảy nước mắt máu. *Liên như* nghĩa là nước mắt chảy đầm địa.

Tượng viết: Khấp huyết liên như, hà khả trường dã.

象曰: 泣血漣如, 何可長也.

Nghĩa là: Một hạng người như Thượng Lục quẻ Truân chính là tài hèn, vận ách, đứng vào thiên diên đào thải, không thể sinh tồn được nữa, còn mong gì lâu dài nữa đâu.

PHỤ CHÚ: Đọc hết lời sáu hào quẻ Truân, phát minh được một đạo lí rất rõ rệt. Việc thiên hạ nhất thiết phải có thì, làm việc thiên hạ nhất thiết phải có người. Có người mà không thì thời việc chẳng làm nên, có thì mà không người thời việc chẳng ai làm, té ra không việc. Đạo lí trong *Kinh Dịch*, mỗi một quẻ, một tượng là một đám công việc. Tỉ như một quốc gia, một xã hội cũng tóm vào trong một quẻ, mỗi một hào là một thì gian trong việc ấy. Quẻ có tốt xấu ở từng quẻ, là việc ấy chung, thời tốt xấu cũng chung; hào có tốt xấu riêng từng hào là thì của mỗi hào riêng nên tốt xấu cũng riêng.

Việc, tỉ như không gian; thì, tỉ như thì gian. Tỉ như chung một quả địa cầu, mà buổi đêm ở Mỹ Châu trái lại là buổi ngày ở Á Châu. Buổi nóng ở Phi Châu trái lại là buổi rét ở Á Châu. Việc in nhau mà thì vẫn khác nhau cũng như thế. Vậy nên, làm việc phải lựa thì. Thì đúng thời việc mới xong.

Xem như quẻ Truân, Sơ Cửu tuy dương cương vẫn là người có tài, nhưng ở vào vị Truân; Sơ là lúc bắt đầu vào thì Truân nạn, còn có thể để chuyên toàn nên Hào từ Sơ Cửu có chữ *lị*. Thượng Lục âm nhu, vẫn là người vô tài, lại xử vào thì Truân cực, chính là thì khốn nạn cực điểm nên Hào từ có chữ *khấp huyết*. Thế mới biết thì có sự quan hệ rất lớn, nhưng thì lại tất cần có nhiều người mới xong.

Sơ có Tứ làm hôn cầu. Nhị có Ngũ làm hôn cầu, vì gặp bạn tề truân nên Tứ Ngũ được chữ cát. Tam vì không thấy bạn nên mắc chữ lãn. Thượng cũng vì không thấy bạn nên mắc chữ khấp huyết. Tam, Thượng tuy ứng với nhau, như vì hai hào thấy âm nhu cả, không ứng viện cho nhau được; ở đời Truân nạn mà không thấy bạn nên hai hào thấy chẳng xong rồi.

Đó lại là một nghĩa nên biết lắm.

04. QUÊ SƠN THỦY MÔNG

Cần trên; Khảm dưới

Quẻ này là quẻ Sơn Thủy Mông. Quẻ dưới là quẻ Khảm, cũng là Nội Quái Khảm. Quẻ trên là quẻ Càn, cũng là Ngoại Quái Càn. Khảm tượng Thủy, Càn tượng Sơn, nên đặt tên quẻ bằng Sơn Thủy Mông.

TỰ QUÁI

Tự quái: Truân giả vật chi thi sinh dã, vật sinh tất mông, cổ thụ chi dĩ Mông. Mông giả mông dã, vật chi trĩ dã.

序卦: 屯者物之始生也, 物生必蒙, 故受之以蒙. 蒙者蒙也, 物之穉也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Truân tiếp lấy quẻ Mông, là vì có sao? Bởi vì Truân là lúc vạn vật mới sinh ra, vật mới sinh ra, tất nhiên non yếu mà mù mờ. Hễ vật lí đương lúc Truân, tất nhiên Mông. Vậy nên, sau quẻ Truân tiếp lấy quẻ Mông. Mông, nghĩa là non yếu, cũng có nghĩa là mù mờ.

SOÁN TỪ

Mông, hanh; phi ngã cầu đồng mông, đồng mông cầu ngã. Sơ phê, cốc, tái tam độc, độc tắc bất cốc, li trinh.

蒙亨, 匪我求童蒙, 童蒙求我. 初筮告, 再三瀆, 瀆則不告. 利貞.

Quẻ này sở dĩ đặt tên bằng Mông, vì có hai ý nghĩa. Một là theo về đức quẻ: Càn có đức chỉ, Khảm có đức hiểm. Khảm nội là nội hiểm, Càn ngoại là ngoại chỉ. Trong thời hiểm mà ngoài chẳng tấn được, tỏ ra ý mù mờ. Hai là theo về tượng quẻ: tượng Càn là sơn cao, tượng Khảm là thủy thâm; ở dưới núi mà lại có nước sâu, ấy là chốn hiểm. Thế là tượng mù tối. Vì hai nghĩa ấy, mới đặt tên quẻ bằng Mông. Soán từ thích quẻ này khác với mỗi quẻ: Mỗi quẻ lấy nghĩa toàn quái, còn quẻ này chỉ chú trọng vào hào Ngũ, hào Nhị. Lục Ngũ là chủ trong đám Mông, Cửu Nhị là thầy phát Mông. Cửu Nhị có đức dương cương đắc trung, làm chủ ở Nội Quái, Vì Nội Quái nguyên là quẻ Khôn, thay hào Nhị vào mới thành ra quẻ Khảm, thiết là đích đáng một vị thầy phát Mông. Lục Ngũ âm nhu đắc trung, chịu thuận ứng với Cửu Nhị, thế là sư, chủ rất tương đắc. Thầy sẵn lòng dạy trò mà trò cũng hết lòng theo thầy, tất nhiên được thông thái. (Hai chữ *Mông, hanh* là thích nghĩa quẻ).

Bây giờ, lại tường giải lí do cho người học Dịch bắt chước, nghĩa là: sở dĩ Mông mà được hanh, tất nhờ có đạo lí tri hanh. Theo về phía làm thầy phát Mông, tất phải tôn đức lạc đạo, chớ thấy thế lực Lục Ngũ mà khuất kỉ vọng cầu. Theo về phía người chủ Mông, tất phải quên thế vị của mình, mà khuất

kỉ hạ cầu Cửu Nhị. Chính như nghĩa câu *hữu lai học, vô vãng giáo* 有來學, 无往教. *Phỉ* nghĩa là chẳng phải; *đồng môn* nghĩa là đứa bé con, chỉ vào Lục Ngũ; *ngã* nghĩa là người làm thầy, chỉ vào Cửu Nhị.

Đạo lí người làm thầy, đã đành như trên nói. Lại còn đạo lí người làm trò tất phải chí thành chuyên nhất, hết lòng tin ngưỡng vào thầy, ví như người cầu thần hỏi quẻ mà chí thành như lúc đầu mới bói, mới được thầy dạy bảo cho. Nếu đến lần tái lần tam, thời là nhàm lờn. Ý mình đã chẳng chuyên nhất, thời thầy chẳng dạy.

Phệ nghĩa là bói quẻ; *cốc* nghĩa là dạy bảo; *độc* nghĩa là nhàm lờn; *sơ phệ* nghĩa là bói lần đầu hết; *tái* nghĩa là bói lần thứ hai; *tam* nghĩa là bói lần thứ ba.

Mấy câu ấy chỉ là muốn tượng cho rõ nghĩa là bảo học [trò] cầu thầy phải chí thành như cầu thần, chứ chẳng phải dạy người bằng việc bói.

Lại còn một đạo lí chung cho cả hai phía, hoặc mình còn môn muội mà cầu người phát khải cho, hoặc người có đạo đức học vẫn mà phát khải được người môn.

Lại tất thầy phải biết rằng: Công việc phát Môn chẳng phải rày mai, hoặc nửa chừng mà xong được, tất hai bên phải tương tín cho thật sâu, tương đắc cho bền chặt, thì chung đúng hợp với đạo chính mới có thể thành công.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Môn, sơn hạ hữu hiểm, hiểm nhi chí, môn. Môn hanh, dĩ hanh hành thì trung dã. Phỉ ngã cầu đồng môn, đồng môn cầu ngã, chí ứng dã. Sơ phệ cốc, dĩ cương trung dã, tái tam độc, độc tắc bất cốc, độc môn dã. Môn dĩ dưỡng chính, thánh công dã.

彖曰：蒙，山下有險，險而止，蒙。蒙亨，以亨行時中也。匪我求童蒙，童蒙求我，志應也。初筮告，以剛中也，再三瀆，瀆則不告，瀆蒙也。蒙以養正，聖功也。

1. Soán viết: Môn, sơn hạ hữu hiểm, hiểm nhi chí, môn.

Đây là lấy tượng quẻ, đức quẻ, mà thích tên quẻ.

Dưới núi có nước hiểm, là nghĩa chữ Môn lấy bằng tượng quẻ. Thấy trong hiểm mà ngoài chẳng dám bước vào, là nghĩa chữ Môn lấy bằng đức quẻ. Xem ở trên thích Soán từ thời rõ.

2. Môn hanh, dĩ hanh hành thì trung dã, phỉ ngã cầu đồng môn, đồng môn cầu ngã, chí ứng dã.

Đây là thích nghĩa lời Soán, cũng chỉ chú trọng vào Nhị, Ngũ.

Môn vì sao mà được hanh? Là lấy đạo trí hanh làm cho hợp thời và đắc trung vậy.

Phỉ ngã cầu đồng môn, đồng môn cầu ngã, là chí hai bên ứng với nhau vậy.

PHỤ CHÚ: Đọc lời Soán Truyện tiết này nên chú ý hai chữ *thì trung*. Hai chữ *thì trung* này in như hai chữ *thì trung* ở câu: *Quân tử nhi thì trung* trong sách *Trung Dung*. Làm thầy dạy người với người học tập, thầy cần đúng thì. Nếu dạy chẳng đúng thì thời người thụ giáo chẳng vui nghe mà công dạy cũng quá uổng, người học không có thì, thời công phu gián đoạn, mà học nghiệp không thể nên.

Vậy nên thầy dạy người, phải lựa buổi học trò vui học mà dạy cho nó. Sách *Học Kí* có câu: *Đương kì khả chi vị thì* 當其可之謂時, nghĩa là dạy người phải lựa cho vừa dịp mà dạy, ấy là chữ thì thuộc về phần người dạy; còn như người học, lại phải cứ thì, thời làm cho chuyên.

Không Tử có câu: *Học nhi thời tập chi* 學而時習之, nghĩa là học thánh hiền mà phải buổi cứ tập lại luôn. Đó là chỉ thì thuộc về phần người học. Đã được chữ thì lại còn phải có chữ trung, nghĩa là: Làm thầy dạy người, chớ dạy người những điều thái quá hay bất cập. Nếu dạy người những điều thái quá thì người không thể với tới nơi; nếu dạy người những điều bất cập thì người học không thể tiến bộ, nên làm thầy dạy phải có một cách tùy tài giáo huấn, cốt cho thích trung, người quá cao, ta phải kéo lại; người quá thấp, ta phải nhắc lên.

Sách *Kinh Thư* có câu *doãn chấp quyết trung* 允執厥中 nghĩa là thật hay cầm giữ đạo trung, đó là phương pháp của nhà phát Mông vậy, mà những người cầu thầy phát Mông cũng phải chú ý vào chữ *thì trung* mới được.

3. Sơ phê cóc, dĩ cương trung dã, tái tam độc, độc tắc bất cóc, độc mông dã.

Đây là lấy thể quẻ thích lời quẻ, cương trung chỉ vào hào Cửu Nhị, Cửu Nhị dương cương đắc trung, là một bậc minh sư rất mực nên hiểu rõ phương pháp dạy người, xem người cầu giáo với mình có thành tâm chuyên nhất được như người sơ phê thời dạy bảo cho. Nếu chí ý đã bất thành mà phiền toái đến tái tam, thế là độc, độc thời không dạy. Vì nghĩa rằng: Nó đương đồng mông nên nuôi ý chí thành của nó, nó đã không thành nhất mà còn dạy gượng, té ra mở lối bất thành cho nó, tập cho nó bằng một cách lờn lã, ấy là độc mông (*Độc mông* nghĩa là dạy cách lờn lã cho đứa mông vậy).

4. Mông dĩ dưỡng chính, thánh công dã.

Dưỡng chính nghĩa là bồi dưỡng gốc chính. *Chính* nghĩa là trung trực, vô tà. *Mông dĩ dưỡng chính* nghĩa là bồi dưỡng cái gốc chính ở lúc đồng mông vậy. Tục ngữ có câu "Dạy con dạy thuở đương thơ" chính là nghĩa ấy.

Người ta đương độ đồng mông, tính chất trời phú cho còn đương thuần nhất, lòng tình dục còn chưa nảy nở. Đương hồi đó mà lo gấp bồi dưỡng lấy mệnh mông thiên lí, dắt vào đường lành, thời càng ngày càng tiến lên bậc cao minh, công phu làm thánh ngày sau chính [ở] lúc ấy.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Sơn hạ xuất tuyền, Mông. Quân tử dĩ quả hạnh dục đức.

象曰：出下出泉，蒙。君子以果行，育德。

Quẻ này Ngoại Quái Cấn, tượng núi; Nội Quái Khảm, tượng nước suối. Trên Cấn, dưới Khảm, tượng là dưới núi phun ra nước suối.

Suối khi mới phun ra ở dưới núi, chất nước rất trong, mà thể chảy chưa được mạnh, tượng như người còn trẻ nhỏ, là một hạng đồng mông nên đặt tên bằng Mông.

Quân tử xem rõ tượng quẻ Mông, mới biết rằng phẩm hạnh người phải quả quyết, tượng như nước suối đã ra, tất ào ào chảy ngay, đạo đức tất phải bồi dưỡng cho cực cao, như chất núi không bao giờ lở.

PHỤ CHÚ: Lời Đại Tượng Truyện này, là chỉ tỏ rõ cho ta bằng cách dưỡng Mông, tất phải quả hạnh dục đức mới nuôi được Mông, mà thành được thánh công. Nhưng cội gốc lại cốt ở hai chữ dục đức. Đức là cội gốc ở phía trong; hạnh là nhánh lá ở phía ngoài. Đức có bồi dưỡng được dày thời hạnh mới quả quyết được.

Phép dạy ở nước văn minh đời nay, các nước văn minh trước chú trọng đức dục, sau mới trí dục, thể dục, cũng âm hợp với ý quẻ Mông.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Phát Mông, lợi dụng hình nhân, dụng thoát trất cốc, dĩ vãng, lãn.

初六: 發蒙, 利用刑人, 用說桎梏, 以往吝.

Lục là âm nhu, Sơ là ở đầu hết quẻ Mông, tượng là hạng người hôn ám. Bây giờ muốn khởi phát hôn mông cho nó. Vì tính chất hôn mông của nó bị vật dục ràng buộc như hình gông cùm giằng trói nó, ta muốn phát mông cho nó, tất trước phải cởi lột cái gông cùm cho nó; nhưng vì nó bị vật dục gông cùm đã quá chừng sâu, nếu chỉ dùng bằng cách nhân ân mà thôi, thời nó không biết sợ, chẳng biết nghe lời dạy của mình. Vì vậy, trong lúc phát mông, có khi phải dùng hình phạt người mới cởi lột được cái gông cùm vật dục cho nó.

Khi đã cởi lột được gông cùm rồi thời những cách hình phạt sẽ bỏ đi, chuyên theo một cách bằng giáo hóa. Ấy là cách phát mông đúng với nghĩa *thì trung* vậy. Nếu cứ dùng cách hình nhân mà tấn hành hoài thời trái mất đạo *thì trung*, mà người Mông cũng không bao giờ được cảm hóa. Ấy là một việc đáng xấu thẹn cho người phát Mông vậy.

Lợi dụng hình nhân nghĩa là: có khi dùng hình phạt mà trừng trị người.

Trất cốc nghĩa là gông cùm; *dụng thoát trất cốc* nghĩa là cốt để mở cái gông cùm cho nó. Trất cốc là thí dụ với một hạng người, hoặc vì tính di truyền, hoặc tập quán theo hoàn cảnh, mà đến nỗi những tính xấu, nếp quen bó buộc nó không giải thoát được, ấy là gông cùm.

Tượng viết: Lợi dụng hình nhân, dĩ chính pháp dã.

象曰: 利用刑人, 以正法也.

Hào từ sở dĩ nói lợi dụng hình nhân là cốt làm cho vừa chính được phép tắc dạy người mà thôi. Khi trừng trị nó, thâm ý chỉ cốt ở khởi phát cho nó chứ không phải hình nhân chuyên để làm uy dẫu. Vậy nên Hào từ có câu: *Dụng thoát trất cốc*.

PHỤ CHÚ: Sách *Luận Ngữ* có câu *bất giáo nhi sát vị chi ngược* 不教而殺謂之虐, nghĩa là không dạy dỗ cho nó mà đã vội tru trách nó, ấy là làm hại nó. Thế thời *lợi dụng hình nhân* chẳng phải là *bất giáo nhi sát* hay sao?

Không phải. Hình nhân ở quẻ Mông là cốt để tháo gông cùm cho nó; *hình* tức là giáo, không phải bất giáo dẫu. Giáo hóa mà dụng phải người hôn ngu, lẽ phải như thế cũng là nghĩa chữ *thì* vậy.

2. Cửu Nhị: Bao Mông, cát, nạp phụ cát, tử khắc gia.

九二: 包蒙, 吉. 納婦吉, 子克家.

Hào Cửu, vị Nhị đã dương cương lại đắc trung, lại Cửu Nhị làm chủ cho Nội Quái, thống trị cả bốn hào âm, thế thời Cửu Nhị chính là thầy phát Mông. Các hào âm kia là Mông, tượng là phụ. Cửu Nhị đã đang lấy trách nhiệm phát Mông, tất phải độ lượng cho khoan dung, thương lấy người hôn Mông, mà hết lòng dạy bảo, tuy nó vẫn hôn Mông, mà mình cũng hết lòng bao bọc cho.

Tuy nó vẫn nhu ám tượng như loài đàn bà nhưng mình cũng sẵn lòng dung nạp cho miễn nó chịu phục

tòng giáo hóa, thời tuy ngu ám, nhưng ta cũng không cự tuyệt nó. Được như thế thời cái trách nhiệm phát Mông mới được hoàn toàn.

Nhị là chính ứng với Ngũ. Ngũ cư tôn ở địa vị quẻ trên, tượng như ông cha ở trong một nhà, Nhị chính ứng với Ngũ là tượng con. Ngũ âm nhu tượng như người cha nhu âm, Nhị lấy đức cương mình của mình mà cảm hóa được cha nhu âm, khai phát được hôn Mông cho Ngũ, tượng là người con hay chính lí được việc nhà.

Tỉ như: Vua Thuần hay hết chức phận làm con mà cha là Cổ Tẩu, cuối cùng phải cảm hóa với vua Thuần; thầy Mạnh có câu: *Thuần tận sự thân chi đạo nhi Cổ Tẩu để dự; Cổ Tẩu để dự nhi thiên hạ hóa* 舜盡事親之道而瞽瞍底豫; 瞽瞍底豫而天下化, nghĩa là: Vua Thuần hết đạo thờ cha, mà Cổ Tẩu hóa, Cổ Tẩu đã hóa rồi thì thiên hạ cũng hóa luôn. Đó là nghĩa Hào Nhị quẻ này vậy.

PHỤ CHÚ: Cừu Nhị sở dĩ được hai chữ cát, là nhờ được đức cương trung. Bởi vì dương vẫn có tài cương mình, nhưng cương mình mà thái quá e có khi uy thắng ân, không dung nạp được tiểu nhân, tất nhiên không bao được Mông, không nạp được phụ, lấy gì mà Cát.

Mông phụ, là chỉ hạng tiểu nhân ngu ám. Mà Cừu Nhị sở dĩ bao nạp được, là vì cương mình mà đặc trung vậy.

Tượng viết: Tử khắc gia, cương nhu tiếp dã.

象曰: 子克家, 剛接柔也.

Tượng từ lại bổ thêm ý tứ Hào từ, mà nói rằng làm con sở dĩ khắc gia được. Tuy vì đức hiếu của con là Cừu Nhị nhưng cũng nhờ tính từ của cha là Lục Ngũ. Cương tiếp đặng nhu, nhu tiếp đặng cương, tượng như con hay cảm hóa được cha, mà cha cũng tín nhiệm con, ấy là cương, nhu tương tiếp.

Cương là Cừu Nhị, Nhu là Lục Ngũ. Nếu cương, nhu không tương tiếp thời khắc gia không được đâu. Trên Hào từ chỉ tán tụng Cừu Nhị, nơi tượng từ lại tán thêm Lục Ngũ để cho rõ ý thượng hạ phải tương tiếp mới được, cũng như nghĩa chữ "chí ứng" ở trên Soán Truyện.

3. Lục Tam: Vật dụng thú nữ, kiến kim phu, bất hữu cung, vô du li.

六三: 勿用取女, 見金夫, 不有躬, 無攸利.

Lục là âm hào ở vào quẻ Mông, chính là âm nhu mà lại hôn ám, nếu được trung chính thời còn khá, bây giờ Lục ở vị Tam là bất trung, bất chính chi cực, tượng như một người con gái đã nhu nhược mà lại mù mờ, xu hướng không đường lối nhất định, đụng gặp phải anh trai nào nhiều tiền là theo ngay (*Cung*: thân; *bất hữu cung*: quên cả thân mình). Vì vậy nên Hào từ nói Lục Tam này là một hạng gái rất dở, người ta chớ nên lấy hạng gái ấy. Bởi vì hạng con gái ấy, kiến kim phu thời bất hữu cung, chẳng đi đâu mà li cả (*Kim phu* là hạng người nhiều vàng).

PHỤ CHÚ: Hào này thủ tượng bằng con gái dở, nhưng không phải chuyên nói về một phụ nữ mà thôi. Hễ hạng tiểu nhân, kiến lợi vong nghĩa, thấy ai cho mình tiền, dầu bảo việc làm trái đạo nghĩa cũng cứ làm mà quên hết nghĩa vụ của mình làm người, đó chính là *kiến kim phu bất hữu cung*. Xưa có anh Phùng Đạo bỏ vua này, thờ vua khác, làm quan trải năm đời triều. Tiên hiền có câu thơ vịnh Phùng Đạo rằng: *Ngũ giá nhân gian lão a bà* 五嫁人間老阿婆, nghĩa là: Một mụ già gả năm đời chồng chính là đúng với Mông Tam vậy.

Hễ ai có quyền dụng nhân, thời nhất thiết bỏ hạng người ấy, tức là nghĩa câu *vật dụng thú nữ*.

Tượng viết: Vật dụng thú nữ, hạnh bất thuận dã.

象曰：勿用取女，行不順也

Nghĩa là: Làm người con gái, cốt lấy chữ trinh làm thuận, bây giờ Lục Tam này hễ thấy trai nhiều tiền thời đi theo ngay, là tính nết nó trái đạo gái vậy (*Bất thuận* nghĩa là bất trinh).

4. *Lục Tứ: Khốn Mông, lẫn.*

六四：困蒙，吝。

Quẻ này chỉ hai hào dương là Cữu Nhị và Thượng Cữu là có tài phát Mông. Lục Tứ này, trùng âm bất trung, vẫn là âm nhu hôn ám mà địa vị sở xử, trên thời xa với Thượng Cữu, dưới thời xa với Cữu Nhị, chung quanh thấy là âm nhu, tượng là người mông ám mà lại không thầy bạn, suốt một đời người, chỉ nhốt vào trong vòng hôn ám. Người mà đến thế, đáng xấu hổ biết bao.

Tượng viết: Khốn Mông chi lẫn, độc viễn thực dã.

象曰：困蒙之吝，獨遠實也。

Xấu hổ vì tội khốn Mông là bởi vì Lục Tứ này một mình xa cách bạn dương cương. Nguyên toàn quẻ sáu hào, hai hào dương tượng là quân tử, có tính chất cương minh, còn bốn hào âm tượng là tiểu nhân, có tính chất nhu ám. Sơ gần Cữu Nhị nên phát được Mông, Ngũ gần Thượng Cữu nên được chữ cát, duy Lục Tứ xa cách hai dương, thế là độc viễn thực. *Thực* nghĩa là đặt chính giữa.

Thông lệ trong *Kinh Dịch*, nét dương đặt chính giữa là thực, nét âm rỗng chính giữa là hư, thực là tượng hạng người có lương tâm ở trong nên dương thực là quân tử; hư là tượng hạng người không có lương tâm ở trong nên âm hư là tiểu nhân.

PHỤ CHÚ: Hào từ Lục Tứ xấu hơn các Hào từ ở trong quẻ là ý thánh nhân dạy cho người phải đo đường *thân sư thủ hữu*, thời đầu có hôn Mông mà may nhờ thầy hiền, bạn tốt khai phát cho, tất nhiên *khốn nhi tri chi* 困而知之 như sách *Trung Dung* nói. Chứ Lục Tứ này, đã mông ám mà lại không chịu tìm thầy, kén bạn để hỗ trợ đường học vấn cho, chính là như lời Khổng Tử nói: *Khốn nhi bất học, tu vi hạ hĩ* 困而不學，斯爲下矣, nghĩa là tư chất đã khốn nạn, mà lại không chịu học, tất là phường hạ lưu mà thôi. Đó là *khốn Mông chi lẫn* đó vậy.

5. *Lục Ngũ: Đồng Mông, cát.*

六五：童蒙，吉。

Hào Lục vị Ngũ là âm nhu mà đắc trung, ở vào vị Ngũ, lại là tôn vị. Vì có đức nhu trung nên biết khuất kị hạ hiền tín nhậm lấy Cữu Nhị ở dưới, tượng là ông vua biết tín nhậm hiền thần.

Ti như: Vua Thang chịu học với ông Y Doãn, Hoàn Công chịu học với ông Quản Trọng, lúc đầu thời nhờ người mà phát Mông cho bản thân, cuối cùng thời lại lấy bản thân mà phát được Mông cho thiên hạ, nhờ mình được thấy mà té ra thiên hạ thấy được nhờ mình vậy. Thế là đồng Mông mà cát.

Đồng Mông nghĩa là mông hồi còn bé con. Vì còn hồi bé con nên tính chất dễ dạy, chỉ biết nghe vào thầy, thầy hay thời mình cũng hay. Lục Ngũ có tượng như thế nên nói rằng *Đồng Mông, cát*.

Tượng viết: Đồng Mông chi cát, thuận dĩ tôn đã.

象曰: 童蒙之吉, 順以巽也.

Lục Ngũ sở dĩ đồng Mông mà cát là vì nhờ có đức nhu thuận mà lại ti tôn, dốc lòng nghe thầy dạy, và lại được thầy dạy cương minh như Cửu Nhị, vậy nên kết quả được tốt lành.

6. Thượng Cửu: Kích Mông bất lợi vi khẩu, lợi ngự khẩu.

上九: 擊蒙, 不利為寇, 利御寇.

Thượng Cửu có đức dương cương, có tài phát Mông, đúng với tư cách làm thầy, nhưng vì hào này ở về cuối cùng quẻ Mông nên tượng là Mông chi cực.

Phương pháp làm thầy: Nếu gặp phải hạng người ngu mông đã cực điểm, thời cách dạy nó không thể quá cương mà xong.

Vì hào này cương mà bất trung nên thánh nhân phải đặt làm lời răn rằng: Dạy hạng người quá ngu mông, không nên trách móc nó thái quá, chỉ dùng bằng cách công kích. Nếu dụng cách công kích, thời hạng người ngu mông chi cực thường đến nổi đồ khùng phát bần, té ra không nghe lời dạy mình, xui cho nó thành ra tội bất tuân giáo hóa. Thế là người kích mông đó chỉ làm hại cho nó mà thôi, ấy là vi khẩu mà bất lợi (*Khẩu* nghĩa là hại, cũng có nghĩa là giặc).

Dạy thầy hay thời khéo lợi dụng cơ hội mà lần lần khỏi phát cho nó, chỉ cốt ngăn ngừa những giống vật đục ngoại dụ, cải lương hoàn cảnh cho nó khỏi tiêm nhiễm những thói hư. Thế là ngự khẩu mà lợi. *Ngự* nghĩa là ngăn ngừa. *Lợi ngự khẩu* nghĩa là nên ngăn ngừa những giống làm hại ở bên ngoài, trái thế, tức là *vi khẩu*.

PHỤ CHÚ: Hào này tuy chỉ nói riêng bằng một việc dạy người nhưng không phải chuyên về dạy người mà thôi đâu. Suy ra cho rộng, hễ thống trị loạn dân, hoặc giả ngự tiểu nhân, tất thầy không nên quá cương chuyên bằng một cách công kích.

Đức Khổng Tử có câu: *Nhân chi bất nhân, tạt chi dĩ thậm, loạn dã* 人之不仁, 疾之以甚, 亂也, nghĩa là gặp người bất nhân mà ghét nó quá thậm, thời đến nỗi kích thành ra loạn, chữ loạn tức là chữ khẩu này. Hễ lời trong *Kinh Dịch*, tất thầy là ngôn cận nhi chi viễn, chúng ta đọc hào này nên biết nghĩa ấy.

Tượng viết: Lợi dụng ngự khẩu, thượng hạ thuận dã.

象曰: 利用御寇, 上下順也.

Thượng là người phát Mông, hạ là người chủ Mông, lợi dụng ngự khẩu, thời trên dưới thầy thuận với đạo lý vậy. Người trên không quá chừng cường bạo, người dưới thời nhờ đó mà trừ khử được Mông. Thế là trên dưới thầy thuận.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc suốt bốn quẻ *Càn, Khôn, Truân, Mông*, thời nên phát giác một đạo lý lớn: Có *Càn*, *Khôn* là có trời đất rồi, đứng giữa trời đất mà thành ra tam tài tức là loài người. Vì loài người là giống có cảm giác, có vật dục, tất cần phải có dưỡng, có giáo, cần có người thống trị, lại phải có cách giáo hóa, nên sau quẻ *Càn, Khôn*, tức tiếp lấy quẻ *Truân*, quẻ *Mông*.

Ở quẻ *Truân* thời có những câu *lợi kiến hầu, quân tử dĩ kinh luân*, là nói về mặt chính trị. Ở quẻ *Mông* thời có những câu *Mông dĩ dưỡng chính, dụng thoát trất cốc, lợi ngự khẩu*, là nói về mặt giáo

hóa. Có chính trị tốt, có giáo hóa hay, thời loài người mới sinh tồn được. Nếu chính trị mà không được nguyên, hạnh như Soán từ quẻ Truân, giáo hóa mà không được thì trung như Soán Truyện quẻ Mông, thời nhân loại không bao giờ được hưởng hạnh phúc, ấy là thâm ý của thánh nhân sắp đặt quẻ đó vậy. Lại có một đạo lý riêng về quẻ Mông, sáu hào quẻ Mông, hào nào cũng có chữ Mông, duy Lục Tam không có chữ Mông, cũng là thâm ý của thánh nhân rất hay. Vì rằng trong việc giáo hóa quan hệ ở cả hai bên: một bên là người chủ giáo hóa, một bên là người bị giáo hóa. Những hạng người bị giáo hóa tất phải có tư cách tốt nhất, là tính dương cương, thứ nữa là người âm nhu mà đặc trung, ấy là hạng người vừa đúng cách Mông, tất nhiên giáo hóa được, chỉ cốt thầy dạy cho hay nữa mà thôi.

Hào Sơ âm nhu, bất trung, bất chính vẫn là khó dạy, may còn hồi *Mông chi sơ* nên đến nỗi phải dụng hình mới thoát trất cốc.

Lục Tam đã âm nhu bất trung, bất chính mà lại ở đoạn giữa Mông, là mông ám quá nhiều nên Hào từ không đặt chữ Mông vào, mà lại chỉ có chữ *vật dụng thú nữ, vô du lợi*, nghĩa là không nên cho những hạng người này vào hạng Mông được, chỉ nên để ra ngoài vòng giáo hóa vậy. Chúng ta xét được ý thánh nhân như thế, thời hạng người tham lợi quên thân như Lục Tam, còn lấy gì mà nhận làm đồ đệ nữa rư!

05. THỦY THIÊN NHU

Khảm trên; Kiền dưới

Quẻ này là quẻ Thủy Thiên Nhu. Ba nét dưới là quẻ Càn, là Càn hạ, cùng là Nội Càn. Ba nét trên là quẻ Khảm, là Khảm thượng, cũng là Ngoại Khảm. Khảm tượng Thủy, Càn tượng Thiên nên tên quẻ đọc bằng Thủy Thiên Nhu.

TỰ QUÁI

Tự Quái: Mông giả mông dã, vật chi trĩ dã; vật trĩ bất khả bất dưỡng dã, cố thụ chi dĩ Nhu. Nhu giả ẩm thực chi đạo dã.

序卦: 蒙者蒙也, 物之穉也; 物穉不可不養也, 故受之以需. 需者飲食之道也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Mông tiếp lấy quẻ Nhu là vì có sao? Bởi vì Mông là giống vật thơ, vật còn thơ yếu tất cần phải nuôi, mà nuôi cần nhất là ăn uống.

Nhu nghĩa là những việc cung cấp ăn uống; sách *Xã Hội* có câu: *Các tận sở năng, các thủ sở nhu* 各盡所能, 各取所需, cũng như chữ Nhu ấy. Vì có đạo ăn uống mới nuôi được sống. Vậy nên sau quẻ Mông tiếp lấy quẻ Nhu.

PHỤ CHÚ: Chính nghĩa chữ Nhu có ba nghĩa: 1) Do dự rù rờ, sách *Tả Truyện* có câu: "Nhu giả sự chi tặc" nghĩa là: Do dự rù rờ rất làm hại cho việc; 2) Cần thiết, mà những giống cần thiết ở trong loài người, không chi bằng đồ ăn uống, Tự Quái có câu: "Nhu giả ẩm thực chi đạo dã" nghĩa là: Nhu là cái đạo ăn uống; 3) Đợi chờ. Chữ Nhu có ba nghĩa như trên kể, như theo ý nghĩa tự quái ở đây, thời chỉ lấy nghĩa Nhu là ăn uống. Vì muốn nuôi người Mông, trước cần phải có đồ ăn uống.

Sách *Luận Ngữ* có lời: *Tiên phú nhi hậu giáo* 先富而後教, cũng là nghĩa ấy.

SOÁN TỪ

Nhu, hữu phu, quang hanh, trinh, cát, lợi thiệp đại xuyên.

需, 有孚, 光, 亨, 貞, 吉, 利涉大川.

Soán từ quẻ này, lấy thể quẻ thích nghĩa tên quẻ, chỉ lấy nghĩa Nhu là chờ đợi. Xem thể nội ngoại trong quẻ, Nội Càn là cương kiện, Ngoại Khảm là hiểm hãm. Cần kiện mà đụng lấy hiểm, dầu muốn thượng tiến, nhưng cũng phải chờ đợi, nên đặt tên quẻ bằng Nhu.

Lại xem các hào ở trong quẻ, tốt nhất là Cửu Ngũ, dương cương, trung chính lại ở ngôi tôn, và Ngũ lại làm chủ cho quẻ Nhu, vì rằng quẻ này nếu không Cửu Ngũ thời Ngoại Quái thành ra ngoại Khôn, không thể thành được quẻ Nhu; vì có Cửu Ngũ thay vào mà thành ra Khảm, mới thành ra quẻ Thủy Thiên Nhu.

Có đức cương kiện, trung chính là có đức thành thực bên trong. Đức thành thực đầy đủ ở bên trong thời đến khi phát hiện ra bên ngoài tất nhiên quang minh mà thông thái. Sách *Trung Dung* có câu: *Thành tắc hình, hình tắc trứ, trứ tắc minh* 誠則形, 形則著, 著則明, chính là *hữu phu quang hanh* đó vậy.

Hữu phu nghĩa là thành thực. Vì có đức hữu phu thời chẳng những *quang hanh* mà thôi, mà làm việc gì tất cũng *trình chính*, kiên cố mà được tốt lành.

Thích tóm lại, *hữu phu* là tạo nhân kết quả; *quang hanh, trình, cát* là tạo nhân kết quả được như thế là nhờ có đức cương kiện, trung chính. Người ta nêu có đức cương kiện, trung chính như Cửu Ngũ quẻ Nhu thời chẳng những khi bình thường vô sự mà hanh, nếu gặp lúc hiểm trở gian nan cũng cán toàn được thông thả, vậy nên Soán từ có câu: *Lị thiệp đại xuyên*.

Thiệp là qua; *đại xuyên* là sông lớn, là thí dụ việc nguy hiểm, gặp lúc nguy hiểm mà xử trí được như thường là lị.

PHỤ CHÚ: Đọc Soán từ quẻ này nên nhận kỹ chữ *hữu phu*, chữ *trình*, xử vào thời đại Nhu là việc gì cũng còn đương chờ đợi, họa phúc thành bại quan hệ ở lúc ấy, tất phải có đức thành tín làm căn bản, có đức trình chính làm cơ sở thời cơ hội mà mình chờ đợi đó mới là cơ hội tốt, tiến hành mới thuận tiện.

Nói tóm lại, *nhu* là khi tâm ở trong chốc phút mình còn chờ đợi, *hữu phu, trình* là chứa sẵn khi bình nhậ. Ví như toan qua sông lớn, còn phải chờ gặp thuyền là *nhu*, có tiền sẵn trong lưng để trả tiền đó là *hữu phu*, đón cho nhằm bến lên cho nhằm thuyền là *trình*, qua được sông, lên được bờ là *cát*. Câu *lị thiệp đại xuyên* thủ tượng rất tinh diệu.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Nhu, tu dã, hiểm tại tiền dã, cương kiện nhi bất hãm, kì nghĩa bất khôn cùng hĩ. Nhu hữu phu quang, hanh, trình cát, vị hồ thiên vị, dĩ chính trung dã. lị thiệp đại xuyên, vãng hữu công dã.

彖曰：需須也，險在前也，剛健而不陷，其義不困窮矣。需有孚，光，貞，吉，位乎天位，以正中也。利涉大川，往有功也。

Soán viết: Nhu, tu dã, hiểm tại tiền dã, cương kiện nhi bất hãm, kì nghĩa bất khôn cùng hĩ.

Soán Truyện lấy đức quẻ, thích nghĩa tên quẻ. Đặt tên bằng quẻ Nhu nghĩa là chờ đợi. Chữ tu cũng là nghĩa chờ đợi. Vì quẻ này Khảm ở trên Càn, là trước mặt có đám hiểm, đứng lấy hiểm, chưa tiến được liền, tất phải chờ đợi, vì biết chờ đợi, chính là trí khôn “thăm thì đặc thế”, chờ gặp dịp mới lên. Tuy tính Càn cương kiện, mà chẳng bao giờ sụp vào Khảm hiểm (*Hãm* nghĩa là sụp).

Khổng Tử thấy có đức dũng, mà lại đủ đức trí như thế nên lại tán thêm một câu rằng: Người xử thế mà được như nghĩa quẻ Nhu, thời chắc chẳng bao giờ khôn cùng.

PHỤ CHÚ: Cương kiện vẫn là một tính tốt, nhưng đã cương kiện thời thường hay nhuệ tấn cảm vi, nhiều lúc bị nguy hiểm ở trước mặt mình, mà cũng táo tiến, vọng động, chẳng sao tránh khỏi hiểm. Vì

thể nên thánh nhân đặt ra quẻ Nhu.

Nhu nghĩa là nín nhịn mà chờ đợi. Tỉ như đưng lấy một việc gì, chỉ nín nhịn được năm phút đồng hồ, thời tối hậu là quyết thắng. Vì mình không nín nhịn nổi, trước khi hết năm phút đồng hồ đã vội làm ngay, té ra mắc tội dục tốc bất đạt.

Kinh Dịch nói rằng: *Cương kiện nhi bất hãm*, chính là khôn khéo ở chốn ấy.

Kinh Thư có câu *Lự thiện dĩ động, động duy quyết thì* 慮善以動, 動惟厥時, nghĩa là tính toán cho thiệt lành mà sau mới động, động thời đúng với thì, chính là nghĩa quẻ Nhu đó vậy.

Nhu hữu phu, quang hanh, trinh cát, vị hồ thiên vị, dĩ chính trung dã.

Đây là lấy thể quẻ, thích nghĩa Soán từ. Soán từ sở dĩ nói rằng: Nhu, hữu phu, quang hanh, trinh cát là chỉ vào Cữu Ngũ với Cữu Nhị. Cữu Ngũ ở vào vị chí tôn là vào ngôi trời mà lại có đức chính trung để ứng với Cữu Nhị. Cữu Nhị cũng có đức trung, mà ứng với Cữu Ngũ. Vì vậy nên được Soán từ tốt như thế.

PHỤ CHÚ: Nghĩa quẻ Nhu có hai phương diện: Một phương diện là mình phải chờ đợi người, tức là nhu nhân, tỉ như Cữu Nhị phải nhu Cữu Ngũ. Lại một phương diện là mình có thể lực, tài đức, mà người cần phải chờ mình, tỉ như Cữu Ngũ ở quẻ Nhu này. Đại phạm việc quốc gia, xã hội, đưng phải thời đại Nhu tất phải đủ hai phương diện ấy, nên Hán văn có câu: *Tương nhu thậm ân* 相需甚殷, nghĩa là chờ đợi nhau rất mật thiết.

Lị thiệp đại xuyên, vãng hữu công dã.

Quái từ sở dĩ có câu *lị thiệp đại xuyên*, nghĩa là đã hữu phu mà lại trinh chính, và có trí khôn biết cách Nhu thời đầu trải qua hiểm trở bao nhiêu cũng chắc thành công.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Vân thượng ư thiên, Nhu, quân tử dĩ ẩm thực yển lạc.

象曰：雲上於天，需。君子以飲食宴樂。

Quẻ này Nội Càn là tượng trời, Ngoại Khảm là tượng mây, dưới Càn, trên Khảm là tượng mây ùn lên tột trời. Mây đã ùn lên tột trời, chắc rày mai cũng mưa, chỉ tranh nhau thì giờ chút đỉnh, phải chờ đợi mà thôi. Vậy nên đặt tên quẻ bằng Nhu.

Quân tử ở vào thời đại ấy thời những việc đã sắp đặt sẵn sàng rồi, không nên làm rối thêm nữa, chỉ nên: một phương diện thời nuôi thân thể cho bạo mạnh, tượng bằng ẩm thực. Một phương diện thời nuôi tâm chí cho hòa bình, tượng bằng yển lạc.

Vì thì đã sắp đến nơi, nếu vội vàng biến động, e lỡ hỏng việc, chỉ duy lặng lẽ êm đềm chờ thì đến, nên Tượng Truyện nói rằng: *Quân tử dĩ ẩm thực yển lạc.*

PHỤ CHÚ: Lời Tượng Truyện đây chúng ta nên nghiên cứu lấy ý, chớ nên câu nệ ở lời. Rằng ẩm thực, há phải say mê rượu chè đâu! Rằng yển lạc, há phải hát xướng chơi bời đâu. Bởi vì Nhu chỉ [là] chờ đợi chốc lát thôi. Nhưng trước khi chờ đợi đó vẫn đã sắp đặt sẵn sàng, chứa trữ đầy đủ. Duy thì giờ chưa đến thời chưa động tác được. Vậy ở trong thì giờ chờ đợi đó chỉ nuôi thể xác cũ cho mạnh thêm,

giữ tinh thần cũ cho sung túc thêm, tượng như âm thực yên lạc.

Thầy Mạnh Tử bàn dưỡng khí mà răn người ta rằng *vật trợ trưởng* 勿助長, nghĩa là chớ miễn cưỡng sinh sự giúp làm cho nó mau lớn, chính là nghĩa Tượng Truyện quẻ Nhu vậy.

Chúng ta lại phải biết, sở dĩ âm thực yên lạc mà nên được Nhu là nhờ có tư cơ trí tuệ đã sẵn đủ trước khi chưa Nhu. Đến lúc Nhu thời chỉ chờ thời thể nữa mà thôi.

Nếu bình thì mà không dự bị gì thời không gọi bằng Nhu được. Nếu lâm thì mà táo tiến vọng động, thời hỏng cả Nhu. Hễ trúng lấy một tề ấy, thời không đúng với nghĩa Tượng Truyện.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Nhu vu giao, lợi dụng hằng, vô cữu.

初九: 需于郊, 利用恒, 無咎.

[Vê] địa vị các hào ở quẻ Nhu, thời Ngoại Khảm là hiểm, vì gặp hiểm nên phải Nhu.

Sơ Cửu vẫn có tài cương minh là hạng người tri tiến, tri thoái, lại ở vào địa vị Nhu Sơ, cách Ngoại Khảm còn xa (*Khảm* là chốn hiểm). Sơ cách hiểm còn xa nên trong thì giờ chờ đợi, Sơ chỉ đứng ngoài xa, tượng như chờ đợi ở chốn giao vậy (*Giao* nghĩa là chốn đất xa ở ngoài quốc thành). Nhưng vì Sơ là tính dương cương, dương cương thời ham tiến, sợ không giữ được thái độ thường chăng nên Hào từ răn rằng: *Lì dụng hằng, vô cữu*. *Hằng* nghĩa là thường; *lì dụng hằng* nghĩa là nên giữ thái độ thường, chớ thấy mình xa hiểm mà vội vàng khinh tiến, vậy mới được vô cữu.

Tượng viết: Nhu vu giao, bất phạm nạn hành dã, lì dụng hằng, vô cữu, vị thất thường dã.

象曰: 需于郊, 不犯難行也, 利用恒, 無咎, 未失常也.

Thích Hào từ nói rằng: Chờ đợi ở chốn giao là vì thì giờ mình chưa nên xông hiểm nạn mà đi vậy, đã đành biết thì giờ mình còn nên chờ đợi, nhưng phải tâm chí cho kiên định, chớ để mất thường độ của mình, có thể mới khỏi tội lỗi.

2. Cửu Nhị: Nhu vu sa, tiểu hữu ngôn, chung cát.

九二: 需于沙, 小有言, 終吉.

Cửu Nhị cách hiểm đã gần, chỉ vượt qua Cửu Tam tức là vào Khảm hiểm, tượng như đứng ở bãi cát, đã bức cận nước sông. Địa vị Cửu Nhị như thế nên Hào từ nói rằng: *Nhu vu sa* (Sa là bãi cát). Thế thời Cửu Nhị e sụp vào hiểm chăng? Không, không. Bởi vì Cửu Nhị là dương cương ở vào vị nhu lại đắc trung, dương cương mà đắc trung là người thiệp thế rất khôn khéo, tuy địa vị gần hiểm mặc lòng nhưng chắc cũng biết lựa thì rồi mới tiến, không đến nỗi vấp vào hoạn nạn đâu, dầu có tổn hại chút đỉnh cũng chẳng qua khẩu thiệt mọn mằn mà thôi. Kết quả thời một vị nhân tài cương trung như Cửu Nhị, cuối cùng chắc cũng được tốt lành.

Tượng viết: Nhu vu sa, diễn tại trung dã, tuy tiểu hữu ngôn, dĩ chung cát dã.

象曰: 需于沙, 衍在中也, 雖小亨言, 以終吉也.

Diễn nghĩa là thung dung khoan khoái. *Diễn tại trung* nghĩa là sở dĩ thung dung khoan khoái, cốt vì có đức trung vậy. Vì có đức trung, mà xử vào thời đại Nhu nên không tai hại đến mình, tuy có chút khẩu

thiệt chi thương, mà cứ giữ lấy đức trung cho đến cuối cùng thời vẫn không thất bại.

PHỤ CHÚ: Chữ trung ở hào này với chữ chính trung ở Soán Truyện là phương châm rất tốt cho người ở đời, mà ở vào thời đại Nhu lại càng hay lắm. Bây giờ xin giải thích cho rõ nghĩa chữ trung: *Trung* là nghĩa vừa cân, ý như trung là giữa, lại nghĩa là vừa đúng như chữ trúng là nhằm, vẫn nhiệt tâm mà không quá nóng, vẫn trầm tĩnh mà không quá nguội, vẫn thâm thận mà không phải hồ nghi, vẫn thung dung mà không phải là chậm trễ. Thì chưa đến, ai dắt mấy ta cũng không đi; thì đến rồi, ai kéo lại ta cũng cố tới, đủ các phương diện ấy chính là đúng nghĩa chữ trung, mà xử về thời đại Nhu thì không gì hay hơn nữa. Vì vậy nên truyện Soán từ, tượng hào Cửu Nhị đều có chữ trung nên thấy được chữ cát.

3. *Cửu Tam: Nhu vu nê, trí khẩu chí.*

九三: 需于泥, 至寇至.

Cửu Tam này bức cận Khảm hiểm, tượng như người qua sông, tuy chưa sụp xuống nước nhưng đã bén chân vào giữa bùn. Đã đến hồi đó, không còn gì nhu được, chẳng bao lâu, sụp vào chón hiểm, thành ra tự mình đem giặc đến mà làm hại mình.

Vậy nên Hào từ nói rằng: *Nhu vu nê, trí khẩu chí.* *Nê* nghĩa là vũng bùn; *trí* nghĩa là đem dắt; *khẩu* nghĩa là giặc; *trí khẩu chí* nghĩa là tự đem tai hại vào thân. Hào từ này rất xấu ở trong quẻ, tuy cũng là hoàn cảnh bất buộc như thế, như không phải tội tại hoàn cảnh mà là tội tại bản thân Cửu Tam này. Cửu với Tam đều là dương cương, mà lại bất trung, lại ở vào địa vị trên hết Nội Càn là cương chi cực, thiệt là cương táo đạt cực điểm, tất nhiên hay động càn chạy bậy, không sụp hiểm không thôi, đến nỗi tai hại vào thân Tam là do Tam tự thủ. Sách *Bình Thư* có câu: *Tất tử khả lục*, nghĩa là: Những người cố liều chết, tất nhiên bị giặc giết, chính là đúng với Cửu Tam này. Vậy nên Hào từ có câu: *Trí khẩu chí.*

Tượng viết: *Nhu vu nê, tai tại ngoại dã, tự ngã trí khẩu, kính thận bất bại dã.*

象曰: 需于泥, 災在外也, 自我致寇, 敬慎不敗也.

Tượng Truyện lại bổ túc ý Hào từ, phát minh cho chúng ta một đạo lý mà dạy rằng: Cửu Tam tuy bức cận với hiểm, nhưng Khảm hiểm còn ở Ngoại Quái. Thế là người làm tai hại mình, còn ở phía ngoài. Nếu mình biết kính thận kỹ càng, lựa đúng thì mà tiến thôi, cũng có thể tránh được tai vạ. Cửu Tam thời trái thế, vì cương cấp thái quá, đi đứng không lựa đường, nhắm mắt đi liều, đến nỗi phải sụp vào hiểm hãm, thế là tự mình đem tai họa tới mình. Nếu Tam trước biết cẩn thận, thời cũng chẳng thất bại. Nghĩa chữ kính, chữ thận có khác nhau chút đỉnh. *Kính* là tính nét cung kính ở khi thường; *thận* là thâm thận ở khi lâm sự.

Không Tử có câu: *Lâm sự nhi cụ 臨事而懼* nghĩa là lâm đến việc mà có ý sợ, chính là nghĩa chữ thận.

4. *Lục Tứ: Nhu vu huyết, xuất tự huyết.*

六四: 需于血, 出自穴.

Hào này đã bước vào thể Khảm, ấy là thân mình đã sụp vào giữa chón hiểm, tượng như đã gieo thân vào vùng lưu huyết, xử ở thời đại Nhu mà đến thế thành ra chờ đợi ở giữa vùng hiểm nạn, theo như hoàn cảnh hào này, thiệt đáng ghê gớm, nên nói rằng: *Nhu vu huyết.*

Huyết nghĩa là máu là chôn ghê gớm, nhưng vì Lục Tứ mà âm nhu, âm hào ở âm vị là đắc chính, âm nhu đắc chính mà xử vào thời đại Nhu, còn có thể tìm được phương pháp thiện hậu. Vậy nên, lúc trước tuy xử vào vùng nguy hiểm mà cuối cùng may cũng thoát khỏi vùng ấy. *Huyết* nghĩa là bông (lỗ), ở từ trong huyết thoát ra, tượng là thoát khỏi vùng nguy hiểm.

Tượng viết: Nhu vu huyết, thuận dĩ thính dã.

象曰：需于血，順以聽也。

Hào từ đã nói *nhu vu huyết*, thời đã là không thể thoát được hoạn nạn, nhưng cứ sao lại nói *xuất tự huyết*? Bói vì, Lục Tứ này tính chất thuận Nhu, chỉ biết một mực nhu thuận, mà nghe trời sắp đặt cho mình vậy nên cũng chẳng đến nỗi hung họa.

5. Cửu Ngũ: Nhu vu tửu tự, trinh cát.

九五：需于酒食，貞吉。

Cửu là hào dương, mà Ngũ cũng vị dương, Dương cư dương vị là đắc chính, lại ở giữa Ngoại Quái là đắc trung; một bậc dương cương, trung chính như thế, mà lại ở được ngôi chí tôn làm nguyên thủ trong một nước. Có đức này, có vị này, lại gặp thời đại Nhu, tượng là người truyền quốc ai nấy cũng trông mong chờ đợi vào người ấy.

Lấy đức một bậc thánh nhân, ở vị thánh nhân, tất nhiên thỏa thích được nguyện vọng trong thiên hạ, tượng như chờ đợi ở giữa trường khoái lạc.

Tửu tự nghĩa là ăn no uống say, ý là ai nấy cũng được vui vẻ hạnh phúc. *Kinh Thi* có câu: *Ký túy dĩ tửu, ký bảo dĩ đức*, nghĩa là đã lấy rượu cho chúng ta say, lại lấy đức cho chúng ta no, chính là tượng hào này.

Tuy nhiên, họa thường sinh ở chốn phúc, và lạc cực thường hay sinh bi, thánh nhân sợ người đời xử vào thời đại an lạc hay nảy ra mầm bất chính nên lại có lời răn rằng: *Trinh, cát*, nghĩa là tuy được cảnh hạnh phúc, nhưng phải lo bền giữ đức trung chính, thời hạnh phúc mới được lâu dài. Thế là cát.

Tượng viết: Tửu tự, trinh cát, dĩ trung chính dã.

象曰：酒食貞吉，以中正也。

Chữ *trung chính* ở Tượng Truyện đây có ý nói chung Cửu Ngũ với Cửu Nhị; Cửu Ngũ có đức trung chính, Cửu Nhị có đức cương trung, minh quân hiền thần chung nhau làm sự nghiệp Nhu, dắt thiên hạ lên vũ đài hạnh phúc nên Hào từ nói rằng: *Nhu vu tửu tự, trinh, cát*.

6. Thượng Lục: Nhập vu huyết, hữu bất tốc chi khách, tam nhân lai, kính chi, chung cát.

上九：入于穴，有不速之客，三人來，敬之，終吉。

Thượng Lục này đã âm nhu mà lại ở vào địa vị Khảm hiểm chi chung. Theo hoàn cảnh có lẽ hiểm cực, mà đến nỗi không đường lên, và lại hào âm ở trên, e cũng dễ sập vào giữa hiểm, tượng như rớt vào giữa hang.

Nhưng Dịch lí biến hóa vô cùng, không chấp nhất như các hào, mà cốt yếu nhất là thức thì, Thượng Lục ở về cuối cùng thì Nhu tượng là thì tiết chờ đợi, bây giờ đã đến nơi rồi, bản thân Thượng Lục tuy âm nhu, nhưng chính ứng với Cửu Tam, Cửu Tam có đồng đảng là Sơ Cửu. Cửu Nhị tất thấy là bạn

dương cương, họ nghe thì Nhu đã đến, họ hòa nhau kéo lên, tới hào cuối cùng dụng Thượng Lục, Thượng Lục nguyên sẵn tính nhu thuận, lấy chính ứng của mình là Cửu Tam, mà bạn Cửu Tam có hai người nữa, thỉnh linh đến trước mặt mình. Vì Thượng Lục nhu thuận nên hết sức hoan nghênh, được nhiều bạn thần thể kéo dắt mình, chẳng những kéo mình đã ra khỏi vùng hiểm nạn, mà cuối cùng mình lại được hưởng một phần sung sướng ở đời Nhu vậy. (*Khách tam nhân* chỉ vào ba hào dương ở Hạ Quái; *bất tốc* nghĩa là chẳng mời; *kính chi* nghĩa là kính rước lấy ba người khách ấy).

Tượng viết: *Bất tốc chi khách lai, kính chi, chung cát, tuy bất đáng vị, vị đại thất dã.*

象曰：不速之客來，敬之終吉，雖不當位，未大失也。

Thượng Lục tuy âm nhu, mà lên ở vị cao tốt, tuy hào không xứng vị nhưng biết khiêm tốn tự trị, kính trọng lấy những bạn dương cương, cũng chưa đến nỗi thất bại lớn vậy, nên Hào từ nói rằng: *Bất tốc chi khách lai, kính chi, chung cát.*

Chữ *vị* ở tượng từ này, khác chữ *vị* ở mọi nơi. Chữ *vị* ở mọi nơi là âm, dương chi vị. Nếu theo nghĩa chữ ấy, thời hào này âm cư âm vị, không nói bất đáng vị được. Duy lấy nghĩa bằng vị trên, vị dưới, thời âm nhu mà ở vị cao, ấy là bất đáng vị.

PHỤ CHÚ: Đọc suốt hết sáu Hào từ quẻ Nhu này, càng biết được đạo biến hóa ở trong Dịch lí. Nguyên tượng quẻ này chỉ tượng là chờ đợi, mà sở dĩ phải chờ đợi là vì Khảm hiểm bức ở trước mặt ngoài nên Sơ Cửu xa Khảm, thời nói *Nhu vu giao*; Cửu Nhị đã gần Khảm thời nói *Nhu vu sa*; Cửu Tam bức cận Khảm thời nói *Nhu vu nê*; Lục Tứ bắt đầu bước vào Khảm, thời có chữ *huyết*, chữ *huyết*; Thượng Lục ở trên hết quẻ Khảm, thời nói *Nhập vu huyết*. Thế thời suốt cả năm hào, thì tuy vẫn gần Khảm, xa Khảm khác nhau, mà hào nào cũng cay co vì Khảm.

Cớ sao Cửu Ngũ là chính giữa Khảm, theo thông lệ của mỗi hào thì Cửu Ngũ đáng lẽ chôn vào bụng Khảm mà Hào từ lại nói: *Nhu vu tửu tự*, tửu tự ngó ra một cách rất thái bình là ý làm sao?

Chúng ta nghiên cứu cho kỹ ý ấy thời biết được Dịch lí biến hóa vô cùng mà ý thánh nhân dạy người hết sức tinh tường.

Bởi vì trên kia, *Càn, Khôn, Truân, Mông* trải qua thời kỳ không biết bao lâu, thiên địa đã định vị rồi; bước qua *Truân, Mông* thời là chính trị, giáo dục đã sắp đặt sẵn sàng rồi, bắt đầu vào thì Nhu, cũng ví như cơm đã đến lúc gần chín chỉ ngồi chờ hỏa hậu đến nơi nữa là được ăn. Vì vậy, ở Cửu Ngũ, thánh nhân không lấy nghĩa riêng mỗi hào, mà lấy nghĩa chung cả toàn quái, cũng như nghĩa Đại Tượng Truyện nói rằng *quân tử dĩ ẩm thực yển lạc*, vì rằng có tài dương cương, trung chính như hào Ngũ mà ở vào thời đại Nhu chính là lúc *vô vi nhi thiên hạ trị*.

Lại còn hai ý nghĩa nữa là thuộc về ý thánh nhân dạy người đời:

Một là: Thường lí trong thiên hạ, hoàn cảnh hay xoay chuyển được người mà người cũng xoay chuyển được hoàn cảnh. Nếu có đức dương cương, trung chính, lại có tài cương minh như Cửu Ngũ, thật là một bậc anh hùng tạo thời thế, mà cũng là một bậc thánh nhân xoay vũ trụ. Tuy giữa lúc Khảm hiểm mà xoay chuyển ra làm thái bình, cũng là lẽ tất nhiên.

Hai là: Tuy đương giữa lúc Khảm hiểm nhưng mình có tài dương cương ra gánh việc đời, giúp thiên hạ thoát ra ngoài vùng Khảm hiểm. Nếu như Cửu Ngũ biết dắt ba bạn dương cương dưới lên, mà làm nên công nghiệp ở thời đại Nhu, chớ thấy Khảm hiểm mà kinh sợ mới phải. Vậy nên Hào từ Cửu Ngũ nói *Nhu vu tửu tự*, cốt bảo cho người ta thấy Khảm hiểm mà vui, chớ thấy Khảm hiểm mà buồn, duy phải cẩn thận chờ thì, chớ không thể nóng nôn mà sai lầm, mất ý nghĩa Nhu vậy.

06. QUẺ THIÊN THỦY TỤNG

Kiên trên; Khảm dưới

Quẻ này là quẻ Thiên Thủy Tụng. Khảm dưới cũng là Nội Khảm, Càn trên cũng là Ngoại Càn. Càn tượng Thiên. Khảm tượng Thủy, nên tên quẻ đọc bằng Thiên Thủy Tụng.

TỰ QUÁI

Tự quái: Nhu giả ẩm thực chi đạo dã, ẩm thực tất hữu tụng, cố thụ chi dĩ Tụng.

序卦: 需者飲食之道也, 飲食必有訟, 故受之以訟.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Nhu tiếp lấy quẻ Tụng là vì có sao?

Nhu nghĩa là ăn uống. Vì ăn uống tất sinh ra tranh nhau. Tụng nghĩa là tranh nhau. Sở dĩ tranh nhau là gốc tại ăn uống. Vì vậy sau quẻ Nhu, tiếp lấy quẻ Tụng.

SOÁN TỪ

Tụng, hữu phu trất dịch, trung cát, chung hung, lợi kiến đại nhân, bất lợi thiệp đại xuyên.

訟有孚窒惕, 中吉, 終凶, 利見大人, 不利涉大川.

Vì có sao đặt tên bằng Tụng. Tụng nghĩa là tranh biện với nhau, nghĩa là kiện cáo nhau.

Quẻ này Càn cương ở trên, Khảm hiểm ở dưới, tượng là người ở trên lấy thế dương cương áp chế người dưới, người dưới lấy lòng hiểm mà đối đãi kẻ trên, không thể mà hai bên chiều nhau được, tất nảy ra kiện.

Lại tượng là hạng người, trong âm hiểm mà ngoài cương kiện, cũng tất nảy ra kiện. Vậy nên tên quẻ gọi bằng Tụng.

Bây giờ Soán từ mới chỉ vẽ cho những kẻ chủ tụng với người bị tụng rằng: Hễ người nào vẫn mình có tin thực mà bị người vu hãm, mà lại người trên không minh sát cho, thế là hữu phu mà bị trất. (*Trất* nghĩa là lấp là có ý oan ức). Đã oan ức tất sinh ra lo sợ (*Dịch* nghĩa là lo sợ), đã lo sợ, mà oan ức còn chưa tỏ bày ra được, thế tất phải kiện.

Nhưng lẽ trong thiên hạ, việc kiện là việc vạn bất đắc dĩ nên chỉ cầu cho mình được thân khúc, trực. Khi khúc, trực đã biện minh bạch được rồi thì nên thôi kiện. Thế là đắc trung, trung thời được lành. Nếu cố theo kiện hoài, cho đến cùng cực, tất cũng tổn hại ấy là "chung cực kỳ sự" thì xấu.

Lợi kiến đại nhân, bất lợi thiệp đại xuyên.

Hễ đã có việc kiện, tất có nguyên, có bị, có bên khúc, bên trực, tất nhờ có bậc đại đức, đại tài, lấy lòng công chính, tài thông minh mà xử đoán cho cả hai bên, thời khúc, trực được minh bạch, Cửu Ngũ quả này, cương kiện, trung chính, lại ở ngôi tôn, chính là một bậc đại nhân mà hạng người trong đám tụng nên tín ngưỡng vào bậc người ấy.

Gặp được bậc đại nhân, ấy là việc tốt lành cho đám tụng. Nếu không gặp được bậc đại nhân mà đánh liều kiện hoài, thành ra gieo thân vào nguy hiểm, tượng là chân suông lội qua sóng lớn, kết quả chỉ là không hay.

PHỤ CHÚ: Quả Tụng ở sau quả Nhu nghĩa là những việc tranh tụng, tất gốc ở sự ăn uống mà sinh ra, nhỏ từ trong một nhà, rộng ra đến một nước, một xã hội, một thế giới gì gì bao nhiêu việc tranh nhau tất thay gọi bằng Tụng.

Năm 1914, trận Âu Châu đại chiến phát sinh trải hơn bốn năm, kể số người tử thương ở các nước giao chiến có đến ngoài mười triệu (10.000.000) người, mà sau khi chiến sự xong rồi, các nhà học giả điều tra nguyên nhân sở dĩ phát sinh chiến họa, thời có một câu trả lời rất giản đơn, rất thiết thực: Chỉ có bốn chữ "miến bao vắn đề", nghĩa là chỉ vì tranh nhau cục bánh mì mà sanh ra trận đại chiến đó thôi. Ừ có thể thực!

Nguyên đầu thế kỉ XX, trước khi đại chiến toan phát sinh, chính sách Âu Châu toàn khuynh hướng về vấn đề kinh tế là vấn đề có ăn cho sống.

Trong hồi ấy, nhân số nước Đức đột tăng lên hơn bảy mươi triệu (70.000.000) người, mà thực liệu trong nước cơ hồ chẳng đủ ăn. Thế phải gấp lo cầu đất thực dân với khuếch trương thương nghiệp ở thế giới, nhưng khốn nạn, vì Đức là nước hậu tiến, bao nhiêu miếng đất quý hóa, giàu có trong thế giới thấy bị những bọn tiên tiến là Anh, Pháp, Mỹ chiếm trước ráo. Muốn kiếm ăn trên mặt bể, thời hải thượng bá quyền lại bị Hồng Mao độc chiếm. Sau khi vua tôi Đức khổ tâm hơn hai mươi năm, mới bùng ra một cuộc đại chiến, toan rằng ở trên mặt đại lục thời giành cùng Pháp, Ý, còn mặt bể thời giành với Hồng Mao, may mà được thời thì "miến bao vắn đề" của Đức giải quyết xong, nếu rủi mà thua, thời âu là chết vì đánh, còn hơn chết vì đói. Còn phương diện Anh, Pháp thời sợ một mai nước Đức độc bá, e bao nhiêu miếng ăn của mình nó cướp ráo nên phải giùm sức cùng nhau kinh với Đức.

Nói tóm lại, trận Đại Nhất Âu Chiến, tuy nổ đất rung trời, nhưng truy đến nguyên nhân thời cũng chẳng qua vì hai phương diện:

Một là, phương diện thời trực cướp miếng ăn; một phương diện thời lo giữ miếng ăn. Đó là nguyên nhân của trận Âu Chiến, chỉ vì miếng ăn mà đến nổi choảng nhau, máu chảy thành sông, xương chất nên núi, chỉ là kết quả của "miến bao vắn đề" mà thôi.

Thế thời thâm ý của Dịch, đã Nhu tất hữu Tụng, thiết thông thấu thế sự nhân tình lắm rư!

Ồi thôi! Hiện thế giới từ nay về sau, mà "Miến bao vắn đề" còn chưa giải quyết xong, cứ lôi thôi như đầu hồi thế kỉ XX, thời trận Đại chiến thứ hai e ảnh hưởng khắp cả thế giới, không thể nào tránh khỏi, hòa bình gì, tài bình gì gì mà không giải quyết xong vấn đề ăn, thời chỉ là nói suông.

Nhu rồi Tụng, Tụng rồi Sư, chúng ta đọc Dịch, lại càng sinh vô số cảm khái.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Tụng, thượng cương, hạ hiểm, hiểm nhi kiện, Tụng. Tụng, hữu phu, trất dịch, trung cát, cương lai nhi đắc trung dã, chung hung, tụng bất khả thành dã. Lị kiến đại nhân, thượng trung chính dã. Bất lị thiệp đại xuyên, nhập vu uyên dã.

彖曰：訟，上剛下險，險而健，訟。訟有孚，窒惕，中吉，剛來而得中也，終凶，訟不可成也。利見大

人, 尚中正也, 不利涉大川, 入于淵也.

Soán viết: Tụng, thượng cương, hạ hiểm, hiểm nhi kiện, Tụng.

Đây là lấy đức quẻ thích danh nghĩa quẻ, quẻ trên Càn là thượng cương, quẻ dưới Khảm là hạ hiểm. (Cương nghĩa là kiện). Một bên hiểm, một bên kiện, tất nhiên không chịu nhau, hoặc bề trong âm hiểm mà bề ngoài cương kiện cũng chẳng khỏi tranh nhau. Đã tranh tất nhiên phải kiện, hoặc kiện bằng bút giấy, hoặc kiện bằng miệng lưỡi, hoặc kiện bằng binh đao, tổng chi là Tụng nên đặt quẻ bằng Tụng. Nhưng sở dĩ trí Tụng là vì hiểm nhi kiện, vì hiểm tất nhiên âm mưu, vì kiện tất cậy võ lực, âm mưu với võ lực đụng nhau, thời tất tranh được mới tha. Vì thế sinh ra Tụng. Nếu chỉ hiểm mà chẳng kiện, hoặc chỉ kiện mà chẳng hiểm thời chẳng bao giờ có Tụng.

Tụng hữu phu, trát dịch, trung cát, cương lai nhi đắc trung dã.

Tụng đáng lẽ vẫn chẳng được cát, có sao Soán từ lại có chữ chung cát? Là vì chuyên chỉ vào Cửu Nhị, Cửu Nhị dương cương mà làm chủ cho Tụng, lại ở giữa Nội Quái là đắc trung. Cương mà đắc trung, thế là hữu phu, nhưng ở vào thì Tụng, thế chẳng tránh khỏi Tụng. Vì Nhị có đức trung, tất chẳng phải là hạng người lực tụng đao đâm, tụng đã có hơi thắng ý rồi, thời trung chỉ ngay. Thế là cát.

Chung hung, tụng bất khả thành dã.

Trung cát là chỉ vào Cửu Nhị, nhưng thánh nhân lại sợ những hạng người tụng không được như Cửu Nhị nên lại có lời răn rằng: *Chung hung*, nghĩa là Tụng vẫn một việc vạn bất đắc dĩ, nếu một mực kiện đao đâm cuối cùng mới chịu thôi, thời tất không lợi ích gì đâu (Thành nghĩa là cùng tận).

Lị kiến đại nhân, thượng trung chính dã.

Trên Soán từ bảo cho người ta tranh tụng, tất phải lị kiến đại nhân. Đại nhân là ai? Tức là Cửu Ngũ, vì Cửu Ngũ cư trung, đắc chính gồm có đức trung chính. Người thính tụng mà được như thế, thời việc Tụng mau xong, chúng ta lị kiến người ấy cốt sùng bái đức chính trung mà thôi (Thượng nghĩa là chuộng, cũng hàm ý là sùng bái).

Bất lị thiệp đại xuyên, nhập vu uyên dã.

Soán từ lại bảo người ta không nên thiệp đại xuyên, tức là răn cho những hạng người tranh tụng cố liêu, không chờ tới kẻ đại nhân mà gieo thân vào hạng tham quan ô lại, không khác gì bơi sông qua sông lớn, chắc chẳng có gì hay, chỉ sụp vào vực thẳm mà thôi (Uyên nghĩa là vực sâu).

Tượng viết: Thiên dữ thủy vi hành, Tụng. Quân tử dĩ tác sự mưu thi.

象曰: 天與水違行, 訟. 君子以作事謀始.

Quẻ này trên Càn dưới Khảm.

Cứ theo như tượng quẻ, Càn là thiên, Khảm là thủy. Thiên thường xoay hướng về trên, nước thường chảy xuống dưới; trên dưới không đi chung với nhau, ấy là *thiên dữ thủy vi hành*. Vì nghĩa là trái

nhau, cũng có nghĩa là cãi nhau; *hành* nghĩa là đi; *vi hành* nghĩa là bất đồng đạo. Đã bất đồng đạo tất nhiên tranh nhau, thế là tụng. Vậy nên đặt tên quẻ bằng Tụng.

Lễ thường trong thiên hạ, hễ có kết quả tất trước có tạo nhân. Kết quả sinh ra Tụng, tất tạo nhân tự khi bắt đầu, gây mối chỉ có may may, thường hay nảy nở ra tai vạ lớn.

Tục ngữ có câu “Cái sảy nảy ra cái ung” chính là lẽ ấy.

Quân tử xem tượng quẻ Tụng, mới nghĩ ra phương pháp cho tuyệt tụng, thời nên: Hễ làm một việc tất phải hết sức cẩn thận, tính toán ở lúc đầu, mối kiện đã không gây ra thời cái tai họa, bằng kiện nhau tự nhiên tiêu diệt. Nếu không biết cẩn thận tính toán như lúc đầu thời đến khi việc kiện nảy ra, muốn bỏ cứu cũng không thể nào kịp nữa.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện quẻ này, theo về mặt chữ chỉ nói việc Tụng, nhưng thâm ý của thánh nhân chẳng phải chuyên nói một việc Tụng mà thôi. Hễ những việc họa hoạn trong thiên hạ, gia đình sở dĩ đến nỗi tan nát, vợ chồng sở dĩ đến nỗi lìa tan, bạn bầu sở dĩ đến nỗi thù nhau, lớn đến như quốc tế điều ước, sở dĩ gây nên nỗi chiến tranh; rất nhỏ như viết một hàng chữ, nhả một lời nói, thường đến nỗi gây ra họa vắn tự. Tổng chi vì không biết nghĩa mưu thì đó thôi.

Kinh Thi có câu: *Mỵ bất hữu sơ, tiến khắc hữu chung* 靡不有初, 鲜克有终. Nghĩa là thường tình người ta, không ai không có tốt ở khi đầu, chỉ ít hay tốt ở lúc cuối.

Lệ như: Đầu siêng mà sau hay nhác, đầu thân mà sau hay sơ, đầu lành mà sau hay dữ, đầu hay mà sau hay dở. Nghĩa là hai câu ấy so với nghĩa quẻ Tụng như hình trái nhau mà kỳ thực thời bổ trợ cho nhau. Bởi vì nhân tình thường hay hữu thủy vô chung, như câu *Kinh Thi* nói. Chúng ta kết bạn dùng người cũng nên thâm thận ở lúc đầu như tượng quẻ Tụng.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Bất vĩnh sở sự, tiểu hữu ngôn, chung cát.

初六: 不永所事, 小有言, 終吉.

Hào này âm nhu mà ở Sơ là ở đầu thì Tụng, vì hào âm nên tính chất nhu nhược, vì vị Sơ nên chưa phải là người đang cục mà Sơ lại thượng ứng với Cữu Tứ, tức ở trên có thể dựa. Thánh nhân sợ ý thế sinh sự nên có lời răn rằng: Tài chất như Sơ thiết chẳng kiện được ai đâu, tuy Sơ có người ứng viện ở trên, nhưng chỉ nên liệu tài, tùy sức mà cầu cho vô sự là hay, chớ lôi thôi dặt chuyện ra làm gì. Nếu Sơ được như thế, tuy có bị người chê cười chút đỉnh nhưng kết quả được tốt. (Cát là tuyệt tụng, tức [tuyệt] tranh).

Tượng viết: Bất vĩnh sở sự, tụng bất khả trường dã, tuy tiểu hữu ngôn, kỳ biện minh dã.

象曰: 不永所事, 訟不可長也. 雖小有言, 其辨明也.

Việc tranh tụng chẳng phải là việc lành, chẳng nên kéo dài ra làm gì vậy, nên răn rằng: *Bất vĩnh sở sự*. Nhưng mà Sơ được nhờ Cữu Tứ là người cương minh, ứng viện với mình nên tuy có bị người trách kiện chút đỉnh, mà kết quả lẽ khúc, trực được biện minh. Vậy nên chung cát.

2. Cữu Nhị: Bất khắc訟, quy nhi bố, kì ấp nhân tam bách hộ, vô sảng.

九二: 不克訟, 歸而逋, 其邑人三百戶, 無眚.

Quy nghĩa là về; *bô* nghĩa là trốn tránh; *sánh* nghĩa là tội lỗi; *bất khắc tụng* nghĩa là không làm nên kiện; *quy nhi bô* nghĩa là lui về mà trốn tránh; *kì áp nhân tam bách hộ* nghĩa là người trong xóm ấy chỉ có ba trăm nóc nhà; *vô sánh* nghĩa là không tội lỗi.

Kể suốt sáu hào quẻ Tụng thì hào này ứng với hào kia là hai hào đứng vào một phe Tụng. Tỉ như: Sơ với Tứ nên Tứ biện minh cho Sơ. Hai hào mà không ứng với nhau được, thế là chẳng ưa nhau, đã chẳng ưa nhau, tức là kiện nhau, tỉ như: Cửu Nhị với Cửu Ngũ; cứ theo về hào vị, thời Nhị với Ngũ vẫn là ứng nhau, nhưng vì Nhị dương cương, Ngũ cũng dương cương, đã không nhất âm, nhất dương thời không thể ứng với nhau được, chỉ là lưỡng cương tương địch, lưỡng dương tương đối, thành ra hình thế chống nhau, vì vậy mà Nhị muốn kiện với Ngũ.

Tuy nhiên, Nhị ở Hạ Quái là phạm vi nhân hạ, Ngũ ở Thượng Quái là phạm vi nhân thượng, người bậc dưới mà kiện với người bậc trên, theo về nghĩa lí, đã có hơi chẳng thuận, vả lại Ngũ là một bậc trung chính cư tôn thiên hạ đương tín ngưỡng vào.

Cửu Nhị tuy dương cương, nhưng chẳng thể địch nổi, thế là muốn kiện mà chẳng làm xong kiện, nhưng may thay! Nhị vẫn cương trung là một người hiểu nghĩa lí, thức thời thế, tự xét mình không thể kiện nổi nên tìm đường lui mà tránh trước. Tự xử vào địa vị thấp mọn, áp mình ở chỉ số người ba trăm nóc nhà mà thôi. Vì Nhị biết tự xử như thế nên khỏi tội lỗi.

Tượng viết: *Bất khắc tụng quy bô dã. Tự hạ tụng thượng, hoạn chi, truyết dã.*

象曰：不克訟，歸逋也。自下訟上，患至，掇也。

Soán nghĩa là trốn tránh; *truyết* nghĩa là chuốc lấy.

Hào từ nói rằng: *Bất khắc tụng quy bô* là răn cho người ham kiện, hễ thấy nghĩa đã trái, thế lại khuất, thời trốn tránh là hay. Nếu không đặc đức lưỡng lực, tự mình ở phía dưới mà kiện người trên thời chỉ chuốc lấy họa hoạn mà thôi.

PHỤ CHÚ: Xem trên Soán Truyện *hiểm nhi kiện, Tụng*; Cửu Nhị đã dương cương, trung chính lại ở vào thể Khảm là đủ cả hiểm và kiện, vẫn là một tay hiếu tụng, mà sở dĩ bất khắc tụng là động cơ tại Cửu Ngũ, Cửu Ngũ dương cương, trung chính lại ở ngôi tôn đức đã thịnh, thế lại lớn. Nếu Nhị cố tụng liều, tất nhiên bị họa hoạn lớn. Nhị biết thế quy bô.

Sách *Tả Truyện* có câu rằng: *Tri nan nhi thoái* 知難而退, nghĩa là biết tình hình khó mà lui trước. Nhị này cũng như thế.

Sử ta ở đời hậu Lê, Nguyễn với Trịnh giành nhau làm Chúa, vua Lê suy nhược muốn bênh Nguyễn mà bênh chẳng xong. Ý chúa Nguyễn muốn kinh với Trịnh, mà thế lực Trịnh lúc ấy quá mạnh, nhân tâm Bắc Kỳ lúc đó còn đương quy phụ với Trịnh. Chúa Nguyễn sai người tới hỏi mưu kế với ông Nguyễn Bình Khiêm, ông tỏ ý nên truyền nhượng Bắc Hà cho Trịnh, nhưng ông chẳng nói rõ, clủ nói ý một câu: "Hoành Sơn nhất đái, khả dĩ dung thân". Ý là nói một dải đèo Ngang trở vào, có thể dung thân được, chúa Nguyễn mới xin với Trịnh cho vào trấn ở đất ở Châu, tức là Thuận Hóa ngày nay, đó chính là câu: *Bất khắc tụng, quy nhi bô* ở hào này.

Quy nghĩa là thoái lui, chẳng phải nhất định *quy* là về mà thôi.

3. Lục Tam: Thực cữu đức, trinh lệ, chung cát. Hoặc tòng vương sự, vô thành.

六三：食舊德，貞厲，終吉，或從王事，無成。

Lục âm nhu, ở vị Tam là địa vị dương cương, tính chất đã âm nhu lại ở vị bất chính đáng là không thể

kiện với ai được. Lục Tam biết thế nên an thường thủ phận, ăn nhờ ở đức trạch thuở xưa của mình, nhưng vì ở về thời đại Tụng, tuy mình không kiện ai, mà thường lo có ai kiện mình nên lại phải giữ lòng trinh chính, mà thường thường để lòng lo sợ. Như thế, thời kết quả chắc được lành.

PHỤ CHÚ: Lục Tam vẫn một hạng người chẳng ham kiện nên được chung cát, nhưng Hào từ còn có chữ *lệ* là có sao? Vì địa vị Tam ở trên hết Khảm hiểm mà lại dưới có Cữu Nhị, trên có Cữu Tứ, chung quanh rất là bày dương cương hí tụng nên Tam phải ngày đêm lo sợ, *hành lự khốn tâm* 衡慮困心, mới chống nổi hoàn cảnh. Vậy nên Hào từ đã có chữ *trinh*, lại có chữ *lệ*.

Vậy mới biết hoàn cảnh bất lương là khốn nạn cho người đời nhiều lắm.

Hoặc tòng vương sự vô thành, Hào từ này lại thêm một nghĩa nữa, vì hào này tính chẳng ham kiện, nhưng vì chính ứng của Tam là Thượng Cữu là người dương cương hí tụng, e có lúc Thượng Cữu đứng ra kiện, mà bắt buộc Lục Tam phải theo hòa, nên lại có lời răn rằng: Nếu chẳng may mà có lúc chẳng được ngồi an, ra đi theo làm việc với kẻ trên, thời cũng chẳng nên chuốc lấy thành công.

Hoặc là lời giả định, chẳng phải nhất định có. Chữ *vương* này là chỉ người trên mình, chứ chẳng phải nhất định vương là vua, Hào từ thêm câu này là muốn cho người ta, hễ xử vào địa vị Lục Tam, chỉ nên thủ thường là hay.

Tượng viết: Thực cự đức, tòng thượng cát dã.

象曰：食舊德，從上，吉也。

Lục Tam vẫn chẳng phải là người hay kiện, chỉ phục tòng với người trên vậy. Bại đành chẳng can hệ đến mình mà thành nữa cũng chẳng công cán đến mình, chỉ duy giữ bốn phận cũ của mình. Thế là thực cự đức mà được cát.

PHỤ CHÚ: Sách *Văn Tuyển* có câu: *Sĩ thực cự đức chi tính thị* 仕食舊德之姓氏. Lấy câu ấy là thích nghĩa chữ *cự đức* đây thật là đúng lắm. Lệ như: sản nghiệp sẵn của cha ông, hoặc nhờ phúc âm của cha ông, như họ Đức Xuyên của nước Nhật Bản, đời đời được tập công tước. Như dòng dõi họ Khổng ở nước Trung Hoa, đời đời được làm Diển Thánh Công. Những hạng người ấy chỉ là nhờ công đức của người xưa mà giữa bản thân không sự nghiệp gì lạ, ấy là thực cự đức.

4. Cữu Tứ: Bất khắc tụng, phục tức mệnh, du an trinh cát.

九四：不克訟，復即命，渝安貞吉。

Cữu là dương cương ở thể Càn là tính kiện, ở Tứ là âm vị, bất trung, bất chính, đã cương kiện lại bất trung chính tức là một tay hăng kiện, nhưng vì hoàn cảnh Tứ trên bị Ngũ đè ép, mà Ngũ lại trung chính cư tôn, đức thịnh, vị cao, Tứ chẳng dám kiện; dưới Tứ là Lục Tam, lại là người nhu thuận, sợ Tứ mà không dám kiện với Tứ, còn Sơ là chính ứng với Tứ vẫn đồng một phe với Tứ, ngó xung quanh không biết kiện với ai. Duy Cữu Nhị cũng dương cương như Tứ, e có lẽ kiện với Tứ chẳng? Chẳng dè Cữu Nhị rất khôn, Nhị đã trước tự liệu bất khắc tụng. Tứ này vì đức cương nên mình, cũng có trí biết thâm thì, đặc thế, ngó tình hình hoàn cảnh biết không thể kiện với ai, âu là cũng học Cữu Nhị, mà bất khắc tụng.

Bất khắc tụng nghĩa là chẳng làm nên việc kiện. Lúc bây giờ bình tâm hạ khí, lắng nghe mệnh trời. *Mệnh* nghĩa là đạo lý phải mà trời phú cho.

Thánh nhân thấy Tứ biết đổi lòng theo lẽ phải như thế, mới tán cho rằng: *Du an trinh*. *Du* nghĩa là

biên đời; *an trịnh* nghĩa là yên xử ở lễ chính; *du an trịnh* nghĩa là biến hóa được khí chất mình mà an theo về đạo lý chính. Như thế thời kết quả được tốt lành.

Tượng viết: Phục tức mệnh, du an trịnh, bất thất dã.

象曰：復即命，渝安貞，不失也。

Hào từ này có câu: *Phục tức mệnh, du an trịnh* là bảo cho người ta xử địa vị hào này, tức phải thuận nghe mệnh trời, biến đổi tính xấu của mình, mà an giữ lấy đạo lý chính, thời chẳng đến nỗi thất bại vậy?

5. Cửu Ngũ: Tụng nguyên cát.

九五：訟元吉。

Cửu là hào dương, Ngũ là vị dương. Ngũ lại ở giữa Thượng Quái là đắc trung. Thế là dương cương, trung chính mà ở vị chí tôn, tượng là người nguyên thủ trong một nước, lấy một người có đức ấy, tài ấy, ở vị ấy, chính là một người thính tụng rất công bình, rất minh đoán mà lại kiêm có quyền trì tụng. Thiên hạ ở đời tụng mà gặp người thính tụng như thế, thời tất thấy người oan ức được soi dọi ở dưới bóng mặt trời, tất thấy người thiện lương được an truyền ở trong khuôn phủ tái, hạnh phúc biết chừng nào! Nên Hào từ nói rằng: *Tụng, nguyên cát*.

Nguyên là lớn; *cát* là tốt lành; *nguyên cát* nghĩa là tốt lành lớn nhất ở trong thời đại Tụng. Câu này giải được hai nghĩa:

Một là, hễ người thính tụng mà có tài cương minh, đức trung chính thời được nguyên cát.

Hai là, hễ người đi kiện, mà gặp được bậc đại nhân như Cửu Ngũ xử đoán cho, thời người ấy được nguyên cát.

Nói tóm lại, ở thời đại Tụng, mà gặp được bậc đại nhân như Cửu Ngũ thời trên dưới thấy được nguyên cát. Trên Soán từ đã có câu: *Lợi kiến đại nhân*, đại nhân chính là hào này.

Tượng viết: Tụng nguyên cát, dĩ trung chính dã.

象曰：訟元吉，以中正也。

Tụng vẫn là việc không tốt, mà có sao Hào từ lại nói nguyên cát, chỉ vì Cửu Ngũ có đức trung chính mà thôi vậy.

Ở vào thời đại Tụng, phe nào cũng tranh phần phải, thị phi, hắc bạch rất hỗn hào. Duy có người trung chính xử đoán bằng một cách trung chính mới hay. Trung thời chẳng thiên lệch về phía nào, chính thời chẳng dan díu với tư tình. Thính đoán được công bình, thời trong thiên hạ, ai nấy cũng thỏa thiệp. Sở dĩ được nguyên cát.

Xưa, đời nhà Tống, có ông Bao Long Đồ xử kiện rất công minh, bao nhiêu án ngục oan khuất, đến tay ông thời tức khắc giải phẫu ngay. Lúc đó trong thiên hạ có câu: *Bao Công nhất tiểu Hoàng Hà thanh*, nghĩa là: Được một tiếng cười của ông cũng vui vẻ bằng gặp dịp sông Hoàng Hà trong. Bởi vì sông Hoàng Hà là sông nước đục, mỗi năm trăm năm mới trong một lần, thời khi ấy có bậc thánh nhân sinh.

Tục ngữ Tàu có câu: *Hoàng Hà thanh, thánh nhân sinh* 黃河清聖人生. Lại có câu: *Quan tiết bất đáo, Diêm La Bao lão* 關節不到，閻羅包老, nghĩa là những phường gian ác, sợ ông như Diêm La vương. Vì ông quá thanh liêm không lẽ dứt lót tới của ông (*Quan tiết* nghĩa là đường ngõ dứt lót, ông ấy chính là Cửu Ngũ quẻ Tụng).

ó. Thượng Cửu: Hoặc tích chi bàn đái, chung triêu tam trĩ chi.

上九: 或錫之擊帶, 終朝三褫之.

Tích nghĩa là ban cho; *bàn đái* nghĩa là dây đai của người quan chức; *chung triêu* nghĩa là trót một buổi mai; *trĩ* nghĩa là cướp lột.

Thượng Cửu vẫn là dương cương, lại ở cuối thể Càn là cương kiện chi cực, và ở cuối cùng quẻ Tụng, tượng là một người thích kiện từ đầu đến cuối. Thánh nhân ghét những hạng người ấy nên có lời mắng rằng: Thượng Cửu là dương hào cư âm vị, bản thân đã bất chính, dầu có sức kiện mà kiện được hơn, họa đôi khi nhờ kiện mà được ân thưởng, nhưng ác nhân chẳng bao giờ có thiện quả. Những đồ ân thưởng mà người ta cho anh đó cũng chẳng qua chốc được, chốc mất, chốc vào tay, chốc bẻ đổ đó thôi, tượng như dầu có người cho mình bàn đái nhưng chỉ một buổi mai mà đã bị ba lần bóc lột.

Hào này thí dụ như người đời bây giờ. Làm những việc vô đạo nghĩa, bất chính đáng, cũng có khi được mề đay, kim khánh, nhưng kết quả cũng như đồ bàn đái ở hào này vậy; ý thánh nhân rất ghét hạng người lấy độc ác làm công, xem Tượng Truyện lại càng minh bạch.

Tượng viết: Dĩ tụng thụ phục, diệc bất túc kính dã.

象曰: 以訟受服, 亦不足敬也.

Hào này ở cuối cùng quẻ Tụng là một hạng người chỉ làm ăn bằng nghề tranh tụng. Thánh nhân quá ghét nên nói rằng: Lấy nghề kiện làm sinh nhai là hạng người đáng rất vô luận, thua kiện vẫn chẳng ra gì, hoặc nhờ kiện được mà chức phẩm phục cũng chẳng có gì đáng kính trọng vậy.

Sách *Mạnh Tử* có câu: *Triệu Mạnh chi sở quý, Triệu Mạnh năng tiện chi* 趙孟之所貴, 趙孟能賤之. Nghĩa là: Làm quý cho anh mà chỉ nhờ thế lực của Triệu Mạnh, thời Triệu Mạnh tất cũng làm tiện được anh. Tức như đồ bàn đái người ta cho, thời người ta cũng cướp lại được, có gì đáng quý đâu.

PHỤ CHÚ: Đọc suốt từ đầu đến cuối quẻ Tụng, chỉ tóm vào đạo lí hai chữ *chung hung* ở Soán từ, nghĩa là: Kết cục việc kiện chỉ có xấu mà thôi. Vậy nên trong sáu hào, hào Sơ, hào Tam chẳng kiện với ai, thời được chữ *chung cát*; hào Nhị vẫn muốn kiện mà biết thôi kiện, thời được chữ *vô sánh*; hào Tứ vẫn có sức kiện, mà biết nín nhịn theo việc lành, thời được chữ *cát*. Hào Thượng chính là tay lực Tụng, thời mắc lấy sỉ nhục, bằng bị lột mấy dây đai.

Xem thâm ý thánh nhân, chỉ cốt ngăn đe việc tranh tụng. Tuy nhiên, quẻ Tụng này tiếp ở sau quẻ Nhu là vì âm thực mà sinh ra tranh nhau là sự thế tất nhiên ở trong loài người, muốn khiến cho vô tụng, thiệt là khó lắm, nên những kẻ hữu tâm nhân đạo, đã không thể khiến cho vô tụng được, thời chỉ trông mong có một tòa án công bình, mà người chủ tịch tòa án ấy là ai? Tất là bậc đại nhân như hào Cửu Ngũ, nên Hào từ Cửu Ngũ có chữ *nguyên cát*. Nhân sở dĩ được nguyên cát là vì có tòa án trung chính.

Tùng lai, nhân dân khôn khổ ở đời Tụng, đau đớn biết chừng nào, mà tìm đến nguyên nhân thảm họa, thời chỉ vì tòa án bất trung chính, huống gì những người chủ trì trong tòa án lại bất trung chính thêm.

Đã bất trung, tất nhiên thiên vị mặt cường quyền, đã bất chính thời chẳng hay trọng công lí, thảo gì những bọn kiếm ăn như Thượng Cửu thời lại được bàn đái luôn luôn.

Ôi thôi! Biết bao giờ mặt trời ra, mà mây mù rảnh, sấm xuân dậy mà quỷ vị tan, giữa thế giới tranh tụng này hiện ra một tòa án trung chính, có một vị đại nhân trung chính chủ trì lấy tòa án ấy khiến cho hạng người lương thiện vô cô khỏi chết oan giữa tay hiểm kiện. Lòng trời nếu đoái thương nhân loại, họa có một ngai chẳng!

07. QUÊ ĐỊA THỦY SƯ

Khôn trên; Khảm dưới

Quẻ này là quẻ Địa Thủy Sư. Khảm dưới cũng là Nội Khảm. Khôn trên cũng là Ngoại Khôn. Khôn tượng Địa, Khảm tượng Thủy nên tên quẻ đọc bằng Địa Thủy Sư.

TỰ QUÁI

Tự quái: Tụng tất hữu chúng khởi, cố thụ chi dĩ Sư, Sư giả chúng dã.

序卦: 訟必有衆起, 故受之以師. 師者衆也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tụng tiếp lấy quẻ Sư là vì có sao?

Tụng nghĩa là tranh nhau, hễ tranh nhau tất nhiên có phe, phe tất nhiên có chúng khởi. Nhỏ từ bộ lạc với bộ lạc tranh nhau, lớn đến một nước với một nước tranh nhau. Hễ đã tranh nhau tất nhiên liên hiệp số đông người lại làm một chúng. Vậy nên sau quẻ Tụng tiếp lấy quẻ Sư, Sư nghĩa là chúng, cũng có nghĩa là quân lính.

Theo như hai thể quẻ này, Khôn thượng là Địa, Khảm hạ là Thủy, ở giữa có nước nhóm, tượng là quần chúng nhóm họp.

Lại theo về đức quẻ, Nội Quái Khảm là hiểm, Ngoại Quái Khôn là thuận, giữa đường hiểm mà đi bằng cách thuận, tượng là đem quân đi đánh giặc.

Toàn quẻ năm hào âm, một hào dương, một dương thống suốt năm âm, tượng là một tướng thống suốt toàn quân. Vậy nên đặt tên quẻ bằng Sư.

Sư, trinh, tượng nhân cát, vô cữu.

師貞, 丈人吉, 無咎.

Sư nghĩa là quân, cũng có nghĩa là chúng. Quẻ này Ngoại Khôn có tính thuận, Nội Khảm có tính hiểm. Thuận thời an; hiểm thời bất trắc. Việc trong thiên hạ đương hồi yên lặng, mà vẫn nấp cơ bất trắc, chẳng gì hơn việc binh.

Vì giữa lúc yên lặng mà có cơ bất trắc. Vậy khi xuất sư động chúng, trước phải giữ đạo chính. Nếu xuất sư mà chẳng phải chính đạo, thời cơ bất trắc, thời nảy ra họa hoạn lớn. Vậy nên xuất sư, cốt phải giữ chữ trinh.

Bình Thư có câu: *Binh xuất vô danh, sự cố bất thành* 兵出无名事故不成. Đạo lí bất chính đáng tức là vô danh, muốn cho hữu danh tất phải chính đáng.

Tuy nhiên, xuất sư vẫn chính, mà thống tướng bất đắc kỳ nhân, thời chẳng giá ngự được quần chúng,

kết quả tất nhiên chẳng lành. Vậy tất phải có một vị tướng soái, tài đức cao, danh vọng trọng, trí mưu đủ, tam quân trông thấy mà uy phục, người ấy gọi bằng trượng nhân. Trượng nhân nghĩa là bậc tôn nghiêm. Quẻ này duy Cửu Nhị đắc trung mà có tài dương cương, trên dưới năm hào âm tất phải phục tùng Cửu Nhị, ấy chính là trượng nhân. Xuất sư đã chính, mà lại được trượng nhân làm tướng, tất nhiên dẹp được giặc, an được nước, như thế là cát vô cữu.

PHỤ CHÚ: Chữ *cát* ở mọi nơi, thường chỉ nói về kết quả, duy chữ *cát* ở chôn này lại kiêm cả tạo nhân với kết quả. Bởi vì binh hung chiến nguy, chẳng bao giờ giết người đổ máu mà bảo rằng tốt lành được. Duy trong lúc hành binh mà từ đầu đến cuối, mục đích cốt trừ bạo an dân, dầu đến lúc dẹp giặc xong mà cũng chẳng dám lấy làm vui vẻ, được như thế, mới chuyển hung vi cát, mới là cát mà vô cữu. *Vô cữu* nghĩa là may khỏi tội lỗi là hạnh phúc lắm rồi; chẳng phải thấy cát mà nhận là hạnh phúc.

Soán viết: *Sư, chúng dã, trinh, chính dã. Năng dĩ chúng chính, khả dĩ vương hĩ. Cương trung nhi ứng, hành hiểm nhi thuận, dĩ thử độc thiên hạ nhi dân tòng chi, cát, hựu hà cữu hĩ.*

彖曰：師衆也，貞，正也。能以衆正，可以王矣。剛中而應，行險而順，以此毒天下而民從之，吉，又何咎矣。

Soán viết: *Sư, chúng dã, trinh, chính dã. Năng dĩ chúng chính, khả dĩ vương hĩ.*

Sư nghĩa là chúng; *trinh* nghĩa là chính; hay đem chúng nhân đi vào lối chính thì có thể làm nên nghiệp vương vậy.

Chữ *Dĩ* đây như chữ *dĩ* ở sách *Tả Truyện*: *Năng tả hữu chi viết dĩ*, nghĩa là hay sai sử được nó; bảo nó tả, nó tả; bảo nó hữu, nó hữu, ấy gọi bằng *dĩ*.

Vì quẻ này chỉ nhất dương ở Hạ Quái, toàn quẻ năm âm thủy nghe theo, ấy là một dương tả hữu năm âm, lại được vào đường chính. Thế là *khả dĩ vương hĩ*, chữ *vương* đọc bằng *vượng* là động từ *vượng*, nghĩa là thống trị được thiên hạ.

Cương trung nhi ứng, hành hiểm nhi thuận.

Đây là lấy Nhị Ngũ mà thích lời quẻ; cương trung là nói Cửu Nhị, xử vị trung là được đạo trung; ứng là nói Cửu Nhị chính ứng với Lục Ngũ, tượng như chính phủ tín nhiệm một ông tướng.

Lại về thể quẻ, nội Khảm là hiểm, ngoại Khôn là thuận, đi giữa đường hiểm mà cứ thản thuận được, ấy là nhân nghĩa chi binh.

PHỤ CHÚ: Hai câu tiết này là thích chữ *trinh cát*, nhưng chú trọng vào hai chữ cương trung, bởi vì không tài cương minh, thời chúng chẳng úy phục. Nếu cương thái quá thời hay đến nỗi nghiêm bạo, chúng chẳng vui theo, duy cương mà đắc trung, mới đúng tài làm tướng, chính như sách *Tôn Tử* nói: Người làm tướng tất phải nghiêm dũng mà lại cốt nhất là có nhân, chính là ý ấy.

Dĩ thử độc thiên hạ nhi dân tòng chi, cát, hựu hà cữu hĩ.

Đây là lấy thể quẻ, đức quẻ thích nghĩa câu *Trượng nhân cát, vô cữu* ở Soán từ. Vì sao mà được cát, vô cữu? Xưa có câu *Sư chi sở chí, kinh cực sinh yên*, nghĩa là quân lính đi tới đâu, thời chông gai nảy ra đấy.

Duy gặp được bậc trượng nhân như Cửu Nhị quẻ *Sư*, thời hành sư mà vẫn theo đường nhân nghĩa, dầu

trong chôn rùng sang mưa đạn, vẫn chẳng khỏi độc hại đến thiên hạ, mà dân cứ vui theo, tất nhiên được cát, lại không tội lỗi gì.

Ngày xưa, vua Thang đi đánh phương Đông, thời dân phương Tây oán, đi đánh phương Nam thời dân phương Bắc oán, rằng có sao vua không trước đánh ở nước ta, chính là nghĩa câu ấy.

Thầy Mạnh bảo vua Tề Tuyên Vương đánh nước Yên, mà răn vua Tề rằng: *Tru kì quân điếu kì dân, tặc yêu dân duyệt* 誅其君而吊其民, 則燕民悅, nghĩa là: Giết vua bạo cho nó, thăm hỏi cực khổ cho dân nó, thời dân nó đều vui lòng theo với mình, chính như nghĩa Soán Truyện.

PHỤ CHÚ: Chữ độc rất có ý vị, dụng binh cũng như dụng dược (*Dược* nghĩa là thuốc), ở trong thuốc vẫn có vị thuốc độc; binh cũng là một giống thuốc độc, vì gấp trừ bệnh nên phải dùng thuốc độc, vì gấp trừ loạn nên phải dùng đến binh.

Nếu chẳng phải bệnh đáng công, mà dụng thuốc độc, té ra dụng phụ tử phê sương làm thuốc bổ, thời tai hại rất lớn. Dụng binh mà chỉ một mực tàn hại dân, cũng mắc vào tệ ấy. Hễ những ai có đạn trái phá, súng cối xay, có biết nghĩ đến câu này không?

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Địa trung hữu thủy, Sư. Quân tử dĩ dụng dân súc chúng.

象曰: 地中有水, 師. 君子以容民畜衆.

Tượng Truyện đây lại lấy chữ Sư bằng nghĩa rộng, chỉ nói Sư là chúng, mà chẳng nói Sư là quân. Xem các nước văn minh đời nay làm phép trưng binh, hễ người trong nước, khi vô sự ở nhà là dân; khi hữu sự trưng tập vào dinh là binh. Mà đời thượng cổ nước Trung Hoa cũng như thế. Khi ở nhà thời *Tỷ, Lư, Tộc, Đẳng*. Khi trưng binh thời *Tốt, Ngũ, Lữ, Quân*. Binh tức dân, dân tức binh. Vậy nên giảng nghĩa Sư là chúng, bao bọc được nghĩa Sư là quân. Đại Tượng muốn phát minh nghĩa ấy nên nói rằng: Trong đất chứa được nước nhiều là tượng quẻ Sư.

Quân tử xem tượng ấy thời học chức lấy độ lượng Khôn mà thu dụng lấy dân, súc tụ lấy chúng. Bao nhiêu người dưới quyền thống trị, tất thấy khiến cho hữu giáo, hữu dưỡng, ai nấy cũng được lạc nghiệp an cư, cũng tượng như lòng đất, dung trữ hết thủy nước; nghĩa Tượng Truyện như thế, tuy chỉ nghĩa Sư là dân chúng, nhưng dân chúng ở lúc thường, tức là binh lính ở lúc hữu sự, không trái với nghĩa chữ Sư là quân.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: *Sư xuất dĩ luật, phủ tàng, hung.*

初六: 師出以律, 否臧, 凶.

Hào từ cả sáu hào, toàn lấy nghĩa bằng Sư là quân nên chỉ phát minh phương pháp hành Sư. Sơ Lục ở đầu hết quẻ, chính là lúc bắt đầu xuất Sư, nên Hào từ nói rằng: Hễ hành binh tất phải cẩn thận từ lúc đầu.

Một là: Xuất Sư tất phải có danh nghĩa. Hai là: Ở trong quân phải có hiệu lệnh tiết chế, như thế là *Sư xuất dĩ luật*, mới đúng với phép hành Sư là cát. Trái lại, quân đi mà không pháp luật, ấy là *phủ tàng*. Đã *phủ tàng* tất nhiên *hung*.

Phủ, như nghĩa chữ bắt; *tàng*, như nghĩa chữ thiện. *Phủ tàng* nghĩa là chẳng lành.

Tượng viết: Sư xuất dĩ luật, thất luật, hung dã.

象曰：師出以律，失律，凶也。

Quân đi ra phải có kỉ luật. Nếu mất kỉ luật, thời phủ tàng, mà hung. Chữ *thất luật* ở Tượng Truyện là thay chữ *phủ tàng* ở Hào từ.

2. Cửu Nhị: Tại Sư trung cát, vô cữu, vương tam tích mệnh.

九二：在師中吉，离咎，王三錫命。

Cửu Nhị là một hào dương ở trong quẻ, tất cả năm hào âm thấy thính thuận với một hào dương, tượng là ông thống soái ở trong quân lữ. Vả lại, Lục Ngũ cư tôn làm chính ứng cho Cửu Nhị, tượng là người nguyên thủ một nước, giao toàn quyền nguyên soái cho Cửu Nhị. Cửu Nhị dương cương đắc trung, xứng chức nguyên soái, mà lại được Lục Ngũ [trao] uy quyền chuyên chế ở trong quân. Thế là chủ soái đắc nhân mà trên dưới tín phục, thời kết quả chắc cũng đẹp được giặc, an được dân, tốt lành mà chẳng tội lỗi.

Chủ soái đem quân đi, hết nghĩa vụ được như thế, đã vì sở đương vi, thời được hưởng quyền lợi sở đương đắc. Vậy nên bậc nguyên thủ trong nước phải hết lòng ưu lệ, ban phát mệnh lệnh tướng thưởng đến ba lần.

Chữ *tam tích*, chỉ nói lệ số trùng điệp, chẳng hạn định tam là ba. Tục ngữ có câu: *Lệ bất quá tam*. Lại như các sách *Kinh truyện* có chữ tam áp, tam nhượng, tam cúc cung, thường có ý lấy đến Tam là hiều nhất, cũng nghĩa như chữ tam ở hào này.

PHỤ CHÚ: Lời đoán thường hay trước vô cữu, mà sau mới cát, hoặc đã cát, thời không nói vô cữu. Duy Soán từ Hào từ quẻ Sư, thấy trước cát, mà sau vô cữu là ý đặc biệt của thánh nhân. Bởi vì việc dụng binh là việc vạn bất đắc dĩ, vả lại tính mệnh của dân chúng, vận mệnh của nhà nước, tất thấy gởi vào trong tay nguyên soái, trách nhiệm quá chùng nặng nghĩa vụ quá chùng lớn. Nếu chẳng thành công, tức là tội lỗi. Vậy nên, tất phải cát, mới được vô cữu.

Cát nghĩa là thành công, duy việc hành Sư mới như thế. Còn như các việc khác thời phần nhiều giữ được khỏi tội lỗi, tức là cát, nên rằng: Vô cữu, cát.

Tượng viết: Tại Sư trung cát, thừa thiên sủng dã, vương tam tích mệnh, hoài vạn bang dã.

象曰：在師中吉，承天寵也，王三錫命，懷萬邦也。

Tượng Truyện lại bổ thêm ý nghĩa hào tử, rằng: Việc binh là việc giết người, mà mục đích cốt ở cứu người, có đánh đổ dân tộc, mới thừa thuận được đạo trời. Sở dĩ nói *tại Sư trung cát*, chính vì Cửu Nhị trừ được bạo, an được dân, thuận được lòng trời, mà trời tin yêu vậy.

Sủng nghĩa là tin yêu; Vương tam tích mệnh, chẳng phải nguyên thủ chỉ làm ơn riêng cho nguyên soái. Vì nguyên soái đem một thân mà gánh việc an nguy cả một nước, bây giờ ưu thưởng một người ấy chính là ưu thưởng cả vạn bang đó vậy. Vậy nên ban thưởng cho nguyên soái.

PHỤ CHÚ: Trong Dịch thường có chữ: Thiên tử, vương hầu, công hầu, quân, chẳng qua khi thánh nhân làm sách còn ở đời chế độ phong kiến nên phải dùng những danh từ ấy. Chúng ta ở đời bây giờ đã không chế độ phong kiến thời những danh từ ấy bất thích dụng. Chúng ta nên hiểu ý của thánh nhân, chớ câu nệ ở mặt chữ. Giá như đổi làm chữ nguyên thủ, tổng thống hay lãnh tụ, v.v. e cũng thông.

Thầy Mạnh dạy cho ta đọc sách có câu: *Bất dĩ văn hại từ, bất dĩ từ hại chí* 不以文害辭, 不以辭害志. Nghĩa là: Chớ câu nệ ở chữ, mà làm hỏng mất lời của thánh nhân, chớ câu nệ ở lời nói, mà làm hỏng mất chí của thánh nhân, chúng ta học Dịch cũng nên hiểu ý ấy.

3. Lục Tam: *Sư, hoặc dư thi, hung.*

六三: 師或輿尸, 凶.

Lục là hào âm, ở Tam là vị dương là bất chính lại bất trung, nhưng ở trên hết Nội Quái, cũng có tượng làm tướng ở trong một đám quân. Vì tài Tam nhu nhược lại bất trung chính mà dám đảm nhận lấy chức cầm quân, thời chẳng những đã không nên việc gì mà e có lẽ bị thất bại lớn nữa kia, thậm đến nỗi tướng thua quân đổ chõu thây mà về (*Dư* nghĩa là xe, cũng có nghĩa là chõu; *thi* nghĩa là thây xác). Quân đến nỗi dư thi là xấu lắm.

Tượng viết: *Sư, hoặc dư thi, đại vô công dã.*

象曰: 師或輿尸, 大無功也.

Lục Tam là người rất bất tài, nếu đem ra hành Sư tất đại bại vô công vậy.

4. Lục Tứ: *Sư tả thứ, vô cữu.*

六四: 師左次, 參咎.

Lục Tứ âm hào ở âm vị, tuy bất trung nhưng đắc chính, đem Tứ ra cầm quân, vẫn chẳng đủ tài tiến, thủ, nhưng cũng biết liệu chừng mà lui, chẳng đến nỗi hao quân tổn tướng, tượng là: Sư tả thứ, thời vô cữu. Chữ *thứ* đây nghĩa như chữ *thứ* ở sách *Xuân Thu*: "Sư thứ vu Thiệu Lăng" nghĩa là quân lui đóng ở đất Thiệu Lăng; *tả* nghĩa là phía sau, theo như nghĩa ở nơi khác thời tiền tả là phía trước, hậu hữu là phía sau.

Bát trận đồ của ông Khổng Minh: *Thiên tiền xung, địa tiền xung* ở về phía hữu, *thiên hậu xung, địa hậu xung* ở về phía tả. *Tả thứ* nghĩa là lui về phía sau, liệu sức mình nên lui mà lui, cũng là vô cữu. Binh Thư có câu: *Dĩ thoái vi tiến*, nghĩa là giữ thực lực cho an toàn, cũng là một chiến thuật, chứ không phải thoái là khiếp nhược, xem Tượng Truyện càng rõ.

Tượng viết: *Tả thứ vô cữu, vị thất thường dã.*

象曰: 左次无咎, 未失常也.

Tả thứ vô cữu, không đến nỗi trái mất đạo thường ở trong việc binh. *Binh Thư* có câu: *Cường tắc tỵ chi*, nghĩa là thế giặc cường hơn mình, thời mình liệu cách tránh nó, chính như nghĩa hào này.

5. Lục Ngũ: *Diên hữu cầm, lệ chấp ngôn, vô cữu. Trường tử xuất sư, đệ tử dư thi, trinh, hung.*

六五: 田有禽, 利執言, 無咎. 長子帥師, 弟子輿尸, 貞凶.

Diên: Ở ruộng; *cầm*: những loài thú ở rừng; *chấp*: bắt sống.

Lục Ngũ ở địa vị chí tôn trong quẻ là người có quyền khiển tướng xuất sư.

Nhưng vì đức tính hào Ngũ là nhu thuận mà đắc trung nên không quá hăng việc chinh chiến, duy chờ có

khi nào giặc ngoài phạm biên cảnh mình, hoặc nước nọ khiêu chiến với mình, thời vì có phải ứng địch nên đánh với nó mà thôi. Tượng như giữa đồng ruộng mà có giống cầm rừng về, thời bắt ngay. Chữ *ngôn* này là đại danh từ như nghĩa chữ *chi*.

Xuất sư động chúng, mà chẳng phải lí sự tham công, tĩ như: Người bắt giống cầm giữa ruộng là mục đích giữ lúa canh đồng mà thôi, chứ không phải dụng công vào rừng để tìm tòi giống cầm thú đâu, nên vô cớ.

Tuy đành như thế, nhưng cách nhậm dụng tướng soái, tất phải kén cho được bậc lão thành trọng vọng, đáng địa vị trưởng tử như Cửu Nhị, mới dùng làm tướng soái để cầm quân.

Trưởng tử: Một bậc lão thành đa trí, có danh vọng tướng tài, đáng ở địa vị tôn trưởng, không phải trưởng tử là con đầu đầu.

Chữ trưởng tử ở đây tức là chữ trượng nhân ở Soán từ. Nếu không được trưởng tử xuất sư mà dùng những bọn tuổi trẻ, tài hèn, trí kém, đức mỏng, giá thấp xuất sư càn, thế là dùng lầm lấy đệ tử, tất đến nỗi quân thua tướng hỏng, chớ thầy mà về. *Dụng phi kì nhân* như thế, thời tuy danh nghĩa vẫn chính đáng, nhưng kết quả cũng hung.

Tượng viết: Trưởng tử xuất sư, dĩ trung hành dã; đệ tử dư thi, sử bất đáng dã.

象曰：長子帥師，以中行也；弟子輿尸，使不當也。

Hào từ sở dĩ có câu: Trưởng tử xuất sư là vì có đức trung như Cửu Nhị thời nên khiến cho xuất sư. Nếu không được trung chính như Cửu Nhị mà cũng khiến xuất sư thế là *sử phi kì nhân*, tất đến nỗi dư thi.

Sử: sai khiến; *bất đáng*: chẳng nhằm người.

6. Thượng Lục: Đại quân hữu mệnh, khai quốc thừa gia, tiểu nhân vật dụng.

上六：大君有命，開國承家，小人勿用。

Thượng Lục ở cuối cùng quẻ Sư, chính là hành sư đã đến lúc thành công, lúc này chỉ cốt người nguyên thủ trong một nước, đương khi luận công hành thưởng, phải xem xét những người có công lao đó, ai là quân tử, ai là tiểu nhân. Kìa hạng người tiểu nhân thời nên tưởng thưởng nó cho vừa công mà thôi, chớ không nên đặt nó ở địa vị trọng yếu trong quốc gia. Bởi vì đương khi hành trận, tuy tiểu nhân nhưng hữu tài thì nó cũng lập được chiến công. Còn khi chiến sự đã xong rồi, bắt đầu vào thời kì kiến thiết, tất phải người có tài lại có đức, mới gánh được việc thủ thành nổi, nên Hào từ nói rằng: Hễ khi việc hành sư đã xong rồi, thời đại quân có những mệnh lệnh gì quan hệ đến việc khai quốc thừa gia, chớ dùng hạng người tiểu nhân.

Đại quân tức là người nguyên thủ một nước; *khai quốc* nghĩa là đời sáng nghiệp; *thừa gia* nghĩa là đời thủ thành, nhưng đó là theo về chế độ phong kiến. Nếu không phải ở đời phong kiến, thời khai quốc thừa gia chỉ kể bằng việc nhà nước cũng thông, chớ nên câu nệ mặt chữ.

PHỤ CHÚ: Đọc suốt sáu hào quẻ Sư, mới biết thâm ý của Thánh nhân rất thận trọng về *cách dụng nhân*, mà lại rất có kế hoạch. Trên đây nói trượng nhân hay trưởng tử thời tốt là chỉ chú trọng về một vị thống tướng, mà đến hào Thượng Lục lại có câu *tiểu nhân vật dụng*, thời chỉ chăm ý đề phòng tiểu nhân. Chúng ta mới biết trì quốc với hành binh, tuy việc trọng đại như nhau, mà quy mô sắp đặt phải khác nhau.

Các hào trên vì đương khi hành sư thời chỉ cốt một vị thống tướng cho giỏi là xong, còn từ thống tướng

dĩ hạ, thời đầu tiểu nhân mà có tài chinh chiến cũng có thể dùng được, miễn họ biết phục tòng mà thôi. Đến Thượng Lục là hành sự đã xong, bây giờ cốt sắp đặt việc trị quốc, thời những bọn tiểu nhân ở trong hội chinh chiến không thể giao cho họ làm việc quốc gia. Vậy nên có câu răn *khai quốc thừa gia, tiểu nhân vật dụng*. Trái lại, thì đương còn chinh chiến, đầu tiểu nhân cũng không thể mật sát họ được. Xem như sử Tàu: Bành, Kinh, vẫn là tiểu nhân, nhưng Hán Đế dùng nó mà đánh được Sở. Xem như sử ta: Trần Khánh Dư vẫn là tiểu nhân, nhưng Trần Hưng Đạo dùng nó mà đánh được quân Nguyên. *Binh Thư* của Ông Hoàng Thạch Công có câu rằng: Hễ nhà binh biết dùng người, thời đầu đưa ngu cũng sai sử được, đưa tham cũng sai sử được, đưa gian dối cũng sai sử được. Đó là cách biến thông của nhà binh, đến như nhà trị quốc thời không thể được, nên cuối cùng quẻ Sư có câu: *Tiểu nhân vật dụng*.

Tượng viết: Đại quân hữu mệnh, dĩ chính công dã, tiểu nhân vật dụng, tất loạn bang dã.

象曰：大君有命，以正功也，小人勿用，必亂邦也。

Tượng Truyện này phát minh thêm ý nghĩa Hào từ nói rằng: *Đại quân hữu mệnh*, cốt khảo chính giữa những người có công lúc hành sự mà thôi. Đến khi khai quốc thừa gia quan hệ đến việc lớn của nhà nước thời chớ nên dùng tiểu nhân, bởi vì dùng nó tất làm loạn nước vậy.

PHỤ CHÚ: Đọc suốt Hào từ Soán từ quẻ Sư, vẫn chẳng bao lắm chữ mà có thể dịch được một bộ *Binh Thư*. Bảy chữ ở Soán từ: *Sư, trinh, trượng nhân, cát, vô cữu*, tóm hết đạo lí hành Sư: Danh nghĩa tất phải chính, tướng soái tất phải có một vị chân chính trượng nhân, còn gì tốt hơn nữa. Sơ Lục là bắt đầu mới xuất sư, thời rằng *Sư xuất dĩ luật*, Cửu Nhị là thống tướng, thời rằng *Chung cát*. Lục Tam là tì tướng mà bất tài, thời răn rằng *Dư thi, hung*. Lục Tứ cũng là tướng tầm thường, thời rằng *Tả thứ, vô cữu*. Lục Ngũ chính là người cầm quyền soái tướng, thời bảo nên dùng trượng tử, mà chớ dùng đệ tử. Đến Thượng Lục là cuối cùng quẻ Sư, công việc chinh chiến xong rồi, dẹp xong loạn phải lo trị nên bảo *Khai quốc thừa gia, tiểu nhân vật dụng*. Chỉ trong bảy nhiều lời, mà phương pháp ở lúc phá hoại, quy mô ở lúc kiến thiết, có đầu có đuôi, có gốc có ngọn; chúng ta đọc suốt lời quái hào, sẽ tham khảo cả các thức binh thư Đông Tây, lại bổ trợ lấy khoa học chiến thuật ở đời bây giờ, chắc có lẽ vô địch ở thiên hạ.

08. QUÊ THỦY ĐỊA TỬ

Khảm trên; Khôn dưới

Quẻ này là quẻ Thủy Địa Tĩ. Khôn hạ cũng là Nội Khôn. Khảm thượng cũng là Ngoại Khảm. Khảm tượng Thủy, Khôn tượng Địa, nên tên quẻ đọc bằng Thủy Địa Tĩ.

TỰ QUÁI

Tự quái: Sư giả chúng dã, chúng tất hữu sở tỉ, cố thụ chi dĩ Tĩ, Tĩ giả tỉ dã.

序卦: 師者衆也, 衆也必有所比, 故受之以比. 比者比也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Sư tiếp lấy quẻ Tĩ là vì có sao?

Bởi vì Sư nghĩa là chúng, nhân chúng đông mới thành được Sư, nhân chúng đã đông, tất phải liên lạc, thân phụ với nhau. Vậy nên sau quẻ Sư, tiếp lấy quẻ Tĩ. Tĩ nghĩa là thân phụ, có ý liên lạc dây dính với nhau.

Theo về thể hai quẻ, Khảm trên, Khôn dưới, tượng là nước ở trên đất, nước thấm vào đất, đất hấp lấy nước, không gì thân phụ hơn. Vậy nên đặt tên quẻ bằng Tĩ.

SOÁN TỪ

Tĩ, cát, nguyên phê, nguyên vĩnh trinh, vô cữu. Bất ninh phương lai, hậu phu, hung.

比吉, 原筮, 元永貞, 无咎. 不寧方來, 後夫凶.

Tĩ, cát, nguyên phê, nguyên vĩnh trinh, vô cữu.

Tĩ cát nghĩa là đã tỉ, tức là tốt lành rồi.

Nguyên lí ở trong trời đất, không vật gì cô lập mà nên, nhỏ từ một nhà, lớn đến một nước, một xã hội, một thế giới, chẳng bao giờ rời rạc mà thành một đoàn thể. Vậy nên, tất phải loài nào theo loài nấy, chủng tộc nào theo chủng tộc nấy, liên lạc, thân phụ với nhau. Lại suy ra, loài này với loài nọ, chủng tộc này với chủng tộc nọ, liên lạc, thân phụ với nhau. Đoàn thể đông đến bao nhiêu, thời hạnh phúc lớn đến bấy nhiều. Đó là nghĩa hai chữ *Tĩ cát*.

Tuy nhiên làm nên được tỉ, há phải dễ đâu, tất phải có đạo lí, có phương pháp, có quy mô, mới mong tỉ được, mà cội gốc lại cốt ở người đầu bầy tỉ.

Quẻ này nằm hào âm, toàn phụ thuộc vào một hào dương là Cửu Ngũ. Ngũ lại ở địa vị chí tôn, chính là người đầu bầy trong đám Tĩ. Hễ người nào xử vào địa vị Cửu Ngũ, tất phải xem xét kĩ càng ở trong

mình, trông nom tính toán ở phía người, nghĩ làm sao cho gánh nổi trách nhiệm người tử mình, với mình tử người. Ví như: Người có điều nghi mà phải bói quẻ đến hai lần. (*Nguyên*: hai lần; *Phệ*: bói quẻ). Khi đã suy xét kỹ rồi, thấy được mình có đức nguyên vĩnh trinh, mà những người tử với mình cũng tin mình là có đức nguyên vĩnh trinh. *Nguyên*: tốt lành lớn; *vĩnh*: dài lâu, hữu thủy hữu chung; *trinh*: chính đáng, vững bền. Trong đám Tử, mà đủ cả nguyên vĩnh trinh như thế, thời không tội lỗi.

Bất ninh, phương lai, hậu phu, hung.

Trên đây đã nói: Cửu Ngũ đủ đức "nguyên vĩnh trinh". Thế là đức tôn vị cao, quần chúng thân phụ với người ấy. Nếu trong thời kì đó còn có việc trắc trở là bất ninh, thời càng nên tìm cách chiêu lai lấy nhau, dắt nhau thân tử với Cửu Ngũ. Nếu không thế mà hờ hững rù rờ, đến nỗi làm một người lạc hậu, tất nhiên bị bài xích ra ngoài đám Tử.

Thích tóm lại, Tử chắc là lành, nhưng phải suy xét cho kỹ. Nếu đã được nguyên vĩnh trinh, thời *vô cữu*. Giả phỏng còn có chôn trắc trở, cũng nên gấp lo đến mau; giả phỏng có người nào chậm chạp để đến nỗi mất cơ hội thành ra người đến sau hết người ta, tất mắc lấy hung.

PHỤ CHÚ: Nghĩa Soán từ này đại ý nói: Loài người cần phải thân tử, mà trong đám Tử tất phải có người đầu bầy. Xét xem lời trong quẻ, thời đó chỉ vào người nguyên thủ trong một nước, nhưng đạo lí *Kinh Dịch* há phải chấp nhất đâu. Tỷ như Người làm đầu mục trong một hương thôn, người lãnh tụ trong một đảng hoặc làm đầu bầy trong một đám công nhân, thầy gọi bằng người chủ trong đám Tử được, mà những người đứng địa vị ấy, tất phải có đức nguyên vĩnh trinh như Cửu Ngũ mới gánh nổi công việc Tử.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Tử cát dã, tử phụ dã, hạ thuận tòng dã. Nguyên phệ, nguyên vĩnh trinh, vô cữu, dĩ cương trung dã. Bất ninh phương lai, thượng hạ ứng dã; hậu phu hung, kì đạo cùng dã.

彖曰：比吉也，比輔也，下順從也。原筮，元永貞，无咎，以剛中也。不寧方來，上下應也；後夫凶，其道窮也。

Soán viết: Tử cát dã, tử phụ dã, hạ thuận tòng dã.

Tử: Thân yêu giùm giúp nhau vậy. Ngũ ở trên mà bao nhiêu người dưới tất thấy thuận vậy (*Phụ*: giùm giúp).

Nguyên phệ, nguyên vĩnh trinh, vô cữu, dĩ cương trung dã. Bất ninh phương lai, thượng hạ ứng dã; hậu phu, hung, kì đạo cùng dã.

Đây là lấy thể quẻ thích lời quẻ, *cương trung* chỉ vào Cửu Ngũ. Vì hào ấy có đức dương cương mà lại đắc trung, mới được như lời quẻ: *nguyên phệ, nguyên vĩnh trinh, vô cữu*.

Bất ninh phương lai là bảo năm Âm theo Cửu Ngũ, người trên kẻ dưới ứng với nhau. *Hậu phu, hung* là vì đến lúc cuối cùng [mới tới] tử, thời đường lối tử đã cùng cực rồi (Chữ *đạo* này nghĩa là đường). Dương lúc người xúm nhau thân tử với Ngũ, mà mình lại chậm chạp đến cuối cùng mới tới, tất nhiên đường lối tử không còn. Thế là đạo cùng.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Địa thượng hữu thủy, Tỉ. Tiên vương dĩ kiến vạn quốc, thân chư hầu.

象曰：地上有水，比。先王以建萬國，親諸侯。

Khôn dưới; Khảm trên. Khôn là đất, Khảm là nước, trên đất có nước thời thấm dính chẳng gì hơn nên đặt tên quẻ bằng Tỉ.

Xem tượng ấy, tiên vương mới nghĩ ra cách làm Tỉ. Đám Tỉ rất lớn tất phải tỉ cả thiên hạ, mà muốn tỉ được cả thiên hạ tất phải có cơ quan thống nhất, nhóm ngàn vạn đoàn thể ít nhỏ lại làm nên đám đông lớn, mới có thể tỉ được cả thiên hạ. Vậy nên, tiên vương dựng ra vạn quốc, thân ái lấy chư hầu, khiến cho những vua chư hầu bắt chước lấy mà thân ái nhân dân nước họ, mà chư hầu của các nước lại đại biểu nhân dân nước họ mà thân tỉ với tiên vương. Đó là đạo lí của *tiên vương thân tỉ thiên hạ*.

PHỤ CHÚ: Tượng từ đây cũng chỉ theo về thời đại còn chế độ phong kiến. Tuy nhiên, bây giờ ở về đời giai cấp chưa tiêu diệt, thời không chế độ phong kiến mặc dầu, nhưng mà cái cách thượng hạ tương thân, chính là phương châm duy nhất ở trong thì Tỉ.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Hữu phu, tỉ chi, vô cữu. Hữu phu doanh phẫu, chung lai hữu tha cát.

初六：有孚，比之，无咎。有孚盈缶，終來有他吉。

Sơ Lục ở về đầu hết thì Tỉ, bao nhiêu dây liên lạc ở tương lai thấy mủi manh ở lúc ấy, nếu không thật chắc ở lúc đầu, tất chẳng mặn nồng đến lúc cuối; vậy nên đương địa vị Sơ Lục là Tỉ chi thì, tất phải gốc ở lòng thành tín mà thân tỉ với nhau, có cái gốc thành tín tỉ với người thời không tội lỗi (*Phu*: thành tín).

Tuy nhiên, tông lai cảm cách được người, chỉ gốc ở đức chí thành, mà đức chí thành tất phải hoàn toàn đầy đủ. Ví như: Trữ đầy vật ở trong ang, tượng là hữu phu doanh phẫu. *Phẫu*: cái ang; *doanh*: đầy đặc. Tám lòng hữu phu mà quả được doanh phẫu; hữu chư trung, tất hình chư ngoại, cơ sở càng dài, thời người tín từng càng thêm nhiều mãi, chẳng những công hiệu ở hiện tại thôi mà kết quả ngày sau chắc còn có việc tốt lành khác nữa.

Chữ *tha* này không phản đối với chữ ngã, chữ kỉ, như chữ lợi kỉ, lợi tha trong Kinh Phật.

Tượng viết: Tỉ chi Sơ Lục, hữu tha cát dã.

象曰：比之初六，有他吉也。

Người ở vào địa vị Sơ Lục, mà được hữu phu doanh phẫu, tự thí chí chung, tất nhiên được cát lâu dài vậy.

2. Lục Nhị: Tỉ chi tự nội, trinh cát.

六二：比之自內，貞吉。

Lục ở vị Nhị là đắc trung, đắc chính, ở trên có Cửu Ngũ chính ứng với mình. Cửu Ngũ ở Ngoại Quái

là phía ngoài, Lục Nhị ở Nội Quái là phía trong. Vì Lục Nhị, có đức nhu thuận, trung chính mà lên ứng với Cửu Ngũ. Thế là tự trong mà tì với ngoài. Theo như mất thế tục thời ở dưới với lên trên e cũng là một phường mị quý cầu vinh chẳng. Nhưng không phải thế, tự bản thân Nhị vẫn trung chính, gặp được Ngũ cũng trung chính, trung chính với trung chính ưa nhau, đạo đồng chí hợp, tự trong mà tì đến ngoài, chỉ đi một lối chính đáng mà mình được tốt lành.

Tượng viết: Tì chi tự nội, bất tự thất dã.

象曰：比之自內，不自失也。

Nhị ở Hạ Quái là người bậc dưới, Ngũ ở Thượng Quái là người bậc trên; người bậc dưới lên theo người bậc trên, chẳng phải là khuất ki thất thân hay sao? Khổng Tử sợ người nhận lầm như thế, mới nói rằng: *Tì chi tự nội*, nhưng không phải tự thất như ai. Duy trung chính kết hợp với trung chính chỉ là đạo lí đương nhiên mà thôi.

PHỤ CHÚ: Ba chữ "*bất tự thất*" là ý thánh nhân cốt dạy cho ta quý trọng lấy nhân cách (Nhân cách là tư cách một con người). Tất phải *phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất* 富貴不能淫, 貧賤不能移, 威武不能屈, mới là đúng.

Xưa nay, việc trong thiên hạ, sở dĩ làm nên sự nghiệp lớn tất cần có hai hạng người: Một là hạng người *có tài đức*, hai là hạng người *có thế lực*. Hai hạng người ấy tất phải nhờ nhau mà làm nên. Người có thế lực chịu khuất với người có tài đức là biết tôn quý người tài đức mà quên thế vị của mình. Người có tài đức giúp giùm cho người có thế lực mà đem thân ra gánh việc đời. Như thế, thời hai bên giùm giúp nhau, mới có thể đại hữu vi được. Nếu một bên thời ý có thế lực mà không tôn trọng lấy người có tài đức, một bên thời tự khinh rẻ tài đức mình, mà cầu cạnh với người có thế lực, thế thời về phần người có thế lực mắc lấy tội thất nhân, về phần người có tài đức mắc lấy tội thất ki (*thất ki*: mất giá trị của mình, tức là *tự thất*). Mình đã tự thất, thời người không quý trọng đến mình, đã không quý trọng mình, tất nhiên nói không nghe, phò không cứ, làm gì nên được việc tì thiên hạ.

Vậy nên, Tượng Truyện có ba chữ *bất tự thất*. Xưa có ông Y Doãn chờ vua Thang tam sinh, ông Khổng Minh chờ Lưu tiên chúa tam cố mới chịu ra giúp chúa cứu đời. Hai ông ấy há phải cố ý làm cao đầu, chỉ vì có tôn trọng nhân cách mình, mới mong duy trì được nhân cách một nước, một thế giới. Lục Nhị chờ Cửu Ngũ hạ ứng với mình mới chịu Tì, chính là nghĩa ấy.

3. Lục Tam: Tì chi phi nhân.

六三：比之匪人。

Hào Lục ở vị Tam là tự giữa bản thân mình đã âm nhu lại bất trung, bất chính, vả lại, địa vị hoàn cảnh của Tam, cưỡi trên mình là Lục Tứ, đỡ dưới mình là Lục Nhị, chung quanh rất một bầy âm nhu, chính là một đoàn tiểu nhân hiểm ác thân phụ với nhau, còn gì có việc tốt nữa! Nên Hào từ nói rằng: *Tì chi phi nhân*.

Nghĩa chữ *phi*, cũng như nghĩa chữ *phi*; *phi nhân*: những hạng người chẳng ra người.

Vì sao mà Hào từ không nói hung, hoi, lẫn. Xưa nay đã phi nhân tất nhiên xấu, còn nói hung, hoi, lẫn làm gì.

PHỤ CHÚ: Lục Nhị nguyên là một hào trung chính, vẫn quân tử. Mà theo giữa bản thân Lục Tam thời lại xem bằng phi nhân. Đây là nghĩa đặc biệt, chỉ thủ tượng bằng âm tì với âm. Gia dĩ bản thân Lục

Tam bất trung, bất chính, hễ đã tĩ với Tam tĩ cũng là người bất trung, bất chính, đồng ác tương tể. Thánh nhân theo mỗi địa vị mỗi hào mà lập nghĩa khác nhau, mới là Dịch lí biến hóa.

Tượng viết: Tĩ chi phi nhân, bất diệc thương hồ?

象曰：比之匪人，不亦傷乎？

Thương: thảm hại, cũng có nghĩa là tội nghiệp. Ý Tượng Truyện nói rằng: Ở giữa thì Tĩ mà đụng lầy phi nhân, chẳng cũng đáng tội nghiệp lắm hay sao?

PHỤ CHÚ: Theo nghĩa chữ Tĩ, chẳng những mình tĩ với người là tĩ, mà người tĩ với mình cũng là tĩ. Lệ như: Chỗn ở tĩ có láng giềng, đi học tĩ có bầu bạn làm quen tĩ có đồng liêu làm việc tĩ có phe đảng, cho đến như vợ kén chồng, chồng kén vợ, tớ kén thầy, thầy kén tớ, tổng chi là tĩ; vô luận đám nào, hễ đụng lầy phi nhân, tĩ nhiên hồng. Vậy nên chọn người mà tĩ, chúng ta rất nên chú ý.

4. Lục Tứ: Ngoại tĩ chi, trinh cát.

六四：外比之，貞吉。

Hào Lục ở vị Tứ, bản thân vẫn đắc chính, nhưng vì âm nhu, chẳng đủ tài hữu vi, phải cầu tĩ với bậc dương cương mới mong có việc làm, đó là lẽ tự nhiên. May thay! Vì Tứ được gần Cửu Ngũ, Cửu Ngũ dương cương, trung chính, lại ở ngôi tôn, thiết là một bậc người đáng thân tĩ. Lục Tứ ngó lên mà thân tĩ với Cửu Ngũ, ấy là thân với người hiền và tĩ với người trên. Theo đạo lí, thời tĩ được trinh chính mà cát. Chữ *ngoại* chỉ vào Cửu Ngũ, chữ *ngoại* đây chẳng kể bằng quẻ, mà kể bằng hào, hễ xem xuống là Nội, xem lên là Ngoại.

Tượng viết: Ngoại tĩ ư hiền, dĩ tòng thượng dã.

象曰：外比於賢，以從上也。

Lục Tứ tĩ với Cửu Ngũ là thân tĩ với kẻ hiền ở ngoài mà cũng là phục tòng với bậc trên vậy. Chữ *hiền*, chữ *thượng* chỉ vào Cửu Ngũ.

5. Cửu Ngũ: Hiên tĩ, vương dụng tam khu, thất tiền cầm, áp nhân bất giới, cát.

九五：顯比，王用三驅，失前禽，邑人不誡，吉。

Nghĩa hào này, đạo lí rất lớn, từ ý rất tinh thâm, mà văn lí rất vi diệu, khó dịch cho đúng, đây chẳng qua dịch vừa sáng nghĩa từng chữ một:

Hiên: quang minh; *dụng:* làm; *khu:* lừa đuôi; *thất:* mất, bỏ ngơ; *cầm:* loài thú; *áp:* xung quanh láng giềng; *giới:* ngăn ngừa; *hiên tĩ:* đạo Tĩ rất quang minh; *tam khu:* đuôi ba mặt; *tiền cầm:* giống thú ở mặt phía trước; *áp nhân:* người xung quanh láng giềng; *bất giới:* không dạn bảo ngăn ngừa.

Bây giờ dịch luôn đại ý:

Hào Cửu ở vị Ngũ là dương cương lại trung chính, Ngũ là vị chí tôn ở trong quẻ. Có đức dương cương, trung chính, mà lại ở vị chí tôn, xử đúng vào thời đại Tĩ, năm âm trong quẻ tĩ thấy phục tòng nhất dương, tượng là bậc thánh nhân hữu đức hữu vị, lầy đạo đại công vô tĩ mà thân tĩ thiên hạ, và thiên hạ cũng vui lòng thân tĩ với thánh nhân.

Đạo Tĩ đến đó, thiết rất quang minh chính đại, ấy là hiên tĩ.

Ví dụ: Việc đi săn, thời theo tâm lí của thánh nhân, giá phỏng có bủa lưới bắt cầm thú nhưng chẳng bủa tròn cả bốn mặt, chỉ có đuôi ba mặt là mặt hậu, mặt tả, mặt hữu, còn mặt tiền thời bỏ trống, để cho những loại cầm thú có đường thoát ra. Nếu loài cầm thú ở mặt trước mà thoát ra hết, ư tâm lí thánh nhân cũng vẫn bỏ ngỏ nó, vì săn đức hiếu sinh bắt sát nên chẳng thiết nó vào lưới hết cả; tâm thánh nhân như thế nên nổi những người xung quanh lảng giềng Ngài cũng vui lòng chiều ý Ngài mà chẳng dận bảo nhau đón giồng cầm vào lưới.

Ba câu ấy, chỉ là mượn việc săn mà thí dụ, nghĩa là: Thánh nhân tự mình tuyên bố đạo đức, tu mình chính trị, mà thiên hạ tự nhiên thân tĩ với mình. Nếu có ai bất phục, thánh nhân cũng chẳng cưỡng ép họ phải phục với mình. Tĩ như *tam khu thất tiền cầm* vậy; *áp nhân bất giới* là cảm hóa ảnh hưởng rất sâu xa.

Chẳng những giữa bản thân thánh nhân đã đại công vô tư như thế, mà người ở chung quanh thánh nhân thấy đạo đức hóa nên chẳng ai cần cấp về tư lự. Như thế thật chẳng gì tốt hơn nên Hào từ nói *cát*, nhưng chữ *cát* đây chỉ tán tụng cho áp nhân, còn như thánh nhân thời chẳng cần nói *cát*. Chữ *vuơng* chỉ vào bậc thánh nhân ở địa vị Cửu Ngũ.

PHỤ CHÚ: Ở trong loài người tất cần có Tĩ, nhỏ thời một người tĩ với một người, suy rộng ra, thời một nước tĩ với một nước.

Nhưng tĩ với nhau bằng đạo đức nhân nghĩa là tĩ bằng thành tâm. Nếu tĩ nhau bằng uy quyền áp chế là tĩ bằng giả dối. Hễ thành tâm thời đáo để càng tương thân, giả dối thời cuối cùng tất tương phản, tạo nhân tuy giống nhau, mà kết quả thời xa nhau lắm.

Thử xem chính sách thực dân của các nước văn minh ở đời nay, chỉ là bọc tròn lưới mà bắt cầm, có đâu mở lưới cầm ra, mặt ngoài tuy nói văn minh, mà mặt trong cực kì u ám. Thử hỏi cách tĩ người mà như thế, bảo chẳng hung có được chăng?

Tượng viết: *Hiển tĩ chi cát, vị chính trung dã; xá nghịch thủ thuận, thất tiền cầm dã; áp nhân bất giới, thượng sử trung dã.*

象曰: 顯比之吉, 位正中也; 舍逆取順, 失前禽也; 邑人不誠, 上使中也。

Cái tốt vì hiển tĩ mà được đó là vì Cửu Ngũ xử vào vị đắc chính, đắc trung vậy.

PHỤ CHÚ: Sở dĩ đặt chữ *chính* ở trước chữ *trung* là có ý quý hóa chữ *trung*. Bởi vì đạo lí trong thiên hạ, thường có chính mà không trung, thời chưa chắc đã tốt. Nếu đã trung, thời không bao giờ chẳng chính. Chữ trung bao bọc được chữ chính. Chữ chính chẳng bao bọc được chữ trung. Vậy nên nói chính trung.

Xả nghịch thủ thuận, thất tiền cầm dã, Hào từ nói rằng: Thất tiền cầm, chỉ nói thí dụ, cái gì mà nó tự vào mồi lấy, cái gì mà nó tự quay ra, thời thầy kệ nó, nghĩa là: Ai thuận với ta thời ta vẫn hoan nghênh, mà ai nghịch với ta, ta cũng chẳng đeo đuổi.

Áp nhân bất giới, thượng sử trung dã. Áp nhân bất giới là vì sao? Là vì kẻ trên sai sử họ bằng đạo trung thời họ cũng theo như kẻ trên mà làm đạo trung, chẳng cần phải răn bảo vậy.

Chữ *trung* này, có ý như chữ công, không bên riêng về phe nào, cũng không ghét riêng về phe nào.

6. Thượng Lục: *Tĩ chi vô thủ, hung.*

上六: 比之无首, 凶。

Thượng Lục này ở cuối cùng quẻ Tỉ là Tỉ chi chung. Lục ở vị Thượng là nhu âm chi cực lại bất trung. Vì tính chất Thượng xấu như thế, thời kết quả chẳng ra gì, đầu Thượng có tỉ với ai, tất nhiên cũng vô chung, nhưng tông lai, đạo lí thân tỉ với nhau, từ vợ chồng, bầu bạn, cho đến quốc gia, xã hội chẳng bao giờ đầu đã tốt lành, mà sau lại xấu dữ. Thượng Lục này sở dĩ tỉ mà vô chung chính vì lúc tạo nhân khi đầu đã vô thủ. Vậy nên nói rằng: *Tỉ chi vô thủ*, chữ *thủ* cũng như nghĩa chữ thủ: đầu chuyện là thủ, thủ là đầu, đuôi chuyện là vĩ, vĩ là đuôi; không đuôi là bởi vì không đầu, không đầu là vô thủ, Hào từ truy nguyên cho đến lúc tạo nhân.

PHỤ CHÚ: Chữ vô thủ ở quẻ Càn, với chữ vô thủ này khác nhau, chữ thủ ở quẻ Càn cũng thủ là đầu, nhưng chỉ vào ngôi trên hết như nói đầu bầy; chữ thủ đây cũng thủ là đầu, nhưng chỉ lúc bắt đầu chuyện, như nói: đầu tiên.

Tượng viết: Tỉ chi vô thủ, vô sở chung dã.

象曰：比之无首，无所終也。

Nghĩa Tượng Truyện nói rằng: âm nhu bất trung chính, như Thượng Lục mà lại ở vào thời Tỉ đã cùng cực, chắc kết quả chẳng gì hay. Thế là vô sở chung đó vậy. Theo ở nơi kết quả mà tìm cho đến tạo nhân, chắc là lúc Sơ tỉ cũng chẳng ra gì nên nói rằng: Tỉ chi vô thủ.

PHỤ CHÚ: Đọc suốt sáu hào quẻ Tỉ, hào Sơ là đầu hết quẻ Tỉ vì Sơ hữu phu nên thánh nhân chắc trước rằng: *Chung lai hữu tha, cát*. Đó là nhân tạo hóa, mà đoán trước được kết quả. Thượng Lục ở cuối cùng thì Tỉ nên thánh nhân răn rằng: *Vô thủ, hung*. Đó là thấy kết quả mà quay xét đến tạo nhân. Vậy nên, chúng ta nhóm bạn, tìm thầy làm những việc thân tỉ với người, nên hết sức cẩn thận ở lúc thủ mà câu *tỉ chi phỉ nhân* ở Lục Tam, càng nên chú ý lắm.

09. QUÊ PHONG THIÊN TIỂU SÚC

Tồn trên; Kiền dưới

Quẻ này là quẻ Phong Thiên Tiểu Súc. Càn hạ cũng là Nội Cấn, Tồn thượng cũng là Ngoại Tồn. Tồn vi Phong, Càn vi Thiên, nên tên quẻ đọc bằng Phong Thiên Tiểu Súc.

TỰ QUÁI

Tự quái: Tỉ giả tỉ dã, tỉ tất hữu sở súc, cố thụ chi dĩ Tiểu Súc.

序卦: 比者比也, 必有所畜, 故受之以小畜.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tỉ tiếp lấy quẻ Tiểu Súc là vì có sao?

Bởi vì Tỉ nghĩa là tỉ phụ với nhau. Đã tỉ với nhau, tất phải có chốn súc dưỡng. Vậy nên, sau quẻ Tỉ tiếp lấy quẻ Tiểu Súc.

Chữ *súc* có hai nghĩa: Một nghĩa súc là nuôi nhau, tức là súc tự; một nghĩa súc là ngăn đón, tức là súc chỉ.

Quẻ này, Tồn trên, Càn dưới, tính Càn cương kiện, tính Tồn nhu thuận, cương kiện mà chịu ở dưới nhu thuận. Thế là Càn cương bị Tồn thuận ngăn đón, tức là âm súc được dương, nên đặt tên quẻ bằng Tiểu Súc (Tiểu là âm; đại là dương, tiểu súc được đại là âm súc được dương).

Suy vào việc người, lệ như: Tiểu nhân súc được quân tử; thần súc được quân; binh súc được tướng, dân súc được quan. Hễ những việc gì nhỏ súc được lớn, tổng chi gọi bằng Tiểu Súc.

SOÁN TỪ

Tiểu Súc hanh, mật vân bất vũ, tự ngã Tây giao.

小畜亨, 密雲不雨, 自我西郊.

Tên quẻ đặt bằng Tiểu Súc có hai nghĩa: Một là, âm tiểu mà súc được dương; hai là, cái sở súc hãy còn bé nhỏ. Hai nghĩa ấy có thể dính với nhau.

Bởi vì âm thường yếu, dương thường mạnh, dầu có nhân thời thế ở trong một lúc mà dương bị âm súc chỉ, nhưng chẳng qua tạm thời ngăn cản, chứ không thể gây ra sự biến lớn, nên tên quẻ gọi bằng Tiểu Súc là góp cả hai nghĩa nói trên đây, nhưng theo về thể quẻ, xem suốt cả sáu hào, tượng là: Trong thời cương kiện, mà ngoài thời tồn thuận, Cửu Nhị, Cửu Ngũ thấy đắc trung mà gánh việc thì Súc, súc được như thế, thời việc chắc hanh thông. Tuy nhiên, việc vẫn hanh thông, mà sở súc hãy còn hèn mọn thời hoài bão của mình chưa phát triển được hết, tượng như trời vẫn sắp muốn mưa, mà vì mây còn đóng

khít ở một lúc, chưa tan ra làm mưa.

Chữ "mật vân" là thí dụ đạo quân tử còn uất. Chữ "bất vũ" là thí dụ đức trạch mình chưa ban bố được ở đời.

Soán từ lại có câu: *Tự ngã tây giao*, câu này là thủ tượng bằng tượng quẻ. Quẻ ngoại là Tốn, Tốn thuộc về phương âm, chính là phương Tây, nên nói rằng: Đám mây khít mà chẳng làm nên mưa đó, chính tự phía Tây của Tốn kết thành. *Tây giao*: cõi phía Tây, chữ ngã là chỉ vào Tốn âm.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: *Tiểu Súc, nhu đắc vị, nhi thượng hạ ứng chi, viết Tiểu Súc. Kiện nhi tổn, cương trung nhi chí hành, nãi hanh. Mật vân bất vũ, thượng vãng dã; tự ngã tây giao, thí vị hành dã.*

彖曰：小畜，柔得位而上下應之，曰小畜。健而巽，剛中而志行，乃亨。密雲不雨，尚往也；自我西郊，施未行也。

Soán viết: Tiểu Súc, nhu đắc vị, nhi thượng hạ ứng chi, viết Tiểu Súc.

Đây là lấy thể quẻ, thích danh nghĩa quẻ. Toàn quẻ duy một hào âm là Lục Tứ, ở vị quẻ trên, thể là nhu đắc vị, còn trên dưới năm hào dương thấy bị Tứ súc chi mà năm dương phải nghe theo. Vậy nên đặt tên quẻ bằng Tiểu Súc.

Kiện, nhi tổn, cương trung nhi chí hành, nãi hanh.

Đây là thể quẻ đức quẻ, thích lời quẻ. thể quẻ Nội Càn, Ngoại Tốn, thể là cương kiện mà hay tổn thuận. Lại trong quẻ, Cửu Nhị, Cửu Ngũ ở vị trung, theo tính dương cương thời chí ở tiến hành. Thể là dương cương đắc trung mà chí mình chắc có thể hành được. Vậy nên Soán từ có chữ *hanh* (*hanh*: thông thuận).

Mật vân bất vũ, thượng vãng dã; tự ngã tây giao, thí vị hành dã.

Sở dĩ *mật vân bất vũ* là vì cơ sao?

Nguyên lai, âm dương nhị khí, tiếp hợp với nhau, thời mới thành mưa. Bây giờ âm súc dương là có ý bất hòa. Dương chẳng chịu âm súc, mà cứ một mực tấn lên, chẳng chịu hạ tiếp với âm, vậy nên chẳng thành được mưa. *Tự ngã tây giao* nghĩa là: Công việc mình chỉ ở phía Tây giao của mình mà thôi, chưa có gì phát triển được rộng lớn (*Thí*: phát triển; *hành*: mở rộng).

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc Soán từ, Soán Truyện quẻ này mà phát sinh được hai mùi tư tưởng. Một là tư tưởng thuộc về lẽ thường; một là tư tưởng thuộc về lẽ biến. Lẽ thường là đạo lí nhất định, lẽ biến là thời thế thay đổi.

Tỉ như: quẻ Tỉ, quẻ Sư^[10] liên tiếp với nhau, bởi không tỉ phụ với nhau, thời không làm nên sư chúng, nên Sư tất phải có Tỉ.

Nhưng đã Tỉ phụ với nhau, tất phải có chốn nuôi chứa. Nuôi chứa thời phải cần những giống gì? Quay lại, cần phải có đồ ăn. Vậy nên muốn hợp quần, không thể bỏ ngơ được đường kinh tế, đó chính là nghĩa *Tỉ tất hữu sở súc*.

Lại còn một ý nghĩa: Quẻ Tỉ thời nhất dương đắc vị mà năm âm phải nghe theo, đó là thường lệ trong

Dịch. Thế mà quẻ Tiểu Súc thời trái hẳn, nhất âm đắc vị, mà năm dương phải nghe theo. Nếu như mất các nhà gấn cột gậy đòn, tất nhiên trách Dịch học là mâu thuẫn. Nhưng chúng ta phải biết, nếu chẳng mâu thuẫn như thế, thời làm sao gọi được Dịch nữa đâu. Dịch nguyên là giống biến dịch kia mà! Ở thì Tỉ vẫn thế lực thuộc về nhất dương nên nhất dương thống ngự quần âm. Ở thì Tiểu Súc, thời lại thế lực thuộc về nhất âm nên nhất âm súc chỉ quần dương. Chẳng qua vì thời đại có biến hóa nên nhân sự cũng theo đó mà biến hóa. Duy dương thống âm, thời thế đạo có tượng vui vẻ nên Soán từ quẻ Tỉ có chữ "nguyên vĩnh trinh", lại có câu "bất ninh phương lai".

Đền như âm súc dương thời thánh nhân có ý ái ngại nên Soán từ Tiểu Súc có câu "mật vân bất vũ", mà tên quẻ đặt bằng Tiểu Súc, chính là tức tối vì chưa được Đại vậy.

Tượng viết: Phong hành thiên thượng, Tiểu Súc. Quân tử dĩ ý văn đức.

象曰：風行天上，小畜。君子以懿文德。

Ngoại Tôn là phong, Nội Càn là Thiên. Tôn ở trên Càn, tượng là gió đi trên trời, công dụng gió là cốt để cổ động vạn vật trên mặt đất, mà bây giờ còn đi ở trên trời, thời công dụng ở trên mặt đất còn nhỏ hẹp lắm, nên đặt tên bằng Tiểu Súc, nghĩa là: Dầu có súc chỉ được vật, nhưng còn nhỏ mà chưa lớn.

Quân tử xử vào thời đại này thời chỉ nên trau dồi đức tính, vun đắp nền học vấn, phát triển tài văn chương, chỉ là ý *văn đức* mà thôi.

Ý: tốt; *văn đức*: đức thuộc về văn, Tốt bằng văn đức là uẩn súc còn nhỏ lắm.

PHỤ CHÚ: Làm sách dạy đời, lập ngôn cứu thế, cũng là một việc của thánh hiền, vì có sao mà ý văn đức, lại xem bằng Tiểu Súc?

Bởi vì xưa nay thánh nhân tu thân cứu thế, mục đích cốt ở thực hành mà chẳng cần ở hư văn. Chẳng may hoàn cảnh gay go, thời thế bắt buộc, chưa có thể đại hữu vi, mới quay đầu làm những việc trước thư lập ngôn, tức như Đức Khổng Tử, thầy Mạnh Tử viết sách làm kinh, vạn thế bất hủ. Tự ý người sau vẫn xem làm việc lớn, mà tự tâm lí thánh nhân lúc bấy giờ thời chỉ xem bằng Tiểu Súc mà thôi.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Phục tự đạo, hà kì cự, cát

初九：復自道，何其咎，吉。

Sơ là Dương, mà lại ở về thể Càn là một người có tài cương kiện, nhưng vì ở trên có Lục Tứ là âm nhu làm chính ứng với Sơ Cửu, ở thời đại Tiểu Súc là âm súc được dương, hào Sơ tuy có tài thượng tấn nhưng bị hào Tứ súc chỉ nên Sơ cũng phải chịu ngồi an, chính là hợp với đạo lí khả chỉ nhi chỉ. Theo về nghĩa, tùy thời mà cũng chẳng trái với đạo lí, thế là phục tự đạo.

Phục: quay trở lại; *tự đạo*: đạo lí của bản thân.

Xử vào địa vị Sơ Cửu mà biết quay lại đạo lí của bản thân, thời còn gì tội lỗi đến mình. Chẳng những vô cự mà thôi, lại cát nữa kia.

Tượng viết: Phục tự đạo, kì nghĩa cát dã.

象曰：復自道，其義吉也。

Tượng Truyện bổ thêm ý nghĩa của Hào từ nói rằng: Có tài dương cương như Sơ Cửu, mà biết phục tự đạo, kể theo nghĩa tùy thì, thời được lành vậy.

PHỤ CHÚ: Xem hai chữ "*nghĩa cát*" thấy được ý thánh nhân bàn họa phúc trái với ý thế tục. Thế tục bàn họa phúc thường chú trọng về phần lợi hại, lợi thời phúc, hại thời họa. Còn thánh nhân bàn họa phúc, thường chú trọng về phần phải, trái, phải là phúc, trái là họa. Vậy nên nói *nghĩa cát*. Bởi vì Sơ Cửu này có tài dương cương mà ở thời đại Tiểu Súc chẳng tiến lên được cao, chỉ phải phục tỵ đạo, cứ như mất thế tục thời có lợi gì mà cát, nhưng theo mắt thánh nhân, thời hợp với đạo nghĩa là cát. Chính như câu của thầy Vương Dương Minh: *Đạo nghĩa vi phúc*.

2. Cửu Nhị: Khiên phục, cát.

九二: 牽復, 吉.

Hào Cửu ở vị Nhị là dương cương đặc trưng, ở trên có Cửu Ngũ cũng dương cương đặc trưng. Nhị, Ngũ hai hào ứng với nhau chính là bạn đồng chí. Vì ở thời đại Tiểu Súc nên thường lo âm súc chí mình mà mình chẳng thượng tấn được, nhưng Nhị với Ngũ chí đồng, tài đồng, mà cảnh ngộ lại in nhau, đồng bệnh tương liên, đồng tâm cộng tế, dắt kéo nhau mà trở lại được bản vị của mình, như thế, thời được cát (*Khiên*: dắt kéo) là nói Ngũ dắt kéo Nhị.

Tượng viết: Khiên phục tại trung, diệc bất tự thất dã.

象曰: 牽復在中, 亦不自失也.

Cửu Nhị sở dĩ khiên phục, cát là cốt nhờ có đức trung, cũng là chẳng tự thất đó vậy.

PHỤ CHÚ: Chữ "bất tự thất" đây, cũng như nghĩa "bất tự thất" ở hào Nhị quẻ Tỉ. Hào Nhị quẻ Tỉ tị với hào Ngũ mà chẳng phải thất thân. Hào Nhị quẻ này nhờ có hào Ngũ dắt mình lên, nhưng mà chí đồng đạo hợp, tuy Ngũ dắt Nhị mà Nhị vẫn là bạn tốt của Ngũ, giúp giúp được cho Ngũ, cũng chẳng phải là tự thất, giá trị cân ngang với hào Nhị quẻ Tỉ nên có chữ *diệc*. *Diệc* nghĩa là cũng. Ngó lại Lục Nhị quẻ Tỉ mà nói, thời hai hào khác quẻ mà chung nhau ba chữ *bất tự thất*, nên Tượng hào này thêm vào chữ *diệc*.

3. Cửu Tam: Dư thoát phúc, phu thê phản mục.

九三: 輿說輻, 夫妻反目.

Hào Cửu ở vị Tam là có tính dương cương, mà lại quá cương bất trung, vẫn là một người rất hăng cầu tiến, gia dĩ ở thời Tiểu Súc là âm súc dương, mà Tam lại bức cận với Tứ là âm hào. Tứ âm nhu hết sức súc chỉ Tam, Tam muốn tiến, mà tiến chẳng được, tượng như đi xe mà rớt mất trục bánh xe (*Phúc*: trục bánh xe; *dư*: xe).

Vì Tam đã tính cương mà lại chẳng tiến được nên căm tức Tứ, thành ra âm, dương kinh choảng nhau, tượng như vợ chồng trái mắt nguyệt nhau.

Tượng viết: Phu thê phản mục, bất năng chính thất dã.

象曰: 夫妻反目, 不能正室也.

Phu thê phản mục là tượng Tam với Tứ kinh nhau, kết quả đến như thế, tạo nhân do ở bản thân Tam, tự xử chẳng phải đạo nên Tứ mới hạn chế được, cũng như chồng chẳng chính được việc nhà nên nổi phu

thê phản mục.

Thất: nhà, con trai có vợ thời gọi bằng hữu thất, con gái có chồng thời gọi bằng hữu gia. *Thất*, *gia* hai chữ thường cặp nhau. *Chính thất*: chính được nhà.

4. Lục Tứ: Hữu phu, huyết khứ, dịch xuất, vô cữu.

六四: 有孚, 血去, 惕出, 无咎.

Hào Lục vị Tứ là âm nhu đắc chính, ở gần hào Ngũ là thân cận với bậc chí tôn, vả lại ở vào thời Tiểu Súc là nhất âm súc được bày dương.

Theo như tượng quẻ, thời năm hào dương thấy trông nom vào Tứ. Tứ lấy một mình nhu thuận mà ứng phó với năm dương cương, thế nào khỏi được xung đột, e đến nỗi có việc lưu huyết mà tổn thương, vả lại nguy cụ. May Lục Tứ có đức nhu thuận đắc chính, biết đem hết lòng chí thành để cam kết lòng bày dương.

Chính ứng với Lục Tứ lại có Sơ Cửu là bạn đồng chí, dắt kéo cả bày dương mà giúp đỡ cho Tứ; kết quả thời những thương tích được lành, việc nguy cụ tránh khỏi được là chỉ nhờ tấm lòng thành tín mà cảm động được lòng người. Như thế cho nên được vô cữu.

Tượng viết: Hữu phu, dịch xuất, thượng hợp chí dã.

象曰: 有学, 惧出, 上合志也.

Ở trên, Hào từ nói chung cả năm hào dương, mà Tượng Truyện thời chỉ nói riêng Cửu Ngũ. Vậy nên nói rằng *hữu phu, dịch xuất* là vì Ngũ ở trên đã hợp chí với Tứ thời chúng dương tất phải nghe theo.

5. Cửu Ngũ: Hữu phu, loan như, phú dĩ kỳ lân.

九五: 有孚攣如, 富以其鄰.

Quẻ này theo về tượng quẻ, thời Ngoại Tồn súc chỉ Nội Càn; theo về tượng các hào thời *nhất âm súc chỉ ngũ dương* làm lãnh tụ cho bày dương chính là Cửu Ngũ, Cửu Ngũ đắc trung, đắc chính lại ở ngôi tôn, hay đem lòng thành tín dắt kéo bày dương. *Loan* cũng như nghĩa chữ *khiên* là dắt kéo nhau, chữ *như* là hoạt động từ. *Loan như* là tượng lấy tay kéo dắt nhau. Vì Cửu Ngũ có đức thành tín mà dắt kéo được bày dương, thời nhất âm ở cạnh mình cũng bị đức mình cảm hóa, tượng như mình có sức giàu mà sử dụng được láng giềng mình.

Kỳ lân: láng giềng mình, cũng có nghĩa là lân cận mình, chỉ vào Lục Tứ.

Dĩ: sử dụng, mình dĩ được người là chủ động, bị người dĩ mình là bị động.

Ở thời Tiểu Súc, Lục Tứ nhất âm mà súc chỉ được quần dương, lại ở kề cạnh Cửu Ngũ là một nhà láng giềng rất có thể lực, há dễ sử dụng được nó. Nhưng vì Ngũ có đức thành tín dày dặn, cảm động được Tứ, mà Tứ cũng lấy thành tín ứng với Ngũ, té ra bị Ngũ sử dụng, nên nói rằng: *Phú dĩ kỳ lân*.

Chữ *phú* đây cũng như chữ phú ở *Chiến Quốc Sách* có câu *quả nhân phú hồ tài, tiên sinh phú hồ đức* 寡人富乎財, 先生富乎德. Cửu Ngũ vì phú hồ đức nên kéo dắt được bày dương, chế phục được nhất âm. Thế mới biết sức mạnh của đạo đức gấp nghìn, gấp trăm lần uy quyền thế lực, xem Tượng Truyện lại càng rõ lắm.

Tượng viết: Hữu phu, loan như, bất độc phú dã.

象曰: 有孚攣如, 不獨富也.

Cửu Ngũ có đức thành tín chứa trữ ở trong mình, vẫn mình đã phú rồi, nhưng chẳng phải phú ở một mình mà thôi. Bởi vì mình có đức thành tín, mà đức thành tín đó truyền nhiễm đến người, người cũng tất thấy thành tín như mình vậy. Thế là chẳng phải một mình phú mà người cũng phú nữa. Ba chữ *bất độc phú* là thích cho rõ nghĩa *phú dĩ kì lân*.

PHỤ CHÚ: Lời Tượng Truyện đây tham khảo với câu: *Đức bất cô, tất hữu lân* ở trong *Luận Ngữ*, thời càng minh bạch.

6. Thượng Cửu: Kí vũ, kí xử, thượng đức tái, phụ trinh, lệ. Nguyệt cơ vọng, quân tử chinh hung.

上九: 既雨, 既處, 尚德載, 婦貞厲. 月幾望, 君子征凶.

Hào từ này rất khó giải, trước thích nghĩa từng chữ một, sau thích luôn cả Hào từ. Năm câu thích làm hai tiết như sau:

Kí: đã tới nơi; *kí vũ:* đã đến lúc đổ mưa; *xử:* chỉ, cũng có nghĩa là an ở; *thượng:* chuộng, cũng như nghĩa chữ sùng; *tái:* chở đầy; *cơ:* sắp sửa, cũng là gần là ngõ hầu; *vọng:* đêm rằm; *cơ vọng:* sắp sửa đến đêm rằm; *chinh:* hành động, cũng có nghĩa là tiến lên.

Thượng Cửu ở trên hết Ngoại Tồn là Tồn thuần chi cực; lại ở trên hết quẻ Tiểu Súc là Súc chi chung. Thánh nhân thủ nghĩa, chẳng thủ bằng Tượng hào mà thủ bằng tượng quẻ. Quẻ đã đến hào Thượng, thời công việc âm súc dương đã đến ngày thành thực, mà dương đã phải chịu hòa với âm, tượng là âm, dương đã tương tiếp mà thành mưa, đã mưa rồi thời hai bên hòa hợp với nhau, chẳng tí gì xung đột nhau nữa mà thành tâm an với nhau. Như thế là đức nhu tồn của Lục Tứ làm cho người sùng thượng đã chất chứa đến lúc đầy (*Đức* là đức nhu thuận của Tứ).

Tuy nhiên, một hào âm nhu mà súc chỉ năm hào dương cương, đến lúc bây giờ đã đắc chí cực điểm, chẳng qua vì thời thế mà nên thế, há phải hạnh phúc của nhân sự đâu, nên thánh nhân phải có lời răn rằng: Bọn phụ nhân kia, may chớ thấy vợ hạn chế được chồng, mà một mực cố thủ lấy đạo ấy, tất có ngày nguy hiểm.

Phụ, chỉ vào hào âm; *trinh:* giữ chặt, chữ *trinh* ở đây khác với nghĩa chữ trinh là chính; *lệ:* nguy hiểm. Ba câu trên đây chuyên chỉ vào phe âm nhu mà cũng là phe tiểu nhân.

Tiểu nhân đắc chí đã đến như lúc cuối cùng của quẻ Tiểu Súc nên thánh nhân lại lo cho quân tử mà thêm vào hai câu nói rằng: Phường quân tử ta ơi! Âm đạo trưởng đã sắp sửa tới nơi rồi, tượng như mặt trăng đã xấp xỉ tới đêm rằm, chúng ta phải trầm tĩnh thâm thận mà lựa cách ứng phó, chớ nên vội vàng hành động, thời mắc lấy hung.

Tượng viết: Kí vũ, kí xử, đức tích tái dã; quân tử, chinh hung, hữu sở nghi dã.

象曰: 既雨既處, 德積載也; 君子征凶, 有所疑也.

Kí vũ, kí xử là đức trạch phe âm đã chất chứa đầy, đến lúc hoàn thành vậy. *Quân tử chinh hung* là có chôn ưu nghi nên lo cách phòng bị vậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ Thượng Cửu đáng chú ý nhất là câu *nguyệt cơ vọng*, mà tinh thần hay nhất lại ở chữ *kị*. Nguyệt tượng tiểu nhân, nguyệt không thể nào chẳng đến vọng, tiểu nhân cũng không thể nào chẳng đến ngày nó đắc chí. Tiểu nhân đắc chí, thời quân tử nguy, vẫn là lẽ tự nhiên, nhưng nếu phe quân tử biết xét họa cơ cho sớm, mà ngăn đón trước ở lúc họa chưa đến nơi thời chắc cũng chẳng họa chí. Nếu chờ đến lúc họa đã đến nơi, tức như trăng đã đến rằm rồi, còn phòng bị gì được nữa ru, nên

thánh nhân dạy cho phải tri cơ^[1] mà gấp lo trước. *Cơ* là ẩn tình ở trước lúc việc chưa phát hiện; *ký* là hiện trạng ở sau việc đã hiển nhiên. Khi việc còn cơ, mà chẳng lo dự phòng, đến khi cơ rồi, thời chỉ duy bó tay chịu chết mà thôi.

Hệ tử cũng có câu: *Tri cơ kỳ thân hồ*. *Tri cơ* là biết được khi còn cơ vi; *cơ* chính là khi sự tình chưa rõ. Nếu làm việc mà thiệt tri cơ, thời chẳng việc gì đến thất bại.

10. QUẺ THIÊN TRẠCH LÍ

Kiên trên; Đoái dưới

Quẻ này là quẻ Thiên Trạch Lí. Đoái dưới cũng là Nội Đoái, Càn trên cũng là Ngoại Càn, Càn là Thiên, Đoái là Trạch, nên tên quẻ đọc bằng Thiên Trạch Lí.

TỰ QUÁI

Tự quái: Vật súc, nhiên hậu hữu lễ, cổ thụ chi dĩ Lí.

序卦: 物畜, 然後有禮, 故受之以履.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tiểu Súc, tiếp lấy quẻ Lí là vì có sao? Bởi vì Súc nghĩa là chứa nhóm. Hễ giống vật đã chứa nhóm, tất nhiên có lớn nhỏ, cao thấp, tốt xấu, hỗn tạp với nhau, tất phải có trật tự mới chỉnh đốn được.

Trật tự tất là lễ, đã súc rồi, tất phải có lễ. Vậy nên, sau quẻ Tiểu Súc tiếp lấy quẻ Lí.

Nguyên chữ Lí có hai nghĩa: Một nghĩa, lí là giày, tượng như lấy chân giày đạp, nghĩa thuộc về động từ; lại một nghĩa, lí là cái giày là một giống lót đỡ dưới chân, nghĩa thuộc về danh từ. Tên quẻ này kiêm cả hai nghĩa, thích gộp bằng nghĩa lí là lễ.

Nói cho hết ý thời đạo người ta tu thân tiếp vật, nhỏ từ gia đình, lớn đến xã hội, chốn nào tất phải đứng chân trên chữ Lễ. Lễ tức là lễ đương nhiên, mà đỡ lót cho ta đứng vững chân.

Vậy nên đặt tên quẻ bằng Lí.

SOÁN TỪ

Lí hổ vĩ, bất khiết nhân, hanh.

履虎尾, 不啞人, 亨.

Quẻ này Thượng Càn là trời ở trên, Hạ Đoái là đầm nước ở dưới. Càn Thượng là dương cương ở phía trên, Đoái Hạ là âm nhu ở phía dưới. Theo tượng quẻ này, trời trên, đầm dưới là phân vị thượng hạ rất phân minh. Cương ở trên, nhu ở dưới là lẽ âm dương rất tự nhiên, chính đúng với lẽ thường vũ trụ. Lễ thường đó tức là Lễ, nên đặt tên quẻ bằng Lí.

Soán từ xem tượng quẻ mà phát minh ra nghĩa quẻ, nói rằng: Nội Đoái có tính hòa duyệt, Ngoại Càn có tính cương cường. Lấy tính hòa duyệt mà đứng sau cương cường, dầu người kia cương cường đến thế nào, đụng phải người hòa duyệt cũng bị cảm hóa mà khuất hạ ngay, dầu dữ mấy cũng đổi mặt dữ ra mặt hiền. Tượng như giẫm phải đuôi cọp mà cọp chẳng cắn người. *Vĩ* nghĩa là đuôi; *hổ vĩ* là đuôi cọp;

kiết nghĩa là cần. *Lí hổ vĩ, bất khiết nhân* nghĩa là giẫm phải đuôi cọp mà cọp chẳng cần người. Nói rộng ý ra, thời hề những việc gì dầu đụng phải họa hoạn mà chẳng thương hại đến mình, ấy là đạo lí được hanh thông.

Sách *Trung Dung* có câu *Tổ hoạn nạn hành hồ hoạn nạn* 素患難, 行乎患難, nghĩa là đụng phải hoạn nạn, thời có đạo lí xử hoạn nạn, chính như lời Soán quẻ này.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: *Lí, nhu lí cương dã; duyệt nhi ứng hồ Càn, thị dĩ lí hổ vĩ, bất khiết nhân, hanh. Cương trung chính, lí để vị nhi bất cứu, quang minh dã.*

彖曰: 履, 柔履剛也; 說而應乎乾, 是以履虎尾, 不啞人, 亨. 剛中正, 履帝位而禾疚, 光明也.

Soán viết: Lí, nhu lí cương dã.

Tên quẻ sở dĩ đặt bằng Lí là vì Càn cương ở trên, Đoài nhu ở dưới. Càn cương ở trước, Đoài nhu ở sau, tượng là nhu thuận mà ghé đỡ dương cương vậy.

Duyệt, nhi ứng hồ Càn, thị dĩ lí hổ vĩ, bất khiết nhân, hanh.

Đây là lấy đức quẻ thích lời Soán.

Nội Đoài có đức hòa duyệt, mà ứng phó với tính cương cường, dầu có hoạn nạn, mà cũng chẳng thương hại gì. Vậy nên Soán từ nói rằng: *Lí hổ vĩ, bất khiết nhân, hanh.*

Cương trung chính, lí để vị nhi bất cứu, quang minh dã.

Trên đây đã nói chung toàn Quái, đây là nói riêng một hào Cửu Ngũ. Cửu Ngũ dương cương đắc trung, mà lại đắc chính, có đức ấy mà đứng vào vị chí tôn, thiết là đức xứng kỳ vị. Còn gì tệ bệnh nữa đâu. Như thế mới là có đức thịnh, mà rõ ràng chói chang vậy (*Cứu*: tệ bệnh).

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: *Thượng thiên hạ trạch, Lí. Quân tử dĩ biện thượng hạ, định dân chí.*

象曰: 上天下澤, 履. 君子以辯上下, 定民志.

Quẻ này, Thượng Càn là Thiên, Hạ Đoài là Trạch. Thiên ở trên, Trạch ở dưới là phận vị tự nhiên của tạo hóa bày đặt ra, chẳng phải do ý riêng của người làm. Như thế gọi bằng Lí (Lí tức là lẽ). Quân tử xem tượng ấy, phải biện biệt phận vị kẻ trên, người dưới, khiến cho ý chí nhân dân xu hướng được nhất định.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện chỉ lấy bằng tượng quẻ. Quẻ này trên Càn, dưới Đoài, trên, dưới có phận vị tiệt nhiên. Quân tử xem đó mà biện thượng hạ, định dân chí.

Chúng ta phải biết, chữ *thượng hạ* ở đây chẳng phải phân biệt bằng giai cấp, mà chỉ phân biệt bằng tài năng chức nghiệp. Tùng lai, nhân đạo vẫn rất công bình, rất bình đẳng, nhưng trong nghĩa bình đẳng chỉ cốt chẳng phân biệt giai cấp mà thôi. Chứ như tài năng, chức nghiệp, thời không thể chẳng phân biệt

mà được. Thử xem như một làng, có thể người nào cũng làm lí trưởng được chẳng, hoặc người nào người nào cũng làm seo mỗ được chẳng? Giá phỏng toàn người trong làng ai cũng làm lí trưởng hoặc ai cũng làm seo mỗ thời việc làng làm nổi được không? Vì muốn làm nổi việc làng, tất phải theo ở tài năng chức nghiệp mà sắp đặt, có người làm lí trưởng, có người làm seo mỗ. Vậy sau chí hướng nhân dân ở trong làng, ai nấy cũng lượng tài mình, an phận mình, mà chẳng đến nổi hỗn hào tranh cạnh, kết quả việc làng mới làm xong. Chẳng qua mỗi người có một phần nghĩa vụ, tất nhiên mỗi người được hưởng một phần quyền lợi, thời người cả làng ai nấy cũng như nhau, như thế tức là bình đẳng. Nói tóm lại, thượng hạ chẳng phải là có giai cấp, mà bình đẳng cũng chẳng phải là không thượng hạ. Chẳng qua, thượng hạ chỉ kể bằng tài năng chức nghiệp, bình đẳng chỉ cân nhau bằng quyền lợi nghĩa vụ.

Hai lối ấy như hình tương phản, mà kì thực tương thành. Sách *Trung Dung* có câu: *Đạo tịnh hành nhi bất tương bội* 道並行而不相悖, nghĩa là đường vẫn hai lối đều đi mà chẳng chống trái nhau, chính là lẽ ấy. Giả sử có một ngày xã hội tuyệt nhiên vô thượng hạ, tất phải chờ đến toàn loài người ai nấy cũng tài năng in nhau, ai nấy cũng chức nghiệp in nhau, lí tưởng ấy có thực hiện được hay không? Nếu lí tưởng ấy mà chưa thực hiện được, thời câu *biện thượng hạ, định dân chí* còn đương thiết dụng ở đời bây giờ.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Tổ lí, vãng, vô cữu.

初九: 素履, 往無咎.

Sơ Cửu có đức dương cương mà ở vị Sơ là dưới hết toàn quẻ, tượng như người bắt đầu mới ra đời, bao nhiêu hoàn cảnh với tập quán chưa hệ lụy được mình, ấy là *tổ*.

Người đương buổi đó, chỉ nên gìn giữ lấy bản chất mình cho trong trắng, chớ để những màu đen nét xấu bề ngoài trây nhuộm, ấy là *tổ lí*. Như thế mà ra với đời là *tổ lí, vãng*, tất không đến nỗi thất thân nhục kỉ, ấy là vô cữu.

PHỤ CHÚ: Chữ *tổ* ở hào này nghĩa như chữ *tổ* ở câu: *Tổ kì vị nhi hành* 素其位而行 ở sách *Trung Dung*, nghĩa là chỉ theo địa vị bản phận của mình mà làm, chẳng trái với đạo lí, cũng chẳng sai nghĩa vụ của mình tức là *tổ lí*. Nghĩa vụ mình là cốt làm cho xứng đáng một con người, nhưng địa vị mình hãy còn ti hạ thời tùy theo địa vị mình mà làm cho đúng nghĩa vụ mình, tất phải như Sơ Cửu này.

Ngày xưa, thầy Nhan Uyên ở ngõ hẹp mà *bất cải kì lạc* 不改其樂; ông Khổng Minh cày ở Nam Dương mà *bất cầu vãn đạt ư chư hầu* 不求聞達於諸侯, chính đúng nghĩa hào này.

Tượng viết: *Tổ lí chi vãng, độc hành nguyên dã.*

象曰: 素履之往, 獨行願也.

Sơ Cửu chỉ giữ một cách đạm bạc vô cầu mà bước ra với đời là chỉ mình làm chí nguyện mình, chẳng đua đuổi ở đường danh lợi đó vậy.

Nguyện: chí của mình sở nguyện, cũng như nghĩa chữ *hi* (hi: trông mong). *Sĩ hi hiên, hiên hi thánh, thánh hi thiên* 士希賢, 賢希聖, 聖希天.

2. Cửu Nhị: Lí đạo thân thân, u nhân, trinh, cát

九二: 履道坦坦, 幽人貞吉.

Hào Cửu vị Nhị: dương cương mà đặc trung, vẫn là hiền nhân, quân tử. Vì ở trên không chính ứng, độc thân vô viện, tượng là quân tử bất ngộ thời. Nếu những phùng lưu tục xử vào hoàn cảnh ấy, tất gay go khó chịu, duy Cửu Nhị có đức cương trung nên lạc đạo tự đắc, xem đường lối mình bước đó rất bình thản khoan thai, chỉ lấy *lí đạo thản thản* mà thôi.

Đạo nghĩa là đường; *lí đạo* nghĩa là đường mình giẫm bước; *thản thản* nghĩa là bằng phẳng lắm. Tuy nhiên, hoàn cảnh Cửu Nhị vì bức cận với Lục Tam: Tam bất trung, bất chính là một tay xu quyền trực thể, Nhị gần với nó, e gần mực mà đen chẳng? Nên thánh nhân có lời răn rằng: Nhị có tài dương cương, có chí tiến thủ, nhưng chớ khinh suất, mà bị Lục Tam dẫn dụ, phải hết sức êm đềm kín lặng làm một người u nhân trinh, chính. Thế mới được cát (*U*: kín lặng).

Tượng viết: U nhân trinh cát, trung bất tự loạn dã.

象曰: 幽人貞吉, 中不自亂也.

Cửu Nhị: sở dĩ được u nhân trinh cát là vì Cửu Nhị có đức trung, chẳng bao giờ tự mình rối loạn lòng mình vậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ Tượng Truyện xem qua, thời rất tâm thương, nhưng xét kỹ lại, thời thiệt là một bậc đại trượng phu như lời thầy Mạnh dạy: *Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất* 富貴不能淫, 貧賤不能移, 威武不能屈.

3. *Lục Tam: Diếu năng thị, bí năng lí, lí hổ vĩ, khiết nhân, hung. Võ nhân vi vu đại quân.*

六三: 眇能視, 跛能履, 履虎尾, 咥人, 凶. 武人為乎大君.

Hào Lục vị Tam bản thể là âm nhu mà lại ở vị dương cương. Bản thân đã bất trung chính, mà lại tiếp liền ba hào dương quẻ Càn là một bầy dương thượng tiến. tam tài hèn yếu mà chí cương cường, chẳng biết đặc đức lượng lực, toan đua theo với bầy dương; tượng như người mù một mắt mà tự thị mình hay dòm, người thọt một chân mà tự thị mình hay đi.

(*Diếu*: một mắt mù; *bí*: què, cũng có nghĩa là thọt chân).

Một hạng người vô tài đức mà táo suất như thế, chắc cũng đâm đầu vào vùng nguy hiểm mà bị chết toi. Tượng như giẫm phải đuôi cọp mà bị cọp cắn chết người, chắc hung đó rồi. Lại nhân vì Lục Tam ở trên hết Nội Quái là một người táo bạo mà ở vị trên người, tất nhiên cũng bị người đánh đổ. Tượng như người võ phu mà làm việc đại quân.

Tượng viết: Diếu năng thị, bất túc dĩ hữu minh dã; bí năng lí, bất túc dĩ dữ hành dã; khiết nhân chi hung, vị bất đáng dã. Võ nhân vi vu đại quân, chí cương dã.

象曰: 眇能視, 不足以有明也; 跛能履, 不足以與行也; 咥人之凶, 位不當也. 武人為于大君, 志剛也.

Hay dòm mà dòm bằng một cách diếu, còn lấy gì làm sáng đâu. Hay đi mà đi bằng một cách bí, còn lấy gì mà khiến nó đi được đâu. Bị họa bằng khiết nhân là vì vị Tam bất trung, bất chính vậy.

Âm ở vị dương là bất chính, ở vị trên hết Nội Quái là bất trung, nói gộp lại là vì bất đáng.

Võ nhân mà làm việc đại quân là vì chí Tam cương bạo, không nhảy thời không ăn, nhưng chỉ kết quả

là hung mà thôi.

4. *Cửu Tứ: Lí hổ vĩ, sóc sóc, chung cát.*

九四: 履虎尾, 愬愬, 終吉.

Hào Cửu vị Tứ cũng bất trung, bất chính như Lục Tam, và lại đứng sau một vị dương cương cư tôn là Cửu Ngũ, tượng như giẫm phải đuôi cọp. Theo hoàn cảnh Cửu Tứ e chẳng khỏi nguy hiểm, nhưng vì Tứ ở vị nhu, lấy nhu chế cương nên biết sợ hãi giữ gìn, kết quả cũng được toàn thân miễn họa mà cát (*Sóc sóc là ý răn sợ*).

Tượng viết: Sóc sóc, chung cát, chí hành dã.

象曰: 愬愬, 終吉, 志行也.

Cửu Tứ theo về hoàn cảnh, vẫn khó được cát, nhưng Hào từ lại nói: *Sóc sóc, chung cát* là vì Tứ có chí nhu thuận mà đi được trôi chảy vậy.

PHỤ CHÚ: Lục Tam với Cửu Tứ thấy bất trung chính nhưng khác nhau ở chỗ: Lục Tam thời thể nhu mà chí cương, Cửu Tứ thời thể cương mà chí nhu. Thể nhu mà chí cương, thời tài chẳng được như sở nguyện nên cấp tảo mà mắc lấy hung. Thể cương mà chí nhu nên biết giữ mình tránh họa mà được chung cát. Xem hai hào này cũng rõ được một lẽ biến hóa ở trong Dịch học.

Thông thường, hào vị thuộc về bản chất, hào thể thuộc về chí hướng, duy hai hào này thời khác thế, hào thể là bản chất, hào vị là chí hướng.

5. *Cửu Ngũ: Quyết lí, trinh lệ.*

九五: 夬履, 貞厲.

Cửu Ngũ ở chính giữa Ngoại Càn, vẫn sẵn có tính dương cương, mà lại Cửu cư Ngũ là đắc chính lại đắc trung.

Có đức dương cương, trung chính mà ở vị Ngũ là vị chí tôn. Đức như thế, vị như thế, và lại những người ở dưới mình là Hạ Đồi, tất thấy hòa duyệt với mình, chắc là đường đi nước bước chẳng gì nghi ngại, chí cương quyết lí hành. Tuy nhiên, xử vị tôn, lâm cảnh thuận, thường hay đến nỗi ý tài cương mình mà chuyên quyết độc đoán, e có khi lầm lỗi mà gây ra mối nguy hiểm nên thánh nhân lại răn rằng: Quyết lí chưa chắc là đã tận thiện, tận mỹ. Nếu như thế mà cứ một mực thẳng tay, dầu có đắc chính nữa cũng là nguy đạo.

Tượng viết: Quyết lí trinh lệ, vị chính đáng dã.

象曰: 夬履貞厲, 位正當也.

Cửu Ngũ vẫn đáng được toàn mỹ, có sao thánh nhân lại bảo dầu chính cũng nguy? Đó là vì Cửu Ngũ chính đang ở giữa vị chí tôn, sợ có lúc ý tài thị thế mà thành ra một người độc tài chuyên chế chẳng?

PHỤ CHÚ: Hào Ngũ ở vị chí tôn, chính là vị nguyên thủ ở trong một nước. Xưa nay quốc gia xã hội sở dĩ mắc họa *độc phu chuyên chế* là vì những hạng người cậy tài thông minh, ý thế sùng cao mà độc đoán chuyên quyết, thường đến nỗi phạm vào tội chuyên chế, nên thánh nhân lấy hai chữ *trinh, lệ* răn

cho. Ý nói: Dầu cương mình đến thế nào, tôn quý đến thế nào, mà cứ một mực quyết lí hoài, cũng là nguy hiểm.

6. *Thượng Cửu: Thị lí khảo tường, kì toàn nguyên cát.*

上九: 視履考祥, 其旋元吉.

Hào này cuối cùng quẻ Lí, tượng là kết thúc lịch sử của một người; bây giờ phải xem xét nhất sinh sở hành, phải hay trái lành hay dữ, để đoán định trăm triệu tương lai của mình. *Khảo*: xét; *tường*: chiêm; *thảo tường*: xét trước họa hay phúc, dữ hay lành.

Nếu xem những điều nhất sinh sở hành mà tất thấy đã hoàn toàn chẳng gì khuyết điểm thời tất được tốt lành lớn. (*Kì* là đại danh từ, thay cho việc mình làm; *toàn* nghĩa là trọn vẹn đầu đuôi).

Tượng viết: Nguyên cát tại thượng, đại hữu khánh dã.

象曰: 元吉在上, 大有慶也.

Ở trên hết quẻ Lí, mà được chữ nguyên cát là bởi vì lí chi chung mà đã tận thiện tận mỹ, chắc là có phúc lớn vậy.

Chữ *đại* là thích nghĩa chữ *nguyên*; chữ *khánh* là thích nghĩa chữ *cát*.

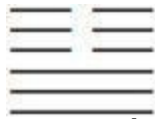
PHỤ CHÚ: Hào từ Thượng Cửu quẻ Lí, cách thủ nghĩa cùng in như Thượng Cửu quẻ Tiểu Súc; thông lệ Hào từ mỗi quẻ thời chỉ thủ nghĩa bản thân hào ấy. Duy hai hào này thời thủ nghĩa bằng toàn quẻ. Thượng Cửu quẻ Súc là ở cuối cùng thì Súc nên thánh nhân lo cho tiểu nhân quá thịnh, mà nói rằng: *Quân tử chinh hung*, Thượng Cửu quẻ Lí là lí đạo đã đến lúc hoàn thành nên thánh nhân mừng cho đạo quân tử được viên mãn, mà nói rằng: *Kì toàn nguyên cát*.

Chúng ta mở pho *Dịch*, bắt đầu thấy quẻ *Càn*, quẻ *Khôn* là biết rằng có trời đất. Đến quẻ *Truân* thời có vạn vật, mà loài người cũng từ đó phát sinh. Vì mong mỏi mà cần phải dạy nên có quẻ *Mông*. Vì có ăn uống mà cần phải nuôi nên có quẻ *Nhu*. Vì ăn uống mà sinh ra tranh nhau nên có quẻ *Tụng*. Vì đấu tranh mà cần có quân chúng nên có quẻ *Sư*. Vì nhân chúng mà cần phải liên lạc nên có quẻ *Tĩ*. Vì người đông nhóm mà cần phải có chốn nuôi chứa nên có quẻ *Tiểu Súc*. Vì đã súc được đông người, tất phải có trật tự nên có quẻ *Lí*.

Xem suốt hết tất thấy quẻ, thời thấy được giáo dưỡng, kinh tế, chính trị, hình phạt, lễ độ giống gì, giống gì quan hệ với nhân sinh thế đạo, đều đã đầy đủ hoàn toàn.

Bây giờ mới tiến vào cảnh tượng thái bình. Vậy nên sau quẻ *Lí* tiếp lấy quẻ *Thái*.

11. QUÊ ĐỊA THIÊN THÁI

Khôn trên; Kiên dưới

Quẻ này là quẻ Địa Thiên Thái. Càn ở dưới cũng là Nội Càn, Khôn ở trên là Ngoại Khôn. Khôn là Địa, Càn là Thiên, nên tên quẻ đọc bằng Địa Thiên Thái.

TỰ QUÁI

Tự quái: Lí nhi thái, nhiên hậu an, cổ thụ chi dĩ Thái, Thái giả thông dã

序卦: 履而泰, 然後安, 故受之以泰, 泰者通也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Lí tiếp lấy quẻ Thái là vì có sao? Bởi vì Lí nghĩa là lẽ, cũng có nghĩa là giày là đi; giày đi được an ổn, vậy sau mới thỏa thích. Vậy nên sau quẻ Lí tiếp lấy quẻ Thái. Thái nghĩa là an thích, cũng có nghĩa là thông thuận.

Tượng quẻ này, Khôn âm ở trên là khí âm thượng đẳng mà giao tiếp với dương. Càn dương ở dưới là khí dương hạ đẳng mà giao tiếp với âm. Nhị khí giao hòa với nhau, thời vạn vật sinh trưởng mà được thông thái, nên đặt tên quẻ bằng Thái.

PHỤ CHÚ: Khí âm dương nguyên là vô hình, đã vô hình, thời không chỉ rõ ra được. Vậy phải mượn ba vạch quẻ để miêu tả khí vô hình. Ba nét Càn ở dưới thời thấy là thiên tại hạ, nhưng thiên đó chẳng phải là thiên hữu tượng, mà thiên chỉ là khí dương. Ba nét Khôn ở trên thời thấy là địa tại thượng, nhưng địa đó chẳng phải là địa hữu hình, mà địa chỉ là khí âm.

Khí âm thông lên, khí dương thông xuống. Thế là âm dương hòa hiệp, thiên, địa tương giao, nên đặt tên quẻ bằng Thái.

Nếu như thiên, địa hữu hình, mà địa trên, thiên dưới, té ra thiên, địa điên đảo, như câu người ta thường nói: *Huyền hoàng dịch vị*, lại còn thành ra thế giới gì nữa, xin ai học Dịch chớ nhận lầm. Trái lại, thiên thượng, địa hạ, mà nói rằng Bĩ, cũng ý nghĩa như thế.

SOÁN TỪ

Thái, tiểu vãng, đại lai, cát hanh.

泰, 小往大來, 吉, 亨.

Ý nghĩa tên quẻ sở dĩ đặt bằng Thái, đã thích rõ như trên đây. Đây chỉ thích nghĩa Quái từ.

Tiểu chỉ vào âm; đại chỉ vào dương; vãng là qua ở phía ngoài; lai là lại ở phía trong.

Quẻ này: Ba âm ở Ngoại Quái là âm qua ở ngoài; ba dương ở Nội Quái là dương lại ở trong. Theo về hình tượng ở trên mặt quẻ, có hai ý nghĩa: Một là, dương là khí trời hạ giáng, mà giao với đất, âm là khí đất thượng thăng mà giao với trời, trời đất giao với nhau là âm dương hòa sướng, thời vạn vật sinh thành, đó là Thái thuộc về thiên đạo. lại một nghĩa thuộc về nhân sự: *đại* là quân thượng, tượng như Càn; *tiểu* là thần hạ, tượng như Khôn. Khôn thượng, tức là phe thần hạ đem hết tinh thành mà cung cấp cho quân thượng. Càn hạ, tức là phe quân thượng ti đáng thân thể mà chiều đại thần hạ: cũng là *tiểu vãng, đại lai* mà thành được Thái ở việc nước.

Lại nói rộng ra đến việc thiên hạ, bao nhiêu dương là quân tử, bao nhiêu âm là tiểu nhân. Càn ở Nội Quái, tượng là quân tử đắc thế mà dụng sự tại Nội; Khôn ở Ngoại Quái, tượng là tiểu nhân thất thế mà lánh xa tại ngoại. Đó cũng là *tiểu vãng, đại lai* mà thành được Thái ở trong thiên hạ.

Thiên thì, nhân sự đã thấy được như thế mới là tốt lành và hanh thông.

PHỤ CHÚ: Học giả đọc Dịch hết quẻ này nên nghiên cứu lẽ âm, dương tiêu, trưởng ở trong Dịch. Ở trong vũ trụ tuần hoàn biến hóa, dầu không gian hay thì gian, kể dọc từ vô thủy đến vô chung, kể ngang từ Nam cực đến Bắc cực, chẳng biết bao nhiêu là việc phúc họa lành dữ, thịnh suy, trị, loạn, rút cùng lại thời chỉ có âm, dương đáp đối nhau tác dụng mà thôi.

Lệ trong Dịch: dương là minh, âm là ám; dương là thực, âm là hư; dương là phú, âm là bần; dương là quý, âm là tiện; dương là đại, âm là tiểu.

Ở trên mặt chữ vẫn có phân biệt như thế, nhưng theo về chí ý của Dịch, âm và dương vẫn đáp đối nhau mà tác dụng, chẳng bao giờ cô dương mà sinh, cũng chẳng bao giờ độc âm mà thành, âm tất nhờ có dương mà thành, dương tất nhờ có âm mới sinh.

Vẫn là lẽ tự nhiên, vạn cổ bất dịch, nhưng đó chỉ luận lí mà thôi, đến như nói sự thực, thời phúc hay họa lành hay dữ, lại kết quả vì âm tiêu, [dương] trưởng tranh nhau mà sinh ra, lẽ ấy quan hệ rất lớn.

Vì có sao vậy? Dương có tượng là quân tử, âm có tượng là tiểu nhân. Hễ những người nhân cách *quang minh chính đại* là quân tử, mà thuộc về phần dương. Hễ những người nhân cách *nhu hiểm tì tà* là tiểu nhân, mà thuộc về phần âm. Về phần thiên đạo, chẳng bao giờ âm, dương thiếu một phía mà thành được; về phần nhân sự chẳng bao giờ quân tử, tiểu nhân thiếu một phía mà làm được.

Nhưng mà mũi nhọn quan hệ thời cốt ở tiêu, trưởng về phía nào? Dương trưởng, âm tiêu thời thiên đạo mới thái được. Quân tử trưởng, tiểu nhân tiêu thời nhân sự mới thái được.

Trái lại, âm trưởng, dương tiêu, thời thiên đạo bĩ: tiểu nhân trưởng, quân tử tiêu, thời nhân sự bĩ. Dịch là *dĩ thiên đạo minh nhân sự* 易以天道明人事. Vậy nên có hai quẻ Thái và Bĩ.

Hai quẻ ấy thấy ba nét âm, ba nét dương, hai bên vẫn cân địch nhau, nhưng vì quẻ Thái thời dương đương lúc trưởng thịnh, mà âm đã đến lúc tiêu mòn, tượng là quân tử đạo trưởng, tiểu nhân đạo tiêu, thời thành ra Thái.

Trái lại, quẻ Bĩ thời âm đương lúc trưởng thịnh mà dương đã đến lúc tiêu mòn, tượng là tiểu nhân đạo trưởng, mà quân tử đạo tiêu nên thành ra Bĩ. Nhân quả rất hiển nhiên, nhưng chúng ta muốn chứng minh cho rõ lí âm, dương tiêu, trưởng, thời phải giải thích như thế này:

Nguyên thuần âm là quẻ Khôn là âm thịnh chi cực, cực thời phải tiêu, nhân đó một nét dương thay vào dưới Khôn Sơ thành ra quẻ *Phục*. Phục là nhất dương mới sinh, sinh đến hai nét, thành ra quẻ *Lâm*. Quẻ *Lâm* là quẻ Khôn biến đến hai nét là Nhị dương đã tiệm trưởng, từ đó dương trưởng lần lần; Khôn âm biến đến ba nét thành ra quẻ *Thái nên* quẻ Thái có tam dương ở Nội Quái, mà thành ra Nội Càn, Ngoại Khôn. Xem như tầng thứ quái biến, thời dương có thể chiếm phần ưu thắng, âm có cơ chịu đường liệt bại, vì thế mà dương trưởng hoài, âm tiêu hoài. Dương trưởng đến bốn nét thời thành quẻ *Đại Tráng*, âm chỉ còn hai nét mà thôi; dương lại trưởng thêm đến năm nét thành ra quẻ *Quải*, âm chỉ một nét mà thôi. Chốc thời *Khôn* biến cả sáu nét, mà toàn sáu nét hóa ra dương, thành quẻ *Bát Thuần*

Càn. *Càn* là dương trưởng chi cực, trưởng cực tức phải tiêu, mới có một âm thay vào dưới *Càn* *Sơ* thành ra quẻ *Cấu*, *Cấu* là nhất âm mới sinh, từ đó sắp đi âm sinh lần lần, dương tiêu lần lần, quẻ *Cấu* sang quẻ *Độn*, quẻ *Độn* sang quẻ *Bĩ*, đến quẻ *Bĩ* âm có thể chiếm phần ưu thắng, dương có cơ chịu đường liệt bại, tiêu cứ tiêu lần lần, trưởng cứ trưởng lần lần. Trải qua quẻ *Quán*, quẻ *Bác*, thời đến nỗi dương mòn hết, mà tất thấy sáu nét dương biến hết, thành ra *Bát Thuần Khôn*, lại là âm thịnh chi cực. Nhất tiêu, nhất trưởng, nhất trưởng, nhất tiêu, thử trưởng tắc bỉ tiêu, thử tiêu tắc bỉ trưởng, chính là điều dụng của tạo hóa, mà cũng là tính lí của Dịch học.

Chúng ta chớ thấy mấy vạch đứt, vạch liền mà xem làm đồ vô dụng.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Thái, tiểu vãng đại lai, cát hanh, tắc thị thiên địa giao nhi vạn vật thông dã, thượng hạ giao nhi kì chí đồng dã. Nội dương nhi ngoại âm, nội kiện nhi ngoại thuận, nội quân tử nhi ngoại tiểu nhân, quân tử đạo trưởng, tiểu nhân đạo tiêu dã.

彖曰：泰，小往大來，吉亨，則是天地交而萬物通也，上下交而其志同也。內陽而外陰，內健而外順，內君子而外小人，君子道長，小人道消也。

Soán viết: Thái, tiểu vãng đại lai, cát hanh, tắc thị thiên địa giao nhi vạn vật thông dã, thượng hạ giao nhi kì chí đồng dã.

Xem Soán từ Thái, tiểu vãng đại lai cát hanh, Thế thời trời đất giao với nhau, mà vạn vật được thông vậy. Suy vào việc người, trên dưới giao với nhau, mà chí ý cả hai bên đồng vậy. (Chữ *kì* là đại danh từ chỉ cả hai bên).

Nội dương nhi ngoại âm, nội kiện nhi ngoại thuận, nội quân tử nhi ngoại tiểu nhân, quân tử đạo trưởng, tiểu nhân đạo tiêu dã.

Xem thể quẻ ba nét *Càn* ở trong, ba nét *Khôn* ở ngoài, thể là khí dương ở trong, khí âm ở ngoài, tính cương kiện ở trong, mà tính nhu thuận ở ngoài, âm, dương là khí của *Càn*, *Khôn*, kiện, thuận là đức của *Càn*, *Khôn*. Lại theo thể quẻ mà nói về nhân sự, thời ba dương ở Nội Quái tượng là quân tử dụng sự tại nội, ba âm ở Ngoại Quái tượng là tiểu nhân thừa hành tại ngoại, dương càng ngày càng trưởng thêm là đạo quân tử càng ngày càng lớn thêm, âm càng ngày càng tiêu lần là đạo tiểu nhân càng ngày càng suy lần. Có như thế mới thành được Thái.

PHỤ CHÚ: Chữ *âm*, *dương* là thuộc về phần khí. Chữ *kiện*, *thuận* là thuộc về đức tính. Chữ *quân tử*, *tiểu nhân* là thuộc về phần loài người.

Đọc *Soán Truyện* đến đây, rất quan hệ là câu: *Quân tử đạo trưởng, tiểu nhân đạo tiêu*. Theo tâm lí thánh nhân, vẫn trông mong cho người đời rất là quân tử, nhưng việc ấy không thể nào làm được. Hễ đạo trời đã có dương tất cũng có âm. Vậy nên loài người đã có quân tử tất cũng có tiểu nhân. Chỉ duy quân tử đứng vào địa vị chủ động, thời đạo quân tử được trưởng, tiểu nhân đứng vào địa vị bị động, thời đạo tiểu nhân phải tiêu. Như thế, thời đạo đời được hanh thái.

Quân tử chỉ là người tốt, vì sao lại đặt tên bằng quân tử?

Nguyên thuở xưa đặt danh từ ấy còn chú trọng về luân lí đời xưa. Ra gánh việc quốc gia, thời đứng tư cách một người vì quân, ở trong gia đình thời đứng tư cách một người vì tử. Thế là hạng người làm bậc trên cũng tốt làm việc dưới cũng tốt, góp cả hai nghĩa ấy mà đặt tên nên gọi bằng quân tử, mà cũng

là một người đúng tư cách làm người. Nếu gọi bằng thánh nhân cũng có thể được. Chữ tiểu nhân thời không ý nghĩa gì sâu xa, chỉ là một hạng người âm hiểm tí bĩ chẳng xứng đáng tư cách làm người. Vậy nên gọi bằng tiểu nhân. Nguyên lai, ý nghĩa chữ *nhân* lớn lắm. Nhân là phối dịch với thiên, địa mà làm tam tài kia mà, nay nó chỉ loài tiểu mà thôi, chẳng xứng đáng được nhân, nên gọi bằng tiểu nhân. Còn như sách vở các chốn khác cũng có lúc nói bằng địa vị mà chia làm quân tử, tiểu nhân, có nghĩa: quân tử là bậc trên, tiểu nhân là bậc dưới, nhưng đó chỉ nghĩa hẹp mà thôi, chẳng phải thật ý nghĩa quân tử, tiểu nhân. Chúng ta đọc sách chớ câu nệ những chữ ấy. Lại theo miệng thế tục, có một danh từ tiểu nhân là người bé, tương đối với đại nhân là người lớn, trái hẳn với chữ tiểu nhân ở đây.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thiên địa giao, Thái, hậu dĩ tài thành thiên địa chi đạo, phụ tướng thiên địa chi nghi, dĩ tả hữu dân.

象曰：天地交，泰，後以裁成天地之道，輔相天地之宜，以左右民。

Thích nghĩa chữ một: *Tài* nghĩa là xen cắt; *thành* nghĩa là tròn khéo; *phụ tướng* nghĩa là giúp đỡ; *đạo* nghĩa là nguyên tắc; *nghi* nghĩa là phương pháp; *tả hữu* nghĩa là bên vực đề huề.

Bây giờ mới thích toàn văn.

Hình thiên vẫn ở phía trên, bây giờ Càn hạ là thiên khí hạ giao với địa. Hình địa vẫn ở phía dưới, bây giờ Khôn thượng là địa khí thượng giao với thiên. Thiên, địa giao mà âm, dương hòa thời vạn vật sừng ạt cả thảy, ấy là Thái.

Người nguyên thủ ở trong một nước gọi bằng hậu, chính là người có quyền thay gánh của trời đất nên phải thể lòng trời đất sinh thành vạn vật, mà lo bổ cứu những chốn khuyết hãm cho trời đất, tỉ như: Trời có nóng lạnh, hình đất có cao thấp, nhưng tự trung có thái quá, có bất cập, thời thánh nhân nhân đó mà sửa sang, xét cắt, khiến cho đâu đó cũng vuông tròn thành tự, ấy là *tài thành thiên địa chi đạo*. Lại tỉ như: Mùa Xuân phát sinh vạn vật, mùa Thu thành thực vạn vật, thánh nhân cũng nhân thiên thì tự nhiên mà dạy cho người ta mùa Xuân cày, mùa Thu gặt.

Lại tỉ như: Chốn đất cao thích trồng cây, chốn nước sâu tiện thủy lợi, thánh nhân nhân địa thể tự nhiên, mà dạy cho ta cách làm ruộng, nấu muối, v.v. Những việc ấy là *phụ tướng thiên địa chi nghi*.

Đạo là nguyên lí tự nhiên; *nghi* là thuộc về sự lí đương nhiên; thánh nhân hết lòng hết sức xem xét ở hai lẽ ấy mà đưa ra thực hành, cốt cho dân sinh được đầy đủ, dân dụng được tiện lợi, để phù trì cứu hộ dân, ấy là *tả hữu dân*. Như thế là công việc của thánh nhân làm ra Thái, cũng như thiên, địa giao mà thành đạo Thái.

PHỤ CHÚ: Xem suốt từ Càn, Khôn sắp xuống quẻ Lí, bình quân nét âm nét dương, bên nào cũng ba mươi nét vạch. Thế là âm dương chẳng bên nào quá, chẳng bên nào bất cập, chung sức với nhau mà thành công tạo hóa. Vậy nên được Thái.

Khi đã được Thái rồi, thời chỉ lo cái gì thái quá thời phải hạn chế lại, cái gì bất cập thời phải bổ trợ thêm. Vạn sự các đắc kì trung, vạn vật các đắc kì sở, ấy là công hiệu thánh nhân tài thành phụ tướng mà được như thế.

Trái lại, dầu thiên thì làm ích cho người, địa lợi làm lợi cho người, mà không phương pháp tài thành phụ tướng khiến cho thỏa thích bình quân, tất nhiên có thái quá, có bất cập, hiện ra vô số tình hình bất bình đẳng ở trong xã hội. Hoặc giàu quá chừng giàu, hoặc đói quá chừng đói, hoặc sừng quá chừng

sướng, hoặc khổ quá chừng khổ, hoặc người trên quá chừng áp chế người dưới, hoặc người dưới quá chừng ghen ghét người trên. Tổng chi, vì không cách tài thành phụ tướng để tả hữu dân mà thôi. Hai chữ tả, hữu rất có ý vị. Tỉ như: giống gì quá méch về tả, thời ta sửa lại cho sang hữu chút đỉnh, giống gì quá méch về hữu thời ta sửa lại cho sang tả chút đỉnh, cốt làm cho ai nấy cũng thỏa thích sở nguyện cho được sở cung vừa cập sở cầu, chính là nghĩa chữ tả, hữu. Chữ tả, hữu, nếu theo danh từ mà giải thích thời có nghĩa *tả* là trước, *hữu* là sau, *tả* là cao, *hữu* là thấp. Nhân nhích sắp đặt trước sau cao thấp, khỏi tệ chênh lệch bất bình, tức là *tả hữu dân*.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Bạt mao như, dĩ kì vị, chinh cát.

初九: 拔茅茹, 以其彙, 征吉.

Bạt nghĩa là rút; *mao* nghĩa là bụi sậy; *như* nghĩa là ngum rễ, ví nghĩa là bày loài; *chinh* nghĩa là tấn lên.

Hào Cửu ở vị Sơ là một hạng người có tài cương minh mà còn ở vị thấp. Vì ở thì Thái, ba hào dương ở Nội Quái chính là một bày quân tử dất nhau mà lên. Sơ tuy ở vị thấp, nhưng cặp với hai vị trên đồng thì tịnh tấn. Tượng như rút ngum rễ sậy, vừa rút một cây mà cả ngum lên hết. Quân tử ở đời Thái, cũng dất nhau lên như thế, còn có việc gì làm chẳng xong.

Bạt mao như, dĩ kỉ vị là tỉ dụ bằng quân tử tịnh tấn là tạo nhân của thì Thái. *Chinh cát*, tức là kết quả.

Tượng viết: Bạt mao, chinh cát, chí tại ngoại dã.

象曰: 拔茅, 征吉, 志在外也.

Bạt mao, chinh cát là tam dương đồng chí với nhau, muốn thượng tiến ở Ngoại Quái; là đảng quân tử đồng chí tiến với nhau, muốn ra gánh việc thiên hạ.

Chữ ngoại theo ở mặt quẻ, thời chỉ quẻ trên, theo về ý thánh nhân, thời ngoại là thiên hạ. Xưa nay Thánh hiền quân tử sở dĩ gặp thì câu tiến, dất nhau kéo lên, há vị nhất thân nhất gia đâu.

Nguyên hoài bảo các ngài, nhỏ thời việc nhất quốc, lớn thời việc nhất xã hội; nhỏ thời việc dân, lớn thời việc cả thế giới, hoàn toàn ở ngoài thân gia mình nên nói rằng: *Chí tại ngoại*.

2. Cửu Nhị: Bao hoang, dụng bằng hà, bất hà duy, bằng vong, đắc thượng vu trung hàng.

九二: 苞荒, 用馮河, 不遐遺, 朋亡, 得尚于中行.

Hào từ này đạo lí rất hoàn toàn, quy mô rất đầy đủ, nhưng vì văn tự quá tinh thâm nên khó giải, xin học giả chịu khó mà nhận cho kĩ.

Bao nghĩa là bọc; *hoang* nghĩa là uế tạp, cũng có nghĩa là phiền rối; *bằng hà* nghĩa là mình truồng lội qua sông; *hà* nghĩa là xa, cũng có nghĩa là sơ viện; *bằng* nghĩa là phe phái về mình; *vương* nghĩa là quên hẳn; *thượng* nghĩa là phối hợp, cũng có nghĩa là vừa đúng; *trung*, đắc trung; *hàng* nghĩa là đường đi, dùng vào đây thời *hàng* là đạo.

Cửu Nhị dương cương đắc trung, vẫn là một bậc quân tử; gặp thì Thái, trên có vị nguyên thủ là *Lục Ngũ* nhu thuận đắc trung, hạ ứng với Nhị, thượng hạ đồng đức mà suy thành tương tín với nhau. Vì *Lục Ngũ* nhu thuận, tài vẫn thua Nhị nên phải hết lòng tín nhiệm Nhị, Nhị mới là tay chủ động ở thì Thái.

Sinh gặp hoàn cảnh như thế, lại chung quanh có hai dương đồng chí với mình, dất nhau ra gánh việc té

thê an bang, trách nhiệm đã quá chùng lớn, tất thủ đoạn phải quá chùng giỏi, mà đạo đức cũng phải quá chùng cao nên công việc tác dụng có bốn câu như dưới này:

Một là kể về *độ lượng*, hai là kể về *khí phách*, ba là kể về *kế hoạch*, bốn là kể về *công đức*, *công tâm*. Bốn đức ấy lại phải tất thảy cho đúng với đạo trung.

Nay thích điều thứ nhất:

Bao hoang:

Vì thời đại mới bước qua vào Thái, mầm mới tuy đương lên mà rác cũ vẫn chưa quét sạch. Nếu người độ lượng chật hẹp, e đến nỗi tất ác thái thậm, trừ tệ thái cấp, hay hóa ra dở cũng có lẽ. Vậy nên xử vào thì này, gánh công việc trị Thái, tất phải có độ lượng cho lớn rộng, sẽ bao bọc được những loài uế tạp, khử tiểu nhân, trừ tệ chính làm bằng một cách thung dung. Thế thời dụng nhân mới được đủ tài, mà làm việc mới có thứ tự, ấy là bao hoang.

Thích điều thứ hai:

Dụng bằng hà:

Xưa nay những người độ lượng khoan hồng, thường mắc tệ nhân nhu bất đoán. Huống gì đương thì Thái, phá hoại vừa xong, bắt đầu kiến thiết. Những việc đỉnh tân cách cố, nhiều hạng người thủ thường tuần cựu, sinh ra tệ du dự nhân tuần, tất phải dùng bằng một cách cương đoán, đủ cả gan mạo hiểm, rán hết sức tấn thủ. Ngộ việc đáng quyết thời quyết ngay, tượng như người có gan liêu, truồng mình qua sông mà chẳng khiếp sợ, nên nói rằng: *Dụng bằng hà*. Câu ấy là mượn cách thí dụ để hình dung tài cương quả, chứ chẳng phải như câu: *Bạo hổ bằng hà* 暴虎馮河 ở trong sách *Luận Ngữ*.

Thích điều thứ ba:

Bất hà duy:

Tùng lai, những người có độ lượng khoan hồng, thường hay tính việc lớn mà quên việc nhỏ, có khí phách cương quả, thường nóng nảy mà chẳng kịp tình tường. Muốn tránh khỏi những tệ bệnh ấy tất phải mưu lự cho cẩn mật, kế hoạch cho tinh tường. Dầu những việc xa khơi nhỏ mọn mà cũng chẳng bao giờ để sót thiếu, ấy là: *Bất hà duy*.

Đức Khổng có câu: *Nhàn vô viễn lự tất hữu cận ưu*, nghĩa là người không tính nghĩ điều xa, tất có điều nguy hiểm gần.

Ông Tôn Chân Nhân có câu: *Đorm dục đại, nhi tâm dục tiểu*, nghĩa là gan làm việc muốn cho lớn, mà lòng nghĩ việc muốn cho nhỏ.

Trên đây nói *dụng bằng hà* là dorm đại; *bất hà duy* là tâm tiểu viễn lự.

Thích điều thứ tư:

Bằng vong:

Công việc xử Thái như ba câu trên, nhưng còn lo sợ vì họa bằng đảng, bởi vì ở thì Thái, đảng quân tử tuy vẫn nhiều, nhưng đạo trị Thái, tất phải đại công vô tư. Hễ người nào có điều tốt thời ta dùng, người nào có điều xấu thời ta bỏ, cứ một lối công bình chính trực, mà ứng phó với người đời, quên hẳn cả phe phái với mình, mà chẳng tí gì thiên tư thiên vị, ấy là bằng vong.

Đức Khổng có câu: *Quân tử chu nhi bất tỉ* 君子周而不比, nghĩa là: đạo quân tử rộng lớn công bình mà chẳng thiên tư.

Lại có câu: *Quần nhi bất đảng* 群而不黨, nghĩa là kết chúng làm bầy mà chẳng phe riêng với ai; bất tỉ bất đảng chính là nghĩa chữ bằng vương.

Nay lại thích câu kết thúc:

Đắc thượng vu trung hàng:

Gánh trách nhiệm trị Thái mà đã đủ được bốn điều như trên, vẫn đã hoàn toàn thiện mỹ, nhưng thánh nhân còn lấy làm lo là vì sự lí trong thiên hạ, quý nhất là đúng chữ trung.

Nêu *bao hoang* mà thái quá, thường đến nỗi phù phiếm hỗn tạp. *Dụng bằng hà* mà thái quá, thường đến nỗi táo cấp vọng động. *Bất hà duy* mà thái quá, thường đến nỗi tản mản rù rờ. *Bằng vương* mà thái quá, thường đến nỗi thất quần cô lập.

Thánh nhân mới định ninh dặn rằng: *Bao hoang* mà chẳng phải không kén chọn; *dụng hằng hà* mà chẳng phải không kĩ lưỡng; *bất hà duy* mà vẫn chẳng làm những việc vu khoát; *bằng vương* mà vẫn cũng thân người hiền, viễn người gian. Như thế mới thích hợp ở đạo *trung*.

PHỤ CHÚ: Cửu Nhị với Lục Ngũ, trung đức tương tề, tâm chí đã đồng, mà cảnh ngộ lại thuận làm nên việc Thái, chắc chẳng khó gì, nhưng mà Hào từ lại phản phúc định ninh đến như thế. Bởi vì họa thường nấp ở khi phúc, loạn thường sinh ở khi trị, nên lúc bước lên vũ đài kinh dinh việc xử Thái, tất phải người đủ đức, đủ tài như thế mới xong. Nếu chẳng thế, thời giữa phúc mà họa xảy ra, giữa trị mà loạn sinh ra, cũng là lẽ thường.

Tượng viết: Bao hoang, đắc thượng vu trung hàng, dĩ quang đại dã.

象曰：苞荒，得尚于中行，以光大也。

Tượng Truyện trích cử một câu đầu, một câu cuối của Hào từ, mà thích góp cả toàn văn nói rằng: Cửu Nhị sở dĩ được thế là vì có đạo quang minh viễn đại, mới làm nên được sự nghiệp Thái vậy. Nêu những hạng người ám muội hiệp tiểu, thời chẳng làm gì nên Thái.

3. Cửu Tam: Vô bình bất bí, vô vãng bất phục, gian trinh vô cự, vật tuất, kì phu, vu thực hữu phúc.

九三：無平不陂，無往不得，艱貞無咎，勿恤，其孚，于食有福。

Hào từ hào này cũng một lẽ biến hóa ở trong Kinh Dịch. Hào Cửu, vị Tam chính là trùng cương bất trung. Theo như quẻ khác thường chẳng được tốt; duy Cửu Tam ở đoạn giữa thì Thái, lại ở trên hai hào dương, chính là một bậc đàn anh ở trong quân tử, vẫn chẳng phải lo có tội lỗi, nhưng theo về cảnh ngộ Cửu Tam, thời vừa cuối cùng Nội Quái, mà bước lên Ngoại Quái, Thái vận đã gần quá nửa rồi, thịnh sắp cực mà e có khi suy, tấn đã cao mà e có lúc vấp.

Vậy nên thánh nhân có lời răn rằng: Đường đời dặc dặc không lẽ bằng mãi mà chẳng nghiêng, vận nước dào dào không lẽ lên hoài mà chẳng sụt, găm suốt cả thiên thì, nhân sự, chắc gì thái thịnh hoài mà chẳng suy vong. Vậy nên xử vào địa vị Cửu Tam, thường phải đổ lòng vào cảnh gian nan, đặt thân vào vị trình chính, thời không tội lỗi. Những lời trên đây là thánh nhân răn cho Cửu Tam. Tuy nhiên, địa vị Cửu Tam chính vừa khi Thái đương thịnh, miễn biết hết sức gian trinh, thời làm gì đến nỗi có ưu hoạn.

Tuất, cũng như chữ ưu hoạn. *Vật tuất* nghĩa là không việc gì phải ưu hoạn, chẳng những vật tuất, mà chắc chắn lại được hưởng hạnh phúc nữa kia.

PHỤ CHÚ: Âm, dương, tiêu, trưởng tranh nhau, Bĩ, Thái tuần hoàn nối nhau. Vậy nên bình tất có bí, vãng tất có phục, đó là thiên vận tự nhiên.

Chúng ta đem thân gánh việc đời, tất phải lấy nhân sự đương nhiên mà chống với thiên vận tự nhiên. Vậy có câu: *Tình thân di tạo hóa*. Lại có câu: *Anh hùng tạo thời thế*. Chính là lo làm sao cho bình bất bí, vãng bất phục, nhưng muốn khiến cho bất bí, tất phải tính trước ở khi còn bình; muốn khiến cho bất phục, tất phải ngăn trước ở khi còn vãng. Vậy nên đến Cửu Tam mới được nửa Thái, mà thánh nhân đã vội răn hai chữ gian trinh, chính là muốn lấy sức người giằng giữ thiên vận vậy. Sách xưa có câu:

Nhân định giả, năng thắng thiên 人定者能勝天. Định nghĩa là chuyên nhất vững vàng.

Tượng viết: Vô vãng bất phục, thiên địa tế dã.

象曰: 無往不復, 天地際也.

Hào từ Cửu Tam sở dĩ nói rằng: *Vô vãng bất phục* là đương lúc nửa Thái, hết Nội Càn sang Ngoại Khôn, vừa đúng trung gian trời đất giao nhau vậy.

Nguyên lai dương giáng, âm thăng mới thành ra Thái, nhưng theo lẽ tuần hoàn của tạo hóa, có thể mãi đâu, dương giáng xuống dưới, chẳng bao lâu tất phục lại ở trên; âm thăng lên trên, chẳng bao lâu tất phục lại xuống dưới; chắc có một ngày dương thăng, âm giáng, Càn thượng, Khôn hạ, tức là Bĩ tới ngay.

Chữ thiên địa này nói về khí âm dương, chẳng phải nói về hình trời đất.

4. Lục Tứ: *Phiên phiên, bất phú dĩ kì lân, bất giới dĩ phu.*

六四: 翻翻, 不富以其鄰, 不戒以孚.

Hào này ở dưới hết Thượng Quái là đã quá nửa thì *Thái*. Thê hào đã âm nhu, lại ở vị âm là có tính chất âm hiểm. Trên Tứ lại có hai âm cũng đồng đẳng với Tứ.

Bọn họ vì ở thì *Thái nên* phải nhượng bộ cho quân tử mà ra ở ngoài, nhưng tiểu nhân có bao giờ chịu an phận đâu. Bây giờ họ nghe Thái đã quá nửa, họ mới thừa cơ rủ rập nhau vào trong mà lần phòng quân tử. *Phiên phiên* nghĩa là kết bầy bay mau. Kể theo bản thân họ vẫn tài hèn sức yếu, chẳng lấy gì làm phú, nhưng vì họ thân cận đồng loại với nhau, tượng như một đám người thành ra một xóm, mà tất cả là hạng bất phú.

Tám lòng liên tà hại chính, anh nào cũng như anh nấy nên họ chẳng chờ ước hẹn mà đã tin nhau rồi.

PHỤ CHÚ: Hào từ Cửu Tam là răn cho quân tử; Hào từ Lục Tứ là gớm cho tiểu nhân, chữ *phú* ở đây như chữ *phú* ở hào Ngũ quẻ Tiểu Súc, nghĩa là đầy đủ, hào dương rằng phú, hào âm rằng bất phú.

Tượng viết: *Phiên phiên bất phú, giai thất thực dã, bất giới dĩ phu, trung tâm nguyên dã.*

象曰: 翻翻不富, 皆失實也, 不戒以孚, 中心願也.

Hào từ nói rằng: *Phiên phiên bất phú* là phe tam âm đó, rất là mất đức thành thực vậy. *Bất giới dĩ phu* là vì trong lòng họ đã muốn sẵn vậy,

Thông lệ trong Dịch, dương là phú là thực. Ba hào âm thấy bất phú, lại thất thực. Chữ giai là nói luôn cả ba hào âm.

5. Lục Ngũ: *Đế Ất quy muội, dĩ chỉ, nguyên cát.*

六五: 帝乙歸妹, 以祉, 元吉.

Hào Lục là âm nhu, xử vị Ngũ là vị chí tôn, vị Ngũ là đắc trung, âm nhu đắc trung, lại ở vào thì Thái, phía dưới có bậc hiền thần cương minh như Cửu Nhị chính ứng với Ngũ. Lục Ngũ lấy đức nhu trung hạ ứng với Cửu Nhị cương trung, hết lòng tín nhiệm Cửu Nhị, quên hết thế vị tôn quý của mình, tượng như bà công chúa, em gái vua Đế Ất, mà hạ giá với bình dân là một cách khuất kỉ hạ hiền, tất được kết quả rất tốt. Đã được hưởng phúc chỉ, mà lại tốt lành lớn hung.

Đế Ất là hiệu vua đời nhà Thương; *quy*: gả; *muội*: em gái; *chỉ*: phúc.

PHỤ CHÚ: Hào từ này là mượn một việc em gái nhà vua gả xuống làm vợ bình dân, để hình dung thành tâm Lục Ngũ xuống theo Cửu Nhị. Xin học giả chớ nhận lầm sự thực. Bởi vì cứ theo hào Tượng thời một hào âm thuận tòng với hào dương cũng như người gái thuận tòng với người trai. Duy Lục Ngũ là vị chí tôn nên thủ tượng bằng bà công chúa, không câu nệ bằng sự thực.

Tượng viết: Dĩ chỉ, nguyên cát, trung dĩ hành nguyện dã.

象曰：以祉，元吉，中以行願也。

Hào từ Lục Ngũ sở dĩ được dĩ chỉ nguyên cát là vì nhu trung như Lục Ngũ gặp được cương trung như Cửu Nhị, hai bên thấy hợp theo chí nguyện nhau mà làm, chẳng bên nào xuất ở miễn cưỡng.

PHỤ CHÚ: Đọc Hào từ Lục Ngũ này nên nhắc lại câu *dĩ quý hạ tiện* ở quẻ Truân. Truân Sơ lấy mình là dương mà hạ khuất với âm; Thái Ngũ lấy mình là âm, mà hạ khuất với dương, hai bên thấy lấy mình tôn quý mà chịu khuất với người ti tiện, vui phần đạo đức mà quên phần thế vị, nên một bên thời tể được Truân, một bên thời thành được Thái, cảnh ngộ tuy bất đồng, mà thủ đoạn thời in nhau, mới biết "*nhân lực hồi thiên*" chẳng phải lời nói không.

6. Thượng Lục: Thành phục vu hoàng vật dụng sư, tự ấp cáo mệnh, trinh, lãn.

上六：城復于隍，勿用師，自邑告命，貞吝。

Hào từ này cũng tượng như hào Thượng quẻ Lí, quẻ Tiểu Súc. Chẳng lấy nghĩa bằng hào, mà lấy nghĩa bằng toàn Quái. Quẻ Thái đến hào Thượng là Thái chi chung; Thái đã đến cùng, tất nhiên Bĩ tới, huống gì Thượng Lục lại là âm nhu làm đầu bày trong bốn tiểu nhân, chính là một tay đánh đổ Thái. Thánh nhân xem đến đó mà đau đớn cho vận đời nên có câu; *Thành phục vu hoàng*.

Vận đời thịnh cực mà suy, tượng như thành cao khi đã đổ trúc, lại thành ra đất khối.

Hoàng: đất khối để đắp nên thành; chữ *thành* tử như Thái, chữ *hoàng* tử như Bĩ.

Cuộc đời đã đến lúc Thái quay lại Bĩ; tất nhiên chúng phản, thân li, thượng hạ hoán tán, còn gì mà dùng được việc quân nữa (*Sư*: quân chúng).

Lúc bấy giờ, nếu có xuất phát được mệnh lệnh, cũng chỉ ở nơi chòm xóm mình thôi là may. Tổng chi, vận trời đã hết sức, người khó giằng, dầu mình hành động vẫn chính, mà kết quả chỉ là thất bại, tới bây giờ mới toan vãn hồi cũng chẳng khỏi tui hổ.

Tượng viết: Thành phục vu hoàng, kì mệnh loạn dã.

象曰：城復于隍，其命亂也。

Chữ *mệnh* ở đây theo chữ *mệnh* ở trên Hào từ mà nói xuống.

Thành phục vu hoàng là nói Thái cực mà Bĩ tới nơi, dầu có cáo mệnh cũng chỉ loạn mà thôi.

Thánh nhân nói câu ấy là trông mong cho người dự phòng ở trước lúc chưa loạn. Nếu đã loạn tới, chẳng tài gì vãn hồi được nữa.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc Dịch từ lúc có *Càn, Khôn*, trải qua trung gian, nào *Truân* mà kinh luân; nào *Mông* mà giáo dục, nào *Nhu* mà sinh tụ, nào *Tụng*, nào *Sư* mà sắp đặt việc hình việc binh, nào *Súc*,

nào *Lí* mà chinh đồn việc kinh tế, việc lễ chế, hao tổn biết bao nhiêu tâm huyết, chứa trữ biết bao nhiêu thì giờ. Kể về phần *Khảm* hiểm, trải qua đến sáu lần:

1. *Truân*, Khảm thượng
2. *Mông*, Khảm hạ
3. *Nhu*, Khảm thượng
4. *Tụng*, Khảm hạ
5. *Sư*, Khảm hạ
6. *Tỉ*, Khảm thượng

Thoát khỏi sáu lần nguy hiểm, sau trong có chốn nuôi, trữ là *Tiểu Súc*, ngoài có chốn bằng tạ là *Lí*. Bây giờ mới làm nên *Thái*.

Thái vừa đến cuối cùng tức khắc ra *Bĩ*. Ghê gớm thiệt! Làm nên tổn vô số công phu, mà làm hư chỉ trong chốc lát, vun đắp biết bao nền tảng, mà đánh đổ chỉ trong nháy mắt.

Chúng ta đọc Dịch, thử xem từ *Càn*, *Khôn* trải qua tám quẻ mới đến *Thái*. Vừa *Thái* xong, tức khắc tới *Bĩ*.

Than ôi! Thành sao khó thể, bại sao dễ rư? Phúc sao chậm thể, họa sao chóng rư?

Những người có trách nhiệm với quốc gia xã hội, há chẳng nên lưu tâm vào chốn ấy hay sao?

Xin ai đọc Dịch, *nguyên tinh đàn tứ* 研精殫思 những chốn vi diệu của vũ trụ luân chuyển mà tự giác.

12. QUẺ THIÊN ĐỊA BỈ

Kiên trên; Khôn dưới

Quẻ này là quẻ Thiên Địa Bĩ. Khôn dưới cũng là Nội Khôn. Càn trên cùng là Ngoại Càn. Càn là Thiên, Khôn là Địa nên tên quẻ đọc bằng Thiên Địa Bĩ.

TỰ QUÁI

Tự quái: Thái giả thông dã, vật bất khả dĩ chung thông, cố thụ chi dĩ Bĩ.

序卦: 泰者通也, 物不可以终通, 故受之以否.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Thái tiếp lấy quẻ Bĩ là vì có sao?

Thái nghĩa là thông, Bĩ nghĩa là lấp, cũng có nghĩa là cùng.

Nguyên đạo lí trong vũ trụ, chỉ có lẽ tương đối, mà không lẽ gì tuyệt đối.

Thông với lấp tương đối, mà thông với cùng cũng tương đối. Hễ sau lúc đã Thái thông rồi, tất nhiên lấp với cùng tới. Vậy nên sau quẻ Thái, tiếp lấy quẻ Bĩ.

PHỤ CHÚ: Xem hai quẻ Thái với Bĩ liền nhau, mà bao quát được vô số đạo lí ở trong vũ trụ.

Tỉ như: Quân chúa thịnh cực, tất có ngày quân chúa đổ, quân chúa đổ thời bình dân lên; tư bản thịnh cực, tất có ngày tư bản đổ, tư bản đổ thời lao động lên; chẳng bao giờ mà Thái mãi, cũng chẳng bao giờ mà Bĩ hoài, chỉ duy vãng phục tuần hoàn là lẽ tất nhiên. Người ta chớ lấy mắt xem gần, thấy thịnh cực mà vui mừng, thấy suy cực mà chán nản.

Nếu vũ trụ gian chỉ có một lối tuyệt đối, thời duy bao giờ trái đất không xoay, nhật luân không chuyển, mới họa có thể chẳng.

Bĩ chi phi nhân, bất lợi quân tử trinh, đại vãng tiểu lai.

否之匪人, 不利君子貞, 大往小來.

Bĩ chi phi nhân.

Phi như nghĩa chữ phi; *Nhân* nghĩa là đạo người.

Ở trong trời đất vẫn đủ cả vạn vật, nhưng ở trong vạn vật, thời người là một giống tối linh. Vậy nên chỉ nói người, thời đại biểu được cả vạn vật. Người thiết là phối với trời đất mà làm tam tài nên đạo người tức là đạo trời đất, mà đạo trời đất chính gói vào đạo người.

Đạo trời là gì? Là khí dương. Đạo đất là gì? Là khí âm.

Âm dương hòa hiệp với nhau, thời sinh thành được vạn vật, mà đạo người cũng nhân đó mà còn. Âm dương cách tuyệt với nhau thời chẳng sinh thành được vạn vật, mà đạo người cũng nhân đó mà mất. Thì Bĩ này âm khí ở dưới, chẳng chịu thượng giao với dương, dương khí ở trên, chẳng chịu hạ tiếp với âm. Âm, dương cách tuyệt nhau như thế, tất nhiên vạn vật chẳng sinh thành, còn gì là đạo người nữa, nên nói rằng: *Bĩ chi phỉ nhân*. *Phỉ nhân* nghĩa là chẳng phải đạo người.

PHỤ CHÚ: Lời phỉ nhân ở Soán từ, tuy chuyên chỉ về âm dương bất giao, thuộc về phần thiên địa, nhưng lấy đạo lý ấy mà suy vào nhân sự, tỉ như, trong thân một người, dương nhiệt thượng xung, âm hàn hạ trệ, tất thành ra bệnh quan cách bất thông. Tâm thuật một người, phần sức thiên lý ở bề ngoài, chất chứa nhân dục ở bề trong, thời chẳng khác gì cầm thú, thấy là phỉ nhân. Thân thể đã bĩ tất nhiên thân tử, tâm thuật đã bĩ, tất nhiên tâm tử, chẳng phải vô nhân đạo hay sao?

Bất lợi quân tử, trinh, đại vãng tiểu lai.

Ở thì Bĩ này, chính là âm tà đắc chí, tiểu nhân hoành hành, rất chẳng lợi với đạo chính của quân tử. Vì có sao quân tử trinh lại bất lợi? Vì thì Bĩ này trái với thì Thái. Thì Thái tiểu vãng, đại lai, mà thì Bĩ đại vãng, tiểu lai. Đại vãng là dương cương qua ra ở ngoài; tiểu lai là âm nhu lại vào ở trong là tượng quân tử thất vị tại ngoại, tiểu nhân đắc thế tại nội. Vậy nên, đạo trinh chính của quân tử, gặp hồi này chỉ nên tiềm tàng thôi ẩn, chẳng làm gì thuận lợi được. Xem lời Soán Truyện dưới này càng rõ lắm.

Soán viết: *Bĩ chi phỉ nhân, bất lợi quân tử trinh, đại vãng tiểu lai, tắc thị thiên địa bất giao, nhi vạn vật bất thông dã; thượng hạ bất giao, nhi thiên hạ vô bang dã. Nội âm nhi ngoại dương, nội nhu nhi ngoại cương, nội tiểu nhân nhi ngoại quân tử, tiểu nhân đạo trưởng, quân tử đạo tiêu dã.*

彖曰：否之匪人，不利君子貞，大往小來，則是天地不交而萬物不通也；上下不交而天下無邦也。內陰而外陽，內柔而外剛，內小人而外君子，小人道長，君子道消也。

Xem suốt ba câu Soán từ quẻ Bĩ thời:

Soán viết: Bĩ chi phỉ nhân, bất lợi quân tử trinh, đại vãng tiểu lai.

Càn ở trên, Khôn ở dưới, âm dương hai khí chẳng giao tiếp với nhau là thiên địa bất giao mà vạn vật không thể sinh thành được.

Càn là phía trên, Khôn là phía dưới, trên áp chế dưới, dưới cách tuyệt trên là thượng hạ bất giao, mà thiên hạ không chốn nào thành bang quốc được.

Chữ thiên hạ vô bang, há phải thiệt vô bang đâu! Chính chẳng ra chính, giáo chẳng ra giáo, trên chẳng thương dưới, dưới chẳng phục trên, tuy hữu bang mà cũng in như vô bang vậy.

Hai câu ấy chỉ là nói nhân sự hoại loạn đạt cực điểm. Vậy nên Soán từ đã nói: *Bĩ chi phỉ nhân*, lại nói: *Bất lợi quân tử trinh*.

Soán từ ở trong toàn Kinh, duy quẻ này là xấu hơn hết. Bởi vì theo như tượng quẻ, nói về thể quẻ, thời ba âm ở trong, mà ba dương ở ngoài. Nói về đức tính quẻ, thời âm nhu ở trong, mà dương cương ở ngoài. Nói về thể đạo, thời tiểu nhân đắc thế ở trong, mà quân tử thất thế ở ngoài, đạo tiểu nhân thời ngày càng trưởng thêm mà đạo quân tử thời ngày càng mòn thêm. Thế là thiên đạo bĩ, thời nhân sự cũng bĩ luôn.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc Soán từ quẻ Thái, quẻ Bĩ, thấy được thiên đạo Thái thời nhân sự cũng theo mà Thái luôn. Thiên đạo Bĩ thời nhân sự cũng theo Bĩ nốt. Thế thời chúng ta làm người ở một đời, toan ra gánh việc của một đời, chỉ phải nhường quyền cho thiên đạo mà thôi rư? Không, không. Nguyên lai âm với dương, quân tử với tiểu nhân, vẫn thường thường có luôn ở giữa vũ trụ, chỉ tranh nhau cái cơ quan tiêu, trưởng mà thôi. Chẳng qua âm tiêu, dương trưởng thời Thái; âm trưởng, dương tiêu thời Bĩ; quân tử trưởng, tiểu nhân tiêu thời Thái; tiểu nhân trưởng, quân tử tiêu thời Bĩ. Chính giữa lúc Đông hàn mà vẫn có dương, vì thế mà Đông qua thời có Xuân lại. Chính giữa lúc đời loạn, mà vẫn có quân tử, vì thế mà loạn cực thời trị sinh. Xét cho đến nguyên nhân, thời rất quan hệ là cơ tiêu, trưởng, nhưng cái tiêu đó có phải bỗng chốc mà tiêu ngay đâu, cái trưởng đó có phải bỗng chốc mà trưởng ngay đâu.

Nhất dương sinh từ quẻ *Phục*, đến trưởng chỉ cực, mới thành ra quẻ *Càn*; nhất âm sinh từ quẻ *Câu* ^[12], đến trưởng chỉ cực mới thành ra quẻ *Khôn*, tuần hoàn tích lũy, há phải một mai một hôm mà nên rư? Thiên đạo như thế, nhân sự cũng như thế, tiêu chẳng phải tiêu ở khi tiêu, mà chính mặng mặng tiêu ở khi dương trưởng; trưởng chẳng phải trưởng ở khi trưởng, mà chính cội gốc trưởng ở khi dương tiêu. Một giọt không ngăn, thời trích trích chảy hoài có thể thành ra sông bể. Một cây không đốn, thời âm âm nứt mãi có thể thành ra rừng rậm.

Chúng ta nếu để mắt vào một giọt, một cây, mà phòng bị phần trưởng của tiểu nhân, vừa bỏ cứu phần tiêu cho quân tử. Thế đạo làm gì Bĩ mà chẳng Thái. Đó chính là lấy nhân sự mà vấn hỏi thiên đạo. Xin xem cả Hào từ hai quẻ thời rõ lắm.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thiên địa bất giao, Bĩ. Quân tử dĩ kiệm đức tị nạn, bất khả vinh dĩ lộc.

象曰：天地不交，否。君子以儉德辟難，不可榮與祿。

Thì Bĩ là dương lúc thiên địa bất giao. Thiên đạo đã lù mù, nhân sự cũng bế tắc, quân tử xử thì ấy, thời nên thế nào? Gặp thì đường đời rắc rối, tính người hiểm sâu, đã không thể tranh thắng với bọn tiểu nhân thời càng chẳng nên hi sinh thân danh vì lợi lộc. Chỉ duy lo dè dặt đức mình, để tránh khỏi họa vì tiểu nhân mà mắc lấy nạn, mà lại nhất thiết những lộc vị của người cho mình, tuyệt đối chẳng thèm.

Kiệm đức nghĩa là thao quang hồi tích, chẳng lờ lợc đức của mình cho người thấy. *Bất khả vinh dĩ lộc* nghĩa là: dầu đem lộc vị cho mình mà mình chẳng kể nó là vinh.

Ở trên Văn Ngôn quẻ Khôn có câu: *Thiên địa bế, hiển nhân ần*. Chỉ một chữ ần vừa đủ thích Tượng Truyện đây.

PHỤ CHÚ: Quẻ Truân, quẻ Bĩ thấy là thế đạo đương hồi khốn nạn, nhưng Tượng từ quẻ *Truân* thời bảo rằng: *Quân tử dĩ kinh luân*, Tượng từ quẻ Bĩ thời lại bảo rằng: *Quân tử dĩ kiệm đức tị nạn*. Thế chẳng mâu thuẫn lắm hay sao?

Không phải, Truân là đương lúc hoạn nạn mới manh nha, thời cứu cấp phù nguy là trách nhiệm của quân tử. Đến như Bĩ là họa hoạn đã thập phần đao đẽ, nếu không thời thế cơ hội thời chẳng nên làm việc gì. Xử thì ấy, chỉ duy *ẩn thân dĩ tị* là minh triết của quân tử. Hai Tượng từ tuy khác nhau, mà đạo lý vẫn thông dụng với nhau.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. *Sơ Lục: Bạt mao như, dĩ kì vị, trinh, cát hanh.*

初六: 拔茅茹, 以其彙, 貞吉, 亨.

Sơ Lục bắt đầu bước vào thì Bĩ, chính là thì làm lị cho bọn tiểu nhân, mà Sơ Lục này chất Lục là âm nhu, vẫn là đồng đảng với hai hào trên. Nếu Sơ dắt đoàn kéo lũ liên lạc với hai hào trên mà đồng thì tình tấn làm công việc đánh đồ Thái, thời thế đạo chắc bị nguy.

Thánh nhân đau lòng cho thế đạo nên trông mong bọn họ hóa ra quân tử. Vả lại Sơ Lục còn ở đầu quẻ, tượng là một người mới bắt đầu ra đời, còn mong cảm hóa được. Thánh nhân mới có lời khuyên dỗ rằng: Thời đại này chính là cơ hội các anh dắt nhau lên, nhưng trông mong cho các anh thương tiếc lấy đồng bào, giữ gìn lấy phúc sau, bỏ hết tà tâm mà giữ lấy chính đạo, dắt nhau đi vào đường chính. Thế thời tiền đồ của các anh chắc được cát mà hanh.

Nếu các anh không trinh thời chưa chắc đã khỏi mắc lấy hung họa. Câu: *Bạt mao như, dĩ kì vị*, cũng như Hào từ Sơ Cửu quẻ Thái, mà ý thời khác nhau xa. Thái là thì quân tử tịnh tấn, mà Bĩ thời chính là thì tiểu nhân tịnh tấn.

PHỤ CHÚ: Chữ *trinh* ở hào Sơ với chữ *trinh* ở Soán từ nguyên chỉ một chữ, nhưng Soán từ thời đạo chính thuộc về phe quân tử nên nói rằng: *Quân tử trinh*. Hào Sơ là thánh nhân lấy lễ chính khuyên miễn cho tiểu nhân nên nói rằng: Nếu trinh thời cát hanh là trông mong cho tiểu nhân hóa ra quân tử.

Tượng viết: *Bạt mao, trinh cát, chí tại quân dã.*

象曰: 拔茅貞吉, 志在君也.

Nguyên lai, Sơ Lục là hào âm vẫn là tiểu nhân, mà thượng ứng với Cửu Tứ là hào dương. Dương là quân tử, Sơ ứng với Tứ là người dưới ứng với người trên, thế là Cửu Tứ làm chủ nhân, mà Sơ Lục làm tôi tớ. Nếu tôi tớ trung thành với chủ nhân, thời tất nhiên chủ nhân khỏi bị họa, nên Tượng Truyện khuyên cho Sơ rằng: *Bạt mao trinh cát*, nghĩa là cốt trông cho tâm chí anh lo trung thành với chủ nhân anh vậy (*Quân*: chủ nhân, tức là Cửu Tứ. Tứ là loài quân tử nên khuyên rằng: *Chí tại quân*).

2. *Lục Nhị: Bao thừa, tiểu nhân cát, đại nhân bĩ hanh.*

六二: 包承, 小人吉, 大人否 亨.

Lục Nhị cũng là tiểu nhân trong thì Bĩ, nhưng vì bản thân Nhị hào Lục, vị Nhị là cư trung đắc chính, một tay hào kiệt trong phường tiểu nhân. Bỏn đảng nó tuy là tiểu nhân mà bản thân nó lại chẳng muốn làm mất lòng quân tử, nó cũng phấn sức ra cách đạo đức, khéo bao bọc thừa thuận lấy ba dương trên. Tiểu nhân mà biết như Lục Nhị thời lị đã được mà danh cũng chẳng mất. Tiểu nhân cát nghĩa là cách tốt lành thuộc về tiểu nhân.

Tuy nhiên, quân tử với tiểu nhân vẫn bất đồng đạo, tuy tiểu nhân có bao thừa quân tử đi nữa, cũng chẳng qua mua danh chuộc tiếng mà thôi, có lẽ nào quân tử chịu thất thân với nó đâu. Nếu quân tử mà bất tự trọng, cam dựa vào nó để được an thân, thời còn gì là tốt nữa đâu, nên Hào từ lại có câu rằng: *Đại nhân bĩ hanh*.

Đại nhân: người có đạo đức lớn. *Bĩ hanh*: an giữ lấy cùng khôn, thời thân mình tuy Bĩ, mà đạo mình được hanh. Câu Hào từ này cũng như câu: *Quân tử cố cùng* 君子固窮 ở sách *Luận Ngữ*, có nghĩa là quân tử vẫn giữ lấy cùng, mới là quân tử.

Tượng viết: Đại nhân bĩ hanh, bất loạn quân dã.

象曰：大人否亨，不亂羣也。

Bĩ vẫn một cảnh ngộ rất khốn nạn, vì có sao lại nói rằng: Bĩ mà hanh.

Bởi vì quân tử ở thì Bĩ, thế lực mình đã chẳng đủ tranh với tiểu nhân, mà đạo mình lại trái với tiểu nhân. Nếu mình hỗn tạp với bầy tiểu nhân, thời đạo của mình hồng trót, thân còn mà đạo mất, quân tử có chịu làm đâu; âu là độc lập bất tiến, chẳng chịu tạp loạn với bầy tiểu nhân, thế thời thân tuy cùng, mà đạo vẫn hanh thông vậy.

PHỤ CHÚ: Chữ *đại nhân* là thay chữ quân tử ở trên Soán từ, rất có ý nghĩa, ở trên là nói bằng cách phổ thông, ở đây là nói cách đặc biệt.

Vì muốn cho quân tử được hoàn toàn làm quân tử nên dùng chữ đại nhân mà phản đối chữ tiểu nhân, bảo có được như thế thời đạo mình mới lớn. Chữ *đại* đây chẳng phải nói đại bằng thế lực mà đại bằng đạo đức.

3. Lục Tam: Bao tu.

六三：包羞。

Hào Lục vị Tam âm nhu bất trung, bất chính, ở về thì Bĩ, lại là tiểu nhân chi cực, lại ở trên hai hào âm, chính là người đầu bầy trong đám tiểu nhân. Theo về cách hành động của Tam thời biết được tâm chí của Tam, chắc trong lòng nó chất chứa một khối âm hiểm gian tà, mưu hại quân tử, thiệt đáng xấu hổ mà thôi.

PHỤ CHÚ: Đọc Hào từ Hạ Quái quẻ Bĩ, biết được tâm lí thánh nhân vẫn ghét tiểu nhân nhưng chẳng bao giờ tuyệt tiểu nhân. Hào Sơ là tiểu nhân mới ra đời, còn trông mong cho nó hóa ra quân tử nên khuyên rằng: *Trình cát, hanh*. Đến hào Nhị thời trông cho nó bao thừa quân tử mà nói: *Tiểu nhân cát*. Đến hào Tam thời tiểu nhân đã đạt đến cực điểm nên Hào từ chỉ có hai chữ *bao tu*. Ngó như hình đau chi cực, ghét chi cực, mà chẳng muốn nói nhiều, nhưng ở trong thì ấy, thánh nhân rất lo quân tử bị sập nên Soán từ nói rằng: *Bất lợi quân tử trình*, mà Hào từ Lục Nhị lại có câu: *Đại nhân, bĩ hanh*. Tiên hiền có câu nói rằng: *Dịch vị quân tử mưu, bất vị tiểu nhân mưu* 易爲君子謀，不爲小人謀, nghĩa là *Kinh Dịch* chỉ tính toan cho quân tử, chẳng phải vì tiểu nhân mà tính toan.

Tượng viết: Bao tu, vị bất đáng dã.

象曰：包羞，位不當也。

Lục Tam sở dĩ đến nỗi bao tu là vì hoàn cảnh của Tam đương buổi tiểu nhân đạo trưởng, mà địa vị của Tam lại bất trung, bất chính, mới đến nỗi khả ố như thế.

PHỤ CHÚ: Chữ *vị* đây có ý nghĩa hơn mọi nơi. Nguyên tâm lí của người ta lúc đầu, thời ai cũng muốn làm quân tử; phần nhiều vì hoàn cảnh xô đẩy nên những hạng người chí khí bạc nhược chẳng bao lâu thời biến ra tiểu nhân.

Ở về thì Bĩ, mà lại xử vào địa vị Lục Tam, kết quả chỉ là bao tu, cũng vì vị mà xui nên như thế.

4. Cửu Tứ: Hữu mệnh, vô cữu, trù li chi.

九四: 有命無咎, 疇難祉.

Mệnh: mệnh trời, tượng như thì vận, cũng có nghĩa là số tự nhiên; *trù*: loài bạn; *li*: nương nhờ; *chỉ*: phúc.

Theo về thể toàn quẻ, thời nội Tam âm là tiểu nhân, ngoại Tứ^[13] dương là quân tử. Cửu Tứ có đức dương cương ở vào thể Càn kiện, vẫn là một bậc quân tử, lại vừa lúc vận Bĩ đã quá nửa ở vị Tứ, chính là một cơ hội tốt cho quân tử; ngó thời thể đã sắp sửa hữu vi, gặp hồi Bĩ đã quá nửa, mà tài Tứ lại có thể xoay được Bĩ nên thánh nhân mừng mà nói rằng: Tứ ơi! Thì vận đã tới rồi, ở trên có hai dương là đảng quân tử của mình, mình hết sức lo một cách tấn hành cho đúng, chớ làm những việc lầm lỗi, thời chẳng những mình được tốt mà phe phái bạn hữu mình, cũng thấy dựa cậy vào mình mà được phúc chỉ.

Tượng viết: Hữu mệnh vô cữu, chí hành dã.

象曰: 有命無咎, 志行也.

Hào từ này Bĩ sắp cực, mà Thái sắp lai, chính là cơ hội vừa bắt đầu tốt, chỉ cốt cách hành động giữa mình cho được vô cữu, thời chí tế thể an bang của mình chắc được phát triển vậy.

PHỤ CHÚ: Cửu Tam quẻ Thái vừa đúng nửa Thái, thánh nhân sợ Bĩ sắp tới nên răn rằng: *Gian trính*. Hào từ quẻ Bĩ vừa quá nửa Bĩ, thánh nhân mừng cho Thái sắp đến nên nói rằng: *Hữu mệnh vô cữu*. Tuy nhiên, việc trong thiên hạ từ Thái bước sang Bĩ là việc rất dễ nên phải lo sẵn cho Cửu Tam; từ Bĩ mà bước sang Thái là việc rất khó nên thánh nhân chưa dám vội mừng, chờ đến Cửu Tứ thiết thấy dương cương đắc vị, mới tỏ ra ý mừng. Chúng ta nếu biết được ý ấy, thời gặp thì Thái chớ nên thị thường, tức là gian trính; gặp thì Bĩ lo rình cơ hội, tức là hữu mệnh, có thì tiết nào mà chúng ta chán nản đâu.

5. Cửu Ngũ: Hưu bĩ, đại nhân cát, kì vong, hệ vu bao tang.

九五: 休否, 大人吉, 其亡, 其亡, 繫于苞喪.

Hưu: thôi nghỉ. Chữ *kì* này là hoạt động từ; *vương*: mất; *kì vong*: e có lẽ mất đó; *hệ*: giằng buộc; *bao tang*: ngùm rể dâu. Dâu là giống ăn xuống đất rất sâu, ngùm rể dâu lại càng khó nhổ nên có tượng bền chặt.

Hào này, ở giữa Ngoại Quái, Bĩ còn một hào nữa thời Bĩ hết. Theo về thì vận là Thái vận đã có cơ sắp tới; Cửu Ngũ có đức dương cương, trung chính lại ở vào vị chí tôn, mà lại gặp được hồi Bĩ sắp chung, Thái sắp tới. Tài đức ấy, cơ hội ấy, đứng ra gánh việc đời, chắc là thôi nghỉ được Bĩ cho thiên hạ, ấy là đạo tốt lành của đại nhân đó vậy.

Tuy nhiên, khi đương trị mà làm ra loạn thời dễ, khi đương loạn mà làm ra trị thời khó; huống gì hoàn cảnh Cửu Ngũ thiết chưa ra khỏi Bĩ, tuy có tài toàn chuyên, may tạm thì Bĩ hưu, nhưng chưa nên vội mừng, phải nghĩ sâu tính xa, thường để ý vào phòng ưu lự hoạn, tự răn đe trong lòng rằng: E có lẽ mất đây chẳng, e có lẽ mất đây chẳng. Nếu được như thế, thời nền tảng mình đắp mới thêm bền, sự nghiệp mình làm mới thêm vững, một cách kiên cố như chằng buộc vào ngùm rể dâu.

Ý nghĩa Hào từ này, xem Hệ tứ giải thích càng rõ lắm. Xin tiện biên vào đây.

Từ viết: Nguy giả, an kì vị giả dã; vong giả bảo kì tồn giả dã; loạn giả hữu kì trị giả dã. Thị cố

quân tử an nhi bất vong nguy, tôn nhi bất vong vương, trị nhi bất vong loạn. Thị dĩ thân an nhi quốc gia khả bảo dã.

子曰：危者，安其位也；亡者，保其存者也；亂者，有其治者也。是故君子安而不忘危，存而不忘亡，治而不忘亂，國家可保也。

Hệ tử nói rằng: sở dĩ đến nỗi nguy là vì mình chắc an được vị mình đó vậy. Sở dĩ đến nỗi vong là vì mình thường chắc được tồn đó vậy. Sở dĩ đến nỗi loạn là vì mình thường chắc được trị đó vậy. Vì vậy cho nên đáng quân tử, xử gặp thì đã an rồi mà chẳng dám quên những sự nguy. Gặp thì đã tồn rồi mà chẳng dám quên cái họa vong, gặp thì đã trị rồi, mà chẳng dám quên cái cơ loạn. Vì được như thế nên thân mới an mà nước nhà mới giữ được vững vậy.

Tượng viết: Đại nhân chi cát, vị chính đáng dã.

象曰：大人之吉，位正當也。

Đại nhân ở Cửu Ngũ với đại nhân ở Lục Nhị vẫn in nhau một bậc đại nhân, nhưng đại nhân ở Lục Nhị hãy còn tại hạ vô vị, tuy có đức mà không thể hữu vi được, phải chịu Bĩ mới được hanh. Đại nhân ở Cửu Ngũ là địa vị chí tôn, đức đã thịnh vị lại tôn nên làm nổi sự việc huy hĩ.

Đức tuy đồng mà vị khác nhau, thời làm công nghiệp cũng nhân cảnh ngộ mà khác nhau. Thế mới biết: Thời thế tạo anh hùng, vẫn có lẽ.

6. Thượng Cửu: Khuynh bĩ, tiên bĩ, hậu hĩ.

上九：傾否，先否後喜。

Thượng Cửu cũng lấy nghĩa bằng toàn quẻ, quẻ Bĩ đến hào Thượng là vị cuối cùng. Thượng là Bĩ đã cùng cực rồi. Hễ vật lí đã cùng cực, tất quay trở lại. Vậy nên bĩ cực tắc thái lai. Thượng Cửu chính gặp cơ hội ấy, mà lại giữa bản thân có tài dương cương, dắt kéo cả hai hào dương ở dưới lên nữa, ra tay toàn Càn, chuyển Khôn, đánh đổ được Bĩ. Duy ở thì cuối cùng Bĩ, thời nửa đoạn trước vẫn còn lo Bĩ, mà đến nửa đoạn sau, rảnh là hoan hỉ là vì lúc ấy đã bước lên Thái rồi.

Tượng viết: Bĩ chung tắc khuynh, hà khả trường dã.

象曰：否終得傾，何可長也

Bĩ đến Thượng Cửu là Bĩ chung rồi tất phải khuynh, có lẽ đâu Bĩ dài được. Thiên vận vẫn như thế, mà nhân sự cũng như thế.

PHỤ CHÚ: Dịch lí cốt ở nơi tinh thần, chẳng phải chỉ xem ở nơi văn tự. Văn tự là một giống mà thánh nhân mượn đề tỏ ý nghĩa. Chúng ta phải hội lấy tinh thần ở ngoài văn tự, mới là biết học *Dịch*.

Lục Tam quẻ Thái chính là đương khi quân tử đạo trưởng, mà thánh nhân đã lo đến *vô bình bất bí*. Cửu Tứ quẻ Bĩ chưa khỏi thì tiểu nhân đạo trưởng, mà thánh nhân đã chắc rằng *hữu mệnh vô cửu*. Thế mới biết Thái chưa cực mà thánh nhân đã nghĩ đến Bĩ lai, Bĩ chưa cực mà thánh nhân đã nghĩ đến Thái lai. Chỉ trông mong cho chúng ta lấy nhân sự mà văn hồi tạo hóa.

Nếu chờ đến Thượng Lục quẻ Thái mới biết được họa "thành phục vu hoàng", chờ đến Thượng Cửu quẻ Bĩ mới biết được phúc "khuynh Bĩ hậu hĩ", té ra chỉ ngồi nghe tạo hóa, có gì là nhân sự văn hồi nữa đâu, như thế, thời thánh nhân chẳng cầu làm *Dịch*.

Thánh nhân làm *Dịch* chỉ cốt cho người ta biết Thái tương cực ở khi còn Cửu Tam, mà trước phải gian trịnh, biết Bĩ tương cực ở khi còn Cửu Tứ mà trước lo cho vô cực. Có như thế, mới là mắt đọc *Dịch*, mà chính là người xử thế biết nhắm cơ hội.

Lại còn một lẽ, nhân sự vẫn vẫn hồi được tạo hóa nhưng tất phải có tài đức quân tử mới làm xong. Hào dương ở trong *Kinh Dịch* tượng là quân tử.

Ba hào ở Ngoại Quái quẻ Thái, tuy dương thì còn Thái, mà ba hào rất là âm hào là tiểu nhân nên kết quả chẳng giữ được Thái. Ba hào ở Ngoại Quái quẻ Bĩ, tuy dương thì còn Bĩ, nhưng vì ba hào ấy rất là dương hào là quân tử nên chẳng bao lâu đánh đổ được Bĩ.

Đó là thâm ý của thánh nhân bảo cho chúng ta nên quý quân tử mà tiện tiểu nhân vậy.

13. QUÊ THIÊN HỎA ĐỒNG NHÂN

Kiên trên; Ly dưới

Quẻ này là Thiên Hỏa Đồng Nhân. Li ở dưới cũng là Nội Li. Càn ở trên cũng là Ngoại Càn. Càn là Thiên, Li là Hỏa nên tên quẻ đọc bằng Thiên Hỏa Đồng Nhân.

TỰ QUÁI

Tự quái: Vật bất khả dĩ chung Bĩ, cố thụ chi dĩ Đồng Nhân.

序卦: 物不可以终否, 故受之以同人.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Bĩ tiếp lấy quẻ Đồng Nhân là vì có sao?

Bĩ nghĩa là bế tắc, cũng có nghĩa là cách tuyệt. Xưa nay đạo người không thể bế tắc mà cách tuyệt nhau mãi, trái lại, tất phải giao thông hòa hợp với nhau; vả lại có giao thông hòa hợp, đồng tâm hợp lực với nhau mới làm nên việc khuynh bĩ. Vậy nên sau quẻ Bĩ tiếp lấy quẻ Đồng Nhân.

Theo về tượng quẻ, Thiên là vị ở trên, Hỏa là tính phụt lên trên là trạng thái Đồng Nhân.

Xem ở hai quẻ, hào Ngũ làm chủ cho Càn, hào Nhị làm chủ cho Li, hai hào có đức trung chính ứng với nhau là tượng thượng hạ tương đồng. Vì thiên hỏa đồng tượng, thượng hạ đồng tâm nên đặt tên quẻ bằng Đồng Nhân.

SOÁN TỪ

Đồng Nhân vu dã, hanh; lợi thiệp đại xuyên, lợi quân tử trinh.

同人于野, 亨; 利涉大川, 利君子贞.

Nghĩa đặt tên quẻ đã giải thích như trên, đây chỉ thích nghĩa Soán từ.

Nội Quái Li, Li là hỏa là nhật là điện là một giống rất văn minh. Ngoại Quái Càn, Càn là thiên, Li chung một quẻ với Càn, mà Li ở dưới Càn tượng là lửa bén lên tận trời, cũng tượng là mặt trời lên chính giữa trời, soi dọi khắp thế giới.

Đạo đại đồng của thánh nhân cũng xa, lớn như thế, tên gọi bằng Đồng Nhân nghĩa là: Tất thấy loài người đại đồng với nhau. Theo về đạo lý ấy, tất phải chí công lại đại công, chẳng thiên tư về một quốc gia nào, một dân tộc nào, một xã hội nào, như thế mới gọi bằng Đồng Nhân, nên Soán từ nói rằng: *Đồng Nhân vu dã.*

Dã: đồng không là đám đồng ở ngoài chôn không làng nước, thủ nghĩa bằng xa, và ngoài nên nói *vu dã*. Đồng với người, mà lại đồng ở nơi giao dã khoáng viễn, chẳng kì người thân cận, chẳng kì chôn lảng

giềng, dầu xa lạ đến đâu, cũng đồng hết thủy. Như thế mới là *đạo chí công đại đồng*. Thiên hạ đã đến lúc đại đồng, còn chốn nào chẳng thông được, mặc dầu đường đời khắp khênh, lòng người hiểm sâu, nhưng đã đến lúc đại đồng, thời chẳng hiểm trở gì mà chẳng bằng, chẳng gian nguy gì mà chẳng lọt, dầu đại xuyên cũng lị thiệp. Đó chính là cảnh tượng đại đồng rất vui vẻ. Tuy nhiên, muốn làm được đến cảnh tượng ấy, há phải phùng tiểu nhân chỉ dùng ý riêng đi đường tắt, mà làm nên được rư? Nên lại nói rằng: *Lị quân tử trìn* nghĩa là đạo đồng nhân chỉ lị ở đạo chính quân tử mà thôi.

PHỤ CHÚ: Chữ *dã*, chữ *xuyên*, chỉ là mượn giống hữu hình mà chỉ vẽ lí vô hình. Rằng *vu dã* thời dầu xa mấy cũng đồng tới nơi. Rằng *thiệp xuyên*, thời dầu nguy hiểm mấy cũng đồng được thủy. Nếu chỉ hạn chế ở nơi chốn gần, gần đón ở nơi chốn hiểm, thời chẳng Đồng Nhân được, mà lại cốt ở *quân tử trìn*. *Trìn*, tức là trung chính. Đồng Nhân mà bất trung, tất nhiên có thiên vị, Đồng Nhân mà bất chính, tất nhiên chẳng lâu dài. Vậy nên muốn được Đồng Nhân, tất phải có quân tử trìn.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Đồng Nhân, nhu đắc vị, đắc trung nhi ứng hồ Càn, viết Đồng Nhân. Đồng Nhân vu dã, hanh, lị thiệp đại xuyên, Càn hành dã. Văn minh dĩ kiện, trung chính nhi ứng, quân tử chính dã. Duy quân tử vi năng thông thiên hạ chi chí.

彖曰：同人，柔得位，得中而應乎乾，曰同人。同人于野，亨，利涉大川，乾行也。文明以健，中正而應，君子正也。唯君子為能通天下之志。

Soán viết: Đồng Nhân, nhu đắc vị, đắc trung nhi ứng hồ Càn, viết Đồng Nhân.

Lời Soán Truyện đây lấy riêng một nghĩa, chuyên lấy thể quẻ mà thích chữ Đồng Nhân là ý đặc biệt của Đức Không.

Nhu chỉ vào Lục Nhị, Nhị là làm chủ quẻ Li. Bởi vì thể Li nguyên quẻ Càn, vì thay một nét âm vào giữa quẻ Càn mà thành quẻ Li nên gọi bằng chủ quẻ Li. Từ một hào Nhị thời bao được toàn quẻ Li. Nhị đã âm nhu, ở vào âm vị là đắc vị. Nhị là vị giữa Hạ Quái, lại hào giữa quẻ Li là đắc trung, thượng ứng với hào Ngũ ở quẻ Càn là *ứng hồ Càn*.

Xem hai thể quẻ như thế là thượng hạ tương đồng, cũng là nội ngoại tương đồng nên đặt tên quẻ bằng Đồng Nhân.

Đồng Nhân vu dã, hanh, lị thiệp đại xuyên, Càn hành dã.

Có đức chí thành vô tư, cất nổi việc đạo nguy li hiểm, hành động như thế, thiết đáng với đạo Càn vậy. Càn là thiên, có đức đại công như thiên, che khắp thể giới, chẳng riêng một chốn nào, mới đồng được nhân.

Văn minh dĩ kiện, trung chính nhi ứng, quân tử chính dã.

Đây là thích câu: *Lị quân tử trìn*.

Theo về thể quẻ, Li có đức văn minh, Càn có đức cương kiện. Nhị, Ngũ có đức trung chính mà ứng với nhau, Li ở nội là văn minh chứa trữ ở phía trong; Càn ở ngoài là cương kiện tác dụng ở phía ngoài, mà lại vừa trung, vừa chính, mà ứng với nhau. Đó là đạo chính của quân tử.

Duy quân tử vì năng thông thiên hạ chí chí.

Câu này lại tiếp câu trên mà nói.
Duy bậc quân tử có đức văn minh cương kiện, trung chính, mới hay thông suốt được tâm chí của thiên hạ.
Tâm chí của thiên hạ, thiên trạng vạn thái, vẫn rất khó đồng, nhưng theo về nguyên lí của loài người, nếu dò xét cho đến chân tính, chân tình. Tỉ như: Đói ai cũng muốn ăn, rét ai cũng muốn mặc, khó nhọc ai cũng lấy làm khổ, sung sướng ai cũng lấy làm vui, thời một lẽ in như nhau. Nếu lấy lòng mình mà đặt vào lòng người, có có gì mà chẳng đồng được. Sở dĩ chẳng đồng được là vì chúng ta chẳng minh lí nên chẳng xét thấu tâm lí, người chẳng cương kiện nên chẳng cảm được tư tà mình. Kết quả thời không cảm hóa được tinh thần người, nên nổi tâm chí của thiên hạ cách tuyệt nhau, mà chẳng thông được.
Duy quân tử có đức văn minh, thời soi lí sáng suốt, hiểu thấu nghĩa đại đồng, có đức cương kiện, thời bỏ sạch được tư tâm mà làm đúng đạo đại đồng. Như thế là hợp được đức trời, mà làm nên sự nghiệp trời, còn lo gì tâm trí thiên hạ chẳng thông được nữa rư?

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thiên dữ hỏa, Đồng Nhân. Quân tử dĩ loại tộc biện vật.
象曰：天與火，同人。君子以類族辨物。

Quẻ này Li với Càn chung làm một quẻ. Càn là thiên, thiên tại thượng, Li là hỏa, hỏa viêm thượng, có thể xu hướng đồng với nhau nên đặt tên quẻ bằng Đồng Nhân.
Quân tử xem tượng ấy mới nghĩ rằng: Ở trong vũ trụ, hễ mỗi người tài chất chẳng đồng với nhau, hễ mỗi vật tình trạng chẳng đồng với nhau làm thế nào mà đồng được. Quân tử mới nghĩ ra phương pháp, phân biệt cho ra những chốn khác nhau, mà thu xếp cho đến đồng nhau, tức là "loại tộc biện vật".
Loại nghĩa là tỉ giao cho rõ ra từng loại. *Tộc* nghĩa là từng giống mà cũng là từng bọn. *Biện* nghĩa là phân biệt cho rành. *Vật* nghĩa là việc, cũng có nghĩa là cái, như ta nói cái nọ, cái kia, v.v.
Quân tử muốn làm được Đồng Nhân, bắt đầu phải phân biệt từng loại của các chủng tộc, biện minh ra mỗi sự vật mà xử trí cho mỗi đặc kì sở, ai nấy cũng thỏa thích sở cầu, ai nấy cũng phát triển sở năng, thủ đoạn tuy vẫn bất động nhưng kết quả thời là đại đồng.
Bây giờ xin thiết ra thí dụ cho rõ nghĩa tượng. Tỉ như: Loài cá là chủng tộc ở nước, loài chim là chủng tộc ở rừng, muốn cho nó được thỏa thích, tất phải thả cá xuống nước, phóng chim lên rừng, xử trí nó bất đồng, mà nó mới đồng được chốn sung sướng của nó. Đó là một nghĩa hình dung được "Loại tộc biện vật".
Lại tỉ như: Thuộc về sĩ tộc, thời ta sắp đặt cho họ việc văn học; thuộc về nông tộc, thời ta sắp đặt cho họ việc canh khẩn. Đến lúc kết quả, thời ai nấy cũng phát triển hết sở năng, ai nấy cũng thỏa thích được sở nguyện.
Rút cùng lại, thời in như học thuyết nhà xã hội: *Các tận sở năng, các thủ sở nhu*各盡所能, 各取所需.
Bởi vì mỗi tộc tất có mỗi sở năng, mỗi vật tất có mỗi sở nhu. Nếu chẳng loại cho rành, biện cho minh mà xử trí một cách cho hoàn thiện thời làm gì đến đại đồng được.
Thánh nhân sợ chúng ta chỉ xem mặt chữ đồng, mà nhận lầm nghĩa chữ đồng, toan ép uổng những bọn bất đồng lại làm cho đồng, té ra thả cá lên rừng, đưa chim xuống nước, mỗi học trò ra cày ruộng, rước

phu cày ra làm bài; thời thành nhiều loạn thiên hạ, mà có làm gì Đồng Nhân được đâu.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: *Đồng Nhân vu môn, vô cữu.*

初九: 同人于門, 無咎.

Sơ Cửu ở đầu hết thì Đồng Nhân là một người mới bắt đầu ra đời, ở trong lòng vẫn trong sạch, trong mắt chưa dây dính với ai, là vì có đức dương cương nên bắt đầu ra làm việc Đồng Nhân, có độ lượng khoan hồng mà hợp với công đạo, đồng với người mà đồng bằng một cách chí công, nên nói rằng: *Đồng Nhân vu môn. Vu môn* nghĩa là ra ngoài cửa.

Đồng Nhân mà được chí công chí đại như thế, thời còn ai trách lỗi được mình.

PHỤ CHÚ: Chữ môn là theo cách tượng hình, nguyên chữ hộ là cửa một cánh, cửa ở trong nhà; dựng hai cánh ở hai bên, tượng thành chữ môn ở cửa ngoài.

Vu môn là thủ tượng bằng ra ngoài đường mà Đồng Nhân nghĩa là chẳng phải đồng với người trong một nhà, dầu người một nước, một thế giới, mà cũng đồng cả. Đồng như thế là rộng lớn lắm, chẳng mắc tệ thiên tư chật hẹp nên vô cữu.

Tượng viết: *Xuất môn Đồng Nhân, hữu thù cữu dã.*

象曰: 出門同人, 又誰咎也.

Ta với người vẫn thông đồng với nhau, sở dĩ sinh ra hạn cách là vì có môn, mới sinh ra giới hạn kẻ trong người ngoài. Nếu ở trong cửa mà nói Đồng Nhân, thời ai tin mình. Bây giờ ra khỏi ngoài cửa mà Đồng Nhân, thời sở đồng không phạm vi không giới hạn, đã đồng được rộng lớn như thế, lại còn ai trách lỗi được mình nữa.

PHỤ CHÚ: Người đời xưa đặt câu đặt chữ, thường thường chữ in nhau, mà ý nghĩa khác nhau, tức như câu: *Hữu thù cữu dã* ở Lục Tam quẻ Giải, quẻ Tiết, với Sơ Cửu quẻ Đồng Nhân, chung một câu mà ý nghĩa khác nhau.

Ở quẻ Tiết, quẻ Giải, *hữu thù cữu dã* nghĩa là còn trách lỗi được ai nữa, chỉ trách lỗi mình mà thôi. Đến như quẻ Đồng Nhân thời câu *hữu thù cữu dã* lại nghĩa là không ai trách lỗi nữa. Đó cũng là một lẽ xem chữ xem văn của cổ nhân.

2. Lục Nhị: *Đồng Nhân vu tông, lãn.*

六二: 同人于宗, 吝.

Hào Lục ở vị Nhị: tuy đắc trung, đắc chính, nhưng ở vào thì Đồng Nhân, thời cốt trọng ở nghĩa đại đồng. Mà Lục Nhị này có ứng riêng với Cửu Ngũ, một âm, một dương ríu rít với nhau, thành ra cách đồng chật hẹp lắm. Tượng như Đồng Nhân mà chỉ đồng với người trong họ mình mà thôi nên nói rằng: *Đồng Nhân vu tông. Tông* nghĩa là dòng, cũng có nghĩa là hệ thống.

Đồng Nhân mà chỉ đồng trong hệ thống của mình là trái hẳn nghĩa đại đồng, thiệt một cách đáng xấu hổ.

Tượng viết: Đồng Nhân vu tông, lẫn đạo dã.

象曰：同人于宗，吝道也。

Đồng Nhân mà chỉ đồng với người tông phái mình, Đồng Nhân mà chật hẹp như thế, thật là một lối đáng xấu hổ đó vậy.

PHỤ CHÚ: Theo về thể toàn quẻ, thời đức Văn Vương phát minh nghĩa đại đồng nên lời quẻ rằng: *Đồng Nhân vu dã, hanh*. *Dã* nghĩa là rộng lớn chi cực. Đến lời nghĩa từng hào, thời Chu Công cốt răn những người làm cách tiểu đồng nên lời hào nói rằng: *Đồng Nhân vu tông, lẫn*. *Tông*; hẹp chi cực. Rộng chi cực, thời được chữ *hanh*; hẹp chi cực, thời mắc chữ *lẫn*.

Nghĩa quẻ, nghĩa hào đáp đối phát minh cho nhau, chúng ta học Dịch phải nhận kỹ cả hai bên.

3. Cửu Tam: Phục hung vu mang, thăng kì cao lăng, tam tuế bất hưng.

九三：伏戎于莽，升其高陵，三歲不興。

Hào Cửu vị Tam là dương hào lại cư dương vị, mà vị Tam lại bất đắc trung, tượng là một người cường bạo, nhưng ở về thì Đồng Nhân, vì phong trào lửa đầy, ai cũng muốn đồng được nhân là thích. Trong quẻ chỉ một hào Nhị là hào âm, mấy hào dương kia rất muốn đồng với Nhị, Tam lại ở gần cạnh Nhị nên càng thiết đồng với Nhị, nhưng Nhị là một người trung chính, đã ứng với Ngũ rồi.

Cửu Tam vì chứng cương cường, ở chen vào khoảng Nhị, Ngũ, muốn cướp Nhị mà dắt về tay mình, nhưng vì lí đã khuất mà thể cũng thua nên chẳng dám ra mặt thẳng tay, chỉ là một cách rình lén, tượng như nấp dấu đồ binh khí ở rừng. *Nhung*: đồ binh; *mang*: rừng; *phục*: nấp.

Nấp giấu đồ binh khí ở rừng là ý muốn đánh cướp hào Nhị, nhưng vì tự phản bất trực nên phải sợ hãi rụt rè, thấp thoáng lại đứng lên gò cao, cúi trông tình hình Nhị, chờ xem có dịp gì hay không. Tuy nhiên, lẽ trong thiên hạ, tà bất thắng chính, Cửu Tam tuy rình lén đến ba năm, kết quả chẳng dám phát động.

Cao lăng là còn cao, hào Tam ở trên hết Nội Quái, tượng là còn cao. Vì thế lực chẳng địch nổi Ngũ, nghĩa lí lại thua Nhị nên chỉ núp quân mà chẳng dám dậy.

Chữ *hưng* là phản đối với chữ *phục*. *Phục*: nấp; *hưng*: dậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ này miêu tả tình trạng đưa tiểu nhân thiết rất đúng. Muốn tranh người mà lại lo sức mình địch chẳng nổi. Biết sức mình địch chẳng nổi, nhưng vẫn cứ lo rình cướp người, một giống sâu mọt, ở thì Đồng Nhân chính như bọn Cửu Tam.

Ở trong quẻ Đồng Nhân mà có Hào từ này, chúng ta nên biết rằng: Làm Đồng Nhân thiết rất khó.

Tượng viết: Phục hung vu mang, địch cương dã, tam tuế bất hưng, an hành dã.

象曰：伏戎于莽，敵剛也，三歲不興，安行也。

Cửu Tam *phục hung vu mang* là muốn kinh địch với dương cương là Ngũ vậy. Tam muốn cướp Nhị, nhưng Nhị là chính ứng với Ngũ, chẳng đánh đổ được Ngũ thời chẳng cướp được Nhị: chỉ vì thể lực Ngũ quá mạnh mà nghĩa lí Nhị quá chính, Tam phải lồi thoi rụt, đến nỗi *tam tuế bất hưng*, thôi thì hành động được cách gì nữa.

Lời hào này là lời thánh nhân mắng bọn tiểu nhân, mà cũng may cho nó biết kiêng sợ, còn hơn một bọn *tiểu nhân nhi vô kị đạn*, nên Hào từ không có chữ *hưng*.

4. Cửu Tứ: Thừa kì dung, phát khắc công, cát.

九曰：乘其墉，弗克攻，吉。

Hào Cửu vị Tứ là dương cương lại bất trung chính. Ở về thì Đồng Nhân cũng muốn đồng với Nhị mà ghen với Ngũ như tình hình Cửu Tam. Vì ở trên Cửu Tam nên ghen lây đến Cửu Tam, toan lăng áp Cửu Tam mà cướp lấy Nhị, tượng là thừa kì dung (Thừa: cưỡi; dung: bức tường).

Hào Tam cách giữa khoảng Nhị với Tứ, tượng là bức tường. Tứ toan vượt qua Tam mà đánh đổ Nhị, tượng là cưỡi bức tường.

Nếu Tứ mà thực hành lí tưởng ấy là dĩ tà phạm chính, kết quả cũng như Cửu Tam: còn gì tốt nữa.

May thay! Cửu tuy thể cương mà Tứ là chất nhu, vì dương cương mà pha vào nhu thuận nên biết hồi đầu nghĩ lại, tự tri mình là bất trực, không thể áp được Tam mà công được Nhị.

Biết được như thế là chịu phục tùng với công lí mà chẳng mắc cái họa hại bằng tư tình; một người biết cái quá như thế, sách *Tả Truyện* có câu: *Quá nhi năng cải, thiện mạc đại yên* 過而能改善莫大焉, nghĩa là: Có điều lỗi mà hay đổi, chẳng điều lành gì lớn hơn vậy, nên Hào từ được chữ *cát*.

Tượng viết: Thừa kì dung, nghĩa phát khắc dã, kì cát, tắc khốn nhi phản tắc dã.

象曰：乘其墉，義弗克也，其吉，則困而反則也。

Tứ đã thừa kì dung, vẫn có thể công được, vì sao mà phát khắc công? Là vì khuất phục với nghĩa, mà đành chịu phát khắc vậy. Thế vẫn đánh được, vì nghĩa mà chịu thua là một người hiểu đạo lí, thức thì vụ nên kết quả được cát. Sở dĩ được cát là vì khốn khó mà quay trở lại đường thiên lí vậy.

PHỤ CHÚ: Hai chữ *tắc* có hai nghĩa, chữ *tắc* trên là chuyển tiếp từ, *tắc* nghĩa là thời; chữ *tắc* dưới là danh từ, *tắc* nghĩa là đạo lí, cũng như nghĩa pháp tắc, nguyên tắc ta thường hay dùng.

Cửu Tam với Cửu Tứ tình hình lúc đầu vẫn giống nhau. Tam cận với Tứ mà tranh Nhị, Tứ cận với Tam mà tranh Nhị, hai hào thấy có tư tưởng xấu, nhưng vì Tứ thời mới phát sinh tư tưởng mà chưa hiện được sự thực chỉ thừa kì dung mà thôi. Còn Cửu Tam thời đã phục nhưng vụ mang là sự thực đã phát hiện, nên ở hào Tam nói rằng: Tam tuế bất hưng, mà ở hào Tứ thời nói rằng: Phát khắc công.

Kinh *Xuân Thu*: *Văn Công thập hữu tứ niên, Tấn nhân nạp Tiệp Tri vu Trâu, phát khắc nạp*. Người nước Tấn lấy binh lực nạp tên Tiệp Tri về nước Trâu, ép nước Trâu lập Tiệp Tri làm vua, nhưng vì nghĩa con thứ không thể đoạt được đích, phải chịu lui mà chẳng nạp, Kinh chép: *Phát khắc nạp nghĩa* cũng như chữ *Phát khắc công* ở đây.

5. Cửu Ngũ: Đồng Nhân, tiên hào đào nhi hậu tiểu, đại sư khắc, tương ngộ.

Cửu Ngũ dương cương, trung chính, mà kẻ chính ứng với Ngũ tất là Lục Nhị âm nhu mà trung chính. Trung chính với trung chính ứng nhau, tâm đồng, đức đồng, ở vào thì Đồng Nhân như hai người ấy, chắc đồng được tốt lắm, nhưng vì giữa khoảng Nhị với Ngũ có hai hào dương là Tam với Tứ, chúng thấy Nhị âm nhu, toan muốn cưỡng đồng với Nhị. Nhân hiềm vì Ngũ nên chẳng khỏi giọng dèm pha, chê bai. Ngũ vì thế mà chưa được đồng với Nhị ngay, thấy bạn đồng tâm mình mà bị ghen vì hoàn cảnh nên lúc trước vẫn cũng có than thở kêu rêu, nhưng vì nghĩa lí đánh đổ được hoàn cảnh, bọn Tam, Tứ kết quả phải chịu thua. Nhị, Ngũ kết quả cũng hội hợp được với nhau, gặp nhau mà cười nói vui vẻ. *Hào đào* nghĩa là kêu rêu.

Tà bất thẳng chính, tuy dành như thế, nhưng mà Tam, Tứ hai hào dương cương, đồng ác tương tề mà Lục Nhị thời âm nhu, sức chẳng địch nổi được họ nên Cửu Ngũ muốn cứu viện Nhị tất phải dùng đến sức quân lớn đánh họ mới có thể ngộ hợp được.

PHỤ CHÚ: Hào từ Cửu Ngũ này, thánh nhân chỉ mượn hai hào Nhị, Ngũ nói sự tương đồng khó khăn như thế để tỏ rõ được việc Đồng Nhân chẳng phải dung dị.

Xưa nay người đời thiện thường ít mà ác thường nhiều, chính thường ít mà tà thường nhiều, cảnh đời thuận thường ít mà nghịch thường nhiều nên bao giờ hòa bình cũng trải qua vô số chiến tranh, tạo phúc cũng thường nhờ có lưu huyết. Tức như hào Ngũ, hào Nhị thủy trung chính ứng với nhau, đâu còn gì cay co, khôn nạn, nhưng vì bị Tam, Tứ sở cách đến nỗi trước phải hào đào, sau phải đại sư khắc mới được tương ngộ. Chỉ hai người làm việc đồng mà cay co đến thế, huống gì làm việc đại đồng cả thiên hạ ư! Nghĩ cho hết cách, quanh đi quẩn lại rồi phải nói đến cách mệnh, chủng tộc cách mệnh chưa xong, quốc gia cách mệnh cũng chưa xong, tất lại phải tính lên xã hội cách mệnh, thế giới cách mệnh, trung gian trải vô số khóc lóc kêu van, thở than, hò hét mà chúng ta đã bao giờ được một tiếng cười đâu.

Nói tóm lại, chỉ duy đại sư khắc tương ngộ. Đại sư khắc là giống gì? Là cách mệnh, cách mệnh.

Tượng viết: Đồng Nhân chi tiên, dĩ trung trực dã, đại sư tương ngộ, ngôn tương khắc dã.

象曰：同人之先，以中直也。大師相遇，言相克也。

Đồng Nhân đáng lẽ là việc rất thuận dị, vì có sao mà trước phải hào đào? Chỉ vì Cửu Ngũ tự xét trong lòng mình vẫn lí trực, mà bị cách với Tam, Tứ nhị dương nên chưa gặp Lục Nhị, đó là một việc rất bất bình.

Hán Văn có câu: *Phàm vật bất đắc kì bình tắc minh* 凡物不得其平則鳴, nghĩa là: Hễ tình người chẳng được bằng thỏa thời sinh kêu. *Hào đào* cũng là minh cái bất bình đó.

Đại sư khắc tương ngộ là nói thế lực nhị dương (Tam, Tứ) vẫn là tay cường địch với Ngũ, tất phải đánh được nhau mới an.

PHỤ CHÚ: Đọc Hào từ, tượng từ Cửu Ngũ quả Đồng Nhân khiến cho sinh một mối cảm xúc. Thiên hạ vẫn chẳng gì mạnh hơn công lí nhưng đồng khi chống chọi với cường quyền, thời công lí chỉ thành một vị thần chiếu giám, nếu không có tay hộ pháp thời công lí chỉ là miệng tày.

Xưa nay có miệng tày mà chế phục được cường quyền hay sao? Thử xem Cửu Ngũ với Lục Nhị chính ứng với nhau, lí vẫn trực, từ vẫn trắng, mà bị Tam Tứ Nhị dương ý cương trở cách phải dùng đến đại sư khắc mới tương ngộ, mới biết công lí là tay mặt, vũ lực là tay trái. Chẳng đủ hai bàn tay ấy thời chớ nói rằng: Hữu công lí, vô cường quyền.

6. Thượng Cửu: Đồng Nhân vu giao, vô hối.

上九：同人于交，無悔。

Giao nghĩa là đám đất ngoài quốc đô.

Trên Soán từ nói rằng: *Đồng Nhân vu dã, giao* mà so với *dã* hãy còn hẹp, mà so với *môn*, với *tông* thời đã rộng nhiều.

Thượng Cửu ở Ngoại Quái chi chung, chính là vị ở ngoài mà xa Đồng Nhân đã rộng được như thế, cũng chẳng kể bằng chật hẹp, nhưng còn ở trong quẻ, chưa phải là không phạm vi, không giới hạn nên

nói rằng: Đồng Nhân vu giao. Giao là chưa được rộng lớn bằng đã, đã còn ở ngoài giao kia mà. Vì chưa được rộng lớn như Đồng Nhân vu đã nên kết quả chỉ khỏi ăn năn mà thôi.

Tượng viết: Đồng Nhân vu giao, chí vị đắc đã.

象曰：同人于交，志未得也。

Quân tử xử về thì Đồng Nhân, theo chí nguyện của mình, thời *dân giai ngô bào, vật giai ngô dữ* 民皆吾胞, 物皆吾與. Ở trong bốn bề, tất thấy là anh em mới thích.

Bây giờ chỉ Đồng Nhân vu giao mà thôi, thời so với Đồng Nhân vu đã, còn chưa lấy gì làm mãn nguyện.

PHỤ CHÚ: Đọc suốt toàn quái Đồng Nhân, phát minh được hai đạo lý.

Một là: Đạo lý trong thiên hạ, chẳng bao giờ tuyệt đối, mà chỉ là tương đối (Đồng với Nhị là tương đối), ở giữa thì Đồng Nhân, mà hào Sơ thời chỉ ra khỏi cửa, hào Nhị thời chỉ ở trong phe phái mình, hào Tam thời lên nấp ở rừng, hào Tứ thời cưỡi lên tường cao, toan kinh địch với hào Ngũ. Đến hào Ngũ thời cầu ứng với hào Nhị mà phải cần đến đại sư khắc. Thế mới biết: *Nhân dĩ loại tụ, vật dĩ quần phân* 人以类聚, 物以羣份, nghĩa là: Người nhóm theo từ loại, vật chia theo từ bày.

Cái dị biết bao nhiêu, mà muốn xoay làm đồng, thiệt việc rất khó, nhưng lại có một đạo lý nữa, mỗi ở trong tương đối tất có một cái tuyệt đối gửi ở trong.

Lửa, thời bao giờ cũng tuyệt đối nóng, nước, thời bao giờ cũng tuyệt đối lạnh, nhưng chúng ta nhận định một cách biến dịch, giao dịch ở trong *Kinh Dịch*: Dem lửa đốt ở dưới nước, thời nước cũng có lúc sôi mà hóa ra nóng. Dem nước xối lên trên lửa, thời lửa cũng có lúc tắt mà sinh ra lạnh.

Chỉ duy thông hết vật tình, thấu hết vật lý, điều tề hòa hợp, chẳng thiên về phía nào, khiến cho việc gì đều *các đắc kì nghi* 各得其宜, giống gì đều *các đắc kì bình* 各得其平, thời tóm góp bao nhiêu cái dị mà quy kết lại làm đồng, vẫn chẳng phải tuyệt đối chẳng làm được. Vậy nên Đức Khổng có câu *thiên hạ vi công, thị vị đại đồng* 天下爲公, 是謂大同, mà xã hội học giả ở đời nay cũng bàn đến thế giới cách mệnh.

14. QUÊ HỎA THIÊN ĐẠI HỮU

Ly trên; Kiền dưới

Quẻ này là quẻ Hỏa Thiên Đại Hữu. Càn hạ cũng là Nội Càn; Lí thượng cũng là Ngoại Li. Li là Hỏa, Càn là Thiên, nên tên quẻ đọc bằng Hỏa Thiên Đại Hữu.

TỰ QUÁI

Tự quái: Dữ nhân đồng giả, vật tất quy yên, cố thụ chi dĩ Đại Hữu.

序卦: 與人同者物必歸焉, 故受之以大有.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Đồng Nhân tiếp lấy quẻ Đại Hữu là vì có sao?

Đồng Nhân là cộng đồng với người, đã làm nên những việc cộng đồng với tất cả người, thời tất thấy người về với mình. Vậy nên sau quẻ Đồng Nhân, tiếp lấy quẻ Đại Hữu. Đại Hữu nghĩa là sở hữu rất lớn. Quẻ này Li tượng là mặt trời là lửa, Càn, tượng là trời; mặt trời với lửa ở tận trên trời, tia sáng đã tới tận cực cao, thời chói dọi cũng tới tận xa là tượng Đại Hữu.

SOÁN TỪ

Đại Hữu nguyên hanh.

大有元亨.

Lời quẻ chuyên thủ tượng bằng thể quẻ, với đức quẻ. Thể Càn thời có đức cương kiện, thể Li thời có đức văn minh. Vì có đức cương kiện hàm súc ở trong, lại có chất văn minh phát triển ở ngoài, cương kiện với văn minh gồm cả hai đức ấy, thuận với thì trời mà soi dọi với muôn vật, còn làm việc gì mà chẳng tốt lớn thông thuận nữa rư!

Đại Hữu mà được như thể tất nguyên hanh.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Đại Hữu, nhu đắc tôn vị, đại trung nhi thượng hạ ứng chi, viết Đại Hữu. Kỳ đức cương kiện nhi văn minh, ứng hồ thiên nhi thì hành, thì dĩ nguyên hanh.

彖曰: 大有, 柔得尊位, 大中而上下應之, 曰大有. 其德剛健而文明, 應乎天而時行, 是以元亨

Soán viết: Đại Hữu, nhu đắc tôn vị, đại trung nhi thượng hạ ứng chi, viết Đại Hữu.

Đây là lấy thể quẻ thích nghĩa tên quẻ.

Xem cả sáu hào trong quẻ, hào Ngũ là hào âm nhu, ở vào vị chí tôn. Ngũ là vị trung, có đức trung ở vào thời Đại Hữu thì đức trung ấy lớn lắm. Vì có đức đại trung như thế nên trên dưới toàn năm hào dương, tất thấy thuận ứng với Ngũ nên đặt tên quẻ bằng Đại Hữu.

Đại Hữu có hai nghĩa: Một là, bao nhiêu loài đại về mình cả thấy, đại là chỉ vào ngũ dương, một âm thống được năm dương nên nói rằng Đại Hữu. Đó là nghĩa đặc biệt ở trong *Kinh Dịch*.

Lại một nghĩa là sở hữu thiệt lớn. Vì ở sau lúc đã Đồng Nhân rồi, mà lại trên dưới thuận ứng với một vị đại trung là sở hữu bằng một cách rất lớn. Đó là nghĩa thông thường trong *Kinh Dịch*.

Kì đức cương kiện nhi văn minh, ứng hồ thiên nhi thì hành, thị dĩ nguyên hanh.

Đức quẻ: Nội Càn là ở trong có đức cương kiện, Ngoại Li là ở ngoài có đức văn minh. Lại Lục Ngũ ở trong quẻ, tượng là vị nguyên thủ ở trong một nước, thuận ứng với Cửu Nhị là chủ Càn. Xem gộp đức toàn quẻ như thế, chính là cương kiện nhi văn minh, *ứng hồ thiên nhi thì hành*.

Thì hành nghĩa là đúng với thì mà làm, vì thế mà được nguyên hanh.

PHỤ CHÚ: Nguyên hanh mà được kết quả tốt, nhân sở dĩ tạo nhân ra được nguyên hanh thời nhờ có cương kiện văn minh mà chú trọng nhất là chữ kiện, kiêm cả chữ minh. Ông Tư Mã Quang có nói rằng: *Kiến nhi bất minh, tắc tiền hữu sàm nhi bất kiến, hậu hữu tặc nhi bất tri. Minh nhi bất kiện, tắc tri thiện nhi bất năng cử, tri ác nhi bất năng khứ dã* 健而不明, 則前有讒而不見, 後有賊而不知. 明而不健, 則知善而不舉, 知惡而不去也.

Nghĩa là: Có đức kiện mà không đức minh, thời ở mặt trước có người sàm mà chẳng thấy, mặt sau có người tặc mà chẳng biết (*Sàm* nghĩa là người dèm pha). Có đức minh mà không đức kiện, thời biết người kia lành mà chẳng hay cử lên, biết người kia ác mà chẳng hay trừ bỏ.

Thế là: Thiếu đức minh, hoặc đức kiện, thấy làm cái mũi cho loạn vương, tất phải có đức minh vừa đủ soi, có đức kiện vừa đủ quyết, xử chẳng bao giờ thất trung làm chẳng bao giờ thất thì, được như thế mới Đại Hữu nguyên hanh.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Hỏa tại thiên thượng, Đại Hữu. Quân tử dĩ át ác dương thiện, thuận thiên hựu mệnh.

象曰: 火在天上, 大月. 君子以遏惡揚善, 順天休命.

Li Hỏa ở trên Càn Thiên, bao nhiêu loài vật soi dọi được thấu cả, thế là Đại Hữu.

Quân tử ở về thời Đại Hữu, đã bao bọc chất chứa được rộng lớn, thời phải có một phương pháp thống trị cho rất hay.

Nhưng vì ở trong lúc ấy, loài người có kẻ ác, kẻ thiện, nếu chẳng phân biệt xử trí, tất đến nỗi thanh trọc hỗn hào, thị phi điên đảo, mà nghiệp Đại Hữu đó trở lại gây nên cuộc đại loạn. Quân tử vì lo như thế nên hễ người nào ác tuy chưa rõ, trước phải ngăn đón ngay, hễ người nào thiện còn uất ức, gấp lo biểu dương ngay làm như thế để thừa thuận mệnh tốt của trời.

Át: ngăn dút; *dương:* biểu bạch. *hựu:* tốt.

Nguyên mệnh trời phú cho người, chỉ có thiện mà không có ác; tuyệt loài ác, dương loài thiện, chính là thuận mệnh trời đó vậy.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện hai quẻ Đồng Nhân, Đại Hữu tiếp với nhau, mà cũng thành cho nhau, khi chưa Đồng Nhân tất phải loại tộc, biện vật để phân biệt ra được thiện ác. Khi đã phân biệt được thiện ác rồi, tất phải át ác dương thiện, mới làm nên được Đồng Nhân mà giữ gìn được Đại Hữu. Nói tóm lại, *loại, biện* là quy mô, *át, dương* là thủ đoạn, mà làm nên Đồng Nhân, Đại Hữu chính là mục đích. Muốn cho đạt được mục đích, tất phải có quy mô, thủ đoạn như hai Tượng Truyện mới hay.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Vô giao hại, phi cữu, gian tắc vô cữu.

初九: 無交害, 匪咎, 難則無咎.

Ở về đầu thời Đại Hữu mà xử vào địa vị Sơ Cửu tượng như con một nhà phú quý, mà còn đương ở vị tì thấp, chưa mấy ai xu phụ với mình, chưa làm nên những việc gì tai hại, đáng lẽ không việc gì tội lỗi, nhưng đã chắc gì, hễ giàu là kho chứa oán, áo đẹp người chỉ trở càng nhiều. Vậy nên xử vào cảnh thân thuận, càng nên căng trì khủng cụ, xem như xử lúc gian nan, thời mới chắc khỏi tội lỗi.

PHỤ CHÚ: Hào từ dạy người lấy tâm lí mà chống với hoàn cảnh, theo về hoàn cảnh Sơ Cửu, bắt đầu ở vào buổi phú hữu mà lại chưa dính vào việc đời, chỉ là một hạng người phú quý hưởng phúc làm gì mà có tội lỗi. Đó là nói về hoàn cảnh nên có chữ "Phi cữu".

Nhưng thường tình, đã quý thời hay sinh ra kiêu, đã phú thường hay sinh ra xỉ. Nếu quên gian nan chốc phút, thời họa loạn sinh ra ngay, nên lại răn cho rằng: *Gian tắc vô cữu*. Thế mới biết: hoàn cảnh tốt, mà tâm lí xấu, thời chớ thấy tốt mà mừng, hoàn cảnh xấu mà tâm lí tốt, thời chớ thấy xấu mà sợ. Nghĩa là: Lấy tâm lí mà chống với hoàn cảnh, chớ để hoàn cảnh lừa gạt mình. Đó là thâm ý của Hào từ này.

Tượng viết: Đại Hữu Sơ Cửu, vô giao hại dã.

象曰: 大有初九, 無交害也.

Xem Tượng Truyện hào này, thời biết được: Chúng ta sinh ở trong vũ trụ chẳng bao giờ tránh khỏi *thì* với *vị*. *Thì* là giờ mình tao tể; *vị* là chốn mình đứng ngồi; thì, vị thuận, thời ta được thông thả. Thì, vị nghịch, thời ta phải khó khăn. Xem như hào này thì Sơ là ở thời Đại Hữu là một người gặp vận hạnh phúc, vị Sơ là vị đầu quẻ, lại là một người còn ở ngoài cuộc đời nên Sơ được *vô giao hại*.

2. Cửu Nhị: Đại xa dĩ tái, hữu du vãng, vô cữu.

九二: 大車以裁, 有攸往, 無咎.

Hào Cửu ở vị Nhị là dương cương đắc trung, Cửu là cương kiện, vẫn có tài hữu vi. Nhị là nhu thuận, lại có đức khiêm tốn, mà lại ở trên có Lục Ngũ hết sức tín nhiệm mình, trao gánh nặng thiên hạ ở trên vai Cửu Nhị, thành ra ở đời Đại Hữu, duy Cửu Nhị có sức lớn đỡ gánh nặng, tượng như cỗ xe lớn đi đường xa chở đồ nặng, tài như thế, đức như thế, mà thì vị lại như thế, thời làm việc gì chẳng nên, đi chốn nào chẳng đến.

Ba chữ "hữu du vãng" là bảo hào này đã gánh trách nhiệm nặng, tất phải có làm sự nghiệp lớn. Nếu vô du vãng, thời e có lỗi. Hữu du vãng nghĩa là có đi chốn nào, hay làm việc gì.

Du như nghĩa chữ sở; *vãng* như nghĩa chữ hành vi.

PHỤ CHÚ: Hào này là hào tốt nhất ở trong quẻ Đại Hữu, mà lời đoán của thánh nhân chỉ vô cớ mà thôi, chẳng cho chữ cát, hanh. Đó mới biết thánh nhân chẳng bao giờ dạy người quá đặc ý, cũng chẳng bao giờ dạy người quên nghĩa vụ.

Một hạng người như Cữu Nhị tài cao hơn hết thiên hạ, gánh nặng hơn hết thiên hạ, tuy *đại xa dĩ tái*, cũng chỉ là vừa tròn nghĩa vụ mình mà thôi. Vậy nên, Hào từ chỉ có hai chữ: Vô cớ.

Tượng viết: *Đại xa dĩ tái, tích trung bất bại dã.*

象曰：大車以載，積中不敗也。

Có đức trung như Cữu Nhị là gánh được việc nặng ở đời Đại Hữu, tượng như cỗ xe lớn đem chở đồ nặng, thời những đồ chứa trữ ở trong xe, chắc chẳng đổ bể vậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ này [có thể dùng để] xem người trong sử Đông, Tây. Về phương Đông thời Ông Y Doãn, về phương Tây thời Ông Gia Phú Nhĩ (Camille Bensôc Cayour), đúng được như Cữu Nhị này. Ông Y Doãn ra ứng sinh giúp vua Thang mà nói rằng: Ta quyết khiến cho vua ấy làm được như vua Nghiêu, vua Thuấn, khiến cho dân ấy được như dân đời Nghiêu, Thuấn. Thầy Mạnh khen ông ấy là Thánh chi nhậm. Nhậm nghĩa là gánh.

Ông Gia Phú Nhĩ làm tướng cho nước Ý Đại Lợi, kinh dinh cho nước thông nhất cường thịnh, Ông trọn đời không lấy vợ. Người hỏi Ông, Ông trả lời rằng: nước Ý Đại Lợi là vợ của tôi. Sức lớn gánh nặng như hai ông ấy, thiệt là *đại xa dĩ tái*.

3. Cửu Tam: Công dụng hưởng vu thiên tử, tiểu nhân phát khắc.

九三：公用亨于天子，小人克。

Thiên tử nghĩa là một vị nguyên thủ ở trong thiên hạ, ở về đời phong kiến tức là hoàng đế; không ở về đời phong kiến thời hề người nào làm nguyên thủ của một nước cũng có thể lấy ý mà thông dụng được. Công là hạng người có tước vị rất cao, theo về đời chẳng phải phong kiến, thời vị tổng trưởng hoặc úy viên trưởng cũng có thể xưng bằng công được. Hưởng là tiệc yến rất sang trọng, tiệc yến mời được thiên tử, tất phải được hạng người như bậc công.

Hào này, Cửu là dương cương, ở vào vị Tam là đắc chính, ở trên hết Nội Quái là có vị cao, tượng như vị công. Một hạng người có đức cương chính, mà ở vào vị cao, vẫn là đức ứng kì vị, mà lại ở vào thời Đại Hữu tất nhiên có thổ địa, có nhân dân, người nguyên thủ một nước, cũng phải thân tiếp với mình, tượng như ông tước công dọn tiệc mời thiên tử, mà thiên tử đến ăn tiệc ở nhà tước công.

Tuy nhiên, đã quý thời phải bất kiêu, đã phú thời phải bất xỉ, có thể thời phú quý mới được phúc. Tất duy quân tử mới đương nổi Hào từ này. Nếu tiểu nhân mà được sung sướng bằng hưởng thiên tử tất nhiên kiêu xa, dâm dật, tội lỗi tới ngay, không thể chịu nổi (*Phát* nghĩa chữ bất; *Khắc* nghĩa là đương nổi).

Tượng viết: *Công dụng hưởng vu thiên tử, tiểu nhân hại dã.*

象曰：公用亨于天子，小人害也。

Đương ở thời Đại Hữu, mà lại được vinh hạnh thiên tử tới hưởng cho mình. Theo về quân tử thời vẫn đang nhiên. Nếu tiểu nhân thời chỉ làm hại cho nó. Bởi vì nhà đã giàu, vị lại cao, thân lại quý, kiêu xỉ

ngày càng thêm, e có lúc sát thân vong gia, thời Đại Hữu hóa ra đại hại nên nói rằng: tiểu nhân hại đã.

4. Cửu Tứ: *Phĩ kì bành, vô cữu.*

九四: 匪其彭, 無咎.

Bành nghĩa như chữ bành trong *Kinh Thi*: *Hành nhân bành bành, bành* nghĩa là rầm rộ.

Hào này ở về thời Đại Hữu đã quá nửa rồi là Đại Hữu đã thịnh lắm. Cửu có tính dương cương, mà ở vị trí Tứ, thế là bất trung, bất chính.

Hạng người bất trung, bất chính như thế mà xử vào địa vị phú thịnh e có nguy họa tới nơi. Thánh nhân mới có lời răn rằng: Tứ này nếu xử phú mà in như bần, xử thịnh mà thường lo suy, biết quên hẳn phú thịnh của mình, thế là một người có đức khiêm tốn tiết kiệm, không bị hoàn cảnh xô đổ mình, mới được vô cữu.

Tượng viết: *Phĩ kì bành, vô cữu, minh biện tích đã.*

象曰: 匪其彭, 無咎, 明辯晳也.

Ở thời Đại Hữu, hưởng nghiệp Đại Hữu, mà quên sở hữu của mình lớn, chắc những hạng người ấy có trí khôn rất minh, biện biệt thì phi họa phúc rất rành (*Tích* nghĩa là rành rỗi, cũng có nghĩa là rạch ròi).

5. Lục Ngũ: *Quyết phu giao như, uy như, cát.*

六曰: 厥孚交如, 威如, 吉.

Lục Ngũ ở quẻ Đại Hữu, chính là một vị nguyên thủ ở trong thiên hạ. Ở vào thì Đại Hữu, xử vào vị chí tôn, trên dưới năm dương tất thấy tín ngưỡng vào mình, hoàn cảnh thuận biết bao, cơ nghiệp lớn biết bao, trì đình thủ thành thiết là rất khó.

Sách *Đại Học* có câu: *Dữ quốc nhân giao, chỉ ư tín* 與國人交, 止於信. Thầy Mạnh có câu: *Chỉ thành động thiên hạ*. Vậy nên xử địa vị Lục Ngũ tất phải đem lòng chí thành giao với bậc đại hiền là Cửu Nhị và hạng người ở chung quanh mình. Đó là căn bản để thu phục nhân tâm.

Tuy nhiên, ở vào thời Đại Hữu, xử vào vị chí tôn, *phu giao như* là có đạo đức đã đành nhưng cũng phải có thủ đoạn. Nếu chỉ một mực nhu thuận thiết mà thôi, thời vì mình thống trị quá nhiều người, tất có hạng sinh lòng lớn lã, e mệnh lệnh lúc có bất hành.

Vậy nên cách xử trí lúc ấy, nhu phải pha cương vào, cương phải thêm nhu vào; ân phải kèm pháp vào, pháp phải gia ân vào; có cách uy nghiêm giúp vào, mới được tốt lành.

Tượng viết: *Quyết phu giao như, tín dĩ phát chí đã; uy như chi cát, dị nhi vô bị đã.*

象曰: 厥孚交如, 信以發志也; 威如之吉, 易以無備也.

Quyết phu giao như là lấy thành tín của một người sẽ phát triển được chí ý cho chúng nhân vậy.

Tùng lai, hạ tình bất thông, tội tại thượng nhân chẳng thành tín tiếp với hạ. Thượng nhân lấy thành tín tiếp với hạ, thời hạ nhân cũng phải lấy thành tín thông với thượng, hạ tình có lo uất bế đâu, thế là phát chí.

Uy như chi cát nghĩa là: Muốn cho được cát, cần phải có uy như. Bởi vì đời Đại Hữu là đời thái bình, thái bình thời thường hay khinh dị, nhiều lúc chẳng phòng bị, mà đạo tắc thường phát sinh. Vậy nên phải có uy như.

Chữ *uy* này thông dụng như chữ *binh uy, uy vũ*. *Bình uy, uy vũ*, thấy là giống phòng bị ở đời thái bình. *Dị nhi vô bị* nghĩa là sợ quá khinh dị mà chẳng phòng bị.

Chữ *bị* này theo chữ *bị* trong *Kinh Thư: Duy sự sự, nãi kì hữu bị, hữu bị vô hoạn* 惟事事, 乃其有備, 有備无患. Nghĩa là: việc gì cũng phải có đồ phòng bị sẵn; đã phòng bị sẵn, thời không họa hoạn sinh ra.

Tỉ như chưa rét mà đã lo sắm áo, chưa mưa mà đã lo sắm tời. Ở thời Đại Hữu là thời đại rất sung sướng. Thịnh chi cực, thời họa hoạn thường hay nhân đó mà sinh ra nên những tài liệu binh hình càng nên ở lúc đó gấp mau chỉnh đốn, tất phải *uy* như mới được cát.

6. *Thượng Cửu: Tự thiên hựu chi, cát vô bất lợi.*

上九: 自天祐之, 吉, 無不利.

Nghĩa hào này, ở sau Hệ tử đã giải thích rõ.

Đây xin dịch luôn Hệ tử vào:

Tử viết: Hựu giả trợ dã, thiên chi sở trợ giả thuận dã; nhân chi sở trợ giả tín dã; lí tín, tư hồ thuận, hựu dĩ thượng hiền dã, thị dĩ tự thiên hựu chi, cát, vô bất lợi dã.

子曰: 祐者助也, 天之所助者順也, 人所助者信也; 履信, 思乎順. 又以尚賢也, 是以自天祐之, 吉, 无不利也

Thích nghĩa Hệ tử nói rằng. Hựu nghĩa là giúp đỡ, binh vực. Trời chẳng giúp riêng cho ai, duy ai thuận với đạo trời thời trời giúp cho. Người chẳng riêng giúp cho ai, duy ai có lòng thành tín với người thời người giúp cho. Giày bám lấy thành tín để lòng tín ngưỡng ở lí thuận, lại biết sùng thượng bậc hiền hơn mình vậy. Vì vậy nên được tự trời giúp cho mình tốt lành mà không việc gì là chẳng lợi.

Nguyên quẻ Đại Hữu này, năm hào dương thuận tòng với một hào âm là hào Ngũ, hào Thượng này ở trên hào Ngũ; Ngũ hư trung là có đức tín, Thượng ở trên Ngũ mà thuận tòng hào Ngũ là lí tín; Thượng có lòng khuất kỉ phục tòng công lí là tư thuận. Nhất tâm theo Lục Ngũ là thượng hiền, vì những đức tốt ấy nên trời với người thầy giúp cho.

Tượng viết: Đại Hữu thượng cát, tự thiên hựu dã.

象曰: 大有上吉, 自天祐之.

Theo thông lệ ở trong Dịch, đến hào Thượng là cuối cùng, Đại Hữu đã đến lúc cùng, lẽ thường thời khó được cát. Duy hào Thượng này thịnh mà chẳng đầy, đầy mà chẳng kiêu, thuận hợp với đạo trời, mà trời giúp cho được cát.

PHỤ CHÚ: Trong bát quái, thời Càn là tôn nhất; trong lục thập tứ quái thời Thái là thịnh nhất, nhưng kể về vận hội vừa hanh thông, nhân sinh thấy hạnh phúc, thiết không quẻ nào bằng quẻ Đại Hữu. Hào Sơ, hào Nhị, hào Tứ thấy được chữ vô cữu, hào Tam được chữ hanh, hào Ngũ được chữ cát. Đến hào Thượng lại được cát vô bất lợi. Kia như quẻ Càn đến Thượng Cửu thời vì kháng cự mà sinh hồi, quẻ Thái đến Thượng Lục thời vì Thái chung mà mắc lận; có quẻ nào tốt bằng Đại Hữu được đâu. Toàn sáu hào không chữ "hung", "hối", "lận", "lệ" nào cả; chẳng thời đại nào thịnh trị bị phúc được như thế. Vì có sao mà thế ru? Thời vì Đại Hữu là ở sau Đồng Nhân; khi thiên hạ đã đại đồng rồi. "Chính đức", "lị dụng", "hậu sinh", ba việc ấy hoàn toàn viên mãn. Trong triều, không người nào là tiểu nhân; Ngoài

dã, không người nào là phỉ loại; người sinh ở thời đại ấy, sung sướng vui vẻ biết chừng nào? Cái mùi hạnh phúc của đại đồng đến đó mới đạt ở cực điểm.

Nói tóm lại, Đồng Nhân là tạo nhân cho Đại Hữu, mà Đại Hữu lại kết quả của Đồng Nhân. Thiên thì, nhân sự giúp nhau làm nên là như thế.

15. QUÊ ĐỊA SƠN KHIÊM

Khôn trên; Cấn dưới

Quẻ này là quẻ Địa Sơn Khiêm.
Cấn hạ cũng là Nội Cấn. Khôn thượng cũng là Ngoại Khôn. Khôn là Địa, Cấn là Sơn, nên tên quẻ đọc bằng Địa Sơn Khiêm.

TỰ QUÁI

Tự quái: Đại Hữu giả, bất khả dĩ dinh, cố thụ chi dĩ Khiêm.

序卦: 大有也, 不可以盈, 故受之以謙.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ, sau quẻ Đại Hữu tiếp lấy quẻ Khiêm là vì có sao?

Hễ vật lí quá đầy thì nghiêng, nghiêng thì đổ. Vậy nên, đã hữu được đại, thì không nên để cho quá đầy, tất phải khiêm ti mới được. Vậy nên sau quẻ Đại Hữu tiếp lấy quẻ Khiêm. Theo về tượng quẻ, thì Cấn sơn là giống sừng cao mà chịu lún ở dưới Khôn địa, ấy là tượng Khiêm, mà nghĩa Khiêm cũng là thế.

PHỤ CHÚ: Thông lệ của *Kinh Dịch*: Hễ những quẻ ngũ âm nhất dương, thì lấy nhất dương làm chủ quẻ. Bởi vì quẻ đã năm âm nếu không nhất dương thì thành ra quẻ *Thuần Khôn*. Vì có nhất dương mới thành ra quẻ *Khiêm*, nên lấy nhất dương làm chủ. Quẻ đã năm dương nếu không nhất âm thì thành ra quẻ *Thuần Càn*. Vì có nhất âm, mới thành ra quẻ *Tiểu Súc*, nên lấy nhất âm làm chủ.

Quẻ Khiêm này cũng là ngũ âm nhất dương nên lấy nhất dương hào Tam làm chủ quẻ, các quẻ khác nữa cũng có thể theo lệ quẻ này mà suy được.

SOÁN TỪ

Khiêm hanh, quân tử hữu chung.

謙亨, 君子有終.

Khiêm nghĩa là ti tốn, chịu nhường sừng cao người khác, mà mình an ở vị khuất lún.

Thầy Tăng Sâm có câu nói rằng: *Hữu nhược vô, thực nhược hư, dĩ đa vấn ư quả, dĩ năng vấn ư bất năng* 有若无, 實若虛, 已多問於寡, 已能問於不能, nghĩa là: Mình có, mà xem mình như hình không; mình đầy đủ, mà xem mình như hình thiếu kém; lấy mình là trí thức nhiều mà chịu hỏi với người ít; lấy mình là người tài năng, mà chịu hỏi với người bất năng.

Kinh Thư khen vua Vũ có câu rằng: *Nhữ duy bất cặng, thiên hạ mạc dĩ nhữ tranh năng; nhữ duy bất phạt, thiên hạ mạc dĩ nhữ tranh công* 汝惟不矜, 天下莫譽汝爭功. Nghĩa là: Duy mà chẳng khoe tài mà nên thiên hạ chẳng ai tranh tài với mà; duy mà chẳng lòi công mà nên thiên hạ chẳng ai tranh công với mà.

Góp cả hai đoạn sách ấy mà thích nghĩa chữ *Khiêm hanh* vừa đúng lắm. Hễ hay khiêm tốn, tất được hanh thông; đạo đức lo cho tốt, học thức lo cho giàu, mà có đức khiêm như thầy Nhan, công thiết cao, nghiệp thiết lớn, mà lại có đức khiêm như vua Vũ là quân tử, mà lại hữu chung.

Sở dĩ được hữu chung là vì đức khiêm lên đến từng nào thời kết quả lại tốt từng ấy, mình tự ti mình mà làm cho người phải tôn mình, mình tự giấu ẩn mình, mà đức nghiệp tự nhiên rõ rệt, ấy mới là hữu chung; nhưng nếu chẳng phải quân tử, thời chẳng làm được như thế. Vì thường tình người ta có tài thường hay kiêu, có công thường hay lòi, khiêm mà lại hữu chung thiết là khó lắm, đức khiêm đó há phải tạm thời khiêm mà được đâu, cũng há phải khiêm một việc mà được đâu, thì thì thấy khiêm, việc việc thấy khiêm, tự tráng chí lão, tự lão chí tử, tự thi chí chung, chỉ thấy là khiêm, mà hanh. Thế là quân tử hữu chung.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Khiêm hanh, thiên đạo hạ tế nhi quang minh, địa đạo ti nhi thượng hành. Thiên đạo khuy dinh nhi ích Khiêm, địa đạo biến dinh nhi lưu Khiêm, quỷ thần hại dinh nhi phúc Khiêm, nhân đạo ố dinh nhi hiếu Khiêm. Khiêm tôn nhi quang, ti nhi bất khả du, quân tử chi chung dã.

彖曰：議亨，天道下濟而光明，地道卑而上行。天道虧盈而益謙，地道變盈而流謙，鬼神害盈而福謙，人道惡盈而好謙。謙尊而光，卑而不可踰，君子之終也。

Soán viết: Khiêm hanh, thiên đạo hạ tế nhi quang minh, địa đạo ti nhi thượng hành.

Lời Soán Truyện đây, lấy toàn thể của tạo hóa, chân lí của nhân sự, mà giải thích hai chữ "Khiêm hanh", nghĩa là đạo trời giao tế xuống dưới thấp, ấy là đức Khiêm của trời, vì thế mà phát dục được vạn vật, công tạo hóa ngày càng quang minh, ấy là hanh; đạo đất chịu ở dưới thấp hết thủy vạn vật là đức Khiêm của đất, vì thế mà khí âm thượng hành giao tế với khí trời luôn luôn, ấy là hanh. Hai câu ấy là nói trời đất cũng khiêm mà hanh.

Thiên đạo khuy dinh nhi ích Khiêm.

Chữ thiên đạo ở đây là chỉ về những chôn hữu tượng, tỉ như: Mặt trăng tròn rồi, thời phải khuyết, mặt trời cao rồi, thời phải xế, mặt trời lặn rồi, thời lại lên cao, mặt trăng khuyết hết thời lại dần dần đến tròn. Thế là đã dinh thời làm cho khuy (*Dinh*: đầy; *khuy*: bớt). Hễ hay Khiêm thời lại ích cho.

Địa đạo biến dinh nhi lưu Khiêm

Chữ địa đạo đây lại chỉ vào công dụng biến hóa, tỉ như: Cồn cao là dinh, thời chẳng bao lâu mà sụp xuống; vực sâu là Khiêm, thời bao nhiêu nước cũng chảy xuống thêm vào. Núi cao hơn các gò là dinh mà lại thường bị họa sơn băng, ấy là dinh thời phải biến. Bể ở dưới bách xuyên là Khiêm nhưng bao nhiêu nước cũng đổ vào bể, ấy là Khiêm mà chịu được lưu. Lưu nghĩa là chảy vào.

Sách xưa có câu: *Cao ngạn vi cốc, thâm cốc vi lũng*, nghĩa là bờ cao thường hóa ra vực sâu, hầm sâu

thường bồi làm cùn. Đó là chứng được địa đạo biên dinh nhi lưu Khiêm.

Quỷ thần hại dinh nhi phúc Khiêm.

Quỷ thần là dấu thiêng của tạo hóa. Linh khí của âm dương, vẫn vô hình vô tích, nhưng mà vẫn có một lẽ huyền bí, nhân quả tuần hoàn, hễ người nào dinh mãn, thời có họa hại đến ngay. Hễ người nào biết khiêm tốn, thời có phúc mệnh giúp cho. Chữ quỷ thần đây là chỉ vào lí tự nhiên, chẳng phải như tiếng quỷ thần ở trong miệng thế tục.

Nhân đạo ố dinh nhi hiếu Khiêm.

Chữ nhân đạo đây là theo trong đạo người, mà chỉ riêng bằng một loài thường tình. Hễ ai kiêu căng dinh mãn thời người ghét, hễ ai biết khiêm tốn càng trì thời người ham.
(Ố nghĩa là ghét; hiếu nghĩa là ham).

Khiêm, tôn nhi quang, ti nhi bất khả du, quân tử chi chung dã.

Câu này là tiếp luôn cả mấy đoạn trên, để giải thích câu *quân tử hữu chung*, nghĩa là: Hễ có đức Khiêm, thời thiên đạo ích cho, địa đạo lưu cho, quỷ thần phúc cho, nhân tình yêu mến. Mình dầu ở vị tôn mà đạo mình càng sáng rệt, tự xử tuy ti khuất, mà thực thời chẳng ai cao hơn. Thế mới là kết quả của quân tử (*Du* nghĩa là vượt qua).

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Địa trung hữu sơn, Khiêm. Quân tử dĩ biểu đa ích quả, xứng vật bình thí.

象曰：地中有山，謙。君子以裒多益寡，稱物平施。

Khôn là Địa, ở quẻ trên; Cấn là Sơn, ở quẻ dưới; Tượng là núi cao mà chịu ở dưới lòng đất nên đặt tên quẻ bằng Khiêm.

Quân tử xem tượng ấy mà biết được lẽ tạo hóa. Hễ cao thời có lẽ phải lún xuống, hễ thấp thời có lẽ phải nâng lên, mới bày đặt ra quy mô trì dinh, tóm bớt chồn nhiều, bù thêm chồn ít, cân xứng các sự vật, theo phân lượng cho nhiều vào ít, lựa cho cân bằng với nhau, mà làm một cách thí dụ cho quân bình. *Biểu*: rút bớt; *ích*: bù thêm; *xứng*: cân nhắc; *thí*: làm ơn cho người; *bình thí*: nghĩa như chữ quân cấp.

Làm ơn cho người mà chẳng được quân bình, tất đến nỗi kẻ nhiều nhiều quá, kẻ ít ít quá. Vậy nên rút bớt chồn nhiều mà bù thêm chồn ít, cốt khiến cho chồn nào, vật nào cũng được cân bằng. Đó là phương pháp tác dụng của quân tử, mong khiến cho tất cả loài người trong thế giới không chồn bất bình, kết quả thời nhất thế nhân thấy Khiêm cả. Đây là từ ý đặc biệt của Đức Khổng, nói cho cực rộng của nghĩa Khiêm, chữ Soán từ với Hào từ không có ý ấy.

PHỤ CHÚ: Lời Tượng Truyện đây, nêu thực hành cho triệt để, thời cũng như học thuyết xã hội ở đời nay. Duy bao giờ người trong đời phần nhiều là quân tử, thời mới làm đến nơi. Vậy nên Tượng Truyện nói quân tử.

1. Sơ Lục: Khiêm Khiêm quân tử, dụng thiệp đại xuyên, cát.

初六: 謙謙君子, 用涉大川, 吉.

Sơ Lục ở thì Khiêm, tính chất nhu thuận, lại ở vị đầu hết quẻ là một hạng người có đức Khiêm mà xử vào vị ti hạ, chính là bậc quân tử khiêm mà lại khiêm nên nói rằng: Khiêm Khiêm quân tử, khiêm mà đến thế, dầu hoàn cảnh có nguy hiểm đến thế nào cũng xông pha được qua, dụng đạo ấy mà thiệp đại xuyên, chắc là vạn vô nhất thất. Tỉ như: Người ta qua đò ngang sang sông, chịu nhường cho người lên trước, mình chịu lên sau, thời khi thuyền vẫn có chậm sau, nhưng đến khi qua bên bờ kia, thời mình lại bước lên bờ trước người ta, Khiêm Khiêm dụng thiệp đại xuyên, chính là lẽ ấy.

PHỤ CHÚ: Các Quái hào hào có chữ *lị thiệp đại xuyên*, mà đây lại nói *dụng thiệp đại xuyên*, khác nhau ở chỗ chữ "dụng" với chữ "lị". Chữ "lị" là tài ấy, cảnh ấy xúng nhau; chữ "dụng" là dụng cách ấy mà làm việc ấy.

Dụng thiệp đại xuyên là bảo người ta nên dùng đạo Khiêm mà thiệp đại xuyên.

Tượng viết: Khiêm Khiêm quân tử, ti dĩ tự mục dã.

象曰: 謙謙, 君子卑以自牧也.

Tượng Truyện nói rằng: Quân tử khiêm mà lại tự khiêm là cốt lấy đức khiêm ti để tự dưỡng lấy mình vậy.

Thầy Mạnh có câu: *Thiện dưỡng ngô hạo nhiên chi khí* 善養吾浩然之氣, nghĩa là: Khéo nuôi khí hạo nhiên của ta. Chữ thiện dưỡng ấy đúng với chữ *tự mục* ở đây. Hễ người muốn nuôi đạo đức mình, tất phải tự ở khiêm ti mà bước lên. Những hạng người trắng trợn kiêu căng, kết quả chúng phản thân li, chỉ là tự hại. Vậy nên muốn tự mục, tất phải khiêm ti, ti được bao nhiêu, thời lại cao bấy nhiêu.

Lão Tử có câu: *Hậu kì thân nhi thân tiên* 後其身而身先, nghĩa là: Mình chịu lún thân mình mà ở lại sau, té ra thân mình lại được trước, chính là lẽ ấy.

2. Lục Nhị: Minh Khiêm, trinh cát.

六二: 鳴謙, 貞吉.

Hào Lục vị Nhị là một hạng người nhu thuận, lại đặc trưng, đặc chính. Đức Khiêm chất chứa ở bề trong mà tiếng tăm lừng lẫy ở bề ngoài là Minh Khiêm. Nhị có đức Khiêm mà nức ở trong đời, thiết là có đức trung chính, mà kết quả được tốt lành.

Minh nghĩa là điều minh, kê minh, có tiếng để người ta nghe là nghĩa chữ Minh.

PHỤ CHÚ: Khiêm là lẽ đáng được cát, vì sao Hào từ lại thêm vào chữ Trinh? Bởi vì Khiêm với nịnh, bề ngoài thời tương tự, mà tinh thần thời rất khác nhau. Nịnh cũng ti tốn như Khiêm, nhưng vì quyền lợi mình thua kém người nên đối với hạng người hơn mình mà ti tốn. Đó là hạng người siểm nịnh, chính là bất trinh. Khiêm mà trinh thời khác thế: Đạo đức học vẫn vẫn hơn người mà tự xử bằng một cách Khiêm, đối với hạng người thua kém mình mà ti tốn. Thế mới là Khiêm trinh.

Sách xưa có câu: *Hữu kì thực giả, danh tất quy chi* 有其實者, 名必歸之, nghĩa là: Hễ người nào có đức thực ở trong mình, danh dự tất quy vào người ấy. Lục Nhị này Minh Khiêm, chính là lẽ ấy.

Tượng viết: Minh Khiêm trình cát, trung tâm đắc dã.
象曰：鳴謙，貞吉，中心得也。

Lục Nhị có đức Khiêm mà ảnh hưởng đến trong đời nghe tiếng, đó chẳng phải phần sức bề ngoài mà được đâu, bởi vì chí thành chứa sẵn ở trong lòng, mà được hiệu quả như thế. Suy cho đến nguyên nhân, vẫn trong tâm đã sẵn tự đắc như thế vậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ chữ *trình*, tương tự chữ trung là đủ cả nghĩa trung và chính.

3. *Cửu Tam: Lao Khiêm, quân tử hữu chung, cát.*
九三：勞謙，君子有終，吉。

Cửu Tam có đức dương cương, mà lại làm chủ cho toàn quái, ở trên hết Hạ Quái, nắm hào âm thấy tín ngưỡng vào là một hạng người có địa vị, có tài năng, có công lao lớn ở trong thì Khiêm nhưng mà giữ một cách khiêm ti, chẳng lòe loẹt tài mình, chẳng khoe khoang công mình, thiệt là có công lao mà hay giữ đức Khiêm, như bậc người ấy rất đúng với câu *quân tử hữu chung* ở trên Quái từ. Làm bậc người quân tử khiêm cung tự mục cho đến trọn một đời mình, tất nhiên được tốt lành.

Tượng viết: Lao Khiêm, quân tử, vạn dân phục dã.
象曰：勞謙君子，萬民服也。

Lời Tượng Truyện này, Hệ từ giải thích kĩ lắm.

Từ viết: Lao nhi bất phạt, hữu công nhi bất đức, hậu chi chí dã, ngữ dĩ kì công, há nhân giả dã, đức ngôn thịnh, lễ ngôn cung, khiêm dã giả, trí cung dĩ tồn kì vị giả dã.
子曰：勞而不伐，有功而不德，厚之至也，語以其功，下人者也，德言盛，禮言恭，謙也者，致恭以存其位者也。

Hệ từ nói rằng: gánh việc khó nhọc mà chẳng khoe khoang, có công lớn với đời, mà chẳng nhận làm ơn đức, đức dày đến thế chẳng còn gì hơn.
Hào từ có chữ "Lao Khiêm" là bảo rằng: Lấy công lao mình mà chịu hạ khuất với người đó vậy. Hệ từ lại nói thêm rằng: Kể về đạo đức thời rất thịnh, kể về lễ mao thời rất cung kính, kẻ có đức Lao Khiêm mà được vạn dân tín phục cả, chính vì mình hết lòng cung kính của mình, tất nhiên giữ được địa vị của mình đó vậy.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện nói rằng: *Lao Khiêm, quân tử, vạn dân phục dã*. Hệ từ nói rằng: *Trí cung dĩ tồn kì vị*. Đó là chỉ nói lẽ tự nhiên, Hễ đã Lao Khiêm, thời vạn dân phục, chứ há phải cầu cho vạn dân phục mà Lao Khiêm đâu; trí cung thời tự nhiên tồn được vị, chứ há phải muốn tồn vị mà trí cung đâu.
Người ở Đông phương như vua Hạ Vũ, người ở Tây phương như ông Hoa Thịnh Đốn, mới đang được Hào từ này.

4. *Lục Tứ: Vô bất lợi, huy Khiêm.*

六四: 無不利, 撝謙.

Lục Tứ có đức nhu thuận lại ở vào vị chính, xử vào thì Khiêm đáng lẽ là không việc gì chẳng lợi tiện, nhưng vì địa vị hào Tứ ở trên Cửu Tam là người có công lao, lại ở kề gần Lục Ngũ là bậc nguyên thủ của một nước. Trên thời kiên ức hào Ngũ, dưới lại né nể hào Tam.

Vì địa vị có ý khó khăn, nếu đức Khiêm chẳng đến nơi, e chẳng được toàn mỹ, nên thánh nhân lại răn cho rằng: Tứ hãy nên phát huy đức Khiêm của mình, đức Khiêm phát triển cho đến nơi, mới được tận thiện, tận mỹ.

Huy: phát triển, cũng như nghĩa phát huy.

Tượng viết: Vô bất lợi, huy Khiêm, bất vi tắc dã.

象曰: 無不利, 撝謙, 不違則也.

Có đức Khiêm như Lục Tứ mà xử vào địa vị Lục Tứ thời dầu đã vô bất lợi, nhưng còn cần phải huy Khiêm, cái đó há phải thái quá Khiêm đâu, chỉ là vừa đúng với pháp tắc vậy.

Vĩ: trái, cũng có nghĩa là vượt qua. *Bất vi tắc*: đúng với bốn phận mình, vừa hợp với đạo lí, chẳng phải vượt qua ngoài bốn phận.

5. Lục Ngũ: Bất phú dĩ kì lân, lợi dụng xâm phạt, vô bất lợi.

六五: 不富以其鄰, 利用侵伐, 無不利.

Hào Lục ở vị Ngũ là nhu thuận lại đắc trung. Ngũ lại là nguyên thủ ở vào vị chí tôn, hay hết lòng khiêm hư mà tín dụng Cửu Tam chính là *đắc đạo giả đa trợ* 得導者多助. Chẳng cần vì thế lực giàu có, mà tự nhiên thấu phục được láng giềng mình.

Tuy nhiên, ở vị chí tôn, có quyền thống trị cả thiên hạ, nếu chỉ một mực Khiêm nhu mà thôi, thành ra nhu mà chẳng cương, đức mà chẳng uy, chưa đủ tư cách làm một bậc nguyên thủ, thế tất phải cương, nhu tương tế, uy đức tịnh hành.

Nếu có hạng người nào ngoan ngạnh chưa phục, thời cũng phải dùng đến ngón uy vũ mà chinh phục mới xong. Như thế, thời Khiêm mà chẳng phải quá nhu, chí đức mà kiêm cả đại dũng, mới được vô bất lợi.

Tượng viết: Lợi dụng xâm phạt, chinh bất phục dã.

象曰: 利用侵伐, 征不服也.

Lục Ngũ ở vào thì Khiêm, mà cần phải lợi dụng xâm phạt, há phải hí công sinh sự đâu, chỉ là chinh phục những người bất phục vậy.

6. Thượng Lục: Minh Khiêm, lợi dụng hành sư chinh ấp quốc.

上六: 鳴謙, 利用行師 征邑國.

Thượng Lục ở cuối cùng quẻ Khiêm là Khiêm chi cực. Tính chất nhu thuận, mà xử vào vị Khiêm chi cực là một người chất chứa đức Khiêm quá lâu ngày nên ai cũng nghe được tiếng đức Khiêm, nên cũng nói rằng: *Minh Khiêm* như Lục Nhị. Đức Khiêm đã trỗi tiếng như thế thời người phụ trợ rất nhiều, dùng đạo ấy mà hành sư chắc được thuận lợi, nhưng vì địa vị hào Thượng không được như địa vị hào

Ngũ, dầu có hành sự cũng chỉ vừa chinh phục được ấp quốc mình mà thôi. *Ấp quốc* nghĩa là những nước ở nơi đô ấp mình, nghĩa cũng như chữ bản quốc.

Hành sự mà chỉ chinh ấp quốc là không chinh phục được phương xa. Bởi vì chất nhu mà Khiêm đã cực rồi nên sự nghiệp cũng chỉ được như thế.

Tượng viết: Minh Khiêm, chí vị đắc dã, khả dụng hành sự chinh ấp quốc dã.

象曰：鳴謙，志未得也，可用行師征邑國也。

Thượng Lục tuy Minh Khiêm, nhưng chưa lấy gì làm đắc chí vậy, tất phải dụng hành sự để chinh đốn ấp quốc của mình vậy. Bởi vì Khiêm thường thuộc về tính chất nhu, Khiêm cực thời thành ra quá nhu, không thể chế phục được những hạng người ngoan ngạnh, tất phải thêm vào thủ đoạn hành sự chinh quốc chứ chẳng phải là một mực quá Khiêm mà thôi.

PHỤ CHÚ: Thánh nhân bàn đạo lí chẳng bao giờ nhất thiên.

Kinh Thư có câu: *Mãn chiêu tổn, khiêm thụ ích*, nghĩa là: Đầy nhấy thời sinh ra tổn hại, khiêm hư thời chịu được lợi ích. Khiêm vẫn là tốt, nhưng *Kinh Thư* có câu: *Cao minh nhu khắc, trầm tiềm cương khắc*, nghĩa là: Những người đã cao minh, thời sợ thiếu phần nhu nên lấy nhu mà khắc chế vào, những người đã trầm tiềm, thời sợ thiếu phần cương nên lấy cương mà khắc chế vào. Nơi Hào Ngũ, hào Thượng quẻ Khiêm, thánh nhân phải nói xâm phạt hành sự, cũng là ý trầm tiềm cương khắc, chứ chẳng phải bảo người ta xâm phạt lẫn nhau như thế giới hiện giờ đâu. Xin ai chớ nhận lầm chữ xâm phạt, mà đổ lỗi cho thánh nhân.

16. QUẺ LÔI ĐỊA DỰ

Cấn trên; Khôn dưới

Quẻ này là quẻ Lôi Địa Dự. Khôn hạ cũng là Nội Khôn, Chấn thượng cũng là Ngoại Chấn. Chấn là Lôi, Khôn là Địa, nên tên quẻ đọc bằng Lôi Địa Dự.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hữu đại nhi năng khiêm, tất dự, cố thụ chi dĩ Dự.

序卦: 有大而能謙, 必豫, 故受之以常人之情愛則見其是惡非豫.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ, sau quẻ Khiêm tiếp lấy quẻ Dự là vì có sao?

Thừa tiếp nghĩa hai quẻ trên, hữu đại rồi mà lại hay khiêm, tất nhiên được an hòa lạc duyệt. Vậy nên sau quẻ Khiêm tiếp lấy quẻ Dự (Dự nghĩa là vui vẻ sung sướng).

Quẻ này Chấn ở trên, Khôn ở dưới; Chấn có tính động, Khôn có tính thuận, hành động mà hòa thuận, có gì vui hơn nên đặt tên quẻ Dự.

Lại thủ nghĩa bằng hai tượng: Sấm ra ở trên đất, khí dương phát động, muôn vật nở sinh cũng là Dự.

SOÁN TỪ

Dự, lợi kiến hầu, hành sư.

豫, 利建侯, 行師.

Quẻ này cũng là quẻ *ngũ âm, nhất dương*, Cữu Tứ là dương cương, ở gần Lục Ngũ là vị chí tôn, mà trên dưới năm âm thấy thuận ứng với Tứ, tượng là một người tài đức xuất chúng, lại gặp thì đắc chí ở thì Dự, dụng làm việc gì, cũng thuận thích cả, mà việc lớn thứ nhất là *kiến hầu hành sư* cũng thuận lợi lắm.

Kiến hầu nghĩa là dựng đặt tước hầu để quản trị nhân dân trong một nước; *hành sư* nghĩa là đem quân đi. Nhóm hợp quân chúng thính mệnh lệnh với một ông tướng cũng in như ngũ âm thuận ứng với nhất dương nên Quái từ nói rằng; *Lợi kiến hầu hành sư*.

PHỤ CHÚ: Các Quái hào nói *kiến hầu hành sư* có trong ba quẻ: quẻ *Truân*, quẻ *Khiêm* với quẻ *Dự*.. Quẻ *Truân* có *Chấn* không *Khôn* nên chỉ nói *kiến hầu*, mà không nói *hành sư*. Quẻ *Khiêm* có *Khôn* không *Chấn* nên chỉ nói *hành sư* mà không nói *kiến hầu*. Quẻ *Dự* gộp cả *Chấn* với *Khôn*, thời nói gộp

rằng: *Kiến hầu hành sự*. Đó chính là thủ bằng tượng quẻ mà khác nhau. Chấn có tượng quân trưởng nên nói *kiến hầu*. Khôn có tượng đại chúng nên nói hành sự.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Dự, cương ứng nhi chí hành, thuận dĩ động, Dự. Dự thuận dĩ động, cổ thiên địa như chi, nhi hướng kiến hầu hành sự hồ. Thiên địa dĩ thuận động, cổ nhật nguyệt bất quá nhi tứ thì bất thác; thánh nhân dĩ thuận động, tắc hình phạt thanh nhi dân phục. Dự chi thì nghĩa đại hĩ tai.

彖曰：豫，剛應而志行，順以動，豫。豫順以動，故天地如之，而況建侯行師乎。天地以順動；故日月不過而四時不忒。聖人以蠲動則刑罰清而民服。豫之時義大矣哉。

Soán viết: Dự, cương ứng nhi chí hành, thuận dĩ động Dự.

Đây là lấy thể quẻ, đức quẻ mà thích nghĩa tên quẻ. Quẻ Dự này dương cương được chúng âm ứng theo mà chí dương gặp được dịp tấn hành, thuận với thiên thì, nhân sự mà hành động, như thế thời kết quả được hòa lạc nên đặt tên quẻ bằng Dự.

Dự thuận dĩ động, cổ thiên địa như chi, nhi hướng kiến hầu hành sự hồ.

Đây là lấy đức quẻ thích nghĩa lời quẻ. Đạo trời đất, lí vạn vật chỉ có lí tự nhiên với đạo đương nhiên. Bây giờ thuận với lí tự nhiên, đạo đương nhiên mà hành động mỗi việc cho nên trời đất cũng nghe theo, hướng gì việc *kiến hầu hành sự* nữa rư.

Thiên địa dĩ thuận động, cổ nhật nguyệt bất quá, nhi tứ thì bất thác; thánh nhân dĩ thuận động, tắc hình phạt thanh nhi dân phục.

Đây lại kể cho tường tận đạo thuận động, mà lại nói rộng thêm.

Trời đất xoay vần nên Tạo Hó, chỉ là thuận với lẽ tự nhiên mà hành động, cho nên mặt trời, mặt trăng phân đêm, phân ngày hành độ chẳng bao giờ sai lầm, Xuân, Hạ, Thu, Đông khí hậu bốn mùa chẳng bao giờ sai suyền.

(*Quá*: sai lầm; *Thắc*: sai suyền).

Sở dĩ được thế, chỉ vì thuận động mà thôi; thánh nhân kinh lí thiên hạ, thông ngự nhân quần, cũng chỉ thích hợp với nhân tình, thuận theo với thì nghĩa, thời hình phạt chẳng phiền phức mà muôn dân phục tùng (*Thanh*: giản lược).

Sở dĩ được thế cùng chỉ vì thuận động mà thôi.

Dự chi thì nghĩa đại hĩ tai.

Trên kia đã nói: Đạo Dự thuận, nay là ngần nghĩ mà tán tụng thì Dự, nói rằng: Thì nghĩa thuộc về quẻ Dự, lớn lắm vậy thay! (*Thì nghĩa* là đạo lí ở thì Dự).

PHỤ CHÚ: Lời Soán Truyện tán chữ thì có mười một quẻ: quẻ *Dự*, quẻ *Độn*, quẻ *Cấn*, quẻ *Lữ* nói thì mà kiêm chữ nghĩa; quẻ *Khảm*, quẻ *Khuê*, quẻ *Kiến* nói thì mà kiêm chữ dụng; quẻ *Di*, quẻ *Đại Quá*, quẻ *Giải*, quẻ *Cách*, thời chỉ nói thì mà thôi. Lời tán tuy khác nhau, mà ý nghĩa thời in như nhau. Nói

thì nghĩa vẫn có dụng, nói thì dụng cũng có nghĩa, nói thì thời nuốt cả nghĩa với dụng vào trong, nhưng vì, có quẻ thời chú trọng về phần dụng, có quẻ thời chú trọng về phần nghĩa, chẳng qua tùy thì quẻ mà lời có khác nhau.

Chúng ta nghiên cứu cho đến ý thánh nhân, thời toàn bộ Dịch cốt yếu nhất là chữ thì. Thánh nhân cù ra mười một quẻ mà tán rằng: *đại hĩ tai*, kì dư các quẻ có thể suy được.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Lôi xuất địa phẫn, Dự; tiên vương dĩ tác nhạc sùng đức, ân tiên chi thượng đế, dĩ phối tổ khảo.

象曰：雷出地奮，豫。先王以作樂崇德，殷薦之上帝，以配祖考。

Chân lôi ở trên, Khôn địa ở dưới, tượng là sấm ra khỏi mặt đất, khí dương ở dưới đất bùng lên mà thành ra tiếng. Vạn vật nhân lúc ấy hấp lấy dương khí mà nảy nở phát sinh, nên đặt tên quẻ bằng Dự. Tiên vương xem tượng ấy làm ra nhạc để bao sùng công đức, nhạc đã thịnh, công đức cũng thịnh tiến lên thượng đế để phối tổ khảo. (*Ân*: thịnh; *phối*: sánh; *dĩ phối tổ khảo*: đem ông cha mình, phối với thượng đế).

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Minh Dự, hung.

初六：鳴豫，凶。

Chữ *dự* các hào, với chữ *dự* ở quẻ nghĩa có khác nhau. *Dự* ở quẻ, thời nghĩa là hào lạc, cũng như nghĩa chữ *dự* ở câu: *Nhất du nhất dự vi chư hầu độ* 一游一豫，為諸侯度 ở sách *Mạnh Tử*. Chữ *dự* ở các hào thời nghĩa là tự lạc, như nghĩa chữ dật dự. Vui vẻ với thiên hạ thời là *dự* hay, một mình sung sướng hơn hờ thời là *dự* dờ.

Sơ Lục âm nhu cư hạ, vẫn là tiểu nhân bất trung chính, nhờ ở trên có Cửu Tứ là người có thể lực ở thì Dự. Sơ được ứng với Tứ, Tứ viện trợ cho Sơ, Sơ là tiểu nhân, ý thế cường viện, đắc ý kiêu nhân, tự khoe cách vui sướng của mình, kêu sướng cho người ta nghe là thái trạng của tiểu nhân đắc chí, còn gì tốt nữa, kết quả tất nhiên hung.

PHỤ CHÚ: Cũng đồng một chữ Minh, mà Minh Khiêm thời cát, Minh Dự thời hung, há phải đạo lí trái nhau đâu. Kìa thời Khiêm chỉ cực mà người ta nghe tiếng, ấy là tiếng tự nhiên mà được. Đây thời Dự chỉ thậm mà khoe khoang cho người ta biết, tiếng đó là tự mình mình lên, tình trạng quân tử tiểu nhân khác nhau nên kết quả cũng khác nhau.

Tượng viết: Sơ Lục minh dự, chí cùng hung dã.

象曰：初六鳴豫，志窮凶也。

Sơ Lục âm nhu cư hạ, mà khí kiêu chí mạn đã đến cùng cực, dật dự tự mình, hung là phải rồi.

2. Lục Nhị: Giới vu thạch, bất chung nhật, trinh cát.

六二：介于石，不終日，貞吉。

Lục Nhị ở về thì Dự, theo như thường tình thời phần nhiều người mắc họa lạc cực sinh bi. Duy Hào Nhị đắc trung, đắc chính, chẳng đùa với thế tục, tự thủ trong mình bằng một cách kiên cố vững vàng, lại trì ki bằng một cách rất nhanh chóng quả quyết, nên Hào từ rất tốt. Xem Hệ tử giải thích càng rõ lắm.

Tử viết: Tri cơ kì thần hồ, quân tử thượng giao bất siểm, hạ giao bất độc, kì tri cơ hồ. Cơ giả động chi vi, cát hung chi tiên kiến giả dã; quân tử kiến cơ nhi tác, bất si chung nhật. Dịch viết: Giới vu thạch, bất chung nhật, trinh cát; giới như thạch yên, ninh dụng chung nhật, đoán khả thức hĩ, quân tử tri vi, tri chương, tri nhu, tri cương, vạn phu chi vương.

子曰：知幾其神乎，君子上交不諂，下交不毒，其知幾乎。幾者動之微，佥凶之先見者也。君子見幾而作俟終日。易曰：介于石，不終日，貞吉；介如石焉，寧用終日，斷可識矣；君子知彰，知柔，知剛，萬夫之望。

Hệ tử nói rằng: Ứng sự tiếp vật mà biết được triệu trậm ở khi còn mảy may mới là thần diệu đó rư? Đẳng quân tử sở dĩ giao với bậc trên, cung kính mà chẳng đến nỗi siểm nịnh, giao với bậc dưới, thương yêu mà chẳng đến nỗi lòng lã, chắc vì đức trí biết được cơ đó mà. *Cơ* là nghĩa làm sao? Là cái máy động còn ở lúc mảy may, dầu cát dầu hung chưa rõ mà đã thấy được trước. Quân tử thấy được việc ở khi cơ vi mà ứng phó ngay chẳng chờ trọn ngày.

Lục Nhị quả Dự nói rằng: khí tiết mình bền chắc như đá, trí khôn soi việc lại lanh, chẳng chờ đến trọn một ngày mà thấy được chắc chắn, thế là vừa chính vừa lành. Hễ một người trinh tháo đã bền như đá, tinh thần an định, thời óc nghĩ sáng suốt, cần gì phải chờ đến tối ngày, mà phán đoán đã rành rồi rồi.

Thần diệu vậy thay! Là người quân tử biết được việc lúc còn lơ mờ, biết được việc lúc đã rõ rệt, biết được lẽ nên nhu mà nhu, biết được lẽ nên cương mà cương. Thế mới làm được một người cho muốn chúng trông vào (*vi*: đương lơ mờ; *chương*: đã rõ rệt).

PHỤ CHÚ: Sách *Đại Học* có câu: *An nhi hậu năng lự, lự nhi hậu năng đắc* 安而后能慮, 慮而后能得 (*An*: tinh thần an lặng; *Lự*: nghĩ tính lo lường).

Tinh thần có an lặng, mà sau mới hay tính toán lo lường. Hay tính toán lo lường mà sau mới hay trúng được sự cơ, ý chính như Hào từ Lục Nhị này. *Giới vu thạch* là an mà hay lự, *bất chung nhật, trinh cát* là lự mà hay đắc.

Nhưng xem lời Hệ tử, thời quan hệ nhất là chữ *tri*. Có tri được vi mới tri được chương, có tri được nhu mới tri được cương. *Tri* nghĩa là biết, biết được thấu, thời làm được nên. Học thuyết ông Tôn Văn có nói rằng: *Tri nan hành dị*, mà tục ngữ ta có câu: *Khôn chết, dại chết, biết sống*. Cái "biết" quan hệ đến như thế, mà biết lại quý nhất là tri cơ. Đương lúc cơ vi mà đã biết trước, mới là chân chính tri, nhưng khó lắm, nếu chẳng phải bậc người thần trí làm sao tri được cơ?

Tri là một vấn đề rất khó, mà càng khó hơn nữa là tri cơ, nên *Dịch* nói rằng: *Tri cơ kì thần hồ*.

Tượng viết: Bất chung nhật, dĩ trung chính dã.

象曰：不終日，貞吉，以中正也。

Lục Nhị vì có đức trung chính nên thủ tiết kiên tri cơ chóng. Vậy nên hay *bất chung nhật* mà được *trinh cát* vậy.

PHỤ CHÚ: Ở về thì Dự chính là lúc quần chúng đùa sự vui chơi, mà trong quẻ thời duy Cửu Tứ nhất dương dụng sự là một người thế lực lớn nhất ở trong đời ấy.

Những hạng người bất trung, bất chính, tất nhiên xu phụ với Cửu Tứ để mua chuộc cái bả vinh hoa. Duy Lục Nhị chẳng thèm ứng với Tứ mà những người phe phái với Tứ Lục Nhị cũng chẳng dây dưng vào, thiết là một người rất cao thượng, chỉ vì có đức trung chính mới được thế.

Kìa như: Sơ ứng với Tứ thời mình dự mà hung, Tam tử với Tứ thời hu dự mà hối, Ngũ kẻ trên Tứ: thời mắc trình lấy tật. Chúng ta mới biết rằng: Theo lí *Kinh Dịch*, thời những bọn xu phụ quyền thế, kết quả ích gì.

3. *Lục Tam: Hu Dự, hối trì, hữu hối.*

六三: 盱豫, 悔遲, 有悔.

Lục Tam vẫn đã bất trung, bất chính, mà ở trên Tam lại có một người đại quyền thế là Cửu Tứ, Tam vì trọc trùn thân thế của Tứ, mong nhờ Tứ kiếm ăn, lấy làm tự đắc, chỉ ngửa mặt trông lên hào Tứ mong được phú quý mà vui mừng. Như thế tất nhiên kết cục chẳng khỏi ăn năn (*Hu* nghĩa là dòm lên trên). Tuy nhiên, lòng ăn năn đó, nếu biết được sớm, còn có lẽ hay, nhưng Tam có biết thế đâu, lời thôi chậm chạp sụp vào bẫy quyền thế, mà chẳng rút chân ra mau, tất chẳng khỏi được chữ hối.

Tượng viết: Hu Dự, hữu hối, vị bất đáng dã.

象曰: 盱豫有悔, 位不當也.

Hu dự hữu hối là tội tại tư cách Lục Tam, chẳng xử đúng hoàn cảnh vậy (chữ *vị* này có ý nghĩa như chữ hoàn cảnh).

4. *Cửu Tứ: Du Dự, đại hữu đắc, vật nghi, bằng hạp trâm.*

九四: 由豫, 大有得, 勿疑, 朋盍簪.

Cửu Tứ làm chủ cho toàn quẻ Dự, tượng là một người chủ động ở trong đời ấy lại thân cận với Ngũ. Ngũ là bậc đại nguyên thủ, hết lòng tín nhiệm Tứ, như thế hoàn cảnh đã thuận, quyền lực lại lớn, người đời ấy nhờ mình mà vui vẻ. (*Du dự*: xã hội bởi mình mà được dự).

Tứ vì có đức dương cương mà lại gặp thì, gặp thế, chắc đại hữu vi được, phát triển được hoài bão của mình.

Nhưng vì Tứ ở gần vị chí tôn, mà kẻ ở trên mình là người nhu nhược. Tứ lấy một mình đảm đương gánh nặng cho thiên hạ, kẻ ở dưới mình rất là âm nhu. Tứ thường lo không bạn đồng đức. Hoàn cảnh Tứ như thế, chính là vị nguy nghi. Tuy nhiên, chí lí ở trong thiên hạ, duy chí thành thời thường cảm cách được người, dầu cay co đến thế nào nhưng chí thành cảm cách được lòng người, thời sợ gì thiên hạ không kẻ giúp mình. Vậy nên Hào từ lại răn Tứ rằng: Tứ chỉ nên hết lòng chí thành, chớ để ý hoài nghi. Mình lấy thành cảm người, thời người cũng lấy thành ứng với mình, tự nhiên thành ứng khí cầu, có bạn tốt nhóm hợp giúp mình đã đông lại chóng.

(*Hạp*: hợp; *trâm*: nhóm mà chóng; *hạp* cũng có nghĩa là sao chẳng; *bằng hạp trâm* nghĩa là bầu bạn sao chẳng chóng nhóm rư? Giảng như thế cũng thông).

PHỤ CHÚ: Chữ *du dự* cũng như chữ *du di* ở quẻ Di. Người thiên hạ tất thấy du ở mình mà được nuôi, thời là du di, người thiên hạ tất thấy du ở mình mà được hòa duyệt, thời là du dự.

Tượng viết: Du Dự, đại hữu đắc, chí đại hành dã.
冬曰: 由豫, 大有得, 志大行也.

Thiên hạ du ở mình mà được sung sướng là chí mình phát triển được lớn vậy.

5. *Lục Ngũ: Trinh tậ, hằng bất tử.*
六五: 貞疾, 恆不死.

Đương ở thì Dự mà Lục Ngũ âm nhu cư tôn, trầm nịch vào cảnh dật dự, ở dưới Ngũ có Cửu Tứ dương cương đắc chính, được lòng dân chúng, gánh hết việc thiên hạ. Ngũ tuy ở trên Tứ mà Tứ chuyên hết sự quyền, Ngũ không thể tự lập được, tượng như người mắc bệnh bại già đời, nhưng may nhờ Tứ cũng không quá tay áp bức, mà Ngũ cũng đắc trung nên công việc thiên hạ, chỉ cậy người làm thay cho, mà Ngũ thời được hưởng hư vị mãi mãi.
Tượng như là người có tật bệnh luôn luôn, mà sống dai chẳng chết, nên Hào từ nói rằng: *Trinh tậ, hằng bất tử.*

PHỤ CHÚ: Cửu Tứ chuyên trọng quyền, mà Lục Ngũ thời hưởng nhàn phúc. Theo về sử nước ta, sau đời Lê Trung hưng hơn hai trăm năm, vua Lê nhu nhược, chúa Trịnh chuyên quyền, việc nước hoàn toàn ở trong tay Trịnh mà vua Lê chỉ là một vị hoàng đế ngồi không. Đến ngày Trịnh vong thời Lê mới mất.
Như vua Lê đó, chính là trinh tậ, hằng bất tử (Nghĩa chữ *trinh* ở đây khác mọi nơi; *trinh* nghĩa là dai dắc).

Tượng viết: Lục Ngũ trinh tậ, thừa cương dã; hằng bất tử, trung vị vong dã.
象曰: 六五貞疾, 乘剛也; 恆不死, 中未亡也.

Lục Ngũ sở dĩ trinh tậ là vì cưỡi trên hào dương cương là Cửu Tứ vậy. Sở dĩ hằng bất tử là vì vị trung ở hào Ngũ cũng chưa đến nỗi mất vậy.

6. *Thượng Lục: Minh Dự thành, hữu du, vô cự.*
上六: 冥豫成, 有渝, 無咎.

Thượng Lục đã âm nhu bất trung, bất chính, mà lại ở thì Dự chi cực nên nổi trầm mê vào cảnh Dự, chỉ biết vui sướng ở trước mắt mà chẳng biết ngó tới sau lưng, thiệt là một người dự mà mê tối.
Nhưng còn may một tí, hào Thượng là ở về Chấn thể, còn có động cơ mà lại *tại dự chi chung*. Dự cùng tắc biến nên thánh nhân mong cho thiên thiện cải quá mà nói rằng: Minh Dự tuy đã thành chứng nhưng nếu biết phát phần tự cường mà biến đổi nét xấu, thời không đến nỗi tội lỗi.

Tượng viết: Minh Dự, Tại Thượng, hà khả trường dã?
象曰: 冥豫在上, 何可長也.

Minh dự mà ở trên hết quẻ, có lẽ mê mẩn hoài được ru?

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc hết sáu hào quẻ Dự mới biết câu thầy Mạnh nói: *Sinh u ưu hoạn, nhi tử u an lạc dã*, nghĩa là: Người ta thường nhờ ở chốn ưu hoạn mà được sống mà cũng thường vì dật dự đến nỗi phải chết. *Dự* nghĩa là hoà dự, cũng có nghĩa là dật dự, đáng lẽ là vui vẻ sung sướng, nhưng trong sáu hào, duy Nhị biết vất bỏ cảnh dật dự, tự thủ lấy một cách trinh, thời được cát, còn Sơ Lục thời minh dự mà hung, Lục Tam thời hu dự mà hối, Cửu Tứ thời tuy du dự mà còn phải nghi, Lục Ngũ thời mắc lấy trinh tậ, Thượng Lục thời mắc lấy tội minh dự. Thế mới biết rằng: Cảnh sung sướng vui vẻ chính là cái cửa vào nguy hiểm chông gai. Người xưa có câu: *Yến an trậm độc, bất khả hoài dã* 燕安鳩毒不可懷也. Nghĩa là: an vui sung sướng chính là thuốc độc rượu trậm hay giết được người, rất không nên say mê vào nó, nên nói rằng: nghĩa quẻ Dự rất lớn vậy thay! Nghĩa chữ Dự lại còn có một nghĩa là dự bị. Nếu biết dự bị thời khỏi mắc họa dật dự. Học Dịch càng cần phải biết nghĩa ấy.

17. QUÊ TRẠCH LÔI TÙY

Đoài trên; Chấn dưới

Quẻ này là quẻ Trạch Lôi Tùy. Chấn hạ cũng là Nội Chấn, Đoài thượng cũng là Ngoại Đoài. Đoài là Trạch, Chấn là Lôi, nên tên quẻ đọc bằng Trạch Lôi Tùy.

TỰ QUÁI

Tự quái: Dự tất hữu tùy, cố thụ chi dĩ Tùy.

序卦: 豫必有隨, 故受之以隨.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ, sau quẻ Dự tiếp lấy quẻ Tùy là vì có sao?

Hễ đã Dự rồi, tất có nhiều người vui theo nên sau quẻ Dự tiếp lấy quẻ Tùy.

Dự nghĩa là vui; *Tùy* nghĩa là theo.

Quẻ này Đoài trên, Chấn dưới. Đoài là hòa duyệt, Chấn là động; động mà hòa duyệt, tất nhiên nhiều người vui theo.

Lại theo về tượng quẻ: Chấn là trưởng nam, Đoài là thiếu nữ, thiếu nữ duyệt trưởng nam mà theo nhau, thấy là nghĩa chữ Tùy. Lại một tượng nữa: Chấn là Lôi, Đoài là Trạch, Lôi nhưc động ở trong Trạch, Trạch tùy mà động theo, cũng là tượng Tùy, gộp nghĩa hai tượng như thế nên đặt tên quẻ bằng Tây.

SOÁN TỪ

Tùy, nguyên hanh, lị trinh, vô cữu.

隨元亨利貞, 無咎.

Nghĩa tên quẻ đã thích rõ như trên, nay thích Quái từ chỉ nói đạo Tùy.

Tùy, nguyên nghĩa là theo, tức là tùy tùng, nhưng ở trong đạo Tùy, có hai phương diện: Một phương diện là mình tùy người, một phương diện là người tùy mình.

Chọn được "minh sư", "lương hữu" mà tùy, nghe được "trung ngôn", "trực gián" mà tùy, ấy là Tùy hay. Nếu mắc lấy tiểu nhân gian ác mà tùy, say lấy lời gian miệng ngọt mà tùy, ấy là Tùy dở.

Tạo nhân tùy có tốt xấu, thời kết quả tùy có lành dữ, nên Quái từ răn cho chúng ta rằng: Người trong thiên hạ chẳng ai tránh khỏi chữ Tùy, sự nghiệp lớn như vua Thuấn, cũng phải bỏ ý kiến mình theo ý kiến người. Đạo đức thịnh như Đức Khổng cũng phải chọn điều lành mà theo.

Nghĩa chữ Tùy lớn đến như thế, nhưng cốt phải tùy cho đắc kì đạo. Nếu tùy bất đắc kì đạo, thời thành ra uốn cong sở học mình mà a dua với đời, chỉ là một bọn quỳ tùy vô lương thời đến nỗi vì tùy mà

táng thân, thất tiết, cái cơ tùy lại nguy hiểm đến như thế.

Vậy thời Tùy nên thế nào?

Tất phải kén chọn làm sao cho được một cách đại thiện, tùy mà được đại thiện, tất nhiên mình vì đạo phải mà tùy người, người cũng vì đạo phải mà tùy mình. Nhân với quả tương sinh, mình với người thấy tốt, có việc gì mà chẳng thông thuận đâu, nhưng sở dĩ đại thiện mà hanh, há phải tạm thì nửa đoạn mà được đâu, lại tất phải thành tâm kiên cố, hữu thi, hữu chung thời kết quả của Tùy mới được viên mãn.

Như thế, thời Tùy mới không tội lỗi.

PHỤ CHÚ: Đạo lí trong thiên hạ, rất lớn là chữ Tùy, lớn đến như vũ trụ, mà địa cầu, hành tinh phải đi theo nhật luân; nhỏ đến nhất vật, như ong theo con chúa tướng, kiến theo con đầu bầy, chỉ nói giữa một thân người ta, ngũ quan tứ chi tất thấy là tùy theo tâm não, tâm não sai khiến đến đâu thời thể phách theo đến đấy, nhưng chân lí của Tùy chẳng phải là nô lệ, chỉ vì công lí mà tùy chứ chẳng phải vì thế lực mà tùy; vì đại cuộc mà tùy chứ chẳng phải vì tiểu kỉ mà tùy; vì công ích mà tùy chứ chẳng phải vì tư lợi mà tùy. Trước khi chưa tùy, phải kén chọn cho tinh, sau khi đã tùy, phải tiết tháo cho chính. Vậy nên Quái từ đã nói: *Tùy, nguyên hanh*, mà lại nói tất phải *lị, trịnh* mới được vô cữu, quan hệ nhất là chữ *trịnh*. Nếu sở tùy bất trịnh, thời tuy nguyên hanh mặc dầu mà cuối cùng cũng chắc có tội lỗi. Chúng ta nhận kĩ ý Quái từ này, thời dầu theo một chủ nghĩa nào, một phe phái nào cũng gọi bằng tùy, mà tùy tất phải trịnh mới được.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Tùy cương lai nhi hạ nhu, động nhi duyệt, Tùy. Đại hanh, trịnh, vô cữu, nhi thiên hạ tùy thì^[14]. Tùy thì chi nghĩa đại hĩ tai.

彖曰：隨，剛來而下柔，動而說，隨。大亨貞無咎，而天下隨時。隨時之義大矣哉。

Soán viết: Tùy cương lai nhi hạ nhu, động nhi duyệt, Tùy.

Quẻ này sở dĩ đặt tên bằng quẻ Tùy là theo bằng Quái biến, hào dương quẻ Chấn xuống ở dưới hết quẻ, nhường cho hào âm quẻ Đoài ở trên hết quẻ, Chấn ở nội, Đoài ở ngoại là động mà hòa duyệt, nên tên quẻ đặt bằng Tùy.

Đại hanh, trịnh, vô cữu, nhi thiên hạ tùy thì.

Tùy mà đại hanh lại trịnh thời vô cữu mà thiên hạ tất thấy vui theo.

Xưa nay việc trong thiên hạ thường có một người đề xướng lên chủ nghĩa gì, học thuyết gì mà thiên hạ cũng chỉ vì thì đã đến thế nên mới theo. Tỉ như, chính thể quân chủ lập hiến hoặc chính thể dân chủ, học thuyết quốc gia hay xã hội thường có một người thủ xướng mà muôn ngàn người họa theo cũng chỉ vì đúng thì mà thôi.

Nêu chưa có họa quân chủ chuyên chế như đời Lộ Dịch thập lục^[15] mà xướng dân chủ, hoặc nếu chưa có họa tư bản chiến tranh như cuối thế kỉ thập cửu mà xướng xã hội học thuyết thời có ai theo đâu. Vậy biết chữ Thiên hạ tùy thì rất hay.

Tùy thì chi nghĩa đại hĩ tai.

Tóm xem mấy câu trên đây mà ngẫm nghĩ cho sâu, thời biết nghĩa chữ thì ở quẻ Tỳ là lớn lắm vậy thay.

PHỤ CHÚ: Đức Khổng thích Quái từ quẻ Tỳ mà kết thúc lấy chữ thì, lại tán rằng: *Đại hỉ tai*, ý tứ vừa sâu vừa tinh lắm.

Từ thiên đạo đến nhân sự chẳng bao giờ vượt khỏi chữ thì. Nhà lầu, áo gấm mà chế tạo ra ở đời dã cư huyết xử bệ quan tòa cảnh mà giữ chặt ở đời hoàn hải giao thông, thiết không thể nào làm được. Bởi vì thì chưa đến, dầu thánh triết cũng không thể cưỡng bắt thì theo ý riêng mình. Thì đã đến rồi, dầu dung ngu cũng có thể đua thì cạnh tẩn. Vậy nên, ở trong nghĩa chữ Tỳ lại quý trọng nhất là Tỳ thì.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Trạch trung hữu lôi, Tỳ. Quân tử dĩ hướng hối nhập yên tức.

象曰：澤中有雷，隨，君子以嚮晦入宴息。

Đoài thượng, Chấn hạ là tượng ở giữa lòng chằm có tiếng sấm, nước chằm theo tiếng sấm mà động, ấy là tượng quẻ Tỳ. Quân tử xem tượng ấy tùy thì mà động tĩnh, thì nên động mà động là ban ngày; thì nên tĩnh mà tĩnh là ban đêm, hướng buổi đêm thời vào an nghỉ, cũng là một việc tùy thì của quân tử. (*Hướng hối*: tới buổi đêm; *Yên tức*: an nghỉ).

Hướng hối nhập yên tức là chứng vào một việc rất thiên cận, để cho học giả suy rộng ra.

PHỤ CHÚ: Trong Dịch thủ tượng theo *Lôi* mà quân tử bắt chước *Lôi* có năm quẻ: quẻ *Dự* là *Lôi* xuất địa phần thời bắt chước *Lôi* mà tác nhạc sùng đức. Quẻ *Đại Tráng* là *Lôi* tại thiên thượng thời bắt chước *Lôi* mà phi lễ phát lí, quẻ *Vô Vọng* là thiên hạ *Lôi* hành thời bắt chước *Lôi* mà đối thì dục vật, đó là bắt chước cách động của *Lôi*; quẻ *Phục* là *Lôi* tại địa trung thời bắt chước *Lôi* mà bế quan tức lự, quẻ *Tỳ* là trạch trung hữu lôi thời bắt chước *Lôi* mà hướng hối yên tức, đó là bắt chước cách tĩnh của *Lôi*.

Tục ngữ thường nói: "Tháng Mười sấm nập, tháng Chạp sấm ra". Thế là *Lôi* vẫn có khi động, khi tĩnh. Xuân, Hạ thời *Lôi* phát thanh, Thu, Đông thời *Lôi* thu thanh, cũng là một công dụng, thuộc về đạo trời, quân tử động, tĩnh tùy thì, cũng là bắt chước đạo trời vậy.

Còn có một nghĩa: Quân tử tự cường bất tức, có sao lại nói yên tức, chẳng là mâu thuẫn hay sao? Không, không, bất tức là kiêm cả tinh thần và xác thịt nên thuộc về ban ngày thời chẳng nghỉ. *Yên tức* là an nghỉ cái xác thịt, để bồi dưỡng phần khỏe bằng tinh thần. Danh tuy yên tức mà kì thực là bất tức, nuôi tinh thần bằng buổi đêm, chính là một cách tự cường của quân tử. Thử xem như Ông Chu Công "tọa dĩ đãi đán", Đức Khổng "chung dạ bất tảo, dĩ tư". Thế là xác thịt tuy nghỉ mà tinh thần có bao giờ nghỉ đâu, chỉ duy muốn cho tinh thần khỏe mạnh tất cũng có khi phải nghỉ xác thịt; hướng hối, nhập yên tức, chính là nghĩa ấy.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Quan hữu dư, trinh cát, xuất môn giao hữu công.

初九：官有渝，貞吉，出門交有功。

Sơ vẫn là hào dương, đáng lẽ làm chủ cho âm mà âm thì phải tùy dương. Bây giờ Sơ Cửu lấy mình là dương mà trở lại tùy hai âm. Thế là Sơ vẫn làm chủ mà có lúc biến dịch, e chẳng được tốt, nhưng xử thì buổi Tùy, lại cốt tùy thì biến dịch, chỉ sợ cách biến dịch chẳng được chính mà thôi. Nếu biến dịch mà được chính, ấy là Tùy mà trình, tất được tốt lành.

(*Quan*: chủ; *du*: biến).

Theo lệ *Kinh Dịch*, dương làm chủ cho âm nên gọi bằng quan mà nghĩa làm chủ.

Tuy nhiên, thường tình người ta hẳn đã có Tùy, thường dây dương vào vòng tư ái, tức là *tùy nhi bất trình*, đã bất trình làm sao được cát, nên tất phải đoạn tuyệt nhất thiết tư ái, tượng như ra ngoài cửa mà giao kết với người thời mới có thành công.

Xuất môn giao nghĩa như câu *Đồng Nhân vu môn*, ở quẻ Đồng Nhân: không giao kết bằng tư tình mà chỉ giao kết bằng chính lí thời mới được việc.

PHỤ CHÚ: Thích Hào từ này, Tượng Truyện có một đoạn nghĩa lí rất hay, tuy chẳng theo hào nghĩa, nhưng cũng biên ra để cống hiến độc giả.

Thường nhân chi tình, ái chi, tắc kiến kì thị; ó chi, tắc kiến kì phi, cố thể noa chi ngôn, tuy thất nhi đa tông, sở tàng chi ngôn, tuy thiện vi ác dã.

常人之情, 愛之則見其是, 惡之則見其非; 故妻駑之言, 雖失而多從; 所憎之言, 雖善而爲惡也.

Nghĩa là: Tình của hạng người dung thường: Người mình đã yêu thời chỉ thấy nó là phải, người mình đã ghét thời chỉ thấy nó là trái. Vậy nên lời nói của vợ con mình, tuy làm lỗi mà hay nghe theo. Lời nói của người mình ghét, tuy có lành mà cũng cho là xấu vậy.

Câu thơ của cụ Uy Viễn cũng nói rằng:

Lúc ghét dột thù ngay hóa vậy,

Khi ưa tô vẽ méo nên tròn.

Đó rất là Tùy mà chẳng được chính, Tùy mà được chính, có đến nỗi bất cát đâu.

Tượng viết: *Quan hữu du, tông chinh, cát dã. Xuất môn giao hữu công, bất thất dã.*

象曰: 官有渝, 從正吉也, 出門交有功, 不失也.

Quan hữu du, nhưng mà theo được chính thời tốt lành vậy (chính là nghĩa chữ *trình*). *Xuất môn giao, hữu công*, là Tùy được chính thời chẳng đến nỗi thất bại vậy.

2. Lục Nhị: Hệ tiểu tử, thất trượng phu.

六二: 係小子, 失丈夫.

Lục Nhị vẫn có chính ứng của mình là Cửu Ngũ, Ngũ dương cương, trung chính, đích đáng là một vị trượng phu, nhưng vì Nhị thân cận với Sơ, Nhị đã tính chất âm nhu, giữ mình chẳng được bền vững mà lại xử về thì Tùy, gần đâu tùy đấy, lân la riu rít với Sơ, nót tùy quách Sơ, té ra hụt mất Cửu Ngũ là chính ứng của mình, ấy là hệ tiểu tử mà mất trượng phu đó vậy.

(*Tiểu tử*, chỉ hào Sơ dương; *trượng phu*, chỉ hào Ngũ dương; hệ nghĩa là bâu riu, riu rít).

PHỤ CHÚ: Dương cương biết theo đạo lí chính mà tùy người thời gọi bằng *tùy*, âm nhu chỉ theo tư tình mà tùy người thời gọi bằng *hệ*.

Vậy nên trong quẻ, ba hào dương không chữ *hệ*, ba hào âm rất nói chữ *hệ*.

Tượng viết: Hệ tiểu tử, phát kiêm dự dã.
象曰: 係小子, 弗兼與也.

Lục Nhị đã bùi ríu lấy Sơ, tất nhiên phải thất Ngũ, không lẽ được cả hai bên. Nguyên lai đạo Tùy, hoặc mình tùy người, hoặc người tùy mình, thân người hiền tất viễn người gian, theo lối trái thời mất lối phải, không lẽ lưỡng tùy được, nên nói rằng: *Phát kiêm dự* (Kiêm dự: tùy cả hai bên).

3. Lục Tam, hệ trượng phu, thất tiểu tử, tùy hữu cầu đắc, lợi cư trinh.
六三: 係丈夫, 失小子, 隨有求得, 利居貞.

Lục Tam tính chất cũng như Lục Nhị, âm nhu không độc lập nổi, đụng ai thân cận thời tùy ngay, nhưng Tam này may nhờ địa vị mình tiếp cận với Cửu Tứ, Tứ có tài dương cương, lại ở trên mình, chính là một vị trượng phu. Tam vì thân cận với Tứ, mà bùi ríu theo Tứ, tuy ở dưới có Sơ cũng là dương cương, nhưng Tam đã tùy Tứ mà bỏ Sơ nên Sơ cũng mất lòng với Tam. Thế là hệ trượng phu, thất tiểu tử.
(*Trượng phu*, chỉ hào Cửu Tứ; *tiểu tử* chỉ hào Sơ Cửu).

Vì có thân cận mà tùy, Tam vẫn chẳng khác gì Nhị, nhưng Nhị thời bỏ chính mà theo tà, Tam thời bỏ dữ mà theo lành; tùy như mà Tam là tùy cách khôn khéo, nên nó cần gì với Tứ, Tứ cũng cung cấp. Tuy nhiên, hễ mình có sở cầu với người mà người cho mình được cũng chưa phải là thập phần chính đáng. Nếu chẳng khéo thời thành ra xu thế trực lị nên thánh nhân lại răn cho rằng: Tam đã hữu cầu mà đắc thời Tam nên tự xử bằng một cách chính đáng; tùy mà được chánh đáng thời dầu có hệ, cũng chẳng đến nỗi xấu gì.

PHỤ CHÚ: Lục Nhị, Lục Tam thấy hữu sở hệ, nhưng Lục Nhị chỉ có thất mà chẳng đắc, Lục Tam thời hữu sở thất mà cũng hữu sở đắc. Bởi vì thất của Lục Nhị là thất trượng phu, chính là sở đang đắc mà trở lại thất, còn có đắc gì? Thất của Lục Tam là thất tiểu tử, thất phía dữ, tức là đắc phía hay.

Tượng viết: Hệ trượng phu, chí xả hạ dã.
象曰: 係丈夫, 志舍下也.

Lục Tam biết hệ với trượng phu là chí ý của Tam bỏ phía ti hạ mà theo phía cao thượng vậy. Tùy như thế cũng đúng đạo phải.

4. Cửu Tứ: Tùy hữu hoạch, trinh hung, hữu phu, tại đạo, dĩ minh, hà cự.
九四: 隨有獲, 貞凶. 有孚在道, 以明, 何咎.

Cửu Tứ sẵn có tài dương cương, xử được vị rất tôn ở trong bọn nhân thần, trên có Cửu Ngũ đồng đức với mình, mà hết sức tùy mình. Ở thì Tùy mà có tài lại có vị, tất nhiên thiên hạ theo về với mình cả thảy, sở đắc thiệt rất lớn.
(*Hữu hoạch*, được lòng cả thiên hạ).
Tuy nhiên, *công cái thiên hạ giả bất thưởng*, nghĩa là công đã hơn cả thiên hạ, thời chẳng biết lấy gì thưởng; *uy chân chúa giả thân nguy*, nghĩa là uy danh đã kinh động đến chúa, thời e thân mình nguy,

Cửu Tứ đã lập công bất thường, đội uy chân chúa, xử cảnh như thế nguy nghi biết chừng nào. Tuy theo về nghĩa lí vẫn là trinh, nhưng theo về sự thế thời có lẽ hung. Quân tử xử địa vị ấy, hoàn cảnh ấy, thời nên thế nào, tất phải có một phương pháp hoàn thiện, chất chứa lòng chí thành ở phía trong, trên cảm cách được người nguyên thủ, dưới thuyết phục được cả nhân dân, hành động những việc gì, cử chỉ những cách gì, tất thấy trùng với đạo lí. Khi việc nước còn rắc rối thời tận tụy cúc cung, khi việc nước đã an bình thời công thành thân thoái. Lấy đức mình triết mà ứng phó với cuộc đời. Như thế thời vị cực cao mà chẳng hiềm nghi bằng bức thượng, thế cực trọng mà chẳng tội lỗi bằng chuyên quyền, trên yêu mà dưới theo, còn có tội lỗi gì.

PHỤ CHÚ: Như Hào từ Cửu Tứ này, xử vào địa vị khả cát khả hung, chẳng phải bậc thánh nhân đại hiền, thiết là khó xử, *hữu phu* là đức Tín, *tại đạo* là đức Nhân, *dĩ minh* là đức Trí, đủ ba đức ấy mới xử được địa vị hào này.

Xem sử nước ta, như Hung Đạo Vương Trần Quốc Tuấn mới đương được hào này. Khi quân Mông Cổ ba lần vào đánh nước ta, Vua thời thiên đô, Thái Thượng Hoàng phải chạy vào Thanh Hóa, bao nhiêu quyền quân quốc, phó thác vào một tay Đại Vương, nhân tâm lúc bấy giờ nghi cho Ngài có thể chuyên quyền cướp nước, nhưng Ngài vẫn một lòng trung với nước, thù với giặc, đánh được quân Mông Cổ xong thời rước Vua với Thái Thượng Hoàng về. Nước đã nguy, nhờ Đại Vương mà được an; Vua đã bỏ ngôi, nhờ Đại Vương mà được phục. Đến khi công cao hơn bốn bề, uy chấn trong một đời mà Ngài thì chung giữ phận nhân thần, dầu Vương Phụ khuyên Ngài lấy nước mà Ngài không nghe lời, dầu vua Trần cho Ngài được quyền phong tước mà Ngài chung thân vẫn chẳng cho ai một đạo bằng. Như thế là *hữu phu*, *tại đạo*, *dĩ minh*.

Vậy nên, uy quyền thiết trọng mà nhân chúa chẳng nghi, công danh thiết cao mà đời chẳng ghen ghét, chẳng đúng Hào từ quẻ Tùy hay sao?

Tượng viết: Tùy hữu hoạch, kì nghĩa hung dã, hữu phu tại đạo, minh công dã.

象曰：隨有獲，其義凶也，有孚在道，明功也。

Tùy hữu hoạch là theo như nghĩa quẻ thời cương hạ với nhu, mà Cửu Tứ thời mình là dương cương mà được âm nhu tùy mình, trái với nghĩa quẻ, cũng có lẽ hung vậy. Nhưng vì hữu phu tại đạo thời kết quả được vô cữu, đó là công của đức mình triết vậy.

5. Cửu Ngũ: Phu vu gia, cát.

九五：孚于嘉，吉。

Cửu Ngũ dương cương cư tôn, đắc trung, đắc chính, hạ ứng với Lục Nhị cũng trung chính, ấy là tín thành với đạo đại thiện.

Tùy thiện mà gốc ở chí thành là đạo rất tốt ở trong thì Tùy vậy.

Tượng viết: Phu vu gia, cát, vị chính trung dã.

象曰：孚于嘉，吉，位正中也。

Cửu Ngũ sở dĩ được phu vu gia, cát là vì ở tôn vị mà có đức chính trung vậy.

Chính trung kiêm tán cho Lục Nhị, hai bên thấy chính trung mà theo nhau, còn gì tốt hơn.

6. *Thượng Lục: Câu hệ chi, nãi tòng duy chi, vương dụng hanh vu Tây Sơn,*

上六: 拘係之, 乃從維之, 王用亨于西山.

Thượng Lục ở cuối cùng quẻ Tùy là Tùy chi cực mà cũng là đạo Tùy đạt ở cực điểm. Tượng là lòng người tùy mình cố kết triền miên mà không thể rời nhau được, in như đã nằm tréo lại còn theo mà chẳng trói.

(*Câu hệ*: bắt giữ; *duy*: dằng trói).

Tùy mà cố kết như thế, nhân tâm đã kiên cố, đại nghiệp tất cũng phải nên.

Ngày xưa, vua Thái Vương lánh nạn giặc địch bỏ ấp Mân chạy sang Kì Sơn (Kì Sơn tức Tây Sơn).

Người ấp Mân, già trẻ trai gái dìu dắt nhau đi theo Thái Vương như người dắt nhau đi chợ. Nhân tâm tùy mình cố kết đến như thế, Thái Vương dùng đạo ấy mới hanh thịnh nghiệp vương ở Tây Sơn.

PHỤ CHÚ: Trong quẻ Tùy ba hào có chữ *hệ*. Duy chữ *hệ* ở Thượng Lục khác với *hệ* ở Lục Nhị, Lục Tam. Hai hào kia là hệ vì tư tình. Thượng Lục là hệ theo lí tự nhiên. Thầy Mạnh có câu: *Dân chi quy nhân, do thủy chi tựu hạ dã* 民之歸人由水之就下也, nghĩa là: Lòng dân tất nhiên theo về người có đức nhân, in như nước tất nhiên chảy xuống chốn thấp.

Chữ hệ ở hào Thượng là theo lí tự nhiên như thế nên kết quả được hanh.

Tượng viết: *Câu hệ chi, thượng cùng dã.*

象曰: 拘係之, 上窮也.

Hào Thượng sở dĩ có lời *câu hệ chi* bởi vì Tùy mà đến hào Thượng là đạo Tùy đã đạt ở cực điểm rồi vậy.

(Cùng: cực, cũng có nghĩa là tột mực).

PHỤ CHÚ: Theo thông lệ ở các quẻ, hễ đã cùng thời biến. Lệ như, hào Thượng quẻ Càn, dương cực thời mắc chữ "Kháng"; hào Thượng quẻ Thái thịnh cực thời mắc chữ "Loạn"; hào Thượng quẻ Dự, vui cực thời mắc chữ "Minh"; chỉ duy hào Thượng quẻ Tùy, Tùy cực thời được chữ "Hanh". Đó là một lẽ biến hóa ở trong Dịch lí. *Vật cực tắc phản, lạc cực sinh bi*. Chỉ duy Bĩ cực thời mừng cho gần Thái, Truân cực thời mừng cho gần Thông. Hễ bao nhiêu hoàn cảnh tốt thời chẳng muốn cho cực, bao nhiêu hoàn cảnh xấu thời lại muốn cho mau cực. Vì đã cực thời cát hóa ra hung, hung hóa ra cát là chỉ theo hoàn cảnh mà nói thời thế.

Nhưng đến nghĩa chữ Tùy thời chẳng nói hoàn cảnh mà chỉ nói tâm lí, tâm lí mình vui theo đâu thời Tùy đó. Vợ theo chồng, tớ theo thầy, quân lính theo tướng, cho đến người một đảng theo đảng khô, người một nước theo quốc trưởng, thấy là nghĩa chữ Tùy mà lại muốn cho Tùy đến cùng. Nếu Tùy chẳng đến cùng cực thời thành ra tớ đến giữa đường mà bỏ thầy, quân đến giữa trận mà bỏ tướng, v.v.

Vì vậy, quẻ Tùy đến hào Thượng thời Hào từ có chữ *hanh* mà Tượng Truyện cũng lấy chữ *thượng cùng* mà thích nghĩa chữ *hanh*.

Chúng ta phải biết rằng: Khi chưa Tùy phải hết sức cẩn thận lựa kén mà sau khi đã Tùy rồi, tất phải tự thi chí chung.

Sử đời xưa, năm trăm nghĩa sĩ chịu chết theo Điền Hoành mà chẳng chịu về Hán, ba vạn nghĩa dân ở thành Kim Lăng, cam tâm chịu chết với Lý Tú Thành, không một người chịu hàng quân Mãn Thanh, chỉ là Tùy vì tâm lí mà chẳng Tùy vì hoàn cảnh, nên Tùy đến cùng cực mới là phải đạo. Đó là một biến lệ ở trong Dịch lí vậy. Học giả nên lưu ý.

18. QUÊ SƠN PHONG CỔ

Cấn trên; Tốn dưới

Quẻ này là quẻ Sơn Phong Cổ. Tốn hạ cũng là Nội Tốn, Cấn thượng cũng là Ngoại Cấn. Cấn vi Sơn, Tốn vi Phong, nên tên quẻ đọc bằng Sơn Phong Cổ.

TỰ QUÁI

Tự quái: Dĩ hỉ tùy nhân giả, tất hữu sự, cổ thụ chi dĩ Cổ, Cổ giả sự dã.

序卦: 以喜隨人也, 必有事, 故受之以蠱. 蠱者事也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tùy tiếp lấy quẻ Cổ là vì cơ sao?

Tiếp liền nghĩa hai quẻ trước: Dự là vui mừng, Tùy là theo, vui mừng theo người tất có công việc làm. Vậy nên sau quẻ Dự, quẻ Tùy, tiếp lấy quẻ Cổ.

Cổ có hai nghĩa: Một nghĩa là hoại loạn, một nghĩa là có công việc. Vì đã hoại loạn mà lo sửa sang, đã sửa sang tất nhiên có công việc, nên nói tắt rằng: Cổ giả sự dã. (Cổ: việc).

Khi vật bỏ lâu ngày chẳng dùng thời sâu mọt sinh, gọi bằng trùng cổ; người say đắm tửu sắc mà tật bệnh sinh, gọi bằng bệnh cổ. Thiên hạ trị an lâu ngày mà tệ hại sinh, gọi bằng cổ hoại.

Theo về tượng quẻ, gió ở dưới núi, gió đụng lấy núi mà quay vẩn lại; gái ở dưới trai, gái vì say trai mà mê hoặc, thấy là tượng cổ loạn. Đã cổ loạn thời không thể ngồi yên, tất phải có việc nên đặt tên quẻ bằng Cổ.

SOÁN TỪ

Cổ, nguyên hanh, lợi thiệp đại xuyên, tiên Giáp tam nhật, hậu Giáp tam nhật.

蠱元亨, 利涉大川, 先甲三日, 後甲三日.

Theo mặt chữ Cổ, chữ mãnh ở dưới, ba chữ trùng ở trên. Mãnh nghĩa là đồ giống. Một đồ giống gì mà chứa trữ đến ba loại sâu là hoại loạn đến cực điểm, loạn cực tất phải trị là lẽ tự nhiên. Vì vậy, Quái từ chẳng thủ nghĩa bằng chữ Cổ mà thủ nghĩa bằng tài trị Cổ.

Việc đã hoại loạn rồi mà chỉnh đốn, sửa sang lại cho được trị, ấy là tài trị Cổ; có tài trị Cổ thời làm nên thể đạo được thiên hanh thông.

Tuy nhiên, sửa sang lúc hoại loạn, phá biết bao chông gai, dẹp biết bao sóng gió, có lẽ nào khoan thai bằng phẳng mà làm được, nên tất phải xông nguy hiểm, trải gian nan, mới trị xong Cổ, nên nói rằng: *Lợi thiệp đại xuyên.*

Tuy nhiên, công việc trì Cổ há phải gan mạo hiểm, hăng hái trắng trợn mà xong đâu, tất phải có kế hoạch, có quy mô, tính toán cho thiệt sâu xa, sắp đặt cho có thứ tự.

Bây giờ lấy số thập Can mà giả định làm ra kế hoạch. Tỉ như: Ngày bắt tay làm việc, chính là ngày Giáp thời phải suy nguyên đến trước Giáp ba ngày. Ba ngày trước Giáp là ngày Tân, Tân nghĩa là đổi cũ sang mới. Thử tính nghĩ việc đổi cũ sang mới thời nên thế nào? Lại phải tính toán đến sau Giáp ba ngày. Ba ngày sau Giáp là ngày Đinh, Đinh nghĩa là đình ninh. Đình ninh tính nghĩ cho đến đoạn sau thời nên thế nào?

Nói tóm lại, tiên Giáp là truy cứu có sở dĩ nhiên mà sắp đặt một cách mới cho đúng; hậu Giáp là ngày tính toán cho đến tương lai mà sắp đặt một cách phòng bị.

Thánh hiền, hào kiệt sở dĩ phá hoại được cũ mà kiến thiết được mới chỉ vì tâm tư cơ, kế hoạch tường. Xét hết bệnh chứng từ lúc trước mà lập phương cho hay là tiên Giáp. Nghĩ cách bồi bổ ở lúc sau mà chữa thuốc cho sẵn là hậu Giáp.

Công việc trì Cổ mà được như thế thời nguyên hanh có khó gì.

PHỤ CHÚ: Cổ là một thời đại rất xấu mà có sao Quái từ lại được hai chữ nguyên hanh?

Tùng lai, thiên hạ không lo vì thời đại loạn mà chỉ lo vì không người bát loạn, nhân sinh không lo vì cảnh ngộ hiểm mà chỉ lo vì không tài tế hiểm. Nếu những người trì Cổ đó gan lớn mà kiêm cả tiểu tâm, tài cao mà kiêm cả viễn lự thời thì loạn chính là đường mở ra trị, cảnh hiểm chính là lối đưa đến bình. Quái từ đã nói rằng *lị thiệp đại xuyên*, lại răn cho *tiên Giáp, hậu Giáp*, dạy người ta cách trì cổ, thiệt chẳng sót một tí gì.

Nếu chỉ có tài thiệp đại xuyên mà không kế hoạch tiên Giáp, hậu Giáp, hoặc có kế hoạch tiên Giáp, hậu Giáp mà không gan thiệp đại xuyên thời thấy chẳng phải là tài trì cổ, cổ làm gì mà nguyên hanh được.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: *Cổ cương thượng nhi nhu hạ, tôn nhi chỉ, Cổ. Cổ, nguyên hanh, nhi thiên hạ trị dã. Lị thiệp đại xuyên, vãng hữu sự dã. Tiên Giáp tam nhật, hậu Giáp tam nhật, chung tắc hữu thi, thiên hành dã.*

彖曰：蠱剛上而柔下，巽而止，蠱。蠱元亨，而天下治也。利涉大川，往有事也。先甲三日，後甲三日，終則有始，天行也。

Soán viết: *Cổ cương thượng nhi nhu hạ, tôn nhi chỉ, Cổ.*

Quẻ Cổ này, nguyên hào dương quẻ Càn, lên làm Thượng Cửu: nguyên hào âm quẻ Khôn xuống làm Sơ Lục. Theo về Quái biến thời như thế thành ra người ở trên chỉ một mực cương mà người dưới chỉ một mực nhu, cương thời hết sức đè nén, nhu thời hết sức thừa thuận, còn thành được sự nghiệp gì? Vả lại, theo như đức quẻ, Tôn hạ là thừa thuận, Cấn thượng là đình chỉ. Người ở dưới chỉ thừa thuận, người ở trên chỉ ngồi im còn làm nên việc gì? Cứ như thế mãi, tất nhiên hoại loạn. Vì thế nên đặt tên quẻ bằng Cổ.

Cổ, nguyên hanh, nhi thiên hạ trị dã. Lị thiệp đại xuyên, vãng hữu sự dã. Tiên Giáp tam nhật, hậu Giáp tam nhật, chung tắc hữu thi, thiên hành dã.

Từ đây sắp xuống, thích nghĩa lời quẻ, Cổ tuy là hoại loạn, nhưng có hoại mới đẻ ra thành, có loạn

mới sinh ra trị. Nếu có tài trị Cổ thời nguyên hanh mà thiên hạ trị cũng chẳng khó gì vậy. Lí tưởng vẫn như thế, nhưng có sự thực mới làm nên được. Đương lúc bây giờ tất phải có người chí khí, tài năng, can đảm, mưu lược, dầu nguy hiểm gian nan mà cứ vững vàng trực tiến nên nói rằng: Li thiệp đại xuyên.

Nhưng lại phải có trí khôn cho sâu xa, xem xét cho kĩ càng, chứng cứ ở đạo trời mà suy nghĩ đến việc người. Hễ đã có chung, tất phải có thi, hoại loạn là việc đã chung, nhưng phải suy cứu cho đến cơ sở dĩ nhiên mà lo một cách chinh đồn canh tân, hiện tại là lúc thi, tất phải tính trước lẽ tất nhiên ở tương lai mà lo sẵn sẵn cách bổ cứu. Đó là bất chước vận trời mà tính suốt cả chung cả thi, nên nói rằng: *Tiên Giáp tam nhật, hậu Giáp tam nhật.*

PHỤ CHÚ: Bốn chữ *chung tắc hữu thi* hàm súc ý nghĩa rất nhiều. Hiện tại Cổ là chung mà xét đến lúc đầu sở dĩ Cổ là thi. Ấy là thăm bệnh nguyên mà tìm thuốc trị bệnh, đúng với câu: *Tiên Giáp tam nhật.* Hiện tại canh tân là thi mà phải nghĩ đến lúc cuối cùng ra thế nào là chung, ấy là bệnh hậu mà tìm thuốc bổ nguyên, đúng với câu: *Hậu Giáp tam nhật.* Vô luận việc nhỏ, việc lớn, việc quốc gia, việc xã hội, hễ đã làm người tính việc đời, tất phải biết như thế.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Sơn hạ hữu phong, Cổ. Quân tử dĩ chấn dân dục đức.

象曰：山下有風，蠱。君子以振民育德。

Ở dưới Cán sơn mà có Tốn phong, thế là gió đụng lấy núi mà gió phải quay vùn. Vật ở trong núi bị tán loạn, ấy là tượng quẻ Cổ.

Quân tử xem tượng ấy biết rằng: Thời đại này cần phải có việc mà kể việc đáng làm thời chẳng việc gì lớn hơn việc giáo dục, cổ vũ khí dân, nuôi nấng đức dân, ấy là công việc rất lớn, in như lời sách *Đại Học*:

Học: Minh minh đức ư thiên hạ 明明德於天下.

Chấn dân: cổ vũ khí dân, khiến cho hăng hái, thức tỉnh trí dân khiến cho linh tỉnh, chính là việc trí dục, thể dục ở đời bây giờ.

PHỤ CHÚ: Phép giáo dục ở các nước văn minh đời nay, đại cương có ba điều. Một là, *đức dục*, hai là, *trí dục*, ba là, *thể dục*. Ở đây nói chấn dân là công việc trí dục, thể dục. Dục đức là công việc đức dục. Nhưng ở trong ba điều ấy thời đức dục là căn bản. Nếu đức dục chẳng hoàn toàn thời dầu có trí dục, thể dục mà chỉ phần sức ở nơi văn minh vỏ, thế cũng chẳng ra gì. Vì vậy mà Tượng Truyện quẻ Cổ, quy kết ở hai chữ *dục đức*.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Cán phụ chi Cổ, hữu tử, khảo vô咎,厲,終吉.

初六：幹父之蠱，有子，考无咎，厲，終吉。

Sơ Lục tuy ở dưới hết quẻ, nhưng ở về Nội Tốn thời hào Sơ lại là chủ quẻ, theo về gia đình thời tượng là con đầu nghĩa là gia chủ. Ở về quẻ Cổ lại tượng là con thừa nghiệp cha mà phần nhiều việc vì cha mà hoại loạn tất phải nhờ con chỉnh đồn kinh dinh, chuyển loạn vi trị, ấy là cán phụ chi Cổ.

(*Cán là ví dụ với cây, cây có cán thời ngành lá mới rậm rạp, con cán được việc cho cha, cũng như thế*).

Nguyên lai sở dĩ Cổ là tội tại cha, bây giờ may nhờ có con bổ cứu mọi điều tệ, kiến thiết mọi việc mới, thời cha cũng nhờ có con mà khỏi được mọi tiếng xấu.

Tuy nhiên, gặp về thì sau Cổ mà gánh vác lấy việc nặng nề há phải dung dị đâu. Huống gì Sơ Lục thể chất vẫn âm nhu mà ở trên lại không người ủng hộ. Theo về hoàn cảnh cũng là đáng nguy nên tất phải dịch lệ rắn đe, mới được chung cát (*Lệ là có ý nguy mà cũng có ý e sợ*).

Xử vào địa vị ấy, gánh công việc ấy, biết lấy làm nguy mà để lòng rắn sợ thời kết quả được tốt lành.

Tượng viết: Cán phụ chi Cổ, ý thừa khảo dã.

象曰：巧父之蠱，意乘考也。

Hào từ nói rằng: Cán phụ chi Cổ nghĩa là những việc hoai loạn, tuy lỗi tại cha, nhưng tâm lí của cha, cũng trông mong được người con tốt bổ cứu những điều lỗi cho mình, Sơ Lục biết lấy nghĩa vụ làm con mà can được những việc cổ của cha, tuy việc can cổ vẫn tay con làm, nhưng cũng vâng đỡ ý chí của cha đó vậy.

PHỤ CHÚ: Thông lệ ở trong Dịch, mỗi một quẻ là một việc, mỗi một hào là một thì giờ ở trong việc ấy, quẻ Cổ này chuyên nói về việc nhà nên thủ tượng bằng con với cha mẹ.

Tuy nhiên, Dịch lí là cốt biến thông, hoặc quốc gia, hoặc xã hội, hễ dụng thời đại nào, người trước đã làm ra tệ hoai mà người sau có lẽ sửa sang, thay đổi những việc Cổ, để gây dựng được nền canh tân, cũng có thể gọi bằng cán phụ chi Cổ. Phụ là chỉ vào những bậc tiên nhân, chẳng phải chỉ câu nệ bằng cha, con không mà thôi.

2. Cửu Nhị: Cán mẫu chi Cổ, bất khả trình.

初九：幹姆之蠱，不可貞。

Cửu Nhị dương cương đắc trung, thượng ứng với Lục Ngũ, Ngũ là âm nhu nên thủ tượng bằng mẹ; hào Nhị vì có tài cương trung mà dùm giúp việc cho một người nhu thuận, sửa sang được những việc tệ hại, xoay lại làm thành, tượng là cán mẫu chi Cổ.

Nhưng tòng lai, Ngũ âm chất nhu nhược mà Nhị thời lại dương cương, lấy tính dương cương mà chu hoàn với tính âm nhu, tất nhiên, hai bên thường hay dễ ngộ.

Vậy nên, thánh nhân phải răn cho rằng: Cán mẫu chi Cổ, há phải câu nệ như cách cán phụ chi Cổ đâu, con đối với cha thời lấy cách cương trực mà làm tránh tử là hay, còn như đối với mẹ, thường tình phụ nhân phần nhiều ưa cách hòa duyệt nhu thuận nên muốn cán mẫu chi Cổ, tất phải êm hòa mát ngọt mà đối với mẹ, có lúc phải biến thông ủy khúc mà cũng phải làm, chứ không nên cố chấp một cách kiên trì. Đó là một đạo biến hóa ở trong Dịch học.

Tượng viết: Cán mẫu chi Cổ, đắc trung đạo dã.

象曰：幹姆之蠱，得中導也。

Ở trong Dịch, thường quý trọng chữ trình, duy Hào từ này lại nói *bất khả trình*, chẳng phải là mâu thuẫn hay sao? Vẫn có thể mâu thuẫn chẳng phải là Dịch lí, mà biến hóa chính là Dịch lí. Vì có biến hóa nên cũng có lúc như hình mâu thuẫn. Nguyên lai, trình nghĩa là chính, cũng có nghĩa là bền mà bền tất phải dụng cương. Còn đối với mẹ mà hoàn toàn dụng cách cương e có khi đến nổi mẫu, tử bất tương đắc, thời công việc cán Cổ phải hỏng ngay, nên Tượng Truyện nói rằng: Muốn chinh đốn những

việc tể hoai của mẹ mình tất phải cốt được đạo trung, nghĩa là không nên quá cương, vừa hợp với đạo trung mới đúng. Đó là nghĩa chữ bất khả trình của Hào từ. Suy rộng nghĩa ấy thời chúng ta xử việc đời, cũng phải tùy thì, tùy địa, tùy nhân mà liệu cách biến thông, ấy là trung đạo.

3. Cửu Tam: Cán phụ chi Cỗ, tiểu hữu hối, vô đại cữu.

九三: 幹父之蠱, 小有悔, 無大咎.

Hào Cửu vị Tam là quá cương bất trung, người ấy vẫn có tài, nhưng chẳng khỏi tính cương táo, nhưng vì Tam ở thể Tồn, Tồn là có tính thuận, tuy cương quá mà chẳng phải là không tính thuận nên làm một người chủ cán sửa sang những việc tể hoai cho cha mình. Lúc đầu, vì nóng nảy quá kích, tất phải một phần mắc lấy những việc đáng ăn năn, nhưng cuối cùng không tội lỗi gì lớn. Bởi vì Cửu Tam đắc chính lại có tài dương cương, tất nhiên cán nổi được việc Cỗ cho cha mà chẳng đến có tội lỗi lớn.

Tượng viết: Cán phụ chi Cỗ, chung vô cữu dã.

象曰: 幹父之蠱, 終無咎也.

Nghĩa Tượng Truyện cũng nói như trên Hào từ.

PHỤ CHÚ: Cửu Tam là hạng người có tính chất quá cương, chắc là một hạng người hay trung ngôn, trực gián 忠言直諫. Sách xưa có câu: Phụ hữu trạch tử, gia chi phúc 父有諍子, 家之福 (Tránh: *can cãi*). Thấy cha làm điều trái đạo lý mà trực gián cố tranh, khiến cho cha khỏi sập vào vòng bất nghĩa, chính là một cách cán phụ chi cỗ nên kết quả được vô cữu.

4. Lục Tứ: Dụ phụ chi Cỗ, vãng kiến lãn.

六四: 裕父之蠱, 往見吝.

Hào âm ở vị âm, tính chất nhu thuận mà lại nhút nhát, không thể hữu vi được. Lấy một cách dui dai, dùng dằng mà gánh việc trì Cỗ chỉ là kéo dài mối họa loạn cho cha mà thôi.

(Dụ: kéo dài, cũng có nghĩa là thùng thẳng).

Thùng thẳng rù rò ngày càng thêm Cỗ, như thế mà kéo dài hoài, chỉ thấy đáng xấu hổ mà thôi.

Tượng viết: Dụ phụ chi Cỗ, vãng vị đắc dã.

象曰: 裕父之蠱, 往未得也.

Tài quá nhu như Lục Tứ mà xử vào thời đại trì Cỗ, chỉ là dụ phụ chi Cỗ mà thôi. Dầu có tấn hành cũng chỉ thất bại vậy (*Vãng*: tấn hành; *vị đắc*, tức là thất bại).

PHỤ CHÚ: Hào Tam vì quá cương mà hữu hối, hào Tứ vì quá nhu mà kiến lãn, nhưng ở về thì Cỗ, tất có tài dương cương mới hay hữu vi, dù có tiểu hữu hối, như Cửu Tam chẳng thể vãng, như Lục Tứ kiến lãn.

Bởi vì quá cương còn có vai gánh vác, quá nhu thời chỉ là một hạng người nằm im mà thôi.

5. Lục Ngũ: Cán phụ chi Cỗ, dụng dự.

六五: 幹父之蠱, 用譽.

Lục Ngũ bản chất âm nhu mà ở ngôi chí tôn là một tay chủ cán trọng yếu nhất ở trong thì Cỗ, nhưng vì bản thân là âm nhu nên chẳng làm nổi việc khai cơ sáng nghiệp, may nhờ vì có đức trung mà hạ ứng với người có tài dương cương là Cửu Nhị. Có đức trung mà lại tín nhiệm tôi hiền làm một người kế nghiệp thủ thành, thật là xứng đáng, chính là cán phụ chi Cỗ mà lòng lầy tiếng khen ở trong đời. *Dự* nghĩa là tiếng khen; *dụng dự* nghĩa là dụng người tốt mà được tiếng khen. Hào này tượng như Trần Thái Tông, Lê Nhân Tông ở nước ta, thấy dùng được tôi hiền mà có danh dự.

Tượng viết: Cán phụ dụng dự, thừa dĩ đức dã.

象曰: 幹父用譽, 乘以德也.

Lục Ngũ có đức nhu trung, nhờ có Cửu Nhị ở dưới, lấy đức cương trung mà thừa thuận với Ngũ, mới hay cán phụ chi cỗ, dụng dự. Đó là kết quả của đức trung vậy.

6. Thượng Cửu: *Bất sự vương hầu, cao thượng kì sự.*

上九: 不事王侯, 高尚其事.

Theo lệ *Kinh Dịch*, hào vị đến Ngũ là chí tôn, mà hào Thượng là vô vị, chỉ là một người ở ngoài việc. Thượng Cửu ở về cuối cùng thì Cỗ, bao nhiêu công việc cán Cỗ, chẳng trách nhiệm gì đến mình. Tượng là một vị hiền nhân quân tử, cao khiết tự trị, siêu nhân ở ngoài thế tục, mặc dầu vương hầu cao quý mình chẳng thêm xu phụ tới nơi, chỉ là cao thượng lấy việc của mình mà thôi.

Tượng viết: Bất sự vương hầu, chí khả tắc dã.

象曰: 不事王侯, 志可則也.

Thượng Cửu bản thân, đã xử ở ngoài việc đời, thôi thời danh tiết tự trị, chẳng thêm thần sự vương hầu, chí cao thượng được như thế, đáng làm pháp tắc cho người đời vậy.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc đến quẻ Cỗ, lại biết thêm một nghĩa biến hóa ở trong *Kinh Dịch*. Hào Thượng theo thông lệ vẫn là vô vị, nhưng ở quẻ Càn thời thánh nhân lấy nghĩa bằng cương cực mà bảo rằng: Hữu hối. Đến quẻ Cỗ thời chẳng thủ nghĩa bằng cơ cực mà lại lấy vô vị làm hay.

Vô vị nghĩa là không quyền vị, chính như câu nói thầy Mạnh: *Ngã vô quan thủ, ngã vô ngôn trách giả, tắc ngô tiến thoái, khi bất xước xước, nhiên hữu dư dự tại* 我無官守, 我無言責也, 則吾進退, 豈不綽綽, 然有餘裕哉. Nghĩa là: Ta không chức nhậm làm quan, ta không trách nhậm phải nói, thời đường tấn thoái của ta há chẳng tự do tự tại nữa rư? Thiệt đúng với bốn phận những người vô vị, nên nói rằng: Bất sự vương hầu, cao thượng kì sự.

Quân tử ở đời, vẫn ôm một tấm lòng lo gánh vác việc đời, nhưng cũng phải xem ở nơi phận vị mình, nếu phận vị mình đã xử vào cực ngoại mà hãy còn chui lòn, len lỏi vì phú quý mà thất thân thời còn gì giá trị nữa.

Ngày xưa, như ông Trần Hi Di đời Tống, ẩn cư núi Hoa Sơn; cụ Nguyễn Thiếp ở đời Tây Sơn ẩn cư Thành Lục Niên, thấy là đúng như Hào từ Thượng Cửu quẻ Cỗ. Hào từ nói rằng: *Cao thượng kì sự*. Chữ *sự* rất có ý nghĩa: hữu sự vẫn là sự, mà vô sự cũng là sự.

Gặp thì, đúng thế thời đem thân ra công hiến với đời, trái buổi mất ngôi thời treo gương danh tiết với

thiên hạ, quân tử có bao giờ vô sự đâu, nên nói rằng: *Cao thượng kì sự*.

19. QUÊ ĐỊA TRẠCH LÂM

Khôn trên; Đoái dưới

Quẻ này là quẻ Địa Trạch Lâm Đoài hạ cũng là Nội Đoài, Khôn thượng cũng là Ngoại Khôn. Khôn vi Địa, Đoài vi Trạch, nên tên quẻ đọc bằng Địa Trạch Lâm.

TỰ QUÁI

Tự quái: Cổ giả sự dã, hữu sự nhi hậu khả đại, cố thụ chi dĩ Lâm. Lâm giả đại dã.

序卦: 蠱者事也, 有事而後可大, 故受之以臨. 臨者大也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ cổ tiếp lấy quẻ Lâm là vì có sao?

Cổ nghĩa là việc, hễ có việc mà sau mới làm đến lớn được. Đã có việc thời lớn. Vậy nên sau quẻ Cổ tiếp lấy quẻ Lâm, Lâm nghĩa là lớn.

Theo về thể quẻ, nguyên đầu là quẻ Khôn vì đem lại hai nét dương thay vào hào Sơ, hào Nhị, thể là dương cương tiệm trưởng mà tới ngày thịnh lớn, nên đặt tên quẻ bằng Lâm. Lại ở trên Đoài trạch có Khôn địa, tượng là bờ đất bức cận với nước, nên cũng gọi bằng Lâm.

Lâm, lại nghĩa là bức gần, chúng ta thường hay nói "lâm dân", "lâm hạ" là thuộc về nghĩa ấy.

SOÁN TỪ

Lâm, nguyên hanh, lợi trinh, chí vu bát nguyệt, hữu hung.

臨元亨利貞, 至于八月有凶.

Quẻ Lâm này là quẻ tháng Mười Hai, hai hào dương đã trưởng lần, bức áp bốn âm, từ đó sắp đi, dương càng trưởng, âm càng tiêu là thể đạo đã gần lúc thông thái mà lại theo về tài quẻ thời Cữu Nhị cương trung ứng với Lục Ngũ nhu trung, quân thần đông đúc, xoay đổi cuộc đời, nhân sự cũng có chiều vui vẻ nên thánh nhân mừng cho xã hội đến thì Lâm này, chắc được thông thái lớn lắm.

Tuy nhiên, lẽ trong thiên hạ, có đâu trị mãi mà chẳng loạn, có đâu thịnh mãi mà chẳng suy. Đạo quân tử tuy đương trưởng mà đã chắc đâu đạo tiểu nhân thiệt tiêu hết rư?

Hễ người ta xử vào thì Lâm, chớ nên kiêu xa, phóng tứ, phải lo vun đắp chính đạo cho thiệt vững bền.

Nếu chẳng thế thời e họa loạn chẳng bao lâu tới ngay, ước chừng đến tám tháng nữa, tất có điều hung họa. (*Bát nguyệt*, có nghĩa là tám tháng, lại có nghĩa học là tháng Tám).

Nguyên nét dương ở quẻ Lâm, bắt đầu sinh từ quẻ Phục là quẻ tháng Mười Một, bắt đầu kể từ quẻ Phục là một tháng mới có một nét dương, đến hai nét dương mà thành quẻ Lâm. Lâm là quẻ tháng

Mười Hai là được hai tháng; ba dương sinh ra quẻ Thái, quẻ tháng Giêng là được ba tháng; trung gian trải qua bốn dương là quẻ Đại Tráng, quẻ tháng Hai là được bốn tháng, năm dương là quẻ Quải, quẻ tháng Ba là được năm tháng, sáu dương là quẻ Càn, quẻ tháng Tư là được sáu tháng. Bỗng chốc nhất âm sinh mà làm quẻ Cẩu^[16], quẻ tháng Năm, dương trưởng chỉ mới sáu tháng mà đã có cơ tiêu. Lại tấn lên quẻ Độn, quẻ tháng Sáu thời Nhị âm đã trưởng lần mà tứ dương đã có thể nguy. Kể lại từ tháng nhất dương sinh đến nay, vừa được tám tháng. Thế là dương đã rõ ràng thế tiêu, âm đã rõ ràng thế trưởng, chẳng phải hữu hung hay sao?

Xem lí tự nhiên ở trong *Kinh Dịch* thời cơ họa phúc thịnh suy, chẳng ghê tởm lắm hay sao? thánh nhân đương lúc dương trưởng mà lo sẵn đến lúc dương tiêu, chính giữa lúc âm tiêu mà ngừa trước đến lúc âm trưởng nên có câu: *Chí vu bát nguyệt hữu hung*.

Lại có một nghĩa: Bát nguyệt là tháng Tám, kể ra cũng thông. Bởi vì nhất âm sinh từ quẻ Cẩu^[17] là quẻ tháng Năm. Đến Nhị âm sinh là quẻ Độn là quẻ tháng Sáu. Tam âm dịch với tam dương là quẻ Bĩ là quẻ tháng Bảy, âm trưởng đến bốn hào mà dương chỉ còn hai hào, âm có thể đánh đổ dương, chính là quẻ Quán là quẻ tháng Tám. Dương tiêu đến đó, âm trưởng đến đó, thế đạo còn gì tốt nữa đâu, nên nói rằng: Đến tháng Tám thời hữu hung nghĩa ấy, cũng thông, nhân vì tháng Tám là tháng quẻ Quán vậy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Lâm, cương tâm nhi trưởng, duyệt nhi thuận, cương trung nhi ứng. Đại hanh dĩ chính, thiên chi đạo dã; chí vu bát nguyệt hữu hung, tiêu bất cử dã.

彖曰：臨，剛浸而長，說而順，剛中而應。大亨以正，天之道也；至于八月有凶，消不久也。

Soán viết: Lâm, cương tâm nhi trưởng, duyệt nhi thuận, cương trung nhi ứng.

Thông lệ Dịch, âm là tiểu, dương là đại, âm tính nhu, dương tính cương. Quẻ này, hai nét dương lần lần mà tấn lên hoài nên nói rằng: *Cương tâm nhi trưởng*. Nội Đoài là có đức tính duyệt, Ngoại Khôn là đức tính thuận. Nhị dương mừng được tấn là duyệt, tứ âm chẳng dám cự là thuận. Cử Nhị dương cương đắc trung mà ứng với Lục Ngũ, đức quẻ, thể quẻ như thế. Vậy nên nói rằng: nguyên, hanh, li, trinh (*Tâm*: lần lần).

Sách *Phù Kinh* có câu: *Thiên địa chi đạo tâm*, cũng theo nghĩa chữ *Tâm* này. Đạo lí ở trong trời đất, trưởng không bỗng chốc trưởng, tiêu không bỗng chốc tiêu, tất phải từ lúc mảy may mà lần lần tấn đến lúc thực hiện. Đó là nghĩa chữ *Tâm*.

Đại hanh dĩ chính, thiên chi đạo dã.

Theo về đức quẻ, tốt như thế nên được nguyên, hanh, li, trinh, chính là hợp với đạo trời vậy.

Chí vu bát nguyệt hữu hung, tiêu bất cử dã.

Quẻ Lâm mà lật trái lại là quẻ Quán. Tuy bây giờ dương trưởng, nhưng chẳng bao lâu thời đến quẻ Quán, phút nữa thời là quẻ Bác, quẻ Khôn là dương tiêu hết rồi.

Thánh nhân muốn cho chúng ta phòng bị trước, chớ thấy dương trưởng mà mừng nên nói rằng: *Tiêu bất cử dã*.

Tượng viết: Trạch thượng hữu địa, Lâm. Quân tử dĩ giáo tứ vô cùng, dung bảo dân vô cương.

象曰：澤上有地，臨。君子以教思無窮，容保民無疆。

Quẻ này Khôn trên, Đoài dưới là trên chăm có đất, dưới đất là bờ chăm, bờ chăm áp tận mặt nước thành ra tượng Lâm. Địa lâm với Thủy, tượng như kẻ trên lâm với kẻ dưới.

Quân tử xem tượng ấy đem làm việc lâm dân, việc lâm dân tuy nhiều, nhưng nói tóm lại chỉ cốt giáo với dưỡng, lấy cách giáo hóa mà lâm dân thời lo cho khai dân trí, hưng dân đức, ý tứ dạy không bao giờ cùng. Lấy cách dưỡng dục làm lâm dân thời lo bệnh vực những người bần cùng, vun đắp ra nền phú thứ, dung nạp bảo tồn hết thảy loài người không ngần nào là đủ.

PHỤ CHÚ: Chẳng những nói chữ *giáo* mà thôi, lại nói thêm chữ *tứ*. Tứ là thuộc về tinh thần, giáo chẳng những ở hình thức mà cốt ở tinh thần nên nói rằng *giáo tứ*, nghĩa là dùng ý tứ sâu xa mà bày đặt ra cách giáo dục, tượng như đức nước thấm ngấm sâu xa. Đó là thủ tượng bằng hạ Đoài, chẳng những nói bảo dân thôi mà còn nói *dung bảo* là có đức lượng "đại công vô tư", sẽ bao dung cho hết thảy loài người, tượng như lượng đất chở muôn vật. Đó là thủ tượng bằng Thượng Khôn, nên nói: *Dung bảo dân vô cương*.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Hàm lâm, trinh, cát.

初九：咸臨，貞吉。

Trong quẻ này duy hai dương lâm bức một âm mà Sơ Cửu bắt đầu vào thì Lâm, dương vừa vùn vụt mà lên, âm vẫn có chiều thối nhượng, nhưng vì số âm còn nhiều hơn nên hai dương phải hiệp lực với nhau mới chiến thắng được âm.

Sơ Cửu, dương cương đắc chính, lại được bạn mình là Cửu Nhị dương cương đắc trung, đồng tâm hiệp lực lên mà áp bức quần âm, ấy là *hàm lâm*.

Sơ Cửu rập với Cửu Nhị mà lâm tứ âm, vẫn là một việc đáng mừng cho dương loại, nhưng tông lai: Phân bằng kết đảng thời hay dính vào tư tà nên thánh nhân mừng cho Sơ Cửu, vì Sơ Cửu đắc chính tất chẳng đến nổi vì tư tà mà mắc tiếng xấu nên nói rằng: *Trinh cát*.

Hàm: đều, cũng có nghĩa là rập nhau; *trinh cát*: vừa chính vừa lành.

Bốn chữ ở Hào tử này có ý vui mừng cho quân tử mà cũng ngầm ý răn cho quân tử: *Hàm lâm* mà *trinh* mới được cát.

Tượng viết: Hàm lâm trinh cát, chí hành chính dã.

象曰：咸臨貞吉，志行正也。

Hào tử nói rằng: *Hàm lâm trinh cát* là chí ý của hào Sơ chỉ cốt ở làm đạo chính, chẳng bao giờ ý mình dương trưởng mà quên đạo chính mình vậy.

2. Cửu Nhị: Hàm lâm cát, vô bất lợi.

九二：咸臨，吉，无不利。

Chữ Hàm lâm ở hào này nghĩa cũng giải thích như Sơ Cửu. Cửu Nhị lấy đức dương cương đặc trưng, rập sức với Sơ Cửu mà lâm áp quân âm. Theo về đạo lý vẫn chính đáng, theo về cơ hội vẫn thuận lợi, gặp thì vận dương trường mà tấn hành việc dương thăng, xem như hiện tại vẫn tốt lành mà tương lai lại chẳng việc gì chẳng thuận lợi.

PHỤ CHÚ: Bắt đầu vào thì vận dương trường mà âm có thể tiêu lần, nhưng xem Hào từ của thánh nhân: Sơ, Nhị chỉ chung nhau hai chữ *hàm lâm*. Há phải thánh nhân sợ tổn chữ mà không làm được chữ khác ru? Ở trong ngâm ý tứ rất sâu xa.

Tòng lai, việc trong thiên hạ, tiểu nhân hại quân tử thường dễ mà chóng thành, quân tử ngự tiểu nhân thường khó mà hay bại. Cùng nhiều lúc quân tử chia làm hai đảng, nhân đó mà gây nên họa tiểu nhân hại mình.

Tỉ như đời Đông Hán, Từ Trĩ Trần Phồn với Khoách Thái, Lí Ung, thấy là quân tử, chỉ vì quần hiền không rập nhau nên Thập Thường Thị mới đắc chí mà họa đảng cố gây nên thiệt lớn.

Lại như đời Tống Triết Tôn, Tô Đông Pha với Trình Y Xuyên, thấy là quân tử mà té ra lại chia làm Lạc Đảng, Thục Đảng nên nổi chúng quân tử phải sụp vào tay Thái Kinh, Thái Xác.

Xem như các gương ấy thời biết được nghĩa chữ "hàm lâm" ở hai hào này, chính là thủ đoạn quân tử ngự tiểu nhân. Ý tứ hay nhất là chữ *hàm*, tâm đồng mà lực bất đồng là chẳng phải *hàm*, lực đồng mà tâm bất đồng cũng chẳng phải *hàm*.

Sơ với Nhị đồng tâm hiệp lực cùng nhau mới là hàm lâm. Vì thế mà hai hào thấy được chữ cát. Nói tóm lại, hàm thời cát, bất hàm thời hung là lẽ tất nhiên. Thông lệ *Kinh Dịch* mỗi một hào có khi chỉ về một người, cũng có khi chỉ về một phe, cũng có khi chỉ về một quốc gia, một xã hội, tức như hai hào này nếu nhận làm hai phe rập nhau cũng có thể được. Học Dịch phải biến thông rộng lớn như thế, nếu câu nệ chấp nhất thời còn gì là học Dịch đâu.

Tượng viết: Hàm lâm, cát, vô bất lợi, vị thuận mệnh dã.

象曰：咸臨吉，無不利，未順命也。

Hào từ Cửu Nhị tuy nói rằng *cát, vô bất lợi*, thiệt lấy làm vui mừng, nhưng thánh nhân còn lo cho người ỷ vào mệnh trời mà không lo tận nhân sự. Ý ngài nói rằng: Tất phải hàm lâm mới được cát, *vô bất lợi* là lấy nhân sự để giúp đỡ thiên mệnh, chứ không phải ngồi im mà chờ mệnh trời.

Nghĩa chữ *vị* ở đây cũng như chữ *phi*, không học *vị* là chưa mà học *vị* là chẳng phải.

Mệnh là mệnh trời là lí số tiêu trường; *thuận mệnh* là chỉ ngồi nghe số trời.

Theo số trời, vẫn đến lúc dương trường đáng không phải lo gì tiểu nhân, nhưng thiên số cũng cần phải có nhân sự, có lẽ gì thuận thính mệnh trời mà được ru? Nên Nhị dương phải hàm lâm. Thế là không phải ngồi nghe mệnh trời vậy.

Trên kia đã nói rằng: *Tiêu bất cửu* là lo sẵn đến ngày dương tiêu. Ở đây lại nói rằng: *vị thuận mệnh* là bảo chó ỷ thế bằng dương trường. Hai ý đó nên đáp đối mà xem với nhau.

3. Lục Tam: Cam lâm, vô du lợi, kí ưu chi, vô cự.

六三：甘臨，無攸利，既憂之，無咎。

Lục Tam âm nhu bất trung chính là một tay tiểu nhân ở thì *Lâm*. Tam ở trên hết Nội Quái hạ lâm với nhị dương. Tam thấy nhị dương dương trường, toan dùng cách ngon ngọt a dua để sập nhị dương.

Nhưng mà nhị dương là quân tử, có lẽ đâu vì Tam ngon ngọt mà bị sụp. Lục Tam dầu cam lâm đến thế nào, cũng chỉ bày tỏ nét xấu để thêm người ta ghét mà thôi, có ích lợi gì đâu. Tuy nhiên, Lục Tam mới bắt đầu vào cửa tiểu nhân, thánh nhân chưa nở cự tuyệt nên lại răn rằng: Cách cam lâm của Tam vẫn không ra gì. Nếu Tam biết cái quá thiên thiện, lo bỏ điều xấu mà bỏ một cách thiệt thà, Tam hồi tâm như thế thì quân tử cũng không trách móc gì mà Tam cũng khỏi tội lỗi.

Tượng viết: Cam lâm, vị bất đáng dã, kí ưu chi, cự bất trường dã.

象曰：甘臨，位不當也；既憂之，咎不長也。

Lục Tam cam lâm là vì địa vị Tam bất trung chính, không đáng với vị ở trên người vậy, nhưng đã biết lo mà cải quá thời tội lỗi cũng đến nỗi lớn vậy.

PHỤ CHÚ: Chỉ một chữ *cam* mà vẽ hết tinh thần của tiểu nhân.

Xưa Lí Lâm Phủ làm tướng đời Đường là một đứa tiểu nhân làm hại vô số quân tử. Người đời có câu nhạo nó rằng: *Khẩu mật phúc kiếm* 口密腹劍 là miệng nó như mật ngọt mà trong bụng nó có gươm. Lại như thằng Lô Khi hề nó cười với ai thời người ấy rồi bị nó giết, người ta bảo *Lô Khi tiểu trung hữu đao* 盧起笑中有刀 là nói trong miệng cười Lô Khi cứa cái dao, nên chúng ta phòng bị tiểu nhân phải phòng bị ở chốn ngon ngọt.

Tiên triết có câu: *Kì ngôn thái cam, kì trung tất khổ* 其言太甘，其中必苦, nghĩa là: Nghe lời nói quá chừng ngon ngọt, tất nhiên ở trong ấy có cái rất đắng.

4. Lục Tứ: Chí lâm, vô cự.

六四：至臨，無咎。

Lục Tứ này cũng âm nhu, cũng tiểu nhân ở thì Lâm, nhưng vì hào Lục ở vị Tứ là đắc chính lại hạ ứng với Sơ Cửu là được người bạn hiền, chính với chính giúp nhau, vì hoàn cảnh mà biến hóa được Tứ, nên Tứ biết lấy một cách thành thực thâm thiết mà lâm với Sơ, như thế thời không tội lỗi gì đến Tứ.

Tượng viết: Chí lâm, vô cự, vị đáng dã.

象曰：至臨無啓，位當也。

Tứ sở dĩ chí lâm vô cự là vì vị Tứ xử vào vị đắc chính vậy.

5. Lục Ngũ: Trí lâm, đại quân chí nghi, cát.

六五：知臨，大君之宜，吉。

Ngũ là vị chí tôn, lại ở vị dương cương, Lục là âm nhu xử vào vị ấy, vẫn là cảnh khó xử, nhưng vì Ngũ có đức trung lại ở thể Khôn có tính thuận, ở vị cương nhờ có một bậc hiền thân cương trung là Cửu Nhị thượng ứng với mình. Ngũ có đức trí tri nhân, thiện dụng, biết tín nhậm Cửu Nhị, bao nhiêu việc thiên hạ thấy sợ hãi cho Cửu Nhị, tự mình chỉ lấy đức trí của mình lâm thiên hạ. Như thế thời tai mắt của người, tất là tai mắt mình, thông minh của thiên hạ nhóm góp làm thông minh của mình, thiệt đúng tư cách người nguyên thủ trong một nước. Kết quả chắc được tốt lành.

(*Đại quân*: nguyên thủ; *nghi*: đúng tư cách).

PHỤ CHÚ: Hào này tốt nhất ở trong quẻ, nhưng sở dĩ được tốt nhất thời vì có đức trí (*Trí* là khôn), mà đức trí lớn nhất là trí hay biết người.

Sách *Trung Dung* có câu: *Thông minh duệ trí, túc dĩ hữu lâm* 聰明睿知足以有臨, nghĩa là: Có đức thông minh khôn sáng mới đủ lâm được người, chính đúng với nghĩa *trí lâm* ở hào này.

Tượng viết: Đại quân chi nghi, hành trung chi vị dã.

象曰: 大君之宜, 行中之謂也.

Lục Ngũ âm nhu đặc trung, Cửu Nhị dương cương cũng đặc trung, hai bên thấy có đức trung, vậy nên, thanh ứng khí cầu, chí đồng đạo hợp, chỉ cốt phát triển đức trung mà thôi.

Hào từ Lục Ngũ sở dĩ nói rằng: *Đại quân chi nghi*, cũng chỉ nói hành trung đó vậy.

6. Thượng Lục: Đôn lâm, cát, vô cữu.

上六: 敦臨, 吉, 無咎.

Theo thông lệ ở các quẻ thời hào Thượng thường hay không tốt. Bởi vì vật cực tất biến là lẽ tự nhiên. Duy quẻ Lâm này thủ nghĩa đặc biệt thời lại lấy cực làm tốt, bởi vì Thượng ở cuối cùng quẻ Lâm là Lâm chi chung, lại ở trên hết Ngoại Khôn là thuận chi cực, xử vào thời đại Lâm chính là lúc quân tử đạo trưởng, nhưng cứ lẽ việc trong thiên hạ há phải một phía quân tử mà làm được xong rư? Chỉ mong cho tiểu nhân phục tùng với quân tử là được, Thượng Lục thể Khôn, tính thuận, ở cuối cùng thì Lâm, chân tâm phục tùng với nhị dương, lại ở trên hết bốn âm, chính là anh đầu bày ở trong tiểu nhân, dất cả bày tiểu nhân mà thành tâm phục tùng quân tử, thiết là trung hậu rất mực mà lâm với đời, ấy là "*đôn lâm*" (*Đôn*, cũng như chữ *hậu*, nghĩa là dày dặn).

Âm nhu lâm dương mà lại hết sức thuận tùng với dương, tượng như đức dày chở được muôn vật nên nói rằng: Đôn lâm, như thế thời cát mà vô cữu.

Tượng viết: Đôn lâm chi cát, chí tại nội dã.

象曰: 敦臨之吉, 志在內也.

Thượng Lục sở dĩ được cát bằng đôn lâm là vì tinh thần ý chí của Thượng chỉ thuận tùng với hai dương ở Nội Quái vậy.

PHỤ CHÚ: Chữ Lâm có hai nghĩa: Một nghĩa là lâm áp; một nghĩa là lâm tiếp. Ở trong sáu hào theo địa vị mà khác nhau.

Chữ Lâm ở hào Sơ và hào Nhị là nhị dương lâm áp tứ âm, trông cho quân tử đồng chí.

Chữ Lâm ở Tam, Tứ, Ngũ, Thượng là tứ âm lâm tiếp với nhị dương, lại trông cho tiểu nhân phục tùng với quân tử. Vậy nên, lời hào Sơ, hào Nhị sợ quân tử có chia bề mà phải nói *hàm lâm*. Đến như: Tam, Tứ, Ngũ, Thượng thấy trông cho tiểu nhân cảm cách, nhưng duy hào Tam *cam lâm* là một tay gian xảo nên nói *vô du lệ*.

Hào Tứ chí lâm, hào Ngũ trí lâm, thấy là hạng người biết thân quân tử nên được chữ vô cữu, chữ cát.

Đến hào Thượng đôn lâm là hết lòng trung hậu mà lâm tiếp với bậc quân tử; trong một nước, một xã hội nếu được như thế thời hạnh phúc không biết bao. Bởi vì quân tử mà quân tử là sự thương, tiểu nhân mà hóa ra quân tử mới là hạnh phúc cho nhân loại. Vì vậy, Hào từ quẻ Lâm không chữ *hung*, *hối*, *lẫn*.

Thời đại ấy, thế giới ấy, chúng ta có bao giờ được thân kiến chăng?

20. QUÊ PHONG ĐỊA QUÁN

Tốn trên; Khôn dưới

Quẻ này là quẻ Phong Địa Quán. Khôn hạ cũng là Nội Khôn. Tốn thượng cũng là Ngoại Tốn. Tốn vì Phong, Khôn vì Địa, nên tên quẻ đọc bằng Phong Địa Quán. Chữ Quán có hai âm: Âm ở quẻ thời đọc bằng Quán, âm ở sáu hào thời đọc bằng Quan, nghĩa cũng khác nhau. Quán nghĩa là biểu tỏ cho người thấy, Quan thời nghĩa là dòm xem.

TỰ QUÁI

Tự quái: Lâm giả đại dã, vật đại nhiên hậu khả quan, cố thụ chi dĩ Quán.

序卦: 蠱者大也, 物大然後可觀, 故受之以觀.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Lâm, tiếp lấy quẻ Quán là vì có sao?

Quẻ trước là quẻ Lâm, Lâm nghĩa là lớn, vật gì cũng đến lớn, vậy sau mới có thể biểu thị cho người xem được. Vậy nên sau quẻ Lâm, tiếp lấy quẻ Quán.

Theo về tượng quẻ: Gió đi trên đất, vạn vật tất thấy hơi lấy gió. Lại lấy bằng thể quẻ: Hai dương ở trên, bốn âm ở dưới, âm trông nom vào dương, dương biểu thị cho âm, tất thấy thành được Quái. Vậy nên đặt tên quẻ bằng Quán.

SOÁN TỪ

Quan, quán nhi bất tiến, hữu phu ngưng nhược.

觀盥而不薦, 有孚顙若.

Quái từ ở đây chuyên chỉ một bậc ở trên người, tượng như Cửu Ngũ ở trong quẻ này.

Đúng vị chí tôn làm một người nguyên thủ, đem thân mình làm biểu nghi cho thiên hạ, cảm thiên hạ bằng tinh thần mà chẳng trau dồi ở ngoài hình thức. Tượng như một người chủ tế chỉ tinh thành trai khiết như lúc bắt đầu tế mới quán thủ, chỉ ngần ấy đủ tỏ với thần minh mà không cần phải rượu cơm bàn soạn.

(*Quán* nghĩa là chủ tế rửa tay, tục hay nói *quán tẩy*; *tiến* nghĩa là bày mâm cỗ dâng lên, như tục ta thường nói *tiến tửu*, *tiến soạn*, v.v. Chỉ việc quán thủ, nói phần hương là được mà không tiến tửu, tiến soạn là nói thí dụ, nghĩa là cốt cho trong sạch bằng tinh thần mà không cần trau dồi bằng vật chất. Người làm bậc trên được như thế ấy là mình chí thành cảm động được người, tất nhiên người cũng lấy chí thành tín ngưỡng mình).

(*Phu*: chí thành; *ngung*: tín ngưỡng).

PHỤ CHÚ: Câu *quán nhi bất tiến*, chúng ta học Dịch nên hội ý, chớ nên câu nệ ở mặt chữ, cốt lấy tinh thành thờ thần mà không cần dùng vật chất, chính là một cách cảm thần rất ý nghĩa. Từ nhân, tiếp vật, vẫn không phải không dùng đến vật chất, nhưng tất phải có tinh thần mà vật chất chỉ là đồ trang sức. Nếu chỉ vật chất mà thôi mà không chút gì tinh thần thì bao nhiêu vật chất rất là giả dối.

Trên biểu thị cho dưới, dưới tín ngưỡng vào trên mà chỉ là giả dối thì còn gì hay. Nên ở dưới câu *quán nhi bất tiến* tiếp lấy chữ *hữu phu*. Đó là chú trọng ở tinh thần vậy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Đại quán tại thượng, thuận nhi tôn, trung chính dĩ quán thiên hạ. Quan, quán nhi bất tiến, hữu phu ngung nhược, hạ quan nhi hóa dã. Quan thiên chi thần đạo, nhi tứ thì bất thác, thánh nhân dĩ thần đạo thiết giáo, nhi thiên hạ phục hĩ.

彖曰：大觀在上，順而巽，中正以觀天下。觀盥而不薦，有孚釋若，下觀而化也。觀天之神道，而四時不忒，聖人以神道設教而天下服矣。

Soán viết: Đại quán tại thượng, thuận nhi tôn, trung chính dĩ quán thiên hạ.

Theo như thể quẻ, hào Ngũ ở ngôi tôn, có đức dương cương, trung chính, để cho thiên hạ trông ngóng vào.

Lại theo thể quẻ: Hạ Khôn là Khôn có tính thuận, Thượng Tốn là Tốn có tính nhu hòa. Cửu Ngũ kiêm cả đức trung chính tôn thuận, dụng đức ấy mà biểu thị cho thiên hạ, ấy là nghĩa tên quẻ Quán.

Quan, quán nhi bất tiến, hữu phu, ngung nhược, hạ quan nhi hóa dã.

Theo như Soán từ thời chi dùng một cách chí thành nghiêm kính, khiến cho kẻ dưới dòm mình mà cảm hóa vậy.

PHỤ CHÚ: Ý nghĩa của Soán từ ở đây tượng như câu: *Thần võ nhi bất sát*, nghĩa là: dùng uy võ bằng một cách thần diệu mà không cần phải giết người.

Tòng lai, việc võ tất có giết người, võ mà không giết người mới là thần võ. Té tất có tiến, té không dùng đồ tiến, mới là ý nghĩa thờ thần rất hay. Kinh Phật có câu: "Nhược dĩ sắc kiến ngã, dĩ âm thanh cầu ngã, thị nhân hành tà đạo, bất đắc kiến Như Lai". Nghĩa là: "Phật lí chỉ ở bản tâm, vô thanh vô sắc, nếu ai lấy thanh âm mà cầu ta ở thanh âm, lấy hình sắc mà cầu ta ở hình sắc, người ấy rất là làm đạo tà, không được thấy đức Phật Như Lai".

Câu Kinh ấy ý tứ cũng như lời Soán đây. Lấy tâm cổ mà cầu thần có khác gì lấy thanh sắc mà cầu Phật.

Quan thiên chi thần đạo, nhi tứ thì bất thác, Thánh nhân dĩ thần đạo thiết giáo, nhi thiên hạ phục hĩ.

Nói đạo Quán cho cực rộng lớn thì phải xem ở đạo trời. Đạo trời rất thần diệu, không nghe nói phô, không thấy làm lụng mà tự nhiên tứ thì vận hành không bao giờ sai sẩy. Thánh nhân bắt chước thần

đạo cho thiên đó, bày đặt ra những việc giáo dục mà thiên hạ đâu đâu cũng phục theo ngay.

PHỤ CHÚ: Chữ Thần đây không phải nghĩa là quỷ thần, chỉ nghĩa là thần diệu, cũng như nghĩa chữ thần ở câu: *Tri kỉ kì thần hồ*.

Thánh nhân có đạo thần diệu, suy ra làm giáo hóa, chẳng những thân có giáo, ngôn có giáo mà chỉ tâm lí thánh nhân khiến cho người cảm cách ở chỗ vô hình, vô thanh. Thế là thần đạo thiết giáo. Đời bây giờ bốn chữ "thần đạo thiết giáo" thường bị thầy bói thầy cúng, với những nhà mê tín ăn cắp để phỉnh người, thiệt oan uổng cho thánh nhân quá.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Phong hành địa thượng, Quán. Tiên vương dĩ tỉnh phương, quan dân thiết giáo.

象曰：風行地上，觀。先王以省方觀民設教。

Gió đi trên mặt đất, cỏ động khắp mọi loài là tượng quẻ Quán. Tiên vương bắt chước tượng ấy mà tuần tỉnh bốn phương, xem xét tục dân, đặt ra làm chính giáo. Tỉ như: Xứ nào đua mạt nghiệp thời dạy bằng nông tang; xứ nào có dâm phong thời dạy bằng lễ nghĩa; dân khiếm nhược thời dạy bằng thượng võ; dân hiếu dũng thời dạy bằng thượng văn. Đó là cách Quán của Tiên vương vậy.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Đồng quan, tiểu nhân, vô cữu, quân tử lãn.

初六：童觀，小人無咎，君子吝。

Nghĩa ở quẻ thời Quán là biểu thị cho con người, chuyên lấy Cửu Ngũ làm chủ. Nghĩa ở hào thời Quan là quan chiêm, chúng thấy dòm vào Cửu Ngũ. Sơ Lục vẫn là bản chất âm nhu, lại ở vị dưới hết, ngó lên Cửu Ngũ vì cách nhau quá xa mà nhãn quang hào Sơ lại không thấy được xa, cách quan của Sơ, tượng như bé con xem dòm, tiểu nhân mà như thế thời cũng chẳng bỏ trách gì. Nếu quân tử mà như thế thời đáng xấu hổ lắm.

Tượng viết: Sơ lục đồng quan, tiểu nhân đạo dã.

象曰：初六童觀，小人道也。

Sơ Lục ở tượng đồng quan là đạo của tiểu nhân vậy. *Đồng quan* nghĩa là xem xét lù mù, in như đồ trẻ con).

Chữ *Đạo* này như ta thường nói *tư cách*.

2. Lục Nhị: Khuy quan, lợi nữ trinh.

六二：窺觀，利女貞。

Lục Nhị âm nhu, ở quẻ trong mà xem lên quẻ ngoài, tuy vẫn cũng có xem, nhưng mà xem bằng một cách rình lén tò mò, chỉ tỏ ra thái độ âm ám nhu nhược, không thể nào soi thấu được đạo lí dương cương, trung chính của hào Ngũ, tượng như con gái đứng trong cửa mà dòm lén khách ở ngoài, ấy là Khuy quan.

Cách quan mà như thế chỉ thích vào nét trinh của con gái mà thôi (*Khuy*: dòm lên).
Hào từ nói rằng: *Lị nữ trinh là có ý chê Lục Nhị quan chiêm không được một cách đường hoàng chính đại, không hợp với tư cách đại trượng phu. Duy nữ tử trinh mà như thế thời cũng chớ chớ.*

Tượng viết: Khuy quan nữ trinh, diệc khả xú dã.

象曰：窺觀女貞，亦可醜也。

Nhị muốn quan Ngũ, nhưng vì âm nhu khiếp nhược, chỉ làm bằng cách khuy quan nữ trinh mà thôi. Nếu trượng phu mà như thế, thiệt cũng đáng xấu hổ vậy (*Xú* như nghĩa chữ *tu*: xấu hổ).

PHỤ CHÚ: Sơ Lục: Lục Nhị ở vào quẻ Quán, thấy có nghĩa tấn quan Cửu Ngũ, có sao Sơ mắc chữ lẫn, Nhị mắc chữ xú? Bởi vì Cửu Ngũ là dương cương quân tử, Sơ, Nhị là âm nhu tiểu nhân, nên thái độ hành vi của quân tử không bao giờ mất tiểu nhân dòm thấu được.

Sơ thời như đứa bé con dòm đùa, Nhị thời như gái trinh dòm lên. Quan mà quan như thế, lẫn với xú là đáng rồi.

3. Lục Tam: Quan ngã sinh, tiến thoái.

六三：觀我生，進退。

Lục cư Tam là ở vị bất chính, lại là vị bán thượng lạc hạ, may ra thời có thể được, lỡ rủi thời e phải lui; nhưng ở về thời đại quẻ Quán nên thánh nhân vẽ cho rằng: Đường tiến thoái của Tam không cần phải xem ở ai, chỉ cốt xem giữa bản thân mình, nắm cách hành vi của đời mình, mình lượng tài sức của mình đủ ứng phó với hoàn cảnh thời mình tiến lên mà theo đòi với Lục Tứ. Nếu lượng tài sức mình không ứng phó được nổi hoàn cảnh thời nên an phận, may mà khỏi trụt lui như Lục Nhị.

Tiến ru! Thoái ru! Chỉ hỏi ở giữa bản thân Tam (Chữ *sinh*: thân mình, hoặc đời mình, như ta thường nói *bình sinh, nhất sinh* là nghĩa ấy).

Tượng viết: Quan ngã sinh tiến thoái, vị thất đạo dã.

象曰：觀我生，進退，未失道也。

Hào này tuy không được như bậc thánh nhân, đại hiền, nhưng biết lường xem sức mà tiến, thoái, Thế thời, quyền tiến thoái chỉ tại kỷ mà bất tại nhân, chưa đến nỗi thất đạo vậy (*Thất đạo*: sai đường lối).

4. Lục Tứ: Quan quốc chi quang, lợi dụng tân vu vương.

六四：觀國之光，利用賓于王。

Cửu Ngũ là chủ cho tuyên Quái mà bốn hào dưới thấy quan vào Ngũ: Quan có được gần, mới được sáng suốt mà thân thiết. Lục Tứ âm nhu đắc chính kề cạnh Cửu Ngũ, quan Ngũ được rất thân thiết, tượng như vị hiền thần gặp được thánh nhân, thấy rõ ràng vẻ vang của đời trị nên nói rằng: *Quan quốc chi quang*, nghĩa là xem được ánh sáng của nước vậy. *Quốc chi quang* vẫn chỉ vào Ngũ, nhưng không nói bản thân Ngũ mà lại nói chữ *quốc*, tức có ý nghĩa hay lắm. Bởi vì Ngũ là quốc trưởng, nhất ngôn, nhất động, tất thấy ảnh hưởng đến một nước. Trong nước mà có ảnh hưởng vẻ vang rực rỡ, tuy là văn minh cả một nước mà thực là nhờ có văn minh của vị quốc trưởng mà nảy nở ra, nên nói rằng: *Quan quốc chi quang*. Quan quốc tức là quan Ngũ đó vậy.

Lục Tử đã quan Ngũ được thân thiết như thể thời chắc được quốc vương tín nhiệm, được hưởng đặc lệ thù vinh làm một vị quý khách ở cương triều.

Tượng viết: Quan quốc chi quang, thượng tân dã.

象曰：觀國之光，尚賓也。

Hào từ là nói một người có bạo phụ, có tài đức, há phải độc thiện kì thân mà thôi đâu, vẫn muốn đắc thì hành đạo, đem tài đức mình mà giúp đỡ cho đời, đã gặp được quốc quân như Cửu Ngũ thời chí Tứ vẫn ứng hiển thân ở vương triều, để phát triển tài đức của mình, nên Tượng từ nói rằng: *Thượng tấn* (*Thượng*: chí hướng ứng muốn).

5. Cửu Ngũ: Quan ngã sinh, quân tử vô cữu.

九五：觀我生，君子無咎。

Cửu Ngũ ở về địa vị quốc trưởng mà lại có đức dương cương, trung chính, bốn âm ở dưới, thấy trông ngóng vào mình, người đương quan vào Ngũ, Ngũ càng phải tự quan ở bản thân là *quan ngã sinh* mà cách hành động ở bản thân, xuất hiện thì lệnh, hành chính, lập giáo, thấy hợp với đạo quân tử. Như thế thời vô cữu.

PHỤ CHÚ: Nghĩa Hào từ này lại có một nghĩa: Bốn chữ *quân tử vô cữu* đọc làm một câu. Vì ở thời đại quẻ Quán, bốn âm đương trưởng, hai dương lần tiêu, chính là thì tiểu nhân đắc chí mà nguy hiểm cho quân tử lắm. Nên Hào từ nói rằng: Những người quân tử ở đời này tất phải quan ngã sinh, có đức dương cương trung chính như Cửu Ngũ, quân tử có như thế mới khỏi tội lỗi.

Thầy Bình Am thích nghĩa *Kinh Dịch* theo nghĩa: *Tri thì thức thế, học Dịch chi đại phương* 知時識勢學易之大方 thời theo nghĩa ấy cũng đúng.

Tượng viết: Quan ngã sinh, quan dân dã.

象曰：觀我生，觀民也。

Lời Tượng Truyện lại phát minh thêm nghĩa Hào từ nói rằng: Hào từ nói *quan ngã sinh*, há phải bảo chỉ quan ở giữa mình mà thôi đâu. Bởi vì Cửu Ngũ là đứng vào địa vị nguyên thủ của một nước, dân trong một nước, đức dân tối hay sáng, tục dân tốt hay xấu quan hệ ở bản thân Ngũ. Ngũ tốt thời dân tốt, Ngũ xấu thời dân xấu, nên Ngũ muốn xem tốt xấu ở bản thân, tất phải xem gương tốt xấu ở nơi dân.

Sách *Trung Dung* có câu: *Bản chư thân, trung chư dân* 本諸身，徵諸民, nghĩa là: Gốc ở giữa bản thân mà chứng nghiệm ở nơi nhân dân (*Trung*: nghĩa là chứng).

Kinh Thư có câu: *Đang ư dân giám* 當於民監, nghĩa là: Muốn biết mình tốt hay xấu nên soi gương ở nhân dân. Đó là nghĩa chữ *quan dân*.

6. Thượng Cửu: Quan kì sinh, quân tử, vô cữu.

上九：觀其生，君子無咎。

Hào từ Thượng Cửu cũng tượng như Cửu Ngũ, khác nhau chỉ chữ *kì* với chữ *ngã*. Vì hào Ngũ đối với Tứ âm mà nói thời Ngũ là ngã, còn Thượng Cửu thời chỉ nói ở bản thân Thượng Cửu,

nên nói chữ kì, kì là chỉ Thượng Cửu.

Xem ở đạo đức hạnh nghĩa của mình mà đúng với quân tử, thế thời vô cữu.

Thượng Cửu có đức dương cương, ở vào vị trên hết quẻ, nên Hào từ có chữ quân tử, có ý nói rằng: Nếu tiểu nhân thời không đang được.

Tượng viết: Quan kì sinh, chí vị bình dã.

象曰：觀其生，志未平也。

Trong Quẻ này, chỉ hai hào dương ở ngôi cao để cho chúng nhân trông xem vào, hào Thượng Cửu và hào Ngũ, nên *Tượng Truyện* nói rằng: *Quan kì sinh* làm phải để ý xem ở bản thân lo cho được nhân cách hoàn toàn để cho đúng tư cách được người ta xem, chí ý mình không lẽ thản nhiên vô sự được (*Bình*: im lặng, không lo gì).

PHỤ CHÚ: Nguyên nghĩa quẻ là bốn âm đuổi hai dương, tượng là người tiểu nhân hại quân tử, nhưng đến Hào từ thời chỉ thủ nghĩa bằng bốn âm xem hai dương, gần hai dương thời được tốt, nên Hào từ Tam, Tứ có chữ tân, chữ lệ; xa hai dương thời mắc xấu nên Hào từ Sơ, Nhị có chữ lẫn, chữ xú. Đó cũng là ý phù dương, ức âm, phù quân tử ức tiểu nhân mà cũng là lệ biến hóa ở trong Dịch.

21. QUÊ HỎA LÔI PHỆ HẠP

Ly trên; Chấn dưới

Quẻ này là quẻ Hỏa Lôi Phệ Hạp. Chấn hạ cũng là Nội Chấn. Li thượng cũng là Ngoại Li. Hỏa thượng, Lôi hạ, nên tên quẻ đọc bằng Hỏa Lôi Phệ Hạp.

TỰ QUÁI

Tự quái: Khả quan nhi hậu hữu sở hợp, cố thụ chi dĩ Phệ Hạp, Hạp giả hợp dã.

序卦: 可觀而後有所合, 故受之以噬嗑.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Quán, tiếp lấy quẻ Phệ Hạp là vì có sao?

Hễ vật lí nhân tình tất phải có khả quan mà sau mới có chốn hợp, nên sau quẻ Quán, tiếp lấy quẻ Phệ Hạp. Hạp nghĩa là hợp.

Khả quan nghĩa là coi xem được; *hạp* nghĩa là hợp; *phệ* nghĩa là cắn.

Ý nghĩa sắp đặt tên quẻ, sẽ xem ở sau Soán từ, Soán Truyện thời hiểu rõ, đây không phải viết vào.

SOÁN TỪ

Phệ Hạp, hanh, lợi dụng ngục.

噬嗑亨, 利用獄.

(*Phệ Hạp* nghĩa là cắn để cho hợp).

Tòng lai, việc trong thiên hạ, gia đình thời phụ tử, phu phụ, huynh đệ; trong quốc gia thời quân thần, quân dân, thượng hạ; trong xã hội thời bầu bạn, thầy trò, tất thấy trước có hợp được mà sau mới thông. Phụ tử, phu phụ, huynh đệ hợp thời gia đạo hanh; quân thần, quân dân, thượng hạ hợp thời quốc sự hanh; bạn bầu, thầy trò hợp thời xã hội hanh; tuyền loài người hợp thời thế giới hanh.

Nhưng sở dĩ hợp được rất khó, tuy nguyên nhân phức tạp vẫn rất nhiều, nhưng nói tóm lại thời chỉ vì ở trung gian có một giống gián cách, hoặc gián cách ở trung gian thượng, hạ, hoặc gián cách ở trung gian nội, ngoại. Giống gián cách đó nếu không trừ khử xong thời không bao giờ hợp được, mà muốn trừ khử giống gián cách đó, tất phải có một thủ đoạn bằng cắn, tượng như bị giống gián cách mắc ngang ở giữa miệng mà hàm trên hàm dưới không hợp được với nhau, tất phải dùng đến sức hai hàm răng cắn cho thiết mạnh, tất nhiên giống gián cách đó phải bể tan mà hai hàm mới hợp khít được như thường.

Vậy nên đặt tên quẻ bằng Phệ Hạp. Phệ Hạp nghĩa là cắn tan giống gián cách mà hợp được, hễ đã hợp được thời tất nhiên hanh thông.

Soán từ đây lấy nghĩa bằng một việc rất lớn là việc trì thiên hạ. Trì thiên hạ cần phải trừ khử gián, mà những giống gián đó là gì?

Tức là một bọn gian tà sàm nịnh, nó thường lọt vào khoảng giữa. Người trên thì bị nó bùng bít, người dưới thì bị nó che lấp, nên nổi thượng tình không thông đến hạ, hạ tình không đạt đến thượng. Thượng hạ bất hợp mà họa loạn mới nảy ra hoài hoài.

Suy cứu cho đến nguyên nhân thời tội tại những giống gián cách, tức là bọn gian tà sàm nịnh. Vậy nên Thánh vương trì thiên hạ, tất phải ra sức căn những giống ấy.

Căn thời dụng bằng giống gì? Tất phải dụng đến hình ngục.

Hình ngục là tài liệu của thánh nhân dùng để căn gián cách, vả lại theo ở tượng quẻ: Chấn lôi, Li hỏa chung nhau thành quẻ. Lôi là uy rất mạnh, hỏa là minh rất sáng. Có uy, có minh thời làm việc hình phạt mới đúng. Vậy nên sau trừ khử được bọn gián cách là bọn gian tà sàm nịnh.

Sau khi trừ khử được bọn gián cách rồi thời gian tà sàm nịnh không lọt được vào mà thiên hạ được hòa bình vô sự, ấy là Phệ Hạp mà hanh, nhưng tất phải lợi dụng ngục mới được.

Trình Truyền có câu: *Gián cách giả, thiên hạ chi đại hại dã* 間隔者, 天下之大害也, nghĩa là: Những giống gián cách là hại rất lớn ở trong thiên hạ đó vậy.

Phệ hạp giả, trì thiên hạ chi đại dụng dã 噬嗑者, 治天下之大用也, nghĩa là: Việc phệ hạp là công dụng lớn ở trong đạo trì thiên hạ đó vậy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Di trung hữu vật, viết Phệ Hạp, Phệ Hạp nhi hanh. Cương, nhu phân, động nhi minh, lôi điện hợp nhi chương. Nhu đắc trung nhi thượng hành, tuy bất đáng vị, lợi dụng ngục dã.

彖曰: 頤中有物曰噬嗑, 噬嗑而亨. 剛柔分動而明, 雷電合而章. 柔得中而上行, 雖不當位, 利用獄也.

Soán viết: Di trung hữu vật, viết Phệ Hạp.

Đây là xem thể quẻ mà thích nghĩa tên quẻ, quẻ này Sơ Cửu, Thượng Cửu là hai hào vạch liền, tượng như hàm trên, hàm dưới miệng người ta. Trung gian ba hào vạch đứt đôi, tượng là trong miệng trống không, chét một hào dương vạch liền ở trung gian, cách rẽ trên, dưới, tượng là một cái que cắn ngang vào giữa miệng. Vì giống gián cách đó, tất phải dùng sức cắn mà trừ khử đi thời hai hàm mới hợp được với nhau. Thế là *Phệ Hạp* (*Phệ Hạp*: có cắn mới hợp được; *di*: hai lỗ má).

Phệ Hạp, nhi hanh.

Vì có gián cách nên không thông được, căn giống gián cách thời hợp, hợp thời thông.

Cương, nhu phân, động nhi minh, lôi điện hợp nhi chương.

Lại xem về đức quẻ, hào cương, hào nhu chia nhau mà lại cân như nhau.

Cương ba hào, nhu ba hào là cương, nhu phân. Thế là có đức cương, nhu tương tế. Hạ Chấn, Thượng Li, Chấn có tính động, Li có tính minh là động nhi minh.

Hề động làm việc gì mà mình kiến được việc ấy là đủ tài xét ngục.

Chân là lôi, Li là điện, Lôi thời có uy, điện thời hay dọi; Chấn, Li hợp thể là lôi điện hợp nhi chương.

Đã có uy lại hay soi dọi, cũng là cái trì ngục, có tài đức như thế đem ra dùng để làm phê hạp, chắc là tốt lắm.

Nhu đắc trung nhi thượng hành, tuy bất đáng vị, lợi dụng ngục dã.

Lại nói riêng về Lục Ngũ: Ngũ là một người chủ tể trong thì Phê Hạp, âm nhu đắc trung mà lên ở ngôi cao là thượng hành. Hào Nhu ở vị dương, theo lệ thường vẫn là bất đáng vị, nhưng nói bằng cách dụng ngục thời có cương mà giúp cho nhu, có nhu mà giúp cho cương, lại là thủ đoạn trì ngục rất cao, nên nói: *Lợi dụng ngục*.

PHỤ CHÚ: Thích ba chữ *lợi dụng ngục* ở Soán từ đáng lẽ là chuyên trọng về đức cương, nhưng Soán Truyện đã nói rằng: *Cương, nhu phân*, lại nói rằng: *Nhu đắc trung*, thời tự hồ lấy nhu làm quý. Vì sao vậy? Ở trong đạo trì ngục, có minh như điện, có uy như lôi. Nếu chỉ lại chuyên dụng cương mà thôi thời không khỏi lạm dụng quyền uy mà trái hẳn với nghĩa hiếu sinh bất sát, nên tất phải pha vào một nửa tính nhu. Nhu mà lại đắc trung, và thêm vào một nửa tính cương là rất hợp với tư cách trì ngục.

Kinh Thư có câu: *Cao minh nhu khắc* nghĩa là: người có tài cao minh, thường sợ quá cương, phải lấy nhu mà chế khắc vào, chính hợp như ý Soán Truyện đây.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: *Lôi điện Phê Hạp. Tiên vương dĩ minh phạt sắc pháp.*

象曰：雷電噬嗑，先王以明罰敕去。

Trên Li, dưới Chấn, tượng là điện với lôi đồng thì phát hiện, cũng là minh với uy đồng thì tịnh dụng, tượng quẻ Phê Hạp là như thế.

Tiên vương xem tượng ấy mà biện minh hình phạt, phân biệt cho ra điều gì đáng trọng, điều gì đáng khinh, chỉnh đốn pháp luật, sắp đặt những điều gì đáng bớt, điều gì đáng thêm; *sắc* cũng nghĩa như chữ "sức" nghĩa là sắp đặt cho có thứ tự, tử tề.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: *Lí giáo, diệt chỉ, vô cữu.*

初九：履校滅趾，無咎。

Toàn quẻ này chuyên nói về việc hình ngục nên trong quẻ sáu hào chia làm hai hạng người. Sơ với Thượng Cửu thấy là người không chức vị, tượng là người phải thụ hình ở giữa bốn hào, tượng là người có chức vị mà được quyền dụng hình. Hào Sơ Cửu này ở về đầu thì Phê Hạp, lại ở dưới hết quẻ là một hạng tiểu dân tại hạ, đương lúc đầu mới dụng hình, vì tội đương nhỏ nên hình cũng khinh, tượng như đạp lấy cùm chân mà đứt mất ngón chân cái, nhưng cũng may vì thế mà không tội lỗi lớn.

(*Giáo*: cùm chân; *lí giáo* là chân đạp lấy cùm; *chỉ*: ngón chân cái).

Hệ tử nói rằng: *Tử viết, tiểu nhân bất si bất nhân, bất úy, bất nghĩa, bất kiến li, bất khuyến, bất uy, bất trừng, tiểu trừng nhi đại giới, thử tiểu nhân chi phúc dã*, nghĩa là: Mới có tội nhỏ mà trừng trị ngay thời nó biết răn đe mà không làm tội lớn. Đó chính là làm phúc cho tiểu nhân vậy. Bởi vì biết răn

đề mà khỏi mắc tội lớn nên nói rằng *vô cữu*. *Diệt chỉ* là đau ở hiện tại; *vô cữu* là phúc ở tương lai.

Tượng viết: Lí giáo diệt chỉ, bất hành dã.

象曰：履校滅趾，不行也。

Trùng ác ở lúc sơ thì mà phải chịu hình lí giáo diệt chỉ là cốt cho nó không làm điều ác nữa vậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ đây cốt tỏ rõ ý thánh nhân dụng hình, không phải vì ghét người mà dụng hình, vì thương người mà dụng hình. Bởi vì một hạng ngu ngạo nó chỉ biết sợ phép mà không biết phục thiện, nên muốn cho nó không hành ác, không phạm đại tội, tất phải bắt nó chịu tiểu hình. Vì vậy nên Hào từ mừng cho nó được vô cữu mà tượng từ lại nói *bất hành dã*.

2. Lục Nhị: Phệ phu, diệt tị, vô cữu.

六二：噬膚，滅鼻，無咎。

Bôn hào ở giữa quẻ là hạng người có chức vị được dụng hình, ở vào thì Phệ Hạp thời là những hạng người có quyền phê, nên Hào từ dùng chữ phê. Lục Nhị cư trung đắc chính mà Lục Ngũ lại ứng vào mình, chính là người mà quốc trưởng ủy cho quyền trì ngục.

Nhân vì Nhị cười hào Sơ, Sơ dương cương có ý ngoan ngạnh nên thi hình với Sơ có ý khó khăn, nhưng Nhị có đức trung chính, thu phục được người,

Sơ tuy cương cường ngoan ngạnh mà đụng lấy tay Nhị cũng phải phục ngay, tượng như cắn người mà đụng nơi thịt mỏng. Duy vì Sơ ngoan ngạnh nên dùng hình cũng có hơi mách, tượng như người bị cắn mà đứt mất mũi (*Phệ phu*: cắn mảnh thịt mỏng; *tị*: mũi).

Người thụ hình bị diệt tị, vẫn cũng khá đau, nhưng đau đó là tội tại người thụ hình, chẳng phải tội tại người dụng hình nên nói *vô cữu*, nghĩa là: Nhị vẫn trung chính không tội lỗi gì.

Tượng viết: Phệ phu diệt tị, thừa cương dã.

象曰：噬膚滅鼻，乘剛也。

Nhị vì cười lấy hào Sơ, Sơ là cương cường, dụng hình với người cương cường không nghiêm không được. Vì vậy, nên cắn tuy nhẹ mà thế phải có đau, sở dĩ Hào từ nói *phệ phu diệt tị* đó vậy.

3. Lục Tam: Phệ tích nhục, ngộ độc, tiểu lãn, vô cữu.

六三：噬臍肉，遇毒，小吝，無咎。

Lục Tam: cũng là người có quyền dụng hình, nhưng vì Lục cư Tam xử vào vị chênh lệch, đã bất chính lại bất trung. Tuy có quyền dụng hình, nhưng hình người mà người không phục, e lại bị người oán hại mình, tượng như cắn đụng phải mảnh thịt toàn xương lại ngộ độc. Như thế thiệt đáng xấu hổ, nhưng vì xử vào thì Phệ Hạp, cần để cho hợp là nghĩa vụ đương nhiên, Tam chỉ làm nghĩa vụ của mình, dầu đáng xấu hổ chút đỉnh mà kết quả không tội lỗi gì.

Tượng viết: Ngộ độc, vị bất đáng dã.

象曰：遇毒，位不當也。

Lục Tam cũng phệ như các hào, vì sao lại ngộ độc? Bởi vì địa vị Tam sơ xử đứng vào địa vị khó khăn nên bắt tay làm việc dụng hình cũng thường gặp khốn nạn, nên Tượng Truyện nói rằng: sở dĩ ngộ độc là vì vị bất đáng vậy,

4. Cửu Tứ: Phệ can tri, đắc kim thi, lợi gian, trinh, cát.

九四: 噬乾稊, 得金矢, 利艱貞, 吉.

Cửu là dương cương, đã cương thời trực. Tứ là vị gần với chí tôn ở thì Phệ Hạp, Tứ là một người có trách nhiệm rất lớn.

Vì có đức cương trực, lại ở vào thể Li là có tài minh đoán, lấy bậc người ấy mà trì ngục, tất nhiên giữ được đạo cương trực, đầu dụng phải hạng người có thể lực ngoan cường, cũng cắn được dễ như chơi, tượng như cắn miếng thịt phơi khô.

(*Can*: phơi khô; *tri*: thịt liền xương.)

Thịt liền xương mà lại phơi khô là giống khó cắn, nhưng lấy Cửu Tứ thời cắn xong ngay mà vẫn hoàn toàn được đạo cương trực, tượng như được mũi tên bịt bằng sắt (*Thi*: mũi tên; *kim*: sắt).

Lại vì Cửu Tứ tính cương thể minh, cương minh thời thường hay quả quyết quá, quả quyết thời e có việc lầm, nên thánh nhân lại răn cho chữ *gian* (*Gian*: phải biết khó khăn).

Tứ ở vào vị nhu, nhu thời sợ không được bền vững, nên thánh nhân lại răn cho chữ *trinh* (*Trinh*: giữ chính bền vững).

Hễ người trì ngục như Cửu Tứ, đã có đức cương, tài minh mà lại tiểu tâm biết khó, giữ chính được bền, thời trong đời Phệ Hạp kết quả rất tốt.

Tượng viết: Lợi gian trinh cát, vi quang dã.

象曰: 利艱貞吉, 未光也.

Cửu Tứ mà phải có lời răn *lị gian trinh* là vì địa vị Cửu Tứ dương xử vị âm, có hiềm nghi là bất trung chính, thời kể về đạo Phệ Hạp chưa lấy gì làm quang đại vậy, nên tất phải *gian trinh* mới được *cát*.

5. Lục Ngũ: Phệ can nhục, đắc hoàng kim, trinh lệ, vô cữu.

六五: 噬乾肉, 得黃金, 貞厲, 無咎.

Lục Ngũ tuy thể âm nhu nhưng đắc trung, lại Ngũ là cương vị, nhu pha cương vào ở kề bên mình, lại có Cửu Tứ là một người minh đoán, giúp sức với Ngũ làm công việc Phệ Hạp, chắc cắn vào đâu thời nó phải chịu ngay, dầu nó có ngoan cường chút đỉnh, cũng chẳng ngại gì, tượng như cắn miếng thịt khô, vẫn có tí dai, nhưng mà cắn đứt (*Can nhục*: thịt khô).

Vì vị tôn đức trung của Ngũ như thế nên hình người thời người phải phục, chẳng những cắn được mà kết quả lại được danh dự rất quý báu, tượng như được vàng sắc vàng.

Hoàng là sắc trung, hình dung đức trung của Ngũ. Kim là của quý, hình dung vị tôn của Ngũ.

Tuy nhiên, đương thì Phệ Hạp cốt ở công việc trừ gián, ở cao chừng nào thời những giống làm gián cách càng lớn chừng nấy. Nếu thì thường khinh dị, tất gián cách dễ sinh, nên thánh nhân lại răn cho rằng: Phải trinh lệ mới được vô cữu (*Trinh*: giữ chính bền vững; *lệ*: lòng thường lo sợ).

Tượng viết: Trinh lệ, vô cữu, đắc đáng dã.

象曰: 專屬, 無咎, 得當也.

Ngũ sở dĩ được vô cữu vì công việc Cửu Ngũ làm được đúng, mà gia dĩ trình lệ thời càng đặc đáng nên kết quả được vô cữu.

PHỤ CHÚ: Bốn hào ở giữa quẻ rất là người có quyền dụng hình, chính là người Phệ ở đời Phệ Hạp, nhưng Hào từ mỗi hào khác nhau nên thánh nhân cũng theo tài với vị mà cân lượng khác nhau. Vị Ngũ với vị Nhị tuy in nhau, nhưng Nhị thời nhu cư nhu mà Ngũ thời nhu cư cương. Nhị thuần nhu mà Ngũ thời pha vào đức cương. Thế là tài Ngũ hơn tài Nhị, nên hào Ngũ *phệ được can nhục*, Nhị chỉ *phệ phu* mà thôi. Hào Ngũ thể nhu, hào Tam cũng thể nhu, tài tuy in nhau, nhưng nhu ở hào Tam là nhu bất trung, nhu ở hào Ngũ là nhu đặc trung. Thế là vị Ngũ hơn vị Tam, nên Ngũ thời *đắc hoàng kim* mà Tam thời *ngộ độc*. Trong bốn hào, duy Cửu Tứ tốt nhất. Vì Cửu là tài cương mà Tứ lại vị nhu, so với Ngũ thời hơn bằng phần tài, so với Tam lại hơn bằng phần vị. Tài với vị giúp đỡ cho nhau nên giống gián cách gì cũng cần được nối mà trong thì Phệ Hạp duy Cửu Tứ được chữ cát.

Chúng ta mới biết làm người một đời, biện việc một đời, được vị mà không tài, vẫn không tạo nổi thời thế, nhưng nếu có tài mà không vị cũng phải đợi có thì cơ, huống gì trừ gián là việc rất khó rất lớn trong đời, bảo không tài lại không vị mà làm được nên rư?

6. Thượng Cửu: Hạ giáo diệt nhĩ, hung.

上九: 何校, 滅耳, 凶.

Thượng Cửu vượt qua Ngũ lại ở cuối cùng quẻ, vẫn là người vô vị mà lại ở cuối đời Phệ Hạp là một người thụ hình, chính là một tay làm gián rất lớn, cùng hung cực ác, tất phải bị cắt rất đau, tượng như một người cuối cùng ra giữa tòa án mà bị án cực trọng, gia công vào cổ, xát đứt mất lỗ tai (*Hạ*: đội, cũng có nghĩa là gánh; *nhĩ*: lỗ tai).

Hệ tứ có nói rằng: *Thiện bất tích, bất túc dĩ thành danh, ác bất tích, bất túc dĩ diệt thân; tiểu nhân dĩ tiểu thiện vi vô ích, nhi phát vi dã, dĩ tiểu ác vi vô thương, nhi phát khứ dã. Cố ác tích nhi bất khả yểm, tội đại nhi bất khả giải.*

善不積不足以成名, 惡不積不足以滅身; 小人以小善爲无益而弗爲也, 以小惡爲无傷而弗去也. 故惡積而不可揜, 罪大而不可解.

Ác chứa chồng mà không thể che bịt được, tội lớn mà không thể dung thứ được. Thế tất phải hung.

Tượng viết: *Hạ giáo, diệt nhĩ, thông bất minh dã.*

象曰: 何校, 滅耳, 聰不明也.

Vì sao Thượng Cửu phải chịu hình đứt lỗ tai? Đó là tại lỗ tai mình nghe không được thông hiểu vậy (*Thông là nghe tỏ*).

Nguyên lai, những người sở dĩ phạm vào tội ác, phần nhiều bởi vì nhĩ quan không linh giác, nghe lời nói phải mà chống cự, nghe lời nói quấy thời lại manh tòng, kết quả thời bị hình đến nỗi mất tai là đáng kiếp.

22. QUÊ SƠN HỎA BÍ

Cần trên; Ly dưới

Quẻ này là quẻ Sơn Hỏa Bí. Li hạ cũng là Nội Li. Cần thượng cũng là Ngoại Cần. Cần sơn, Li hỏa, nên tên quẻ đọc bằng Sơn Hỏa Bí.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hạp giả hạp dã, vật bất khả dĩ cầu hạp nhi dĩ, cố thụ chi dĩ Bí. Bí giả sức dã.

序卦: 嗑者合也, 物不可以苟合而已, 故受之以賁. 賁者飭也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Phệ Hạp tiếp lấy quẻ Bí là vì có sao?

Trên đây là quẻ Phệ Hạp, Hạp nghĩa là hợp. Vật không thể xoàng xoàng chạ chạ mà hợp được. Hễ đã hợp, tất phải có văn sức. Vậy nên sau quẻ Phệ Hạp tiếp lấy quẻ Bí. Bí nghĩa là văn sức. Người nhóm hợp tất phải trật tự uy nghi, vật nhóm hợp tất phải có thứ tự hàng liệt. Bí ở sau Phệ Hạp là nghĩa ấy. Theo về tượng quẻ, Hỏa ở dưới Sơn, tượng là ở dưới núi có lửa soi dọi lên thời cây cỏ bách vật ở trên núi, tất thấy nhờ tia sáng soi dọi mà hình hiện ra quang thái, ấy là lấy Hỏa mà Bí sức cho Sơn. Vậy nên đặt tên quẻ bằng Bí.

SOÁN TỪ

Bí hanh, tiểu lợi, hữu du vãng.

賁亨, 小利有攸往.

Đạo lí trong thiên hạ, vô luận vật gì, tất phải trước có bản chất mà sau mới có văn thái giúp vào, nên đời xưa có câu rằng: *Vô bản bất lập, vô văn bất hành* 無本不立, 無文不行. (*Bản* là thuộc về tinh thần; *văn* là thuộc về hình thức). Có bản chất rồi mà lại gia vào văn sức, tất nhiên được hanh thông.

Tuy nhiên, theo về tên quẻ thời chỉ Bí mà thôi. Ở trước khi chưa Bí nếu không được cội gốc cho dày dặn thời cũng không đại hữu vi được. Dầu có Bí mà hanh, cũng tiểu lợi hữu du vãng mà thôi. Nghĩa là, có làm việc gì mà chỉ nhờ ở văn sức thời ở thành tựu cũng chỉ bé nhỏ mà thôi.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Bí hanh, nhu lai nhi văn cương, cô hanh. Phân cương thượng nhi văn nhu, cô tiểu lý hữu du vãng. Cương, nhu giao thác, thiên văn dã, văn minh dĩ chỉ, nhân văn dã. Quan hồ thiên văn dĩ sát thì biến, quan hồ nhân văn, dĩ hóa thành thiên hạ.

彖曰：賁亨，柔來而文剛，故亨。分剛上而文柔，故小利有攸往。剛柔交錯，天文也，文明以止，人文也。觀乎天文，以察時變，觀乎人文，以化成天下。

Soán viết: Bí hanh, nhu lai nhi văn cương, cô hanh. Phân cương thượng nhi văn nhu, cô tiểu lý hữu du vãng.

Đây là lấy Quái biến thích Quái từ. Nguyên hào nhu ở quẻ Khôn, lại làm văn sức cho quẻ Càn thành ra Li là nhu lại mà làm văn cho cương vậy nên được *hanh*.

Lại vì thể trên, gốc vẫn là Khôn, chia hào dương của Càn để sức cho Khôn thành ra Cấn, ấy là dương cương lên làm văn cho nhu nên *tiểu lý hữu du vãng*.

Bởi vì bản chất là nhu, nhờ cương văn vào mới được lý hữu du vãng, nhưng vì nhu là chủ, cương là khách nên tiểu lý mà thôi.

Cương, nhu giao thác, thiên văn dã.

Theo Quái biến như trên đây nói, thể là âm với dương, cương với nhu, giao trộn với nhau mà thành ra thiên văn vậy.

(*Thác*: trộn; *thiên văn*: văn lí của trời).

Tỉ như nhật, nguyệt giao thác với nhau mà thành ra trú dạ; hàn thử giao thác với nhau mà thành ra tứ thì, v.v. ấy là cương, nhu giao thác, thiên văn dã.

Văn minh dĩ chỉ, nhân văn dã.

Lại theo về tượng hai quẻ, nội Li là minh, ngoại Cấn là chỉ. Li minh thời hiện ra cách văn minh, Cấn chỉ thời có một cách hạn chế. Văn minh mà lại có hạn chế, ấy là văn lí của người vậy.

PHỤ CHÚ: Bốn chữ *văn minh dĩ chỉ* rất có ý vị, Văn minh vẫn có điều hay, nhưng nếu không hạn chế thời thường đến nỗi văn diệt kì chất, nên văn minh mà phải có hạn chế, chính là *văn minh dĩ chỉ*.

Khổng Tử có nói rằng: *Chất thắng văn tắc dã, văn thắng chất tắc sử, văn chất bản bản, nhiên hậu quân tử* 質勝文則野。文勝質則史。文質彬彬。然後君子, nghĩa là: Chất phác nhiều hơn văn hoa thời thành người quê mùa; văn hoa nhiều hơn chất thời thành ra bọn viết sử; chỉ duy chất vừa xứng với văn, văn vừa xứng với chất, lấy chất làm thể, lấy văn làm dụng, văn chất trộn trạo với nhau, vậy mới là quân tử. Câu *văn chất bản bản* với câu *văn minh dĩ chỉ* đắp đôi xem với nhau thời càng rõ lắm.

Quan hồ thiên văn dĩ sát thời biến, quan hồ nhân văn, dĩ hóa thành thiên hạ.

Bây giờ lại nói về đạo Bí của thánh nhân, xem ở nơi thiên văn mà xét được thì tự biến cải. Tỉ như xem tuế tinh mà đặt ra mỗi năm mười hai tháng, xem thái dương mà đặt ra lịch ngày, xem thái âm mà đặt ra lịch tháng, v.v. Lại xem ở nơi nhân văn mà giáo hóa thành tự cho thiên hạ. Tỉ như nhân trật tự ở triều đình mà đặt ra lễ chế, nhân tập tục ở xã hội mà đặt ra chương trình, v.v.

Tượng viết: Sơn hạ hữu hỏa, Bí. Quân tử dĩ minh thứ chính, vô cảm chiết ngục.

象曰：山下有火，賁。君子以明庶政，无敢折獄。

Tượng Truyện đây là thủ nghĩa bằng thể hai quẻ: Cấn thượng là sơn, Li hạ là hỏa, ở phía dưới núi có lửa dọi lên, lửa làm sáng cho núi nên gọi bằng Bí. Vì lửa ở dưới núi, tuy có minh mà minh không được xa lớn nên quân tử dùng minh đó chỉ vừa tu minh được những chính sự nhỏ mà thôi (*Thứ chính*: mỗi việc chính trị nhỏ). Đến như việc chiết ngục là quan hệ đến sinh mệnh của nhân dân, nếu chỉ dùng tiểu minh, hoặc dùng bằng cách bí sức thời nguy hiểm cho nhân dân lắm. Vậy nên, gặp việc chiết ngục thời không dám quả cảm mà xử đoán.

(*Cảm*: quả quyết tự dũng; *chiết ngục*: phán đoán việc hình ngục; chữ vô này nghĩa là chớ; *vô cảm*: chớ dám quả quyết).

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. *Sơ Cửu: Bí kì chỉ, xả xa nhi đồ.*

初九：賁其趾，舍車而徒。

Sơ Cửu dương cương ở vào thể Li, lại ở dưới hết quẻ, tượng là một người có đức minh mà tại hạ. Cách Bí của người ấy chỉ tu sức phẩm hạnh của mình, cốt cho hoàn toàn bốn phần người ở dưới, tượng là *bí kì chỉ* (*Bí*: trau dồi; *chỉ*: ngón chân cái là giống ở dưới hết thân người; *bí kì chỉ*: trau dồi phần tại hạ của mình).

Bởi vì quân tử an phận vô cầu như thế nên không tham bã vinh hoa của người, dầu ai đem phú quý cho mình mặc lòng mà mình chỉ an bằng cách bần tiện. Tượng là bỏ cách sung sướng bằng cách đi xe mà an cách khó nhọc bằng đi bộ (*Xa*: đi xe, tỉ dụ bằng cách phú quý; *đồ*: đi chân, tỉ dụ bằng cách bần tiện).

PHỤ CHÚ: Xa vẫn là vinh, đồ vẫn là nhục, nhưng vinh nhục của quân tử khác với vinh nhục của thế tục. Quân tử lấy đạo nghĩa làm vinh, lấy bất đạo nghĩa làm nhục. Nếu đi chân mà hợp với đạo nghĩa thời còn vinh gì hơn.

Cao sĩ ở đời Chiến Quốc là Ông Vương Chúc có câu rằng: *Hoãn bộ dĩ đương xa* 緩步以當車, nghĩa là: Đi chân thủng thẳng để địch với ngồi xe là đúng với nghĩa ở hào này.

Tượng viết: *Xả xa nhi đồ, nghĩa phát thừa dã.*

象曰：舍車而徒，義弗乘也。

Theo mắt thế tục thời *xa* là sang, *đồ* là hèn, có sao bỏ xe mà đi chân.

Bởi vì theo ở đạo nghĩa thời nghĩa Sơ Cửu không nên cưỡi xe vậy. Đó là đạo Bí của quân tử tại hạ. (*Thừa*: cưỡi).

PHỤ CHÚ: Đại xa dĩ tải ở quẻ Đại Hữu với xả xa nhi đồ ở quẻ Bí, chính là thì nghĩa của quân tử. Ở về thì Bí Sơ thời xả xa nhi đồ là trọng về phần tiết nghĩa; ở về thời Đại Hữu Nhị thời đại xa dĩ tải lại trọng về phần công nghiệp; quân tử dĩ tùy ở hợp đạo mà thôi, chứ không phải ghét phú quý mà khinh

bản tiện nên nói rằng: *Nghĩa phát thừa đã.*

2. Lục Nhị: Bí kì tu.

六二: 賁其須.

Quẻ này vì có thể Li minh mới thành ra Bí mà Lục Nhị lại làm chủ quẻ Li.

Bởi vì có hào Nhị mới thành được quẻ Li, vậy nên ở thời đại Bí Lục Nhị thành ra một người trọng yếu. Thánh nhân do đó chỉ vẽ đạo Bí cho Lục Nhị rằng: Hễ vật lí giống gì tốt, giống gì xấu, gốc ở nơi bản chất của vật ấy, nếu có Bí sức cũng chỉ tùy ở nơi bản chất gia vào văn mà thôi. Tỉ như chất gỗ vẫn tốt, gia vào chạm trở sơn tô thời thành ra đồ đẹp; nếu chất gỗ đã hủ xốp thời chạm trở sơn tô mà làm gì.

Xem thế thời biết rằng: Hễ làm Bí sức cho người hoặc vật, tất phải nhờ bản chất nó tốt sẵn mà mình gia thêm văn sức vào, không thể nào chất xấu mà biến ra tốt được.

Tượng như bộ râu vẫn làm tốt cho cằm, nhưng trước tất có bộ cằm rộng nở phương phi thời gia bộ râu vào mới thêm đẹp. Nếu bộ cằm sát móm thời đầu có sức râu vào càng thêm khó coi.

Cách bí sức phải tùy ở bản chất là thế, nên nói rằng: *Bí kì tu* (*Tu*: râu ở dưới cằm; văn sức bộ râu cho cằm là *bí kì tu*), nhưng sở dĩ đẹp gốc là nhờ cằm, nếu không cằm thời râu biết bí vào đâu.

Hào từ này chỉ dạy cách Bí cho Nhị, vì Lục Nhị là âm nhu trung chính, tượng như bộ cằm đã tốt, duy thêm râu vào là thêm đẹp.

Tượng viết: *Bí kì tu, dữ thượng hưng dã.*

象曰: 賁其須, 與上興也.

Tượng Truyện này lại bổ túc ý nghĩa Hào từ. Nhị là âm nhu, phụ vào Cửu Tam mà hành động, tượng như Tam là cằm mà Nhị là râu. Nhị có động tác gì cũng kèm vào hào trên mình mà động tác vậy.

3. Cửu Tam: Bí như, nhu như, vĩnh trinh, cát.

九三: 賁如, 濡如, 永貞吉.

Hào Cửu vị Tam là dương cương đắc chính, lại ở cuối cùng Nội Li là văn minh chi cực, chính là một người có tài học du bí sức cho người. Vì trên, dưới có Nhị, Tứ hai âm, hai âm đó nhờ Tam bí sức cho mà Tam cũng sẵn lòng bí sức cho nó. Vì cương, nhu tương bí càng lâu càng nhuần nhã vẻ vang. Tượng như lấy thuốc sơn mà đậm tưới vào các thức vật ngày càng màu mỡ mịn màng (*Nhu*: đậm tưới).

Tuy nhiên, Tam với Tứ vẫn không phải chính ứng, vì gần gũi với nhau mà bí sức cho nhau, lấy nhất dương mà bí cho nhị âm e có lúc mê vào tư tình mà sai đường chính đạo chăng? Nên thánh nhân lại răn cho rằng: Bí với nhị âm tất phải giữ clính đạo cho lâu dài, mới được tốt lành.

PHỤ CHÚ: Thêm ý Hào từ này cốt ở hai chữ: *vĩnh trinh*. Bởi lẽ trong thiên hạ phần sức thời không bao giờ được lâu dài, nước sơn lâu ngày tất cũng phải nhả, sắc thuốc lâu ngày tất cũng phải phai. Nếu chỉ một mực văn sức thôi thời đầu gia đình nào, xã hội nào, cũng không gì tốt, nên thánh nhân bảo cho phải *vĩnh trinh*, nghĩa là bí sức mà phải lâu dài giữ đạo chính mới được cát (*Trinh* nghĩa là chất tốt).

Tượng viết: *Vĩnh trinh chi cát, chung mạc chi lăng dã.*

象曰: 永貞之吉, 終莫之陵也.

Bí sức mà lại vĩnh trình thời được cát, kết quả không ai lường vũ được mình vậy.

4. Lục Tứ: Bí như, ba như, bạch mã hàn như, phi khẩu hôn cầu.

六四: 賁如, 播如, 白馬翰如, 匪底, 婚媾.

Lục Tứ âm nhu, hạ ứng với hào dương cương là Sơ Cửu: vẫn hai bên thấy đặc chính nên sẵn lòng bí sức cho nhau, nhưng vì ở khoảng giữa có Cửu Tam, Tứ với Sơ bị Cửu Tam gián cách nên hai bên không được bí sức cho nhau mà chỉ thấy trắng túa (*Ba*: sắc trắng lộ).

Vì không bí sức được nên cứ *ba như*. Tuy nhiên, Tứ với Sơ là chính ứng, đầu bị hoàn cảnh trở cách mặt lòng mà ý chí của Tứ càng gấp muốn theo Sơ, tượng như cưỡi ngựa trắng mà chạy như bay (*Hàn*: bay).

Vì không được bí nên nói rằng *bạch mã*; vì theo Sơ quá gấp nên nói rằng *hàn như*.

Nhưng Cửu Tam là cương chính, không phải hạng người khẩu thù. Lúc đầu tuy có cách trở, nhưng Tam không bao giờ làm hại cảm tình của Sơ với Tứ, chẳng bao lâu thấy Cửu Tam cũng vô sự mà Sơ với Tứ làm thân quyến với nhau, nên nói rằng: *Phi khẩu hôn cầu* (*Hôn cầu*: kết hôn với nhau làm vợ chồng).

Tượng viết: Lục Tứ đang vị, nghi dã, phi khẩu hôn cầu, chung vô vu dã.

象曰: 六四當位, 疑也, 匪寇婚媾, 終無尤也.

Lục Tứ vì địa vị sở xử bị gián cách vì Cửu Tam, có tình thế phải nghi đó vậy.

Tam tuy gián cách, nhưng Sơ với Tứ vẫn chính ứng, lí trực khí tráng, Tam có dám làm khẩu đầu, kết quả Sơ với Tứ không điều gì oán hận mà Tứ hôn cầu đó vậy (*Vu*: oán hận).

5. Lục Ngũ: Bí vu khưu viên, thúc bạch tiên tiên, lẫn, chung cát.

六五: 賁于丘園, 束帛戔戔, 吝, 終吉.

Lục Ngũ có đức tính nhu trung, lại làm chủ ở thời đại Bí, vì có đức đặc trung nên trau chuốt bằng việc gốc, chăm chỉ về cách thực thà, rất đúng với đạo Bí, tượng như bí thức mà chỉ ở ruộng vườn. Và lại tính âm nhu thường hay tần tiện mà không ham khoa trương, đầu có bí sức chút đỉnh cũng không gì văn hoa, tượng như có đựng đến bó lụa cũng chỉ chỉ nhỏ nhen ít ỏi, thiệt là một hạng người quá chừng tiết kiệm; ở vào thời đại Bí mà có hơi keo sến, thường bị mất tục chê cười, tuy như hình dáng xấu thẹn nhưng mà người đương trực mặt mà mình thời đôn bản, người đương xa hoa mà mình thời kiệm phác, so về đạo lí, cũng không phải quá đáng, mà kể về lợi hại thời cuối cùng chắc cũng được tốt lành.

PHỤ CHÚ: Tên quẻ là Bí, nhưng trong nghĩa sáu hào thời không thấy quý trọng bằng cách văn sức, đến Lục Ngũ lại lấy chất phác, kiệm ước làm hay, đó là thâm ý của thánh nhân cử thi.

Lễ Kí có câu: *Tục xa, tắc thị chi dĩ kiệm* 俗奢則是之以儉, nghĩa là: Thì tục đã đến lúc xa hoa thời phải bảo cho nó lấy cách kiệm, người ở thời đại Bí không sợ người ta không biết văn sức mà chỉ sợ người ta văn sức quá tay, e cuối cùng thành ra dâm thanh, tệ tục, nên Hào từ Lục Ngũ nói rằng: *Bí vu khưu viên, thúc bạch tiên tiên*. Bởi vì hào Ngũ đã gần đến hồi Bí chi cực, thánh nhân muốn cứu thì kiên tục nên phải quy kết bằng cách kiệm phác.

Tượng viết: Lục Ngũ chi cát, hữu hỉ dã.

象曰: 六五之吉, 有喜也.

Tượng Truyện sở dĩ có chữ *hữu hi* là vì hào Ngũ làm chủ tể cho đời Bí, nhất ngôn nhất động, thấy nhân chúng đều trông vào. Bây giờ bản thân Ngũ bỏ xa hoa mà sùng kiệm phác thời công dụng chuyển di phong hóa làm lợi ích cho đời rất lớn, sở dĩ Tượng Truyện nói rằng: *Lục Ngũ chi cát, hữu hi dã*, nghĩa là: Cái tốt của Lục Ngũ chính là hạnh phúc cho đời Bí vậy.

6, Thượng Cửu: Bạch bí, vô cữu.

上九: 白賁, 無咎.

Thượng Cửu: Ở cuối cùng quẻ Bí, theo về thì nghĩa là bí sức đã cùng cực rồi. Tòng lai, vật cực tắc phản. Bí cực rồi tất quay lại bản chất. Bản chất là nguyên tố. Bây giờ trừ hết nhất thiết phần sức, y nhiên như chất tố lúc xưa, ấy là *bạch bí*. *Bạch bí* nghĩa là lấy nguyên bạch làm bí sức, thiết là một cách phản bản quy chân mà lại hợp với lẽ Dịch cùng tắc biến nên không tội lỗi gì.

Tượng viết: Bạch bí vô cữu, thượng đắc chí dã.

象曰: 白賁無咎, 上得志也.

Thượng Cửu mà được bạch bí vô cữu, chính là xử vào thì vẫn cực sinh chân mà mình lại lấy bạch bí làm thích, ý chí mình rất tự đắc vậy.

PHỤ CHÚ: *Bí* nghĩa là văn sức; *bạch* nghĩa là sắc trắng; *bạch* mà nói rằng *bí* chẳng là trái nghĩa lí lẫn hay sao? Nhưng mà vẫn rất có ý nghĩa. Bởi vì năm sắc nguyên chỉ sắc trắng là bản chất thiên nhiên, đầu có sắc trắng mà sau mới gia vào thái sắc nên có câu rằng: *Bạch thụ thái*. Bây giờ lấy bạch làm bí, chính là một cách Bí bằng tự nhiên nên *Tạp quái truyện* lại có câu rằng: *Bí vô sắc dã*.

23. QUẺ SƠN ĐỊA BÁC

Cần trên; Khôn dưới

Quẻ này là quẻ Sơn Địa Bác. Khôn hạ cũng là Nội Khôn. Cần thượng cũng là Ngoại Cần. Cần là Sơn, Khôn là Địa, nên tên quẻ đọc bằng Sơn Địa Bác.

TỰ QUÁI

Tự quái: Bí giả sức dã, chí sức nhiên hậu hanh tắc tận hĩ, cố thụ chi dĩ Bác, Bác giả bác dã.

序卦: 賁者飭也, 至然後亨則盡矣, 故受之以剝. 剝者剝也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Bí tiếp lấy quẻ Bác là vì có sao?

Trên đây là quẻ Bí, Bí nghĩa là trau dồi. Trau dồi đã đạt ở cực điểm tất nhiên phải mòn hết. Vậy nên sau quẻ Bí tiếp lấy quẻ Bác. Bác nghĩa là mòn hết. Bí cực tắc bác, chính là lẽ tự nhiên.

Theo về tượng quẻ, năm hào âm, âm trưởng dần mà đã đến lúc thịnh cực. Một hào dương ở trên, chóc nữa là tiêu bác hết, nên đặt tên quẻ bằng Bác.

SOÁN TỪ

Bác, bất lợi, hữu du vãng.

剝, 不利有攸往.

Quẻ Bác là quẻ âm trưởng cực, dương tiêu cực, âm là tiểu nhân, dương là quân tử; ở thời đại ấy, tiểu nhân đắc chí hoành hành, quân tử không chốn nào mà hành động được nữa, chỉ nên nấp nép chờ thì, may khỏi bị tiểu nhân hãm hại nên nói rằng: *Bất lợi hữu du vãng*.

PHỤ CHÚ: Dương hồi âm thịnh, dương suy, tiểu nhân tráng, quân tử bệnh. Soán từ nói rằng: *Bất lợi hữu du vãng*. Thế thời quân tử ở thì ấy không việc làm hay sao? Không phải. Theo ý *Kinh Dịch*, cơ suy thường nấp ở lúc thịnh, cơ thịnh thường nấp ở lúc suy. Bác nghĩa là rụng, trái cây rụng xuống đất, tuy là bác lạc nhưng mà hạt cây chẳng bao lâu ngấm ngầm mọc lên. Quân tử ở thời đại ấy, không phải không việc làm, nhưng làm bằng cách tinh thần nên âm thầm chờ nên lờ loẹt, nên kín đáo chờ nên nhỏ nhẻ. Sách *Lão Tử* có câu: *Đại trí nhược ngu, đại dũng nhược khiếp, đại xảo nhược chuyết, đại trực nhược khúc* 大智若愚, 大勇若怯, 大巧若拙, 大直若曲, nghĩa là: Có óc khôn rất lớn mà làm như hình người ngu, có sức mạnh rất lớn mà làm như hình người nhát, có mưu khéo rất lớn mà làm như hình người vụng, có đức thẳng rất lớn mà làm như hình người cong.

Lão Tử lại có câu: *Tri kì hùng, thủ kì thư, tri kì bạch, thủ kì hắc* 知其雄守其雌, 知其白守其黑, nghĩa là: Biết cho thấu cách trắng mà giữ lấy cách mái, biết cho thấu cách trắng mà giữ lấy cách đen. Những câu ấy chính là thủ đoạn tác dụng của quân tử ở đời Bắc vậy. Ở thì năm âm tĩnh tấn, một dương thể cô mà năm âm xu sức đánh đổ một dương thời quân tử nguy hiểm biết dường nào! Nếu lúc ấy mà còn hữu du vãng thời không phải là người biết học Dịch. Soán từ rằng: *Bất lợi hữu du vãng* là đau đớn cho quân tử đó vậy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Bác, bác dã, nhu biến cương dã. Bất lợi hữu du vãng, tiểu nhân trưởng dã. Thuận nhi chỉ chi, quan tượng dã, quân tử thượng tiêu tức dinh hư, thiên hành dã.

彖曰: 剥, 剥也, 柔變剛也. 不利有攸往, 小人長也. 順而止之, 觀象也, 君子尚消息盈虛, 天行也.

Soán viết: Bác, bác dã, nhu biến cương dã.

Nguyên nhất âm sinh từ quẻ Cẩu^[18] là quẻ tháng Năm, bắt đầu nhất dương biến làm nhất âm; nhị dương biến thời thành quẻ Độn là quẻ tháng Sáu; tam dương biến thời thành quẻ Bĩ là quẻ tháng Bảy; tứ dương biến thời thành quẻ Quán là quẻ tháng Tám; ngũ dương biến thời thành quẻ Bác là quẻ tháng Chín; chốc nữa biến thêm một nét thời thành quẻ Bát Thuần Khôn là quẻ Thuần âm vô dương. Ghê gớm thay nên Soán Truyện nói rằng: Bác, bác nghĩa là tiêu hết, cũng có nghĩa là rụng hết, dương tiêu rụng hết là vì âm nhu quá mạnh, khiến cho biến đổi hết dương cương vậy.

Bất lợi hữu du vãng, tiểu nhân trưởng dã.

Đương lúc ấy bao nhiêu địa vị của quân tử, tất thấy bị tiểu nhân chiếm sạch ráo nên Soán Truyện lại có câu: *Bất lợi hữu du vãng, tiểu nhân trưởng dã*. Quân tử xử thời đại ấy chỉ nên tiềm tàng nấp lén, không hành động được việc gì. Bởi vì tiểu nhân đạo trưởng thời quân tử phải tiêu, nên bất lợi hữu du vãng.

PHỤ CHÚ: Quẻ Quải là quẻ ngũ dương nhất âm thời Soán Truyện nói rằng: *Cương quyết nhu dã*. Quẻ Bác là quẻ ngũ âm nhất dương thời Soán Truyện nói rằng: *Nhu biến cương dã*. Chữ *quyết* với chữ *biến*, hai chữ khác nhau; một phương diện thời miêu tả tình trạng tiểu nhân hại quân tử mà nói chữ biến, Một phương diện thời miêu tả thủ đoạn quân tử trừ tiểu nhân mà nói chữ quyết. Bởi vì quân tử thường hay mắc bệnh nhân từ do dự. Nếu không quyết thời không trừ nổi tiểu nhân, tất phải dùng cách nhất đao lưỡng đoạn, nên nói chữ quyết. Chỉ còn nhất âm mà phải dùng chữ quyết, mới biết tiểu nhân là một giống khó trừ nên lấy chữ quyết dạy quân tử, chứ như tiểu nhân thời thường dùng âm mưu quỷ kế khiến cho quân tử ngày mòn tháng rụng mà thường đến nỗi quân tử phải biến cách theo nó, tượng như lửa hao mòn dần mà dầu không biết, tầm ăn hết lá mà lá không hay. Đến khi quân tử hết sạch rồi mà toàn xã hội chỉ thấy tiểu nhân, chính là thủ đoạn tiểu nhân hại quân tử. Thánh nhân ghê gớm cho thủ đoạn ấy, nên nói chữ biến. Chỉ hai chữ khác nhau mà ý nghĩa rất vi diệu, chúng ta há nên đọc qua mà không nghĩ rư?

Thuận nhi chỉ chi, quan tượng dã, quân tử thượng tiêu tức dinh hư, thiên hành dã.

Quân tử xử vào thời đại Bác thời nên thế nào? Tất phải xem ở tượng quẻ Bác. Quẻ Bác nội Khôn có tượng là thuận, Ngoại Cấn có tượng là chỉ, quân tử thuận theo đạo trời nên chỉ mà chỉ. Chỉ xem ở tượng quẻ Bác vừa đúng rồi, nhưng quân tử sở dĩ biết thuận nhi chỉ, há phải chờ vận Bác tới nơi mới biết được đâu? Ư trước khi chưa tới Bác mà quân tử đã đề lòng nghiên cứu đến đạo trời, biết vận trời lưu hành âm tiêu, tất có hồi tức, dương dinh tất có lúc hư, vận trời đi thế vậy. Vì quân tử đã biết trước nên sùng thượng lễ ấy. Nghĩa chữ *thượng* có ý như tín ngưỡng. Vì tín ngưỡng đạo trời nên tùy thì xử thế, khả chỉ tắc chỉ. Dầu thì vận Bác tới mà quân tử có bao giờ sụp vào tay tiểu nhân đâu!

Tiêu nghĩa là hao mòn; *tức* nghĩa là đẻ nở; *dinh* nghĩa là đầy tràn; *hư* nghĩa là trống không. Bốn chữ ấy chỉ chuyên nói về phía dương, phía quân tử. Chữ *tiêu*, chữ *hư* là nói từ quẻ Cấn đến quẻ Khôn là dương tiêu mà đến hư. Chữ *tức*, chữ *dinh* là nói từ quẻ Phục đến quẻ Cấn là dương tức mà đến dinh.

Tượng viết: Sơn phụ ư địa, Bác. Quân tử dĩ hậu hạ, an trạch.

象曰：山附於地，剝。君子以厚下安宅。

Tượng Truyện không theo nghĩa quẻ mà chỉ theo tượng quẻ, phát minh ra một nghĩa khác mà nói rằng: Ngoại thể Cấn là Sơn, nội thể Khôn là Địa. Núi y phụ với đất mà thành ra tượng quẻ Bác.

Tượng là muốn làm cao, trước phải nương dựa vào thấp; núi vẫn cao, nhưng nhờ có đất dày, đất ở dưới, nếu không dày thời núi phải đổ, người ở bậc trên dân, xem vào tượng ấy, biết nền móng ở dưới không dày vững thời địa vị mình không an, nên phải vun đắp cho người ở dưới mình, lo cho nhân dân được hậu sinh lợi dụng, lạc nghiệp an cư.

Trạch là chốn ở của dân, dân cư được an ổn thái bình, chính là đạo duy trì ở thì Bác vậy.

Thượng là thủ tượng vào Sơn; *hạ* là thủ tượng vào Địa. Đất dày thời núi càng vững, dưới dày thời trên càng bền.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Bác sàng dĩ túc, miệt trinh, hung

初六：剝床以足，蔑貞凶。

Sơ Lục ở đầu hết thời đại Bác, âm vừa bắt đầu bác dương, chính là tiểu nhân bắt đầu bác quân tử. Bác từ dưới bác lên. Sơ chính xử vào địa vị ấy, tượng như phá hoại bộ giường mà Sơ là người bắt đầu cắt chân giường.

Sàng là cái giường nằm, để cho người an, thí dụ bằng địa vị quân tử. *Túc* là chân giường là chỉ vào địa vị ở dưới. Bác quân tử từ dưới bác lên, ấy là *bác sàng dĩ túc*. Nếu như thế mà bác lần lên mãi tất đến nỗi diệt mất chính đạo. *Miệt*: tiêu diệt; *trinh*: đạo chính của quân tử. Thế đạo đến lúc đó chắc phải hung.

Tượng viết: Bác sàng dĩ túc, dĩ diệt hạ dã.

象曰：剝床以足，以滅下也。

Bác sàng dĩ túc là âm diệt dương, tà diệt chính mà diệt từ dưới thấp diệt lên vậy. Chữ *hạ* là thay chữ *túc*.

2. Lục Nhị: Bác sàng dĩ biện, miệt trinh, hung.

六二: 剥床以辨, 蔑貞凶.

Bác tới Lục Nhị là âm bác dương đã tiến lên lần lần. Nhị vẫn một bầy với Sơ, đồng ác với nhau mà hại quân tử, tượng như hai anh chung sức với nhau phá hoại bộ giường. Sơ mới bác ở chân, đến Nhị đã bác tới then giường (*Biện*: then giường).

Tuy chưa bác đến mặt giường mà đã lên quá chân giường, chính là địa vị Lục Nhị. Như thế mà bác lần lần mãi tới diệt mất chính đạo phải hung.

Hào từ Lục Nhị cũng in như Sơ Lục, duy địa vị khác nhau chút đỉnh nên chữ *túc* với chữ *biện* khác nhau mà phần hung thuộc về quân tử, lại thảm hại hơn thời đại hào Sơ vậy.

Tượng viết: Bác sàng dĩ biện, vị hữu dĩ dã.

象曰: 剥床以辨, 未有與也 .

Bác sàng mà đã bác tới biện thời quân tử đã nguy lắm rồi.

Nhưng sở dĩ nguy đến thế là vì phe tiểu nhân quá đông mà quân tử thời chưa có phe mình.

(*Dĩ*: đảng dữ). Nếu quân tử ở thì Bác mà biết đoàn kết lấy đồ đảng mình, còn có thể chống lại với tiểu nhân được, nên Tượng Truyện nói rằng: *vị hữu dĩ* là lời thương tiếc cho quân tử vậy.

3. Lục Tam: Bác chi vô cữu.

六三: 剥之, 無咎.

Quẻ Bác năm âm rất là bè tiểu nhân: Lục Tam ở trên hết Nội Quái, dưới có Sơ Lục, Lục Nhị, trên có Lục Tứ, rất là bè với Tam, nhưng Tam lại tách riêng một mình, bỏ bè mình mà thượng ứng với Thượng Cửu. Thượng Cửu là quân tử ở thì Bác, Lục Tam ứng với Thượng Cửu chính là tiểu nhân mà chịu theo quân tử. Thánh nhân nhân tượng ấy mà tô tán cho Lục Tam rằng: Tâm sự được như Tam chính là một người không tội lỗi trong thì Bác. Ý như nói rằng: Trên dưới bốn hào rất là tội lỗi, duy hào Tam mới không tội lỗi, chính là ý nghĩa *Dịch vị quân tử mưu* đó vậy.

Tượng viết: Bác chi vô cữu, thất thượng hạ dã.

象曰: 剥之無咎, 失天下也.

Lục Tam ở chung một hoàn cảnh với bốn hào âm mà Tam chịu li quần độc vãng, lên ứng với Thượng Cửu nên trên dưới Tam thấy mất lòng với Tam. Tam chịu mất đảng tiểu nhân mà làm bạn với quân tử. Như thế mới là *Bác chi vô cữu*.

4. Lục Tứ: Bác sàng dĩ phu, hung.

六四: 剥床以膚, 凶.

Âm tiến đến Lục Tứ, xử địa vị Thượng Quái, thế là quân tử bị bác không chốn nào trốn tránh được nữa, tượng như giường nằm bị phá hoại, chẳng những phá hoại hết giường mà lại xẻo lây đến thịt người nằm trên giường.

(*Phu*: thịt mỏng trong da). Bác sàng mà đã đến phu là tiểu nhân vào đã quá mách, quân tử bị hại đã quá đau nên không cần nói *miệt trình* mà nói ngay chữ *hung*.

Tượng viết: *Bác sàng dĩ phu, thiết cận tai dã.*

象曰: 剥床以膚, 切近災也.

Quẻ này chỉ một hào dương ở Thượng Cửu là quân tử, Bác đã đến Tứ, chốc phút nữa vượt qua Ngũ đánh đổ cả Thượng Cửu là quân tử xong đời, nên nói rằng: *Bác sàng dĩ phu, thiết cận tai dã* nghĩa là: Tai họa đã bức thiết gần mình rồi đó.

5. Lục Ngũ: *Quán ngư, dĩ cung nhân sủng, vô bất lợi.*

六五: 貫魚, 以宮人寵, 無不利.

Lục Ngũ ở trên bốn hào âm, lại ở Ngũ là vị chí tôn, chính là làm chủ cho bảy âm, tượng là một người đại thủ lĩnh trong bảy tiểu nhân.

Thánh nhân hệ Hào từ đến đó, nguy cho quân tử mà còn hi vọng ở nơi tiểu nhân, muốn mở đường lối cho tiểu nhân khử tà quy chính nên bỏ chữ Bác không nói mà đặt riêng ra nghĩa khác nói rằng: Ngũ ơi! Ngũ đã làm chủ cho bảy âm, thế lực vẫn mạnh, đồ đảng vẫn đông, nhưng Ngũ lại thân cận với Thượng Cửu là quân tử ở đời Bác. Nếu Ngũ biết thể thiện tâm phù thể đạo, Ngũ thống suất cả bảy âm mà lên thuận tòng quân tử, tượng như đem cả xâu cá.

(*Quán*: xâu; *ngư*: cá là giống thuộc về loài âm, tượng như bảy tiểu nhân). Lại thí dụ như: Bà Hoàng hậu dất cả tụi cung nhân mà được vua yêu sủng (*Cung nhân* là chúng thiếp trong cung vua; *sủng* là thân yêu). *Quán ngư dĩ cung nhân sủng* chỉ là nói thí dụ, chính ý là nói dất bảy tiểu nhân lên theo quân tử. Tiểu nhân có thế lực như Lục Ngũ mà lại biết thiên thiện tòng chính như thế, tất nhiên thiện loại nhờ Ngũ mà được bảo toàn. Bác vẫn nhờ Ngũ mà có cơ chuyển Bác, chắc không việc gì không lợi tiện.

Tượng viết: *Dĩ cung nhân sủng, chung vô vuơu dã.*

象曰: 以宮人寵, 終無憂也.

Lục Ngũ là một hào tôn trong quần âm. Nếu biết đem dất cả bảy âm mà thuận thính với Thượng Cửu, tượng như bà hậu phi dất cung nhân lên hầu vua là một việc đáng hân hạnh cho thế đạo không biết chừng nào. Thánh nhân vì thế mà tán cho rằng: tiểu nhân bác quân tử vẫn là tội lỗi.

Trái lại, tiểu nhân mà biết thuận thừa quân tử thời kết quả không tội lỗi gì.

Vuơu: tội lỗi, cũng có nghĩa là oán trách.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc Hào từ này nên biết khổ tâm của thánh nhân vì thế đạo!

Quẻ Bác này dương tiêu gần hết, âm trưởng gần cực. Theo về thiên đạo thời lúc ấy quyền tại âm, theo về nhân sự thời lúc ấy quyền tại tiểu nhân.

Tuy nhiên, ở thiên đạo vẫn không một ngày nào là không dương mà thế đạo cũng không một ngày nào là không quân tử, còn dương thời mới thành được quốc gia xã hội. Vậy nên, đến Lục Ngũ thánh nhân bỏ nghĩa âm bác dương mà đặt ra nghĩa âm thừa dương, ở trên Quái từ thời nói rằng: *Bất lợi hữu du vãng* là hết sức lo cho quân tử. Ở Lục Ngũ lại nói rằng *vô bất lợi* là hết sức khuyến miến cho tiểu nhân.

Ở trên mặt chữ tuy là khuyến miến cho tiểu nhân mà trong thâm ý chỉ cốt phù trì cho quân tử, một tấm lòng ủy khúc vị quân tử mưu đến như thế.

6. Thượng Cửu: *Thạc quả bất thực, quân tử đắc dư, tiểu nhân bác lư.*

上九: 碩果不食, 君子得輿, 小人剥廬.

Thượng Cửu là nhất dương ở quẻ Bác, dương bị bác đã gần hết, chỉ còn một hào này. Vận hội dương tuy cực suy mà hạt mộng dương còn tươi tốt, thánh nhân mới thủ tượng bằng trái cây.

Thí dụ như cả cây trái rụng đã gần hết, duy còn một trái lớn, hãy y nguy ở đầu cây (*Quả*: trái; thạc quả: trái rất lớn; *thực*, hái xuống ăn).

Trái lớn mà không hái xuống ăn thời nòi giống trái vẫn còn mà lại có ngày gieo mộng mọc cây, nên thánh nhân mừng mà nói: *Thạc quả bất thực*. Là bảo dương không bao giờ hết mà cũng là đạo quân tử không bao giờ tiêu hết. Theo về thể quẻ, Bác vẫn là quẻ tiểu nhân. Theo về tượng hào thời Thượng Cửu là hào quân tử, nên thánh nhân lại thiết ra hai nghĩa, phân biệt quân tử, tiểu nhân làm hai đường mà nói rằng: Hễ quân tử ở về cuối cùng Bác là dương hồi âm thịnh cực thời có thể suy, đời loạn cực thời có cơ trị, nên nhân tình tất thấy trông mong vào quân tử. Quân tử tới đâu chắc được chúng hoan nghinh.

(Chữ *dur* đây khác chữ *dur* mọi nơi: *Dur* là quân chúng; *đắc dur* nghĩa là được lòng quân chúng).

Trên đây là nói về phần quân tử, bây giờ lại nói về phần tiểu nhân. Theo về thể quẻ, nhất dương ở trên ngũ âm, tượng như một dương là nhà che trùm năm âm.

Kìa bọn tiểu nhân ở đời Bác, nó lại bác cho đến nơi, nó đánh đổ cả nhất dương ở trên, té ra tự mình nó trúc đổ nhà nó, nó có biết nhất dương ở trên chính là nhà của nó đâu, nhất dương trúc, chính là nhà nó trúc (*Lư*: cái nhà để che mình, nhất dương che ngũ âm nên gọi bằng *Lư*; *bác lư*: trúc đổ cái nhà mình ở). Câu *tiểu nhân bác lư* không theo như nguyên nghĩa quẻ Bác, chỉ lấy bản thân Thượng Cửu mà đặt riêng một nghĩa.

Theo nghĩa quẻ thời phần xấu thuộc về quân tử, chính là lúc quân tử bị bác. Theo nghĩa hào Thượng thời phần xấu thuộc về tiểu nhân. Tuy tiểu nhân bác được quân tử, nhưng cuối cùng thời quân tử hết mà tiểu nhân cũng không còn, nên nói rằng *tiểu nhân hác lư*.

Thử xem từ xưa đến nay, trải bao nhiêu cuộc biến loạn, nhân loại điêu linh, quân tử tuyệt tích làm nên cuộc Bác chính là tay tiểu nhân. Mà đến khi bác chung, quốc vong chung diệt thời tiểu nhân cũng xong đời, chẳng bao giờ thấy những tay làm bác mà còn mãi được, ấy mới biết câu *tiểu nhân bác lư*, thiết có sự thực, chứ không phải lí luận suông.

Thử xem sử Tàu, khi Hán vong thời những bọn tiểu nhân như Thập Thường Thị cũng không còn; sử nước ta, khi Lê vong thì những bọn tiểu nhân như Hoàng Phúc Ngô Thì Nhậm cũng không anh nào có chốn dụng thân. Đó là *tự bác kì lư* vậy.

Trên kia, ba hào dụng chữ *bác sàng*, sàng là chốn quân tử an thân mà bị tiểu nhân bác. Đến hào Thượng thời dụng chữ *bác lư*; *lư* là chốn tiểu nhân dụng thân mà tiểu nhân tự mình nó ra tay bác. Lòng thánh nhân thương quân tử mà ghét tiểu nhân, xem ở lời thí dụ lại càng minh bạch lắm.

Tượng viết: Quân tử đắc dư, dân sở tải dã, tiểu nhân bác lư, chung bất khả dụng dã.

象曰: 君子得輿, 民所載也, 小人剥廬, 終不可用也.

Thế đạo đã đến hồi Bác cực là loạn đã cực rồi thời nhân tình trông mong trị, vì lòng người tự trị nên khuynh hướng vào quân tử. Quân tử là chỉ vào nhất dương, đắc dư là nhân dân vui lòng chờ đỡ người ấy (*Tái*: chờ).

Còn như tiểu nhân thời bác đã cùng mà kiếp cùng cũng đến giữa thân tiểu nhân, kết quả thời tiểu nhân cũng chẳng làm nên việc gì. *Chung*: Bác chỉ cực, *bất khả dụng*: bọn tiểu nhân kia, không ai ngó tới nó nữa.

PHỤ CHÚ: Đọc hết quẻ này mà phát minh một nghi nghiã.

Nguyên đầu hết thuần dương là quẻ Càn, biến một nét dưới hết thành ra quẻ Cửu; lại lần biến hết bốn dương thành các quẻ Độn, Bĩ, Quán. Biến hết năm dương thành quẻ Bác, chốc nữa biến hết sáu dương thành quẻ Bát Thuần Khôn. Thế thời trải đoạn Bác qua Khôn mà nhất là trong lúc quẻ Khôn, chẳng phải là không dương hay sao? Đạo lí đó tiên Nho Trình, Chu giải thích rất phân minh, nay dịch ra như sau này:

Nguyên lai, có cả âm, dương, mới thành được vũ trụ, thiên đạo có bao giờ không dương hay không âm đâu? Chỉ tranh nhau ở chốn nhất tiêu, nhất tức, nhưng mà tiêu tức đã hiện ra ở chốn hữu hình thời chúng ta thấy được, tiêu tức còn nấp nép ở chốn vô hình thời chúng ta không thấy được.

Dịch có bao giờ bảo dương hết đâu, bác hết ở trên thời để ngằm ở dưới, chính ở giữa quẻ Khôn là dương cương để ngằm mà vô hình, chốc đến quẻ Phục thời dương đã xuất hiện mà hữu hình. Nhất dương ở dưới quẻ Phục cũng chỉ là nhất dương ở trên quẻ Bác. Duy trung gian ở quẻ Khôn là dương đương kết thai, kết thai đủ chín tháng mười ngày mà sinh ra ở quẻ Phục, chúng ta vì không thấy ở lúc kết thai nên nghi là không dương. Về phần âm cũng thế, chính giữa quẻ Càn cũng không phải là không âm.

Bây giờ thử lấy mỗi quẻ mà phối hợp với mỗi tháng, mỗi một tháng chỉ sinh được có một nét, tức là một hào, nhưng mà một hào đó há phải đột nhiên mà sinh ra đâu.

Tỉ như: Quẻ Khôn là quẻ tháng Mười, theo trên mặt quẻ, tuy là thuần âm, nhưng trong một tháng ba mươi ngày, mỗi một ngày thời dương đã sinh ngằm một phân, chưa đủ ba mươi phân thời bào thai nhất dương chưa hoàn mãn. Đến cuối tháng vừa đủ ba mươi ngày thời khí dương cũng sinh đầy ba mươi phân, vừa bắt đầu vào tháng Mười Một thời thấy một hào dương xuất hiện mà thành quẻ Phục, nhưng một hào dương đó vẫn phối thai ở lúc còn trong tháng Mười, có bao giờ vô dương đâu. Chúng ta hiểu được đạo lí ấy thời biết được dương giữa lúc thiên hạ cực loạn chính là con nhà trị đã sinh ngằm rồi.

Vì mắt chúng ta chỉ thấy được ở chốn hữu hình mà không ai để mắt đến chốn vô hình. Than ôi! Thiên đạo quá bất trắc, nhân sự quá vô thường. Vậy nên chúng ta càng nên nghiên cứu Dịch lí.

24. QUẺ ĐỊA LÔI PHỤC

Khôn trên; Chấn dưới

Quẻ này là quẻ Địa Lôi Phục. Chấn hạ cũng là Nội Chấn; Khôn thượng cũng là Ngoại Khôn. Khôn vi Địa, Chấn vi Lôi, nên tên quẻ đọc hắng Địa Lôi Phục.

TỰ QUÁI

Tự quái: *Bác giả bác dã, vật bất khả dĩ chung tận; Bác cùng thượng phản hạ, cố thụ chi dĩ Phục.*
序卦: 剝者剝也, 物不可以終盡; 剝窮上反下, 故受之以復。

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Bác tiếp lấy quẻ Phục là vì có sao?
Vật lí không bao giờ tuyệt đối cùng tận, Bác đến hào Thượng là cùng cực ở trên, tất quay trở lại ở dưới nghĩa là: Bác cùng thượng phản hạ. Vậy nên sau quẻ Bác, tiếp lấy quẻ Phục.
Quẻ này nhất dương ở dưới ngũ âm là âm thịnh cực ở trên mà dương phục sinh ở dưới. Mà cũng là đạo tiểu nhân thịnh cực. Thịnh chi cực thời phải tiêu, đạo quân tử tiêu cực, tiêu chi cực thời lại trưởng, nên đặt tên quẻ bằng Phục.

Phục: trở lại, cũng có nghĩa là hoàn phản.

PHỤ CHÚ: Quẻ Bác vừa rồi thời bắt vào quẻ Phục ngay, đảo ngược quẻ Bác thời thành quẻ Phục, chính là biến dịch trong Dịch học.

Tuy nhiên, bảo rằng biến dịch, há phải phút chốc mà biến dịch ngay đâu? Âm âm, trầm trầm, ngàn ngàn, nghĩ nghĩ mà cái máy biến dịch vẫn quay luôn, không quay đủ mười hai giờ thời ngày không biến được ra đêm, nhưng cái cơ sở dĩ biến dịch vẫn có luôn luôn.

Liệt Tử có câu rằng: *Vận chuyển bất dĩ, thiên địa mật di, trù giác chi tai* 運轉不已, 天地密移, 疇疇覺之哉, nghĩa là: vận chuyển không một phút nghỉ, trời đất vẫn ngầm ngầm dời đổi luôn, đồ ai mà biết được. (*Trù* nghĩa là ai).

Kinh Phật, đoạn thứ nhất, quyển thứ nhì, trong *Kinh Lăng Nghiêm* có nói: *Kì biến ninh duy nhất kỉ, nhị kỉ, thực duy niên biến, khỉ duy niên biến, diệc kiêm nguyệt hóa, hà trực nguyệt hóa, kiêm hữu nhật遷.* 其變寧唯一紀二紀, 實唯年變, 豈唯年變, 亦兼月化, 何直月化, 兼有日遷.

Nghĩa là: Đạo lí trong đời phải có biến đổi, há những một kỉ, hai kỉ có biến đổi mà năm cũng vậy. Chẳng những năm có biến đổi mà tháng cũng vậy, chẳng những tháng có biến đổi mà ngày cũng vậy, nhưng vì người ta không biết mà thôi. Đoạn Kinh văn trên đây, tuy chỉ nói Phật lí mà Dịch lí cũng như thế.

SOÁN TỪ

Phục, hanh, xuất nhập vô tật, bằng lai vô cự. Phản phục kì đạo, thất nhật lai phục, lị hữu du vãng.
復亨, 出入無疾, 朋來無咎. 反復其道, 七日來復, 利有攸往.

Quẻ này là dương đi đã lâu ngày mà bây giờ vừa trở lại, tượng như quân tử nấp đã lâu ngày mà bây giờ lại trở lên. Dương trở lại thời thiên đạo có tượng hồi xuân, quân tử lên trở lại thời thế đạo có cơ khai thái, nên nói rằng *Phục hanh*, nghĩa là dương đã phục thời có lí hanh thịnh. Bởi vì loài dương từ đó tiệm tiệm sinh trưởng hoài, loài quân tử từ đó tiệm tiệm dất lên mãi, nên chắc được hanh thịnh. Đến bây giờ giữa bản thân quân tử đã ra vào tự do mà không việc gì khốn nạn (*Nhập* nghĩa là sinh nở trong; *xuất*: phát triển ở ngoài; *vô tật*: không tai nạn).

Xuất nhập mà được vô tật, tức là hanh, chẳng những như thế mà lại từ đó sắp đi quân dương lần lượt kéo về, bây giờ quân tử lần lượt dất đến, còn có điều gì làm lỗi nữa đâu. Chỉ giữa bản thân nhất dương thời vừa được xuất nhập vô tật, tất đến bằng lai là quân dương về cả mới được vô cự, ý nghĩa có thiếu, thâm. Vô tật là thân thể được kiện toàn; vô cự là sự nghiệp được hoàn thiện.

Xem như quẻ này thời biết lẽ tiêu, trưởng của vận trời, tráo đi trở lại, trưởng rồi quay lại tiêu, tiêu rồi quay lại trưởng (*Phản phục*: trở tráo).

Dương bắt đầu tiêu từ quẻ Cầu, nhất âm thi sinh, trải qua bảy hào, tới đây âm biến ra dương mà nhất dương lại phục nên nói rằng: *Thất nhật lai phục* (*Thất nhật*: bảy ngày). Lấy chữ nhật thay chữ hào, đổi thay bảy hào mà dương sinh, ấy là thất nhật.

Dương tiến thời âm thoái, quân tử đạo trưởng thời tiểu nhân đạo tiêu, vậy nên *lị hữu du vãng*, nghĩa là quân tử tới lúc bây giờ có hành động những việc gì tất cũng thuận lợi.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Phục hanh, cương phản, động nhi dĩ thuận hành, thị dĩ xuất nhập vô tật, bằng lai vô cự. Phản phục kì đạo, thất nhật lai phục, thiên hành dã. Lị hữu du vãng, cương trưởng dã. Phục kì kiến thiên địa chi tâm hồ.

彖曰: 復亨, 剛反, 動而以順行, 是以出入無疾, 朋來無咎. 反復其道, 七日來復, 天行也. 利有攸往, 剛長也. 復其見天地造化之心乎.

Soán viết: Phục hanh, cương phản.

Sở dĩ Phục mà hanh, bởi vì dương cương đã quay trở về thời chắc được hanh (Chữ *Phản* là thích nghĩa chữ *Phục*).

Trước kia là nhất dương ở trên cùng quẻ Bác, bây giờ nhất dương trở lại mà sinh vào dưới quẻ Phục, ấy là cương phản.

Động nhi dĩ thuận hành, thị dĩ xuất nhập, vô tật, bằng lai vô cự.

Lại xem bằng đức quẻ, Nội Chấn là tính động, Ngoại Khôn là tính thuận. Thế là hoạt động mà chỉ thuận theo bằng đạo trời. Bởi vì động là thuận nên được xuất nhập vô tật, bằng lai vô cự.

Phản phục kì đạo, thất nhật lai phục, thiên hành dã.

Âm, dương tiêu trưởng, phản phục tuần hoàn, trải qua bảy hào biến động, nhất dương lại sinh. Đó cũng là vận trời lưu hành như thế.

Lị hữu du vãng, cương trường dã.

Dương cương đã sinh thời sẽ trưởng thịnh lần lần, *Phục* rồi thời *Lâm*, thời *Thái*, thời *Đại Tráng*, thời *Quải*, trưởng mãi cho đến lúc thuận *Cần*, tấn hành chắc được thuận lợi lắm, nên nói rằng: *Lị hữu du vãng, cương trường dã.*

PHỤ CHÚ: Soán từ quẻ *Bác* *bất lị hữu du vãng*, Truyện thích rằng *tiểu nhân trưởng dã*. Soán từ quẻ *Phục* *lị hữu du vãng*, Truyện thích rằng *cương trường dã*.

Chữ *tiểu nhân* ở quẻ *Bác*, cũng có thể thay làm chữ *nhu*, chữ *cương* ở quẻ *Phục*, cũng có thể thay làm chữ *quân tử*; Kinh văn đáp đối cho rõ ý, học giả cũng nên đáp đối xem cả hai bên thời biết *cương* với *nhu*, *quân tử* với *tiểu nhân*, thường tráo nhau mà tiêu, trưởng.

Phục kì kiến thiên địa chi tâm hồ.

Ở thì *Phục* này là thấy được tâm của trời đất đó mà.

PHỤ CHÚ: Một câu này ý nghĩa cực kì hay, đạo lí cực kì rộng mà giải thích lại cực kì khó. *Thiên địa chi tâm* vẫn cắt nghĩa là lòng của trời đất, nhưng theo mắt tục ta mà xem thời *thiên* chỉ là không khí bung lung, *địa* chỉ là mặt trái của đất làm gì mà có tâm, mà tâm thời ở chốn nào? Có sao Dịch lại nói rằng *Thiên địa chi tâm*? Có sao lại nói ở chốn *Phục* thời thấy được. Muốn giải quyết nghi nghĩa ấy, phải đặt ra ba câu đoán ngữ:

Một là, phải đoán định rằng: *Thiên địa* vẫn có tâm. Hai là, tâm của *thiên địa* tất có chốn mà ta tìm thấy. Ba là, muốn thấy được tâm của *thiên địa* tất phải xem ở nơi *múi động*. Bây giờ xin trực thứ giải thích cho kỹ càng:

Hễ giống hữu sinh trong vũ trụ, không giống gì là không tâm. Tỉ như: cây phải có hạt trái cây, hoa phải có nhụy hoa, nhất thiết động vật phải có ruột. Có giống gì là giống không tâm đâu, há có lẽ rất cao, rất lớn, rất bao bọc vô cùng như *thiên địa* mà lại không tâm rư?

Từ thì vì có sao mà vận hành không nghỉ, vạn vật vì có sao mà sinh dục không thôi, các tình cầu vì có sao mà luân chuyển không dừng, đó chỉ vì *thiên địa* có tâm mà tác dụng được như thế. Tâm *thiên địa* ở chốn nào? Chỉ ở chốn khí cơ thường hoạt động, nếu một ngày cái động cơ nó chết, tức là tâm của *thiên địa* chết. Trình Tử có câu: *Động chi đoan nãi thiên địa chi tâm* 動之端乃天地之心. Câu ấy rất hay nên muốn tìm cho được *thiên địa chi tâm*, tất phải tìm ở nơi *múi động*, tìm được *múi động* thời thấy được *thiên địa chi tâm*.

Múi động thời tìm ở chỗ nào? Tất phải tìm ở nơi quẻ *Phục*. Lí do như thế này, trước kia còn quẻ *Khôn* thuần âm, bao nhiêu sinh khí đương âm trầm lặng lẽ, giống gì, giống gì tất thấy cơ hồ chết ngắt; bỗng chốc mà một nét hào *Sơ* biến động ở dưới hết mà hóa ra nhất dương, lòng sinh vật của *thiên địa* bây giờ mới trình lộ nên nói rằng: *Phục kì kiến thiên địa chi tâm*.

Nguyên lai, tâm của *thiên địa* chỉ cốt ở sinh ra vạn vật, muốn cho vạn vật sinh sinh mãi mà không bao giờ cùng, nhưng vật sở dĩ sinh được là cốt nhờ ở dương khí, nếu nhất đán dương khí chết thời vạn vật cũng chết, còn gì là *thiên địa chi tâm*.

Chúng ta thử xem bao nhiêu động vật, thực vật, nếu một giờ không không khí, không nhật quang thời chẳng bao lâu mà chết ngột, không khí với nhật quang chính là do dương khí làm ra, nên xem ở quẻ *nhất dương phục sinh* thời thấy được thiên địa chi tâm.

Tuy nhiên, tới Phục mới thấy được thiên địa chi tâm hay sao? Thế thời ở ngoài Phục không thấy được thiên địa chi tâm hay sao?

Không phải thế, toàn vũ trụ từ vô thủy đến vô chung, có bao giờ thiên địa chi tâm chết đâu mà thiên địa chi tâm cũng không bao giờ thay đổi, nhưng chỉ vì thì gian quá chừng dài, không gian quá chừng rộng, vạn tượng quá chừng phức tạp. Chúng ta biết lấy đầu làm manh mũi mà tìm ra được thiên địa chi tâm. Duy trong lúc nhất dương sơ động, clúnh như ở lúc trong đêm tối mà bỗng chốc có một tia sáng lóe ra, chúng ta mới bắt manh mũi đó mà tìm được thiên địa chi tâm; chẳng những thiên địa chi tâm mà nhân tâm cũng vậy. Tỉ như: Lúc chúng ta ứng sự tiếp vật, lộn nhộn lao nhạo thời tâm chúng ta thiện hay ác, vẫn không mũi manh gì mà tìm cho ra, nhưng đến lúc đêm khuya thanh vắng, giấc ngủ đương say, khi ngủ rồi thốt nhiên tỉnh dậy, tinh thần lúc đó vừa mới manh động mà cái cơ tính thiện mới phát hiện ra, chỉ trong một lúc khoảnh khắc đó, cũng tất là nhất dương sơ sinh, có thể nói rằng: Động chi đoạn là thấy được nhân chi tâm mà nhân chi tâm cũng là thiên địa chi tâm. Duy những hạng người trầm mê vì vật dục, trót một đời người chỉ làm tôi tớ cho vật chất thời không thấy được nhân chi tâm mà thôi.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Lôi tại địa trung, Phục. Tiên vương dĩ chí nhật bế quan, thương lữ bất hành, hậu bất tỉnh phương.

象曰：雷夺地中，復。先王以至日閉關，商旅不行，後不省方。

Chấn ở dưới, Khôn ở trên, tượng là sấm nấp ở dưới đất là tượng quẻ Phục. Tiên vương xem tượng quẻ ấy thấy được nhất dương mới sinh ở phía dưới, măng mầm còn non nên yên lặng êm đềm để nuôi lấy khí dương đương còn bé. Vậy nên ngày Đông Chí là ngày dương thi sinh, ở ngày ấy đóng các cửa quan, khách buôn bán nghỉ không đi. Vị quốc trưởng nghỉ không đi xem xét các địa phương.

Chí nhật nghĩa là ngày Đông Chí; *bế quan* nghĩa là đóng cửa; *thương* là người đi buôn; *lữ* là khách đi đường; *tỉnh* nghĩa là xem xét; *phương* nghĩa là các địa phương; *hậu* nghĩa là người quốc trưởng.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Bất viễn phục, vô kì hối, nguyên cát.

初九：不遠復，無祇悔，元吉。

Sơ Cửu ở đầu hết quẻ Phục, có đức dương cương, lại ở đầu quẻ là phục được trước nhất trong thì Phục. Tuy có lầm lỗi nhưng trải qua thì gian chẳng xa mà đã trở lại tốt lành, phục được mau chóng thế thời không đến nỗi ăn năn lớn (Chữ *kì* như nghĩa chữ *đại*; *vô kì hối* nghĩa là không ăn năn lớn).

Như thế thời được đạo lành lớn mà tốt. Xưa thầy Nhan bất nhị quá, nghĩa là dầu có điều lỗi, nhưng chỉ lỗi một lần mà thôi, không bao giờ lầm lỗi đến hai lần. Đức Không tán cho thầy Nhan rằng: Có điều gì chẳng lành tức khắc biết ngay, đã biết tức khắc đổi ngay. Chóng cải quá được như thầy Nhan, chính đúng với Hào từ Sơ Cửu này.

Tượng viết: Bất viễn chi phục, dĩ tu thân dã.

初九：不遠之復，以修身也。

Công phu Phục nên chóng gấp ở khi còn bất viển. Nếu đã viển rồi mới phục thời phục đâu kịp nên công phu tu thân của quân tử, không gì quý hơn chóng đổi điều lỗi, nên nói rằng: *Bất viển chi phục, dĩ tu thân dã*.

2. Lục Nhị: Hưu phục, cát.

六二: 休復, 吉.

Hào Lục Nhị là âm nhu đắc trung, đắc chính mà thân cận với hào Sơ là dương hào là một người quân tử; Nhị biết thân cận với quân tử mà hạ với hào Sơ, ấy là phục mà tốt đẹp đó vậy (*Hưu*: tốt). Đức Không có câu nói: *Khắc kỷ phục lễ vi nhân* 克己復禮為仁, nghĩa là: Khắc khử được lòng riêng mình, hồi phục lại được lễ trời thời là nhân. Nhị này được như thế nên được cát.

Tượng viết: Hưu phục chi cát, dĩ hạ nhân dã.

象曰: 休復之吉, 以下仁也.

Lục Nhị mà được hưu phục cát, bởi vì hay thân hạ với người nhân vậy.
(Nhân là chỉ vào hào Sơ; Hạ nhân là thân hạ với hào Sơ).

PHỤ CHÚ: Toàn bộ *Dịch* ba trăm tám mươi tư hào, không tượng từ nào nói chữ *nhân*, chữ *nhân* chỉ nói ở hào này, thánh nhân nghĩ rằng: Nguyên đặt ra chữ nhân, bên tả chữ nhân là người, bên hữu hai nét ngang cân bằng nhau, rất có ý nghĩa. Bởi vì nhân là bản tâm của người, khi đầu trong bụng mẹ vẫn sẵn có bản tâm ấy, có bản tâm ấy mới gọi là người, nên sách *Trung Dung* có câu: *Nhân giả nhân dã* 仁者, 人也, nghĩa là: Gọi bằng nhân, chỉ có chân lí sở dĩ làm người mà thôi. Lòng của trời đất sở dĩ sinh ra người cũng chỉ ở đức nhân, người có lòng tốt ấy thời muôn việc lành từ đó mà nảy ra, tượng như trái có hạt mộng mới sinh nở ra cây, tục ta thường gọi hạt cây bằng nhân, như đào nhân, qua tử nhân, hạnh nhân, v.v. cũng là lẽ ấy.

Quẻ Phục này là quẻ miêu tả tâm sinh vật của thiên địa mà tâm sinh vật của thiên địa, chính là đức nhân.

Sơ Cửu quẻ Phục chính là nhất dương làm gốc cho thiên địa sinh vật, nên thánh nhân lấy chữ nhân đặt vào hào này, muốn cho chúng ta biết đúng cách làm người, tất phải giữ đức nhân mà muốn giữ đức nhân tất phải đại công vô tư, không chia người, không chia mình.

Phật gia cũng có câu: *Vô ngã tướng, vô nhân tướng* 無我相, 無人相 là gọi bằng nhân. Thầy Trình thích nghĩa chữ nhân có nói rằng: *Nhân giả thiên hạ chi công, thiện chi bản dã* 仁者天地之公, 善之本也, nghĩa là: Đức nhân là lẽ công của thiên hạ, cội gốc của muôn điều lành, rất hợp với lí thánh nhân.

Hai nét ngang ở bên hữu chữ nhân, bằng cân như nhau nghĩa là người với người phải nhất thị Đồng Nhân không riêng với ai, cũng không riêng với mình, có như thế mới làm được người, chỉ xem ở mặt chữ chữ nhân mà nghiền cho ra ý thời cũng hiểu.

3. Lục Tam: Tần phục, lệ, vô cữu.

六三: 頻復, 厲, 無咎.

Hào Lục vị Tam bất trung, bất chính, lại ở về cuối cùng thể Chân là động chi cực, chính là một hạng người trì thủ bất kiên, theo điều lành mà không được chắc chắn, biết chữa lỗi mà lại thường mắc lấy lỗi, thất đi, phục lại, phục lại, thất đi (*Tần* nghĩa là hằng hằng).

Vì hằng hằng thất nên thánh nhân răn cho rằng: Như thế thời cũng nguy đó. May cho Tam hằng hằng thất mà lại hằng hằng phục thời kết quả cũng không lỗi.

(*Lệ là tội tại tần thất; vô cữu là may vì hay tần phục*).

Tượng viết: Tần phục chi lệ, nghĩa vô cữu dã.

象曰：頻復之厲，義無咎也。

Lục Tam vì hay quá thất, tuy có nguy lệ, nhưng mỗi lần thất thời hay mỗi lần phục, ở nghĩa phục thiên, cũng là vô cữu.

4. Lục Tứ: Trung hành, độc phục.

六四：中行獨復。

Chữ *trung* này chỉ nghĩa là giữa, không phải nghĩa là đặc trung.

Nguyên quẻ Phục này năm hào âm là năm tiểu nhân, chỉ một hào Sơ dương là quân tử.

Lục Tứ tuy cũng cư âm, nhưng mà đặc chính, Tứ đi vào chính giữa năm hào âm, dưới có Nhị, Tam, trên có Ngũ, Thượng mà một mình Tứ chính ứng với hào Sơ. Thế là bỏ vớt cả bảy tiểu nhân để theo với một bậc quân tử, nên Hào từ nói rằng: *Trung hành độc phục*, nghĩa là đi giữa bảy ác mà một mình phục theo thiện nhân.

PHỤ CHÚ: Theo như lệ các hào thời Lục Tứ đáng được nói chữ cát, có sao Hào từ không nói cát mà cũng không nói vô cữu. Đó là thâm ý của thánh nhân chính hay ở nơi không chữ. Bởi vì một mình Tứ theo Sơ mà thế lực quần âm thời còn mạnh, thế lực Sơ dương thời còn hèn. Một con phượng ở giữa bầy cú, một hòn ngọc ở giữa chòm đá, đã chắc gì thay đổi được hoàn cảnh mà vội dám nói cát. Nếu nói hung thời không phải hung, nên thánh nhân chỉ khen cho hai chữ *độc phục*.

Chữ *độc phục* này in như câu của ông Khuất Nguyên: *Chúng nhân giai trọc, ngã độc thanh, chúng nhân giai túy, ngã độc tỉnh* 衆人皆濁我獨清, 衆人皆醉我獨醒. Chỉ một chữ *độc* là giá trị của Tứ rất cao, còn như không nói cát, hung, lại in như câu của ông Khổng Minh: *Thành, bại, lợi,钝, 非所能逆覩*, nghĩa là: Nên hay thua, sắc hay lụi, không thể thấy trước được; hiền nhân quân tử chỉ cốt làm điều phải mà thôi.

Tượng viết: Trung hành độc phục, dĩ tòng đạo dã.

象曰：中行獨復，以從道也。

Hào từ sở dĩ lấy chữ *độc phục* khen cho Lục Tứ là vì Tứ biết phục theo đạo dương cương của quân tử vậy (chữ *đạo* là chỉ vào Sơ Cửu: cũng như chữ Nhân ở tượng từ Lục Nhị).

5. Lục Ngũ: Đôn phục, vô hối.

六五：敦復，無悔。

Hào Lục ở vị Ngũ là nhu thuận đặc trung, lại ở vị tôn. Dương ở thì Phục lại ở giữa thể Khôn là có đức

dày, chính là một người phục thiện lại rất dày bền (*Đôn là dày bền*), nên nói rằng: *Đôn phục vô hối*; phục thiện mà dày bền thời chắc vô hối.

Tượng viết: *Đôn phục vô hối, trung dĩ tự khảo dã.*

象曰: 敦復無悔, 中以自考也.

Lục Ngũ lấy đạo trung tự thành lấy mình, hay phục thiện bằng một cách dày bền nên Tượng Truyện khen cho rằng: *Trung dĩ tự khảo*. *Khảo* cũng nghĩa như chữ *thành*. Tự khảo nghĩa là mình tự thành mình mà không chờ ai dạy bảo.

Trong bốn hào, Nhị còn phải *hạ nhân*. Tứ còn phải *tòng đạo*, phải nhờ thầy là Sơ dạy bảo, duy Ngũ thời *tự khảo* lấy mình mà thôi, thiết là chất tốt hơn Nhị, Tứ nhiều lắm mà căn bản lại cốt ở chữ *trung*.

Kinh Thư có câu: *Duy tinh duy nhất, doãn chấp quyết trung* 惟精惟一, 允執厥中, nghĩa là: Xem xét đạo lí cho rất tinh, giữ gìn đạo lí cho chuyên nhất, tin hay cầm được đạo trung, chính là nghĩa tượng hào này. *Tinh nhất* là công phu tự khảo; *chấp trung* là nghĩa chữ *trung* ở Tượng hào này.

6. Thượng Lục: Mê phục, hung, hữu tai sảng, dụng hành sư, chung hữu đại bại; dĩ kì quốc quân hung chí vu thập niên, bất khắc chinh.

上六: 迷復, 凶, 有災眚, 用行師, 終有大敗; 以其國君, 凶, 至于十年, 不可征.

Thượng Lục ở cuối cùng quẻ Phục mà lại ở trên hết năm âm, chính là một đứa tiểu nhân, từ đầu chí cuối ở giữa thì Phục. Phục mà hôn mê đến thế, tượng là một người đi lầm đường cho đến cuối cùng, có gì không xấu nữa đâu, chắc kết quả hào này e có cả tai vừa sảng (*Tai* là vạ tự ngoài đưa đến; *sảng* là lỗi tự mình gây ra).

Vì Thượng Lục là một người có thể lực nhất trong bảy tiểu nhân, Thượng không chịu thấy tai sảng mà cải hối, Thượng lại toan cậy võ lực mà sinh quyền uy, đem quân gia súng đạn mà áp phục người ta, nhưng cuối cùng Thượng tất đại bại. Khi Thượng đã đại bại thời nước của Thượng, vua của Thượng, tất thảm vì Thượng mà khốn nạn cả.

Nếu Thượng mà không mê phục, họa may giữa đường mà biết quay lại chẳng, nhưng Thượng không mong được thế, điên cuồng hoài, bể đổ hoài, đến lúc số đã cùng, vận đã kiệt mà không một bước nào tấn lên được. Thập niên là lấy số chung mà nói. Hễ kể số nhất là thi thì thập là chung. Thập niên bất khắc chinh, chỉ nghĩa là chung cục không ra gì, chứ không phải hạn định là mười năm.

Tượng viết: *Mê phục chi hung, phản quân đạo dã.*

象曰: 迷復之凶, 反君道也.

Chữ *quân* không phải nghĩa là vua mà nghĩa là chủ. Hễ làm chủ trong một đám thời gọi bằng quân được, cha mẹ gọi bằng nghiêm quân, vợ trong nhà gọi bằng tể quân, thầy quân đều nghĩa là chủ. Quẻ Phục này, nếu không có hào Sơ dương thời chỉ là quẻ Khôn, nên hào Sơ là chủ quẻ Phục. Bây giờ Thượng Lục hôn mê mà không phục với dương là trái với đạo dương cương của Sơ Cửu, nên nói rằng: *Phản quân đạo dã*.

Chữ Quân là chỉ vào Sơ dương, vì Sơ dương làm chủ ở quẻ Phục, Thượng Lục tuyệt với Sơ dương là trái với đạo chủ.

PHỤ CHÚ: Xem suốt từ Quái từ, Hào từ thời biết rằng: Khí số với nhân sự thường tương phản mà lại

tương thành, Quái từ chỉ nói bằng số khí thời âm đã đến lúc tiêu, dương đã đến lúc trưởng, nên nói rằng: *Phục hanh, vô tật, vô cữu*; tuy là khí số vẫn đến hồi tốt, nhưng có lẽ đâu trong thiên hạ chỉ có khí số mà không có nhân sự rư? Nếu khí số thuận mà nhân sự nghịch thời khí số cũng không uy quyền gì. Nếu khí số nghịch mà nhân sự thuận, thời nhân sự cũng có thể lực lắm. Vậy nên Hào từ ở sáu hào, bỏ quách khí số mà chuyên nói nhân sự. Hào Sơ vì thiên thiện nhanh chóng thời được nguyên cát; hào Nhị vì biết thân hiện lạc thiện thời được cát, đó là nhân sự ưu thời thắng, có ý lại khí số đâu? Tam hay tần phục thời được vô cữu; Tứ hay độc phục, cũng được khởi hung, hối, lẫn; Ngũ vì đôn phục mà được vô hối, đó là lấy nhân sự thắng được khí số. Duy Thượng Lục thời vì mê phục mà đến nỗi hung vừa tai sản.

Xem hết sáu hào thời biết rằng: Cũng chung một vận hội, chung một thời, thế mà lành dữ trái nhau, như thế mới biết cát, hung cốt ở nhân sự có phải, chẳng, hay, quấy; chứ khí số bao giờ hạn định được đâu. Tả Truyện có câu: *Thiên định năng thắng nhân, nhân định diệc năng thắng thiên*, nghĩa là: Thiên số nhất định vẫn hơn được người, nhưng nhân sự đến khi nhất định, cũng hơn được trời, chính là đạo lí của Dịch vậy.

25. QUẺ THIÊN LÔI VÔ VŨNG

Kiên trên; Chấn dưới

Quẻ này là quẻ Thiên Lôi Vô Vũng. Chấn hạ cũng là Nội Chấn; Càn thượng cũng là Ngoại Càn. Càn Thiên, Chấn Lôi, nên tên quẻ đọc bằng Thiên Lôi Vô Vũng.

TỰ QUÁI

Tự quái: Phục tắc bất vọng hĩ, cố thụ chi dĩ Vô Vũng.

序卦: 復則不妄矣, 故受之以無妄.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Phục tiếp lấy quẻ Vô Vũng là có vì sao?

Bởi vì đã Phục rồi thời không [làm] càn nên sau quẻ Phục tiếp lấy quẻ Vô Vũng.

Vũng nghĩa là càn. Người ta sợ dĩ làm càn là vì quên mất thiên lí. Hễ đã biết trở lại theo thiên lí thời có làm càn nữa đâu. Vậy nên sau quẻ Phục, tiếp lấy quẻ Vô Vũng.

Theo về tượng quẻ, Càn trên, Chấn dưới; Chấn nghĩa là động, Càn nghĩa là trời, phát động bằng tư tưởng, hoạt động bằng hành vi mà tất thấy hợp với lẽ trời, ấy là Vô Vũng. Nếu có may vì nhân đức mà động thời là Vũng.

SOÁN TỪ

Vô Vũng, nguyên hanh, li trinh, kì phi chính, hữu sảng, bất li hữu du vãng.

無妄元亨利貞, 其匪正, 有眚, 不利有攸往.

Nghĩa hai chữ Vô Vũng giải thích cho đến nơi thời chỉ duy thiên đạo với thánh nhân mới đúng được hết. Nguyên lai, trong vũ trụ, sẵn có lí tự nhiên, theo ở lí tự nhiên, không cần phải tạo tác, đó là vô vũng thuộc về thiên đạo. Đến như các sự vật thời có lí đương nhiên, không pha vào tư ngụy. Đó là vô vũng thuộc về thánh đức.

Nhưng mà vì có tự nhiên mới để ra đương nhiên, lại lấy đương nhiên mà hợp với tự nhiên, ấy là thánh tức thiên, thiên tức thánh mà tổng chi gọi bằng Vô Vũng.

Trong Phật học rất ghét là chữ vũng mà Dịch rất quý là vô vũng, người ta nếu làm đến vô vũng thời đạo hợp với trời, đức hợp với thánh, chắc được đại hanh. Vô vũng là tạo nhân, đại hanh là kết quả, nên nói rằng: *Vô Vũng nguyên hanh*. Tuy nhiên, thường tình người ta, phần nhiều là có tư dục tà tâm, họa may trong một đời người có một tư tưởng gì, một hành vi gì, tình cờ mà hợp được vô vũng, chốc phút thoáng qua lại vũng ngay, thế không phải là vô vũng. Hễ đã vô vũng tất phải vô vũng hoài hoài, tự

tiểu chí đại, tự thi chí chung, không một tí gì không hợp với chính lí nên thánh nhân lại dạy cho hai chữ *lị trình*, nghĩa là vô vọng là cốt hợp với chính lí. Tà tâm tức là vọng, nên lại tiếp lấy câu: *Kì phi chính, hữu sảnh, bất lị hữu du vãng*, nghĩa là có việc gì không phải chính lí, tất nhiên có tội lỗi mà không lị ở làm mỗi việc.

PHỤ CHÚ: Theo về bản dịch đời sau thời chữ Vông là càn, theo về bản cổ dịch thời chữ Vông là trông, nghĩa là việc gì chính đạo, chính lí thời cứ làm, không kì vọng sở đắc, hoặc vì danh dự mà làm, hoặc vì công lí mà làm, tổng chi hữu sở kì vọng mà làm. Đã hữu sở kì vọng thời không phải là vô vọng, tất phải vô sở kì vọng mà cứ làm, mới là vô vọng. Thầy Trương có câu: *Vô sở vị nhi vi giả, quân tử dã*, nghĩa là: Đã làm điều phải, tự nhiên mà làm, ấy là quân tử. Câu *vô sở vị nhi vi* là đúng với nghĩa chữ Vô Vọng.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: *Vô vọng, cương tự ngoại lai nhi vi chủ ư nội. Động nhi kiện, cương trung nhi ứng, đại hanh dĩ chính, thiên chi mệnh dã. Kì phi chính hữu sảnh, bất lị hữu du vãng, vô vọng chi vãng, hà chi hĩ, thiên mệnh bất hựu, hành hĩ tai.*

彖曰：無妄，剛自外來而為主於內。動而健，剛中而應，大亨以正，天之命也。其匪正，有眚，不利有攸往，無妄之往，何之矣，天命不祐，行矣哉。

Soán viết: Vô vọng, cương tự ngoại lai nhi vi chủ ư nội.

Quẻ Vô Vọng này sở dĩ thành quẻ do gốc ở Nội Chấn, Chấn nguyên là Khôn, hào Sơ Khôn biến ra nhất dương mà làm thành Chấn. Thế là hào dương tự ngoại lai mà làm chủ cho Nội Quái. Chữ *vi chủ* ngâm có hai nghĩa: Chấn động thế làm chủ cho Vô Vọng mà hào Sơ lại làm chủ cho Chấn, có hào Sơ mới thành quẻ Chấn, lại có Chấn mới thành được quẻ Vô Vọng nên hào Sơ làm chủ cho quẻ Vô Vọng.

Động nhi kiện, cương trung nhi ứng, đại hanh dĩ chính, thiên chi mệnh dã.

Thế dưới là Chấn động, thế trên là Càn kiện, thế là động bằng một cách cương kiện. Ngũ có đức dương cương ở vị trung chính. Nhị cũng lấy trung chính ứng với Ngũ. Như thế là hợp với đạo Vô Vọng, đã vô vọng tất được đại hanh mà chính. Đó há phải khôn riêng của người mà làm nên đâu, vẫn chân lí tự nhiên của trời là như vậy.

Kì phi chính hữu sảnh, bất lị hữu du vãng, vô vọng chi vãng, hà chi hĩ, thiên mệnh bất hựu, hành hĩ tai.

Quái từ lại có câu: *Kì phi chính hữu sảnh, bất lị hữu du vãng*, bởi vì, hễ Vô Vọng tất là chính, đã chính rồi thời không nên tha thích. Nếu bỏ chính mà tha thích thời còn đi vào đâu được (*Chi* nghĩa là đi; *hà chi* nghĩa là đi đâu được). Bởi vì trái với chính lí, tức là trái với đạo trời, tất nhiên trời không bênh vực, trời không bênh vực mà còn đi được hay sao? Chữ *hĩ tai* ý là không đi được; chữ *hĩ* cắt nghĩa theo chữ *hồ*.

PHỤ CHÚ: Câu *vô vọng chi vãng* khó giải thích lắm, vì văn lí thừa tiếp câu: *Phi chính hữu sảnh*. Nếu ở dưới chữ *vô vọng* thêm hai chữ *phi chính* vào mà đọc thành *phi chính chi vãng* thời thông

ngay, ý nói rằng: Ở giữa thì Vô Vãng mà mình lại lấy phí chính mà vãng thời đi đâu được, nhưng vì Kinh văn quá giản tắt, chúng ta nên hội ý, không nên nệ vào chữ. Nếu đọc suông *vô vãng chi vãng* thời không chạy xuống được mấy câu dưới. Đó cũng là cách học nghĩa Kinh.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thiên hạ lôi hành, vật dữ vô vãng, tiên vương dĩ mậu đối thì, dục vạn vật.

象曰：天下雷行物與，無妄，先王以茂對時，育萬物。

Đây cũng là một cách biến hóa trong Tượng Truyện. Mỗi nơi, chữ tên quẻ thời cắt nghĩa bằng tên quẻ; nhưng Tượng Truyện đây thời chữ vô vãng lại không cắt nghĩa bằng tên quẻ mà cắt nghĩa bằng đạo lý quẻ, nên Tượng nói rằng: Ở dưới trời mà có sấm đi. Thế là nhị khí hòa hợp, âm, dương sát nhau mà thành ra tiếng. Lúc bấy giờ giống trập trùng kinh động, giống cây cỏ mậm mẫm, vật nào vật nấy tất thấy phú dữ cho nó một cách vô vãng, tức là tính mệnh của nó.

Tiên vương xem tượng ấy, thể đạo trời mà sắp đặt một cách nhân dân ái vật, mậu đối thiên thì, dưỡng dục khắp vạn vật (*Mậu*: thịnh; *đối*: thuận hợp; *dục*: nuôi nấng; chữ Mậu trùm cả năm chữ *đối thì, dục vạn vật*).

Đối phó với thì trời, trường dục được vạn vật mà công nghiệp lại cực kì thịnh. Đó là vô vãng của thánh nhân mà in như vật dữ vô vãng của thiên đạo. *Đối thì*, tỉ như: mùa Xuân thời dạy dân cày; mùa Thu thời dạy dân gặt; vì phòng ngự nước lụt mà dạy dân làm kiều lương; vì phòng ngự Đông hàn mà dạy dân tầm tang trừ súc, tất thấy là *đối thì dục vật*.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Vô vãng, vãng cát.

初九：無妄，往吉。

Sơ Cửu có đức dương cương làm chủ cho Nội Quái, chính là một hạng người có đức chí thành, trong lòng hồn nhiên thiên lí, thiết là vô vãng; vô vãng mà tấn hành thời không chón nào không tốt.

Tượng viết: Vô vãng chi vãng, đắc chí dã.

象曰：無妄之往，得志今。

Cửu gốc là thể Càn, Sơ lại về thể Chấn, ấy là động mà hợp đạo trời. Có đức chí thành vô vãng như thế thời tu thân chắc thân phải chính, xử sự chắc sự phải thuận, cảm hóa người thời người phải hóa, có đi đâu mà không thuận thỏa chí mình nữa rư?

2. Lục Nhị: Bất canh hoạch, bất tri dư, tắc lệ hữu du vãng.

夫二：不耕獲，不菑畲，則利有攸往。

Lời hào Lục Nhị là mượn việc người cày để hình dung tâm lí vô vãng. *Canh*: cày là việc bắt đầu của nhà nông; *hoạch*: gặt lúa là việc thành công của nhà nông; *tri*: ruộng mới phá được một năm là việc bắt đầu của nhà khẩn ruộng; *dư*: ruộng thuộc đã ba năm là việc thành công của nhà khẩn ruộng.

Tòng lai, sự lí trong thiên hạ, đã có tạo nhân, tất có kết quả mà kết quả việc trước tức là tạo nhân cho

việc sau.
Hễ đã canh, tất nhiên có hoạch, hễ đã tri, tất nhiên có dư. Đó là sự lí tự nhiên mà cũng là công việc đang nhiên; thuận lí ứng sự không đặt tự ý mình vào.
Tỉ như: Một nhà nông phu, lúc đương nên canh mà canh, không cần nghĩ đến canh để mà hoạch, gặp lúc đương tri mà tri, không để ý đến tri để mà dư. Nghĩa là thuận lí tự nhiên mà làm, nhân việc đang nhiên mà làm, bề ngoài hình thức vẫn có tạo tác mà bề trong tình thần in như một cách vô vi, tâm lí người vô vọng là như thế. Lục Nhị cư trung đắc chính lại ứng với hào Ngũ cũng trung chính, ở vào động thể mà có tính thuận là động mà hay thuận với trung chính, thiết là một hạng người vô vọng. Thánh nhân lấy lời tỉ dụ mà hình dung cho đến tâm lí nên nói rằng: *Bất canh hoạch, bất tri dư*, giảng nghĩa vẫn tất thời chỉ nói rằng: Chẳng ở lúc canh mà nghĩ đến hoạch, chẳng ở lúc tri mà nghĩ đến dư. Hễ nghĩa lí đáng làm mà không hệ công mưu lợi, thế là vô vọng. Đã vô vọng thời *lị hữu du vãng*.

PHỤ CHÚ: Xem như nghĩa hào này cũng có thể gọi bằng *vô vọng chi phúc*, canh tất nhiên được hoạch, tri tất nhiên được dư, không cần phải bo bo cầu phúc mà phúc tự nhiên đến, cũng là ý nghĩa Hào từ này.

Tượng viết: *Bất canh hoạch, vị phú dã.*

象曰：不耕獲，未富也。

Hào từ sở dĩ nói rằng: *Bất canh hoạch*, nghĩa là: Dầu có canh, có tri mà không phải để ý đến hoạch dư cho được giàu vậy.

Canh tri là công việc làm; *hoạch dư* là hiệu quả lợi, không phải nghĩ được hoạch dư mà làm nên. Tượng Truyện nói rằng: *Vị phú*. Chữ *vị* như nghĩa chữ *phi*, như nghĩa chữ *vị* ở câu: *Vị thuận mệnh* quẻ Lâm, *vị* là chẳng phải. Chữ *phú* này như nghĩa chữ *phú* ở câu: *Phi phú thiên hạ dã* 非富天下也 ở sách *Mạnh Tử*.

3. Lục Tam: Vô vọng chi tai, hoặc hệ chi ngư, hành nhân chi đắc, ấp nhân chi tai.

六三：無妄之災，或繫之牛，行人之得，邑人之災。

Trước hết, thích nghĩa đen theo câu, theo chữ.

Tai thuộc về vô vọng, thí dụ có kẻ cột trâu cạnh đường, người đi đường được lấy mà người trong ấp đó trở lại bị tai hại là vì người mất trâu nghi oan cho ấp nhân trộm trâu.

Nói cho đúng, thời ấp nhân bị tai ách, giữa đường quàng vào cổ, nhưng tai đó vẫn là thành linh tự nhiên đưa đến nên nói rằng: *Vô vọng chi tai*.

Nguyên theo thông lệ trong *Kinh Dịch*: Hễ sáu hào ở quẻ nào, mỗi một hào xử một địa vị hào ấy mà cũng tất thấy xử chung vào thời đại quẻ ấy. Sáu hào ở quẻ Vô Vọng là ở vào thì Vô Vọng, vị Vô Vọng, tất thấy là Vô Vọng cả. Duy tùy giữa bản thân hào mà khác nhau: Hào Lục vị Tam vẫn bất trung, bất chính, chính là một người vọng, ở thì Vô Vọng mà mình lại vọng tất bị mắc tai, nhưng tai đó cũng là vô cố mà mắc, nên nói rằng: *Vô vọng chi tai*. Tượng như người đi đường thời được trâu mà những người ở chôn mất trâu đó lại bị hiềm nghi về tội giấu trâu, thiết là tai vô vọng đó vậy. Bởi vì tai đó không tưởng có mà có, ở vào thì Vô Vọng thời như thế cũng là vô vọng.

Tượng viết: *Hành nhân đắc ngư, ấp nhân tai dã.*

象曰：行人得牛，邑人災也。

Trâu thời người đi đường được mà tai thời khiến cho áp nhân chịu, ở vào đời Vô Vọng, thế chẳng phải là tai vô vọng hay sao?

4. Cửu Tứ: Khả trình, vô cữu.

九四: 可貞, 无咎.

Cửu Tứ dương cương ở về Càn thể, trên dưới không ứng dự với ai là một hạng người cảnh giới vô tư. Thiết là một người vô vọng đó vậy nên bền chặt giữ lấy tư cách ấy, tự nhiên được vô cữu.

PHỤ CHÚ: Chữ *trình* thường thích có hai nghĩa: Một nghĩa trình là chính, một nghĩa trình là bền. Hễ chữ *lị trình* thời kiêm cả hai nghĩa: chính và bền; còn như chữ *khả trình* thời trọng về nghĩa bền, cũng có nghĩa là cố thủ; như chữ *bất khả trình* ở quẻ Cỗ thời chỉ thích nghĩa là bền mà không có nghĩa trình là chính. Nếu trình là chính thời không bao giờ *bất khả*. Xem Văn Kinh chớ nhận lầm những chỗ ấy.

Tượng viết: Khả trình vô cữu, cố hữu chi dã.

象曰: 可貞无咎, 固有之也.

Khả trình vô cữu là bảo phải bền giữ nguyên sở hữu của mình vậy (Chữ *hữu*, như nghĩa chữ *thủ* là giữ).

5. Cửu Ngũ: Vô vọng chi tật, vật được, hữu hĩ.

九五: 無妄之疾, 勿藥, 有喜.

Cửu Ngũ dương cương ở chính giữa thể Càn, đủ đức trung chính, lại ở tôn vị, dưới có hào Nhị ứng với mình cũng trung chính, thiết là vô vọng đến cực điểm, ở thì Vô Vọng thiết không còn gì hơn nữa. Nếu chẳng may có đụng phải tật bệnh gì, cũng chẳng qua tai bay vạ bốc thời chỉ nên bình tâm thuận lý, yên xử như thường mà tai họa tự nhiên tiêu tán, nên nói rằng: *Vô vọng chi tật, vật được hữu hĩ*, nghĩa là: Đã vô vọng rồi, nếu tình cờ mà có tật cũng là tật vô vọng, chớ dùng đến thuốc mà tự nhiên mừng được bệnh lành.

Chữ *vật* có nghĩa là cấm chỉ, bởi vì vô vọng mà được tật là tật vô vọng, nếu đưa thuốc vào té ra vọng. Vậy nên cấm chỉ dùng thuốc.

PHỤ CHÚ: Hào từ Cửu Ngũ này tử như đại thánh, đại hiền ngày xưa, rủi gặp hoạn nạn, hoặc bị sàm báng, các ngài cũng chỉ tố nhi vi hành mà tự nhiên sàm báng, hoạn nạn tiêu diệt hết.

Như vua Văn Vương bị tù ở Dữ Lí, như Đức Khổng Tử tuyệt lương ở Trần Thái, chỉ có vô vọng chi tật, có cần dùng đến thuốc đâu.

Phương Thư có câu: *Kiến quái, bất quái, kì quái tự diệt* 見怪不怪, 其怪自滅, cũng tương tự như nghĩa hào này.

Tượng viết: Vô vọng chi dược, bất khả thí dã.

參曰: 無妄之藥, 不可詩也.

(*Thí*: thử nếm, cũng có nghĩa là nếm chút đỉnh).

Hễ thuốc là dùng để chữa bệnh vô, bây giờ vô vô mà lại dùng thuốc thì lại hóa ra vô. Vậy nên tạt vô vô chớ nên nếm thử thuốc.

6. *Thượng Cửu: Vô vông hành, hữu sảng, vô du lệ.*

上九: 無妄行, 有眚, 無攸利.

Thượng Cửu ở cuối cùng quẻ Vô Vông là *vô vông chi cực*. Tuy vẫn vô vông, nhưng đã cùng cực thời cũng chẳng hành động gì được nữa, ở lúc đó chỉ nên an lặng chờ thời, như nghĩa câu trong *Trung Dung: Cư dị dĩ sĩ mệnh* 居易以俟命. Nghĩa là, cư xử bằng một cách thản dị, để mà chờ mệnh trời. Nếu không biết lẽ ấy mà toan vông động, vông hành, tất nhiên có tai sảng mà cũng chẳng làm gì lợi.

Tượng viết: Vô vông chi hành, cùng chi tai dã.

象曰: 無妄之行, 窮之災也.

Vô vông đã cực rồi mà còn muốn tấn hành, tất nhiên bị tai hại vì cùng cực vậy.

PHỤ CHÚ: Thầy Hồ Văn Phong có nói rằng: Người khéo học *Dịch* quý nhất là biết chữ thì. Hễ mỗi một quẻ tức là một thời đại, mà một hào trong quẻ tức là những hạng người ở thời đại ấy.

Xem như quẻ Vô Vông, toàn quẻ là thuộc về thời đại Vô Vông, nhưng mỗi hào tất lại có thời đại riêng của mỗi hào; hào Sơ với hào Nhị vì sao mà *vãng cát* lại *lệ hữu du vãng*? Đó là vì, thì nên động mà động thời động là vô vông. Tứ sở dĩ *khả trinh*, Ngũ sở dĩ *vật được* là thì nên tĩnh mà tĩnh, thời tĩnh là vô vông. Đến như Thượng Cửu thời sao mà *hành hữu sảng*? Đó là vì thì nên tĩnh mà động thời động là vông. Tổng chi, ở một thời đại chung là Vô Vông mà té ra lạnh, dữ, hay, dở khác nhau thời lại vì thời đại riêng của từng người.

Hiểu được lẽ ấy thời chúng ta ở đời phải có bộ óc xét thì, lại phải có cặp mắt xem thì; một phương diện thời soi thấu thời đại chung của đời, một phương diện thời cân lường thời đại riêng của mình. Làm thế nào cho hai phương diện đó, điều hòa thích hợp được, ấy mới là thức thì mà cũng là biết học *Dịch*.

26. QUẺ SƠN THIÊN ĐẠI SÚC

Cấn trên; Kiền dưới

Quẻ này là quẻ Sơn Thiên Đại Súc. Cấn hạ cũng là Nội Cấn, Cấn thượng cũng là Ngoại Cấn. Cấn là Sơn, Cấn là Thiên, nên tên quẻ đọc bằng Sơn Thiên Đại Súc.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hữu vô vông, nhiên hậu khả súc, cố thụ chi dĩ Đại Súc.

序卦: 有無妄, 然後可畜, 故受之以大畜.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Vô Vọng tiếp lấy quẻ Đại Súc là vì có sao? Bởi vì trong mình trước có vô vọng, vậy sau mới súc tự được. Vậy nên sau quẻ Vô Vọng, tiếp lấy quẻ Đại Súc. Chữ Súc có ba nghĩa: Súc là nhóm chứa, như ta thường nói súc tích; Súc là nuôi nấng, như ta thường nói súc dưỡng; lại một nghĩa Súc là ngăn đón. Theo về nghĩa trong Kinh thời Súc là chứa, còn như nghĩa Quẻ thời Súc là súc tự. Theo về tượng quẻ, Cấn ở trên, Cấn ở dưới, tượng là trời lọt ở vào trong núi. Thế mà súc núi súc chứa được trời mà cũng là súc tự trời vào trong núi, sức súc thiệt là lớn nên tên quẻ đặt bằng Đại Súc.

SOÁN TỪ

Đại Súc, lợi trinh, bất gia thực, cát, lợi thiệp đại xuyên.

大畜: 利貞, 不家食, 吉, 利涉大川

Ý Soán từ nói rằng: Hễ người muốn ra làm việc đời, tất trước phải có uẩn súc trong mình, hoặc chứa trữ bằng món đạo đức hoặc chứa trữ bằng món học thức, hoặc chứa trữ bằng món tài trí, gồm đủ cả các món ấy, mới là uẩn súc được rất lớn. Tuy nhiên, chứa trữ vẫn phải nhiều mà đã nhiều tất phải kén cho tinh, nhóm góp vẫn phải rộng mà đã rộng lại tất phải có ước; nếu bất tinh, bất ước thời những giống sở súc thành ra hỗn tạp xằng xiên, ấy là bất trinh mà cũng là bất lợi nên nói rằng: *Đại Súc lợi trinh*, nghĩa là: Súc vẫn là lớn mà cần phải cho được chính. Hễ những người súc đã lớn mà lại chính, tất nhiên đạo đức chất chứa ở bề trong, danh dự tràn khắp ở bề ngoài, tự nhiên xã hội phải hoan nghinh, quốc gia phải tín dụng; vị trời cho mình chung, lộc trời cho mình hưởng, thân mình là thân chung cả thiên hạ, có cần gì phải ăn cơm nhà nữa đâu, nên nói *Bất gia thực*, ý nói sở súc đã lớn thời nên làm việc thiên hạ, không nên ăn của nhà làm việc nhà, thế mới được cát.

Chẳng những lúc thiên hạ vô sự mà thôi, dầu có khi thiên hạ có việc gian hiểm, mình càng nên hi sinh

tư sức của mình, gánh vác việc đời, đỡ việc gian hiểm cho thiên hạ, đó lại là *lị thiệp đại xuyên* nữa vậy.

Đem thân mà qua sông lớn là việc gian hiểm. Có cứu được việc gian hiểm cho thiên hạ mới là tài đại sức trong thiên hạ.

PHỤ CHÚ: Nghĩa ở Soán từ thời chỉ lấy nghĩa Sức là uẩn sức, cũng là trừ sức.

Đến các Hào từ như sau thời lại lấy nghĩa Sức là sức chỉ. Dịch đạo tùy thì biến hóa, không bao giờ chấp nhất bằng trên mặt chữ.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Đại Sức, cương kiện, đốc thực, huy quang, nhật tân kì đức. Cương thượng nhi thượng hiền, năng chỉ kiện, đại chính dã. Bất gia thực, cát, dưỡng hiền dã. Lợi thiệp đại xuyên, ứng hồ thiên dã.

彖曰：大畜剛健，篤實，輝光，日新其德。剛上而尚賢，能止健，大正也。不家食，吉，養賢也。利涉大川，應乎天也。

Soán viết: Đại Sức, cương kiện, đốc thực, huy quang, nhật tân kì đức.

Soán từ thích nghĩa chữ Đại Sức ý nghĩa rất bao hàm rộng lớn. Theo về đức Càn thời là *cương kiện*, theo về đức Cấn thời là *dốc thực, huy quang*, uẩn sức những đức ấy không bao giờ thôi thời là *nhật tân kì đức*. Hễ tài sức của một người có tính chất cương kiện như đức Càn, trong chất chứa lấy thành thực, ở ngoài nảy nở làm văn chương mà lại hằng ngày hằng ngày đức mình thường mới hoài hoài, như thế là uẩn sức rất lớn. Thủ tượng vào Càn nên nói rằng: *Cương kiện*; thủ tượng vào Cấn nên nói rằng: *Đốc thực huy quang*. Vì đã cương kiện thời không bao giờ mỏi, vì huy quang mà gốc ở đốc thực thời không bao giờ mờ nên nói rằng: *Nhật tân kì đức*.

Cương thượng nhi thượng hiền, năng chỉ kiện, đại chính dã.

Hào dương cương ở trên hết quẻ, có tượng là: Tôn thượng bậc hiền.

Lại theo về thể hai quẻ: *Càn* là kiện, *Cấn* là chỉ, nghĩa là hay chỉ ở nơi kiện, như thế duy có đại chính mới hay được.

Chữ *chỉ* đây nghĩa là chữ *chỉ* ở Đại Học.

Bất gia thực, cát, dưỡng hiền dã.

(Chữ *dưỡng* ở đây là thủ nghĩa bằng sức dưỡng).

Hễ đã là người hiền thời quốc gia xã hội nuôi cho nên nói *bất gia thực cát*.

Lị thiệp đại xuyên, ứng hồ, thiên dã.

Đây là lấy nghĩa bằng Quái thể. Lục Ngũ ở ngôi tôn, hạ ứng với Nhị giữa quẻ Càn, tượng là ứng với trời, nên Soán Truyện lại nói rằng: sở dĩ hay lị thiệp đại xuyên là vì có tài có đức thuận ứng với trời, thời thiên hạ dầu có gian hiểm đến đâu cũng cứu té được cả.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc lời Soán Truyện nên để ý vào bốn chữ: *Đốc, thực, huy, quang*. Người trong

thiên hạ, nhiều hạng người thấy có huy quang mà không phải độc thực, chứ không hạng người nào đã độc thực mà không huy quang.

Huy quang mà không độc thực thời chỉ là lòe loẹt ở bề ngoài và trau chuốt những văn minh vỏ, Thế chẳng phải chân chính huy quang, chính như câu trong *Trung Dung: Tiểu nhân chi đạo, dĩch nhiên nhi nhật vong* 小人之道, 的然而日亡. Nghĩa là đạo của tiểu nhân, tuy rực rỡ vậy mà ngày càng lần lần mất. Đó là tệ bệnh vì huy quang mà không độc thực; huy quang mà không độc thực thời là huy quang giả. Đến như độc thực mà nảy ra huy quang thời đạo đức chứa trong mà văn thái hiện ở ngoài, chính như câu ở sách *Trung Dung: Thành tắc hình, hình tắc trứ, trứ tắc minh* 誠則形, 形則著, 著則明, nghĩa là, chí thành trong thời hình hiện ra ngoài, đã hình hiện thời rõ rệt, rõ rệt thời sáng láng. Vậy nên, muốn thấy cho được chân chính huy quang thời trước phải căn cứ ở nơi độc thực.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thiên tại sơn trung, Đại Súc. Quân tử dĩ đa thức tiền ngôn vãng hành, dĩ súc kì đức.
象曰: 天在山中, 大畜. 君子以多識前言往行, 以畜其德.

Cần trên, Cần dưới, tượng là trời lọt vào giữa núi. Quân tử xem tượng ấy thời lo cho uẩn súc trong mình được thiết lớn. Muốn uẩn súc cho được thiết lớn, cần thứ nhất, trước phải súc dưỡng đức mình cho thiết lớn, nhưng mà công phu súc đức, trước hết phải góp hết cả tri với hành. (*Tri* nghĩa là phải biết cho đến nơi; *hành* nghĩa là phải làm cho đến nơi).

Trước có tri mà sau mới hay hành nên quân tử cần phải dụng công phu bằng học vấn, tìm tòi nghiên cứu những lời xưa nét cũ của thánh hiền mà biết cho nhiều, khiến cho chân trí mình được đầy đủ, tri đến bao nhiêu thời hành đến bấy nhiêu, để nuôi chứa lấy đức mình. Đó là căn bản làm nên Đại Súc.

PHỤ CHÚ: Tên Soán Truyện kiêm nói cả thể, dụng của Đại Súc. Tượng Truyện thời chuyên nói về công phu làm nên Đại Súc, nhưng sợ phần tri chẳng đầy đủ thời phần hành chẳng được vững bền, nên phải chú trọng bằng học vấn. Đó lại là ý nghĩa đặc biệt của Tượng Truyện đó vậy.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Hữu lệ, lợi dĩ.

初九: 有厲, 利已.

Nguyên toàn quẻ này, ba dương Nội Cần bị Ngoại Cần chỉ súc lại nên ba hào Nội Quái thấy thủ nghĩa bằng súc chỉ.

Sơ Cửu đã dương cương lại ở kiện thể, nhưng vì ở dưới tất muốn thượng tấn mà bị ở trên có Lục Tứ ngăn đón Sơ. Thế lực Sơ vẫn không địch lại Tứ, nếu không biết chỉ mà cố tiến liều, tất làm nguy cho Sơ, nên tính một cách an toàn cho Sơ thời chỉ nên thôi mà đừng tiến.

PHỤ CHÚ: Theo như quẻ khác thời Tứ với Sơ là chính ứng, đáng viện trợ cho nhau, nhưng ở quẻ Đại Súc thời trái thế. Hễ ứng với nhau thời là chỉ súc nhau mà lại hào ở trên chỉ súc được hào ở dưới. Duy hào Thượng với hào Tam thấy là dương hào nên mới lấy nghĩa bằng bạn đồng chí mà không lấy nghĩa bằng súc chỉ nhau. Chữ *chỉ* đây nghĩa là ngăn cản không cho lên, bị động mà chỉ, không phải tự động mà chỉ.

Tượng viết: Hữu lệ, li dĩ, bất phạm tai dã.
象曰: 有厲利己, 不犯災也.

Tiến thời có nguy, nguy là tai đó. Nếu biết đình chỉ mà không tiến thời không phạm đến tai, nên nói rằng: *Hữu lệ, li dĩ*.
Phạm nghĩa là xông vào; không phạm vào đám tai nghĩa là: *Tri thời nhi thời*.

2. *Cửu Nhị: Dư thoát phúc*.
九二: 輿說輻.

Dư nghĩa là cỗ xe; *phúc* là cốt bánh xe.
Cửu Nhị dương cương đắc trung, vẫn có tài tiến được, nhưng ở thời đại Súc, bị Ngũ ở trên có thể lực súc chỉ được Nhị. Nhị xử vào hoàn cảnh này, cũng in như hào Sơ, nhưng vì Nhị là đắc trung nên tự mình biết lúc nên chỉ mà chỉ, tượng như mình có xe toan ra đi, nhưng tự đặc thể lực mình chưa đi được, thoát quách cốt bánh xe mà không cần đi nữa. Cửu Nhị tự xử như thế, rất hợp với thì nghĩa thời đại Súc, chính như sách *Lão Tử* có câu: *Tri chỉ bất đãi* 知止不殆, nghĩa là: Biết đường lối chỉ thời khỏi mắc lầy nguy (*Đãi* nghĩa là nguy).

Tượng viết: Dư thoát phúc, trung vô vu vu dã.
象曰: 輿說輻, 中無尤也.

Cửu Nhị vẫn có tài dương cương tiến được, vì khuất ở thời thế mà đành chịu dư thoát phúc. Đó là Nhị có đức trung nên biết tùy thì mà chỉ, không điều gì làm lỗi (*Vu* nghĩa là tội lỗi).

PHỤ CHÚ: Thông lệ *Kinh Dịch*, dương thời cường, âm thời nhược, nhưng quẻ Đại Súc này, hào Sơ, hào Nhị thuộc về thể Càn trở lại chịu lút vào hào Ngũ, hào Tứ, té ra dương cương mà bị âm nhu chỉ súc. Sơ thôi mà không tiến, Nhị dừng mà không đi. Thế mới biết, thịnh suy trái nhau vì thì, cường nhược khác nhau vì thế, chứ không phải dương nhất định là cường, âm nhất định là nhược. Trung trí như Dịch Nhân Kiệt mà phải làm tôi với Vũ Hậu; tài năng như Viên Thế Khải mà trót đời phải làm tôi với Na Lạp Thái Hậu. Nhưng kết cuộc đánh đổ Vũ Thị rất là đồ đảng Dịch. Đánh đổ Mãn Thanh hơn nữa là tay chân họ Viên. Mới biết rằng: thì chưa nên tiến mà tiến, dầu anh hùng đến thế nào, cũng khó chống thì được. Đó chính là thì nghĩa Đại Súc mà cũng là lệ biến hóa trong Dịch học.

[1]. *Cửu Tam: Lương mã trục, lợi gian trinh, nhật nhàn dư vệ, li hữu du vãng*.
九三: 良馬逐, 利艱貞, 日閑輿衛, 利有攸往.

Theo lệ quẻ Đại Súc, hào trên súc chỉ được hào dưới, duy Cửu Tam với Thượng Cửu thời trái hẳn thế: Cửu Tam với Thượng Cửu là dương cương đồng đức với nhau.

Tam ở vào Kiện chi cực, Thượng ở vào Súc chi cực. Cực thời phải thông nên hai hào đồng chí với nhau, dất nhau mà tiến, tinh thần hăng hái, chí khí đua lên, tượng như một cặp ngựa hay, chạy đua, vừa lanh vừa rập, nhưng vì hai dương đồng tiến, sợ có khi ỷ tài nhuệ tiến mà quên sự phòng bị thời chưa

chắc tần đã vạn toàn, nên thánh nhân lại răn cho rằng: *Lị gian trinh*, nghĩa là nên biết việc đời khó khăn, đường đời trắc trở, phải tìm một lối đường cho trung chính, và lại ngày ngày dự bị, luyện tập những đồ đi đường với các thức phòng vệ (*Dư*: đồ đi đường; *vệ*: đồ để hộ thân). Khi tiến hành mà đã đủ tài liệu với kế hoạch như thế thì đi đâu chắc cũng lợi tiện.

PHỤ CHÚ: Quẻ Đại Súc này là thuộc về thời đại âm súc dương, duy hào Tam với hào Thượng đều là dương hào cả đôi nên không súc nhau mà lại đồng loại tương trợ. Đó tuy trái với thời đại chung của quẻ Đại Súc mà lại đúng với thời đại riêng trong quẻ Đại Súc nên Hào từ hai hào thấy được *lị hanh*.

Tượng viết: *Lị hữu du vãng, thượng hợp chí dã.*

象曰：利有攸往，上合志也。

Cửu Tam sở dĩ *lị hữu du vãng* là vì ở trên có Thượng Cửu hợp chí với mình, tuy thế lộ gian nan mặc dầu, nhưng có người chí đồng đạo hợp, dắt nhau mà lên, tất cũng được thần thuận.

4. Lục Tứ: Đồng ngư chi cốc, nguyên cát.

六四：童牛之牯，元吉。

Theo như vị các hào ở quẻ Đại Súc, thì Tứ này vẫn súc chỉ được Sơ, nhưng bản thân Tứ là âm nhu mà súc chỉ hào dương cương, không phải việc dung dị. Song may thay! Sơ ở về đầu hết quẻ, vả lại dương tính hầy còn ấu trĩ, đương lúc còn ấu trĩ mà Lục Tứ đã tìm phương súc chỉ ngay thời súc đề phòng hạn chế, không đến nỗi tổn công, tượng như con trâu mới mớm sừng mà đã gác gông vào (*Đồng ngư*: trâu vừa mọc sừng; *cốc*: cái gông chằng lấy sừng).

Như thế thời tốt lành hung.

PHỤ CHÚ: Hào từ này tuy chuyên nói Tứ với Sơ, nhưng lấy ý thánh nhân mà suy ra thời hễ làm vua dạy dân làm thầy dạy trò làm cha dạy con làm chồng dạy vợ, cho đến làm bạn muốn trung cán với nhau, thầy nên học ý nghĩa hào này.

Muốn ngăn cấm điều ác, muốn bẻ tắc điều tà, tất phải gấp lo ở lúc mới manh nha mà cẩn thận một cách *phòng vi đầu tiệ*m. Tà ác chưa kịp bùng mà giáo hóa còn dễ *tiệ*m *ma tằm nhuậ*n từ đầu sắp đi thời ác nhân cũng có thể hóa làm thiện nhân. Nếu chờ khi tà ác đã phát hiện, măng đã thành tre mà lúc đó mới lo cấm chỉ thời tuy có thánh nhân dạy nó, cũng khó khiến cho nó cách tâm biến chất được. Câu *đồng ngư chi cốc* chính là nghĩa ấy. Tục ngữ có câu: “Dạy con dạy thưở đương thơ, dạy vợ dạy thưở mới đưa vợ về”, ý nghĩa tuy chưa hoàn toàn, cũng là ý trâu non mang gông vào sừng vậy.

Tượng viết: *Lục Tứ: Nguyên cát, hữu hỉ dã.*

象曰：六四元吉，有喜也。

Lẽ trong thiên hạ, ác đã thịnh rồi mới tìm phương cấm chỉ thời công lao quá nhọc mà hiệu quả chẳng bao lâu. Duy cấm chỉ ở lúc mới manh nha thời người dạy không phải quá lao mà người bị hóa cũng có thể sự bán nhi công bội. Lục Tứ súc Sơ cũng được như thế, nên nói rằng: *Nguyên cát hữu hỉ*.

PHỤ CHÚ: *Đồng ngư chi cốc* chỉ nói bằng cách thí dụ, ngư còn đồng thời sừng chưa mọc ra, cốc để vào đâu?

Nếu bảo là sự thực thời ra vô lí, nhưng ý thánh nhân cốt bảo cho ta cấm điều ác ở khi chưa phát lộ, tượng như trâu chưa có sừng mà dự bị cốt cho sẵn. Sách *Học Kí* có câu: *Cấm ư vị phát chi vị dự* 禁於未發之謂豫 chính là nghĩa hào này. Học giả chớ nên câu nệ ở mặt chữ.

5. Lục Ngũ: *Phân thí chi nha, cát.*

六五: 猪豕之牙, 吉.

Hào từ này theo giữa mặt chữ thời chí thiên mà theo ý nghĩa thời chí thâm.

Thí: heo; *phân thí*: heo thiên; *nha*: nanh. *Thí* thí dụ bằng người cương táo; *nha* thí dụ bằng sức làm ác; *phân* thí dụ bằng cơ cảnh của người trì ác. Hễ người ác trong thiên hạ, nó vẫn có sức cương cường, tượng như heo có sức nanh sắc; tiểu nhân vì có sức cương cường, mới nảy ra thủ đoạn làm ác. Nếu ta chỉ theo thủ đoạn nó mà trừng trị, nhưng sức cương cường nó vẫn y nhiên thời hết thủ đoạn này, nó lại nảy ra thủ đoạn khác, biết bao giờ trị cho nó xong. Tượng như heo hay cắn người là nhờ sức nanh sắc. Nếu ta phòng bị nó mà bẻ nanh nó được rồi, nhưng tính cương táo của nó vẫn y nhiên, còn khiến cho nó trầm phục. Thánh nhân vì thế nên dùng cấm chỉ ác nhân trong thiên hạ không cần trị ở nơi thủ đoạn của nó mà cốt trị ở nơi nguyên động lực của nó, lựa cho được cơ hội, nắm cho được mấu chốt, khiến cho nó mất sức cương cường, thời dầu nó có thủ đoạn nữa mà cũng vô sở thi. Tượng như trị heo không cần trị ở nơi nanh mà cốt trị ở nơi thể của nó. Nó sở dĩ cương táo là vì nó có cái thể, đã cắt được cái thể của nó rồi, thời dầu có nanh cũng không hay cắn nữa (*Thế*: cái dải của giống vật).

Trừ người ác mà dùng bằng một cách lén cơ hội, ngự heo mạnh mà dùng bằng một cách thiên dãi, thực sự tuy khác nhau xa mà diệu dụng vẫn in như nhau, chỉ là có cơ quyền, có thì hội, tìm cho được cội gốc mà cắt cho hết rễ thời công phu khỏe mà hiệu quả lâu, nên Hào từ nói rằng: *Phân thí chi nha*.

Lục Ngũ súc chỉ được Cửu Nhị cũng như thế.

Tượng viết: *Lục Ngũ chi cát, hữu khánh dã.*

象曰: 六五之吉, 有慶也.

Tòng lai, những việc trì ác, thường chỉ dùng uy hình, lấy cách chết dọa dân mà dân không sợ chết, Ông Lão Tử có câu: *Dân bất úy tử, nại hà dĩ tử cụ chi* 民不喂死奈何以死懼之, nghĩa là dân vẫn không sợ chết mà hay gì cứ đem cách chết dọa dân.

Trì ác mà chỉ như thế thời càng trì càng vô công. Duy như Lục Ngũ biết rình cơ hội mà trị cho đến căn bản thời người trên không mệt, người dưới không đau mà tự nhiên phong di tục cách, chính là hạnh phúc cho thiên hạ vậy.

6. Thượng Cửu: *Hà thiên chi cù hanh.*

上九: 何天之衢亨.

Hào này cũng lấy nghĩa bằng toàn quẻ thời đại thuộc về Đại Súc, súc từ hào Sơ súc lên, súc đến Thượng Cửu là súc chi cực, súc đã cực rồi, tức nhiên phải tán, tán cho đến cực kì rộng thời rất hanh thông nên Hào từ nói rằng: *Hà thiên chi cù hanh* (*Cù*: đường; *thiên cù*: đường trời). Ở giữa chốn hư không bát ngát, mây bay chim liệng, cực kì tự do nên nói rằng: *Thiên cù hanh*.

Chữ *Hà* là lời than tán, cũng là lời mừng, ý như nói rằng: Chà chà! Sao mà đường trời thông thái đến thế ru!

Hào này là đạo súc chi biến. Súc nguyên nghĩa là chỉ, chỉ chi cực tất nhiên lưu thông; lưu thông đến vô

cùng, tất nhiên thiên cù hanh.

Tượng viết: Hà thiên chi cù hanh, đạo đại hành dã.

象曰：何天之衢亨，道大行也。

Sao lại nói bằng *Thiên chi cù là* mặt trước không ai đón ngăn, mặt sau không ai xô đẩy, tứ bề thông suốt, đường lối đi rất rộng lớn đó vậy.

PHỤ CHÚ: Toàn sáu hào quẻ Đại Súc, chiếu ứng với nhau là một lệ đặc biệt trong *Kinh Dịch*. Ba hào坎 Thượng là người có thể lực mà súc chỉ được người; ba hào 艮 Hạ là người thể lực non mà bị người súc chỉ.

Hào Sơ bị hào Tứ súc nên Sơ nói *lị dĩ* mà Tứ nói *đồng ngư chi cốc*; hào Nhị bị hào Ngũ súc nên hào Nhị nói *dur thoát phúc*, mà hào Ngũ nói *phân thi chi nha*.

Lị dĩ, thoát phúc là bị súc mà chịu thôi bộ. *Cốc ngư, phân thi* là súc người mà được thành công. Bốn hào ấy là trong thời đại còn Súc.

Duy đến hào Tam với hào Thượng thời hợp chí đồng tiến đã đành mà lại gặp thì vừa nhịp, súc cực tất thông nên *lượng mã trục* ở hào Tam, *thiên cù hanh* ở hào Thượng, cặp đôi lượng mã mà dong ruổi ở đường trời.

Súc đạo đến đây thời bao nhiêu những khí uất tích ở ngày xưa, đến bây giờ tứ thông bát đạt hết cả, nên Tượng Truyện kết thúc lấy một câu: *Đạo đại hành dã*, ngó lại câu *lị thiệp đại xuyên* ở trên Soán từ thời biết rằng: vượt qua sông lớn tất bước lên đường trời đó vậy, ý nghĩa thủ vị chiếu ứng nhau như thế.

27. QUÊ SƠN LÔI DI

Cần trên; Chấn dưới

Quẻ này là quẻ Sơn Lôi Di. Chấn hạ cũng là Nội Chấn. Cần thượng cũng là Ngoại Cần. Cần vi Sơn, Chấn vi Lôi, nên tên quẻ đọc bằng Sơn Lôi Di.

TỰ QUÁI

Tự quái: Vật súc nhiên hậu khả dưỡng, cố thụ chi dĩ Di, Di giả dưỡng dã.

序卦: 物畜然後可養, 故受之以頤, 頤者養也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Đại Súc tiếp lấy quẻ Di là vì có sao?
Súc nghĩa là súc tỵ, hề vật đã súc tỵ thời tất phải tính đến cách di (*Di*: nuôi; *súc tỵ*: chứa nhóm), và lại trước có chứa nhóm rồi, vậy sau mới nuôi được. Vậy nên sau quẻ Đại Súc tiếp lấy quẻ Di.
Chữ *Di* có hai nghĩa. Một nghĩa thuộc về động từ thời *Di* là nuôi, cũng nghĩa như chữ *dưỡng*: dưỡng tâm, dưỡng đức, dưỡng sinh, dưỡng nhân, tất thấy thuộc về nghĩa ấy. Lại một nghĩa thuộc về danh từ thời *Di* là toàn bộ cảm miệng. Theo về tượng quẻ, dưới Chấn, trên Cần một nét dương đỡ được hết, một nét dương trùm trên hết, chính giữa ngậm bốn hào âm, ngoài đặc mà chính giữa trống không; trên chỉ, dưới động, in như bộ miệng mép của người, thủ tượng bằng miệng người mà đặt tên quẻ bằng Di. Vì miệng người dùng để ăn uống mà nuôi người cho sống, nên lại có nghĩa *Di* là nuôi.

SOÁN TỪ

Di, trinh, cát, quan di, tự cầu khẩu thực.

頤貞吉, 觀頤, 自求口實.

Chữ Di ở đây, chỉ có nghĩa Di là nuôi, tất thấy loài người không một hạng người nào mà không cần sự nuôi. Nói riêng từ mỗi hạng người thời nuôi có hai phương diện khác nhau: Một phương diện là nuôi về phần hồn, một phương diện là nuôi về phần xác.
Nuôi đạo đức, nuôi tinh thần, nuôi tâm thuật, nuôi trí thức, nuôi chí khí, v.v. tổng chi là nuôi về phần linh hồn.
Nuôi thân thể, nuôi vật chất, nuôi khẩu phúc, nuôi hình thức, tổng chi là nuôi về phần xác thịt. Nói chung cả thấy loài người, thời một hạng người là nuôi được người, một hạng người thời người nuôi mình.
Nhưng vô luận hạng người nào, tổng chi thấy phải có hai phần nuôi như trên nói.

Tỉ như: nhà tôn giáo, nhà học vấn, nhà mỹ thuật, vẫn chú trọng về nuôi linh hồn mà cũng không bỏ được nuôi xác thịt. Nhà lao động, nhà nông, công, vẫn chú về nuôi xác thịt mà cũng phải nuôi cả linh hồn. Công dụng của chữ *Di* là rộng lớn đến thế.

Tuy nhiên, cũng là nuôi cả, nhưng mà trong phương pháp nuôi, với quy mô nuôi, có đường lối chính với đường lối bất chính.

Giả như: Nuôi linh hồn mà theo bằng lối mê tín huyền hoặc, ấy là bất chính; nuôi xác thịt mà theo bằng cách nô lệ ti tiện, hủy hoại lương tâm, ấy là bất chính.

Vậy nên, thánh nhân dạy cho rằng: *Di, trìn, cát*, nghĩa là công việc nuôi, vô luận thuộc về phần nào cùng tất phải được chính mới lành. Hễ cách nuôi được chính thời chắc là người có nhân cách.

Hễ nuôi không được chính, tất là người không nhân cách, chẳng những mình tự nuôi mình mà thôi, dầu đến nuôi người cũng phải cho chính; nuôi mình mà không chính là sụp mình vào hầm tiểu nhân; nuôi người mà không chính là dắt người vào vòng tiểu nhân, nên thánh nhân lại bảo rằng: Chỉ xem ở cách nuôi người, với cách tự cầu nuôi mình thời thiện, ác, cát, hung, có thể đoán trước được.

Quan di nghĩa là xem ở cách nuôi người. *Tự cầu khẩu thực* nghĩa là xem ở cách tự nuôi mình. Khẩu thực nghĩa là miệng mình ăn cho đầy đủ. Một chữ *quan* bao bọc cả năm chữ dưới.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: *Di, trìn, cát, dưỡng chính tắc cát dã. Quan di, quan kì sở dưỡng dã; tự cầu khẩu thực, quan kì tự dưỡng dã. Thiên địa dưỡng vạn vật, thánh nhân dưỡng hiền, dĩ cập vạn dân, Di chi thì, đại hĩ tai.*

彖曰：頤貞吉，養正則吉也。觀頤，觀其所養也；自求口實，觀其自養也。天地養萬物，聖人養賢已及萬民。頤之時大矣哉。

Soán viết: Di, trìn, cát, dưỡng chính tắc cát dã. Quan di, quan kì sở dưỡng dã; tự cầu khẩu thực, quan kì tự dưỡng dã.

Lời Soán nói rằng: *Di, trìn, cát* là nói chung cả thấy cách nuôi. Nếu nuôi hợp với chính đạo thời được lành. *Quan di* là xem những phương pháp thuộc về cách nuôi người vậy, *Tự cầu khẩu thực* là xem những cách tự nuôi mình vậy. *Sở dưỡng* là phương pháp nuôi người; *tự dưỡng* là nuôi mình, tất thấy có được chính, mới cát.

PHỤ CHÚ: Đọc Soán Truyện này nên tham khảo với chữ *dưỡng* ở sách *Mạnh Tử*. Thầy Mạnh có nói rằng: *Ngã thiện dưỡng ngô hạo nhiên chi khí* 我善養吾浩然之氣, nghĩa là: Ta khéo nuôi lấy chí rất lớn, rất cứng của ta.

Lại có câu nói rằng: *Dưỡng kì đại thể vi đại nhân, dưỡng kì tiểu thể vi tiểu nhân* 養其大體為大人, 養其小體為小人. Nghĩa là: Nuôi lấy phần thể lớn của mình là đạo nghĩa thời làm đại nhân, nuôi lấy phần thể nhỏ của mình là khẩu phúc thời làm tiểu nhân. Lấy những lời thầy Mạnh mà thích vào nghĩa chữ *Quan di* thời biết rằng: sở dưỡng mà hợp với đạo đại nhân thời khẩu phúc là phần nhẹ, đạo nghĩa là phần nặng; sở dưỡng mà chỉ theo cách tiểu nhân thời khẩu phúc quá chừng trọng mà đạo nghĩa quá chừng khinh. Sở dưỡng khác nhau chỉ ngần ấy mà kết quả xa nhau đến như một vực một trời.

Vậy nên, *Quan kì sở dưỡng, quan kì tự dưỡng*, chính là dạy khuôn mẫu quan nhân cho chúng ta đó vậy.

Thiên địa dưỡng vạn vật, thánh nhân dưỡng hiền, dĩ cập vạn dân, Di chi thì, đại hĩ tai.

Trên đây đã thích xong Quái từ, nay lại nói rộng đạo Di mà tán cho đến cực lớn. Đạo Di chẳng những mình với người tương đối mà thôi, lớn đến như trời đất, trời có đức nguyên mà sinh nở được vạn vật, đất có đức dày mà dung chở được vạn vật, vạn vật tất thấy nhờ trời đất nuôi mà phát dục được vô cùng. Đó là *di, trình* của thiên địa. Thánh nhân cũng vậy, vì tấm lòng dân giai ngô bào nên thường lo nuôi khắp cả vạn dân, nhưng thánh nhân có lẽ đâu từ người mà nuôi được cả rư? Nên phải kén chọn những người tài đức hơn trong một đời, chung ngôi trời với người hiền, lấy lộc trời nuôi người hiền mà những người hiền đó, gánh thay những trách nhiệm giáo dưỡng vạn dân cho thánh nhân. Vậy sau đức trạch nhân ân của thánh nhân tuyên bố đầm thấm khắp thiên hạ, như thế thời vạn dân thấy nhờ ơn thánh nhân nuôi. Đó là *di, trình* của thánh nhân. Đạo Di rộng lớn như thế, dầu thiên địa với thánh nhân, cũng chỉ là công dụng của đạo Di. Thế thời thì ở quẻ Di chẳng lớn lắm hay sao?

PHỤ CHÚ: Xem Tán Từ quẻ Di thời biết đạo lí Dịch, lời lẽ rất giản tắt, ý nghĩa rất bao la, chỉ một chữ Di là nuôi mà thiên địa thánh nhân cũng bao bọc vào trong chữ ấy. Nếu không phải dưỡng vạn vật thời có gì là thiên địa. Nếu không phải dưỡng hiền dĩ cập vạn dân thời có gì là thánh nhân; mở rộng ra đành như thế mà thất nhỏ lại cũng chỉ như thế.

Người ở đời vì có xác thịt mà cần phải sống, đã cần phải sống, tất cần có nuôi, nhưng nuôi tất phải cho chính. Nếu làm đạo tặc để mà nuôi làm gian ác để mà nuôi làm trâu ngựa cho người để mà nuôi, té ra chỉ vì một sự nuôi mà hủy hoại hết lương tâm của trời đất phú cho mình, ấy là *di bất trình* thời chắc phải hung; chúng ta đọc ba chữ *di bất trình* mà xét cho đến phản diện thời rõ thâm ý của thánh nhân lắm.

Tượng viết: Sơn hạ hữu lôi, Di, quân tử dĩ thận ngôn ngữ, tiết ẩm thực.

象曰：山下有雷，頤，君子以慎言語，節飲食。

Tượng Truyện đây, không lấy nghĩa bằng hình quẻ mà chỉ lấy bằng tượng quẻ (Cấn sơn, Chấn lôi), ở dưới núi có tiếng sấm chấn động thời giống sinh vật trong núi, nhờ được dương khí mà nứt mầm mọc chồi. Đó là tượng quẻ Di (*Di* có nghĩa là nuôi, lại có nghĩa là mép miệng).

Quân tử xem tượng quẻ Di mà nghĩ ra được cách nuôi thân, nuôi thân cần nhất là hai việc: Một là dưỡng đức, hai là dưỡng thể. Vì muốn dưỡng đức thời cần phải cẩn thận ở nơi nói phô. Vì muốn dưỡng thể thời phải dè dặt ở nơi ăn uống, ngôn ngữ thời làm sao cho được chính đáng, ẩm thực thời làm sao cho vừa thích nghi. Đó là đạo Di của quân tử.

PHỤ CHÚ: Thận ngôn ngữ, tiết ẩm thực là việc cần thiết nhất trong đạo dưỡng thân. Tục ngữ Tàu có câu: *Họa tòng khẩu xuất, bệnh tòng khẩu nhập* 禍從口出, 病從口入. Nghĩa là, tai vạ theo từ trong miệng phun ra, tật bệnh theo ở ngoài miệng nuốt vào. Là vì ngôn ngữ bất thận thời tai họa dễ sinh, ẩm thực bất tiết thời tật bệnh dễ sinh. Nhưng mà, chữ tiết, chữ thận, ý nghĩa rất sâu xa. Bảo rằng thận, há phải cầm miệng không nói đâu! Nói mà phù thế đạo, chính nhân tâm thời mới nói, nói mà như bài sớ xin chém bảy người tội nịnh của thầy Chu Văn Trinh. Đó là thận rất mực. Bảo rằng tiết, há phải bảo người ta kén ăn lựa uống đâu. Vì ăn mà hoại danh tiết, họa nước nhà thời không thêm ăn. Như ông Di, Tề không ăn lúa của nhà Chu, ông Chiêu Cày không ăn cỏ của Tây Sơn. Đó là tiết rất mực.

Cậu Chiêu Cày là con cháu di thân đời Lê, gặp lúc Tây Sơn cướp Lê, cậu khởi binh đánh Tây Sơn, sau Tây Sơn đánh bắt sống được cậu, đem thịnh soạn đãi cậu toan dỗ cậu, cậu đập đồ đồ ăn của Tây Sơn. Tây Sơn bắt cậu bỏ ngục, cậu tuyệt thực đến bảy ngày mà không chết, sau người nhà cậu đưa khoai vào

cho cậu, cậu mới ăn. Cậu trong ngực có thơ rằng: *Thượng hỷ hữu thân trinh khổ tiết, bất sâu vô mễ chữ cam chư* 尚喜有身貞苦節, 不愁無米[●]甘藉, nghĩa là: May hãy có thân dành tiết đáng, sợ gì không gạo sẵn khoai nhà.

Sau, khi Tây Sơn bắt cậu ra chém, lâm hình, cậu có thơ tuyệt mạng rằng: *Báo quốc vô trường sách, tùy thân hữu đoản đao, cử đầu Hồng Lĩnh thượng, cửu thập cửu phong cao* 報國無長策, 隨身有短刀, 舉頭鴻嶺上, 九十九峯高. Nghĩa là: Roi dài đau nước huyệt, dao vẫn quyết thân liều, ngấc đầu trên núi Hồng, chín chục chín hòn cao.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Xả nhĩ linh quy, quan ngã đoá di, hung.

初九: 舍爾靈龜, 觀我朵頤, 凶.

Xả: bỏ; *linh quy*: con rùa thiêng; *đóa*: đủ thong; *di*: cắn mép; *đóa di*: đủ thong cắn mép. Linh quy là giống chỉ nuốt hơi mà không ăn, ví dụ bằng linh trí của người minh. Đóa di tượng người thấy đồ ăn mà thèm nên đủ thong cắn mép xuống.

Sơ Cửu thể dương tài cương, vẫn có bộ óc khôn sáng, đáng lẽ lấy mình nuôi được mình mà không cần trông ai nuôi mình, chẳng dè Sơ lại trái thế. Vì ở trên có Lục Tứ âm nhu mà có thể lục. Sơ thượng ứng với Tứ: vì tư tình bắt buộc, lấy mình là dương mà hăm hờ theo âm, ấy là nhân dục thắng đến nỗi thiên lí vong, thành ra một cách cầu dưỡng không chính đáng, nên thánh nhân quá ghét Sơ mà giả thiết ra lời Lục Tứ nhiếc Sơ. Nói rằng: *Xả nhĩ linh quy, quan ngã đoá Di*. *Nhĩ* chỉ bản thân Sơ; *ngã* chỉ hào Tứ. Ý như Tứ nhiếc Sơ rằng: Sơ ơi mày bỏ óc khôn linh quy của mày, cứ dòm vào ta mà thong cắn xuống, thiết là quá xấu. Nghĩa Hào từ này chỉ thích mặt chữ thời như thế, nhưng lấy nghĩa mà nói tắt lại thời là tức giận cho Sơ mà trách rằng: Bỏ linh hồn khôn của mày mà chỉ chăm chỉ ở phần nuôi xác thịt, có gì là tốt đâu. Hễ nghiên cứu Hào từ *Kinh Dịch*, thấy nên ý hội như thế, mới là biết học Dịch.

Tượng viết: Quan ngã đoá di, diệc bất túc quý dã.

象曰: 觀我朵頤, 亦不足貴也.

Sơ Cửu dương cương, dương vẫn đáng quý, nhưng mê hoặc vì tư dục mà đến nỗi quan ngã đoá di, dầu có tài dương cương, cũng không gì đáng quý.

PHỤ CHÚ: Thầy Mạnh có câu: *Ẩm thực chi nhân, tắc nhân tiện chi hĩ* 飲食之人, 則人賤之矣, nghĩa là: Người mà chỉ chăm chỉ bằng ăn uống thời người ta khinh tiện mình vậy. Tục ngữ cũng có câu: “Miếng ăn là miếng nhục”, cũng là nghĩa hung ở hào này.

2. Lục Nhị: Diên di, phát kinh, vu khuru di, chinh hung.

六二: 顛頤, 拂經于丘頤, 征凶.

Lục Nhị bản thân âm nhu, không tài độc lập mà tự dưỡng lấy mình nên phải cầu dưỡng với hai hào dương (Trong quẻ chỉ có hai hào dương là Sơ với Thượng). Nhị đã âm nhu phải cần dưỡng với Sơ dương cương.

Nhưng khổ vì Sơ là hào ở dưới mình, Nhị ở trên Sơ mà trở lại xuống cầu dưỡng với Sơ thời té ra trái mất lí thường trong thiên hạ. Bởi vì lẽ thường chỉ có kẻ trên nuôi kẻ dưới, không bao giờ bắt kẻ dưới

nuôi kẻ trên nên nói rằng: *Điên di, phật kinh*. (*Điên*: đảo lộn; *phật*: trái; *kinh*: lẽ thường; *vu*: đi lên). Nhị ở trên mà lại đảo lộn xuống cầu dưỡng với Sơ, tức là trái mất lẽ thường.

Đến như hào dương cương ở trên cao là Thượng Cửu, Nhị đã không lẽ cầu dưỡng với Sơ thời tất phải cầu dưỡng với Thượng.

Nhưng Thượng có phải chính ứng với Cửu Nhị đâu, người đã không phải đồng đức đồng chí với mình mà qua cầu người dưỡng, tất nhiên bị người khinh nhục, kết quả là xấu mà thôi. Nên lại nói rằng: *Vu khuru di, chinh hung* (*Khuru*: cồn cao mà ở ngoài xa, tỉ dụ bằng Thượng Cửu), ý nói rằng: Cầu dưỡng ở Thượng Cửu trên cao thời tiến lên mà mắc lấy xấu.

Thích tóm lại, toàn cả chín chữ có hai câu nghĩa là cầu dưỡng với Sơ thời điên đảo mà trái lẽ thường, cầu dưỡng với Thượng thời bước lên mà mắc lấy xấu đó vậy.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc Hào từ này thời biết rằng: nhân cách rất quý hóa là có tài năng tự dưỡng, tức là cá nhân độc lập. Nếu mình không sức tự dưỡng mà phải đi cầu dưỡng ở người thời cầu với kẻ trên mình, cũng chỉ tỏ rõ ra cách hư hèn nên *Kinh Thi* quý trọng thơ Phật đàn mà có câu: *Bỉ quân tử hề, bất tổ xan hề* 彼君子兮, 不素餐兮, nghĩa là: Người quân tử kia, chỉ tự nuôi bằng sức của mình mà không chịu ăn cơm không của ai bao giờ (*Tổ xan* nghĩa là ăn cơm không).

Đến như câu: *Bất lao động giả, bất đắc thực* 不劳动者, 不得食, cũng là thế.

Tượng viết: *Lục Nhị, chinh hung, hành thất loại dã.*

象曰: 六二征凶, 行失類也. 象曰: 六二征凶, 行失類也.

(*Hành* là thích nghĩa chữ *chinh*; *thất loại* nghĩa là âm, dương khác loại).

Lục Nhị đi theo Thượng mà mắc lấy hung, vì Thượng vẫn không phải bè bạn với Nhị, Nhị qua cầu dưỡng, hung là phải rồi.

PHỤ CHÚ: Lục Nhị âm nhu trung chính, theo thường lệ ở quẻ khác, phần nhiều được cát mà sao ở đây thời lại hung. Đó là thì nghĩa của Dịch phải như thế. Ở về thời đại quẻ Di thời quý trọng nhất là hay dưỡng nhân hoặc là hay tự dưỡng. Nhị âm nhu không tài dưỡng nhân, lại không đủ sức tự dưỡng. Theo về thì nghĩa Di, tất nhiên phải hung. Đó cũng là một lẽ tùy thì ở Dịch.

3. Lục Tam: Phật di, trinh hung, thập niên vật dụng, vô du lợi.

六三: 拂頤, 貞凶, 十年勿用, 無攸利.

Trên Soán từ đã có câu: *Di trinh cát*. Vậy thời đạo Di tất phải chính mới được cát.

Lục Tam bản chất đã âm nhu mà xử vào vị Tam lại bất trung, bất chính. Và lại ở cuối cùng thể Chấn là động chi cực, một hạng người bất trung chính mà lại hỉ động không chịu ngồi an, thấy đâu có ăn thời đâm đầu vào đó. Thế là trái hẳn đạo chính của Di nên Hào từ rất xấu (*Phật di trinh* nghĩa là cách nuôi của Tam trái hẳn với đạo chính). Như thế tất phải hung. Mà kết quả trót đời người của Tam không bao giờ tốt, và cũng không làm gì nên.

Chữ Thập là kẻ sổ chi chung, không phải hạn định mười năm mà thôi.

Tượng viết: *Thập niên vật dụng, đạo đại bội dã.*

象曰: 十年勿用, 道大悖也.

Hào từ sở dĩ nói rằng: Thập niên vật dụng là vì đường lối của Lục Tam di đó quá chừng trái nghĩa lý vậy. (Bội: trái; *Đại bội*: trái hung).

PHỤ CHÚ: Ba hào ở Nội Quái quẻ Di, vì có sao thấy mắc lấy hung. Vì ba hào này thuộc về Chấn thể nên có tính hay động mà tất thấy có ý cầu dưỡng với người. Thế là trọng khẩu phúc mà khinh đạo nghĩa. Vậy nên thánh nhân răn cho chữ *hung*. Thế thời chúng ta cầu dưỡng nên thế nào thời nên ngăn nghĩ ở ba chữ *di trình cát*.

4. Lục Tứ: Diên di, cát, hổ thị đàm đàm, kì dục trực trực, vô cữu.

六四: 顛頤, 吉, 虎視眈眈, 其欲逐逐, 無咎.

Tòng lai, người trên cầu nuôi với người dưới, theo về thường lý vẫn có thể diên đảo, trước kia hào Nhị diên di mà hung, vẫn vì trái với đạo thường, nhưng Dịch đạo là cốt biến hóa tùy thì tùy địa mà khác nhau.

Lục Tứ tuy bản chất âm nhu, nhưng sở xử đắc chính, nguyên là một người tốt. Lại được ở vào vị Thượng Quái, được hào Ngũ đồng đức tương tín, lại là một người có địa vị tôn quý. Thế là đã có đức tốt, lại ở vị tôn, đương thời đại Di gặp được người chính ứng với mình là Sơ Cửu có đức dương cương ở hạ vị. Tứ ứng với Sơ biết trọng đạo nghĩa mà quên thế vị mình, hay ti hạ mình mà cầu dưỡng với hào Sơ. Thế là *diên di*, nhưng vì Tứ biết khuất kỉ hạ hiên nên Sơ cũng đem hết tài đức của Sơ mà giúp nuôi cho Tứ. Tứ nhờ Sơ mà công thành danh lập, kết quả được cát.

Tuy nhiên, Tứ là địa vị đại thần cận quân, sở dĩ cầu dưỡng chẳng phải cầu dưỡng một mình mà thôi, còn mong dưỡng được cả thiên hạ nữa vậy. Phạm vi cầu dưỡng đã rộng lớn như thế thời tất phải cầu dưỡng cho đến chốn đến nơi. Tượng như *hổ thị đàm đàm, kì dục trực trực*.

Đàm đàm: chăm chăm, hình dung tinh thần của hào Tứ dòm xuống hào Sơ; tượng như hổ thời dòm xuống mà lại dòm thời chuyên. *Trực trực*: tiếp tục luôn, hình dung tâm chí Tứ cầu với Sơ luôn luôn mà không chán.

Nhưng vì địa vị Tứ là quý, địa vị Sơ là tiện, dĩ quý há tiện, thường sợ chí hướng không được chuyên nên nói rằng: *Hổ thị đàm đàm* là bảo cho phải hạ mà chuyên nhất, nhân tổn cầu ích, thường sợ vì cầu có gián đoạn nên nói rằng *kì dục trực trực* là dặn cho cầu phải thường tiếp tục. Tứ nếu được như thế thời vô cữu.

Tượng viết: Diên di chi cát, thượng thí quang dã.

象曰: 顛頤之吉, 上施光也.

Lục Tứ diên di mà được cát là bởi vì âm nhu ở ngôi trên lại được bậc dương cương ở dưới giúp công việc nuôi dân cho mình thời ơn đức của người trên càng tràn trề rức rõ khắp thiên hạ.

PHỤ CHÚ: Nhị diên di, Tứ cũng diên di, thấy là kẻ trên cầu nuôi với người dưới mà cát hung lại khác nhau là có sao? Bởi vì Nhị sở cầu là cầu nuôi về phần khẩu phúc, Tứ sở cầu là cầu nuôi về phần đức nghĩa, Nhị sở cầu là như cách Ngụ Công cầu ngọc với Ngụ Thúc, Tứ sở cầu như vua Thành Thang cầu tài đức với ông Y Doãn, thấy là kẻ trên cầu với người dưới mà cát hung khác nhau vậy.

Đó là chân lý của Dịch học.

5. Lục Ngũ: Phật kinh, cư trình, cát, bất khả thiệp đại xuyên.

六五: 拂經, 居貞吉, 不可涉大川.

Lục Ngũ ở về thời đại Di, xử vào vị nguyên thủ trong một nước, chính là có trách nhiệm phải nuôi người một nước, nhưng vì tài chất âm nhu, không thể lấy sức một mình mà gánh nổi trách nhiệm, tất phải nhờ cậy vào thầy hiền bạn tốt, lấy tài đức người mà giúp đỡ thêm cho mình. Như thế, theo về thường lí thời như có lẽ trái. Bởi vì mình là người có quyền nuôi người mà trở lại nhờ người nuôi mình, chẳng phải trái thường hay sao? Nên nói rằng: *Phật kinh*. Tuy vậy mặc dầu, nhưng không ngại gì, lấy thế vị quốc trưởng mà hay tôn đức lạc đạo cầu nuôi với thầy hiền bạn tốt, vẫn là đạo lí đương nhiên.

Lục Ngũ cầu dưỡng với Thượng Cửu chính hợp với đạo lí ấy nên thánh nhân lại dặn cho rằng: Đã biết tín nhiệm hiền thần, tất phải cầm lòng kiên cố, một mực tín nhiệm tự chí chung.

Cư trình nghĩa là cố giữ được chính mà bền thời tốt lành, nhưng còn sợ có một lẽ lấy mình là người nguyên thủ trong một nước mà tài nhu sức yếu, phải ỷ lại vào bậc cương hiền, gặp lúc thiên hạ thái bình vẫn có lẽ nhờ người nên việc. Nếu gặp lúc gian nan biến cố thời e không khỏi nguy nên lại nói rằng: *Bất khả thiệp đại xuyên*. Nghĩa là, tài hèn như Lục Ngũ không thể trụ nổi lúc gian hiểm.

PHỤ CHÚ: Chữ Phật kinh này với chữ Phật kinh ở hào Nhị khác nhau: Hào Nhị là kẻ trên cầu nuôi với kẻ dưới nên trái với lẽ thường, hào Ngũ là có thể lực nuôi người mà trở lại nhờ người nuôi, cũng là trái với lẽ thường. Nhưng Nhị phạt kinh mà hung là vì cầu nuôi với kẻ dưới mà chỉ cầu nuôi một mình thế thời hung, Ngũ phạt kinh mà cát là vì cầu nuôi với người đạo đức mà lại cầu nuôi cả thiên hạ, thế thời cát.

Vậy mới biết, tư với công khác nhau thời họa với phúc cũng xa nhau. Đó là thâm ý của thánh nhân.

Tượng viết: *Cư trình chi cát, thuận dĩ tòng thượng dã.*

象曰: 居貞之吉, 順以從上也.

Nghĩa câu: Cư trình cát là bảo cho hào Ngũ phải kiên cố thuận tòng với Thượng Cửu vậy.

6. Thượng Cửu: Do di, lệ cát, lợi thiệp đại xuyên.

上九: 由頤, 厲, 吉, 利涉大川.

Thượng Cửu có đức dương cương mà ở vị trên hết quẻ Di chính là một bậc người làm thầy cho vị quốc trưởng, hào Ngũ có thể lực quốc trưởng mà một mực nhu thuận theo Thượng Cửu, ỷ lại vào Thượng Cửu để nuôi thiên hạ, ấy là Thượng Cửu đem thân gánh việc nuôi thiên hạ, thiên hạ ai nấy cũng bởi nhờ Thượng Cửu mà được đầy đủ sự nuôi.

Tuy nhiên, trách nhiệm ngàn ấy lớn, địa vị ngàn ấy cao, danh vọng ngàn ấy trọng, há phải ăn ngon ngồi khỏe mà làm được xong đâu! Nên thánh nhân lại có lời răn cho rằng: *Lệ, cát*. Lệ, cát nghĩa là xử vào địa vị như Thượng Cửu tất phải thường lo lắng sợ hãi, xem bằng nguy lộ thời mới được cát.

Hễ mình tự nguy bao nhiêu thời thiên hạ càng được yên bấy nhiêu, dầu khi bình yên vô sự đành nhờ mình sắp đặt đã xong, rồi có khi nội loạn ngoại ưu tình hình phát hiện, tất cũng phải tự hi sinh thân mình, đề chống chọi cho được an toàn. Tượng như vượt qua sông lớn mà vẫn được thân thuận.

Tượng viết: *Do di, lệ cát, đại hữu khánh dã.*

象曰: 由頤. 厲吉, 大有慶也.

Thượng Cửu gánh trách nhiệm nuôi thiên hạ mà lại hay tiểu tâm kính úy, trải qua *lệ* mà đến chốn *cát*. Lúc bấy giờ chẳng những Lục Ngũ được nhờ mà thôi mà lại khắp cả thiên hạ thấy được nhờ, phúc khánh như thế, thiệt lớn lắm vậy.

PHỤ CHÚ: Bàn tóm lại, sáu hào quẻ Di, ba hào dưới là nhờ người nuôi cho mình, ba hào trên là có trách nhiệm phải nuôi người. Vì thế nên ba hào trên thấy được cát.

Lục Ngũ sở dĩ được cát là đúng với câu: *Dưỡng hiền dĩ cập vạn dân*.

Nhưng Lục Ngũ nhờ Thượng Cửu mà được cát nên đến hào Thượng, thánh nhân tán cho rằng: *Đại hữu khánh dã*.

Tòng lai, tâm sự thánh hiền, lấy họa phước thiên hạ làm họa phước giữa mình.

Xưa ông Phạm Văn Chính có câu rằng: *Sĩ đương tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc* 士當先天下之憂而憂, 後天下之樂而樂.

Nghĩa là: Bản phận của một người sĩ nên trước khi thiên hạ chưa biết lo mà mình lo sẵn cho thiên hạ, đó là đúng với chữ *lệ* ở Hào từ Thượng Cửu. Sau khi thiên hạ đã vui vẻ rồi mà mình mới vui chung với thiên hạ, đó là đúng với chữ "Khánh" tượng từ Thượng Cửu.

Chúng ta đọc Dịch nên khâm hoài mở cho rộng, nhãn quang phóng cho xa, chớ nên bo bo cầu dưỡng khẩu phúc với người, như ba hào dưới quẻ Di, dầu thánh nhân không nói hung chúng ta cũng nên nhận làm xấu hổ.

28. QUÊ TRẠCH PHONG ĐẠI QUÁ

Đoái trên; Tồn dưới

Quẻ này là quẻ Trạch Phong Đại Quá. Tồn hạ cũng là Nội Tồn; Đoài thượng cũng là Ngoại Đoài. Đoài trạch, Tồn phong, nên tên quẻ đặt bằng Trạch Phong Đại Quá.

TỰ QUÁI

Tự quái: Di giả dưỡng dã, bất dưỡng tắc bất khả động, cố thụ chi dĩ Đại Quá.

序卦: 頤者養也, 不養則不可動, 故受之以大過.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Di tiếp lấy quẻ Đại Quá là vì có sao?

Trên đây là quẻ Di. Di nghĩa là nuôi, tất nhiên thành, sau khi thành rồi tất nhiên động, động thời nảy ra quá. Hễ là vật thì đã được nuôi.

Đại Quá là việc lớn quá, vì có nuôi rồi, vậy sau mới có việc lớn quá. Vậy nên, sau quẻ Di tiếp lấy quẻ Đại Quá. Đại Quá có hai nghĩa: Một nghĩa là phần đại nhiều quá. Theo như thể quẻ, dương đến bốn hào, âm chỉ hai hào. Dương là đại, dương nhiều hơn âm, thế là đại quá. Lại một nghĩa là lớn quá. Tỉ như: Đạo đức, công nghiệp của thánh hiền lớn quá hơn người, thấy là đại quá.

Chữ *quá* phản đối với chữ bất cập. Đại Quá là công việc quá chừng lớn.

Sử Kí có câu: *Duy phi thường chi nhân, nãi hữu phi thường chi sự; phi thường chi sự dĩ đãi phi thường chi nhân, phi thường chi sự, phi thường nhân chi sở năng biện dã* 惟非常之人, 乃有非常之事; 非常之事以待非常之人; 非常之事, 非常之人之所能辨也.

Nghĩa là: Tất có người phi thường, mới làm nên việc phi thường mà những việc phi thường tất phải chờ đến người phi thường. Bởi vì những việc phi thường, quyết không phải những hạng người thường làm nổi. Đó chính là nghĩa chữ Đại Quá.

Nhưng hễ việc mà gọi bằng Đại Quá, theo về đạo lí vẫn không phải quá, chỉ vì việc đó, người trong đời ít khi thấy, vả lại ít người làm nên nên gọi bằng Đại Quá.

PHỤ CHÚ: Quẻ Đại Quá ở sau quẻ Di, rất có ý hay. Xưa nay thánh hiền hào kiệt, trước khi chưa làm việc đại quá, tất phải tiềm tàng ẩn súc, trải biết bao nhiêu thì giờ súc dưỡng. Súc dưỡng có đầy đủ vậy sau phát triển mới được lớn lao.

Xưa nay tuyệt chưa thấy ai không súc dưỡng mà làm nên đại quá. Ông Y Doãn cày ở Hữu Sấn, hơn nửa đời người tụng thi độc thư vui đạo Nghiêu Thuấn. Vậy sau giúp vua Thang đánh Kiệt an dân.

Ông Gia Phú Nhĩ (Camillo Beuso đi Cayour) cũng cày ruộng đọc sách, âm thầm nghiên cứu lẽ xưa việc nay hơn mười năm. Vậy sau làm nên sự nghiệp thống nhất Ý Đại Lợi.

SOÁN TỪ

Đại Quá, đồng nào, lợi hữu du vãng, hanh.

大過, 棟橈, 利有攸往, 亨.

Soán từ đây chỉ lấy nghĩa bằng thể quẻ.

Toàn quẻ bốn dương ở chính giữa, hai âm ở hai đầu. Dương quá ở cường, âm quá ở nhược, tượng như cây gỗ làm cột, chính giữa quá lớn mà cội ngọn quá bé, thành ra trung cường mà bản mặt nhược, tất nhiên đứng không thẳng mà cong ẹo nên thủ tượng bằng đồng nào.

(Đồng nghĩa là cây cột; nào nghĩa là cong ẹo). Thủ tượng tuy như thế, nhưng mà âm nhược dương cường, chính là quân tử thịnh, tiểu nhân suy, thế đạo dương lúc bấy giờ chính là cơ hội làm nên sự nghiệp lớn, nên nói rằng: *Lợi hữu du vãng hanh*.

PHỤ CHÚ: Soán từ hai quẻ này, hai câu lấy hai nghĩa, câu đồng nào lấy riêng một nghĩa, chỉ nói trung cường mà bản mặt nhược, tất nhiên gánh không nổi nặng. Còn như câu: Lợi hữu du vãng, hanh, lại lấy riêng một nghĩa, chỉ nói âm nhược, dương cường thời là quân tử đạo trưởng nên lợi hữu du vãng mà lại hanh; trong thiên hạ đã có người tài khả hữu vi thời chẳng việc gì là bất khả vi. Đó chính là nghĩa Đại Quá.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Đại quá, đại giả quá dã. Đồng nào, bản mặt nhược dã, cương quá nhi trung, tổn nhi duyệt hành, lợi hữu du vãng, nãi hanh. Đại Quá chỉ thời đại hĩ tai.

彖曰: 大過, 大者過也. 棟橈, 本末弱也, 剛過而中, 巽而說, 行利有攸往, 乃亨. 大過之時 大矣哉.

Soán viết: Đại quá, đại giả quá dã.

Đây là lấy thể quẻ, thích nghĩa tên quẻ. Đại giả là chỉ vào bốn hào dương, dương hào quá nhiều nên nói rằng: *Đại giả quá dã*.

Đồng nào, bản mặt nhược dã.

Bản là hào dưới hết quẻ, tức là Sơ Lục; mặt là hào trên hết quẻ, tức là Thượng Lục. Sơ, Thượng hai hào thấy là hào âm, âm thời hèn yếu, tượng như một cây gỗ, dưới gốc trên ngọn hèn yếu nên đỡ không được cột đứng, thế là *bản mặt nhược*, sở dĩ đồng nào.

Cương quá nhi trung, tổn nhi duyệt hành, lợi hữu du vãng, nãi hanh.

Ở đây lại nói bằng đức quẻ. Hai hào ở chính giữa Nội Quái. Ngoại Quái là hào Nhị, hào Ngũ. Ở về thời Đại Quá vẫn là dương cương có thịnh quá, nhưng mà Nhị, Ngũ thấy đắc trung, ấy là *cương quá nhi trung*. Lại theo về thể hai quẻ: Tổn hạ là có tính tổn thuận, Đoài thượng là có tính hòa duyệt, ấy là dùng bằng cách vừa tổn thuận vừa hòa duyệt mà đi làm việc đời. Về đời Đại Quá mà đủ cả ngần ấy đức như trên nên nói *lợi hữu du vãng* mà được hanh thông.

PHỤ CHÚ: Trong câu *lị hữu du vãng, nãi hanh*, chữ *nãi* rất có ý nghĩa. Ý thánh nhân nói rằng: Tuy ở vào thời Đại Quá, nhưng không phải ngồi nghe khí số mà thôi, tất phải đem những tài đức như trên kia, mà thi thố phát triển một cách vừa lớn vừa xa, như thế mới hanh thông được. Chữ *nãi* này cũng nghĩa như chữ *nãi* ở câu: *Hữu dụng đức nãi đại*.

Đại Quá chi thì đại hĩ tai.

Chữ Đại Quá bao bọc rất lớn. Tức như trải qua đời ấp tởn mà đổi làm cuộc chinh tru như đời Thang, Võ, trải qua đời quân chủ mà đổi ra làm dân chủ như cuộc cách mệnh ở nước Pháp, ở giữa nước Bà La Môn giáo mà đặt lập nên Phật giáo như Đức Thích Ca, ở giữa nước đế quốc, quốc gia chủ nghĩa mà lập thành Chính Phủ Xã Hội như ông Liệt Ninh (Lenine, Vladimir Ilich Oulianov), thấy là công việc đại quá nhân mà cũng duy một bậc người có tài đại quá nhân mới làm nên, nhưng tất cũng phải đúng thì tiết. Nếu có tài đại quá nhân mà chưa gặp thời Đại Quá, tất nhiên cũng làm không xong. Duy có gặp thời Đại Quá thời người ta có tài đại quá, mới làm được nên những công việc đại quá. Xưa nay những người toàn Càn chuyên Khôn, hân thiên yết địa, có ai không đúng vừa thì mà làm được đâu nên thánh nhân có lời tán rằng: To lớn rồi vậy thay, Thì của Đại Quá!

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Trạch diệt mộc, Đại Quá. Quân tử dĩ độc lập bất cự, độn thế vô muộn.

象曰：澤滅木，大過。君子以獨立不懼，遯世無悶。

Theo như thể quẻ, ngoại Đoài tượng là nước chằm, nội Tốn tượng là cây gỗ, Trạch ở trên Mộc, tượng là nước chằm ngập lụt cây, ấy là tượng quẻ Đại Quá. Quân tử xem tượng ấy nên phải có đức nghiệp hành vi cho đại quá nhân. Hễ việc gì đúng với đạo nghĩa mà bốn phận mình phải làm thời dầu thiên hạ xô đổ về một phe mà quân tử đứng trơ một mình, cũng không sợ hãi. Hễ việc gì trái với đạo nghĩa, dầu có hợp mắt thế tục nhưng quân tử chẳng thèm làm, âu là tránh quách đời mà không chút buồn bã; được như thế, mới là phẩm hạnh khí tiết trác tuyệt trong một đời. Đó là Đại Quá của quân tử.

PHỤ CHÚ: Tám chữ *độc lập bất cự, độn thế vô muộn* vẫn chung cho một hạng quân tử mà thủ đoạn có khác nhau; việc gì đáng làm, dầu toàn thiên hạ không ai làm mà mình cứ làm, xông vào nguy hiểm mà chẳng kinh, mắc lầy dèm chê mà chẳng quản. Đó là một cách độc lập mà bất cự. Việc gì không đáng làm, dầu toàn thiên hạ thấy làm mà mình không chịu làm, mình đã trái với mắt thế tục thời âu là bỏ tục trốn đời mà tinh thần được tự do tự tại. Đó là một cách độn thế vô muộn. Đức Khổng Tử có nói rằng: *Dũng giả bất cự, nhân giả bất ưu*勇者不懼, 仁者不憂. Mạnh Tử có nói rằng: *Uy vũ bất năng khuất, bần tiện bất năng di*威武不能屈, 貧賤不能移. Chính đúng với nghĩa Tượng Truyện đây.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: *Tạ dụng bạch mao, vô cự.*

初六: 藉用白茅, 無咎.

Quẻ này thuộc về thời Đại Quá, sáu hào trong quẻ, tất cả người ở vào thời đại ấy. Ở thời Đại Quá, ai cũng muốn làm việc đại quá, nhưng Sơ Lục mới bắt đầu vào thời Đại Quá, và lại âm nhu tổn thể, xử vào địa vị dưới hết, đức đã mỏng, sức lại hèn mà lại vô vị, dầu muốn làm việc đại quá nhưng lực bất tòng tâm, miễn cưỡng mà làm, tất nhiên đổ bể, nên thánh nhân răn cho rằng: Sơ ơi! Sơ có muốn ra gánh việc lớn trước hãy lo lấy tiểu tâm làm cơ sở, dưỡng cho nên đức kính cẩn. Ví như, có một giống đồ không dám đặt xuống dưới đất mà dùng mao trắng kê lót nó, biết kính cẩn như thế, may khỏi tội lỗi.

(Tạ: kê lót; *bạch mao*: chùm sàng trắng).

Hệ tử thích nghĩa hào này rất rõ. Xin dịch ra đây:

Hệ tử nói rằng: Nếu đặt giống nó ở giữa đất cũng đã được rồi, mà còn dùng bạch mao kê lót nó, có sợ gì đổ bể nữa đâu, kính cẩn rất mực là như thế. Ôi! Giống mao kia, vật tuy bạc mà biết dùng cho đúng thời cũng đáng trọng, người ta ra làm việc đời mà kính cẩn như cách ấy thời chắc không lỗi.

Tượng viết: *Tạ dụng bạch mao, nhu tại hạ dã.*

象曰: 藉用白茅, 柔在下也.

Sơ Lục sở dĩ quá ở cẩn thận như thế, bởi vì bản thân mình âm nhu lại ở vị ti hạ nên phải cẩn thận như cách tạ dụng bạch mao vậy.

2. Cửu Nhị: *Khô dương sinh đề, lão phu đắc kì nữ thê, vô bất lợi.*

九二: 枯楊生梯, 老夫得其女妻, 無不利.

Cửu Nhị là hào dương cương mà ở vào vị Nhị thời là dụng nhu mà đặc trưng, có tài đặc trưng dụng nhu nên biết mượn nhu giúp cho cương.

Ở vào thời Đại Quá, nếu quá ở cương tất nhiên thái cương tắc chiết. Duy hào Nhị biết dụng nhu mà lại thân cận với Sơ âm, dương hợp với âm thành ra cương, nhu tương tế, khỏi mắc hại bằng quá cương, tượng như ngành dương đã khô mà sinh được rễ mới. Rễ mới đã nảy nở ở dưới thời nhánh lá cũng vinh thịnh ở trên.

Lại còn có một tượng nữa, Cửu Nhị là cương hào mà kết hợp với Sơ nhu, tượng như người trai đã già mà lấy được người vợ còn trẻ tuổi. Nếu cô dương thời bất năng sinh, bây giờ lão phu mà đắc nữ thê thời chắc nên công sinh dục, đủ cả hai tượng ấy thời là rễ nứt nở mà ngành tươi, âm dương giao mà sinh dục thỏa, không điều gì bất lợi.

Tượng viết: *Lão phu nữ thê, quá dĩ tương dữ dã.*

象曰: 老夫女妻, 過以相與也.

Cửu Nhị là cương quá mà làm thân với Sơ âm. Sơ là âm còn non, tượng như chồng già mà lấy vợ quá trẻ, tương dự với nhau bằng một cách quá vậy. (*Quá* nghĩa là khác thường).

Tòng lai, chồng già vợ cũng già, vợ trẻ chồng cũng trẻ, đó là lẽ thường. Bây giờ chồng già mà vợ còn con gái là khác với lẽ thường nên nói rằng Quá.

(*Tương dữ*: thân thiết với nhau).

3. *Cửu Tam: Đổng não, hung.*

九三: 棟橈, 凶.

Hễ ở vào thời Đại Quá, lấy công nghiệp đại quá, tất phải hạ người cương, nhu đặc trung mà lại có người giúp đỡ với mình thời mới làm nổi.

Kia Cửu Tam đã dương cương lại xử vào vị dương cương là một hạ người cương cường chi quá, lấy tính cương cường tự dụng mà ở vào đời Đại Quá, toan làm công việc Đại Quá, chắc phải hỏng ngay, nên Hào từ nói rằng: *Đổng não, hung*, nghĩa là: Không thể gánh nổi việc nặng, tượng như cây cột yếu, thế tất cong ẹo.

Nguyên lai, đạo lí trong thiên hạ, hễ đã quá cương, tất nhiên gãy, quá cương như Cửu Tam mà đem ra gánh việc nặng ở thời Đại Quá, tất nhiên mắc họa cột xiêu nhà đổ, nên đoán rằng *hung*.

PHỤ CHÚ: Chung hai chữ *đổng não*, Soán từ với Cửu Tam in nhau, nhưng Soán từ thủ nghĩa bằng toàn quẻ, Cửu Tam thủ nghĩa riêng bản hào nên tốt xấu khác nhau.

Tượng viết: *Đổng não chi hung, bất khả dĩ hữu phụ dã.*

象曰: 棟橈之凶, 不可以有辅也.

Cửu Tam sở dĩ mắc *đổng não chi hung* là vì Cửu Tam cương cường thái quá, dụng lấy việc tất nhiên tự thân, tự thánh không biết đón lựa thời thế, cầu người giúp mình. Nếu có ai giúp nó, cũng không thể nào giúp được.

PHỤ CHÚ: Theo về thông lệ trong Dịch thời Tam với Thượng là ứng với nhau. Tam cương, Thượng nhu, đáng lẽ giúp đỡ cho nhau, có sao ở Cửu Tam lại bỏ nghĩa tương ứng với Thượng mà không nói đến.

Đó chính là nghĩa biến hóa ở *Kinh Dịch*, ở thời Đại Quá là có lẽ đại đã quá rồi, bây giờ Cửu dương mà Tam lại vị cương là quá ở cương, thế là ở trong thì Quá mà lại đại quá nữa.

Người đã quá chi quá, thời ai giúp được, vả nó cũng có chịu nghe ai đâu, nên kết quả chỉ là *đổng não, hung*.

Trình Truyền có câu rằng: Hễ học Dịch cần thứ nhất là biết thời thế, thế có nặng nhẹ, thì có thay đổi.

4. *Cửu Tứ: Đổng long, cát, hữu tha, lẫn.*

九四: 棟隆, 吉, 有它, 吝.

Cửu Tứ dương hào cư âm vị là cương mà không quá cương, nhu mà không quá nhu, cương, nhu tương tế như thế thời làm việc ở thời Đại Quá, chắc đỡ nổi gánh nặng, không lo gì thất bại, tượng như cây cột lớn, đỡ nổi được nhà lên, nên nói rằng: *Đổng long, cát* (*Long*: vững vàng mà lại lớn trời).

Tuy nhiên, ở thời Đại Quá, chỉ cốt cương, nhu đặc trung là hay.

Bây giờ Cửu Tứ đã cương, nhu thích trung mà lại còn hạ ứng với Sơ Lục, thành ra đã nhu mà lại thêm nhu vào, thế là nhu mà quá ở nhu, nên thánh nhân răn cho rằng: Tứ chớ nên bùi riu với Sơ mà có tư tưởng khác nữa, nên *hữu tha* là việc đáng xấu đó vậy.

PHỤ CHÚ: Cửu Tứ đổng long, cát, vẫn có lẽ được hoàn toàn, nhưng hiểm vì hạ ứng với Sơ nên có lời răn rằng: *Hữu tha, lẫn*. Vì Sơ âm là tiểu nhân, hễ ở thời Đại Quá làm việc đại quá mà trộn tiểu nhân

vào thời việc phải hỏng. Đó là thâm ý của thánh nhân, xem Tượng Truyện lại càng rõ lắm.

Tượng viết: *Đồng long chi cát, bất nảo hồ hạ dã.*

象曰：棟隆之吉，不橈乎下也。

Cửu Tứ sở dĩ được cát bằng đồng long là vì giữ được tính dương cương của mình, chẳng nao lòng mà xuống theo hào Sơ ở dưới vậy (Hạ là chỉ vào Sơ Lục).

5. Cửu Ngũ: *Khô dương sanh hoa, lão phụ đắc kì sĩ phu, vô cữu, vô dự.*

九五：枯楊生莓，老婦得其士夫，無咎無譽。

Cửu Ngũ vẫn dương cương, trung chính lại ở vị tôn, đáng lẽ cũng làm được việc đại quá, nhưng vì ở thì Đại Quá thời dương cư dương là dương quá chi cực, ở gần Thượng Lục tượng như một người quá cương, mà dụng một người quá nhu, không thể giúp nhau làm nên việc gì, tượng như cây dương đã khô mà còn sinh búp hoa ở cuối mùa. Thế là: vinh hoa sắp hết, tiêu tụy gần đến nơi.

Lại tượng như người đàn bà già, mà dụng được chồng trai tráng, tuy có tiếng vợ chồng, mà thực chẳng mong gì có sinh dục, nên thủ tượng bằng *khô dương sinh hoa, lão phụ đắc kì sĩ phu* (Lão phụ chỉ vào Thượng Lục).

Công việc Cửu Ngũ chỉ như thế, tuy không tội lỗi gì, nhưng cũng không danh dự gì.

Tượng viết: *Khô dương sinh hoa, hà khả cửu dã, lão phụ sĩ phu, diệc khả xú dã.*

象曰：枯楊生莓，何可久也，老婦士夫，亦可臭也。

Dương đã khô mà sinh rễ thời còn mong tươi tốt lại, bây giờ không sinh rễ mà sinh hoa là có thể khô kiệt, còn mong gì được lâu dài nữa đâu. Lão phụ đâu có lấy được sĩ phu, chỉ đáng xấu mà thôi.

PHỤ CHÚ: Hào từ này nên tham khảo với Cửu Nhị. Hễ ở thời Đại Quá, theo về hoàn cảnh thời dầu ai cùng đã có một phần quá. Vậy nên bản thân các hào tất phải cốt cho cương, nhu đắc trung mới chữa được bệnh quá. Nếu cương quá ở cương, nhu quá ở nhu, té ra đã quá rồi mà lại thêm quá, hào Sơ sở dĩ vô cữu, hào Tứ sở dĩ được cát, chỉ vì cư nhu, nhu cư cương, cương, nhu điều tộ với nhau mà làm nên việc.

Còn như Cửu Nhị với Cửu Ngũ thời lại lấy nghĩa khác. Nhị thời dương cương cư nhu, lại đắc trung nên được vô bất lợi. Cửu Ngũ ở địa vị trung cũng như Cửu Nhị, nhưng vì Cửu cương, Ngũ lại cương là cương chi quá, lại làm bạn với Thượng Lục là âm nhu chi cực. Hai bên thất chi quá cả mà ở vào thời Đại Quá thời làm gì xong nên hai hào thấy xấu cả. Tên quẻ gọi bằng Đại Quá mà Hào từ lại ghét những người quá, mới biết rằng Dịch lí quý đắc trung, vả lại công việc Đại Quá chẳng phải ai cũng làm được cả.

6. Thượng Lục: *Quá thiệp, diệt đỉnh, hung, vô cữu.*

上六：過涉滅頂，凶，無咎。

Thượng Lục xử vị trên hết quẻ, lại ở vào thời Đại Quá đã đến cùng cực, đại quá mà đã cùng cực rồi thời dầu có tài đức giỏi đến thế nào cũng khó tránh khỏi làn sóng nguy hiểm.

Huống gì Thượng Lục bản chất âm nhu, tài hèn sức yếu mà ở vào thời Đại Quá cực, tất nhiên bị làn

sóng cuối cùng của Đại Quá xua đuổi mà chôn thân vào vũng ba đào, tượng như lội nước quá sâu, bị nước ngập mất đầu, như thế vẫn là hung.

Nhưng mà thời thế sử nhiều, chứ suy đến tâm lí cũng chẳng gì phải trách lỗi. *Đỉnh* là ở trên đầu, chỉ hào Thượng; *quá thiệp* nghĩa là lội nước sâu; *diệt đỉnh* nghĩa là lút mất sọ.

Hào từ này tượng như hạng người quân tử gặp buổi gian nguy phải sát thân thành nhân. Cứ theo giữa việc mà nói thời vẫn hung tai, nhưng theo nghĩa lí mà nói thời là vô cớ.

Tượng viết: Quá thiệp chi hung, bất khả cữu dã.

象曰：過涉之凶，不可咎也。

Hung bằng quá thiệp, chỉ là mình làm mình chịu, còn có than oán đến ai đâu.

Lời Tượng Truyện đây cũng in như lời Khổng Tử: *Cầu nhân nhi đắc nhân, hựu hà oán*, nghĩa là cầu làm điều nhân, mà được nhân, lại oán gì nữa đâu.

29. QUÊ BÁT THUẦN KHẨM

Khảm trên; Khảm dưới

Quẻ này là quẻ Bát Thuần Khảm. Khảm hạ cũng là Nội Khảm, Khảm thượng cũng là Ngoại Khảm. Trên dưới trong ngoài thấy Khảm, nên tên quẻ đọc bằng Bát Thuần Khảm.

TỰ QUÁI

Tự quái: Vật bất khả dĩ chung quá, cố thụ chi dĩ Khảm, Khảm giả hãm dã.

序卦: 物不可以終過, 故受之以坎, 坎者陷也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Đại Quá tiếp lấy quẻ Khảm là vì có sao?

Vật lí không thể quá được mãi, hễ quá rồi tất nhiên sụp vào hiểm. Vậy nên sau quẻ Đại Quá tiếp lấy quẻ Khảm. Khảm nghĩa là sụp, cũng có nghĩa là hiểm.

Theo về thể quẻ, trên dưới hai âm, một hào dương ở chính giữa, thành ra nhất dương hãm vào giữa nhị âm nên lấy nghĩa bằng Khảm hãm mà đặt tên quẻ bằng Khảm.

Lại một nghĩa: Khảm là nước, hiểm sâu không gì hơn nước, nên Khảm cũng là tượng hiểm.

SOÁN TỪ

Tập Khảm, hữu phu, duy tâm hanh, hành hữu thượng.

習坎, 有孚, 維心亨, 行有尚.

Các quẻ Bát Thuần khác, tên quẻ chỉ có một chữ, duy quẻ Khảm này, Soán từ thêm vào chữ "Tập" mà đọc bằng "Tập Khảm" nghĩa là trên, dưới thấy là Khảm, Khảm vẫn là hiểm, hiểm đến hai lần, muốn cho rõ ý nghĩa hiểm trung hữu hiểm nên gọi bằng Tập Khảm. *Tập* nghĩa là lần lớp, cũng như nghĩa chữ *Trùng*. *Tập Khảm*, tức là trùng hiểm.

Người xử vào thời đại trùng hiểm là hoàn cảnh rất nguy, nhưng xem tượng quẻ mà tìm ra một cách xử hiểm thời vẫn không sợ gì hiểm. Vì tượng Khảm nhất dương ở chính giữa, dương vi thực, chính giữa là tâm người ta; dương thực ở chính giữa là sẵn có lòng tin thực, tin thực tức là chí thành, tuy hoàn cảnh thời hiểm mà tâm mình vẫn hanh thông. Lòng chí thành của mình tới đâu cảm động đó, chẳng những không lo gì hiểm nạn mà lại tiến hành chắc hữu công (*Hành: đi, hữu thượng; có công*).

PHỤ CHÚ: Vì sao Khảm lại tượng bằng Thủy, nguyên lai, chân tính của Thủy, tắt ở chính giữa lòng nước. Trên mặt nước không khỏi pha vào cặn bã, dưới đáy nước không khỏi trộn vào chất bùn đất; nên

muôn tìm chân tính Thủy tất phải xem xét ở giữa dòng nước.
Quẻ Khảm nhất dương ở giữa, dương là minh, dương là thực, thực với minh ở chính giữa lòng, ấy là Thủy. Vậy nên Khảm tượng bằng Thủy.
Lại vì sao mà Khảm là hiểm, bởi vì nhất dương sụp vào giữa nhị âm, dương đầu muốn thoát ra đường nào cùng khó thoát cả nên tượng là Hiểm hiểm.
Quái từ *hữu phu, duy tâm hanh* là dạy cho người ta bằng đạo xử hiểm; hoàn cảnh tuy hiểm mặc dầu, nhưng có lòng chí thành chất chứa trong thời tinh thần vẫn hanh thông.
Tổng Nhân có câu thơ: *Bình sinh tượng trung tín, kim nhật thiệp phong ba* 平生仗忠信, 今日涉風波, nghĩa là: Ngày thường giữ chất trung tín, ngày nay dầu xông pha sóng gió chẳng sợ gì.
Người Nhật Bản có câu: *Tinh thành sở chí, kim thạch năng khai* 精誠所至, 金石能开, nghĩa là: Những chốn tinh thành thấu tới nơi thời đá vàng cũng phải nứt vỡ, chính là dùng đạo hữu phu duy tâm hanh mà bước qua được hồi Khảm hiểm vậy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Tập khảm, trùng hiểm dã. Thủy lưu nhi bất dinh, hành hiểm nhi bất thất kì tín; duy tâm hanh, nãi dĩ cương trung dã. Hành hữu thượng, vãng hữu công dã. Thiên hiểm, bất khả thắng dã, địa hiểm, sơn xuyên khuru lãng dã. Vương công thiết hiểm, dĩ thủ kì quốc. Hiểm chi thì dụng, đại hỉ tai.
彖曰: 習坎, 重險也. 水流而不盈, 行險而不失其信; 維心亨, 乃以剛中也. 行有尚, 往有功也. 天險不可升也, 地險山川丘陵也. 王公設險以守其國, 險之時用大矣哉.

Soán viết: Tập khảm, trùng hiểm dã.

Sở dĩ gọi bằng Tập Khảm là vì hai lần hiểm vậy.

Thủy lưu nhi bất dinh, hành hiểm nhi bất thất kì tín.

Đây là lấy tượng quẻ thích hai chữ *hữu phu*. Theo như tượng Khảm thời tượng là Thủy. Hễ tính Thủy vẫn thường chảy luôn mà không bao giờ ứ lại. Đổ vào vực sâu, tràn đầy bề rộng, vẫn là đi giữa chốn hiểm, nhưng mà đêm đêm ngày ngày như thế, năm năm tháng tháng như thế, không bao giờ mất tính tin thật. Đó là đức tính Khảm mà in như Khảm trung thực, nên Soán từ nói rằng: *Hữu phu*.

Duy tâm hanh, nãi dĩ cương trung dã.

Duy có chí thành thời trong lòng thường được thư thái là vì có đức cương cương trong lòng vậy.

Hành hữu thượng, vãng hữu công dã.

Hành hữu thượng nghĩa là đi tiến lên thời thoát khỏi hiểm mà có công vậy.

Thiên hiểm bất khả thắng dã, địa hiểm, sơn xuyên khuru lãng dã, vương công thiết hiểm, dĩ thủ kì quốc, hiểm chi thì dụng, đại hỉ tai.

Trên đây đã nói Khảm là tượng hiểm, nhưng hiểm có hai phương diện: Một là, hiểm thuộc về phần vô

hình là hiểm của trời. Hai là, hiểm thuộc về phần hữu hình là hiểm của đất. Trời chỉ là không khí vô hình mà người không thể nào lên tới trời được. Đó là thiên hiểm. Đất có núi sông, cồn gò, chốn cao thì khó thể trèo, chốn sâu thì khó thể dò. Đó là địa hiểm. Thánh nhân bắt chước hiểm của trời đất mà đặt ra một cách bằng nhân hiểm, dùng để hạn ngự ngoại vụ thời có: "câu", "hào", "thành", "quách"; dùng để kiên cố nhân tâm thời có: "chính", "hình", "uy", "thường"; dùng những cách hiểm đó, để giữ nước nhà. Thế là thì dụng của hiểm, rất lớn vậy thay.

PHỤ CHÚ: Lời Soán Truyện tán các quẻ, chỉ tán bằng một chữ thì mà ở quẻ Khảm thời lại thêm vào chữ dụng.

Bởi vì hiểm có thì, có dụng, tỉ như: Trong nước gặp lúc hoạn nạn, trong nhà gặp lúc tai biến là hiểm chi thì. Những việc binh hình chính giáo để ngăn ngừa họa loạn, những việc trừ súc dự bị tiền gạo, thuốc thang, v.v. để phòng bị tai nạn, thấy là hiểm chi dụng.

Tổng chi, hiểm thuộc về thì là cảnh ngộ vô thường, Hiểm thuộc về dụng là công việc hữu thường. Như câu sách nói *hữu bị vô hoạn* 有備无患, với câu *phòng hoạn ư vị nhiên* 防患於未然 thấy là hiểm chi dụng; hiểm chi thì chắc không bao giờ không, hiểm chi dụng chắc lúc nào cũng phải có, nên nói: diêm chi thì, dụng, đại hĩ tai!

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thủy tán chí, Tập Khảm. Quân tử dĩ thường đức hạnh, tập giáo sự.

象曰：水洊至習坎，君子以常德行，習教事。

Theo như tượng quẻ Khảm, Khảm trên chuyển xuống Khảm dưới, Khảm dưới hứng đỡ Khảm trên, nước lần lượt chảy tới mãi mà không cùng. Đó là tượng Tập Khảm.

Quân tử xem tượng ấy, học theo cách Tập Khảm, dùng để mà tu thân thời thường thường tu tính đức hạnh của mình, một ngày như vậy, một năm như vậy, một đời cũng như vậy. Dùng để mà trị nhân thời thực tập các việc giáo dục, dạy cho nó tất phải chuyên luyện cho nó, tất phải kĩ. Đó là bắt chước theo tượng Khảm vậy.

PHỤ CHÚ: Chữ Tập trên chữ Khảm, thủ nghĩa rất hay. *Tập* có hai nghĩa: Một là lần lượt, ôn đi tập lại không bao giờ quên. Đức Khổng có câu: *Học nhi thì tập chi* 學而時習之, nghĩa là: Đã bắt chước được rồi thời phải buổi buổi ôn tập luôn. Quân tử dụng nghĩa ấy mà thường đức hạnh. Một là tập quán, ngày ngày đêm đêm, rót sâu đức chín, khiến cho tai quen mất luyện mà thành ra tập quán.

Quân tử có câu: *Tập nhi an yên, bất kiến dị vật nhi thiên yên* 習而安焉, 不見二異物而遷焉, nghĩa là tập mãi thành quen mà an trí vào óc, chẳng bao giờ thấy cách khác mà dời đổi. Quân tử dụng nghĩa ấy mà tập giáo sự, chỉ một chữ Thường là bao nuốt hết nghĩa tu thân, chỉ một chữ Tập là bao nuốt hết nghĩa dạy dân; nước từ một giọt suối mà chảy hoài thời có ngày thành sông thành biển. Người ta cứ từ một việc tốt mà làm hoài hoài thời có ngày nên thánh hiền, ý nghĩa chữ Thường, chữ Tập, của thánh nhân, sâu xa như thế.

1. Sơ Lục: Tập Khảm, nhập vu Khảm hạm, hung.

初六：習坎，如雨坎審，凶。

Sơ Lục là bản chất âm nhu mà lại ở dưới hết địa vị trùng hiểm, tượng như người sẩy chân xuống vực

hiểm, càng quấy cựa thời sụp càng sâu nên nói rằng: Tập Khảm. Chữ Tập này khác nghĩa chữ Tập ở trên quẻ, Tập Khảm nghĩa là quen thực cách vào hiểm; Khảm hạm nghĩa là vũng sâu nhất trong chốn hiểm.

Vì có tính chất nhu ám, thấy Khảm hiểm mà không biết đường tránh, ý mình quen hiểm, vào càng móm thời sụp càng sâu, nên đến nỗi *nhập vu Khảm hạm*. Thế tất nhiên hung.

Cổ ngữ có câu: *Thiện du giả, tất tử ở thủy* 善游者, 必死於水, nghĩa là những người hay nghề bơi, tất chết với vạ nước; hay nghề bơi tức là Tập Khảm, chết với vạ nước tức là nhập vu Khảm hạm mà hung.

Tục ngữ có câu *cơ thâm, họa chuyển thâm* 幾深禍轉幾, cũng là nghĩa ấy.

Tượng viết: Tập Khảm, nhập Khảm, thất đạo hung dã.

象曰: 習坎, 入坎, 失道, 凶也.

Tượng Truyện thích Hào từ lại càng minh bạch lắm. Bởi vì Tập Khảm mà khắc họa nhập Khảm, thế là cách sở tập trái mất đường lối nên mắc hung đó vậy.
(*Thất đạo*, sai mất đường lối).

2. Cửu Nhị: Khảm hữu hiểm, cầu tiểu đắc.

九二: 坎有險, 求小得.

Cửu Nhị có đức dương cương mà lại đắc trung, đã dương cương thời tài đủ hộ thân, đắc trung thời trí đủ biết tính việc, đáng lẽ không sợ gì hiểm nạn, nhưng vì hoàn cảnh Cửu Nhị chính đương ở giữa trùng hiểm, gặp lấy thì Khảm, chẳng cách gì tránh khỏi hiểm nên nói rằng: *Khảm hữu hiểm*.

Tòng lai, anh hùng tuy có sức đủ chống với thời thế, nhưng thời thế cũng có sức làm khốn được anh hùng, có tài cương trung như Cửu Nhị mà bị trên dưới nhị âm vây bọc, muốn làm được sự nghiệp lớn có dễ dàng đâu nên phải tích ngày lũy tháng, từ một phân một tấc gầy lên, miễn cho được đôi tí con con, năm chồng tháng chất, tượng như nước chảy từ một giọt bắt đầu nên nói rằng *cầu tiểu đắc*.

Tiểu đắc nghĩa là chỉ vừa được chuyện nhỏ mà thôi, nhưng mà tích lũy nghìn muôn cái nhỏ thời thành được một cái rất lớn, chính là một phương pháp rất hay cho quân tử ở thì Khảm.

PHỤ CHÚ: Cửu Tứ quẻ Dự với Cửu Nhị quẻ Khảm hai hào thấy dương cư âm vị. Duy Khảm Nhị có tài cương trung, đáng lẽ Khảm Nhị thành tựu hơn Dự Tứ, nhưng mà hào tứ Dự Tứ thời nói rằng *đại hữu đắc* còn Hào từ Khảm Nhị thời chỉ *cầu tiểu đắc* mà thôi. Đó mới biết chữ "thì" ghê gớm thiệt.

Cửu Tứ Dự là ở thời đại vui vẻ, thuận thì thuận thế mà làm nên đại anh hùng.

Cửu Nhị Khảm ở thời đại nguy hiểm nên trái thì trái thế, may chỉ làm nên một bậc quân tử, hai bên tài dương cương in nhau mà sự thành tựu thời đại tiểu khác nhau. Dịch tùy thì tùy đạo là như thế.

Tượng viết: Cầu tiểu đắc, vị xuất trung dã.

象曰: 求小得, 未出中也.

Có tài cương trung như Cửu Nhị có sao chỉ cầu tiểu đắc mà thôi? Bởi vì địa vị của Cửu Nhị chưa ra khỏi giữa Khảm hiểm vậy. Chữ *trung* nghĩa là chính giữa Khảm.

3. Lục Tam: Lai chi Khảm Khảm, hiểm thả chảm, nhập vu Khảm hạm, vật dụng.

六三: 來之坎坎, 險且枕, 入于坎審, 物用.

Lục Tam bản chất đã âm nhu mà sở xử lại bất trung chính, lấy tư cách một người như thế mà ở vào thì Khảm hiểm, ngó lên trước mặt thấy Khảm, quay lại sau lưng cũng thấy Khảm, tài đã hèn mà cảnh lại nghịch, lên lui chẳng đường nào xong, chỉ duy sụp vào hố Khảm mà thôi nên Hào từ nói rằng: *Lai chi khảm khảm*.

Lai nghĩa là lại là lui lại xuống dưới; *chi* nghĩa là đi là đi lên phía trên, lui lại thấy Khảm, bước lên cũng thấy Khảm. Thế là: *Lai chi Khảm Khảm, hiểm thả chắm*.

Hiểm là mặt trước ở hiện tại; *chắm* là gối kê ở phía sau, trước mặt đã hiểm, sau lưng lại ké vào chón hiểm.

Thế là: *Hiểm thả chắm*.

Cảnh ngộ của Lục Tam đã như thế thời chỉ càng sụp càng sâu mà thôi.

Tuy nhiên, cảnh ngộ là thuộc về phần trời mà chống chèo với cảnh ngộ lại thuộc về phần người.

Nêu sức người đủ tranh lại với trời thời còn có thể dùng được. Kia bất trung chính mà lại âm nhu như Lục Tam, dầu có gặp cảnh ngộ gì khác nữa, cũng chẳng làm gì xong, nên Hào từ lại nói: *Vật dụng*. Chữ *Vật dụng* là bảo cho những người ở đời Khảm, chớ dùng Lục Tam này.

Tượng viết: Lai chi Khảm Khảm, chung vô công dã.

象曰：來之坎坎，終無功也。

Cảnh ngộ và tính chất như Lục Tam: thời chẳng những lai chi Khảm Khảm mà thôi mà kết quả chỉ là thất bại vậy. Bởi vì âm nhu lại bất trung chính, còn làm nên việc gì.

4. Lục Tứ: Tôn tửu quỹ, nhị dụng phẫu, nạp ước tự dữ, chung vô cự.

六四：樽酒簋贰用缶，納約自牖，終无咎。

Lục Tứ ở vào quẻ trên là được ở ngôi cao, lại thân cận với Cửu Ngũ là một vị quốc trưởng, tượng như một bậc đại thần cận quân. Duy ở thì Khảm hiểm mà bản thân lại âm nhu, bảo Tứ làm những việc lỗi lạc quang minh mà tể hiểm cứu đời, thiết Tứ không làm được, may nhờ Tứ là người đắc chính, mà Cửu Ngũ với Tứ cương, nhu tương đắc nên thánh nhân lại dạy cho Tứ một phương pháp rằng: Ở đời hiểm nạn mà mình đã đứng ở vị đại thần, chỉ duy kết nạp quốc trưởng bằng chí thánh mà lại phải ủy khúc bằng cách cơ trí mà xong, lấy chí thành mà kết nạp thời không nên sùng thượng phiên văn, lấy cơ trí mà chu hoàn thời bất tất cầu chấp chính đạo. Như thế thời mới mong khai phát được chón bế tắc cho kẻ trên, giúp đỡ được cuộc gian nguy cho thiên hạ, kết quả cũng không tội lỗi gì. Vậy nên, Hào từ nói rằng: *Tôn tửu quỹ, nhị dụng phẫu, nạp ước tự dữ, chung vô cự*.

Trên đây là thích tóm đại ý, đây trở xuống thời thích nghĩa đen từng câu một. *Tôn* là hũ đựng rượu; *quỹ* là đồ đựng đồ ăn; *phẫu* là ve sành, nhỏ hơn tôn; *nhị* là thêm vào, như tục ta thường nói ông Nhì hoặc thầy Nhì, v.v. Ý nghĩa cũng giống như chữ *phó*, chánh là phần nhiều, phó là phần ít. *Tôn tửu quỹ, nhị dụng phẫu* nghĩa là chỉ dùng bằng cách giản đơn chất phác mà không cần vật tốt đồ nhiều, tượng như rượu chỉ một tôn, đồ ăn chỉ một quỹ mà dòn thêm vào chỉ dùng một phẫu mà thôi, câu ấy là nói: Cốt trọng tinh thần mà không cần vật chất, chỉ lấy chí thành cảm động mà thôi. *Nạp ước* nghĩa là nộp lời tin vào; *ước* có nghĩa như khế ước là giống đồ làm tin. *Dữ* là cửa sổ, cốt để lọt bóng sáng vào; dữ vẫn không được chính đại như cửa lớn mà có thể vừa lọt được bóng sáng. *Nạp ước tự dữ* nghĩa là đương lúc lòng người còn bế tắc, nếu mình cứ giữ một cách đường ngay mực thẳng, nhè giữa chón bế tắc của người mà công kích hoài, tất nhiên lời nói mình khó vào mà việc cũng hỏng, âu là chịu khó mất công,

ình chờ đến khi nhất điểm minh của người vừa phát hiện mà thừa cơ khai đạo, tượng như nạp khê ước mà không nạp ở cửa chính lại từ cửa sổ đút vào.

Theo về sự thực thời không được chính đại quang minh, nhưng cốt cho lời nói mình lọt vào tai người, mà người chịu nghe thời dầu có uốn đường, tắt lối chút đỉnh cũng không ngại gì. Hào từ đây chỉ nói bằng thí dụ hai câu trên, hai câu trên là hình dung tinh thần chân thực cảm nhận. Câu *nạp ước tự dữ* là hình dung phương pháp đi tắt được việc, chỉ là thủ đoạn xử về thì Khảm, lòng vẫn thành thực mà thủ đoạn cũng cần có cơ quyền, chính là ý thánh nhân vạn bất đắc dĩ mà phải ủy khúc chu toàn như thế.

Tượng viết: *Tôn tửu quỹ, cương nhu tế dã.*

象曰：樽酒簋，剛柔際也。

Tượng Truyện đây chỉ cứ một câu đầu mà quán luôn toàn Hào từ, thông lệ trong Dịch nhiều như thế. Tứ với Ngũ cương, nhu giao tế với nhau nên chỉ dùng bằng cách chân thành tương đại mà tìm cho đến lúc khai minh để thâm nạp thành ý của mình, cũng có thể được chung vô cữu vậy.

Tế: giao tế; *cương* chỉ vào hào Ngũ; *nhu* chỉ vào hào Tứ.

PHỤ CHÚ: Hào từ đây với câu *Ngộ chủ vu hạng* ở quẻ Khuê đồng một ý tứ. Khảm là buổi Khảm hiềm, Khuê là buổi khuê li, thấy là thời đại gay go, tình cảnh khốn nạn, dầu có dụng cơ quyền mà không hại đến nghĩa lí thời tuy sở do bất chính cũng không đến tội lỗi gì. Nạp ước tự dữ, *dữ* thời không phải cửa chính; *Ngộ chủ vu hạng*, *hạng* thời không phải đường chính. Duy vì gặp ở thời đại gian nan nên phải do đường tắt mà đạt được chí mình, chính đúng với câu: Thánh nhân bất đắc dĩ nhi dụng quyền.

Nếu ở về đời trị bình thời có cần gì phải do đường tắt, cách do đường tắt đó, duy ở thì *Khảm Khuê* mới phải dùng mà thôi.

5. Cửu Ngũ: Khảm bất dinh, chí kí bình, vô cữu.

九五：坎不盈，祗既平，無咎。

Cửu Ngũ có tài dương cương mà lại trung chính, ở vào vị tôn mà lại đã trải qua nửa thì Khảm, cũng có thể gần ra khỏi hiềm, nhưng vì ở giữa Ngoại Quái thể là hiềm còn chưa đầy. Tuy nhiên thời đại hiềm gần lúc cuối cùng mà tài đức Cửu Ngũ cũng có thể cạy lật cho ra khỏi hiềm, chắc chẳng bao lâu thời Khảm dinh mà bình. Đến lúc Khảm đã bình thời mình ra khỏi hiềm, sẽ dắt thiên hạ ra khỏi hiềm. Thế thời vô cữu (*Kí* nghĩa là bệnh).

Tượng viết: *Khảm bất dinh, trung vị đại dã.*

象曰：坎不盈，中未大也。

Cửu Ngũ có tài cương trung mà ở vào vị tôn, vẫn có sức cứu tế được hiềm nạn, nhưng vì Khảm còn bất dinh nên đức cương trung của mình, chưa đến lúc quang đại vậy.

6. Thượng Lục: Hệ dụng huy mặc, chí vu tòng cực, tam tuế bất đắc, hung.

上六：係用徽纆，寘于叢棘，三歲不得，凶。

Thượng Lục bản thân âm nhu, nguyên là một người nhu ác mà lại ở vị hiềm cực, hiềm chi cực tất nhiên sụp vào hiềm rất sâu, tượng như một người bị tội nặng mà vào lao, đã trói tay bằng nhuy mặc lại đặt

chân vào tòng cực (*Huy mặc*: giầy nhạc; *hệ*: trời; *tòng cực*: đồng gai; *chí*: đặt).

Thượng Lục nhu ác mà sụp vào hiểm, nếu biết hồi tội cải quá thời còn mong được ra, nhưng Thượng này không tài xuất hiểm, lại không đạo hồi quá, đến nỗi lâu đã ba năm mà không được ra, thôi thời xấu quá.

Tượng viết: Thượng Lục thất đạo, hung tam tuế dã.

象曰：上六失道，凶三歲也。

Thượng Lục đã âm nhu mà lại hiểm cực là đi sai mất đường lối đã lâu, thời hung đến tam tuế cũng là đáng rồi.

PHỤ CHÚ: Quẻ Khảm này tứ âm vây bọc lấy nhị dương, tượng như tứ tiểu nhân vây bọc lấy nhị quân tử. Nên Hào từ trong sáu hào, Nhị thời *cầu tiểu đắc*, Ngũ thời *chỉ kí bình* là trông mong cho quân tử được mau xuất hiểm; hào Sơ, hào Thượng thời hung, hào Tam thời *vật dụng*, hào Tứ thời chỉ được *vô cữu* là đau đớn cho tiểu nhân hay hành hiểm mà vô ích. Ý thánh nhân phù quân tử ức tiểu nhân là như thế, nên Hào từ Sơ, Thượng, thấy có chữ *hung* mà Tượng từ thấy có chữ *thất đạo*, cứ hai hào đầu cuối mà hai hào ở giữa cũng đủ biết.

30. QUẺ BÁT THUẦN LI

Ly trên; Ly dưới

Quẻ này là quẻ Bát Thuần Li. Li hạ cũng là Nội Li, Li thượng cũng là Ngoại Li. Trên dưới, trong ngoài thấy Li nên tên quẻ đọc bằng Bát Thuần Li.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hãm tất hữu sở lệ, cố thụ chi dĩ Li, Li giả lệ dã.

序卦: 陷者必有所麗, 故受之以離, 離者麗也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Khảm tiếp lấy quẻ Li là vì có sao?

Khảm nghĩa là hãm, đã hãm rồi tất phải có chốn nương dựa, nên sau quẻ Khảm tiếp lấy quẻ Li. Li nghĩa là *lệ*. Chữ Li có hai nghĩa:

Một nghĩa Li là lệ; theo về thể quẻ một nét âm ở giữa, nương dựa vào hai nét dương ở trên dưới nên học nghĩa Li là lệ. Lại một nghĩa Li là minh; vì chính giữa nét đứt đôi, tức là giữa trống không, tượng là trung hư, hư thời sáng.

Lại tượng là mặt trời là lửa, thấy là giống sáng soi nên học nghĩa Li là minh.

PHỤ CHÚ: Dịch đến quẻ Khảm, Li là cuối cùng Thượng Kinh, chúng ta nên nhận cho ra ý thánh nhân sắp thứ tự quẻ.

Vì sao mà sáu mươi tư quẻ. Càn, Khôn ở đầu hết, Khảm, Li ở trung gian. Ngầm nghĩ cho đến nơi thời có ý nghĩa rất hay. Càn, Khôn là chân thể của trời đất mà làm nguyên tổ cho âm dương nên đặt đầu hết Kinh.

Khảm, Li là trung tâm điểm của Càn, Khôn mà làm nên công dụng thủy, hỏa, bao nhiêu công dụng tạo hóa trong lưỡng gian, rất là phát nguyên ở thủy, hỏa; thủy, hỏa thiết là đắc thiên địa chi trung nên đặt Khảm, Li chính giữa Kinh.

Nguyên Dịch lí chỉ có nhất âm nhất dương, thuần âm thành ra *Khôn*, thuần dương thành ra *Càn*. Lấy nét chính giữa Càn mà trao đổi cho Khôn thành ra *Khảm*, lấy nét chính giữa Khôn mà trao đổi cho Càn thành ra *Li*, nên nói rằng: *Khảm, Li là thiên địa chi trung*. Theo về phương hướng thời *Khảm* ở *chính Bắc*, *Li* ở *chính Nam*. Theo về thì gian thời *Khảm* là *giờ Tí*, đúng giữa nửa đêm, *Li* là *giờ Ngọ*, đúng giữa nửa ngày.

Theo về nhân tâm thời *Khảm* trung thực là chữ *Thành*; Li trung hư là chữ *Minh*.

Trung thực nghĩa là trong lòng chắc đặc, ấy là thành. Trung hư nghĩa là trong lòng trống không, ấy là minh. Thành, minh thấy khởi tự trong lòng mà ra, đó chính là diệu dụng của Khảm, Li. Vì chân lí là vô

hình nên thánh nhân phải mượn vạch quẻ là hữu hình mà phát minh cho ta hiểu. Càn, Khôn ở đầu Kinh, Khảm, Li ở giữa Kinh là bao hàm chân lí như thế.

SOÁN TỪ

Li, lị trinh, hanh, súc tảo ngư, cát.

離利貞, 亨, 畜牝牛, 吉.

Nguyên lai chữ Li có nghĩa chính, phản. Nghĩa chính chữ Li là dấn dụa; nghĩa phản chữ Li là rời lìa. Nhưng ở đây chỉ lấy bằng nghĩa chính thời Li nghĩa là dấn dụa. Vạn vật không vật gì không chốn dấn dụa. Tỉ như: Loài chim dấn dụa vào rừng, cá dấn dụa vào nước mà đến loài người cũng thế, hoặc bạn hữu dấn dụa nhau mà nên đức nghiệp, hoặc cha con, vợ chồng, anh em dấn dụa nhau mà nên gia đình, hoặc loài người dấn dụa nhau mà nên dân tộc hay xã hội, tất thấy gọi bằng *hữu sở lệ*.

Nói cho đến rất nhỏ thời dấn dụa vào đường lối nào mà đi, dấn dụa vào nghề nghiệp nào mà sống, thấy là *hữu sở lệ*.

Nghĩa chữ Li lệ bao hàm rất rộng lớn, nhưng mà hễ đã có dấn dụa thời trong lúc dấn dụa có hai phương diện: một thời dấn dụa vào lối chính, một thời dấn dụa vào lối tà.

Tỉ như: Dấn dụa vào quân tử, thánh hiền, v.v. thời là chính; dấn dụa vào tiểu nhân, đạo tặc, v.v. thời là tà. Dấn dụa vào chính thời dấn dụa mà hay; dấn dụa vào tà thời dấn dụa mà dở. Vì cách dấn dụa phức tạp mà lại quan hệ nhân sinh như thế nên Quái từ nói rằng: *Li, lị trinh, hanh*, nghĩa là: Người tất phải có chốn dấn dụa mà cốt nhất là dấn dụa cho được chính thời mới hanh.

Quái từ lại lấy thêm vào một nghĩa mà thí dụ bằng *súc tảo ngư*, nghĩa là: Li vốn đã minh rồi, nếu minh thái quá thành ra nước trong quá thời không cá, người minh sát quá thời không bày, nên lại phải hết sức thu liễm đức minh của mình mà nuôi chứa lấy đức thuận của mình. Ví như: nuôi con trâu cái thời được lành. (Ngư là thuần vật mà lại tảo ngư là thuận chi chí, súc tảo ngư là tỉ dụ bằng nuôi đức thuận). Quái từ thêm vào tượng ấy là sợ người ta quá dụng tài minh sát vậy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Li lệ dã, nhật nguyệt lệ hồ thiên, bách cốc thảo mộc lệ hồ địa. Trùng minh dĩ lệ hồ chính, nãi hóa thành thiên hạ. Nhu lệ hồ trung chính, cổ hanh, thị dĩ súc tảo ngư, cát dã.

彖曰: 離麗也, 日月麗乎天, 百穀草木麗乎地. 重明以麗乎正, 乃化成天下. 柔麗乎中正, 故亨, 是以畜牝牛吉也.

Soán viết: Li lệ dã, nhật nguyệt lệ hồ thiên, bách cốc thảo mộc lệ hồ địa.

Li nghĩa là dấn dụa. Tỉ như mặt trăng, mặt trời thời dấn dụa vào thiên không, trăm giống lúa cây cỏ thời dấn dụa vào trái đất, trong lưỡng gian không một giống gì không dấn dụa, nhưng Soán Truyện chỉ cử vào giống rất lớn mà nói.

PHỤ CHÚ: Thầy Quy Sơn có câu rằng: *Hỏa vô thường hình, lệ vật nhi hữu hình* 火無常形, 麗物而有形, nghĩa là: Lửa vẫn không hình nhất định (Li nguyên là lửa), vì có chốn dấn dụa, ta mới thấy được hình. Chính giữa bản thân người được Khảm thủy làm tinh, được Li hỏa làm thần. Vì khí âm dương kết hợp mà thành ra hình. Khi sống thời tinh thần dấn dụa vào hình. Đó cũng là nghĩa Li lệ.

Trùng minh dĩ lệ hồ chính, nãi hóa thành thiên hạ.

Đây là lấy đức quẻ, thích nghĩa tên quẻ, Li có tượng là minh, trên Li, dưới Li là có tượng trùng minh. Nhưng quẻ Li sở dĩ thành quẻ là cốt ở hào Nhị, hào Ngũ nên chỉ nói riêng về Nhị, Ngũ. Nhị, Ngũ thấy xử vào vị trung, thế là trên dưới thấy có đức minh mà lại xử vào vị trung chính là *trùng minh dĩ lệ hồ chính* mới hóa được thiên hạ mà thành ra đời văn minh.

Nhu lệ hồ trung chính, cổ hanh, thị dĩ súc tấn ngư, cát dã.

Hào Nhị: hào Ngũ có tính chất nhu thuận mà dềnh dựa ở đạo trung chính, sở dĩ được hanh. Bởi vì thế nên nuôi đức chí thuận mà được cát vậy (*Súc tấn ngư*, ý là nuôi đức chí thuận vì chí thuận nên tỉ dụ bằng tấn ngư, chớ nhận thực rằng tấn ngư là trâu cái).

PHỤ CHÚ: Chữ Trung chính ở đây, nói gộp cả Nhị, Ngũ, nhưng theo thường lệ ở mỗi quẻ., Lục cư Nhị vẫn trung chính đã đành, còn Lục cư Ngũ thời trung mà bất chính, có sao lại nói luôn chữ trung chính? Đó chính là thì nghĩa của *Kinh Dịch*. Ở vào thời Li chỉ cốt xem ở nơi phụ lệ, phụ lệ vào chôn trung, tức thị chính. Đạo Dịch quý trọng nhất là chữ trung, thiên hạ thường có chính mà không trung, hễ đã trung, tất nhiên chính đó vậy.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Minh lưỡng tác Li. Đại nhân dĩ kế minh, chiếu vu tứ phương.

象曰：明兩作，離。大人以繼明照乎四方。

Minh lưỡng tác ở quẻ Li, cũng như "thủy tấn chí" ở quẻ Khảm. Li là hỏa là nhật, đây chuyên chỉ bằng mặt trời: Mặt trời ngày nay sáng, ngày mai sáng, đức sáng trùng điệp phát khởi hoài. Đó là tượng Li. Bậc đại nhân xem tượng ấy sẽ tiếp tục đức minh, soi dọi ở bốn phương (*Kế*: nối tiếp; *kế minh*: Nối tiếp đức minh).
Tỉ như đời trước minh, đời sau cũng minh; hoặc việc trước minh, việc sau cũng minh, thấy gọi bằng kế minh được cả, nhưng có sao chuyên thuộc về đại nhân? Bởi vì có đức như thánh nhân, có vị như bậc nguyên thủ mới có thể chiếu lâm được khắp bốn phương.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Lí thác nhiên, kính chi, vô cữu.

初九：履錯然，敬之無咎。

Xử vào thể Li, sự vật vẫn là phân tạp mà Sơ Cửu dương cương cư hạ, và lại có tính lửa, càng nóng chảy muốn bùng lên. Tượng như người nóng nảy muốn ra đi, xâu giày nhố nhăng.
(Lí: xâu chân vào giày, *thác nhiên*: có ý lộp xộp).
Thánh nhân thấy ở đầu thì Li, sự tình còn lộn nhộn mà tính chất Sơ Cửu lại nóng nảy cầu tiến quá hăng, e không tránh khỏi tội lỗi nên lại răn cho rằng: *Kính chi vô cữu*, nghĩa là: Phải kính cẩn đậm đà thời mới khỏi tội lỗi.

PHỤ CHÚ: Chữ Kính đây cũng như chữ *giới thận, khùng cụ* 戒慎, 恐懼 ở sách *Trung Dung*, dương cương mà lại li mình, vẫn là chất tốt, nhưng bắt đầu vào thì Li, trí thức chưa được giàu, duyệt lịch chưa được rộng. Nếu khinh tảo vông động mà không biết giới thận khùng cụ thời tội lỗi đến ngay. Chữ Kính chi ở Hào từ chính là một vị thuốc chữa bệnh tảo tiến cho người đời vậy.

Tượng viết: Lí thác chi kính, dĩ tị cữu dã.

象曰：履錯之敬，以避咎也。

Đức kính trong lúc lí thác cốt để tránh điều lỗi lầm vậy.

Tòng lai, tri bất minh thời hành bất thận 知不明, 不行慎, lí thác nhiên mà biết kính chi, nhân vì tường thâm ở lúc tri mà khỏi sai suyễn ở lúc hành nên được vô cữu.

2. Lục Nhị: Hoàng li, nguyên cát.

六二：黃離，元吉。

Lục Nhị ở hào tốt nhất trong quẻ Li, vị Nhị đã đắc trung, Lục cư Nhị lại đắc chính, ở vào thể Li lại có đức văn minh. Bản thân Nhị đã có đức văn minh trung chính mà trên ứng với Ngũ cũng văn minh trung thuận; minh được như thế mà sở lệ lại đúng như thế, thiết tốt lớn không ai bằng, nên Hào từ nói rằng: *Hoàng li, nguyên cát*. Hoàng là sắc trung mà lại có vẻ đẹp, hình dung đức văn minh trung chính, Cửu Nhị sở lệ được đúng nên dùng chữ *hoàng li*.

Tượng viết: Hoàng li, nguyên cát, đắc trung đạo dã,

象曰：黃離元吉，得中道也

Hoàng li sở dĩ nguyên cát, bởi vì được đạo chính trung vậy. Hào Nhị vẫn kiêm cả trung chính, nhưng không cần nói chính là bởi vì có Nhị mới thành ra Li, có trung mới thành được văn minh. Trung là chú trọng ở quẻ Li, chữ chính đã nuốt vào trong chữ trung.

3. Cửu Tam: Nhật trắc chi li, bất cổ phẫu nhi ca, tắc đại diệt chi ta, hung.

九三：日昃之離，不鼓缶而歌，則大耋之嗟，凶。

Quẻ Li này hai thể thấy là tượng mặt trời, Cửu Tam ở về cuối cùng hạ thể, tượng là mặt trời ngày nay sắp lặn, mà mặt trời ngày mai chưa mọc lên nên nói rằng *nhật trắc chi li*.

Trắc là mặt trời gần lặn; *nhật trắc* là buổi gần hoàng hôn. Tỉ dụ vào tâm lí người ta thời vật dục đã có hơi bứt bùng mà bản thể quang minh hầu đến ngày mờ mịt, người đến lúc ấy tất nhiên ăn ở không nhằm lẽ, ưu lạc thấy thất thường, khi không đáng vui mà vui, khi không đáng buồn mà buồn, chẳng đập trống mà hát thời khóc than vì già lẫn quá chừng. Như thế chẳng hung còn gì nữa.

PHỤ CHÚ: Đường Thi có câu: *Ngô ca, Sở vũ hoan vị tất, Tây sơn dục hàm bán biên nhật* 吳歌楚舞歡未畢, 西山欲啣半邊日, nghĩa là: Hát Ngô múa Sở dở dang, mặt trời đã nửa ngậm gương non Đoài.

Lại có câu:

Thương nữ bất tri vong quốc hận, cách giang do xướng Hậu Đình Hoa 商女不知亡國恨, 隔江猶

唱後庭華.

(Con buôn biết nước mất đầu, Cách sông hát bướng mấy câu Hậu Đình).

Cổ phầu nhi ca ở hào này là nghĩa như thế. Trong sách *Tả Truyện*, Triệu Mạnh thấy bóng mặt trời chiếu mà than rằng: Buổi mai không kịp tính đến buổi hôm, có hơi sức gì chờ được năm năm. *Triệu Mạnh Thị Âm* viết: *Triệu tịch bất tương cập, thùy năng đãi ngũ* 朝夕不相及谁能待五.

Đó chính là câu: *Đại diệt chi ta*, chữ bất với chữ tắc hô ứng với nhau nghĩa là chẳng vui tầm vợ thời buồn tầm bầy. Tổng chi, ưu lạc giai thất kì thường, hình dung một hạng người tâm tình hôn ám, không khác gì Li ở lúc nhật trắc.

Tượng viết: Nhật trắc chi li, hà khả cửu dã.

象曰: 日昃之離, 何可久也.

Li mà đựng lúc mặt trời đã xế rồi, thế là đức mình đã đến lúc hôn, còn lấy gì lâu đặng.

4. Cửu Tứ: Đột như, kì lai như, phần như, tử như, khí như.

九四: 突如, 其來如, 焚如, 死如, 棄如.

Cửu Tứ vượt qua quẻ dưới mà bắt đầu bước vào quẻ trên, chính vừa lúc tiền minh đã tắt mà hậu minh sắp sửa tới, đương thời đại ấy, nên được người kế thừa cho tốt vẫn có nhịp hay.

Nhưng Cửu Tứ thời trái hẳn, bản thân là dương cương, sẵn có tính táo mà lại ở vị Tứ, đã bắt chính lại bất trung, thấy Lục Ngũ âm nhu ở trên mình, toan thả ngón cương cường của mình ra mà lẳng bức Ngũ, tượng như thành linh chạy tới trước mặt Ngũ khí thế lồng loạt như toan đốt người.

Một người ở vào thời đại thừa kế mà láu táu vụng về, cương cường thủ họa như Cửu Tứ ấy, còn làm sao khỏi mình chết, chúng bỏ được đâu.

Cửu Tứ tương tự như Đồng Trắc ở đời Hán, Nguyễn Chỉnh ở triều Tây Sơn.

Tượng viết: Đột như, kì lai như, vô sở dụng dã.

象曰: 突如, 其來如, 無所容也.

Uy bức kẻ trên như Cửu Tứ thời thiên hạ không chốn nào dụng nó được vậy.

Đột như, kì lai như là hình dung cách táo bạo, *phần như* là hình dung khí nóng sôi; *vô sở dụng* là kết quả phải tử khí.

5. Lục Ngũ: Xuất thế đà nhược, thích ta nhược, cát.

六五: 出涕沱若, 戚嗟若, 吉.

Lục Ngũ có đức văn minh của Li, sở xử lại đặc trung, vẫn sẵn có thể tốt, nhưng vì bản chất âm nhu, đứng vào chính giữa hai hào dương, trên ép dưới đẩy là mắc vào hoàn cảnh khó khăn, duy hào Ngũ có đức mình hết sức phòng ưu lự hoạn, sẽ chống chọi với hoàn cảnh nổi nên kết quả được tốt lành. Vậy nên Hào từ nói rằng: *Xuất thế đà nhược, thích ta nhược*, nghĩa là: Lo sợ quá riết, tượng như nước mắt sụt sùi; tính nghĩ quá sâu, tượng như thở vắn than dài mà không nghỉ. Lục Ngũ vẫn có đức đáng được tốt mà Hào từ chỉ tỏ ra một cách ưu cụ cũng chỉ vì thời thế bắt buộc nên thế (*Xuất thế*, nghĩa là: nước mũi chảy ra; *đà* là có ý chảy dầm dề; *thích* nghĩa là lo hung; *ta* nghĩa là than thở).

PHỤ CHÚ: Chữ ta ở hào Ngũ với chữ ta ở hào Tam tuy nghĩa đen in nhau, nhưng ta ở hào Tam là một hạng người mê mẩn tâm thần mà thở than, Ta ở hào Ngũ lại một hạng người tri cơ úy cù mà thở than.

Tượng viết: Lục Ngũ chi cát, li vương công dã.

象曰：六五之吉，離王公也。

Lục Ngũ sở dĩ được cát, bởi vì cách sở lệ của Ngũ xứng được Vương công vậy.

6. Thượng Cửu: Vương dụng xuất chinh, hữu gia, chiết thủ, hoạch phi kì xú, vô cữu.

上九：王用出征，有嘉，折首，獲匪其醜，無咎。

Thượng Cửu ở trên cùng Nhị thể trùng minh, mà lại bản chất dương cương, chính là cương minh đến cực điểm, có đức minh thời hay soi dọi, có đức cương thời hay quyết đoán.

Vương giả nên dụng tài cương minh ấy để đi trừng ác trừ tà mà ra làm việc chinh phạt, thời tất có công tốt đẹp.

Tuy nhiên, vì cương minh quá, sợ có khi dựa vào cách tàn bạo nên lại phải uy cho vừa đắc trung, hình cho vừa đúng tội, không nên quá tay, khi ra đánh giặc dẹp loạn, chỉ bắt lấy những tay khôi thủ mà thôi (*Chiết thủ*: chỉ bắt những anh đầu bầy). Còn như những phe tui nó, chẳng qua là bị hiếp từng thời ta chẳng bắt buộc nó làm gì (*Hoạch*: bắt sống được; *xú*: loài tui). Như thế thời vô cữu.

Tượng viết: Vương dụng xuất chinh, dĩ chính bang dã.

象曰：王用出征，以正邦也。

Vương giả dụng lấy tài đức Thượng Cửu: để xuất chinh, cốt để trị ác cho thiên hạ, chính lí được bang quốc là thôi. *Chinh*, nguyên có nghĩa là chính.

Mạnh Tử có câu: *Chinh chi vi ngôn chính dã* 征之為言正也, nghĩa là: Chinh được những hạng người bất chính ấy là chính.

Từ đây sắp lên, cộng ba mươi quẻ là dịch xong *Chu Dịch Thượng Kinh*.

31. QUẺ TRẠCH SƠN HÀM

Đoái trên; Cấn dưới

Quẻ này là quẻ Trạch Sơn Hàm.

Cấn hạ cũng là Nội Cấn, Đoài thượng cũng là Ngoại Đoài. Đoài trạch, Cấn sơn, nên tên quẻ đọc bằng Trạch Sơn Hàm.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hữu thiên địa nhiên hậu hữu vạn vật, hữu vạn vật nhiên hậu hữu nam nữ, hữu nam nữ nhiên hậu hữu phu phụ, hữu phu phụ nhiên hậu hữu phụ tử, hữu phụ tử nhiên hậu hữu quân thần, hữu quân thần nhiên hậu hữu thượng hạ, hữu thượng hạ nhiên hậu lễ nghĩa hữu sở thố.

序卦: 有天地然後有萬物, 有萬物然後有男女, 有男女然後有夫婦, 有夫婦然後有父子, 有父子然後有君臣, 有君臣然後有上下, 有上下然後有禮義有所錯.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Nguyên đầu tiên có trời đất, vậy sau mới có vạn vật; đã có vạn vật, vậy sau mới có trai gái; đã có trai gái, vậy sau mới có âm dương giao kết mà thành phu phụ; đã có phu phụ, vậy sau mới có công sinh dục mà thành cha con; đã có cha con, vậy sau mới có trật tự ở loài người, mới nảy ra quân thần; đã có quân thần, vậy sau mới có chế độ mà chia làm thượng hạ; đã có thượng hạ, vậy sau mới có chôn mà sắp đặt nên lễ nghĩa.

Thiên địa là nguyên tổ của vạn vật, phu phụ là nguyên thi của loài người. Sở dĩ Thượng Kinh đặt quẻ *Càn*, quẻ *Khôn* ở đầu. Hạ Kinh đặt quẻ *Hàm*, quẻ *Hằng* ở đầu mà sau quẻ *Hàm* tiếp lấy quẻ *Hằng* là ý nghĩa như thế. Thiên địa là nhị thể nên chia ra làm hai quẻ, để hình dung cái đạo của trời đất, trai gái thời hợp nhau mà thành phu phụ, nên quẻ *Hàm* với quẻ *Hằng* thấy là hai thể hợp làm một quẻ, để chỉ rõ cái nghĩa của phu phụ.

(*Hàm*, nghĩa là cảm).

Quẻ này *Đoài* ở trên, *Cấn* ở dưới, *Đoài* là thiếu nữ, *Cấn* là thiếu nam, cảm với nhau rất thân thiết, không chỉ bằng thiếu nam, thiếu nữ. Vậy nên, lấy ý nhị thiếu cảm nhau mà đặt tên quẻ bằng *Hàm*.

PHỤ CHÚ: Quẻ *Hàm* với quẻ *Hằng* thấy là quẻ nhất nam nhất nữ, nhưng quẻ *Hàm* thời thiếu nam phải hạ ở thiếu nữ. Vì bắt đầu nam nữ tương cảm có như thế mới thành phu phụ. Nếu trái lại, bắt thiếu nữ cầu với thiếu nam mà nữ phải hạ nam, thế là nữ bắt trình mà nam cũng không cảm làm sao nên được *Hàm*. Đến như quẻ *Hằng* thời sau khi phu phụ đã thành rồi nghĩa phải vợ thừa thuận chồng nên trưởng nam ở trên, trưởng nữ ở dưới. Nếu trái lại, trưởng nữ trên, trưởng nam dưới là trái nghĩa phu phụ thời làm sao hằng cửu được. Ý sắp quẻ, với đặt tên quẻ của thánh nhân là lí do như thế. Thượng Kinh thu

Càn, Khôn là nói chung nguyên lí của toàn vũ trụ; Hạ Kinh thủ *Hàm, Hằng* là bàn riêng về phần nhân sự, nhưng nếu không nhân sự thời lấy gì mà thành vũ trụ, bốn quẻ đặt đầu hai Kinh, rất có ý nghĩa.

SOÁN TỪ

Hàm, hanh, lị, trinh, thú nữ, cát.
咸亨, 利貞, 取女吉.

Hàm, nghĩa là cảm, lại một nghĩa là tất thảy. Vật tình tương cảm không gì thân thiết hơn nam nữ, quẻ này thiếu nam thiếu nữ khắp nhau mà lại nam hạ nữ, chính là cảm tình rất thân mật. Nếu suy ra đến triều đình, quốc gia, xã hội, cho đến khắp loài người mà tới đâu cũng cảm ứng thân thiết với nhau như thế thời tất nhiên thảy được hanh thông. Nên nói rằng: *Hàm hanh* (*Hàm hanh*: đã cảm tất nhiên thông). Tuy nhiên, loài người vẫn nhờ có cảm nhau mới có thể ăn ở với nhau được mà thành ra xã hội, nhưng mà động cơ cảm có nguyên nhân vì chính, có nguyên nhân vì tà; nguyên nhân vì chính thời cảm mà đầm thắm lâu dài, nguyên nhân vì tà thời cảm đã không ra gì mà kết quả tất xấu. Tỉ như: Trai gái mà cảm nhau bằng cách tà dâm, tất nhiên trước nồng sau đậm; trên dưới mà cảm nhau bằng cách nịnh hót giả dối, tất nhiên hữu thử vô chung. Bởi vì: Tương cảm đã bất chính, có bao giờ lợi đâu, nên Quái từ lại răn cho rằng: *lợi trinh. Lợi trinh*, nghĩa là: Hễ cảm thời thông, nhưng tất phải cảm cho chính, nếu biết theo đạo ấy, lấy tình cảm nhau mà tương hợp, lấy đạo chính mà tương giao, theo lối ấy mà cưới con gái làm vợ thời chắc được tốt lành.

PHỤ CHÚ: *Hàm hanh, lị trinh* là nói chung đạo lí tương cảm trong thiên hạ. *Thú nữ, cát* là nói riêng bằng một việc vợ chồng, nhưng ý nghĩa vẫn dính với chữ trinh. Trái lại, thú nữ mà bất trinh thời làm gì được cát. Nguyên chữ Hàm, nghĩa là cảm, sao không đặt tên quẻ bằng cảm mà đặt tên bằng Hàm? Bởi vì, Cảm gốc ở công lí mà không phải cảm bằng tư tâm. Nếu lấy tư tâm mà cảm thời ứng lại cũng chỉ là tư tâm, không lấy gì nên được đạo cảm. Chữ cảm vì có chữ tâm ở dưới nên không lấy chữ cảm đặt tên quẻ mà đặt bằng Hàm, vì chữ Hàm là vô tâm, duy vô tâm mới là chân cảm.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: *Hàm, cảm dã. Nhu thượng nhi cương hạ, nhị khí cảm ứng dĩ tương dã, chỉ nhi duyệt, nam hạ nữ, thị dĩ hanh, lị, trinh, thú nữ cát dã. Thiên địa cảm nhi vạn vật hóa sinh, thánh nhân cảm nhân tâm nhi thiên hạ hòa bình. Quan kì sở cảm nhi thiên địa vạn vật chi tình khả kiến hĩ.*
彖曰：咸感也。柔尚而剛下，二氣感應以相與，止而說，男下女，是以亨利貞，取女吉也。天地感而萬物化生，聖人感人心而天下和平，觀其所感而天地萬物之情可見矣。

Soán viết: Hàm, cảm dã.

Hàm nghĩa là cảm, nhưng trước khi cảm thời chỉ là Hàm, nghĩa là hai bên thảy chỉ tự nhiên mà tương hợp. Vì tự nhiên tương hợp nên cảm duyệt càng sâu. Hàm là tạo nhân mà cảm là kết quả. Xem chữ Hàm không có chữ tâm mà chữ cảm thời thêm vào chữ tâm ở dưới thì sẽ biết.

Nhu thượng nhi cương hạ, nhị khí cảm ứng dĩ tương dũ, chỉ nhi duyệt, nam hạ nữ, thị dĩ hanh, li, trinh, thú nữ cát dã.

Theo về thể quẻ thời hào nhu biến được cương mà lên làm Đoài, hào cương biến được nhu mà xuống làm Cấn, Cấn sơn, Đoài trạch, hai khí âm dương cảm ứng mà hòa hợp với nhau.

Theo về đức quẻ thời Cấn có tính chỉ, Đoài có tính duyệt, yên lặng mà hòa duyệt.

Theo về tượng quẻ thời Cấn tượng là thiếu nam, Đoài tượng là thiếu nữ, nam trước cầu nữ mà chịu ti hạ với nữ, góp mấy câu trên đây, rất hợp với đạo tương cảm. Vậy nên nói rằng: *Hanh, li trinh, thú nữ, cát.*

PHỤ CHÚ: *Chỉ nhi duyệt* là thích chữ trinh ở Quái từ. Hễ thường tình đã duyệt thời hay vông động, động mà duyệt thời cách duyệt hay sai, duy chỉ mà duyệt thời cách duyệt mới đắc chính.

Sách *Luận Ngữ* có câu: *Nhất nhật khắc kỉ phục lễ, thiên hạ quy nhân yên* 一日克己復禮, 天下歸仁焉, nghĩa là: Mình lo trừng trị tư tâm mình, hoàn phục được thiên lí nên thiên hạ tự nhiên quy hướng vào đức nhân của mình. Đó là *chỉ nhi duyệt* (Chữ *chỉ* có ý như chữ *tính*).

Thiên địa cảm nhi vạn vật hóa sinh, thánh nhân cảm nhân tâm nhi thiên hạ hòa bình. Quan kì sở cảm nhi thiên địa vạn vật chi tình khả kiến hĩ.

Đây nói cho rộng hết lí cảm ứng, cảm rất to không gì bằng trời đất, trời lấy khí dương mà hạ cảm với đất, đất lấy khí âm mà thượng cảm với trời, âm dương giao cảm với nhau mà vạn vật thấy được hóa sinh.

Chữ *hóa* thuộc về phần khí, chữ *sinh* thuộc về phần hình. Tỉ như con tước hóa ra được con cáo, cỏ hủ hóa ra được con đóm, v.v. đó là hóa. Có giống sinh bằng thai, có giống sinh bằng trứng, v.v. đó là sinh.

Đạo cảm của thánh nhân, cũng in như đạo cảm của trời đất, thánh nhân khuếch sung đức chí thành, phát triển đạo đại công, cảm động được lòng ức triệu người mà thiên hạ được đến hòa bình.

Xem ở nơi những cách sở cảm mà chân tình của thiên địa vạn vật có thể thấy được.

Chữ *tình* gốc ở chữ *tính* mà ra, nhưng tính thời *tịch nhiên bất động* thuộc về phần thể, tình thời *cảm nhi toại thông* thuộc về phần dụng, nên tính thời khó thấy mà tình thời có thể thấy được. Tình thiên địa cốt ở nơi sinh vạn vật, mà tình vạn vật cốt ở nơi ứng với thiên địa. Tỉ như: Gặp Xuân, Hạ thời vật gì cũng sinh trưởng, gặp Thu, Đông thời vật gì cũng thu tàng. Đó chính là tình cảm ứng của thiên địa, vạn vật. Thấy được tình thiên địa thời thấy được tình thánh nhân nên không cần nói đến thánh nhân chi tình. Thánh nhân với thiên hạ cũng như thiên địa với vạn vật. Duy người có triết học thời mới nhận ra được.

Tượng viết: *Sơn thượng hữu trạch, Hàm. Quân tử, dĩ hư thụ nhân.*

象曰: 山上有澤, 咸. 君子以虛受人.

Tượng Truyện không theo ý nghĩa Quái từ, không lấy bằng nghĩa nam nữ tương cảm mà chỉ lấy bằng tượng quẻ. Cấn là sơn mà ở dưới, Đoài là trạch mà ở trên, tượng là ở trên núi có cái chằm nước, vì sơn có vững thủng xuống mà đựng được trạch, trạch vì trong lòng rỗng không mới đựng được nước.

Quân tử xem tượng biết được rằng: Có rỗng không trong lòng mình, chẳng cho giống gì tiên nhập vi chủ mới dung thụ được người, nên lấy một cách hư trung để thụ nhận.

Hư trung nghĩa là không rỗng trong lòng, tức là chữ vô ngã mà cũng là vô tư. Hễ trong lòng mình mà

trước sẵn có tư ý, hoặc lợi dụng riêng, thời té ra trung mẫn. *Trung mẫn* nghĩa là trong lòng chết đặc, còn dung thụ được gì nữa, nên quân tử dĩ hư thụ nhân.

PHỤ CHÚ: Tâm thuật người ta, theo về bản thể thời tất phải trung thực, trung thực, nghĩa là trong chất chứa lòng chí thành, nếu bất thành thời vô vật nên cần phải trung thực.

Theo về cách ứng dụng thời lại phải trung hư. Trung hư nghĩa là không rỗng trong lòng, chớ có tư ý vật dụng vào chiếm trước bộ phận trung tâm mình. Nếu tự ý vật dụng đã lọt trước vào trung tâm mình thời thành ra trung mẫn, tâm người ta đã trung mẫn rồi, tất không dung nạp được đạo lí của thiên hạ cổ kim nên lại cần phải trung hư.

Chúng ta nghiên cứu tâm lí học, nên phải đủ cả hai phương diện ấy. Vậy nên học Dịch lại phải xem quẻ Đại Súc nói chữ "độc thực", quẻ Hàm nói chữ "hư", hai nghĩa đó vẫn bổ túc cho nhau.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Hàm kì mẫu.

初六: 咸其拇.

Hào này ở dưới hết Hạ Quái, tượng như ngón chân cái ở dưới hết thân người mà lại thượng ứng với hào Tứ, nghĩa là dưới thấp mà cảm ứng với trên xa, sức cảm còn hèn mọn, chưa lấy gì cảm động được lòng người. Tượng như chỉ động một ngón chân cái thời chưa động được mấy. Nên nói rằng: *Hàm kì mẫu* (*Mẫu*: ngón chân cái).

PHỤ CHÚ: Hào từ với Quái từ thủ nghĩa khác nhau, Hào từ thủ tượng bằng thân người. Kể từ dưới kể lên thời địa vị Sơ chính đứng với mẫu. Lên nữa thời Nhị là bắp chân, Tam là trái vế, đến Tứ thời đứng ở lòng bụng, Ngũ là trên lưng, Thượng là miệng mép.

Hễ lên từ nào thời sức động mạnh từ ấy, cảm mà chuyên bằng động thời cảm không hay nên sáu hào cốt ở tĩnh, tĩnh mà cảm được người thời cảm mới hữu lực.

Sơ Lục *hàm kì mẫu* là có hơi động mà chưa thiết động nên không nói cát hung.

Tượng viết: *Hàm kì mẫu, chí tại ngoại dã.*

象曰: 咸其拇, 志在外也.

Hào từ nói rằng hàm kì mẫu là Sơ Lục chí tại ứng với Cửu Tứ vậy. Ngoại là chỉ vào hào Tứ ở Ngoại Quái. Sơ tuy có chí tại ngoại mà chưa thiết động hung nên nói rằng: *Hàm kì mẫu*.

2. Lục Nhị: Hàm kì phì, hung, cư cát.

六二: 咸其腓, 凶, 居吉.

Phì là trái bắp chân, hễ sắp sửa đi thời nó động trước, tượng như một người có tính táo động.

Lục Nhị sở xử chính đứng với chôn phì, Nhị lại thượng ứng với Ngũ nên thánh nhân có lời răn rằng: Nhị tuy muốn cảm ứng với Ngũ nhưng Nhị phải biết: Nhị là người dưới, Ngũ là người trên; người dưới muốn cảm được người trên tất mình phải trước tự trọng lấy mình, im lặng mà chờ người trên cầu mình, mới có lẽ hay. Nếu anh gấp bốn tẩu, nóng lên cầu Ngũ ứng với mình, té ra cách cảm bằng bắp chân, chân chưa đi mà bắp đã động, e đến nỗi xấu.

Nhưng vì Nhị là người trung chính nên thánh nhân lại khuyên cho rằng: Thấy người sang bắt quàng làm họ, Nhị không đến nổi thế, Nhị cứ tự trọng lấy thân, ngồi lặng an ở chờ Ngũ tới cầu mình thời cát. Nói *hàm kì phi, hung* là răn cho Nhị không nên động. Lại nói *cư cát* là khuyên cho Nhị nên giữ cách tĩnh.

Tượng viết: Tuy hung, cư cát, thuận bất hại dã.

象曰, 雖凶, 居吉, 順不害也.

Lục Nhị tuy hung, nhưng biết cư tĩnh thời được cát là vì thuận theo đạo lí thời không tai hại gì vậy.

3. Cửu Tam: Hàm kì cổ, chấp kì tùy, vãng lãn.

九三: 咸其股, 執其隨, 往吝.

Cổ là trái vế ở trên đầu gối là một giống không đủ sức tự động, chân có động thời mới động theo. Cửu Tam xử ở địa vị trên Nội Quái, ví vào thân người thời tượng như trái vế, vì có tính cương táo hí động, thấy người động mà động theo. Ở trên Tam có hào Tứ, Tứ động thời Tam động theo, in như cái vế theo chân mà động đến nỗi mất tự do của mình, nên Hào từ răn rằng: *Hàm kì cổ, chấp kì tùy, vãng lãn*. Nghĩa là: Cảm người mà chỉ dùng bằng một cách như cái vế, chỉ cảm giữ lấy cách theo người, cứ thế mà đi hoài, tất nhiên mắc lấy xấu hờ.

Tượng viết: Hàm kì cổ, diệc bất xử dã, chí tại tùy nhân, sở chấp hạ dã.

象曰: 咸其股, 亦不處也, 志在隨人, 所執下也.

Hàm kì cổ là hào Tứ bất xử thời hào Tam cũng bất xử vậy (*Bất xử*: không an ở).

Nhưng hào Tam há phải có sức tự động đâu, chỉ là chí ở theo người, thấy người động mà động theo, cách trì thủ của Tam thiệt là ti hạ lắm vậy.

4. Cửu Tứ: Trinh cát, hối vong, đồng đồng vãng lai, bằng tòng nhĩ tư.

九四: 貞吉, 悔亡, 憧憧往來, 朋從爾思,

Toàn quẻ Hàm sáu hào thấy thủ tượng bằng thân người. Hào Sơ là mẫu; hào Nhị là phi; hào Tam là cổ. Đến hào Tứ này sơ xử dưới thượng thể, vừa đoạn giữa nhân thân, chính đúng vào bộ phận tâm mà tác dụng của tâm là cốt biết hay nghĩ, vả lại, hào Tứ tuy có tính dương cương mà lại ở vào thể Đoài thời có tính hòa duyệt, chính là một hạng người nặng vì cảm tình. Vậy nên, Hào từ không thủ tượng bằng hình thể mà chuyên nói về tinh thần. *Trinh, cát, hối vong* nghĩa là đạo cảm người có trinh nhất mới được cát mà mất hết những việc đáng ăn năn.

Chủ trinh ở đây, nghĩa là chí công vô tư, hư trung vô ngã, cảm người bằng một cách tự nhiên. Cứ lấy lẽ đại công chí chính mà ứng phó với đời, không *cần cầu người ứng* mà người tự nhiên ứng vào mình, như thế mới là trinh cát.

Trái lại, một phương diện mình lo cảm người mà một phương diện thời lại mong người ứng lại với mình. Ti như câu trong *Kinh Thi* nói: *Đầu ngã dĩ đào báo chi dĩ lí*, thành ra mình đeo đào cho người mà mong người đeo lí giả lại cho mình. Thế là cảm đã hữu tâm mà ứng cũng xuất ở hữu tâm, chỉ là *đồng đồng vãng lai* mà thôi. Đồng đồng có ý như săn săn sóc sóc, hoặc mình vãng mà mong người lại, hoặc thấy người vãng mà mình mới lại, cảm với nhau bằng một cách dụng tâm cố ý như thế là gọi bằng đồng đồng vãng lai.

Hễ đã đồng đồng vắng lai thời dầu có kẻ lai, cũng chẳng qua những người mình có vắng. Nhưng bằng theo mấy loại đó, phạm vi không gì rộng, đoàn thể không gì to, xung xăng qua lại, cũng chẳng qua những người mà bụng mày nghĩ tới nơi mà thôi, như thế là *bằng tông nhĩ ti*. Hệ tử giải thích Hào từ này rất hay, xin thích dịch ra cho tường.

Vì có hai chữ vắng lai với một chữ ti mà diễn thành một thiên đạo lí, bao hàm vạn tượng, tóm hết lí vũ trụ vào trong mấy câu: đó mới biết cách thánh nhân học Dịch. Xin độc giả chịu khó mà nhận xét cho đến nơi.

Hệ tử nói rằng: Thiên hạ hà tư hà lự, thiên hạ đồng quy nhi thù đồ, nhất trí nhi bách lự. Thiên hạ hà tư hà lự, nhật vắng tắc nguyệt lai, nguyệt vắng tắc nhật lai, nhật nguyệt tương thôi nhi minh sinh yên; hàn vắng tắc thử lai, thử vắng tắc hàn lai, hàn thử tương thôi nhi tuế thành yên. Vắng giả khuất dã, lai giả thân dã, khuất thân tương cảm nhi lệ sinh yên; xích quặc chi khuất, dĩ câu thân dã; long xà chi trập, dĩ tồn thân dã; tinh nghĩa nhập thần, dĩ trí dụng dã, lệ dụng an thân, dĩ sùng đức dã; quá thử dĩ vắng, vị chi hoặc tri dã, cùng thân trí hóa, đức chi thịnh dã.

子曰: 天下何思慮, 天下同歸而殊途, 一致而百慮. 天下何思慮, 日往則月來, 月往則日來, 日月相推而明生焉. 寒往則暑來, 暑往則寒來, 暑寒相推而歲成焉. 往者屈也, 來者伸也, 屈伸相感而利生焉. 尺蠖之屈以求伸也, 龍蛇之蟄以存身也, 精義入神以致用也, 利用安身以崇德也, 過此以往, 未之或知也, 窮神知化, 德之盛也.

Đạo lí trong thiên hạ, chỉ có một lẽ cảm với ứng, cảm bằng tự nhiên mà ứng cũng tự nhiên, có cần gì phải dụng tư tâm tư lự đâu (*Tư*: ngầm nghĩ bằng bụng riêng; *lự*: tính toán bằng mẹo vặt).

Kể dọc thời cổ vắng đến kim lai, kể ngang thời khắp năm châu bốn bể, thiên hạ đường đi tuy khác nhau mà đến lúc quy kết thời in nhau, sắp đặt tuy có trăm lối mà cuối cùng chỉ tóm vào một lẽ. Như thế thời đạo lí trong thiên hạ cần gì phải ngàn nghĩ bằng bụng riêng, cần gì phải tính toán bằng mẹo vặt. Thử xem lí cảm ứng lớn rất cùng cực đến vũ trụ, rất nhỏ đến một giống vật gì, cũng chỉ là cảm ứng đáp đối nhau mà thôi. Cảm là động cơ, đã có cảm tất có ứng, mà cái ứng đó quay lại làm cái cảm, tạo nhân trước thành ra kết quả sau, mà kết quả sau, lại làm tạo nhân cho sau nữa.

Tỉ như mặt trời chạy qua cảm cho mặt trăng thời mặt trăng ứng lại với mặt trời; mặt trăng chạy qua cảm với mặt trời thời mặt trời ứng lại cho mặt trăng.

Nhật nguyệt đôi bên nhất vắng thời nhất lai, nhất lai thời nhất vắng, xô đẩy nhau hoài mà tia sáng tự nhiên nảy nở ra, mùa rét qua cảm được nắng thời nắng ứng lại; mùa nắng qua cảm được rét thời rét cũng ứng lại. Nhất hàn nhất thử, vắng vắng lai lai, xô đẩy nhau hoài hoài mà công việc trong một năm tự nhiên thành tựu.

Trên đây là cảm ứng hiệu quả ở giữa chôn hữu hình mà chỉ thuộc về phần không gian, lại xem đến phần thì gian thời càng không phút nào nghỉ.

Tỉ như, trong một thời giờ đó nhưng tất cũng có mấy phút trước là vắng, lai có mấy phút sau là lai; *vắng* là cái đã qua đi là co rút lại, *lai* là sắp sửa tới là kéo dài ra. Khuất thân cảm ứng với nhau, vì có khuất mới có thân, vì có thân mới có khuất; khuất thân cảm nhau hoài hoài mà lệ ích mới nảy nở ra. Đó lại là lí cảm ứng thuộc về phần tinh thần vậy.

Lí khuất thân đó chứng nghiệm vào giống vượn vật càng minh bạch lắm.

Khuất, nghĩa là co rút lại; *thân*, nghĩa là thẳng dài ra, tức như giống sâu xích quặc (*Xích quặc*: chúng ta thường gọi con sâu đo). Khi nó co rút lại là cốt cầu cho được ngay thẳng mình nó ra. Kia giống rỗng, rắn, khi nó nấp dưới đất, ngậm dưới vực, cốt cầu giữ thân nó để sẽ chờ ngày bay lượn vậy (*Khuất* ấy là cảm, *câu thân* ấy là ứng, *trật* ấy là cảm, *tồn thân* ấy là ứng). Xem lẽ khuất thân như hai giống trên kia thời khí cơ cảm ứng không chôn nào không quân tử, vì thế mới suy ra làm đạo dưỡng tâm tu thân thời như sau này nói.

Toan phát triển ra sự nghiệp, trước phải lo bồi dưỡng lấy trí thức, nghiên tìm nghĩa lý cho thấu được chơn tinh vi, thâm nhập đến thần diệu, tức sở dĩ suy ra làm công dụng cho tới nơi vậy. Đã lợi tiện ở nơi công dụng, lại càng an định tâm thân mình để khiến cho đức nghiệp càng cao lớn vậy, vì có tinh nghĩa nhập thần mà được trí dụng ứng cho, lại vì có lợi dụng yên thân mà được sùng đức ứng cho. Khi đã trí dụng sùng đức rồi thời từ đó mà tiến lên mãi mãi, rất mực thần diệu, vô thể vô phương, không thể lấy mắt người thường mà trắc lường được. Sách *Mạnh Tử* có câu: *Thánh nhi bất khả tri chi, chi vị thần dã* 聖而不可知之, 之謂神也, chính là tới địa vị ấy.

Sở dĩ "vị chi hoặc tri", bởi vì khi sau đã trí dụng sùng đức cùng cực thần diệu rồi, biết hết lẽ biến hóa rồi là thánh đức quá chừng thịnh đó vậy.

PHỤ CHÚ: Hệ tử thích Hào từ quẻ Hàm mà suy rộng đến nhật nguyệt hàn thử là đạo lý rất lớn.

Xét lại đến xích quắc, long xà là sự vật rất nhỏ. Kia con sâu đo, nó co lại, lại ngay ra, nó ngay ra, lại co lại, chúng ta chẳng mấy người để ý đến nó, thánh nhân nhân nó mà suy biết đạo lý cảm ứng khuất thân, mới biết rằng lẽ trong thiên hạ, không giống gì nhỏ mà không đạo lý.

Phật Tổ có câu: "Xương khô cây hủ, tất thấy có tính Phật". Trang Tử cũng có câu: "Giống khô hủ cũng hóa ra được thần kì", thấy là lẽ ấy. Làm một người tu thân thiệp thế chỉ cần có hai chữ: "tri", "hành". Tinh nghĩa nhập thần là thuộc về phần tri, vì tri được tinh mới hành được đáo, tức là trí dụng. Lợi dụng yên thân là thuộc về phần hành. Vì hành được tới nơi thời tri càng tăng tiến, tức là sùng đức.

Thầy Vương Dương Minh chủ trương thuyết *tri hành hợp nhất*, nghĩa là *tri* với *hành* hợp nhau làm một việc. Hễ tri đã đến nơi tất nhiên hành được đến nơi, và đã tri tất phải hành. Nếu bảo rằng tri được mà không hành được thời cái tri đó không phải là chân tri, nên thánh nhân dạy cho ta hai chữ tinh nghĩa. Trong thiên hạ, hễ có việc gì, tất có nghĩa của việc ấy, ta trước phải tinh thấu cho đến nghĩa của việc ấy, khi tinh thấu được nghĩa của việc ấy, tất nhiên làm được hoàn toàn công dụng của việc ấy. Đó lại là lấy tri mà vun đắp cái nền tảng cho hành. Khi đã tri dụng rồi là hành đã có thành hiệu rồi thời nhờ đó mà thêm phần cao đức mình. Đó lại là nhân hành mà mở rộng thêm phạm vi cho tri. Ví như biết được đường chắc chắn, tất nhiên đi đến nơi mà lại trải qua một lần đi càng thêm biết được đường.

Nghĩa *tri hành hợp nhất* của thầy Vương dương Minh rất đúng với nghĩa câu *tinh nghĩa nhập thần* của Không Tử.

Nước Nhật Bản trước hồi Duy Tân rất sùng trọng Vương học, bao nhiêu chí sĩ gây nên sự nghiệp Duy Tân thấy con nhà Vương học.

Tượng viết: Trinh cát, hối vong, vị cảm hại dã, đồng đồng vãng lai, vị quang đại dã.

象曰：貞吉，悔亡，未感害也，憧憧往來，未光大也。

Trinh thời được cát mà lại hối vong. Vì sơ cảm được đại công mà không mắc hại bằng tư cảm vậy. Đồng đồng vãng lai thời chỉ bằng tòng nhị ti mà thôi, không lấy gì quang đại vậy (Chữ *vị* ở đây như nghĩa chữ *phi*).

5. Cửu Ngũ: hàm kì muội, vô hối.

九五：咸其脢，无悔。

Muội là đám thịt ở trên lưng, ở trên bụng mà lại trái với bụng, lấy tượng toàn quẻ mà thủ nghĩa bằng thân người thời Cửu Ngũ chính xử vào vị muội; muội là không thấy được tâm nên thánh nhân thủ tượng bằng muội mà răn cho Ngũ rằng: Ngũ muốn cảm được người thiên hạ, tất phải dùng đạo chí thành tự

nhiên, không thấy được tư tâm, như thể thời hợp được đạo chính mà không đến nỗi hối.

Tượng viết: Hàm kì muối, chí mạt dã.

象曰：咸其脢，志末也。

Hào từ sở dĩ phải răn hàm kì muối bởi vì Ngũ dây dương với Nhị lại duyệt với Thượng. Thánh nhân ghét nó tâm chí mê mạt mà răn cho như vậy (*Mạt*: mê hèn).

6. Thượng Lục: Hàm kì phụ, giáp, thiết.

上六：咸其辅，頰，舌。

Thượng Lục bản chất âm nhu mà ở vào thể Đoài làm chủ cho thể duyệt lại ở cuối cùng quẻ Hàm là cảm chí cực, muốn cảm người quá mà vẫn không chí thành, chỉ uốn nắn ở nơi miệng lưỡi, toan dùng cách ngôn ngữ động nhân, in thói thường tiểu nhân, nữ tử nên Hào từ nói rằng: Hàm kì phụ, giáp, thiết (*Phụ*: mép, *giáp*: má, *thiết*: lưỡi; tất thấy là giống để mà nói, chỉ dùng cách nịnh hót mà cảm động người nên tượng như thế).

Tượng viết: Hàm kì phụ, giáp, thiết, đằng khẩu thuyết dã.

象曰：咸其辅頰舌，滕口說也。

Lẽ trong thiên hạ, duy chí thành mới cảm được lòng người, kia chỉ múa miệng uốn môi, cảm gì được ai (*Đằng* có ý như múa men, hào này, ở trên hết quẻ nên thủ tượng bằng miệng lưỡi).

32. QUÊ LÔI PHONG HẰNG

Chấn trên; Tốn dưới

Quẻ này là quẻ Lôi Phong Hằng.
Tồn hạ cũng là Nội Tốn, Chấn thượng cũng là Ngoại Chấn. Chấn lôi, Tốn phong, nên tên quẻ đọc bằng Lôi Phong Hằng.

TỰ QUÁI

Tự quái: Phu phụ chi đạo, bất khả dĩ bất cửu dã, cô thụ chi dĩ Hằng.

序卦: 夫婦之道不可以不久也, 故受之以恆.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ, sau quẻ Hàm tiếp lấy quẻ Hằng là vì có sao?

Trước kia quẻ Hàm là nam nữ cảm nhau mới thành được phu phụ. Khi đã thành phu phụ rồi tất phải tính cách lâu dài, lâu dài mà không đổi, ấy là phu phụ chi đạo. Vậy nên sau quẻ Hàm tiếp lấy quẻ Hằng. (*Hằng*, nghĩa là lâu dài).

Quẻ Hàm thời thiếu nam hạ ở thiếu nữ là hai người trai gái còn đương trẻ tuổi mà cảm duyệt với nhau. Đã cảm duyệt nhau, tất thành được phu phụ. Khi đã thành phu phụ rồi thời hai người trai gái kia đã tới kì khôn lớn mà thành trưởng nam, trưởng nữ; trưởng nam là chồng, trưởng nữ là vợ. Chồng chủ trương việc ngoài, vợ chủ trương việc trong, nam cương ở trên, nữ nhu ở dưới. Đó là lẽ thường của phu phụ. Quẻ này Chấn trưởng nam ở quẻ ngoài quẻ trên, Tốn trưởng nữ ở quẻ trong quẻ dưới, rất hợp với đạo phu phụ lâu dài, nên đặt tên bằng quẻ Hằng.

SOÁN TỪ

Hằng, hanh, vô cữu, lợi trinh, lợi hữu du vãng.

恆亨, 無咎, 利貞, 利有攸往.

Chữ Hằng nguyên có hai nghĩa: Một là không thay đổi, tức là bất dịch; một là không thôi nghỉ, tức là bất dã.

Hễ người ta làm việc gì, tất có đạo lí việc ấy. Xét đã đúng với đạo lí rồi, tất phải giữ cho được lâu dài và lại hữu thường mà không thay đổi, như thế thời được hanh thông mà không tội lỗi.

Tuy nhiên, đạo lí có mặt chính có mặt phản. Theo về mặt đạo lí chính thời hằng cửu là hay, theo về mặt đạo lí phản thời hằng cửu là dở, nên Hào từ lại răn cho rằng: *Lị trinh*, nghĩa là nên hằng cửu với việc chính, chớ hằng cửu với việc tà. Nếu hay hằng cửu với việc chính là hằng cửu bằng cách quân tử, thời

có tiền hành việc gì chắc có thành công.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Hằng, cửu dã. Cương thượng nhi nhu hạ, lôi phong tương dữ, tổn nhi động, cương, nhu giai ứng, Hằng. Hằng hanh, lệ trinh, vô cữu, cửu ư kì đạo dã, Thiên địa chi đạo, hằng cửu nhi bất dĩ dã, Lệ hữu du vãng, chung tắc hữu thi dã. Nhật nguyệt đắc thiên nhi năng cửu chiếu, tứ thì biến hóa nhi năng cửu thành. Thánh nhân cửu ư kì đạo nhi thiên hạ hóa thành. Quan kì sở hằng nhi thiên địa vạn vật chi tình khả kiến hĩ.

彖曰：恒，久也。剛上而柔下，雷風相與，巽而動，剛柔皆應，恆。恆亨，利貞，無咎，久於其道也。天地之道，恆久而不已也。利有攸往，終則有始也。日月得天而能久照，四時變化而能久成，聖人久於其道而天下化成，觀其所恆而天地萬物之情可見矣。

Soán viết: Hằng cửu dã.

Hằng, nghĩa là trường cửu. Theo mặt chữ của chữ Hằng, bên tả là chữ tâm, bên hữu chữ nhất và chữ nhất, ý nghĩa là lập tâm thường mãi mãi như một ngày.

Cương thượng nhi nhu hạ, lôi phong tương dữ, tổn nhi động, cương, nhu giai ứng, Hằng.

Nguyên hào Sơ cương quẻ Càn đổi cho Khôn mà lên ở hào Tứ. Nguyên hào Sơ nhu của Khôn thay cho Càn mà xuống ở hào Sơ. Đó là cương thượng nhi nhu hạ. Chấn vi Lôi, Tốn vi Phong. Chấn, Tốn hợp nhau thành một quẻ, tượng là sấm gió giúp thế lực cho nhau. Đó lại là lôi phong tương dữ. Tốn có tính thuận, Chấn có tính động, trước Tốn mà sau Chấn. Thế là thuận với đạo lí mà động. Vì thuận mà động nên thường trường cửu được.

Lại theo như thể quẻ, ba hào cương, ba hào nhu, thấy ứng với nhau. Đó là cương, nhu tương ứng. Góp cả bốn câu như trên đây, tất thấy có đạo lí mà hàng cửu được nên đặt tên quẻ bằng Hằng.

Hằng, hanh, lệ trinh, vô cữu, cửu ư kì đạo dã.

Quái từ nói rằng: Hằng hanh, vô cữu, lệ trinh là lâu dài ở đạo chính vậy. (Chữ *kì* đây là đại danh từ, thay chữ *trinh*; *kì đạo* là đạo *trinh* chính).

Thiên địa chi đạo, hằng cửu nhi bất dĩ dã.

Tiếp lấy chữ đạo trên mà nói rộng ra, chẳng những nhân sự mà thôi đâu, dầu đến rất to lớn như đạo trời đất cũng chỉ vì có đạo chính mới hay hằng cửu mà không thôi. Tỉ như mùa hạ thường nóng, mùa đông thường lạnh, núi thường cao, sông thường sâu, đó là chính lí của trời đất cứ thường thường hoài. Dầu có khi gió dữ mưa cuồng, sóng sôi núi lở, chỉ là lẽ biến hóa trời đất, đã biến hóa tức là bất *trinh*, đã bất *trinh* tất không thường được nên nói rằng: Trời đất cũng phải *trinh* thời mới hằng được.

Lệ hữu du vãng, chung tắc hữu thi dã.

Đây lại nói thêm nghĩa chữ Hằng cho đủ cả lẽ thường, lẽ biến. Hằng vẫn là lâu dài, nhưng sở dĩ lâu

dài tắt phải có thể có dụng. Thể vẫn thường mà dụng thời có biến. Ở trong một thì gian lâu dài, cái lẽ tuần hoàn thiên chuyển, không một phút nào dừng, biến động đã đến lúc cuối cùng thời lại xoay lại như lúc bắt đầu. Mỗi một lần chung thời lại có một lần thi. Theo như Dịch lí cùng thời biến, biến thời thông, thông thời lâu dài, như thể mới hằng được.

Hằng chẳng phải là chết trơ một bề đâu. Tỉ như: Việc nhà làm ruộng, hạ mộng là thi, trung gian cày bừa cấy gặt, tới khi gặt tức là chung. Gặt xong rồi thời lại có lúa mà hạ mộng. Vì có được lúa mới có mộng mà hạ lại. Đó là chung tắc hữu thi.

Vì chung thi tuần hoàn mãi mãi, mới nên được Hằng. Một việc như thế, muốn việc cũng như thế. Thể vẫn thường mà dụng thời biến luôn luôn.

Trên kia đã nói *cửu ở kì đạo*, đây lại nói: *Chung tắc hữu thi, động tĩnh tương sinh, nhân quả tương tục*, có như thế, mới là Dịch lí.

Nhật nguyệt đắc thiên nhi năng cửu chiếu, tứ thì biến hóa nhi năng cửu thành, thánh nhân cửu ở kì đạo nhi thiên hạ hóa thành. Quan kì sở hằng nhi thiên địa vạn vật chi tình khả kiến hĩ.

Đây lại nói cho đến cùng cực đạo Hằng, mặt trời mặt trăng cứ thuận theo đường lối thiên nhiên mà hay soi dọi không bao giờ cùng. Bốn mùa hay biến hóa luôn luôn, đông thay sang xuân, xuân thay sang hạ, hạ thay sang thu, thu thay sang đông; rét nắng, ấm lạnh, khí hậu trao đổi cho nhau, mới hay nên được công việc hàng năm mà không bao giờ cùng. Đó là theo về phần thiên đạo.

Thánh nhân cũng in như nhật nguyệt tứ thì mà làm đạo hằng cửu, tác dụng vẫn tùy thì biến đổi mà bản thể vẫn không bao giờ trái làm, thiên hạ nhờ đó mà làm nên văn hóa tốt.

Xem ở nhật nguyệt tứ thì sở dĩ thường, đạo thánh nhân sở dĩ lâu mà chân tình của thiên địa vạn vật có thể thấy được.

PHỤ CHÚ: Chữ Dịch với chữ Hằng có nghĩa tương đối. Nếu tuyệt đối Dịch thì không làm sao ra Hằng, nếu tuyệt đối Hằng, cũng không làm sao ra Dịch được. Vũ trụ cổ kim không một giống gì là tuyệt đối. Tỉ như ban ngày sáng, tắt nhiên có ban đêm tối; nếu tuyệt đối sáng hay tuyệt đối tối, tắt không thành được thiên tượng ở không gian. Mùa hạ nóng, tắt nhiên có mùa đông lạnh; nếu tuyệt đối nóng hay tuyệt đối lạnh, tắt không thành được tuế công ở thì gian.

Nhỏ từ thân một người, khi ngủ có khi thức, khi sống có khi chết; lớn hơn đến xã hội, thế giới, loạn lâu ngày phải trị, thịnh lâu ngày phải suy, cũng chỉ là tương đối thay đổi nhau, không thấy một giống gì là tuyệt đối. Vậy nên trong đạo Dịch, vì Hằng mà phải có Dịch, cũng nhân Dịch mới làm nên Hằng. Thánh nhân sợ người ta câu nệ ở chữ Hằng mà quên mất diệu lí ở chữ Dịch.

Vậy nên, Soán Truyện phải lấy tứ thì biến hóa mà thuyết minh đạo Hằng. Học giả thể nhận cho ra đạo lí ấy thời biết Dịch với Hằng là tương thành mà không phải tương phản.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: *Lôi phong Hằng, quân tử dĩ lập bất dịch phương.*

象曰：雷風恆，君子以立不易方。

Theo ở tượng quẻ, Chấn là Lôi, Tốn là Phong, sấm gió đồng thì phát hiện, thành ra quẻ Hằng. Quân tử xem tượng ấy thời biết rằng: Công việc trời đất tuy có lúc biến động mà đạo trời đất thời vạn cổ y nhiên. Quân tử bắt chước thể thời cuộc đời bề đâu, tình người nóng lạnh, có thay đổi mặc dầu mà đạo tự lập của quân tử thời không bao giờ thay đổi.

Lập bất dịch phương, ấy tức là Hằng của quân tử.

PHỤ CHÚ: Mạnh Tử có nói rằng: *Khổng Tử thánh chi thì giả dã* 孔子, 聖之時者, nghĩa là: Thì nên ra mà ra, thì nên ẩn mà ẩn, thì nên lâu mà lâu, thì nên chóng mà chóng. Theo như nghĩa chữ thì đó, so với câu "lập bất dịch phương" chẳng mâu thuẫn hay sao? Không phải đâu, "thánh chi thì" với "lập bất dịch phương" chỉ là một gốc mà không phải hai rễ. Thánh chi thì là về phần tác dụng, lập bất dịch phương là về phần nguyên tắc.

Ti như: Tấm gương sáng treo ở một chốn, cái bản thể quang minh không bao giờ thay đổi, chẳng phải là lập bất dịch phương hay sao?

Đến gặp lấy sự vật gì soi dọi vào, mới hiện ra tác dụng của mặt gương, tùy tròn mà hiện ra tròn, tùy vuông mà hiện ra vuông, tùy đẹp mà hiện ra đẹp, tùy xấu mà hiện ra xấu, chẳng phải là thì nghĩa hay sao?

Chúng ta đọc Dịch cần nhất là phải biết biến hóa. Ông Tô Đông Pha có câu rằng: Cứ xem ở giữa chốn biến, thời tuy trời đất e cũng không được một giây phút, nhưng xem ở chốn bất biến, thời người với ta chẳng bao giờ hết.

Tự kì biến giả nhi quan chi, tắc thiên địa tăng bất năng dĩ nhất thuần; tự kì bất biến giả nhi quan chi, tắc vật dĩ ngã giai vô tận hĩ.

自其變者而觀之則天地曾不能以一瞬, 自其不變者而觀之則物與我無盡矣.

HÀO TỬ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: *Tuần hằng, trinh hung, vô du lợi*

初六: 浚恆, 貞凶, 无攸利.

Sơ Lục ở dưới hết quẻ Hằng mà làm chính ứng với hào Tứ, đó là lẽ thường, nhưng người ta ở đời tất phải biết thường mà lại biết biến. Địa vị Sơ quá thấp mà địa vị Tứ quá cao. Huống gì Tứ là dương cương, chỉ trông lên mà không ngó xuống, trung gian lại bị hào Nhị, hào Tam gián cách. Sơ đương lúc bở mới, lại phạm thấp hèn mà toan yêu cầu với Tứ bằng một cách quá thân mật. Thế là nệ cách thường quá chừng sâu nên nói rằng: *Tuần hằng*. *Tuần* nghĩa là sâu; *tuần hằng* nghĩa là quá sâu ư nệ thường, nệ thường mà không biết biến, té ra thành một người ngu. Nếu cứ kiên cố giữ một cách ấy, tất mắc lấy hung nên nói rằng: *Trinh hung*. Chữ trinh ở đây, chỉ có nghĩa trinh là bền chặt, không phải nghĩa trinh là chính. Bền chặt bằng một cách tuần hằng thời chẳng những một lúc xấu mà thôi mà lại không làm gì được thuận lợi cả. Người xưa có câu rằng: *Giao thiển nhi ngôn thâm, nhục chi đạo dã* 交淺淺而言深辱之道也, nghĩa là giao tình còn đương cạn mà câu thỉnh quá chừng sâu, chỉ là cái đường lối đi tới nhục vậy. Câu này cũng tương tự như hào Sơ này.

Tượng viết: *Tuần hằng nhi hung, thi cầu thâm dã.*

象曰: 浚恆之凶, 始求深也.

Có hung họa vì tuần hằng mà nảy ra, bởi vì lúc đầu mới giao mà cầu vọng đã quá thâm thời thế nào cũng thất bại vậy.

PHỤ CHÚ: Đời Hán như Giả Nghị mới bước chân lên triều mà toan đuổi các công thần như Giáng Quán; đời Đường như ông Lưu Bồn mới đỗ Tiến sĩ mà vội xin với vua Đường toan đánh đổ Phiên trấn,

chính là đúng với câu: *Tuân hằng chi hung, thí cầu thâm dã.*

2. Cửu Nhị: Hối vong.

九二: 悔亡.

Hào Cửu ở vị Nhị là dương cương ở âm vị, trái mất lẽ thường. Theo như nghĩa Hằng vẫn nên hữu hối, nhưng vì Nhị có đức trung ứng với Ngũ, mà Ngũ cũng có đức trung. Lấy đức trung mà ứng với đức trung, thế là hay hằng cửu ở đạo trung thời tất không việc gì phải ăn năn, nên Hào từ chỉ nói rằng: *Hối vong.*

Tượng viết: Cửu Nhị, hối vong, năng cửu trung dã.

象曰: 九二悔亡, 能久中也.

Cửu Nhị sở dĩ được hối vong, bởi vì hay hằng cửu ở đạo trung mà thôi.

PHỤ CHÚ: Dịch lí rất chú trọng chữ *trung* mà Hằng là rất quý trọng chữ *trung* lắm. Bởi vì Hằng là thường lâu, nếu bất trung thời không thường lâu được.

Vô luận làm việc gì, nếu thái quá hoặc bất cập, tất không được lâu dài, duy có đắc trung mới được lâu dài, nên Tượng Truyện lấy ba chữ "Năng cửu trung" để xuất ở Cửu Nhị, thời biết rằng những hào bất trung, tất thấy là bất cửu.

3. Cửu Tam: Bất hằng kì đức, hoặc thừa chi tu, trinh, lẫn.

九三: 不恆其德, 或承之羞, 貞吝.

Dương hào ở vào dương vị vẫn là đắc chính, nếu thường giữ lấy đức chính của mình thời không gì đến nỗi xấu.

Nhưng Tam này thời trái hẳn, quá cương bất trung mà lại toan len lỏi vào đòi với Thượng Lục, đó là bỏ đức cương chính của mình mà theo đòi với bạn âm nhu của người, nên hằng mà không biết hằng, tự thủ vẫn đã không xong mà e có lẽ người khinh bỉ tới nơi, nên nói rằng: *Bất hằng kì đức, hoặc thừa chi tu.*

Tu, nghĩa là xấu hổ; *thừa*, nghĩa là bung đưa tới; *hoặc* là nghi từ, có ý là thờ ơ. *Hoặc thừa chi tu* nghĩa là e có người dâng đưa việc xấu hổ cho Tam.

Tư cách một người như Cửu Tam thời đầu có chính chẳng nữa, cũng đáng xấu hổ mà thôi. Bởi vì chính mà bất hằng thế là bỏ mất chính, nên nói rằng *Trinh lẫn.*

Trinh có bao giờ lẫn đâu, vì trinh mà bất hằng mỗi lần.

Tượng viết: Bất hằng kì đức, vô sở dung dã.

象曰: 不恆其德, 無所容也.

Người đã bất hằng kì đức, rày trắng mai đen, sớm nóng, tối lạnh, hạng người ấy còn chốn nào dụng thân được nữa rư?

PHỤ CHÚ: Lời hào này nên tham khảo với lời Đức Khổng trong *Luận Ngữ: Nhân nhi vô hằng, bất khả dĩ tác vu y* 人而無恆, 不可以作巫醫. Nghĩa là: Người mà đã không đức thường thời đầu làm một

nghề thầy đồng bóng, thầy thuốc, cũng không thể làm mà nuôi thân được, đó thiệt là vô sở dụng.

4. Cửu Tứ: Điền vô cầm.

九四: 田無禽.

Hào dương ở vị âm là xử trái mất bản vị của mình mà còn toan lân ở chốn đó, dầu có lân chẳng nữa chắc cũng chẳng nên việc gì, tượng như người đi săn mà không được cầm thú, chỉ hao tổn tâm lực mà không thành công.

Tượng viết: Cửu phi kì vị, yên đắc cầm dã.

象曰: 久非其位, 安得禽也.

Hễ người ở đời, tất phải xử cho đúng bản vị của mình, dương cương mà ở vị âm nhu Thế là *cửu phi kì vị* đó rồi làm sao mà còn được cầm nữa rư?

Chữ *yên* cũng như nghĩa chữ *hà yên đắc*, nghĩa là thế nào được. Chữ *cầm* chỉ thí dụ bằng có thành công.

PHỤ CHÚ: Cửu Nhị với Cửu Tứ cùng là xử phi kì vị cả, nhưng Nhị đắc trung thời được tốt, Tứ bất trung thời kết quả xấu; mới biết trung thời mới hằng được.

5. Lục Ngũ: Hằng kì đức, trinh, phụ nhân, cát, phu tử, hung.

六五: 恆其德, 貞, 婦人吉, 夫子凶.

Lục Ngũ ứng với Cửu Nhị, bản thân là âm nhu cư trung mà ứng với Cửu Nhị dương cương cũng cư trung, nên cử một mực thuận tòng từ đầu đến cuối. Thế là có đức lâu dài mà được trinh chính.

Tuy nhiên, trong đạo làm người, tất cốt trước có đức dương cương mà âm nhu chỉ là phụ trợ mà thôi. Nếu một mực âm nhu mà chỉ thuận tòng với dương cương, theo về lối thường ví dầu đàn bà như thế thời cũng được cát. Nhược bằng trượng phu mà chỉ âm nhu thuận tòng, hằng cửu bằng một cách phụ nhân thời là xấu lắm.

Hào này ở về quẻ khác thời không lấy gì làm xấu hổ, nhưng ở về thời đại Hằng, hằng nhu thời kém về phần chân tác, hằng thuận thời không phải là tài hữu vi. Vì vậy, Hào từ đã nói *hằng kì đức, trinh* mà lại nói *phu tử hung*. Đó lại là một nghĩa tùy Thì trong Dịch.

Tượng viết: Phụ nhân trinh cát, tòng nhất nhi chung dã, phu tử chế nghĩa, tòng phụ hung dã.

象曰: 婦人吉, 從一而終也, 夫子制義, 從婦凶也.

Hễ đạo người đàn bà thời chỉ theo một người chồng cho đến cuối cùng nên lấy chữ trinh làm cát. Còn như người đàn ông thời tự mình chế ra nghĩa, nghĩa nên theo thời theo, nghĩa không nên theo thời bỏ. Nếu cứ thuận tòng như phụ nhân thời hung.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện ở đây phát minh thêm hai chữ *chế* nghĩa rất có ý vị.

Phụ nhân thời bảo cho phải tòng nhất chi chung, bởi vì những hạng người phụ nữ, phần nhiều là tri thức non, nghị lực kém, không thể nào chế ra được nghĩa, thời âu là tòng nhất nhi chung cũng đã là người tốt rồi. Nếu tự mình đã là trượng phu thời nên phải tri thức cho cao, biến thông cho hoạt, tùy thì mà chế

nên nghĩa. Tỉ như: Nghĩa nên quân chủ thời ta thờ vua, nghĩa nên dân chủ thời ta thờ dân, nghĩa nên thờ quốc gia thời ta thờ quốc gia, nghĩa nên thờ xã hội thời ta thờ xã hội.

Chế ra nghĩa cho hợp với thì, há phải tòng nhất nhi chung mà thôi đâu. Đức Khổng Tử có câu: *Quân tử chi ư thiên hạ dã, vô thích dã, vô mịch dã, nghĩa chi dĩ tỹ* 君子之於天下也，無適也，無莫也，義之與比。

Quân tử chỉ ở việc trong thiên hạ, không cái gì là nhất định phải mà theo hoài, không cái gì là nhất định trái mà cự hoài, chỉ duy cho đúng với thì nghĩa thời ta làm theo.

Mạnh Tử cũng có câu rằng:

Đại nhân giả, ngôn bất tất tín, hạnh bất tất quả; duy nghĩa sở tại 大人者，言不必信，行不必果，惟義所在。

Hễ những người có tài đức lớn mà gọi bằng đại nhân, chẳng phải nói điều gì cũng nhất định phải tin, chẳng phải làm việc gì cũng nhất định quả quyết, chỉ duy cân nhắc ở nơi nghĩa, nghĩa ở chốn nào thời ta theo đó mà nói, mà làm.

Mấy câu nói ấy, rất hợp với lối chế nghĩa; nghĩa chữ *chế* đây có ý như nghĩa chế tạo, chế tác; tục ta thường nói chế canh hay rượu, v.v. cũng có ý như thế.

Nhưng mà hạng người chế nghĩa, tất phải tri thức cho cao, học vấn cho giàu, lịch duyệt cho sâu; nếu không phải bậc thánh nhân chưa chắc đã chế được nghĩa. Vậy nên học giả nhận cho kĩ.

6. *Thượng Lục: Chấn hằng, hung.*

上九: 振恆, 凶.

Chấn, nghĩa là động rất mau, có ý là láu táu, lau chau.

Thượng Lục ở cuối cùng thể Chấn là động chi cực, lại ở cuối cùng thì Hằng là đã đến buổi bất thường; ở vào buổi bất thường mà lại sẵn có tính động cực, chỉ dùng bằng cách lắc xắc, lau chau, Thượng Cửu như thế mà không chịu yên. Lẽ trong thiên hạ khi nên động mà động, khi nên tĩnh mà tĩnh, có lẽ gì Thượng Cửu bằng một cách tảo động mà khỏi tai họa được rư.

Tượng viết: Chấn hằng tại thượng, đại vô công dã.

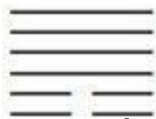
象曰: 振恆在上, 大無功也.

Ở trên hết quẻ, chính là hạng người ở trên, đã ở trên người mà chỉ thường tảo động, tất đến nỗi thất bại hung vậy.

Hễ việc trong thiên hạ, thuận thì, tòng lí mà làm thời việc gì cũng xong. Trái lại, nghịch thì, bội lí mà làm bướng, động càn thời chỉ là làm tai họa cho thiên hạ.

Thiên hạ bản vô sự, dung nhân tự nhiễu chi 天下本無事庸人自擾之 chính là lẽ ấy.

33. THIÊN SƠN ĐỘN

Kiên trên; Cấn dưới

Quẻ này là quẻ Thiên Sơn Độn. Cấn hạ cũng là Nội Cấn, Càn thượng cũng là Ngoại Càn. Càn thiên, Cấn sơn, nên tên quẻ đọc bằng Thiên Sơn Độn.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hằng giả cửu dã, vật bất khả dĩ cửu cư kì sở, cố thụ chi dĩ Độn. Độn giả thối dã.

序卦: 恆者久也, 物不可以久居其所, 故受之以遯, 遯者退也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Hằng tiếp lấy quẻ Độn là vì có sao? Hằng, nghĩa là thường lâu. Hễ vật gì không vật gì ở lâu được mãi một chốn. Hễ ở lâu tất phải tránh lui nên sau quẻ Hằng tiếp lấy quẻ Độn.

Độn nghĩa là tránh lui. Theo về tượng quẻ, Càn thượng là thiên, Cấn hạ là sơn. Sơn là giống hữu hình chỉ đứng ở một chốn, thiên là khí dương, cũng là không khí, thường tiến lên hoài.

Bây giờ thiên hạ hữu sơn là có tượng trái nhau mà phải tránh nhau nên lấy nghĩa bằng Độn; vả lại, quẻ này là quẻ thuộc về tháng Sáu, nhị âm sinh ở dưới, toan lừa đuổi tứ dương ở trên, tiểu nhân đạo trưởng, quân tử đạo tiêu nên lúc đó quân tử phải xa lánh. Vì vậy nên đặt tên quẻ bằng Độn.

PHỤ CHÚ: *Hằng* là cửu, *Độn* là lui, đã cửu thời phải lui; đêm tới thời mặt trời phải lui; Xuân tới thời Đông phải lui, chính là lẽ ấy. Việc người cũng vậy, quan đến già thời nên hưu, khách ngồi lâu thời phải dậy.

Tục ngữ Tàu có câu: *Thiên hạ vô bất tán đích diên tịch* 天下無不散的筵席, nghĩa là trong thiên hạ không cỗ tiệc nào nhóm mãi mà không tan; lời nói ấy tuy tầm thường, nhưng hợp với lẽ Hằng rồi thời Độn.

SOÁN TỪ

Độn hanh, tiểu lợi trinh

遯亨, 小利貞.

Quẻ này là quẻ âm trưởng, dương tiêu. Thế lực quân tử không đủ kinh địch nổi tiểu nhân nên kiến cơ

tảo thời, thân mình tuy là độn mà đạo mình như thể mới là hanh. Tuy nhiên, thì cơ mỗi phút mỗi khác, có khi nên nóng nảy, nhưng cũng có khi nên khoan thai. Quẻ này tuy âm trưởng đã đến hai âm, nhưng bề quân tử hãy còn có bốn dương. Nếu khéo lựa thì lựa cơ, tuy không được đại hữu vi, nhưng mà tiểu tiểu cán hồi, thiện xử với tiểu nhân, dầu không làm được đại trình nhưng còn lị ở tiểu trình vậy. *Tiểu lị trình* nghĩa là trình bằng việc lớn vẫn không lị, mà trình bằng việc nhỏ cũng còn có lị.

PHỤ CHÚ: Soán từ quẻ Độn nên tham khảo với Soán từ quẻ Bĩ, vì quẻ Bĩ là tam âm tịnh tiến nên Soán từ nói rằng: Bất lị quân tử trình, thiết là đau đớn cho quân tử. Độn thời mới có nhị âm nên Soán từ nói rằng: *Tiểu lị trình* là còn chút hi vọng cho quân tử.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Độn hanh, độn nhi hanh dã, cương đương vị nhi ứng, dữ thì hành dã, tiểu lị trình, tâm nhi trưởng dã, Độn chi thì nghĩa đại hĩ tai.

彖曰：遯亨，遯而亨也，剛當位而應，與時行也，小利貞，浸而長也，遯之時義大矣哉。

Soán viết: Độn hanh, độn nhi hanh dã.

Quái từ rằng: *Độn hanh*, nghĩa là thân quân tử tuy thời mà đạo quân tử vẫn hanh vậy.

Cương đương vị nhi ứng, dữ thì hành dã.

Ở đây chỉ lấy một hào Cửu Ngũ thích nghĩa chữ Hanh, Cửu Ngũ dương cương ở vào vị trung chính mà ở dưới có Lục Nhị cũng trung chính mà ứng với nhau. Tuy ở vào thì âm trưởng nhưng có đức dương cương như thế và có vị trung chính như thế mà lại có bạn trung chính như thế, bản thân Ngũ lại là một bậc lãnh tụ trong tứ dương thời nên hết sức hết lòng phù trì thế đạo, chờ ngày nào đáng thời tâng thời sẽ thời tâng. *Dữ thì hành dã* nghĩa là rình ở thì cơ mà làm công việc mình thời có lẽ hanh.

Tiểu lị trình, tâm nhi trưởng dã.

Sở dĩ lị ở tiểu trình bởi vì âm còn dần dần mà trưởng chưa trưởng gấp liền, nếu quân tử khéo tay, cần toàn, thời nhưng việc tiểu trình hãy còn làm được.

Độn chi thì nghĩa đại hĩ tai.

Thì nghĩa ở quẻ Độn, thánh nhân sở dĩ tán rằng *đại hĩ tai* bởi vì quân tử xử vào thì Độn, tiểu nhân tuy tiến mà chưa đến như Bĩ, Bác, quân tử tuy suy mà hãy còn có tứ dương, nghĩa là xử thì Độn, bảo rằng nên lui chưa phải là tuyệt đối nên lui; bảo rằng không nên lui, cũng không phải tuyệt đối không nên lui. Khi ấy, chỉ nên có cặp mắt xem thì cho chắc chắn, thủ đoạn tùy thì cho lanh nhạy, thì quả đã nên lui thời ta lui ngay, thì nếu có thể làm được thời ta tùy cơ chuyển bát, cũng chưa phải vạ bất khả vi. Vậy nên trên kia đã nói *dữ thì hành dã*, đây lại nói *thì nghĩa đại hĩ tai*. Nghĩa chữ thì ở đây chỉ nói riêng về thì quẻ Độn. Ở thì Độn mà chỉ một cách thời tâng đó là lẽ đương nhiên không cần phải nói; duy ở thì Độn mà còn tìm một cách toàn chuyển phù trì, thì nghĩa được như thế mới là to lớn.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thiên hạ hữu sơn, Độn. Quân tử dĩ viễn tiểu nhân, bất ác nhi nghiêm.
象曰: 天下有山, 遯, 君子以遠小人, 不惡而嚴.

Thiên thể vô cùng, sơn cao hữu hạn, chúng ta ở dưới núi thời thấy trên đỉnh núi là trời, đến lên tới đỉnh núi thời trời lại mệnh mù ở đâu không thể với tới, thành ra tượng Độn. Quân tử xem tượng ấy mà học làm cách xa tránh đũa tiểu nhân, mình cứ lo giữ mình cho trong sạch, không đem những ác thanh, nộ sắc đối đãi với nó, chỉ khiến nó thấy mình uy nghiêm trang kính mà thôi.

PHỤ CHÚ: Chỉ bốn chữ *bất ác nhi nghiêm* mà cách đối đãi với tiểu nhân thiệt là hoàn thiện. *Bất ác* là thuộc về hình thức, *nhi nghiêm* là thuộc về tinh thần. Đối đãi với tiểu nhân phải có một cách tỏ ra tinh thần bất khả phạm nhưng không nên đem ác thanh, ác sắc mà đối đãi với nó. Không Tử đối đãi với Dương Hóa, Mạnh Tử đối đãi với Vương Hoan, chính là nghĩa ấy.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Độn vĩ, lệ, vật dụng hữu du vãng.
初六: 遯尾, 厲, 勿用有攸往.

Theo về cách xem quẻ thời hào trên hết là đầu, hào dưới hết là đuôi. Sơ Lục ở dưới hết quẻ, chính đương vào bộ vị đuôi, đuôi là ở sau hết. Người ta vừa hồi Độn, ai nấy cũng đã độn trước rồi, anh Sơ vì chất Nhu tính ám, không độn theo kịp người mà lại còn rù rờ ở sau. Thế là *độn vĩ*. Độn mà chậm trễ đến thế, tất nhiên nguy. Người ta xử vào địa vị Sơ Lục chỉ nên tránh nép coi thì, chớ nên tiến hành những việc gì.

Tượng viết: Độn vĩ chi lệ, bất vãng, hà tai dã.
象曰: 遯尾之厲, 不往, 何災也.

Độn ở sau người, vẫn có lẽ nguy, nhưng nếu biết nguy mà nấp nép, không tiến vãng, ở đâu thời cũng không tai họa gì.

2. Lục Nhị: Cháp chi dụng hoàng ngưu chi cách, mạc chi thắng thoát.
六二: 執之用黃牛之革, 莫之勝說.

Ở vào thì Độn vẫn là nên Độn, nhưng vì Lục Nhị là chính ứng với Cửu Ngũ, có tượng là quân thần tương đắc, hai bên thấy có đức trung chính kết hợp với nhau, khăng khít bền chặt bằng một cách trung chính hòa thuận, tượng như trói buộc nhau bằng da trâu vàng mà không thể nào mở lột được. *Cháp*, nghĩa là trói buộc; *hoàng* là sắc trung; *ngưu* là giống có tính thuận; *cách* là dày bằng da. *Hoàng ngưu chi cách* là thí dụ bằng đức trung thuận của Lục Nhị; *mạc chi tha7ng thoát* là nói giao kết rất bền chặt, vì ở địa vị Lục Nhị mà lại chính ứng với Cửu Ngũ, nghĩa không thể bỏ Ngũ mà đi, nên Hào từ không nói chữ Độn.

Tượng viết: Cháp dụng hoàng ngưu, cố chí dã.
象曰: 執用黃牛, 固志也.

Chấp dụng hoàng ngưu là chỉ hào Nhị với hào Ngũ rất kiên cố, vì đạo nghĩa mà không dám động. Xưa ông Cơ Tử đương hồi ấu vơng, ông giả cuồng làm nô mà nói rằng: *Ngã bất cố hành động*, chính đúng ý Hào từ này.

3. Cửu Tam: Hệ động, hữu tật lệ, súc thần thiếp, cát.

九三：繫遯有疾，厲，畜臣妾，吉。

Cửu Tam dương cương ở gần hào Nhị là âm nhu, dương hay bii riu với âm, Tam ở gần Nhị nên bii riu với Nhị.

Quân tử ở thời đại Động, lẽ nên động cho chóng và xa. Bây giờ bii riu vì tư tình thời không thể động cho chóng được, chỉ làm hại cho động mà thôi. Thế là nguy rồi. *Hệ* nghĩa là bii riu bằng tư tình. Tuy nhiên, tư tình bii riu đó, không phải là tuyệt đối không chốn hay đâu. Nếu đối đãi với bậc người quân tử hay đối đãi với hạng tiểu nhân thời vẫn không được, nhưng dụng khi nuôi bọn thần thiếp là hạng người mà mình có quyền sai sử thời dầu có tư tình bii riu, nhưng mua được lòng vui của nó mà lị được công việc cho mình, cũng có thể tốt lành được.

Tượng viết: Hệ động chi lệ, hữu tật báỉ dĩ, súc thần thiếp cát, bất khả đại sự dĩ.

象曰：繫遯之厲，有疾憊也，畜臣妾吉，不可大事也。

Ở vào thì Động vẫn nên cao bay xa chạy, bây giờ vì hệ động mà đến nỗi hữu tật, tất nhiên nguy khôn (*Báỉ* nghĩa là khôn, tức là chữ *lệ*).

Tuy nhiên, Động đã không được lanh chóng mà cũng không thể làm nên việc gì lớn thời chỉ duy lấy cái lòng tư ái đó, dụng vào việc súc dưỡng thần thiếp là việc rất nhỏ mọn còn có thể cát, còn ngoài ra những việc gì lớn, quyết không đem cách tư tình mà làm được đâu.

PHỤ CHÚ: Hào từ này cũng có nghĩa là: quyền biến trong *Kinh Dịch*. Như ông Thái Tùng Pha lúc đầu nước Trung Hoa lập thành dân quốc, ông đương làm Đô đốc tỉnh Vân Nam, vì Viên Thế Khải muốn phản dân quốc, xưng hoàng đế, biết ông là người đảng cách mệnh nên triệu ông lên Bắc Kinh; nếu ông không lên thời đem quân đánh. Lúc đó, thế lực ông chưa đủ chống Viên nên ông phải nín nhịn mà lên Bắc Kinh.

Viên giữ ông lại ở Kinh, cho ông làm thượng tướng quân, nhưng không cho coi việc binh, Viên lại thường ngày phái mười hai viên trinh thám, chuyên một việc canh lén rình giữ ông. Ông vẫn muốn có cơ hội trón Viên, chờ hai năm tròn, hết sức kín đáo, hàng ngày, ngoài thì giờ vào diện hầu Viên, còn nữa chỉ lưu liên nơi quán một con hát tên là Phụng Tiên, lính trinh thám rình ở nhà Phụng Tiên mãi mãi, thấy ông tuyệt vô hành động, lâu ngày chồn mỏi, canh giữ có ý sơ sài, nhưng ông biết Viên còn nghi ông lắm, vả thì cơ khởi nghĩa cũng chưa tới nơi nên ông hãy còn ản nhẫn, lại càng thân thiết với Phụng Tiên in như vợ chồng. Hàng ngày triều Viên ra thời về ngay ở nhà Phụng Tiên không bao giờ về công quán. Viên lại sai người rình ở công quán, tưởng có mật mưu gì chẳng. Ông biết ý Viên, nhân có một ngày ông dắt Phụng Tiên về tại công quán, bà Thái phu nhân nổi ghen, đánh lộn với ông, móng tay bà quào rách mặt, ông tức khắc xin phép Viên li hôn. Bởi vì pháp luật li dị một vị mệnh phụ thượng tướng quân, tất phải xin phép đại tổng thống. Viên thấy thế cho ông là người bậy bạ. Lúc đó Thái phu nhân chia gia tài, mang giấy li hôn về Hồ Nam là quê hương của ông. Ông từ đó ăn ở riết một nhà với Phụng Tiên, bỏ quách công quán, ngày đêm trầm mê trong tử địa hoa thiên. Lại hơn hai năm nữa,

chính vừa năm thứ tư Trung Hoa Dân Quốc, Viên mới thiết xưng đế, cải nguyên Hồng Hiến, đổi quốc dân làm ra đế quốc.

Tức sáng ngày sau đó, vừa lúc bảy giờ mai, chinh đồn quân trang gươm mũ chững chàng, xe ngựa rực rỡ, từ nhà Phụng Tiên ra đi, vào thẳng cửa Thiên Yên, trình với quan thị vệ canh cửa, xin vào diện triều tân hoàng đế. Quan thị vệ bảo rằng: "Chưa đến giờ hoàng đế xuất điện, ông hãy chờ đó, chín giờ sẽ vào". Ông tức khắc thay đổi hết quân trang, để cả xe ngựa bọc tùng ở ngoài cửa Thiên Yên bảo chúng nó rằng: "Bay chờ tao ở đây, sớm mai ta chưa ăn điểm tâm, ta lại hàng ôten chút đỉnh, tới chín giờ ta vào châu".

Lúc đó ông mang gươm thượng tướng quân, khoát xe tay chạy thẳng về nhà Phụng Tiên, quăng gươm lột áo vứt cả mào seo thượng tướng, ăn mặc một cách đàng điểm, tay nách Phụng Tiên lên thẳng xe lửa đi Thiên Tân, tức khắc đáp tàu thủy Nhật Bản đến Hương Cảng thời đã có thầy ông là ông Lương Khải Siêu, bạn ông là ông An Thừa Hiến, chực sẵn đó rồi. Bắc Kinh đột nhiên mất một vị thượng tướng quân. Viên nổi giận quá, giết mười hai tên cảnh sát và mười hai tên trinh thám luôn. Đến tháng sau thời Vân Nam đầu tiên khởi nghĩa đánh Viên, tứ phương hưởng ứng, chưa ba tháng mà Hồng Hiến đổ, Viên chết tức. Thái phu nhân cũng vào Tứ Xuyên giúp việc với ông. Đó mới biết cách Độn của tay anh hùng mà sức thần thiếp chẳng phải là việc vô dụng. Khi ông Tùng Pha chết, toàn quốc dân khai hội truy điệu, Phụng Tiên cũng có câu đối điều ông rằng:

Bất ý Chu Lang cánh đoản mệnh^[19]

Tảo tri Lí Tĩnh thị anh hùng^[20]

不意周郎竟短命

早知李靖是英雄

(Ai ngờ chàng Chu mà đoản mệnh, vẫn đề Lí Tĩnh là anh hùng).

4. Cửu Tứ: Háo độn, quân tử cát, tiểu nhân phủ.

九四: 好遯, 君子吉, 小人否.

Cửu Tứ chính ứng với Sơ Lục, Sơ âm, Tứ dương mà ứng với nhau, vẫn sẵn có cảm tình thân thiết, nhưng Sơ là tiểu nhân, Tứ là quân tử, có lẽ đâu dung hòa được. Khi Tứ đã nhận ra được Sơ không phải chân chính đồng chí với mình, tức khắc cắt đoạn tư tình mà tuyệt giao với Sơ, cho nên nói rằng *háo độn*, nghĩa là theo về tư tình vẫn có háo mà theo về công nghĩa thời tức khắc tránh xa.

Xưa nay, những người cắt được tư tình mà tránh được tiểu nhân, tất duy đáng quân tử, hay đem đạo nghĩa cảm tình dục mới làm được thế mà kết quả mới được tốt lành. Nếu tiểu nhân thời làm gì được thế, kết quả chỉ sụp vào hầm tình dục mà thôi.

Nên lại nói *quân tử cát, tiểu nhân phủ*, nghĩa là quân tử có đức cương kiện thời háo độn mà cát, nếu tiểu nhân thời không hay thế.

Tượng viết: Quân tử háo độn, tiểu nhân phủ dã.

象曰: 君子好遯, 小人否也.

Quân tử thời tuy có tính háo mà hay làm được nghĩa Độn, tiểu nhân thời há làm được đâu.

5. Cửu Ngũ: Gia độn, trinh cát.

九五: 嘉遯, 貞吉.

Cửu Ngũ cư trung đắc chính, hạ ứng với Lục Nhị cũng có đức trung chính. Ở vào thì Độn mà trung chính với trung chính dất nhau tránh tiểu nhân, cách Độn như thế rất là tốt đẹp nên nói rằng *gia độn*. Độn được như thế có gì là tà đâu, có gì là xấu đâu, trình chính là cát đó vậy.

Tượng viết: Gia độn trình cát, dĩ chính chí dã.

象曰：嘉遯貞吉，以正志也。

Vì ý chí hào Cửu Ngũ chỉ một mực theo chính, dầu tiểu nhân ưa mình mặc lòng mà mình vẫn cứ tránh xa, như thế là Gia độn trình cát.

6. Thượng Cửu: Phì độn, vô bất lợi.

Ở về thì Độn, chính là hồi quân tử tiêu, tiểu nhân trưởng. Quân tử ở về thời đại ấy, Độn xa được bao nhiêu thời tự do đầy đủ bấy nhiêu.

Hào này là hào dương cương, vẫn là bậc quân tử, lại ở vào địa vị cuối cùng Ngoại Quái mà ở dưới không hệ ứng với ai, thiết là Độn được rất xa mà tự xử bằng một cách rất thông thả, có khí tượng thái nhiên tự đắc, nên nói rằng *phì độn*, nghĩa là độn mà có ý tự đắc.

Phì, nguyên nghĩa là béo nhưng ở đây thời *phì* là khoan khoái. Độn mà được một cách rất khoan khoái thời không gì chẳng lợi.

Tượng viết: Phì độn vô bất lợi, vô sở nghi dã.

象曰：肥遯，無不利，無所疑也。

Hào Thượng Cửu có đức cương kiện, ở về thì Độn, lại ở địa vị vô vị, chỉ lấy đạo đức làm cao lương, lấy nhân, nghĩa làm màu mỡ, như thế thời Độn mà béo tốt, còn nghi ngại gì nữa.

PHỤ CHÚ: Một bộ sách Dịch bao bọc hết sự lí vạn vật, mỗi một việc tất có thì của việc ấy, mỗi một thì tất có việc của thì ấy.

Người ta ở đời có *xuất* tất có *xử*, có *tiến* tất có *thối*, chẳng những *tiến* với *xuất* là có việc mà *thối*, với *xử* cũng là có việc. Duy vì nhân thì mà phải có việc, mà làm việc tất phải đúng với thì. Dịch vị quân tử mưu nên phải đặt ra quẻ Độn, tức là thì, độn chóng hay chầy, độn xa hay gần, độn khéo hay vụng, độn hay không độn tức là việc.

Hào Sơ độn chậm nên nói "độn vĩ" mà nguy. Hào Tam độn mà còn bùi riu nên nói "hữu tật". Hào Tứ: có vương tư tình mà hay quyết nhiên viễn độn nên được cát. Hào Ngũ độn bằng trung chính nên được gia mà cát. Hào Thượng độn bằng một cách rất thái nhiên là tốt nhất trong thì Độn nên được câu "vô bất lợi".

Duy hào Lục Nhị có nghĩa đặc biệt trong thì Độn, thân mình là đại thần nghĩa phải dữ quốc tồn vong thời lại lấy bất độn làm việc.

Tổng chi, chung một thời đại Độn mà việc có khác nhau như thế. Chúng ta xem ở thì toàn quẻ lại phải xem ở sáu hào. Tỉ như một ngày là thì chung, hai mươi bốn giờ là thì riêng. Vì thì riêng có khác nhau mà việc cũng có so se với nhau. Chỉ xem ở quẻ Độn thời cũng đã biết được Dịch lí.

34. QUẺ LÔI THIÊN ĐẠI TRÁNG

Chấn trên; Kiền dưới

Quẻ này là quẻ Lôi Thiên Đại Tráng. Càn hạ cũng là Nội Càn, Chấn thượng cũng là Ngoại Chấn. Chấn lôi, Càn thiên, nên tên quẻ đọc bằng Lôi Thiên Đại Tráng.

TỰ QUÁI

Tự quái: Độn giả thôi dã, vật bất khả dĩ chung độn, cố thụ chi dĩ Đại Tráng.

序卦: 遯者退也, 物不可以久遯, 故受之以大壯.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Độn, tiếp lấy quẻ Đại Tráng là vì có sao?

Trên đây là quẻ Độn. Độn, nghĩa là lui. Vật lí không giống gì là cứ lui hoài, hết thì vận lui thời tất lên, lên tất lớn mạnh. Vậy nên sau quẻ Độn, tiếp lấy quẻ Đại Tráng.

Theo thông lệ trong Dịch, tiểu là âm, đại là dương, quẻ này dương sinh đã đến bốn nét, âm tiêu chỉ còn hai nét. Thế là dương tráng thịnh lắm rồi nên tên quẻ đặt bằng Đại Tráng. Đại Tráng nghĩa là dương đã tráng thịnh.

SOÁN TỪ

Đại Tráng, lợi trinh.

大壯, 利貞.

Soán từ ở đây chỉ nói tên quẻ mà kiêm cả nghĩa quẻ, Đại Tráng thời dương đã thịnh rồi, quân tử tiến mạnh thời tiểu nhân phải lui, cát hanh không cần phải nói nữa, chỉ e cho bạn quân tử, ý mình gặp hồi thịnh mà kiêu căng đắc chí, lỡ có khi chạy vào đường bất chính chẳng. Thánh nhân mừng cho Đại Tráng mà lại răn bằng lợi trinh nên nói rằng: *Đại Tráng, lợi trinh*, nghĩa là đại tuy tráng rồi, nhưng cốt phải bền giữ đạo chính.

PHỤ CHÚ: Cổ nhân có câu: *Đắc ý thường tư thất ý thì* 得意常思失意時, nghĩa là hồi đã đắc ý càng nên phải nghĩ đến khi thất ý.

Tòng lai, tiểu nhân sở dĩ hãm hại quân tử, thường rình ngó ở lúc quân tử đắc chí mà vạch lá tìm ra sâu, ngậm cát phun vào mặt, nên quân tử càng phải khủng cụ tu tỉnh lắm. Quái từ chỉ có bốn chữ: *Đại Tráng, lợi trinh* mà ý nghĩa thiết đủ. Trinh, nguyên là tạo nhân được Đại, Đại là kết quả của trinh. Đại

mà lại hay trình thời mới bảo tồn được tráng. Đó là ý thánh nhân phù quân tử vậy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Đại Tráng, đại giả tráng dã, cương dĩ động, cố tráng. Đại Tráng, lệ trình, đại giả chính dã, chính đại nhi thiên địa chi tình khả kiến hĩ.

彖曰：大壯，大者壯也，剛以動，故壯。大壯利貞，大者正也。正大而天地之情可見矣。

Soán viết: Đại Tráng, đại giả tráng dã, cương dĩ động, cô tráng.

Theo về thể quẻ, dương hai phần, âm một phần, dương tiến vào trong, âm lui ra ở ngoài, thể là phần dương được tráng thịnh nên tên quẻ đặt bằng Đại Tráng. Và theo như đức quẻ thời Càn cương trong, chân động ở ngoài, thể là lấy đức dương cương mà động. Vậy nên tráng thịnh.

Đại Tráng, lệ trình, đại giả chính dã, chính đại nhi thiên địa chi tình khả kiến hĩ.

Quái từ nói rằng: Đại Tráng lệ trình, nghĩa là, sở dĩ đại được như thế là vì có chính vậy. Nói trái lại, nếu không chính thời không đại, vì có chính thời mới đại, đã chính thời lại đại thêm, chỉ xem ở nơi chính đại mà suy cho đến thiệt rộng thời chân tình của thiên địa, cũng có thể thấy được rồi.

PHỤ CHÚ: Quẻ Phục nhất dương sinh thời Soán Truyện nói: "Kiến thiên địa chi tâm", quẻ Đại Tráng tứ dương trưởng thời Soán Truyện nói: "Kiến thiên địa chi tình".

Chữ *tâm* với chữ *tình* sở dĩ khác nhau là vì có sao? Tâm chỉ là ý tứ ngậm chứa ở bề trong. Tình thời có manh mối tỏ rõ ra ở bề ngoài. Tâm, tình nguyên chỉ một gốc mà thể, dụng thời có khác nhau. Nguyên lai, tấm lòng của trời đất chỉ cốt ở sinh vật, nhưng khi sinh cơ còn ẩn nấp thời không thể thấy được thiên địa chi tâm. Đến quẻ Phục mà nhất dương sơ sinh thời sinh cơ đã manh động nên thấy được thiên địa chi tâm. Đến quẻ Đại Tráng dương trưởng đã đến bốn nét thời lòng sinh vật của thiên địa đã có tác dụng tỏ rõ ra bề ngoài thời mới thấy được thiên địa chi tình.

Hai chữ *đại* nghĩa có khác nhau. Chữ "*đại giả*" ở trên, đại chuyên chỉ bằng tứ dương; chữ "*đại giả*" ở dưới thời đại là thuyết lí, chỉ nghĩa là lớn.

Chính mà to lớn, ấy là tình của thiên địa. Thầy Mạnh bàn dưỡng khí mà nói rằng: Cái làm ra khí đó rất lớn, rất mạnh, lấy lí thẳng nuôi nó mà không tổn hại đến nó.

Mấy câu ấy, chính là học Soán Truyện Đại Tráng vậy.

Chữ "cương", chữ "đại", chữ "trục" tức là chữ *chính đại* ở quẻ này.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Lôi tại thiên thượng, Đại Tráng. Quân tử dĩ phi lễ phát lí.

象曰：雷在天上，大壯。君子以非禮弗履。

Quẻ này Càn ở dưới, Chấn ở trên, tượng là sấm vang động trên trời, tiếng kêu được rất lớn, uy vang được rất xa. Như thế thời Đại mà lại Tráng.

Quân tử xem tượng ấy, bắt chước Đại Tráng mà làm cách đại tráng của mình, phần chân tình thần của mình, để đánh đổ giặc tư dục, tự cường bất tức, cố làm cho đến thánh hiền. Hễ việc gì không hợp với thiên lí thời quyết không làm ngay.

Phật Kinh có nói rằng: Nhất thiết giặc ở ngoài, đều có thể đánh đổ được, duy có sáu giặc trong mình, khó đánh mà thôi. Nếu đánh được giặc đó, mới là đại tráng của quân tử. Sách *Trung Dung* của thầy Tử Lộ hỏi việc cường, Đức Khổng Tử dạy cho rằng: Quân tử hoà với chúng mà không trôi 君子和而不流, khó đánh mà thôi, nếu đánh được giặc đó, mới là đại tráng của quân tử. Sách *Trung Dung*, thầy Tử Lộ hỏi việc cường, đức nổi theo chúng, đứng bằng cách trung chính mà không nương dựa vào phía nào. Mạnh vậy thay! Rất mạnh, thầy là như nghĩa tượng từ đây.

Xưa nay những cách phùng mang trợn mắt, xông súng đạn, nhảy hầm than, tục thường vẫn khen làm tráng, những võ phu dũng sĩ thường hay làm được; đến như cấm được tư tình, biến hoá được khí chất thời tất phải có nghĩa lí chí dũng được như quân tử mới làm nên, nên nói rằng: *Quân tử dĩ phi lễ phát lí* (Lễ tức là lễ trời; lí nghĩa là làm).

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Tráng vu chi, chinh hung, hữu phu.

初九: 壯于趾, 征凶, 有孚.

Sơ Cửu dương cương Càn thể mà xử vào địa vị dưới hết quẻ, lấy tượng bằng thân người thời tượng là ngón chân ở dưới mà ham tiến động.

Sơ Cửu vị dương cương mà lại thể kiện, xử Sơ chính là người ở địa vị thấp mà hấp tấp láu táu quá hăng bằng một cách nhuệ tiến, tyhế là *tráng vu chi*. *Chi* nghĩa là ngón chân, hăng lên mà chỉ dùng bằng ngón chân thể nào đi cũng vấp ngã nên nói rằng: *Chinh hung, hữu phu*, nghĩa là đi lên thời tất nhiên xấu. Nghĩa chữ "hữu phu" ở đây, khác nghĩa chữ "hữu phu" ở mọi nơi: *Phu* nghĩa là chắc chắn; *hung, hữu phu*, xấu chắc chắn.

Tượng viết: Tráng vu chi, kì phu cùng dã.

象曰: 壯于趾, 其孚窮也.

Ở vào thời Đại Tráng thời tráng vẫn có lẽ hay, nhưng Sơ là địa vị tối hạ mà toan dùng cách hăng mạnh ra với đời, hạng người ấy tất nhiên cùng khôn vậy.

2. Cửu Nhị: Trinh cát.

九二: 貞吉.

Cửu Nhị bản chất vẫn dương cương mà ở vào âm nhu lại ở được vị trung, thể là cương, nhu vừa đặc trung, tráng mà không quá chừng tráng, ấy là được trinh chính mà có tốt lành vậy.

PHỤ CHÚ: Theo thường lệ ở quẻ khác thời dương cư âm vị mà bất chính. Nhưng hào này Cửu Nhị là đặc trung rồi, đã đặc trung thời chẳng bao giờ bất chính.

Đó lại là biến lệ trong Dịch nên Hào từ dùng chữ "trinh cát".

Tượng viết: Cửu Nhị trinh cát, dĩ trung dã.

象曰: 九二貞吉, 以中也.

Cửu Nhị mà được trinh cát là vì được đạo trung vậy.

3. Cửu Tam: Tiểu nhân dụng tráng quân tử dụng võng, trinh lệ. Đê dương xúc phiên, luy kì giốc.
九三: 小人用壯, 君子用罔, 貞厲. 羝羊觸藩, 羸其角.

Cửu đã dương cương, Tam cũng dương cương, trùng dương mà xử vào thời Đại Tráng lại ở cuối cùng Càn thể, thể tất là người tráng chi cực. Tiểu nhân mà như thế thời dùng cách ấy mà tỏ ra một cách hung mạnh. Nếu ở về người quân tử thời dùng cách ấy mà tỏ rõ ra một cách gan liều. Chữ *tráng* ở đây nghĩa là hăng mạnh, chữ *võng* nguyên nghĩa như chữ vô, ở đây thời lại có nghĩa là gan liều. Xem nhất thiết việc như hình không mà không kiêng sợ gì thời gọi bằng *võng*.

Tiểu nhân quân tử là địa vị khác nhau, dụng tráng dụng võng là thủ đoạn khác, nhưng tổng chi cũng là tráng buống cả.

Tráng mà tráng buống thời dầu có chính nữa cũng phải nguy. Tượng như con dê đực ý mình có sừng, hễ thấy giậu tường thời húc ngay, giậu tường thời không đổ mà sừng chắc phải gãy (*Đê dương* nghĩa là con dê đực; *phiên*, nghĩa là tượng giậu; *xúc*, nghĩa là húc chận; *giốc*, nghĩa là sừng; *luy*, nghĩa là gãy). *Đê dương xúc phiên, luy kì giốc* là thí dụ bằng cách “thái cương tác chiết”.

Tượng viết: Tiểu nhân dụng tráng, quân tử võng dã.

象曰: 小人用壯, 君子用罔也.

Tiểu nhân mà như Cửu Tam thời là vì tráng mà sát thân, quân tử mà như Cửu Tam thời là vì võng mà mang họa. Dụng tráng in như câu *Bạo hổ bằng hà, tử nhi hữu dũng nhi vô nghĩa vi loạn* 暴虎馮河, 死而有勇而無義為盜.

PHỤ CHÚ: Hễ mỗi hào trong Dịch, bao bọc hết mấy hạng người nên thánh nhân thường đặt ra hai nghĩa: Lục Ngũ quẻ Hằng, *phụ nhân cát, phu tử hung*, Cửu Tam quẻ Bĩ, *tiểu nhân cát, đại nhân bất hanh*. Cửu Tứ quẻ Độn, *quân tử cát, tiểu nhân phủ*, v.v. Như những loài ấy, Cửu Tam này cũng thế. Người vận dụng được hào không phải hào vận dụng được người. Xin học giả chớ nệ văn mà không biết lí.

4. Cửu Tứ: Trinh cát, hối vong, phiên quyết bất luy, tráng vu đại dư chi phúc.

九四: 貞吉, 悔亡, 藩決不羸, 壯于大輿之輹.

Cửu Tứ qua khỏi Càn mà vào Chấn thể, dương trưởng đã đến lúc cuối cùng là tráng thịnh đã đạt ở cực điểm, vả lại hào Tứ này ở trên hết quần dương, chính là người lãnh tụ trong đám quân tử. Thánh nhân sợ vì quá đầy mà nghiêng, không khéo lại làm về đường bất chính nên có lời răn rằng: *Trinh cát, hối vong*, nghĩa là giữ được chính thời lành mà khỏi được những việc phải ăn năn.

Lại theo về thể quẻ: Bước lên trên Tứ là hào Ngũ, hào Thượng, rất là hào âm, âm đã đến lúc suy, đánh đổ nó có thể dễ, tượng như tường ở trước mặt bây giờ đã đổ trống, không còn khốn nạn gì, nên nói rằng: *Phiên quyết bất luy*. Chữ phiên, chữ luy tiếp Cửu Tam mà nói chuyện. Tam còn có phiên, đến Tứ thời phiên quyết, không phải sợ lưu độc. Cửu Tứ đã gặp được cơ hội như thế, suất lệnh cả ba dương ào ào mà lên, nước bước đường đi chắc rất thuận lợi, tượng như cỡi cỗ xe lớn mà cột bánh xe lại được vững vàng. Thí dụ bằng tượng ấy là mừng cho quân tử đã đến ngày tiến hành thuận lợi vậy.

(*Đại dư* nghĩa là cỗ xe lớn; *phúc* là cột bánh xe). Xử vào thời đại Tráng mà lại có tài liệu như cỗ xe lớn, cột cứng thời xe mạnh, thời tiến hành có khó gì đâu.

Tượng viết: Phiên quyết bất luy, thượng vãng dã.
象曰: 藩決不羸, 尚往也.

Cửu Tam sở dĩ không tiến được là vì trước mặt hãy còn giậu tường ngăn trở. Bây giờ đã phiên quyết bất luy rồi thời tiến mãi không thôi là sự thể tất nhiên (*Thượng vãng* nghĩa là tiến lên hoài).

5. *Lục Ngũ: Táng dương vu dị, vô hối.*
六五: 喪羊于易, 無悔.

Lục Ngũ ở địa vị chí tôn mà lại vừa thời Đại Tráng, quần dương ở dưới, dương tiến mạnh là thường. Ngũ ở trên họ mà bản chất Ngũ là âm nhu, thiết không thể lấy thế lực mình áp phục được họ, chỉ duy có một cách, dùng ngón nhu thuận, lấy hoà dị vui vẻ đối đãi với họ. Ngũ đã không có lòng rầy rà với họ thời quần dương kia cùng không biết thả ngón cương cường vào chôn nào, tượng như có bày dê mà mất hẳn bày dê bằng một cách dung dị. Nếu thí dụ bằng *táng dương vu dị*. Táng dương nghĩa là mất dê, dê hay đi bày mà tính ham chậm. Dương là ví vào quần tự nhiên dương, lấy một cách chí nhu đối đãi với quần dương mà quần dương tự nhiên mất thủ đoạn cương cường. Thế là mất dê bằng cách dễ dàng vậy. Như thế, chắc không việc gì phải ăn năn.

PHỤ CHÚ: Sách *Lão Tử* có câu: Lấy đạo chí nhu trong thiên hạ mà lừa đẩy được những món chí cương trong thiên hạ *thiên hạ chi chí nhu trì sinh thiên hạ chi chí cương* 天下之至柔馳聘天下之至剛. Ông Quang Vũ đời Hán có nói rằng: *Ngô dĩ nhu đạo trì thiên hạ* 吾以柔導治天下, cũng tương tự như Hào từ này,

Tượng viết: Táng dương vu dị, vị bất đáng dã.
象曰: 喪羊于易, 位不當也.

Ở về thời Đại Tráng mà cứ sao chỉ dùng bằng một cách nhu hoà? Bởi vì Ngũ là âm nhu mà ở vào tôn vị, bản thân vẫn không tài dương cương, nếu không dùng cách nhu hoà thời làm sao mà ở được vị ấy.

6. *Thượng Lục: Đê đương xúc phiên, bất năng thoái, bất năng toại, vô du lị, gian tắc cát.*
上六: 羝羊觸藩, 不能退, 不能逐, 無攸利, 艱則吉.

Thượng Lục ở cuối cùn quẻ Đại Tráng, lại ở trên hết thể Chấn, thế là Tráng chi chung, động chi cực nên láu táu chạy quàng, tượng như dê đực ý thế có sừng mà húc vào tường giậu, muốn lui thời sừng đã mắc vào tường không thể lui, muốn lên thời sức không thể đẩy được tường nên không thể lên được. Lúc bây giờ tiến thôi lưỡng nan, thế là *bất năng thoái, bất năng toại*, còn có gì lị nữa đâu. Bất năng thoái là vì táo động quá tay, bất năng toại là vì bản chất quá nhu nhược nên kết quả vô du lị. Tuy nhiên, địa vị hào Thượng là Đại Tráng đã đến lúc cùng, hể cùng thời biến, may chi Thượng biến được tính chất của mình, bỏ nét táo động mà tự xử bằng một cách gian nan. Thế là chí tĩnh chế động thời có lẽ cát (*Toại* cũng như nghĩa chữ *thành*). Trong *Luận Ngữ* có chữ "toại sự", tức là nghĩa chữ toại ở đây.

Tượng viết: Bất năng thoái, bất năng toại, bất tường dã, gian tắc cát, cựu bất trường dã.
象曰: 不能退, 不能逐, 不詳也, 艱則吉, 咎不長也.

Muốn thôi mà thôi cũng không xong, muốn tiến mà tiến cũng không được là vì mình tự xử không được tường thâm cho nên đến nỗi thế, nhưng còn may, đến lúc Đại Tráng đã cùng rồi, nhân cùng mà biết biến đổi, biết gian nan tự thủ thời tội lỗi cũng không bao nhiêu. Vậy nên nói rằng: *Gian tắc cát*.

PHỤ CHÚ: Đại Tráng là quẻ dương thịnh âm suy, theo thường lệ quẻ tốt mà Hào từ trong sáu hào, lại không có hào nào là thiệt tốt là bởi vì thời Đại Tráng tuy là một vận hội rất tốt, nhưng hễ phúc thời thường nắp cơ họa, thịnh thời thường nắp cơ suy. Quái từ chỉ nói về thì nên lời quẻ không thấy xấu. Hào từ lại nói riêng từng hạng người trong thời Đại Tráng, thấy phúc phải lo đến họa, thấy thịnh phải lo đến suy, tất phải dùng những lời răn đe ngăn ngừa nên Hào từ không thể nói tốt. Đó chính là lẽ *tiêu, tức, dinh, hư*, trong Dịch mà thánh nhân phải dặn trước cho người ta, chính như nghĩa Hào từ Cửu Tam quẻ Thái, muốn cho người chớ thấy Đại Tráng mà đắc ý.

35. QUẺ HOẢ ĐỊA TẤN

Ly trên; Khôn dưới

Quẻ này là quẻ Hoả Địa Tấn. Khôn hạ cũng là Nội Khôn, Li thượng cũng là Ngoại Li. Li hoả, Khôn địa, nên tên quẻ đọc bằng Hoả Địa Tấn.

TỰ QUÁI

Tự quái: Vật bất khả dĩ chung tráng, cố thụ chi dĩ Tấn, Tấn giả tiến dã.

序卦: 物不可以久壯, 故受之以晉, 晉者進也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Đại Tráng tiếp lấy quẻ Tấn là vì có sao?

Trên đây là quẻ Đại Tráng, vật lí không lẽ đến tráng mà thôi. Hễ đã tráng thịnh thời tất nhiên tiến lên nên sau quẻ Đại Tráng, tiếp lấy quẻ Tấn. Tấn, nghĩa là tiến lên.

Theo về tượng quẻ, Li ở trên Khôn, tượng là mặt trời đã mọc lên trên đất. Mặt trời lên khỏi đất, càng lên cao càng thêm sáng, tượng như thế là tấn mạnh lắm nên tên quẻ đặt tên bằng Tấn.

SOÁN TỪ

Tấn, khang hầu dụng tích mã phồn thứ, trú nhật tam tiếp.

晉, 康侯用錫馬蕃庶, 書日三接.

Tên quẻ này là quẻ Tấn, có nghĩa là tấn thịnh. Theo tượng quẻ thời Li minh ở trên. Khôn thuận ở dưới. Thế là xử ở đời Tấn thịnh. Người trên thời minh, người dưới thời thuận, quân thần tương đắc, như trong nước có một vị khang hầu là một bậc có tài giúp nước an dân nên vị quốc trưởng hết lòng tín nhiệm, ân hậu lễ sùng, trên dưới đồng tâm với nhau, dắt người trong nước lên con đường tấn thịnh nên nói rằng: *Khang hầu dụng tích mã phồn thứ, trú nhật tam tiếp.*

Khang nghĩa là yên; *khang hầu*, nghĩa là ông hầu có tài an được nước; *phồn thứ*, nghĩa là đông nhiều; *tích*, nghĩa là cho; *tích mã phồn thứ* là ban thưởng cho người vừa đông vừa nhiều là ơn rất hậu đó vậy; *trú nhật* là thuộc về ban ngày; *trú nhật tam tiếp* là một ngày mà đến ba lần tiếp rước là lễ đại rất trọng vọng đó vậy. Quái từ ở đây không nói những chữ: *hanh, cát, lợi* là có sao? Vì trong chữ Tấn đã ngầm hết ý *hanh, cát, lợi* rồi.

Thời đại đã vào lúc Tấn thịnh, còn phải nói *hanh, cát, lợi* làm gì nữa, chỉ nói hiển tài giúp nước, vua chúa trọng hiển thần thời thấy được cái đạo nhân làm nên Tấn, không cần phải nói kết quả.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Tấn, tiến dã. Minh xuất địa thượng, thuận nhi lệ hồ đại minh, nhu tiến nhi thượng hành, thị dĩ khang hầu dụng tích mã phồn thứ, trú nhật tam tiếp dã.

彖曰：晉進也，明出地上，順而麗乎大明，柔進而上行，是以康侯用錫馬蕃庶，晝日三接也。

Soán viết: Tấn, tiến dã.

Đây là thích nghĩa tên quẻ. Tấn, nghĩa là tiến lên vậy.

Minh xuất địa thượng, thuận nhi lệ hồ đại minh, nhu tiến nhi thượng hành, thị dĩ khang hầu dụng tích mã phồn thứ, trú nhật tam tiếp dã.

Mặt trời mọc ra khỏi đất là đức sáng soi dọi khắp thế giới, cảnh tượng rất vẻ vang. Người ở dưới có đức có thuận mà dựa vào bậc đại minh (*Đại minh* là một vị quốc trưởng có đức thánh minh). *Kính Thư* nói rằng: *Nguyên thủ minh tại* là thế.

Trong quẻ có Lục Ngũ, nguyên hào giữa quẻ Càn biến làm hào nhu quẻ Tấn mà đi lên, ở vào địa vị Ngũ chính là địa vị quốc trưởng. Dù các tượng ấy thời là có vị hầu yên nước, yên dân mà được vị nguyên thủ hết lòng kính lễ vậy, nên nói rằng: *Khang hầu dụng tích mã phồn thứ, trú nhật tam tiếp.*

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Minh xuất địa thượng, Tấn. Quân tử dĩ tự chiếu minh đức.

象曰：明出地上，晉。君子以自昭明德。

Chất sáng của mặt trời, tấn không bao giờ tắt, nhưng vì trái địa cầu che mất mặt trời mà buổi đêm không thấy được tia sáng; đức sáng của lòng người vẫn không bao giờ tắt, nhưng vì vật dục che lấp nên không thấy rõ được ánh sáng. Quân tử xem tượng quẻ Tấn mà biết được đức mình vẫn sáng như mặt trời, duy phải ngăn cấm vật dục, khiến cho tự mình làm sáng suốt đức mình, cũng in như *minh xuất địa thượng* thời đức mình càng ngày càng tấn mãi.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện trong Dịch, duy quẻ Càn, quẻ Tấn có chữ *tự*, nghĩa là giữa bản thân làm lấy. Bắt chước Càn mà *tự cường bất túc* là công phu học của quân tử mà thuộc về phần trí tri, phần hành tất phải kiện được như thiên, phần tri tất phải minh được như nhật, hai việc đó tất tịnh tấn với nhau thời năng sự của quân tử mới là viên mãn, nhưng việc đó không phải ỷ lại vào người ngoài mà được đâu nên Tượng Truyện nói chữ tự.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Tấn như, tột như, trinh cát, vãng phu, dĩ, vô cữu.

初六：晉如，摧如，貞吉，罔孚，裕，無咎。

Sơ Lục bản chất âm nhu mà địa vị ở dưới hết quẻ Tấn. Kẻ ứng với Sơ là Tứ lại bất trung chính, mình đã hù hạ mà gặp bạn lại không ra gì nên muốn tấn lên mà bị ngăn chệch. Người mà gặp hoàn cảnh như

thể thời nên thế nào? Duy kiên cố giữ lấy đạo chính thời kết quả cũng được tốt lành. Tuy nhiên, chính hay không chính là quyền tại mình; tin hay không tin là quyền tại người. Nên cũng có khi mình đã chính mà người chưa tin (*Võng phu*: có người không tin mình). Nếu tiểu nhân mà gặp lúc đó, nóng nảy chạy vạy để cầu người tin, hoặc đến nỗi đổi lòng biến tiết, tất nhiên có lỗi. Duy quân tử xử hoàn cảnh ấy thời tin hay không tin tùy kẻ người, mình cứ khoan thai thông thả, ra sức tự tu thân, như thể thời không tội lỗi.

PHỤ CHÚ: Mạnh Tử có nói: *Ái nhân bất thân, phản kì nhân; trị nhân bất trị phản kì tri* 愛人不親, 反其仁; 治人不治, 反其智, nghĩa là ta yêu người mà người không thân ta thời ta trở lại trách đức nhân của ta; ta trị người mà người không chịu trị thời ta trở lại trách đức trí của ta. Đức Khổng Tử có nói rằng: *Nhân bất tri nhi bất uân*, nghĩa là *võng phu*, *dĩ*.

Tượng viết: Tấn như, tòi như, độc hành chính dã, dĩ vô cữu, vị thụ mệnh dã.
象曰: 晉如, 摧如, 獨行正也; 裕无咎, 未受命也.

Người ta ở đời, trong một thời gian đầu, Tấn cũng chẳng lấy gì làm vui, dầu chưa Tấn cũng chẳng lấy gì làm buồn, duy một mình làm đạo chính mới là quân tử. Huống hồ Sơ Lục ở vào vị dưới hết, mệnh lệnh quân thủ của triều đình mình chưa nhận chịu bao giờ thời lại càng thung dụng tự tại lắm.

2. Lục Nhị: Tấn như, sầu như, trinh cát, thụ tư giới phúc vu kì vương mẫu.
六二: 晉如, 愁如, 貞吉, 受茲介福于其王母.

Lục Nhị có đức trung chính, đáng lẽ Tấn được, nhưng vì ở trên không có người ứng viện với mình, chỉ mình tự tấn lấy thời cũng có ý khó khăn, nên lúc tấn mà không khỏi lòng riêng rầu rĩ, nghĩa là muốn tấn mà không lấy gì làm thuận thích.

Tuy nhiên, Nhị sẵn có đức trung chính, chắc chẳng bao lâu danh vị cũng phải đến mình, chỉ duy lo giữ lấy đạo chính thời được cát. Khi cơ hội tốt đến rồi thời bạn đồng đức với Nhị là Lục Ngũ. Ngũ ở địa vị nguyên thủ mà có đức đại minh, tất cần đến người đồng đức là Nhị mà đem vị lộc trao cho. Nhị đến lúc bấy giờ, in như người cháu đích tôn, đội nhờ được phúc lớn ở bà tổ mình vậy. *Giới*, nghĩa là lớn, *wương mẫu*, nghĩa là tổ mẫu là người đẻ ra cha mình. Quẻ này thời chỉ vào hào Lục Ngũ.

Tượng viết: Thụ tư giới phúc, dĩ trung chính dã.
象曰: 受茲介福, 以中正也.

Người ta làm điều phải chẳng lo gì không được phúc, nên đã có đức trung chính như Lục Nhị này tất nhiên có ngày thụ tư giới phúc. *Tư* là đại danh từ, nghĩa là ấy chịu được phúc lớn ấy là vì có đức trung chính đó vậy.

3. Lục Tam: Chúng doãn, hối vong.
六三: 衆允, 悔亡.

Hào Lục ở vị Tam, theo như lệ quẻ khác là bất trung chính. Đã bất chính lại bất trung thời đáng lẽ là hữu hối. Duy ở thì Tấn, Tam âm ở dưới sẵn đồng lòng muốn Tấn mà Lục Tam lại ở trên hết thể Khôn thuận, nhị âm ở dưới đều đồng chí với Tam, tin nhau dắt nhau mà lên, thuận tòng với một bậc đại minh,

ây là *chúng doãn*.

Chúng nghĩa là đại đa số nhân; *doãn* nghĩa là tín cần. Đại đa số nhân đã tín cần thời có việc hỏi gì mà không tiêu một nửa đâu. Người đời xưa có nói rằng: *Dân chi sở dục, thiên tất tòng chi*, nghĩa là: Mưu việc theo lòng chúng thời hợp lòng trời. *Tả Truyện* có câu rằng: *Dữ chúng đồng dục giả tể*, nghĩa là với quần chúng đồng một lòng muốn cả thời việc tất nên. *Tể* nghĩa là nên, cũng có nghĩa là *chúng doãn, hỏi vong* vậy.

Tượng viết: Chúng doãn chi chí, thượng hành dã.

象曰：衆允之志，上行也。

Chí ý của Lục Tam mà được chúng doãn là vì ba âm đồng một lòng với nhau thấy muốn tấn lên đó vậy.

4. Cửu Tử: Tấn như, thạch thử, trinh lệ.

九四：晉如，鼫鼠，貞麗。

Hào Cửu ở vị Tứ, địa vị vẫn đã không đúng mà hướng gì ở trên Tam, bày âm ở dưới mình họ dất nhau tịnh tấn, thanh thế đáng ghê mà Tứ này bất chính bất trung, dám ngồi ngôi cao trên họ, đã không lòng thối nhượng thời phải sợ tai họa mất ngôi, tham ăn mà lại sợ người, trong đời Tấn mà tấn một cách như con chuột đồng.

Chuột đồng tính tham ăn mà hay sợ người, Tứ cũng in như nó. Nếu Tứ trung đồ biết cải quá tránh ngôi thời đương còn được an ổn. Nhưng Tứ có biết thế đâu, cứ giữ chặt nét hư của mình, chắc nguy tới nơi. Chữ *trinh* ở đây chỉ có nghĩa trinh là bền giữ, không phải nghĩa trinh là chính.

Tượng viết: Thạch thử trinh lệ, vị bất đáng dã.

象曰：鼫鼠貞利，位不當也。

Cửu Tứ vẫn là người bất chính mà trộm ở vị cao, thiệt là đức bất xứng kì vị. Vị Tứ đã không đáng thời nguy là phải rồi nên Hào từ nói rằng *thạch thử trinh lệ*.

5. Lục Ngũ: Hối vong thất đắc vật tuất, vãng cát, vô bất lợi.

六五：悔亡，失得勿恤，往吉，無不利。

Lục Ngũ làm chủ cho quẻ Tấn, có đức đại minh mà lại quần âm ở dưới, thấy thuận phụ với, ở thì Tấn mà lại nhiều người đồng đức với mình làm việc gì chắc cũng phải nên, nghĩa là không việc gì phải ăn năn.

Tuy nhiên, Lục Ngũ là âm nhu, ở vào thì Tấn, cảnh ngộ quá chừng sung sướng, e có lòng tham đắc mà hoạn thất.

Hễ thấy đạo lí đã đúng, cơ hội lại thuận thời cứ thẳng tay làm ngay. Thất bại rư? Thành công rư? Chớ quá lo gì. *Thất* nghĩa là mất lợi; *đắc*, nghĩa là được công. *Thất đắc, vật tuất* có ý như ta thường nói may rủi thay kệ, mà sách xưa cũng có chữ *thành bại bất kế* 成敗不計. Nếu đã có đức đại minh mà lại có lòng định tĩnh như thế thời tấn hành chắc được tốt, không việc gì là chẳng thuận lợi.

Tượng viết: Thất đắc vật tuất, vãng hữu khánh dã.

象曰：失得勿恤，往有慶也。

Có đức đại minh như Lục Ngũ quân hạ tất thủy thuận tòng. Nếu lại hay quên hết tư tâm mà thất đắc vật tuất thời tấn lên chẳng những đã hồi vong mà lại có hạnh phúc nữa kia.

PHỤ CHÚ: Chữ tuất như nghĩa chữ ưu, nhưng vật tuất thời có hai nghĩa: Một là bất tất ưu, Cửu Tam quẻ Thái, Cửu Ngũ quẻ Gia Nhân, Sơ Lục quẻ Tụy, thủy là thuộc về nghĩa ấy, vật tuất nghĩa là bất tất quá lo. Lại một nghĩa nữa là bất đương ưu, Lục Ngũ quẻ Tấn này thuộc về nghĩa ấy, vật tuất chỉ là không nên lo.

6. Thượng Cửu: Tấn kì giốc, duy dụng phạt áp, lệ cát, vô cữu, trinh lẫn.

上九: 晉其角, 維用伐邑, 厲, 吉, 無咎, 貞吝.

Thượng Cửu ở trên quẻ, bản chất đã dương cương mà lại ở cuối cùng quẻ, chính là cương chi cực mà cũng tấn chi cực. Cương cực e không khỏi mắc lỗi bằng hung mạnh, tấn cực e không khỏi mắc vạ bằng đồ bề, ở vào thời đại Tấn mà quá cương, nhuệ tấn như thế có khác gì loài muông mạnh tấn mà chỉ tấn bằng sừng, nên thủ tượng bằng "*Tấn kì giốc*". Giốc là một giống cứng ở trên đầu. Hào Thượng Cửu ở trên hết quẻ nên thủ tượng bằng giốc, cương cấp quá như hào Thượng thời còn làm được việc gì lớn đâu, chỉ duy lo tự trị lấy phần riêng của mình mà thôi. Tỉ như: Học trò thời chỉ vừa dạy riêng con em của mình làm quan thời chỉ vừa dạy bộ thuộc riêng của mình mà dầu người có quyền trị nước thời cũng chỉ vừa lo trừng trị những áp riêng của mình.

Như thế thời dầu có nguy nữa nhưng kết quả cũng tốt lành mà không tội lỗi. Bởi vì cách cương cực, tấn cực đem ra trị ngoại thời vẫn không xong, nhưng đem vào trị nội thời lại rất đúng.

Tuy nhiên, ở về thời đại Tấn, chính là thì khả đại hữu vi mà vì tài chất hào Thượng, té ra chỉ vừa làm việc nhỏ mọn mà thôi. Như thế thời tuy đắc chính cũng đáng xấu thẹn.

Tượng viết: Duy dụng phạt áp, đạo vị quang dã.

象曰: 維用伐邑, 道未光也.

Cảnh tượng thì Tấn chính như mặt trời đương lên mà vì Thượng Cửu thất ở quá cương, cương minh đến lúc cuối cùng, không khỏi soi dọi đến thiên hạ, chỉ dùng vừa phạt áp mà thôi, tiếc cho đạo Tấn chưa lấy gì làm sáng lớn vậy.

36. QUÊ ĐỊA HÒA MINH DI

Khôn trên; Ly dưới

Quẻ này là quẻ Địa Hỏa Minh Di. Li hạ cũng là Nội Li, Khôn thượng cũng là Ngoại Khôn. Khôn địa, Li hỏa, nên tên quẻ đọc bằng Địa Hòa Minh Di.

TỰ QUÁI

Tự quái: Tấn giả tiến dã, tiến tất hữu sở thương, cố thụ chi dĩ Minh Di, Di giả thương dã.

序卦: 晉者進也, 進必有所傷, 故受之以明夷, 夷者傷也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tấn tiếp lấy quẻ Minh Di là vì có sao?

Trên đây là quẻ Tấn; Tấn, nghĩa là tấn lên, đã tấn lên tất cũng có chốn thương hại, nên sau quẻ Tấn tiếp lấy quẻ Minh Di. Di nghĩa là đau. Hễ cứ Tấn mãi, tất cũng có bị thương mà đau. Vì thế mà gọi bằng Minh Di.

Theo về thể quẻ, quẻ Tấn đảo ngược lại thành quẻ Minh Di. Mặt trời mọc ở trên đất là Tấn. Bây giờ Khôn ở trên, Li ở dưới thời là mặt trời lặn vào dưới đất. Nguyên trước vẫn minh mà bây giờ mình đã bị thương thời gọi bằng Minh Di.

SOÁN TỪ

Minh Di, lị gian trinh.

明夷, 利艱貞.

Quẻ Minh Di tượng là thời đại đương ám, quân tử xử thời đại này thiết là khó khăn, duy bảo thủ lấy đức chính của mình, gặp hoạn nạn đến bao nhiêu mặc dầu mà thái độ mình in như xử cảnh bình thường. Thì tuy biến mà đạo thời bất biến nên nói rằng *lị gian trinh* (*Gian*: buổi khó khăn; *trinh*: giữ lấy chính). Quân tử được như thế, tất là *lị*.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Minh nhập địa trung, Minh Di. Nội văn minh, nhi ngoại nhu thuận, dĩ mông đại nạn, Văn Vương dĩ chi. Lị gian trinh, hồi kì minh dã, nội nạn nhi năng chính kì chí, Ky Tử dĩ chi.

彖曰: 明入地中, 明夷. 內文明而外柔順, 以蒙大難, 文王以之. 利艱貞, 晦其明也, 內難而能正其

志, 箕子以之.

Soán viết: Minh nhập địa trung, Minh Di.

Nội thể Li, Li vi nhật; Ngoại thể Khôn, Khôn vi địa. Li nhật ở dưới Khôn địa, thể là vùng sáng sụp vào trong đất nên đặt tên quẻ bằng Minh Di. Chữ Di cũng có nghĩa là túi.

Nội văn minh, nhi ngoại nhu thuận, dĩ mông đại nạn, Văn Vương dĩ chi.

Đây là thích nghĩa toàn quái. Nội Li trong có tượng văn minh, Ngoại Khôn ở ngoài có tượng nhu thuận. Đức văn minh chứa trữ trong mà tính nhu thuận che đậy ở ngoài, dùng đạo ấy mà chống chọi với đời hoạn nạn lớn, ngày xưa vua Văn Vương đã từng làm như thế.

Gặp đời vua Trụ là một ông vua rất vô đạo, thấy chư hầu quy phục với Văn Vương, bắt Văn Vương giam ở ngục Dũ Lí, nhưng vì Văn Vương làm một cách rất nhu thuận, Trụ không thể giết được. Văn Vương nhân ở ngục chín năm mà diễn thành Dịch soán, kết quả Trụ phải tha Văn Vương, đến đời con ngài là Võ Vương mới diệt Trụ. Đó mới thiết là: *Nội văn minh, nhi ngoại nhu thuận, dĩ mông đại nạn.*

Mông, nghĩa là chịu là đội mà cũng có ý là chống chọi.

PHỤ CHÚ: *Nội văn minh, nhi ngoại nhu thuận*, sáu chữ ấy, chúng ta nên hết sức thể nhận, văn minh mà ở bề trong là bảo tồn lấy chân tướng của mình, nhu thuận mà ở bề ngoài là để đối phó với uy quyền của giặc.

Trái lại, văn minh mà lòi loẹt ra bề ngoài thì không phải là văn minh thật, nhu thuận mà mềm chín ở bề trong thì còn gì là nhân nhân chí sĩ.

Lại còn có hạng người, nội chưa chắc đã có văn minh mà ngoại lại không chịu làm nhu thuận thì kết quả có hai lỗi xấu: Một là hạng người hiếu dũng tật bần, hai là hạng người bạo hổ bằng hà tử nhi vô hối 暴虎馮河, 死而無悔, thấy là vô dụng cả.

Lị gian trinh, hối kì minh dã, nội nạn nhi năng chính kì chí, Ky Tử dĩ chi.

Ở về thì Minh Di chỉ Lị bằng một cách gian trinh, nghĩa là giấu biệt cái chất sáng của mình, cố ý không cho người ngoài biết mình là mình. Chữ hối là động từ, chữ kì là đại danh từ, chữ minh là danh từ.

Mình vẫn mình triết mà cố công che giấu, thế là *hối kì minh*, hoàn cảnh đương trong hoạn nạn mà xử một cách rất khôn khéo, đạo chính mình vẫn giữ chặt mà hoàn cảnh không đánh đổ được chí mình, ngày xưa thầy Ky Tử từng làm như thế.

Ky Tử là một vị hoàng thân của Trụ, Trụ quá vô đạo, Ky Tử can ngăn không xong, nước mất nhà tan e chỉ rày mai.

Ky Tử vì đại nghĩa của mình nên dũ quốc câu vong mà lại mong có cơ hội còn ngày tái tạo. Đương lúc đó, ông Tĩ Can chịu chết với Trụ, ông Vi Tử bỏ nước ra đi. Duy ông Ky Tử chết không chết, đi không đi, giả làm một người điên cuồng, hủy thân hoàng thân mà làm con đòi nhà người ta.

Tối khí Thương mất, Chu lên, Võ Vương quá quý trọng Ky Tử, mời thầy ra, học sách Hồng Phạm với thầy, nhưng thầy cố không chịu làm tôi nhà Chu. Lúc đó, nước Triều Tiên vẫn còn là một hòn cù lao ở giữa biển. Võ Vương mới cho thầy ra ở đó, tự lập làm một nước riêng, trọn đời nhà Chu, Triều Tiên vẫn riêng một nước, hiện nay, nước ấy còn nhận thầy Ky Tử làm quốc tổ. Lịch sử Ky Tử như thế, thiết là *nội nạn nhi năng chính kì chí* đó vậy.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Minh nhập địa trung, Minh Di. Quân tử dĩ lị chúng, dụng hồi nhi minh.

象曰：明入地中，明夷，君子以蔽泉，用晦而明。

Mặt trời lặn vào dưới đất là tượng quẻ Minh Di, quân tử thể vào tượng ấy, dùng mà thông ngư quân chúng, độ lượng rất là khoan dung, khí tượng rất là hòa nhã, bỏ ngơ những việc tẩn mẩn, dung nạp những món ti ô, vẫn rất minh sát mà như cách hồ đồ, khiến cho người không kiêng né đức minh của mình mà bao nhiêu vật lí nhân tình tất thấy trình lộ cho mình biết hết, dùng một cách làm lơ, kì thực chốn nào cũng soi xét tới. Thế nghĩa là *dụng hồi nhi minh*.

Dòm thoáng qua thời như hình tối mờ mà kì thực thời minh rất mực. Như thế thời đức minh của mình, có gì phải lo đến bị thương nữa đâu.

PHỤ CHÚ: Minh xuất địa thượng như quẻ Tấn thời quân tử dụng lấy mà tự chiêu minh đức. Bởi vì tri kỉ thì cần cho hết sức sáng. Minh nhập địa trung như quẻ Minh Di thời quân tử dụng lấy mà lị chúng, dụng hồi nhi minh. Bởi vì tri người thời không nên quá chừng minh.

Lão Tử có nói rằng: *Kì chính sát, tắc kì dân khôn* 其政察，則其民困, nghĩa là chính trị soi xét quá rạch ròi thời nhân dân lúc đó tất phải khôn. Vậy nên dụng hồi nhi minh là một cách lị chúng rất hay của quân tử đó vậy.

Câu "hồi kì minh" với câu "dụng hồi nhi minh" chỉ thay đổi có hai chữ mà có hai thủ đoạn rất hay. Hồi kì minh là thủ đoạn của thánh hiền gặp hồi hoạn nạn. Hồi nhi minh là thủ đoạn của thánh hiền khi được quyền thống ngư thiên hạ. Hai cách đó rất là diệu dụng của Dịch.

HÀO TỬ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Minh Di vu phi, thùy kì dục, quân tử vu hành, tam nhật bất thực, hữu du vãng, chủ nhân hữu ngôn.

初九：明夷于飛，垂其翼，君子于行，三日不食，有攸往，主人有言。

Ở về thì Minh Di là một thế giới hắc ám, hề người nào có chất minh, tất nhiên bị thương. Sơ Cửu có đức dương cương, chính là một người có chất minh trong thời đại ấy. Hiền thời bị người ghét; tài thời bị ghen, bảo rằng không bị thương thiệt là khó lắm. Tượng như con chim toan bay mà cánh bị đau phải sa xuống.

Nhưng đó là hạng người không kiến cơ mà đến nổi thế, chứ như quân tử thời thấy được cơ vi ở lúc chưa rõ, thân chưa bị hại mà gấp lo mang gói xéo ngay. Đương lúc cất gói ra đi e đến nổi trong túi không xu mà phải nhịn đói đến ba ngày.

Chẳng những thế mà lại bước chân vào đâu thời những người chủ cũ của mình, quay lại bĩu môi mà cười rằng: Anh sao quá nhác như thế? Miệng đời kinh quái, trách vụng chê hèn mà có biết đâu khi đại cuộc rõ ràng, họa cơ hiển hiện thời mới biết đạo minh triết của quân tử. Những người xử vào địa vị Sơ Cửu như ông Mục Công bỏ nước Sở mà khỏi mắc họa như Thân Công, Bạch Công; ông Phạm Lãi bỏ nước Việt rông chơi Ngũ Hồ để tránh vạ lây như Đại phu Chung, chính như nghĩa hào này. *Vu* nghĩa như chữ vãng.

Tượng viết: Quân tử vu hành nghĩa bất thực dã.

象曰：君子于行，義不食也。

Quân tử thấy sự cơ đáng đi mà đi, cốt cho đúng, nghĩa là hay, dầu chẳng ăn cũng đành vậy.

2. Lục Nhị: Minh Di, di vu tả cổ, dụng chững, mã tráng, cát.

六二：明夷，夷于左股，用拯，馬狀吉。

Lục Nhị làm chủ cho Nội Li là một bậc người có tài chí minh, vả lại đặc trưng, đặc chính, thiết là một vị quân tử.

Nhưng đau đớn thay! Đời dương hôn ám, chúng tụi, độc tỉnh 衆醉獨醒, có thể nào khỏi bị thương ít nhiều, tài liệu để hành động của mình vẫn có bị món tiểu nhân cắt xẻo chút đỉnh. Tượng như thân một người vẫn là mạnh mẽ mà trái vế bên tả có bị thương.

Tuy nhiên, chỉ bị thương ở trái vế bên tả, đã đến nỗi gì không đi được đâu. Hễ đã người quân tử, đức đã thịnh mà tài lại cao, cái thủ đoạn cứu thương miễn họa chắc cũng chóng lành, tượng như con ngựa mạnh bạo, đã cắt đến bốn vó thời không ai theo kịp, ở vào thì Minh Di mà kết quả vô tai hại, chẳng phải là tốt lành hay sao.

PHỤ CHÚ: *Di vu tả cổ* là thí dụ bằng bị thương còn nhẹ; *mã tráng* là thí dụ bằng tránh họa rất mau. Hào Sơ nói "thùy dực" là hãm hại cái tài liệu bay của mình, hào Nhị nói "tả cổ" là hãm hại cái tài liệu đi của mình, nhưng một bên thời vu hành, một bên thời mã tráng là đạo mình triết, bản thân in nhau.

Tượng viết: *Lục Nhị chi cát, thuận dĩ tắc dã.*

象曰：六二之吉，順以則也。

Việc tốt lành của Lục Nhị là bởi vì sẵn có đức trung chính, tuy xử vào nghịch cảnh mà vẫn cư thuận, vả lại có pháp tắc còn sợ gì Minh Di nữa đâu.

3. Cửu Tam: Minh Di, vu Nam thú, đắc kì đại thủ, bất khả tật trinh.

九三：明夷，于南狩，得其大首，不可疾貞。

Cửu Tam ở trên hết Li là minh chi cực, hào cửu vị Tam lại là cương chi cực, mà ứng với Thượng Lục ở trên hết thể Khôn là ám chi cực.

Lấy một người minh chi cực mà lại ở dưới, đụng phải một bác ám chi cực mà lại ở trên, có thể nào khỏi xung đột được. Huống hỏi theo về Dịch lí, hễ cùng tắc biến, ở thì Minh Di thượng đã cùng cao cực tôn mà lại một người hôn ám, chẳng bị thương vì người đánh đổ sao được, nhưng đánh đổ thượng là ai? Tất lại là Cửu Tam. Cửu Tam có tài dương cương, có đức văn minh, lại ở vị trên hết nội thể, Tam cứ ráng sức mà tiên tiến chụp cổ tên tội khôi kia.

Nam nghĩa là mặt đường trước; *thú* nghĩa là đi săn; Nam thú, thí dụ bằng việc khởi binh trừ loạn; *đại thủ* là tên đầu bầy lớn; *Đắc kì đại thủ* là bắt sống được tên tội khôi.

Tuy nhiên, anh hùng tạo thời thế, cũng phải rình đủ cơ hội, lựa đủ kẻ mưu, có cấp cũng phải có hoãn, có cương cũng phải có nhu.

Vì Tam là trùng cương bất trung, e có khi nóng nảy quá tay mà hỏng việc chẳng nên thánh nhân lại răn cho rằng: *Bất khả tật trinh*, ý nói rằng: Công việc Tam làm đó, vẫn là trinh chính. Nhưng không nên quá chừng gấp, phải lựa cơ thế cho đúng mới hay (*Tật* nghĩa là quá gấp, cũng có nghĩa là quá nóng

này).

PHỤ CHÚ: Hào từ này in như việc vua Lê Thái Tổ ở nước ta, chém được Liễu Thăng, bắt được Hoàng Thông. Đó là *Nam thú đắc kì đại thủ*, nhưng công việc trải mười lăm năm mới xong. Đó là bất khả tật trình.

Người sinh ở đời Minh Di, thiết trông mong nó như Cửu Tam lắm.

Tượng viết: *Nam thú chí chí, nãi đại đắc dã.*

象曰：南狩志之，乃大得也。

Lấy một người chí mình ở dưới trừ khử được một người chí ám ở trên, chí ý của người ấy, há phải vị nhất thân, nhất gia mà thôi. Vì sinh linh tạo phúc, vì thiên hạ trừ tà hoai bão lớn biết chừng nào. Bây giờ Nam thú mà chụp được tội khôi, công mình vẫn thành mà thiên hạ đội phúc, như thế mới là đại đắc chí.

Nam thú chí chí nghĩa là chí Tam sở dĩ Nam thú; *đại đắc* nghĩa là chí không phải nhỏ hẹp đâu.

4. Lục Tứ: Nhập vu tả phúc, hoạch minh di chi tâm, vu xuất môn đình.

六四：入于左腹，獲明夷之心，于出門庭。

Hào Lục cư Tứ, âm cư âm, vẫn là đắc chính. Nhưng vì bản chất âm nhu, mà lại xử vào thời đại Minh Di, địa vị Tứ lại bán Thượng lạc Hạ nên bị người ta phỉnh lừa mà sụp vào một đám tối tăm. Vượt Li mà sang Khôn tượng là bước chân vào chốn hôn ám nên có tượng là *nhập vu tả phúc*. Tả phúc là bụng về phía tay trái là một chốn u ám ở trong thân thể người; vào ở bụng phía trái là tị như sụp vào chốn kín tối. Hoàn cảnh Tứ như thế, thiết là khốn nạn.

Nhưng may thay! Tứ vẫn là chính nhân mà lại mới bắt đầu bước vào cảnh ám thời rút chân ra khỏi cảnh ấy cũng còn có thể tự do được. Cái tâm lòng ở đời Minh Di chỉ có bỏ quách nhà mà ra đi là thích ý lắm. Vu xuất môn đình là ý phải tránh cho xa, từ môn đình trở vào, thôi thầy kệ nó.

Hoạch minh di chi tâm nghĩa là thỏa thích lòng mình ở đời Minh Di.

Hào từ này đúng được cảnh của ông Chu Thuần Thủy, bỏ nước Tàu mà đi sang Nhật Bản, ông Mạc Ngọc Luyện, bỏ nước ta mà sang Long Châu, cũng là ý ấy.

Tượng viết: *Nhập vu tả phúc, hoạch tâm ý dã.*

象曰：入于左腹，獲心意也。

Tứ tuy khi trước nhập vu tả phúc, nhưng sau vu xuất môn đình, kết quả tránh được chốn tối mà tìm được lối sáng, cũng là hoạch tâm ý vậy.

5. Lục Ngũ: Ky Tử chi Minh Di, lợi trinh.

六五：箕子之明夷，利貞。

Theo như thông lệ, trong mỗi quẻ thời hào Ngũ là vị chí tôn, nhưng nghĩa Dịch tùy thì biến đổi. Ở vào quẻ Minh Di thời hào Thượng Lục ở trên hết thể Khôn mà lại cao tột nhất ở đời Minh Di nên Thượng Lục mới là Minh Di chi chủ.

Ngũ thiết cận với Thượng cũng in như Ky Tử thiết cận với Trụ Vương, lấy một người có đức Trung mà

ở gần với quân trưởng của mình là một người chí ám, tâm trung thành mà xử vào nghịch cảnh. Nhưng Ky Tử lấy lòng đau nước thương nhà, dương cuồng vì nô. Đã không bị Trụ Vương giết mà lại thi chung không chịu làm tôi với nhà Chu. Một phương diện thời giữ được tấm thân trong sạch, một phương diện thời bảo tồn được nòi giống cho nhà Thương. Cách Minh Di của thầy Ky Tử vẫn trình chính mà cũng không phải là bất lý, ai xử địa vị Lục Ngũ này thầy nên như thế.

Tượng viết: Ky Tử chi trình, minh bất khả tức dã.

象曰：箕子之貞，明不可息也。

Có được đạo trình chính như ông Ky Tử thời đức minh mới không thể tắt được vậy. Ky Tử phía ngoài tuy giả cuồng mà tinh thần phía trong vẫn định tĩnh, có bao giờ tắt được đức sáng đâu (*Tức* nghĩa là tắt).

PHỤ CHÚ: Xưa nay bầu tâm sự của ông Ky Tử chỉ duy Đức Không Tử mới khen bằng người nhân mà ngài chưa phát minh cho thấu triệt.

Đến bài *Ky Tử Miếu Bi Văn* của ông Liễu Tông Nguyên mới nói được rõ ràng minh bạch, tiện dịch ra đây, cho bỏ tức nghĩa hào tượng.

"Ông Ky Tử vì có sao không đi mà cũng không chết? Vi Tử bỏ đi vẫn là người trí, Tỉ Can tử tiết vẫn là người trung. Duy Ky Tử giả người cuồng mà sống tro ngồi đó, chẳng phải tham sinh quý tử hay sao? Không! không! Tâm sự của thánh hiền há phải óc phùng lưu tục mà phán đoán ra được đâu. Xin thử nghĩ: Lúc bây giờ vận mệnh nhà Thương còn chưa hết, công nghiệp nhà Chu còn chưa thành. Văn Vương còn giữ đạo làm tôi, âu dân còn nhiều người luyện chúa mà trung thần như Tỉ Can thời đã chết quách, thân thần như Vi Tử thời đã bỏ đi. Nếu một mai lòng trời tránh họa, tổ tiên nhà Thương còn có anh linh, xui khiến lão Trụ kia vô cớ chết trước, con Trụ là Võ Canh tất nhiên nối ngôi, hậu chúa biết cán việc cổ cho cha, duy thần duy dân của nhà Thương, trông mong có người chỉnh đốn. Nếu một người quốc thân hiền thánh như Ky Tử mà cũng theo gót Tỉ Can, Vi Tử thời ngọn lửa tàn còn hơi hóp đó, toan cậy vào ai mà thổi nhen bây giờ.

Thầy Ky Tử sở dĩ nhẫn nhục dương cuồng, mong hãy tồn thân, sẽ có ngày khôi phục nước cũ, chẳng phải là đại trung đại trí đại dũng đại nhân hay sao?

Quẻ Minh Di hai lần nhắc đến Ky Tử, thiết không phải tùy tiện mà viết ra đâu.

6. Thượng Lục: Bất minh hối, sơ đăng vu thiên, hậu nhập vu địa.

上六：不明，晦，初登于天，後入于地。

Thượng Lục ở cuối cùng thì Minh Di mà lại chính là làm chủ cho đời Minh Di, vả lại ở cuối cùng thể Khôn, chính là hôn ám chi cực, minh bị thương đã đến thế, còn gì là minh nữa đâu, thiết là chẳng thấy sáng chỉ thấy tối mà thôi.

Theo về thể hào, Thượng là cao tốt mực; theo về đức hào, Thượng lại là tối tốt mực, tượng như lúc đầu vẫn lên cao tốt trời mà sau thời sụp xuống đất.

PHỤ CHÚ: Hào từ này in như vua Đinh Tiên Hoàng ở nước ta, lúc đầu đánh được thập nhị tướng quân lên làm vua một nước, chẳng phải là sơ đăng vu thiên hay sao? Đến lúc sau hung bạo, hoang dân, tín dụng gian thần, lập năm hoàng hậu, chẳng bao lâu Đinh vong, chẳng phải là hậu nhập vu địa hay sao?

Tượng viết: *Sơ đăng vu thiên, chiếu tứ quốc dã, hậu nhập vu địa thất tắc dã.*
象曰: 初登于天, 照四國也, 後入于地, 失則也.

Sơ đăng vu thiên, nghĩa là theo như vị hào Thượng thời ở vị chí cao đáng lẽ là sáng soi khắp nước bốn phương. *Hậu nhập vu địa* là nói tính chất của hào Thượng hôn ám chỉ cực, bỏ mất hết nguyên tắc đức mình.
(Chữ *tắc* ở đây, cũng nghĩa như chữ đạo).

PHỤ CHÚ: Lời năm hào trước, thấy có chữ Minh Di, duy đến hào Thượng thời không có chữ Minh Di, bởi vì chất Minh của năm hào trước thấy vì Thượng Lục làm cho bị thương nên thấy có chữ Minh Di. Đến hào Thượng Lục thời nó đã làm hại hết chất Minh Di của người, cuối cùng nó lại tự hại chất Minh của nó luôn, còn đâu là Minh mà phải nói Di nữa. Đó cũng là một nghĩa đặc biệt trong quẻ này.

37. QUÊ PHONG HỎA GIA NHÂN

Tôn trên; Ly dưới

Quẻ này là quẻ Phong Hỏa Gia Nhân. Li hạ cũng là Nội Li, Tôn thượng cũng là Ngoại Tôn. Tôn phong, Li hỏa, nên tên quẻ đọc bằng Phong Hỏa Gia Nhân.

TỰ QUÁI

Tự quái: Di giả thương dã, thương ư ngoại giả tất phản ư gia, cố thụ chi dĩ Gia Nhân.

序卦: 夷者傷也, 夷於外者必反於家, 故受之以家人。

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Minh Di tiếp lấy quẻ Gia Nhân là vì có sao?

Trên đây là quẻ Minh Di, nghĩa là bị thương ở ngoài; đã bị thương, tất nhiên quay lại trở về nhà. Vậy nên sau quẻ Minh Di tiếp lấy quẻ Gia Nhân.

Gia Nhân là người trong một nhà. Đạo trong nhà tất có tinh thần thuộc về cha con, nghĩa chính thuộc về vợ chồng, thứ tự thuộc về tôn ti, trưởng ấu, chính được luân lí, tròn vẹn được ân với nghĩa đó là đạo Gia Nhân; muốn xử cho đúng đạo ấy, tất phải có đức sáng ở bề trong mà hòa thuận ở bề ngoài.

Quẻ này Nội Li tượng là minh, Ngoại Tôn tượng là thuận, trong đã sáng thời xử trí không đến nỗi hồ đồ, ngoại đã thuận thời con em không ai ngỗ nghịch. Như thế thời đạo tề gia đã hoàn toàn, tề được gia rồi thời suy ra trị được quốc, bình được thiên hạ, cũng chỉ trong đạo tề gia mà mở rộng phạm vi ra nữa mà thôi nên nhân ở Nội Li, Ngoại Tôn mà đặt tên quẻ bằng Gia Nhân.

PHỤ CHÚ: Đặt tên quẻ bằng Gia Nhân, theo trên mặt chữ vẫn chỉ việc trong một nhà mà thôi.

Nhưng Dịch lí bao hàm rất rộng, biến thông rất nhiều. Người ở trong một nhà thời nhà là nhà, người trong một nước thời nước là nhà; nếu kể đến cả loài người thế giới thời thiên hạ lại là nhà. *Lễ Kí* có câu: Thánh nhân hay lấy thiên hạ làm một nhà. Theo nghĩa đó mà suy ra thời một nước chỉ là một người trong nhà thế giới nên lại có câu rằng: Lấy cả một nước làm một người. Bàn thông cho đến lẽ ấy thời mới hợp với Dịch lí.

Nói chặt lại thời một quẻ chỉ có mỗi thì, mỗi việc. Nói rộng ra thời một quẻ mà đủ cả mỗi thì mỗi việc.

Tỉ như: Quẻ Gia Nhân mà chỉ hạn định bằng việc người một nhà mà thôi, thế thời sáu mươi tư quẻ, chỉ có sáu mươi tư việc là hết chuyện, có phải lẽ biến hóa vô cùng trong Dịch đạo đâu.

SOÁN TỪ

Gia Nhân, lị nữ trinh.

家人, 利女貞.

Gia Nhân, nghĩa là nhất gia chi nhân, đạo lí trong nhất gia, cần thứ nhất là chữ trinh mà người trong một nhà lại cần nhất là phụ nữ cho được trinh chính.

Quẻ này Li là trung nữ, Tốn là trưởng nữ, nhị nữ ở chung trong một nhà mà hào Lục Nhị làm chủ cho Nội Li, hào Lục Tứ làm chủ cho Ngoại Tốn, thấy được chính cả, hai vị nữ chủ mà thấy được chính thời chắc người trong một nhà không còn ai là bất chính nữa. Thế là đạo tri gia tốt lắm rồi, nên Quái từ nói rằng: *Gia Nhân, lị nữ trinh*.

PHỤ CHÚ: Nghĩa hai chữ Gia Nhân là bao bọc cả gái và trai, cả già cả trẻ mà có sao lại chỉ nói riêng về nữ trinh? Thế thời nữ trinh, nam bất trinh cũng được hay sao? Ôi! Đọc Dịch mà như thế thời không nên đọc Dịch, vì chỉ nói nữ trinh mà thôi, mới biết Dịch lí là rất hay.

Tòng lai, trong thiên hạ, khó chính nhất là người trong một nhà mà người trong một nhà lại khó chính nhất là phụ nữ. Muốn cho phụ nữ được chính, tất nhiên bọn con trai phải chính trước. Bây giờ bọn phụ nữ đã chính thời há lẽ bọn con trai mà bất chính được rư!

Quái từ sở dĩ chỉ nói lị nữ trinh là cốt để cho chúng ta đọc Dịch lấy ý mà suy nữa vậy.

Mà thiệt có thể. Ở trong nhà, nữ đã bất trinh thời dầu nam trinh đến bao nhiêu, cũng không thể thành gia được.

Muốn xem việc nước, trước phải xem ở việc nhà, muốn xem việc nhà, trước phải xem ở bọn phụ nữ, nghĩa ba chữ lị nữ trinh thiệt là hay tuyệt.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Gia Nhân, nữ chính vị hồ nội, nam chính vị hồ ngoại, nam nữ chính, thiên địa chi đại nghĩa dã. Gia Nhân hữu nghiêm quân yên, phụ mẫu chi vị dã. Phụ phụ, tử tử, huynh huynh, đệ đệ, phu phu, phụ phụ, nhi gia đạo chính, chính gia nhi thiên hạ định hĩ.

彖曰：家人，女正位乎內，男正位乎外，男女正，天地之大義也。家人有嚴君焉，父母之謂也。父父，子子，兄兄，弟弟，夫夫，婦婦，而家道正，正家而天下定矣。

Soán viết: Gia Nhân, nữ chính vị hồ nội, nam chính vị hồ ngoại, nam nữ chính, thiên địa chi đại nghĩa dã.

Soán Truyện ở đây, lại phát minh nghĩa Quái từ cho đầy đủ hết ý tứ, người trong một nhà, tất có cả nam, cả nữ, có cả việc trong việc ngoài. Theo như thể quẻ, quẻ này hào dương ở vị Ngũ là tại ngoại, hào âm ở vị nhị là tại nội.

Lục Nhị âm cư âm vị là nữ chính vị hồ nội, Cửu Ngũ dương cư dương vị là nam chính vị hồ ngoại, nam nữ thấy giữ được đạo chính. Nam lấy việc chính mà xử trí việc ngoài, nữ lấy đạo chính mà xử trí việc trong, như thế chính là hợp với nghĩa lớn của trời đất.

Nguyên lai, có đạo Càn mới thành ra nam, có đạo Khôn mới thành ra nữ, nam nữ vẫn là đạo chung của trời đất, nhưng công trời, đất khác nhau là một bên sinh, một bên thành.

Chất nam nữ khác nhau là một bên âm, một bên dương, chỉ duy trời đất chung nhau bằng một chữ chính mới thành ra trời đất, nên Quái từ quẻ Càn, quẻ Khôn thấy có chữ trinh.

Nam nữ tất cũng phải chung nhau bằng một chữ chính mới sánh với thiên địa mà làm nên tam tài, nên

Quái từ Gia Nhân chỉ cốt nhất là chữ trinh.

Trinh chỉ có nghĩa là chính mà thôi. Nam nữ mà chính cả, thể thời nam tức thiên, nữ tức địa. Tất thấy nam nữ trong đời mà được chính cả thời người tức là thiên địa mà thiên địa cũng chỉ là người. Vậy nên nói rằng *nam nữ chính, thiên địa chi đại nghĩa dã*.

Gia Nhân hữu nghiêm quân yên, phụ mẫu chi vị dã.

Trên đây đã nói chung cả người một nhà, nhưng thánh nhân còn sợ người ta nhận lầm, chỉ đọc qua ba chữ *nam nữ chính* mà không nghĩ phương pháp làm sao mà chính, nên thánh nhân phải nói cho kĩ rằng: Tuy nói chung bằng Gia Nhân, nhưng há lẽ không trật tự hay sao? Không phép kỉ hay sao? Nếu như thế thời làm sao mà Gia Nhân chính được. Vậy nên có người tôn nghiêm để làm chủ tể cho. Người đó là ai? Chính là người làm cha mẹ trong nhà.

Thường tục người ta, thường xưng cha bằng nghiêm phụ, mẹ là từ mẫu mà chữ *quân* chỉ giải nghĩa là vua. Vậy thời quốc có quân mà gia không quân hay sao?

Bây giờ, đọc câu *Gia Nhân hữu nghiêm quân yên*, mới biết ý thánh nhân rất hay mà hậu học nếu nhận lầm thì rất dở.

Thử hỏi làm mẹ trong một nhà, nếu không nghiêm có đặng không, mẹ không nghiêm tất nhiên cung con cái mà con cái hư, lờn thầy tớ mà thầy tớ hoại, chỉ trách vào một người làm cha có lẽ được không. Người xưa có nói *mẫu chi bất nghiêm, gia chi đổ dã* 母之不嚴, 家之蠹也, nghĩa là làm mẹ bất nghiêm là sâu mọt cho trong nhà vậy.

Ý nghĩa chữ nghiêm chung cả phụ mẫu là hay tuyệt như thế.

Còn như chữ *quân* nguyên nghĩa là chủ, cùng nghĩa như chữ trưởng mà thôi, chứ cổ thánh không bao giờ đặt riêng chữ quân cho vua đâu.

Vua Thuấn, khi còn cày ở Lịch Sơn mà người ta đã gọi bằng Đô Quân. Đông Phương Sóc gọi vợ bằng tể quân thời biết rằng quân chỉ có nghĩa là chủ, người làm chủ trong một nhà thời gọi bằng gia quân. Gia quân là ai? Tức là cha mẹ. Đã làm gia quân tất phải tôn nghiêm mới được, đó là lẽ tự nhiên mà cũng là lẽ đương nhiên, nên Soán Truyện lấy hai chữ "nghiêm quân" nói chung cho cả phụ mẫu. Muốn cho những người làm cha mẹ biết chức phận mình nghĩa vụ mình phải làm sao cho xứng đáng hai chữ nghiêm quân.

Công việc lớn lao không khác gì một nước, một thiên hạ, suy cho rộng há phải chỉ một nhà thôi đâu.

Phụ phụ, tử tử, huynh huynh, đệ đệ, phu phu, phụ phụ, nhi gia đạo chính; chính gia, nhi thiên hạ định hĩ.

Trên kia đã nói riêng về phần phụ mẫu mà trao trách nhiệm riêng cho hai người.

Nhưng đạo lí trong một nhà, há chỉ hai người mà đủ được rư? Nên đây lại nói chung khắp thấy người trong một nhà, người trong một nhà có bao nhiêu vẫn không hạn định. Nhưng nói tóm lại, chỉ có sáu hạng người, phụ là cha, tử là con, huynh là anh, đệ là em, phu là chồng, phụ là vợ, chỉ cử sáu hạng người đã bao quát tất cả người trong một nhà.

Cha phải làm sao cho đúng đạo làm cha, cha đúng đạo làm cha tức là phụ phụ; con phải làm sao cho đúng đạo làm con, con đúng đạo làm con tức là tử tử; anh phải làm sao cho đúng đạo làm anh, anh đúng đạo làm anh, tức là huynh huynh; em phải làm sao cho đúng đạo làm em, em đúng đạo làm em, tức là đệ đệ; chồng phải làm sao cho đúng đạo làm chồng, chồng đúng đạo làm chồng, tức là phu phu; vợ phải làm sao cho đúng đạo làm vợ, vợ đúng đạo làm vợ, tức là phụ phụ.

Nói tắt lại, cha hết nghĩa vụ làm cha, con hết nghĩa vụ làm con, anh hết nghĩa vụ làm anh, em hết nghĩa

vụ làm em, chồng hết nghĩa vụ làm chồng, vợ hết nghĩa vụ làm vợ.

Người trong một nhà, ai nấy cũng làm trọn nghĩa vụ người ấy thời đạo chính rồi; chính được một nhà xong, suy rộng cho khắp cả thiên hạ, cũng có thể bình định được hết thủy.

Chữ huynh đệ theo nghĩa thường người đời học thời chỉ học nghĩa là anh em, nhưng theo về nghĩa nguyên văn của người xưa thời gọi chị bằng nữ huynh, em gái bằng nữ đệ. Thế là hai chữ huynh đệ đã kiêm cả tử muội rồi, nên Quái từ đã nói lị nữ trinh, lại nói nam nữ chính, xem thế thời đủ chứng thánh nhân có bỏ sót chị em đâu.

PHỤ CHÚ: Độc giả đọc đi đọc lại lời Soán Truyện quẻ Gia Nhân mà phát sinh ra ba món tâm lý:

Một là, nói việc tề gia mà nói rộng đến thiên địa chi đại nghĩa, mà đại nghĩa đó lại chỉ ở nơi nam nữ chính, chúng ta bây giờ đọc lâu bốn chữ *nam nữ bình quyền* cơ hồ như miếng trầu, điều thuốc mà chẳng thấy ai nhắc đến nam nữ chính, thử hỏi nam bất chính mà cố trách nữ chính, có phải là nam áp chế nữ hay không? Trái lại nữ vẫn bất chính mà cố trách nam chính không phải là nữ áp chế nam hay sao?

Anh em, chị em ta, nếu muốn nam nữ bình quyền thời xin trước bảo với nhau làm sao cho nam nữ chính, hễ đã đến khi nam nữ chính rồi thời nam nữ bình quyền dễ như chơi, không cần chúng ta phải kêu rên cho mệt.

Nếu nam chính mà nữ bất chính, hoặc giả nữ chính mà nam bất chính, hay là nam nữ thủy đều bất chính thời chẳng bao giờ nam nữ bình quyền được.

Hai là: Thánh nhân chỉ nói có mười hai chữ: phụ phụ, tử tử, huynh huynh, đệ đệ, phu phu, phụ phụ mà xét ra đạo lý rất công bình, ý nghĩa rất viên mãn, chẳng thiên trọng về phía nào mà cũng chẳng thiên khinh về phía nào; chẳng quá trách về phía nào mà cũng chẳng bỏ ngor một phía nào. Giải thích cho thiệt kỹ, phụ có nên phụ thời tử mới nên tử, huynh có nên huynh thời đệ mới nên đệ, phu có nên phu thời phụ mới nên phụ, đó là một nghĩa.

Lại một nghĩa nữa; phụ phải cho nên phụ, tử phải cho nên tử, huynh phải cho nên huynh, đệ phải cho nên đệ, phu phải cho nên phu, phụ phải cho nên phụ.

Theo như nghĩa ấy rất bình đẳng, ai nấy cũng gánh nỗi nghĩa vụ của người ấy, ai nấy cũng được hưởng hạnh phúc của người ấy, trong một nhà tất thấy được như thế, sượng biết chừng nào. Hai nghĩa trên kia thuộc về mặt chính.

Còn một nghĩa nữa là thuộc về mặt phản. Nếu cha không nên cha là phụ bất phụ, thời trách con sao được; con không nên con, thời tử bất tử, thời trách phụ sao được; anh không nên anh là huynh bất huynh, thời trách em sao được; em không nên em là đệ bất đệ, thời trách anh sao được; chồng không nên chồng là phu bất phu, thời trách phụ sao được; vợ không nên vợ là phụ bất phụ, thời trách chồng sao được. Quả như thế tức là gia bất chính, gia đạo là trách nhiệm chung của tất cả người trong nhà, nên thánh nhân chỉ nói có mười hai chữ mà rất công bình viên mãn như thế.

Há phải như câu đời sau nói, phụ vi tử cương, phu vi thê cương, đâu, chúng ta đọc đến câu *chính gia nhi thiên hạ định*, mới đọc qua nghe như hình viên vông mà cũng tựa hồ vu khoát, chỉ vừa chính gia mà thôi, có gì nói luôn đến thiên hạ định.

Xin nghĩ thiệt kỹ thời mới biết câu nói ấy là rất đúng mà đạo lý trong loài người thiệt có như thế, gia với thiên hạ phạm vi tuy có rộng hẹp khác nhau, nhưng đạo lý thời chỉ có một gốc.

Tỉ như: Bức gương chiếu ảnh khi đầu mới chiếu vào gương nhỏ, chẳng qua nhỏ bằng một phân một tấc, khi đem phóng đại ra thời có thể lớn đến một tầm một trượng. Vì nguyên hình tuy rất nhỏ mà phóng đại thời quang ảnh lại rất to, nhà với thiên hạ cũng chỉ đạo lý ấy.

Bao nhiêu loài người trong thế giới, hễ người già tức là phụ, người trẻ tức là tử, người lớn tuổi tức là huynh, người nhỏ tuổi tức là đệ, người thuộc về phe trai ai cũng có phận làm phu, người thuộc về phe

gái ai cũng có phận làm phụ. Nếu loài người toàn thế giới, ai nấy cũng phụ nên phụ, tử nên tử, huynh nên huynh, đệ nên đệ, phu nên phu, phụ nên phụ, theo ở gương gia đạo chính mà phóng đại cho đến toàn loài người thời thiên hạ khó gì mà chẳng bình định được đâu.

Lời thánh nhân nói tuy gần mà ý tứ rất xa, như thế mà ai dám bảo câu: *Gia chính nhi thiên hạ định* là vu khoát viễn vòng rư?

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Phong tự hỏa xuất, Gia Nhân. quân tử dĩ ngôn hữu vật, nhi hạnh hữu hằng.

象曰：風自火出，家人，君子以言有物，而行有恆。

Quẻ này Nội Li là hỏa, Ngoại Tốn là phong, hỏa trong, phong ở ngoài, tượng là gió trong lửa thổi mà ra. Lửa phun ra hơi, hơi phì ra gió, ấy là tượng quẻ Gia Nhân.

Quân tử xem ở tượng gió tự lửa thổi ra biết được lẽ trong thiên hạ, bao nhiêu việc ở ngoài, gốc tự trong mà nảy ra, nên muốn trị nước trước phải trị gia, muốn tề gia trước phải tu thân. Tu thân thời nên thế nào?

Tóm hết công việc trong một thân thời chỉ ngôn với hạnh. Ngôn nghĩa là nói, hoặc tự mình diễn giải ra, hoặc lời ứng đáp với mọi người, tất thấy gọi bằng ngôn, chẳng ngôn thời chớ, đã ngôn thời phải hữu vật. Hữu vật, nghĩa là phải có thực lí thực sự. Hoặc một chủ nghĩa gì, đã nói ra, tất phải có căn cứ chứng thực, phải nhận chân thực hành chứ không phải nói suông, như thế là hữu vật.

Những điều mà thân mình làm ra, nhỏ từ ứng phó với một người, lớn đến gánh một trách nhiệm, thấy gọi bằng hạnh, hề đã hạnh, tất phải hữu hằng.

Hữu hằng, nghĩa là thái độ phải cho thường, nghị lực phải cho bền dai, trước làm sao sau làm vậy. Trong bụng thế nào thời hiện ra ngoài cũng thế. Thờ một chủ nghĩa gì tốt tất phải tự chí chung làm một việc gì hay tất phải triệt thủ triệt vĩ, như thế là hạnh hữu hằng. Ngôn đã hữu vật, hạnh đã hữu hằng, thế là thân tu rồi. Dem mô phạm trong một thân mình suy ra mà rèn đúc một nhà, lại suy ra rèn đúc một nước, một thiên hạ, in như cái tượng gió tự trong lửa phun ra.

Thầy Trương Hoành Cừ nói rằng: Lửa là mẹ đẻ ra gió.

Các nhà khoa học Tây nhất thiết cơ khí vận chuyển thấy nhân hỏa hay điện phát sinh ra gió mà điện cũng là hỏa khí tác dụng. Thế là đủ chứng cái câu *phong tự hỏa xuất* không phải là câu lí tưởng suông mà thôi đâu.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: *Nhàn hữu gia, hối vong,*

初九：閑有家，悔亡。

Sơ Cửu có đức dương cương, ở vào địa vị đầu hết quẻ Gia Nhân, chính là lúc đầu mới có nhà. Hề trong đạo trị gia, tất phải cẩn thận từ lúc đầu, ở lúc đầu mà biết lấy lễ phép ngăn ngừa khiến cho người nhà khỏi gây ra những múi lười biếng kiêu xỉ, như thế là *nhàn hữu gia* (*nhàn*: ngăn đón). Có nhà mà biết lo ngăn đón từ lúc đầu thời việc gì đáng ăn năn sẽ tiêu diệt hết cả.

Tượng viết: *Nhàn hữu gia, chí vị biến dã.*

象曰：閑有家，志未變也。

Gia Nhân đương lúc mới bắt đầu, chính là lúc chí ý của mỗi người chưa kịp biến động; nguồn nước đương trong, mầm măng mới lú, lúc đó mà gấp lo phòng nhàn, chính là một phương pháp tề gia rất hay. Tục ngữ có câu: “Dạy con dạy thuở đương thơ, dạy vợ dạy thuở mới đưa vợ về” (*giáo nhi anh hài, giáo phụ sơ lai* - 教兒嬰孩, 教婦初來) chính là nghĩa ấy.

PHỤ CHÚ: Thầy Chu Liêm Khê nói rằng: Nhà khó mà thiên hạ dễ, vì nhà thân mà thiên hạ sơ đó vậy. Tòng lai, ở với người thiên hạ thời chỉ có một chữ nghĩa mà thôi, còn như ở với người nhà, đã chữ nghĩa lại kiêm cả chữ ân. Nghĩa quá nặng thời hại mất ân, ân quá nhiều thời hại mất nghĩa, muốn cho ân nghĩa lưỡng toàn tất từ lúc đầu phải cẩn thận cho hết sức. Vẫn là ân mà không đến nỗi *mạc tri kì tử chi ác* 莫知其子之惡, vẫn là nghĩa mà không đến nỗi *trách thiện tắc li* 責善則離. Thánh nhân ở hào Sơ quẻ Gia Nhân mà dạy cho ta ba chữ "nhân hữu gia" làm khuôn mẫu cho những người tề gia, thiết nên như thế.

2. Lục Nhị: Vô du tụy, tại trung quy, trinh, cát.

六二: 無攸遂, 在中饋, 貞吉.

Lục Nhị nhu cư âm, tượng là

một người quá ở nhu nhược, xử vào địa vị gia chủ, nếu chỉ dùng bằng cách nhu hòa mà thôi thời chỉ e *thái nhu tắc phế*, nhưng chỉ làm một người dâu, hay con gái thời có lẽ tốt.

Bởi vì dâu và con gái không cần có tài cương, việc lớn ở trong nhà đã có gia chủ, mình chỉ thừa thuận là xong, không việc gì mình phải chuyên phụ trách nhậm cả. *Tụy* nghĩa là thành; *vô du tụy* nghĩa là không việc gì tự mình chuyên lấy thành công.

Theo bốn phần người làm dâu và người con gái, chỉ chăm nom việc trong quy cho hoàn toàn chu đáo là xong, mà cần phải cho trinh chính thời được tốt lành.

Tại trung nghĩa là xem xét những việc trong nhà; *quy* nghĩa là những việc bàn soạn nấu nướng trong nhà.

Nhà nữ học hiệu ở ngoại quốc có đặt ra khoa "gia chính", "phanh nhậm", "tài phùng" chính là vì những người như hào Lục Nhị.

PHỤ CHÚ: Quẻ Gia Nhân rất quý trọng tài dương cương nên hào Tam, hào Sơ, hào Ngũ, hào Thượng và hào Tứ nhận làm người tri gia. Duy hào Lục Nhị dĩ âm cư âm, và lại ở về thể Hạ Quái, vì bản chất quá nhu nhược, không thể gánh nổi việc tri gia nên bảo cho *vô du tụy, tại trung quy*.

Nếu những người có tài dương cương thời công việc chẳng phải ngần ấy mà thôi đâu. Học giả xem lại lời các dương hào sẽ rõ.

Tượng viết: *Lục Nhị chi cát, thuận dĩ tổn dã.*

象曰: 六二之吉, 順以巽也.

Hào Lục Nhị sở dĩ được cát là vì hay thuận tòng với hào Cửu Ngũ mà tự xử bằng một cách ti hạ vậy. Hễ những kẻ âm nhu lại bất tài, và còn xử ở địa vị thấp thỏi nên như thế.

3. Cửu Tam: Gia nhân hác hác, hối lệ, cát, phụ tử hi hi, chung lẫn.

九三: 家人 嗃嗃, 悔, 厲, 吉, 婦子嘻嘻, 終吝.

Cửu Tam dương cư dương vị là trùng cương bất trung, ấy là bản chất quá ở cương, lấy tư cách ấy đem

làm tri gia, đối với người nhà tất ở quá ở nghiêm khắc, e có việc hại đến ân tình mà phải hồi lệ nên nói rằng: *Gia Nhân hác hác hồi lệ*.

Hác hác, nghĩa là quá nghiêm khắc.

Tuy nhiên, đạo gia chủ mà quá trọng về phần nghiêm, lúc đầu tuy có chút thương ân mà kết quả trong nhà giữ được trật tự nghiêm chính, ấy là đạo tốt cho trong nhà vậy.

Nếu trái lại, phản đối với cách quá nghiêm mà dụng cách quá khoan thời đến nỗi trật tự không chỉnh tề, gia đình không nghiêm túc, dâu con tối ngày hơn hờ chơi bời.

Hi hi là có ý buông tuồng, như thế thời kết quả phải mắc điều xấu hổ.

PHỤ CHÚ: Chữ *hác hác* với chữ *hi hi* phản đối với nhau. Hác hác thời quá ư nghiêm. Hi hi thời quá ư khoan, tổng chi thấy chưa được trung đạo. Nhưng trong đạo tri gia thà là quá ư nghiêm, chẳng thể quá ư khoan, nên một bên thời cát, một bên thời lẫn.

Cửu Tam ở đoạn chính giữa quẻ, hai hào dưới trông lên, tượng như một vị gia chủ, nên thánh nhân dạy cho đủ cả hai phương diện.

Tượng viết: Gia Nhân hác hác, vị thất dã; phụ tử hi hi, thất gia tiết dã.

象曰：家人嗃嗃，未失也；婦子嘻嘻，失家節也。

Gia Nhân hác hác, tuy vẫn quá nghiêm, nhưng theo về đạo tri gia thời chẳng gì là hỏng vậy. Nếu phụ tử hi hi thời lễ tiết trong nhà nên nổi hỏng ráo.

4. Lục Tứ: Phú gia, đại cát.

六四：富家，大吉。

Chữ *phú* này không phải phản đối với chữ *bần* mà chính như chữ *phú* thịnh. Phú gia là làm cho gia đạo được hưng thịnh, cũng như nghĩa chữ *gia* phì.

Sách *Lễ Kí* có câu: Cha con thường dày ân tình với nhau, anh em thường thỏa thuận với nhau, vợ chồng thường hòa hợp với nhau, ấy là nhà béo tốt vậy (Chữ *gia* *pì* ở đây tức là nghĩa phú gia).

Lục Tứ âm nhu thể Tôn, ở vào vị Tứ, lại là độc chính; đã nhu tổn, đắc chính lại ở về Thượng Quái là ở vị tôn, tượng là bà mẹ trong nhà, gánh trách nhiệm làm gia mẫu mà làm nên được phú thịnh cho gia đạo mình thời tốt lành có gì lớn hơn nữa.

Phụ chú: Xem chữ *gia* *pì* ở *Lễ Kí* càng thêm hiểu được nghĩa chữ *phú* *gia* ở đây.

Phụ tử chung nhau bằng chữ *độc*, không cần nói hiếu từ; huynh đệ chung nhau bằng chữ *mục*, không cần nói hữu, cung; Phu phụ chung nhau bằng chữ *hòa*, không cần nói xướng tùy; người nào cũng hết nghĩa vụ của người ấy, mỗi người chung đồng hạnh phúc với mỗi người, trong nhà mà được như thế, thiết chẳng gì phúc hơn.

Thánh nhân nói đạo lí viên mãn như thế, há phải như hậu nho xuyên tạc đâu.

Tượng viết: Phú gia đại cát, thuận tại vị dã.

象曰：富家大吉，順在位也。

Lục Tứ có đức tổn thuận mà lại ở vị tôn làm mẹ trong một nhà nên Hào từ nói rằng *phú* *gia* *đại* *cát*. Chữ *phú* đây chẳng phải phú bằng sản nghiệp mà cốt phú bằng đức, đức đã phú thời sản nghiệp không cần phải nói.

Trên Soán Truyện đã nói: Phụ phụ, tử tử, huynh huynh, đệ đệ, phu phu, phụ phụ như thế chính là đạo phú gia, mà sở dĩ được đại cát cũng vì thế.

Phụ chú: Xem Hào từ của bốn hào rất có thứ tự. *Hào Sơ* là bắt đầu trị gia, cần nhất là gia giáo nên nói chữ nhân, nghĩa là trong nhà cần phải có khuôn kho. Đến *hào Nhị* là khi đã có gia giáo rồi tất cần phải đầy đủ việc ăn nên chú trọng bằng trung quy. Tiến đến *hào Tam* thời đủ giáo dưỡng rồi, đã có kẻ thầy, người tớ, thế là người nhà đã đông đúc rồi, tất phải có kỷ cương trật tự nên phải hác hác mới được cát. Tiến lên đến *Lục Tứ* ở vào vị cao, chính là gia chủ, duy lo trị gia, khuôn thước thế nào cho gia đạo hưng thịnh, tóm góp hết những quy mô trên kia mà làm nên phú gia, sắp đặt trong một nhà mà phải trước, sau, hoãn, cấp, thứ tự như thế.

Chúng ta muốn làm nên phú gia, tất phải đủ ngần ấy việc, ngần ấy người.

5. Cửu Ngũ: Vương cách hữu gia, vật tuất, cát.

九五: 王假有家, 勿恤, 吉.

Cửu Ngũ ở vào vị chí tôn, tượng như người nguyên thủ trong một nước nên gọi bằng vương. Nhưng có sao không nói hữu quốc mà chỉ nói hữu gia? Vương mà chỉ hữu gia chẳng hẹp hòi lắm hay sao?

Chúng ta phải biết, quốc, gia chỉ là một gốc: Quốc tức là gia lớn, gia tức là quốc nhỏ; nói hữu gia là vì ở quẻ Gia Nhân nên không cần nói chữ quốc, mà trong ý thánh nhân vẫn xem quốc tức gia, gia tức quốc. Đứng vào địa vị quân trưởng như hào Cửu Ngũ, có đức dương cương, trung chính, ở dưới lại có bậc trung chính như hào Lục Nhị làm chính ứng với mình, mình thời chính vị hồ ngoại mà Nhị thời chính vị hồ nội, hữu gia mà được như thế, thiết là tận thiện, tận mỹ đạt ở cực điểm nên nói rằng *vuong cách hữu gia*.

Chữ *cách* như nghĩa chữ *chí*, có ý là rất tốt. Vương mà đã rất tốt ở việc hữu gia thời gia đã tề mà quốc cũng trị, suy rộng ra, thiên hạ cũng bình, đến lúc đó bất tất phải lo lắng gì mà cũng được tốt.

PHỤ CHÚ: Sơ Cửu nhân hữu gia là gia đạo chi thi, Cửu Ngũ cách hữu gia là gia đạo chi thành. Gia đạo đã đến lúc thành nên gọi rằng *vật tuất, cát*.

Còn như Cửu Tam là gia đạo chính đương lúc bán thượng, lạc hạ thời phải trải qua hồi lệ, mới đến cát. Lục Tứ là vị gia mẫu thời làm cho được phú gia mới được cát. Cửu Ngũ là vị gia phụ thời làm cho được cách hữu gia mới được cát, chữ *cách* là có ý đạt ở cực điểm.

Trong năm hào, có chương trình thứ tự. Sơ là tạo nhân mà Ngũ là kết quả, một gia nhỏ như vậy, dầu đến một gia lớn như quốc, như thiên hạ cũng như vậy. Đó là thâm ý của Thánh nhân, chớ nhận lầm chữ gia là nhà mà thôi. Xem chữ gia đặt ở dưới chữ vương thời đủ hiểu.

Tượng viết: Vương cách hữu gia, giao tương ái dã.

象曰: 王假有家, 交相愛也.

Vương sở dĩ cách hữu gia là cốt khiến cho người trong một nhà, nào trai nào gái, nào trẻ nào già, nào lớn nào bé, giao yêu mến nhau, chẳng một người nào thương ân hại nghĩa, như thế mới được cách hữu gia.

PHỤ CHÚ: Chữ *ái* ở đây không phải tình ái và tư ái đâu. Xem địa vị Nhị, Ngũ thấy là trung chính, ái bằng cách trung chính thời ái đó bằng cách thiên lí mà không phải ái bằng nhân dục, ái bằng đại công mà không phải ái bằng cách thiên tư. Vì trung chính như Nhị Ngũ nên cảm cách được người nhà mà

hiện ra thực sự giao tương ái, nhận kỹ hai chữ giao thời biết được chữ ái không phải là thiên ái.

6. *Thượng Cửu: Hữu phu, uy như, chung cát.*

上九: 有孚威如, 終吉.

Thượng Cửu ở về cuối quẻ, chính là lúc gia đạo đã đến lúc hoàn thành, tới lúc bây giờ chỉ lo thủ thành vĩnh viễn mà đạo thủ thành trong gia nhân thời chỉ có hai lối: Một là giữ bản thân phải có đức thành tín chứa chất ở bên trong, mình đã chí thành bất tức thời cảm cách được lâu dài nên nói rằng *hữu phu*. Có đức thành tín thời người vẫn tin mình, nhưng trong phép trị gia, nếu thiên vào tình sợ không nghiêm, thiên vào ân thì dễ lờn. Cho nên chỉ một mặt thành tín mà thôi thời việc thủ thành chưa chắc đã hoàn toàn, tất phải thêm bằng cách uy nghiêm nữa mới được nên nói *uy như*.

Kẻ lớn, người bé khiến cho có trật tự, kẻ thầy, người tớ khiến cho có pháp kỷ, lấy nghĩa mà giúp đỡ cho ân, lấy cương mà giúp đỡ cho nhu, như thế mới là hoàn toàn *cách hữu gia*. Chữ uy ở đây không phải như nghĩa uy hình mà như nghĩa nghiêm trang.

Luận Ngữ có câu: *Quân tử bất trọng, tắc bất uy* 君子不重則不威, nghĩa là quân tử nếu không trọng hậu thời không uy nghiêm, chính là nghĩa chữ uy ở đây. Như thế thời được chung cát.

Nói tóm lại, đã thành tín, lại uy nghiêm thời gia đạo được lâu dài tốt đẹp vậy nên nói rằng *chung cát*.

Tượng viết: *Uy như chi cát, phản thân chi vị dã.*

象曰: 威如之吉, 反身之謂也.

Cách cát vì *uy như* mà được đó, không phải bảo cậy uy hình mà trừng trị người đâu, chỉ bảo cho người gia chủ cốt tôn nghiêm lấy giữa mình, xét lại giữa mình mà thiết được thân tu thời chính là *uy như* đó vậy. Thế thời còn lo gì gia bất tề đâu.

Chữ "phản thân" ở đây, cũng in như chữ "tự phản" trong sách *Mạnh Tử*. Muốn cho người nhà được kính phục tất phải giữ bản thân tôn nghiêm, chính là *uy như chi cát*.

PHỤ CHÚ: Đọc hết sáu hào ở quẻ Gia Nhân, không hào nào có lời xấu, nhưng ba hào ở Nội Quái thời hào nào cũng có lời răn đe.

Hào Sơ thời có chữ "Nhàn", hào Nhị thời có chữ "Trình", hào Tam thời có chữ "Lệ".

Chúng ta mới biết đạo tề gia quan trọng thứ nhất ở nửa đoạn đầu, nửa đoạn đầu mà đã hay thời nửa đoạn cuối chỉ là vun cao đắp lớn, thêm tốt, nối dài nữa là xong, nên Hào từ Tứ, Ngũ rất là vui vẻ thông thả. Cái hạnh phúc của đoạn sau là kết quả gian nan của đoạn trước, nhưng đến hào Thượng Cửu thánh nhân lại dạy rằng *hữu phu, uy như* mà kết thúc lấy hai chữ "phản thân".

Than ôi! Quốc chi bản tại gia, gia chi bản tại thân. Nếu bản thân mà đã tính nét chẳng trau dồi, đức nghiệp chẳng tu tấn, tài học chẳng vun trồng, chơi bời cho qua tháng ngày, giả dối để lừa chúng bạn, thân đã như thế thời bảo thân đã không nổi còn nói gì đến quốc gia xã hội nữa đâu.

Thầy Mạnh có nói rằng: Thân mình không làm hợp với đạo lý thời chẳng lấy gì dạy được vợ con.

Ý nghĩa quẻ Gia Nhân thiết là hữu thi hữu chung, xin học giả nhận cho kỹ, chẳng những gia mà thôi, đến quốc, đến thiên hạ cũng chỉ ngần ấy. Xem toàn bộ Dịch, lời soán của Văn Vương, lời hào của Chu Công, lời truyện của Khổng Tử, từ đầu chí cuối, nhất dĩ quán chi, chỉ có quẻ ấy.

38. QUẺ HỎA TRẠCH KHUÊ

Ly trên; Đoái dưới

Quẻ này là quẻ Hỏa Trạch Khuê. Đoài hạ cũng là Nội Đoài, Li thượng cũng là Ngoại Li. Li hỏa, Đoài trạch, nên tên quẻ đọc bằng Hỏa Trạch Khuê.

TỰ QUÁI

Tự quái: Gia đạo cùng tất quai, cố thụ chi dĩ Khuê, Khuê giả quai dã.

序卦: 家導則窮乖, 故受之以睽, 睽者乖也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Gia Nhân tiếp lấy quẻ Khuê là vì có sao?

Gia đạo đã đến lúc cùng tất đến nỗi ngang chia lìa, vậy nên quẻ Gia Nhân tiếp lấy quẻ Khuê. Khuê, nghĩa là chống nhau, ý nghĩa, sở dĩ đặt tên quẻ bằng Khuê. Soán Truyện đã thích kĩ rồi, đây không cần phải giải thích nữa.

SOÁN TỪ

Khuê, tiểu sự, cát.

睽, 小事吉.

Người ở thời đại Khuê, tâm chí không đồng nhau, đường lối không chung nhau, nếu làm những việc lớn như quốc gia xã hội, thật không thể làm được. Duy theo ở thể quẻ, chỉ có hào Lục Ngũ âm nhu đặc trưng ứng với Cửu Nhị dương cương đặc trưng, ở về thời đại Khuê quai mà còn có người cương, nhu tương tề như thế.

Chúng Khuê mà bọn mình không Khuê thời làm những việc nhỏ thuộc về cá nhân, hay là một tiểu đoàn thể còn có thể tốt lành được, nên nói rằng: *Tiểu sự, cát*, nghĩa là chỉ làm việc nhỏ thời họa may được cát mà thôi.

PHỤ CHÚ: Đạo Dịch rất hay là biến Dịch. Càn thượng, Khôn hạ là Bĩ, đảo ngược lại Khôn thượng, Càn hạ thời là Thái.

Quẻ này Đoài hạ, Li thượng. Đoài là trạch, Li là hỏa, tính trạch thời ngậm xuống, tính hỏa thời bùng lên, trên chẳng tiếp với dưới, dưới chẳng thông lên trên, tính hai bên trái nhau thời tình hai bên cũng trái nhau nên thành ra quẻ Khuê, Khuê là xấu quá, xấu nhất trong Kinh Dịch, nhưng đảo trái lại, Li ở dưới, Đoài ở trên, Hỏa viêm thượng mà tiếp với Trạch, Trạch thủy ngậm xuống mà thông với Hỏa, tính

tình liên lạc với nhau, công việc giúp đỡ cho nhau thời thành ra quẻ Cách.
Cách là một quẻ có công việc rất to trong Kinh Dịch, chúng ta xem lại hai quẻ ấy thời biết rằng: Còn Khuê thời không bao giờ làm nên Cách, mà đã muốn Cách thời trước phải chữa cái bệnh Khuê, nên Quái từ quẻ Khuê chỉ nói bằng *tiểu sự cát* mà Soán từ quẻ Cách lại nói rằng *Thang, Võ cách mệnh*. Than ôi! Đời còn Khuê quai li tán, dầu thánh nhân như Thang, Võ cũng làm gì nên cách mệnh đâu!

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Khuê, hỏa động nhi thượng, trạch động nhi hạ, nhị nữ đồng cư, kì chí bất đồng hành. Duyệt nhi lệ hồ minh, nhu tấn nhi thượng hành, đắc trung nhi ứng hồ cương, thị dĩ tiểu sự cát. Thiên địa khuê nhi kì sự đồng dã, nam nữ khuê nhi kì chí thông dã, vạn vật khuê nhi kì sự loại dã. Khuê chi thì dụng đại hĩ tai.

彖曰：睽，火動而上，澤動而下，二女同居，其志不同行。說而麗乎明，柔進而上行，得中而應乎剛，是以小事吉。天地睽而其事同也，男女睽而其志通也，萬物睽而其事類也。睽之碑用大矣哉。

Soán viết: Khuê, hỏa động nhi thượng, trạch động nhi hạ, nhị nữ đồng cư, kì chí bất đồng hành.

Đây là lấy tượng quẻ thích nghĩa tên quẻ để hình dung tính cách Khuê, chữ *khuê* phản đối với chữ *đồng*; tính khác nhau, chí khác nhau, ở chung với nhau một chốn, tất cũng không xong làm chung một việc với nhau, tất cũng chẳng nên nên gọi bằng Khuê.

Theo về tượng quẻ thời Li là hỏa, tính hỏa khi đã phát động, tất bùng lên trên. Đoài là trạch, tính Trạch khi đã phát động, tất chảy xuống dưới; một bên đã động nhi thượng, thì không dính dấp gì đến dưới, một bên đã động nhi hạ, thì không dính dấp gì đến trên, đó là vì tính trái nhau mà thành ra Khuê.

Lại lấy bằng một tượng nữa, Đoài là thiếu nữ, Li là trung nữ, hợp Đoài, Li lại làm một quẻ, tượng là hai chị em ở chung trong một nhà, nhưng chí thú hai người vẫn khác nhau, chị gái út thời xu hướng về cha mẹ, chị gái giữa thời xu hướng về nhà chồng, hình thức bề ngoài vẫn là còn ở chung với nhau mà tính thần bề trong thời hai người đi hai ngả, vì chí hướng khác nhau mà thành ra Khuê.

Tính đã khác nhau, chí đã khác nhau, dầu có đồng cũng là tạm thời, mà kết quả tất là li dị. Vậy nên đặt tên quẻ bằng Khuê.

Duyệt nhi lệ hồ minh, nhu tấn nhi thượng hành, đắc trung nhi ứng hồ cương, thị dĩ tiểu sự cát.

Bây giờ lại lấy quái đức, quái thể thích Quái từ. Theo về đức quẻ thời Đoài có đức duyệt, Li có đức minh, hòa duyệt mà nương tựa vào đức minh (*Lệ*: nương tựa).

Theo như thể quẻ trong quẻ có hào Lục Ngũ chất tuy âm nhu nhưng tấn lên mà ở ngôi trên, Lục Ngũ lại đắc trung mà thuận ứng với hào Cửu Nhị là hào dương cương.

Theo tượng quẻ, thể quẻ thì đủ những đức tốt ấy. Nếu làm việc lớn, chưa đến nỗi tuyệt đối không làm được, nhưng khốn nạn thay, ở thời đại mà thiên hạ đương còn Khuê quai, nhân tâm đương hoán tán, lấy gì làm nên việc lớn đâu, chỉ vì có đức tốt đã nói như trên, may vừa tiểu sự cát, cũng vừa đủ năng sự rồi.

Thánh nhân nói đến đây là muốn cho học giả phải tri thì, thì đã đến hồi Khuê quai thời thành tựu cũng chỉ ngần ấy mà thôi.

Thiên địa khuê, nhi kì sự đồng dã, nam nữ khuê nhi kì chí thông dã, vạn vật khuê nhi kì sự loại dã. Khuê chi thì dụng đại hĩ tai.

Như trên kia nói thời thời đại Khuê, vẫn là xấu thiệt, nhưng Dịch đạo quý hay biến hóa. Nếu thấy thời đại Khuê mà chỉ cho thời đại xấu thời thánh nhân còn tác Dịch làm gì.

Vậy nay lại suy rộng cho hết lẽ hợp Khuê. Hợp Khuê, nghĩa là: Ở trong chốn khác nhau mà tìm cho ra lẽ sở dĩ hợp nhau, vật chất vẫn khác nhau mà vật lí lại hợp nhau, ở giữa Khuê mà xét cho ra lí đồng thời hiện ra được công dụng ở thời đại Khuê.

Thử xem ở thiên địa, trời bao giờ cũng thấy cao, đất bao giờ cũng thấy thấp, chẳng phải là thể khuê hay sao?

Nhưng mà dương khí thường hạ giáng mà giao với đất, âm khí thường thượng thăng mà giao với trời, trời đất hợp nhau mà nên công che chở. Thế là thể tuy khuê mà việc hóa dục vẫn đồng.

Lại xem bằng nam nữ, trai thuộc về hình dương, gái thuộc về hình âm, chẳng phải là chất khuê hay sao? Nhưng mà trai tất cầu hợp với gái, gái tất cầu hợp với trai, trai gái hợp với nhau mà thành công sanh dục, thế là chất tuy khuê mà chí tương cầu vẫn thông. Bây giờ lại xem ở vạn vật phi, tiềm, động, thực, muôn sắc nghìn hình, chẳng phải chủng khuê hay sao? Nhưng bao nhiêu giống bay, in nhau một cách bay, bao nhiêu giống ngậm, in nhau một cách ngậm, bao nhiêu động vật, in nhau một cách đội sừng mang lông, bao nhiêu giống thực vật, in nhau một cách khai hoa kết quả. Thế là chủng tuy khuê mà việc sinh hóa vẫn theo loài với nhau.

Xem các lẽ ấy thời biết rằng: Ở trong phạm vi khác nhau, tất cũng ngậm có một tâm lí đồng nhau. Tìm cho ra cái đồng nhau mà giằng buộc liên kết hết thấy cái khác nhau, hợp ngàn vạn cái dị lại làm thành một cái đồng. Như thế, mới thấy được cái diệu dụng ở thì Khuê rất lớn lao rồi vậy, chẳng phải thánh nhân thời ai làm nên được.

PHỤ CHÚ: Soán Truyện ở mọi quẻ chỉ tán một chữ "thì" hoặc chữ "thì nghĩa" mà ở đây lại tán chữ "dụng" là vì có sao?

Bởi vì thì Khuê mà làm cho ra chẳng Khuê, mới là công việc lớn, xem ở câu "Khuê chi thì dụng đại hi tai" thời mới biết được thánh nhân trong thiên hạ, không thì nào là bất khả vi, biến hóa chuyển di chỉ cốt ở nơi chữ "dụng". Chữ dụng là phương pháp "cứu thì" của thánh nhân mà cũng là thủ đoạn "tạo thì" của anh hùng.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thượng hỏa hạ trạch, Khuê. Quân tử dĩ đồng nhi dị.

象曰：上火下澤，睽。君子以同而異。

Trên Soán Truyện đã nói một cách dị mà đồng, bây giờ Tượng Truyện lại nói một cách đồng mà dị (Đồng nghĩa là chung đồng; dị nghĩa là khác riêng).

Quân tử xem ở tượng quẻ Khuê thấy được Li, Đoài chung nhau đồng một quẻ, nhưng mà Li hỏa thời tính viêm thượng, Đoài trạch thời tính tỵ hạ, hai tính trái nhau, quân tử mới biết rằng: Lẽ trong thiên hạ, hễ trong lúc đại đồng mà vẫn có chốn nên độc dị. Xưa nay thánh hiền xử thế, theo về việc nhân sinh nhật dụng, vẫn đại đồng với thế tục, nhưng đến nhưng việc thế tục đã sai lầm thời thánh nhân không bao giờ đồng lưu hợp ô.

Cũng có việc thế tục không chịu làm mà một mình làm, cũng có việc thế tục thấy làm cả mà duy một mình không chịu làm, ấy là trong chốn đại đồng mà có chốn độc dị. Nghĩa ba chữ "đồng nhi dị", thoáng xem qua như hình mâu thuẫn mà xem cho kĩ thời chân chính đạo lí vẫn như thế. Có việc nên đồng mà đồng, có việc nên dị mà dị, hễ những việc đúng với thiên lí, thuận với nhân tình, thời dầu thánh nhân

cũng như chúng nhân. Nếu không thể thời thành ra một hạng bất cận nhân tình, loạn thời trái lý, dầu có liêm như Trần Trọng Tử, tín như Vị Sinh mà có gì là hợp đạo lý đâu.

Còn đến khi dư luận hỗn hào, tục lưu ô trọc: Phạm những việc mà thể tục đồng xu đó, chính là những việc trái với thiên lý, nhân tâm. Thánh nhân ở chốn đó, tất phải nhất ý cô hành, một mình đi riêng một lối, dầu miệng thể chê cười cũng không kể.

Tức như thời Chiến Quốc, thiên hạ thấy xu phụ với Tần mà một mình ông Lỗ Trọng Liên nghĩa bất để Tần, đành gieo thân bể Đông mà chết, đó chính là nghĩa độc dị.

Vì có độc dị, mới là thánh hiền. Nếu chẳng thể thời thành ra một hạng người xu thì trực tục, hòa với đời mà kiếm ăn, lấy gì làm quân tử nữa đâu.

Nên nói rằng: Quân tử dĩ đồng nhi dị.

Ba chữ "đồng nhi dị" khó giải thích cho hết nghĩa, trong một quốc gia, một xã hội, một nhân quần vẫn có lúc phải đồng nhi dị mà chính giữa bản thân một người cũng có lúc phải đồng nhi dị, tỉ như giữa một thân ông Y Doãn mà khi tự Thang tự Kiệt khác nhau; giữa một thân Đức Khổng Tử mà khi khứ Tề, khi khứ Lỗ khác nhau; ý nghĩa ba chữ "đồng nhi dị", bao hàm rộng lớn như thế, duy người ta phải xét đạo lý cho tinh thấu, nhận kỹ nghĩa vụ cho rành rõi, cái nên đồng thời đồng mà không phải xu thì trực li, cái nên dị thời dị mà không phải mua tiếng làm cao, như thế mới hợp đạo quân tử.

PHỤ CHÚ: Quẻ Khuê với quẻ Đồng Nhân là phản đối nhau. Thiên, hỏa hai tính hợp nhau thời thành quẻ Đồng Nhân. Tượng Truyện nói rằng *loại tộc biến vật*, nghĩa là phải tìm cho ra cái dị mới sắp đặt được nên cái đồng.

Hỏa, trạch, hai tính trái nhau thời thành ra Khuê. Tượng Truyện nói rằng *đồng nhi dị*, nghĩa là: Lựa chọn trong lúc đồng mà làm một cách dị. Thế mới biết rằng: đồng mà không đồng không phải là hỗn tạp; dị mà dị không phải là cuồng bạo.

Thánh nhân giảng đạo lý, bao giờ cũng giảng đạo lý sống, chẳng bao giờ giảng đạo lý chết; biết như thế thời học được Dịch.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu; Hối vong, táng mã, vật trục, tự phục, kiến ác nhân, vô cữu.

初九: 晦亡, 喪馬, 勿逐, 自復, 見惡人, 無咎.

Sơ Cửu ở về đầu quẻ là bắt đầu ở về thời đại Khuê quai, Cửu lại sẵn có tính cương, ở vào địa vị dưới mà muốn hành động, tất nhiên hữu hối, nhưng may ở trên có hào Tứ là đồng đức mà ứng với mình, chính giữa hồi quai Khuê mà gặp được bạn đồng chí thời cái hối đó tất nhiên cũng vong được.

Tuy nhiên, tính cương là vẫn muốn đi lên mà khổ vì đường đời khắp khênh, chúng bạn hiềm hoi, muốn đi mà không thể nào đi đặng, khác gì người đi đường mà mất quách ngựa đâu, chờ khi Cửu Tứ liên hợp với mình mà dắt dìu nhau đi, in như ngựa đã mất, không phải tìm đuổi mà tự nhiên ngựa trở về.

Táng mã là một mình Sơ thời khó đi; *vật trục tự phục* là lại gặp Tứ thời kết quả cũng đi được. Nhưng khốn nạn thay! Ở thì Khuê, người đồng chí với mình chẳng bao lâu mà kẻ dị tâm với mình thời quá nhiều; tính dương cương là vẫn muốn đi lên, nếu cự tuyệt hết những món ác nhân thời người thù với mình càng thêm nhiều mà hung họa e không tránh khỏi. Bây giờ nghĩ một cách toàn thân viện họa thời đối với những bọn ác nhân vẫn không bày bạn với họ, nhưng cũng nên giả cách hân hiên với họ ở trước mặt. Thế thời không tội lỗi.

Hào tử đã nói *hối vong*, lại phải *kiến ác nhân vô cữu*, chính là khổ tâm của quân tử ở thì Khuê, mà theo về thì nghĩa cũng phải như thế, tức như Đức Khổng Tử mà không tránh Dương Hóa, Mạnh Tử

không cự Vương Hoan, thầy là đúng nghĩa ấy.

Tượng viết: Kiến ác nhân, dĩ tị cự dã.

象曰：見惡人，以辟咎也。

Ác nhân vẫn không đáng kiến, nhưng ở vào thì Khuê thời cũng phải kiến ác nhân là cốt tránh cho nó khỏi thù oán mình mà thôi (*Kiến* nghĩa là phải tiếp mặt).

2. Cửu Nhị: Ngộ chủ vu hạng, vô cự.

九二：遇主于巷，無咎。

Hào Cửu Nhị dương cương đắc trung, ứng với Lục Ngũ là âm nhu đắc trung. Nếu ở vào thì Thái thời có thua gì Cửu Nhị, Lục Ngũ quẻ Thái đầu, nhưng ở về thì Khuê thời nhân vật tuy đồng mà hoàn cảnh trái hẳn.

Ở về thì khác thời âm dương vẫn ưa nhau, nhưng ở về thì Khuê thời cương, nhu lại có ý kiêng né nhau. Ngũ tuy là một hạng người trung chính, nhưng thấy Nhị cương cường e trái với tính mình, vì Ngũ là âm nhu nên không dám thân cận với Nhị.

Tuy nhiên, đương sự thế bây giờ mà Nhị, Ngũ còn đương Khuê cách thời công việc cứu Khuê chẳng hỏng hết hay sao?

Thánh nhân mới vẽ cho Cửu Nhị một cách ủy khúc cầu hợp nên nói rằng: *Ngộ chủ vu hạng*; *hạng* nghĩa là ngõ hẹp, cũng có nghĩa là đường tắt.

Cầu cho gặp ông chủ mà không vào cửa chính, rình mò len lỏi nhè nhịp gặp nhau ở chốn ngõ hẹp mà kết hợp với nhau, thiệt là khổ tâm ủy khúc mà cầu cho nên việc cứu Khuê.

Hào Ngũ đương vị nguyên thủ nên gọi bằng chủ. *Ngộ* là có ý tình *cờ* gặp nhau. *Vu hạng* là thí dụ bằng một cách khôn khéo, uốn nắn, lựa nhịp rình cơ, cầu cho được hai bên tương đắc, chung nhau gánh việc thiên hạ.

Theo về chính lí thường đạo thời vẫn có ủy khúc ít nhiều, nhưng theo về thì nghĩa biến thông phải nên như thế, không có gì là tội lỗi.

PHỤ CHÚ: Đạo lí trong thiên hạ, chỉ có lẽ phải mà thôi mà lẽ phải lại thường phải tùy thì mà thay đổi. Ông Y Doãn chờ vua Thang tam sính mới chịu ra; Đức Khổng Minh chờ Lưu Tiên Chúa tam cố mới chịu ra, nhưng Bách Lí Hề thời làm nghề chăn trâu mà cầu tiên thân với Tản Mực Công. Ninh Thích giả cách đi hát giữa chợ để cầu cảm động được Tề Hoàn Công, cũng chỉ chung một đạo lí mà cơ quyền thủ đoạn có khác nhau, cho nên trong Dịch xử vào thì Khảm, dạy cho "nạp ước tự dĩ", xử vào thì Khuê, dạy cho "ngộ chủ vu hạng", chính là việc đạt tiết của Thánh hiền, nhưng những hạng cố chấp thời bao giờ biết được nghĩa ấy (*Đạt tiết*: cầu cho đạt được khí tiết của mình).

Tả Truyện có câu rằng: *Thái thượng đạt tiết, kì thứ thủ tiết* 太上達節, 其次守節, nghĩa là bậc người tột cao mới đạt được tiết, còn thứ nữa, chỉ nên thủ tiết mình là được.

Tượng viết: Ngộ chủ vu hạng, vị thất đạo dã.

象曰：遇主于巷，未失道也。

Ngộ chủ mà làm bằng một cách ủy khúc, nhưng cầu cho gặp được người chính ứng với mình, cũng là nghĩa lí đương nhiên, chẳng phải là thất đạo vậy.

3. *Lục Tam: Kiến dư duệ, kì ngưi xiết, kì nhân thiên thả tỉ, vô sơ hữu chung.*

六三: 見輿曳, 其牛掣, 其人 天且劓, 无初有終.

Hào Lục ở vị Tam, bản thân đã bất chính, chính ứng với Thượng Cửu, Thượng vẫn cũng là bất chính, vì hai người là bạn chính ứng với nhau nên hết sức cầu hợp với nhau.

Nhưng khôn nạn thay! Ở vào thì Khuê Li mà Lục Tam lại ở xen vào giữa hai dương, muốn tiến lên theo hào Thượng mà mặt trước bị Tứ ngăn đón, mặt sau bị Nhị kéo dặt, công việc đi tới thiệt là khó ngăn éo le.

Lục Tam đương ở lúc bây giờ, còn kinh nghi sợ hãi, thấy những kẻ đón trước, người kéo sau mà chính giữa bản thân thời cố ráng cho lên được, xâu xé hồi lâu nên cũng bị giập đầu đổ máu; tượng như: *Kiến dư duệ, kì ngưi xiết, kì nhân thiên thả tỉ.*

Dư: cỗ xe; *duệ:* kéo lui lại, người kéo xe mình lui lại là chỉ vào hào Nhị; *ngưi:* con trâu kéo xe; *xiết:* cản không cho lên, người cản trâu lại không cho lên là chỉ vào hào Tứ; *thiên:* người bị hình chàm giữa mặt; *tỉ:* bị hình cắt mũi; *kì nhân thiên thả tỉ:* bản thân Tam bị thương.

Tam với Thượng, dầu bị Nhị, Tứ cách trở mà không hợp với nhau được, nhưng Nhị, Tứ là bọn tà tâm, tà bất thẳng chính, thời kết quả Tam với Thượng cũng được hòa hợp với nhau.

Tổng chi, ở vào thì Khuê dầu có chính ứng mà hòa hợp, cũng gay go như thế.

Tượng viết: *Kiến dư duệ, vị bất đáng dã, vô sơ hữu chung, ngộ cương dã.*

象曰: 見輿曳, 位不當也, 無初有終, 遇剛也.

Hào Lục ở vị Tam: lại chen vào giữa hai dương nên hoàn cảnh khó khăn, đến nỗi thấy xe mình đi bị người khác kéo lại, bởi vì địa vị mình bất đáng đó vậy.

Vô sơ hữu chung là lúc đầu tuy gay go, nhưng đến lúc cuối cùng cũng được gặp Thượng Cửu (*Cương* là chỉ vào Thượng Cửu).

4. *Cửu Tí: Khuê cô, ngộ nguyên phu, giao phu lệ, vô cừ.*

九四: 睽孤, 遇元夫, 交孚, 厲, 無咎.

Hào Cửu ở vị Tứ, vị ở đã sai, đương giữa thì Khuê lại càng khó khăn, dưới không chính ứng mà lại chét vào giữa khoảng hai âm là người một mình đứng giữa thì Khuê.

Cô nghĩa là độc lập, ở thì Khuê mà lại độc lập, tất phải kiếm người đồng thanh đồng chí để cầu giúp đỡ với mình.

Người đó là ai? Chính là Sơ Cửu, Cửu với Cửu là đồng đức, Sơ với Tứ tương ứng, tất phải đem chí thành kết hợp với nhau thời hoàn cảnh dầu có nguy chẳng, nhưng kết quả chắc không tội lỗi gì. *Nguyên phu* là chỉ vào hào Sơ. *Nguyên* nghĩa là lành lớn; *phu:* một người trai.

Sơ Cửu đương cương đắc chính là nguyên phu. Tứ ngộ hợp với Sơ là ngộ nguyên phu, chỉ duy chí thành kết hợp với nhau là giao phu, thời dầu tuy nguy mà kết quả cũng vô cừ.

Tượng viết: *Giao phu, vô cừ, chí hành dã.*

象曰: 交孚無咎, 志行也.

Hai hào dương cương kết hợp với nhau bằng một cách chí thành, ở thì Khuê mà có bạn quân tử như thế

thời chẳng những vô cớ mà có lẽ lại phát triển được chí cứu thì của mình. Tượng Truyện ở đây là bổ túc ý nghĩa Hào từ, Hào từ chỉ nói vô cớ mà thôi.

5. Lục Ngũ: Hồi vong quyết tông phê phu, vãng hà cữu.

六五: 晦亡, 厥宗噬膚, 往何咎.

Lục Ngũ âm cư dương vị, ở vào thì Khuê lẽ nên hữu hồi, nhưng vì Ngũ có đức trung mà ở dưới lại có hào Cửu Nhị dương cương trung ứng với mình nên được hồi vong.

Sở dĩ được hồi vong, không phải tài âm nhu như Ngũ mà làm được nên. Vì có tài dương cương như Cửu Nhị chịu làm một phe với mình, gắn chặt vào sâu giúp đỡ cho Ngũ. Vậy nên Ngũ tấn hành những việc gì thấy nhờ Nhị mà được hoàn thiện, còn có tội lỗi gì nữa. Chữ *quyết* như nghĩa chữ kì tông là phe đảng; *quyết tông* là chỉ vào hào Cửu Nhị; *phê* nghĩa là cắn; *phu* nghĩa là thịt trong da; *phê phu* nghĩa là cắn mà vào được sâu, thí dụ như: Nhị thâm nhập vào Ngũ, tình ý hai bên hợp đã dễ mà vào lại sâu nên nói rằng: *Quyết tông phê phu*.

Tượng viết: Quyết tông phê phu, vãng hữu khánh dã.

象曰: 厥宗噬膚, 往有慶也.

Tượng Truyện đây lại nói thêm nghĩa Hào từ cho rộng, trên kia chỉ nói *vãng hà cữu*, đức Thánh lại nói rằng may cho ở thì Khuê mà được lưỡng hiền tương tín. Nên nói thêm rằng: Nhị chịu kết hợp với Ngũ lại thâm nhập được một cách như phê phu thời công việc tấn hành lại được phúc khánh nữa vậy.

PHỤ CHÚ: Ở vào thì Khuê quai, dầu quân tử với quân tử mà kết hợp với nhau cũng tất phải vừa ủy khúc, vừa khôn khéo, như Nhị, Ngũ thấy có đức trung và lại chính ứng cùng nhau, nếu ở thì khác thời hai người ấy kết hợp với nhau là việc rất dung dị. Song thì Khuê quai đành phải tùy cơ làm ứng, cho nên Cửu Nhị nói "ngộ chủ vu hạng" đến Lục Ngũ có chữ "phê phu". Vu hạng tức là không phải đi thẳng vào ngay; phê phu tức là có cách lựa cơ rình thế, mới biết rằng: Ở về thì Khuê thiệt không thể phân bì được như đòi thái bình vậy.

6. Thượng Cửu: Khuê cô, kiến thi phụ đồ, tái quý nhất xa, tiên trượng chi hô, hậu thoát chi hô, phi khẩu hôn cấu, vãng ngộ vũ tắc cát.

上九: 睽孤. 見豕負涂, 載鬼一車, 先張之弧, 后說之弧, 匪寇婚媾, 往遇雨則吉.

Đọc Hào từ này, chẳng những đạo lí rất thần tình mà vận tự cũng li kì biến hóa, nếu Dịch ra cho hết lời hết ý, e làm nên một bộ đoản thiên tiểu thuyết.

Xin đọc giả chịu khó nhận cho kĩ thời đã bỏ ích về con đường xử thế, lại bỏ ích về lối làm văn. Đây trước xin thích nghĩa chữ một.

Thi, con heo; *phụ*, đội; *đồ*, bùn; *tái*, chở; *quĩ*, ma quỷ; *trượng*, giường lên; *hô*, cái cung; *thoát*, cởi ra; *khẩu*, thẳng giặc; *hôn cấu* làm thông gia; *vãng*, từ đây sắp qua; *ngộ vũ*, đụng lấy mưa.

Bây giờ thích ý nghĩa toàn văn: Ở về thì Khuê là chính lúc nhân tình nghi kị nhau, dầu đến cha con, anh em cũng khó khỏi li tâm, li đức, hướng gì những bầu bạn, phe phái với nhau.

Thượng Cửu này ở cuối cùng quẻ Khuê là Khuê chi cực, Khuê đã đến cực điểm thời chuyện nghi nhau, ghét nhau là rất tầm thường, hướng gì xử vào hoàn cảnh Thượng Cửu này, thiệt là khôn khó muôn phần. Lấy một mình dương cương mà ở vào địa vị tối cao, ngó xuống bề dưới thời chắc không người nào tin

mình cả, thiệt là Khuê quai mà lại cô độc, nhưng may thay, Thượng Cửu ở về thể Li, vẫn có tính minh sát. Vì tính minh sát thái quá nên đưng đầu nghi đó, tuy một người chính ứng là Lục Tam vẫn chẳng đáng nghi kị gì, nhưng khô vì Lục Tam ở vào giữa nhị dương nên khiến cho Thượng Cửu nghi nhị dương mà nghi luôn đến Lục Tam. Đầu thời nghi nhị dương đổ mất Lục Tam, đoạn rồi sợ Lục Tam theo nhị dương mà làm hại mình; nghi tâm sinh quý, nhận trắng làm đen, trong mắt Thượng Cửu ở lúc bây giờ thấy Tam kia in như hình con heo đội một cục bùn, nào có biết đầu người ta vẫn trong sạch mà mình nhận lầm làm dơ bẩn.

Chẳng những thế mà thôi, vì nghi sinh ghét, vì ghét mà lại càng thêm nghi, thậm chí giữa bạch nhật thanh thiên mà chụp bóng bắt hơi, lấy không làm có, hể thốt nghĩ đến Tam thời xem như chớ ma quỷ đây một xe để làm ma trùng bắt mình. Ôi thôi! Lẽ trong thiên hạ thị hay phi, không hay có, đến lúc cùng tắc biến, sẽ có một ngày nước rặc đó trôi, phương chi Thượng là người vẫn sẵn tính cương minh mà tạm lại một người nhu thuận.

Một cặp bạn chính ứng ấy tất có một ngày mù nghi tan sạch, lẽ chính rõ ràng, tuy vì hoàn cảnh bùng bịt mà ghét giận nhau trong tạm thời, đến khi chủ nghĩa của hai bên đã rõ ràng, tâm lí hiểu thấu nhau, sắc giận sẽ hóa sắc vui.

Tượng như trước thời Thượng toan giương cung bắn Tam, sau lại cỡi dây cung mà tạ lỗi cùng Tam rằng: Ủa ủa, chị Tam ơi! Chị thiệt không bao giờ có lòng làm hại tôi mà tôi quyết không phải là một người làm hại chị, chẳng qua tôi với chị câu làm vợ chồng mà thôi.

Từ đó sắp đi, ý nghi kị đã hết sạch sành sanh, âm dương hòa hợp, kẻ vai chung cật mà cùng nhau gánh công việc cứu thì Khuê. Khuê cực mà hòa hợp với nhau, cái cảnh tượng vui vậy, cái tình ý đầm thắm, in như nắng lâu ngày gặp được trận mưa ngọt, tốt lành còn gì hơn.

PHỤ CHÚ: Đọc Hào từ này phải chia làm ba đoạn, ba câu trên là thuộc về đoạn trước hai bên đương nghi kị nhau, thần hôn mê loạn, lấy không làm có nên nổi không phải heo mà thấy là heo; không phải quý mà thấy là quý, chính là lúc Khuê chi cực. Từ câu *tiên trương chi hồ* sắp xuống ba câu là thuộc về đoạn giữa, lúc đó sắp đi, hết tương nghi mà bước vào tương tín, nên trước thời dương cung mà sau thời lột dây cung, biết ác cảm là sự huyền không mà ái tình mới là sự thực, đó là Khuê chung mà đã sắp sửa hợp. Vãng, ngộ vũ tác cát là thuộc về đoạn cuối, lòng Khuê nghi đã hết sạch mà tình hòa hợp càng đầm thắm, chính là *cùng tắc biến, biến tắc thông*, suốt cả bộ Dịch thấy đều có ý như thế.

Chẳng những cá nhân với cá nhân, dầu đến quốc gia, xã hội, hể gặp thì Khuê quai thời tất có tình hình như Thượng Cửu với Lục Tam; chỉ cần thứ nhất là hai bên thấy đều đặc chính cả, phi bất Dịch thì chính tất thẳng tà, tất nhiên cũng tiền hung hậu hỉ, người ta xử thế xin cố' công tìm bạn chính ứng mà chơi, hoàn cảnh thì Khuê, chúng ta không phải sợ.

Tượng viết: Ngộ vũ chi cát, quần nghi vong dã.

象曰：遇雨之吉，群疑亡也。

Âm dương hòa với nhau mà nên mưa, cương, nhu hợp với nhau mà được cát, Hào từ nói rằng: "Vãng ngộ vũ tác cát", nghĩa là, những tình trạng hồ nghi huyền hoặc như trước kia thấy tiêu mất ráo.

PHỤ CHÚ: Quả Khuê là một quả rất xấu trong *Kinh Dịch*, nhưng đến Hào từ, Tượng Truyện thời tuy có cay co lúng túng, nhưng đến kết quả thời không có gì xấu. Hào Sơ thời hổi vong mà vô cự; hào Nhị, hào Tứ thời thấy được vô cự; hào Tam thời được hữu chung; hào Ngũ thời được hổi vong. Tượng Truyện lại có câu: Vãng hữu khánh; hào Thượng Cửu thời được chữ cát mà Tượng Truyện lại thúc kết bằng câu: Quần nghi vong dã. Đó mới biết, duyên hợp sinh ở giữa lúc li, cơ phúc nấp ở giữa

hồi họa.

Chúng ta chỉ lo không người tạo thời thế, chứ đừng lo không thời thế tạo mình, có lẽ đâu Khuê hoài, Khuê mãi mà không có một ngày thông thái ru ?

39. QUÊ THỦY SƠN KIẾN

Khảm trên; Cấn dưới

Quẻ này là quẻ Thủy Sơn Kiến. Cấn hạ cũng là Nội Cấn, Khảm thượng cũng là Ngoại Khảm. Khảm thủy, Cấn sơn, nên tên quẻ đọc bằng Thủy Sơn Kiến.

TỰ QUÁI

Tự quái: Khuê giả quai dã, quai tất hữu nạn, cô thụ chi dĩ Kiến, Kiến giả nạn dã.

序卦: 睽者乖也, 乖必有難, 故受之以蹇, 蹇者難也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Khuê tiếp lấy quẻ Kiến là vì có sao?

Vì rằng: Hễ đương lúc Khuê quai, tất nhiên có Kiến nạn nên sau quẻ Khuê, tiếp lấy quẻ Kiến. Kiến, nghĩa là gay go hiểm trở.

Theo như thể quẻ, Khảm ở trên, Cấn ở dưới, trên hiểm mà dưới phải chi.

Trước mặt bị sông đón, sau lưng bị núi ngăn, đi đứng thiệt là khôn nạn nên đặt tên quẻ bằng Kiến.

SOÁN TỪ

Kiến, lợi Tây Nam, bất lợi Đông Bắc, lợi kiến đại nhân, trinh, cát.

蹇利西南, 不利東北, 利見大人, 貞吉.

Kiến là nguy hiểm rồi, người ở vào thì áy mà lại cứ nhè vào đường lối hiểm trở mà đi, thế thời hiểm lại thêm hiểm; dầu hành động việc gì tất cũng không lợi. Vậy chỉ nên tìm phương nào thân dị mà đi, không nên đi vào đường hiểm nên nói rằng: *Lợi Tây Nam, bất lợi Đông Bắc*.

Tây Nam là phương hướng Khôn là đường lối thân dị, Đông Bắc là phương hướng Cấn là đường lối hiểm trở; lợi đi vào đường lối thân dị, không lợi đi vào đường lối hiểm trở là thì nghĩa ở thì Kiến.

Hễ trong thiên hạ đã tới thì Kiến nạn, người trong đời ấy ai cũng trông cho thoát khỏi vòng hiểm nạn, nhưng công việc cứu Kiến thoát nạn, há phải những hạng người tầm thường mà làm nên ru? Cứu được Kiến, thoát được nạn, tất phải nhờ người phi thường, mà người phi thường đó là ai? Chính là bậc đại nhân nên nói rằng: *Lợi kiến đại nhân*.

Đại nhân, tức là thánh hiền có đại tài đại đức, chứ không phải đại nhân như tục ta thường gọi đâu! Đó lại là một thì nghĩa ở đời Kiến.

Lại một nghĩa nữa, hễ thường nhân gặp phải thì Kiến, hoặc kẻ thời bị hoàn cảnh xấu bắt buộc, hoặc kẻ thời bị làn sóng dữ xô đẩy đến nỗi biến tâm, dịch tính, bỏ chính theo tà, kết quả chỉ là tiểu nhân mà

thân danh đến nỗi hồng cả.

Quân tử biết như thế nên bèn giữ một cách trình chính, dầu hoàn cảnh xấu, cũng chẳng lay chuyển được mình, dầu phong trào dữ, cũng chẳng xô đẩy được mình, như thế thời kết quả được tốt lành.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Kiển nạn dã, hiểm tại tiền dã, Kiển hiểm nhi năng chỉ, trí hĩ tai. Kiển lị Tây Nam, vãng đắc trung dã, bất lị Đông Bắc, kì đạo cùng dã. Lị kiển đại nhân, vãng hữu công dã, đang vị trình cát, dĩ chính bang dã. Kiển chi thì dụng đại hĩ tai.

彖曰：蹇，難也，險在前也。見險而能止，知矣哉。蹇利西南，往得中也，不利東北，其道窮也。利見大人，往有功也，當位貞吉，以正邦也。蹇之時用大矣哉。

Soán viết: Kiển nạn dã, hiểm tại tiền dã.

Kiển, nghĩa là nạn, vì Khảm hiểm ở trước mặt mà không tiến được vậy.

PHỤ CHÚ: Nghĩa tên quẻ có ba quẻ in nhau; *Kiển*, *Truân*, *Khôn*, thấy thích nghĩa bằng nạn, nhưng ý tứ thời có khác nhau. Truân thời bắt đầu vào nạn; Khôn thời khi nạn đã đến lúc cùng; Kiển thời chính giữa lúc nạn, muốn tiến lên mà bị Khảm thủy đón ở mặt trước, muốn thôi lui thời bị Cấn sơn ngăn ở mặt sau, tượng như đại tướng ra trận mà sập vào giữa trùng vi nên đặt tên bằng Kiển.

Kiển hiểm nhi năng chỉ, trí hĩ tai.

Đây lại không nói bằng tượng quẻ mà chỉ nói bằng đức quẻ. Thượng Khảm là có tính hiểm, hạ Cấn là có tính chỉ, thấy cơ hiểm mà hay chỉ, thiết là người rất khôn đó rư.

Chữ *trí* ở đây là hay *kiển hiểm nhi năng chỉ*, việc thiên hạ không chôn nào không thấy có hiểm, mà hiểm thứ nhất là nhân tâm; khi hiểm đã hình hiện rồi thời dầu thường nhân cũng dòm thấy được, duy hiểm đương ẩn nấp ở chôn vô hình thời tất duy thánh triết mới thấy được trước. Chữ *kiển* ở đây là cốt thấy ở khi cơ tiên kia vậy.

Kiển hiểm nhi năng chỉ với kiển cơ nhi tác cũng chỉ là một cặp nhãn quang nên gọi bằng *trí*.

Kiển lị Tây Nam, vãng đắc trung dã, bất lị Đông Bắc, kì đạo cùng dã.

Tây Nam là dựa theo lối bình thân mà đi thời giữ được đạo trung vậy. Nếu nhè vào đường lối hiểm mà đi thời tất nhiên đường lối đi phải cùng vậy. Tây Nam là đường lối bình dị, Đông Bắc là đường lối hiểm trở, nên nói lị Tây Nam, bất lị Đông Bắc; chữ Tây Nam, chữ Đông Bắc là mượn danh từ đã thiết để tỏ chỉ cho người đời một phương hướng rằng: Nên đi đường bình dị, không nên đi đường hiểm trở, chứ không phải nhất định có phương Tây Nam, phương Đông Bắc như các nhà thuật số nói đâu.

Lị kiển đại nhân, vãng hữu công dã, đang vị trình cát, dĩ chính bang dã.

Hễ đến thì Kiển nạn thời những công việc duy trì thế đạo, khuông cứu thì gian, tất phải chờ đến tay đại tài đại đức nên phải *lị kiển đại nhân*. *Lị kiển đại nhân* thời tấn hành mới được hữu công, lại phải ở được vị trung chính làm được đạo đại chính, mới chính được bang quốc mà qua khỏi được thì Kiển nạn nên nói rằng *trình cát*.

Kiên chi thì dụng đại hĩ tai.

Ở vào thì Kiển, có đạo té Kiển; có công dụng té Kiển, tất phải có cặp mắt xem thì, có trí khôn ứng biến, có thủ đoạn đại hữu vi. Nếu không phải thánh hiền mà kiêm cả anh hùng thời chẳng làm nên, cái công dụng đó thiệt là to lớn nên lại tán rằng: Công dụng ở về thì Kiển thiệt lớn vậy thay!

PHỤ CHÚ: Quẻ *Khảm*, quẻ *Kiển*, quẻ *Khuê*, ở những thì ấy thấy là nghịch cảnh, nhưng hay lị dụng được thì ấy sẽ chuyển di được nghịch cảnh làm ra thuận cảnh thời công nghiệp mới lớn vậy, nên thánh nhân ở ba quẻ ấy, thấy nói chữ *thì* mà kiêm cả chữ *dụng*. Vì rằng: Những bậc người hay dụng được thì ấy thời trong thiên hạ không ngày nào mà không hữu vi được. Như thế thời biết được nghĩa chữ thì bao bọc được rất lớn.

Nếu chỉ chờ đến thì thái bình thân thuận mà sau mới hữu vi được thời còn gì là nghĩa chữ thì, nên thánh nhân ở ba quẻ ấy, thấy tán rằng: *Thì dụng đại hĩ tai.*

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Sơn thượng hữu thủy, Kiển. Quân tử dĩ phản thân tu đức.

象曰：山上有水，蹇。君子以反身修德。

Cán sơn vẫn đã hiểm trở mà ở trên lại có Khảm thủy là thêm một tầng hiểm trở nữa. Thế là tượng Kiển nạn, quân tử gặp phải thì Kiển nạn thời nên đường nào?

Chỉ nên trở lại xét trong mình mà tu thêm đức. Đức nhân mình tới nơi, tất được nhiều người yêu mến; đức trí mình tới nơi thời dầu nhân tâm hiểm cũng chẳng sợ; đức dũng mình tới nơi thời dầu đường đời hiểm, mình cũng chẳng lui, đó là đạo té Kiển vậy.

Chữ đức ở đây, chính là chữ tam đạt đức ở sách *Trung Dung*, tức là "trí", "nhân", "dũng".

Ở vào thì Kiển mà xét lại trong tâm thân, tu được ba đức ấy, có lo gì Kiển nạn nữa đâu.

PHỤ CHÚ: Quẻ Khốn với quẻ Kiển cảnh ngộ có hơi giống nhau, nhưng Tượng Truyện quẻ Khốn thời nói rằng "trí mệnh toại chí"; Tượng Truyện quẻ Kiển thời nói rằng "phản thân tu đức"; hai việc đó có khác nhau, nhưng há phải trái nhau đâu. Kiển với Khốn thì có khác nhau nên quân tử tùy thì tùy đạo cũng có khác nhau. Kiển là nạn đương ở trung gian, chẳng qua khó khăn gay go mà thôi nên quân tử phải phản thân tu đức, lánh thân thoát nạn; còn như thì Khốn thì nạn đã đạt ở cực điểm, quân tử gặp thì ấy, chỉ có một cách trí mệnh toại chí, nghĩa là vứt cái sinh mệnh để hoàn toàn chí tiết của mình, việc tuy khác nhau, nhưng cũng chung một đạo tùy thì của quân tử.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: *Vãng kiến, lai dự.*

初六：往蹇，來譽。

Ở vào thì Kiển là thì Kiển nạn. Sơ Lục bản chất âm nhu, vẫn không tài té Kiển, may mới bắt đầu vào thì Kiển, nếu không kiến cơ tri thì mà toan muốn thượng tiến, tất phải sụp vào giữa Kiển, như thế thời vãng là Kiển.

Nếu Sơ kiến cơ tri thì, ngồi im yên phận thời tất nhiên kết quả được tiếng khôn ngoan, thế là lai thời có

danh dự.

Nghĩa chữ "lai" phản đối với chữ "vãng". Tiến lên là "vãng"; không tiến lên mà chỉ là "lai".

Lai dự cũng như lời Lão Tử nói: Biết chỉ lại thời không bao giờ nguy.

Tượng viết: Vãng kiển lai dự, nghi đãi dã.

象曰：往蹇來譽，宜待也。

Vừa đầu thì Kiển, tiến lên thời Kiển thêm, chỉ duy nên ngồi lặng mà chờ thì. Vì vậy nên nói rằng: *Lai dự*.

2. Lục Nhị: Vương thần kiển kiển, phi cung chi cố.

六二：王臣蹇蹇，匪躬之故。

Lục Nhị có đức nhu thuận trung chính mà ở trên có hào Cửu Ngũ là một vị quốc trưởng, lấy đức dương cương, trung chính mà đồng đức với Nhị, phó thác cho Nhị gánh lấy việc tế Kiển. Thế thời Nhị chính là một bậc vương thần, gặp thì vận Kiển, được quốc trưởng tín nhiệm mình, không lẽ trút gánh tế Kiển cho ai được, chỉ hữu mang thân Kiển nạn mà chống chọi với đời Kiển gian nan không quản, nguy hiểm không từ, đó thiết là vương thần kiển kiển.

Nhưng sở dĩ kiển kiển là cốt theo tâm lòng Cửu Ngũ, trên vì nước, dưới vì dân, há vì có thân riêng rư? (*Cung*: thân mình; *phi*: chẳng phải; *cố*: có).

PHỤ CHÚ: Tận trung kiệt tiết như Lục Nhị, nhưng Hào từ chỉ nói kiển kiển phi cung mà không thấy nói tới công hiệu.

Than ôi! Phù nguy cứu hiểm cần phải có bậc đại tài, Nhị bản chất âm nhu, có tài gì cứu được đại Kiển, nhưng tâm sự Nhị thời thiết đáng khen.

Bài *Xuất Sư Biếu* của ông Khổng Minh có câu: "Tôi chỉ biết gò mình hết mệt, đến chết mà sau mới thôi, đến như thành hay bại, lợi hay hại thời không phải sức mình của tôi mà thấy trước được" (*thần duy cúc cung tận tụy tử nhi hậu kỷ; chí ư thành bại lợi hại, phi thân chi minh sở năng nghịch đồ dã* - 臣惟鞠躬盡瘁死而後已, 至於成敗利鈍, 非臣之明所能逆睹也), thiết đúng như nghĩa hào này.

Sử nước ta như ông Đặng Dung, Nguyễn Cảnh Dị ở đời Trần cũng bậc người ấy.

Tượng viết: Vương thần kiển kiển, chung vô cữu dã.

象曰：王臣蹇蹇，終無咎也。

Một bậc vương thần liêu thân mà trung với nước, tuy kiển qua kiển lại chẳng thành công mặc dầu, nhưng tâm sự vẫn lỗi lạc, nghĩa vụ cũng hoàn toàn, kết quả thiết không điều gì đáng chê trách.

3. Cửu Tam: Vãng kiển, lai phản.

九三：往蹇來反。

Cửu Tam này dương cương đắc chính ở trên hết hạ thể nhưng cũng vẫn còn ở hạ thể, chính ứng với Tam là Thượng Lục thời âm nhu vô vị không lấy gì giúp đỡ được mình mà ngó xuống hai hào âm là Sơ với Nhị, âm nhu tất phải dựa vào dương cương, cứ theo như hoàn cảnh Cửu Tam qua lên mà cầu Thượng Lục cũng không ích gì, đã không ích gì thời có phần thiệt hại. Vậy nên vãng thời kiển, âu là

quay lại mà liên kết với bạn nhị âm, bởi vì họ đã quy phụ với mình mà mình lại phản với họ thời vậy cánh có thể vững vàng mà may ra khỏi được sự Kiển nạn chăng? Nên Hào từ nói rằng: *Lai phản* (*Phản*: trở về, chẳng vắng tức là phản; *lai phản* nghĩa là bảo nên trở lại với nhị âm, không nên tiến lên tìm Thượng Lục).

Tượng viết: Vãng kiển, lai phản, nội hỉ chi dã.

象曰：往蹇來反，內喜之也。

Không nên vãng kiển, chỉ nên lai phản là vì hai âm ở Nội Quái thấy sẵn lòng hoan nghênh Cửu Tam đó vậy (*Nội* là chỉ vào hai hào âm ở dưới).

PHỤ CHÚ: Ở vào thì Kiển nạn, cần thứ nhất là người có tài, đã có tài lại cần phải có bạn. Sơ với Nhị vì âm nhu mà không tài nên phải ỷ lại vào Cửu Tam. Cửu Tam tuy có tài dương cương, nhưng lại khổ nỗi không bạn đồng đức nên phải riu rít với hai âm, liên quân còn hơn cô lập, không đại gì một mình chạy quàng mắc lấy Kiển thêm, đó là ý thánh nhân dạy cho ta liệu thì mà xử thế đó vậy.

4. Lục Tứ: Vãng kiển, lai liên.

六四：往蹇來連。

Lục Tứ đã thoát khỏi hạ thể mà bắt đầu bước vào thượng thể Khảm hiểm, hiểm còn chưa sâu, còn có thể thoát được. Nếu Tứ không đạt thì lưỡng lực làm một cách lên bước chạy liều thời lên chừng nào, càng hiểm thêm sâu chừng ấy. Thế là Vãng Kiển.

Bây giờ nghĩ cho Tứ một phương pháp ở thì Kiển, kẻ tận mình có Cửu Tam, Tam lại có thể lực dắt được nhị âm, thiệt là một người sừng sỏ trong thì Kiển. Nếu Tứ biết thôi lại mà liên lạc với Tam: Tam lại dắt dìu Nhị âm mà làm một bè với mình, phương pháp của Tứ ở thì Kiển như thế là rất hay nên Hào từ lại nói rằng: *Lai liên*. *Lai* nghĩa là lai với Cửu Tam; *liên* nghĩa là liên hợp với ba hào Nội Quái. Tứ liên với Tam, Tam lại liên với Nhị âm, có thể thành được một đảng lớn, đó là một cách rất hay ở đạo tế Kiển.

Tượng viết: Vãng Kiển lai liên, đương vị thực dã.

象曰：往蹇來連，當位實也。

Tứ sở dĩ lai với Tam: mà liên hợp cả nhị âm, vì bốn hào ấy thấy ở vào địa vị thì Kiển mà đem một tấm lòng thành thực cứu nhau ở giữa đời hoạn nạn, còn gì tốt hơn.

5. Cửu Ngũ: Đại kiển, bằng lai.

九五：大蹇朋來。

Cửu Ngũ ở chính giữa Ngoại Khảm, đã ở thì Kiển nạn mà lại đứng giữa Khảm hiểm, thiệt là đã Kiển phi thường, huống gì thân mình lại ở vị chí tôn, trăm đầu đổ cả đầu tằm, thì Kiển nạn lại càng to lớn nên nói rằng: *Đại kiển*. Kiển đã to lớn như thế, một cột đá ở giữa dòng nước chảy, một cây côi ở giữa trận gió thu, dầu Ngũ có tài dương cương đến thế nào cũng khó mong cho thoát khỏi Kiển nạn, nhưng may thay, ở dưới có hào chính ứng với mình là Lục Nhị là một bậc quân tử có đức trung chính. Nhị đã sẵn lòng giúp Ngũ tất dắt bầy kéo bạn đến giúp Ngũ khá đông. Bản thân đã dương cương lại có bạn

trung chính giúp đỡ cho mình, đó là việc đáng mừng cho Cửu Ngũ.

PHỤ CHÚ: Bằng lai mà không thấy nói cát hanh, thế thời công việc tế Kiển, chẳng hèn mọn lắm hay sao? Phải, thiệt như thế.

Xưa nay, đời có phi thường chi biến, tất phải cậy có phi thường chi tài, mà có phi thường chi tài, mới nên được phi thường chi công.

Bây giờ Ngũ tuy dương cương mà những người giúp công với Ngũ chỉ một Cửu Tam là dương cương, còn Lục Tứ, Lục Nhị, Sơ Lục thấy là bạn âm nhu. Nguyên thủ tuy có cương cường mà tay chân là đồ nhu nhược, ở vào thì Kiển mà chỉ có một mình Ngũ trôi hơn hết, lấy gì làm nên được công nghiệp phi thường được rư. Vậy nên Hào từ không có chữ cát, hanh.

Còn như các hào có nói chữ vãng lai mà Nhị, Ngũ thấy chỉ nói chữ Kiển là vì sao?

Bởi vì, Ngũ là bậc nguyên thủ, Nhị là bậc đại thần, trách nhiệm quá chùng nặng nên nghĩa vụ không thể chối từ, chẳng lẽ gì mà thương lượng được vãng hay lai nữa. Vậy nên các hào thời lo cho vãng kiển.

Duy Nhị, Ngũ thời dầu Kiển cũng phải vãng, mà nói lai cũng chẳng biết lai vào đâu. Đó lại là ý thánh nhân, hi vọng cho những người có trách nhiệm ở về thì Kiển vậy.

Tượng viết: Đại kiển, bằng lai, dĩ trung tiết dã.

象曰：大蹇朋來，以中節也。

Đặt thân vào giữa Khảm hiểm, thiệt là nạn kiển hung lắm mà may được bằng lai là vì Ngũ này có đức trung chính vậy (Chữ tiết là thay cho chữ đức).

PHỤ CHÚ: Chữ trung ở về thì Kiển có đạo lí rất hay mà cũng thủ đoạn rất cao, cuộc đời đến khi điên đảo, việc đời đến hội rồi ren, nếu nóng nảy quá một phen thời không trúng với đạo lí. Nếu trì trệ quá một phen thời hụt mất cơ hội nên cần nhất là chữ trung, xử trí đắc nghi, cương, nhu vừa phải, mới mong cứu được đại nạn mà thành được đại công, như thế là tác dụng của chữ trung mà cũng có thể gọi bằng chữ trung, trung thời trúng, trúng thời chẳng bao giờ trật. Vậy nên, Tượng Truyện Cửu Ngũ kết thúc lấy chữ trung.

6. Thượng Lục: Vãng kiển, lai thạc, cát, lợi kiến đại nhân.

上六：往蹇來碩，吉，利見大人。

Đạo lí trong Dịch, quý trọng nhất là chữ thì, mỗi một hào có thì của hào ấy, ở thì Kiển mà đến hào Thượng Lục này là một dịp đáng mừng lắm.

Vì hào này ở cuối cùng quẻ, chính là thì Kiển đã đến lúc cuối cùng, Kiển đã cực rồi, tất nhiên phải thông, duy cốt bản thân hào Thượng, biết lựa thì mà xử trí thời chắc được tốt lành, nên Hào từ lại dạy cho rằng: Mình đã ở thì Kiển cực, mình nên tự xét địa vị của mình, tự liệu tài mình là âm nhu. Không thể một mình mạo hiểm mà đi được. Nếu mình không lượng lực mà cứ đi càn thời Kiển chỉ hoàn Kiển, chỉ bằng mình cứ ngồi im mà lo tìm bạn dương cương, kê bên mình có hào Cửu Ngũ là bậc dương cương, trung chính, rất đủ tài lực mà giúp đỡ cho mình nên nói rằng *lai thạc cát*, nghĩa là, mình hãy quay lại mà tìm người phụ bất thời có lẽ làm nên được việc lớn mà được tốt lành.

Thạc là to lớn, cũng như nghĩa chữ thạc ở quẻ Bác là chỉ vào hào dương cương, nhưng mà chỉ nói "lai thạc", thánh nhân còn sợ chúng mình không hiểu nên lại nói thêm rằng: *Lợi kiến đại nhân*.

Đại nhân là chỉ vào hào Cửu Ngũ, toàn quẻ duy Cửu Ngũ dương cương đắc trung mà lại ở tôn vị, chính

là bậc đại nhân hữu tài hữu đức mà Thượng Lục nên lị kiến người ấy đó vậy.

PHỤ CHÚ: Thượng Lục kẻ tài không bằng Cửu Tam, kẻ vị với đức thời không bằng Cửu Ngũ, kẻ tính âm nhu có khác gì Sơ, Nhị, Tứ đâu, nhưng có sao các hào kia không được chữ cát mà một mình Thượng lại được cát? May phúc cho Thượng vì Thượng đã ở vào thì Kiển cực, vật cùng tác phản, cùng cực tắc thông, đó là lẽ tự nhiên. Nếu Thượng không biết lai thạc, không biết lị kiến đại nhân thời làm gì được cát rư?

Mới biết rằng: Nhân sự với khí số thường giúp nhau mà nên, cũng thường tranh nhau mà thắng. Xem như hào cuối cùng quẻ Kiển có chữ cát mà năm hào trước kia thấy không hung, hối, lẫn. Đó mới biết thánh nhân bàn đạo lí có bao giờ đổ tại khí số đâu mà chỉ cốt ở hai chữ "thì trung".

Nếu nhân sự mà đúng được thì trung thời dầu khí số xấu thế nào, chúng ta cũng thấy kệ.

Tượng viết: Vãng kiển, lai thạc, chí tại nội dã, lị kiến đại nhân, dĩ tòng quý dã.

象曰：往蹇來硬，志在内也，利見大人，以從貴也。

Thượng Lục ứng với Tam, thân với Ngũ, sẵn lòng cầu trợ với bạn dương cương trong mà lại biết phục tòng với hào quý là hào Cửu Ngũ mà chúng đã tín ngưỡng bằng đại nhân nên Hào từ nói: *Lai thạc, cát* (Chữ *quý* là chỉ vào Cửu Ngũ).

40. QUÊ LÔI THỦY GIẢI

Chấn trên; Khảm dưới

Quẻ này là quẻ Lôi Thủy Giải. Khảm hạ cũng là Nội Khảm, Chấn thượng cũng là Ngoại Chấn. Chấn lôi, Khảm thủy, nên tên quẻ gọi bằng Lôi Thủy Giải.

TỰ QUÁI

Tự quái: Kiển giả nạn giả, vật bất khả dĩ chung nạn, cố thụ chi dĩ Giải, Giải giả hoãn dã.

序卦: 蹇者難也, 物不可以久難, 故受之以解, 解者緩也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Kiển tiếp lấy quẻ Giải là vì có sao?

Trên kia là Kiển, Kiển nghĩa là nạn, vật không lẽ cứ nạn hoài, nạn cực rồi, tất có lúc tan, nên sau quẻ Kiển tiếp lấy quẻ Giải. Giải nghĩa là tan, bao nhiêu việc khôn nạn đến bây giờ đều giải tán cả. In như tượng quẻ, Chấn là lôi, Khảm là vũ, âm dương giao cảm hòa xướng mà đồng thì mưa sấm lung tung, bao nhiêu khí u uất đến lúc bây giờ giải tán hết ráo, ấy là chữ Giải. Nên đặt tên quẻ bằng Giải.

SOÁN TỪ

Giải, lị Tây Nam, vô sở vãng, kì lai phục, cát, hữu, du vãng, túc cát.

解利西南, 無所往, 其來復, 吉, 有攸往, 夙吉.

Thời đại vừa đến lúc Giải, Kiển nạn vừa qua, nhân tâm yếm loạn, ai nấy chỉ trông được an cư lạc nghiệp là hay. Hễ những người có quyền chính trị ở lúc bây giờ, chỉ làm một cách khoan đại giản dị, chớ nên làm những cách phiền hà rồi ren, vậy nên Quái từ nói: Giải, lị Tây Nam (Tây Nam là đường lối khoan đại bình dị, chính thể theo cách khoan giải, thí dụ như đi về Tây Nam).

Đến khi thiết đã bình an vô sự rồi, như đã đi đường lối Tây Nam là chốn nhất định lâu dài, lúc bấy giờ chỉ nên sửa sang lại những tích tộ, giữ gìn lấy trật tự cũ. Không cần phải sinh sự nhiều dân làm gì nữa, ấy là *vô sở vãng, kì lai phục*.

Vô sở vãng, nghĩa là chớ có làm gì đa sự; *kì lai phục* (chữ kì đây là phát ngữ từ) nghĩa là bao nhiêu trật tự cũ thời khôi phục lại cho y nhiên, bao nhiêu nhân dân cũ thời hồi phục lại cho an lặng, bao nhiêu nền tảng cũ thời xây đắp lại cho hoàn toàn, ấy là nghĩa chữ *lai phục*, lúc đã giải rồi, chỉ có thể là được *cát*.

Tuy nhiên, khi loạn đã trừ rồi, tất phải đồ trị, bảo chỉ một mực vô vi mà thôi thời sợ mắc lấy bệnh nhân tuần cô tức, nên những việc bảo chương trị an, phé trừ tích tộ, mong cho nền tảng trị bình được

lâu dài, tất phải có việc đáng làm.

Những việc đáng làm đó, tất phải làm gấp ngay thời chẳng những việc loạn cũ không mammals tái sinh mà sự nghiệp thái bình lại có cơ nảy nở nên lại nói rằng: *Hữu du vãng, túc cát* (*Hữu du vãng* nghĩa là có việc phải làm; *túc* nghĩa là làm cho lạnh chóng).

Tỉ như: Họa loạn đã bình rồi, phải gấp lo phát chính thi nhân; ác đảng đã tan rồi, phải gấp lo tiến hiền cử năng, thấy là nghĩa "hữu du vãng túc cát" đó vậy.

Thích tóm lại, *lị Tây Nam* là cốt theo đường giản dị; *vô sở vãng* là không nên thêm chuyện làm rầy; *kì lai phục* là làm cho hồi phục lại như khi chưa loạn; *hữu du vãng* là tính một cách làm trị an được lâu dài; *túc* là gấp dịp phải làm mau.

PHỤ CHÚ: Đọc sử Tàu, trải qua loạn Tần Sở, thiên hạ khôn khổ suốt ba mươi năm, đến lúc Hán hưng, Tào Tham bắt đầu làm tướng, nhất thiết lấy thanh tịnh vô vi vi trị, thiên hạ xưng Tào Tham là hiền tướng, đó là nghĩa: *Vô sở vãng, kì lai phục cát*.

Lại như: Hồi Tam Quốc nhiễu loạn, ông Khổng Minh trị nước Thục, khuyên dân cày cấy, rộng mở đường sinh lí cho dân, thiết lập nhiều nhà học hiệu, giảm phú thuế, tuyển dụng những quan lại hiền năng, tu lí hết kiêu lương đạo lộ, chỉ trong mười năm mà trong nước Thục thành ra một nước thái bình nhỏ. Người trong đời xưng *Khổng Minh trường ở trị quốc*, đó là nghĩa câu: *Hữu du vãng, túc cát*.

Soán viết: Giải, hiểm dĩ động, động nhi miễn hồ hiểm, Giải. Giải lị Tây Nam, vãng đắc chúng dã. Kì lai phục, cát, nãi đắc trung dã. Hữu du vãng, túc cát, vãng hữu công dã. Thiên địa giải, nhi lôi vũ tác, lôi vũ tác, nhi bách quả thảo mộc giai giáp tích. Giải chi thời đại hĩ tại.

彖曰：解，險以動，動而免乎險，解。解巧西南，往得衆也。其來復，吉，乃得中也。有攸往，夙，吉，往有功也。天地解而雷雨作，雷雨作而百果草木皆甲坼。解之時大矣哉。

Soán viết: giải, hiểm dĩ động, động nhi miễn hồ hiểm, Giải.

Đây là lấy đức quẻ thích nghĩa tên quẻ, Khảm là có tính hiểm, Chấn là có tính động, vì hiểm mà sinh ra nạn, vì động mà thoát được nạn, ngộ hiểm mà còn động được, mới thấy được người có tài, động mà thoát khỏi hiểm mới thấy có tài giải nạn nên đặt tên quẻ là Giải.

Giải, lị Tây Nam, vãng đắc chúng dã.

Vì sao mà nói Giải lị Tây Nam? Bởi vì thì Giải chỉ nên đi vào đường lối quảng đại, khoan bình thời tất được lòng người thuận về với mình, sẽ làm chóng được công việc Giải.

Kì lai phục, cát, nãi đắc trung dã.

Khi họa hoạn đã giải tán rồi thời chỉ nên trở lại đường lối an tịnh, nghĩ một cách trị an cho được lâu dài nên nói rằng: *Kì lai phục cát*, nghĩa là có như thế mới được đạo trung vậy. Chữ trung ở đây là bảo cho chớ phiền nhiễu mà cũng chớ quá cô tức, chỉ cốt cho vừa đắc trung là hay.

Hữu du vãng, túc cát, vãng hữu công dã.

Tuy nhiên, theo về đạo giải nạn thời khi nạn đã giải rồi còn phải tính sao cho nạn khỏi tái phát, há phải vô sở vi mà thôi đâu, việc đáng vô sở vi thời vô vi, việc đáng hữu sở vi cũng tất phải hữu vi nên lại

nói rằng: *Hữu du vãng, tức cát*, nghĩa là: cũng phải có tấn hành thời mới hữu công ở thì Giải.

Thiên địa giải, nhi lôi vũ tác, lôi vũ tác, nhi bách quả thảo mộc giai giáp tích. Giải chi thời đại hĩ tai.

Chữ thiên địa đây là chỉ nói về khí âm dương. Khí âm dương còn u uất thời vạn vật khó phát sinh, đọng có một ngày khí âm dương hòa hoãn giải tán mà mưa sấm trong một lúc bùng tóe ra, mưa sấm đã đồng thì tác dụng, mà lúc bấy giờ cây cỏ cho đến trăm thức hoa quả thấy nứt nở.

Tùng lai, thế đạo chưa đến hồi giải thời nhân tình còn u uất, sát khí còn bịt bùng, muốn bỏ việc dở mà chưa có dịp ra tay, muốn làm trăm việc hay, mà chưa có đường gỡ mối.

Bây giờ đã đến thì Giải thời bao nhiêu nổi uất tắc đã thư tán, bao nhiêu đường bế tắc đã mở rộng, bao nhiêu sát cơ đã dẹp sạch mà sinh cơ vừa vụt vụt vùng vùng, bao nhiêu việc hại có thể trừ bỏ ngay, bao nhiêu việc cơ có thể hưng khí được ngay. To lớn vậy thay, là thì Giải đó vậy, nên nói rằng: *Giải chi thời đại hĩ tai.*

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: *lôi vũ tác, Giải, quân tử dĩ xá quá hựu tội.*

象曰：雷雨作，解。君子以赦過宥罪。

Lôi vũ tác là tượng quẻ Giải, Chấn vi lôi, Khảm vi vũ, tượng là khí âm dương hòa giải mà thành ra sấm mưa.

Quân tử xem tượng ấy, theo như lòng nhân trời đất mà thi ân trạch với dân làm một cách khoan đại, gặp những người có lầm lỗi thời xá quách cho họ, gặp những đứa có tội ác thời khoan thứ cho nó (*Xá* nghĩa là tha bổng, vì nó chỉ quá thất thời xá ngay; *hựu* nghĩa là khoan thứ cho, vì nó phạm vào tội ác không có thể tuyên xá được nên dùng bằng cách khoan hựu. Tỉ như: hình phạt đáng án nặng mà giảm cho nhẹ án. Nhân ân như thế là một cách tùy thì của quân tử ở thì Giải.

Ngoài nữa, còn có nhiều việc thời đã có Quái từ, Soán Truyện, Hào từ nói đủ rồi, chúng ta chớ thấy Tượng Truyện mà bảo rằng chỉ có bấy nhiêu là xong, thể phép đọc Dịch tất thấy như thế.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Vô cữu.

初六：無咎。

Sơ Lục này, trong Hào từ không một lời gì, chúng ta nên nhận ý thánh nhân ở chôn không chữ. Bởi vì ở thì Giải mà hào này lại bắt đầu vào thời đại ấy, chất nhu mà xử vào vị dương là một người cương, nhu đắc nghi, lại ở vào đầu thì Giải, chính là thì nên an tịnh hựu tức, bảo Sơ làm việc gì thời chưa có việc gì đáng làm, bảo Sơ không làm việc gì thời Sơ vẫn là người vô sự. Bởi thì nghĩa, ở hào Sơ chỉ nên êm đềm lặng lẽ là đúng nghĩa rồi. Vậy nên Hào từ không thêm một chữ gì, chính là tỏ ý vô vi đó vậy.

Lẽ trong thiên hạ, duy có làm mới sinh ra lỗi, đã không làm thời lỗi còn sinh ở đâu nên chỉ hai chữ. Sơ Lục là đạo lí xử đầu thì Giải đã xác định rồi cho nên Hào từ chỉ thêm hai chữ *vô cữu* là đủ.

Tượng viết: *Cương, nhu chi tế nghĩa vô cữu dã.*

象曰：剛柔之際，義無咎也。

Hào Sơ nhu ứng với hào Tứ cương, thế là cương mà pha vào nhu, nhu mà chế thêm cương, chẳng thiên vào cương mà cũng chẳng thiên vào nhu, cương, nhu chi tế là cái thủ đoạn ở đầu thì Giải rất hay, cứ theo thì nghĩa thiệt không gì đáng trách lỗi.

2. Cửu Nhị: Điền hoạch tam hồ, đắc hoàng thi, trinh, cát.

九二：田獲三狐，得黃矢，貞吉。

Ở về thì Giải, hoạn nạn đã giải tán mà địa vị Cửu Nhị xử vào giữa Nội Quái, bản thân Nhị dương cương đắc trung mà ứng với Lục Ngũ ở Thượng Quái. Ngũ là tượng một vị nguyên thủ, thì đã tiến, thế cũng khá mạnh, há lẽ như Sơ Lục mà xong được ru! Nhị vì địa vị trách nhiệm như thế nên phải một cách duy trì trị an, phòng bị hậu hoạn, trừ khử cho hết nọc tiểu nhân, bảo tồn lấy những người trung trực, tượng như ông chủ sẵn trong lúc đi săn bắt sống được ba con hồ mà lại giữ được mũi sắt vàng (Hồ là một giống muông tà mị, bắt được ba con hồ, nghĩa là chụp óc được ba anh tiểu nhân đầu bầy; *hoàng* là sắc trung; *thi* là mũi sắt là một giống ngay thẳng; *đắc hoàng thi* là giữ gìn được hạng người trung trực).

Ở vào thì Giải, lại có địa vị như Cửu Nhị, nếu trùng trị được tiểu nhân, giữ gìn được trung trực, thế còn gì tốt hơn.

Nhưng còn lo cho Cửu Nhị, công việc ở thì Giải thời còn bộn bề mà sợ Cửu Nhị lâu ngày sinh mối, không bền giữ được đạo cương trung, nên Hào từ lại răn cho hai chữ *trinh cát*, nghĩa là có bền giữ được đạo trung chính, mới được cát.

Tượng viết: Cửu Nhị trinh cát, đắc trung đạo dã.

象曰：九二貞吉，得中道也。

Cửu Nhị mà còn phải răn bằng trinh cát, nghĩa là: Minh tuy chính trực, nhưng phải giữ cho được đạo trung, bởi vì chính trực mà nếu bất trung, cũng thường hay cấp kích thái quá mà té ra hồng việc. Vậy nên Tượng Truyện lại nói: *Đắc trung đạo dã*.

3. Lục Tam: Phụ thả thừa, trí khẩu chí, trinh lẫn.

六三：負且乘，致寇至，貞吝。

Lục vẫn đã âm nhu mà ở vào vị Tam là vị dương cương, thế là sở xử bất chính, đã bất chính lại bất trung là một hạng tiểu nhân, thế mà nhảy lên trên Nội Quái là vị khá cao, tiểu nhân nhi cư cao vị, có khác gì một hạng người vừa mang đội, vừa ngồi xe ngất ngưỡng khó xem, thế ai cũng ghét, chỉ làm ngựa măt cho bọn trộm cướp mà dắt trộm cướp tới hại mình. Nếu Tam giữ lấy cách ấy mà không chừa thiệt đáng xấu hổ.

(Chữ *trinh* ở đây chỉ có nghĩa là cố thủ, không phải trinh là chính như nghĩa ở các hào khác. *Phụ* là mang đội, lưng đội vai mang là việc của tiểu nhân; *thừa* nghĩa là cỡi xe là đồ sang trọng để dãi người quân tử).

PHỤ CHÚ: Hào từ Hệ tử đã giải nghĩa rất kĩ, tiện dịch ra đây. Hệ tử nói rằng, người làm Dịch thiệt biết được tình trạng của bọn trộm cướp đó, và Dịch đã từng nói rằng: *Phụ thả thừa trí khẩu chí*, nhưng bọn trộm cướp há phải tự nhiên vô cớ mà nó tới đâu. Mang đội là công việc của tiểu nhân, xe

cộ là khí cụ để đãi phùng quân tử. Lấy mình là tiểu nhân mà cỡi ngang khí cụ của quân tử, chỉ xui khiến cho bọn trộm cướp trù tính cách cướp mà thôi.

Xưa nay làm việc một nhà một nước hoặc một xã hội, người ở trên thời lờn lã loàng xoàng, người ở dưới thời ỷ thế hoành hành, tất nhiên bọn trộm cướp tính cách đánh đuổi ngay. Chẳng những thế mà thôi, lẽ thường trong thiên hạ, nhà giàu có của mà sơ sài cách thu giấu là dạy cho trộm cướp vào lấy của mình.

Con gái có dung dáng mà ngày đêm trau dồi là dạy cho tụi gian dân đến hiếp mình.

Nếu mình không mạn tàng thời trộm cướp biết đâu mà tới, nếu mình không dạ dung thời đưa dân nào ngó tới, nên Hào từ trong Dịch nói rằng: *Phụ thả thừa trí khấu chí* là thí dụ tiểu nhân mà lên mặt quân tử, chỉ là làm môi giới cho đạo tặc mà thôi.

Tượng viết: *Phụ thả thừa, diệc khả xú dã, tự ngã trí nhưng, hựu thù cụ dã.*

象曰：負且乘，亦可醜也。自我致戎，有誰咎也。

Tư cách một hạng người chỉ đáng mang đội mà lại ngồi xe cũng đáng xấu hổ vậy, tự giữa mình làm quấy mà dắt giặc tới nhà, lại còn trách lỗi được ai nữa. Giặc lớn gọi bằng nhưng, giặc bé gọi bằng đạo, chữ nhưng thay cho chữ khấu.

4. Cửu Tứ: Giải nhi mẫu, bằng chí tư phu.

九四：解而拇，朋至斯孚。

Chữ *nhi* là đại danh từ, nghĩa là mảy, chỉ vào bản thân hào Tứ. *Mẫu* là ngón chân cái, chỉ vào Sơ Lục. Cửu Tứ có tài dương cương lại ở vào địa vị trên, thân cận với Lục Ngũ là vị nguyên thủ. Thế là bản thân Cửu Tứ vẫn là một bậc quân tử đắc thì, nhưng vì hạ ứng với Sơ là âm nhu tiểu nhân, tất đến nỗi bè quân tử không ai dám gần mình, nên thánh nhân răn cho Tứ rằng: Tứ vẫn là người tốt, song vì chính ứng với Tứ là Sơ Lục. Sơ Lục là một hạng âm nhu tiểu nhân, nếu Tứ muốn được lòng quân tử thời gấp mau tuyệt giao với Sơ; tiểu nhân đã tránh xa thời bè quân tử mới vui tới mà tin cậy Tứ.

Giải nhi mẫu nghĩa là cắt quách ngón chân cái của mảy; Sơ ở dưới là vi tiện mà dính lúu với Tứ, nên thí dụ bằng mẫu. Xa tránh Sơ tức là giải nhi mẫu.

Tượng viết: *Giải nhi mẫu, vị đáng vị dã.*

象曰：解而拇，未當位也。

Tứ vẫn dương cương, nhưng xử vị âm nhu là vị không được chính đáng vậy. Vì có hiềm nghi như thế nên răn rằng *giải nhi mẫu*, xa được lũ tiểu nhân thời bè quân tử tới. Vậy nên li thoát Sơ sẽ bổ cứu cho Tứ đó vậy.

5. Lục Ngũ: Quân tử duy hữu giải, cát, hữu phu vu tiểu nhân.

六五：君子維有解，吉，有孚于小人。

Toàn cả quẻ, hai hào dương là loài quân tử, bốn hào âm là loài tiểu nhân.

Lục Ngũ này, đồng loại với ba hào âm, có hiềm nghi là không phải quân tử.

Nhưng Ngũ ở địa vị chí tôn là người nguyên thủ trong một nước, Ngũ làm chủ ở thì Giải, quan hệ với thế đạo rất to, nên thánh nhân răn cho rằng: Tự thân Ngũ nếu là quân tử chẳng gì tốt hơn bằng cách hữu

Giải, kia Tam âm đồng loại với Ngũ, Ngũ gấp giải tán nó cho mau, như thế thời được cát. *Giải*: cắt đứt bộn tam âm; *duy hữu*: chỉ có cách ấy.

Nhưng vì Ngũ cũng là âm nhu, không lấy gì chắc là quân tử, nên lại nói rằng: *Hữu phu vu tiểu nhân*.

Chữ *phu* ở đây khác với nghĩa chữ *phu* ở mọi nơi.

Muốn biết Ngũ làm được quân tử hay không, tất chứng nghiệm vào bộn tiểu nhân, tiểu nhân còn ở gần cạnh Ngũ thời Ngũ là tiểu nhân, tiểu nhân không dám thân cận với Ngũ thời Ngũ mới là quân tử. Xem ở tiểu nhân gần hay xa thời chứng nghiệm được Ngũ là ý Hào từ rất hi vọng cho Ngũ.

Tượng viết: Quân tử hữu giải, tiểu nhân thôi dã.

象曰：君子有解，小人退也。

Quân tử hữu giải thời chứng nghiệm vào chôn nào? Nghiệm vào nơi tiểu nhân, tiểu nhân lui hết thời biết đạo quân tử đã tán rồi vậy.

PHỤ CHÚ: Kiển với Giải là hai quẻ tiếp nhau. Kiển là chính giữa lúc hoạn nạn, Giải là khi hoạn nạn đã tán rồi; thời thế khác nhau thời nhân tài cũng phải khác nhau. Vậy nên, đồng một hào Ngũ mà khác nhau chữ Cữu và chữ Lục. Cữu có đức dương cương nên có tài bát loạn mà cứu được Kiển nạn. Lục chẳng qua là tài âm nhu nên Hào từ hào Ngũ không dám quyết đoán. Kiển Cữu Ngũ thời nói rằng *đại kiển bằng lai*. Giải Lục Ngũ thời nói rằng *hữu phu vu tiểu nhân*. Ngũ tuy đồng mà Cữu với Lục không đồng nên Hào từ phải có cân lượng.

6. Thượng Lục: Công dụng xạ chuẩn vu cao dung chi thượng, hoạch chi, vô bất lợi.

上六：公用射準于高墉之上，獲之，無不利。

Xạ nghĩa là nhè mà bắn; *chuẩn* là một giống chim rất dữ mạnh; *cao dung* nghĩa là bức tường cao; *hoạch* là bắn được.

Toàn văn hào này thích qua, nghĩa là: Một vị công dụng bắn con chim chuẩn ở trên bức tường cao, bắn được nó; có tượng như thế, không việc gì là không lợi. Hệ tử thích nghĩa rất kỹ, xin tiện dịch ra đây.

Hệ tử nói rằng: *Chuẩn giả cầm dã, cung thi giả khí dã, xạ chi giả nhân dã* 隼者禽也，弓矢者器也，射之者人也, nghĩa là: Chuẩn là giống cầm, cung thi là đồ để bắn, còn người bắn được nó là người có tài hay bắn vậy. Chỉ ba câu ấy ý nghĩa rất giản minh.

Tỉ như: Bắt tay làm việc, nhân là người làm việc khí là tài liệu với trí thức, cầm là mục đích vật. Có người làm việc mà lại cốt có tài liệu, có trí thức thời cái mục đích mình nhắm chắc phải trúng ngay.

Vậy nên, Hạ văn lại nói tiếp rằng: *Quân tử tàng khí vu thân, đãi thì nhi động, hà bất lợi chi hữu* 君子藏器于身，待時而動，何不利之有. Hễ quân tử toan làm việc, vẫn trước phải có mục đích, nhưng trước khi làm việc phải chứa sẵn những đồ dùng trong thân mình, chờ đến có thì cơ mà động.

Chúng ta đọc hai câu ấy nên phải nghĩ: *khí* là gì? Khí mà lại trữ trong mình là khí gì?

Tài năng với học thức chính là cái khí nên trữ sẵn trong mình. Tuy nhiên, tài năng vẫn giỏi, học thức vẫn cao, nhưng mà làm việc thiên hạ lại cần phải dòm vào thì.

Thì là gì? Tức là cơ hội, thí như cung tên là khí tàng sẵn rồi, nhưng khi đem ra bắn tức phải rình cơ hội, khi chim đương đậu hay chim đương ngủ, hoặc khi chim đương ngủ say mới mà không thấy mình, ấy là cách chờ thì. Hễ đã giấu sẵn khí cụ trong mình, lại chờ đúng thì cơ mà phát động thời có gì là bất lợi nữa đâu.

Động nhi bất quát, thị dĩ xuất nhi hữu hoạch, ngữ thành khí nhi động giả dã 動而不括，是以出而

有獲, 語成器而動者也.

Phát động mà không ai bó buộc được mình, không vật gì chướng ngại được mình, tất nhiên ra làm mà thành công.

(*Quát* nghĩa là ngăn, cũng có nghĩa là vấp chạm; *hoạch* nghĩa là thành công. Động mà không trở ngại, vấp chạm tất nhiên thành công. Bất quát, hữu hoạch là kết quả mà tàng khí đại thì là tạo nhân.

Nếu tàng khí mà động không đúng thì thời khí cụ đó hóa vô dụng; thì cơ vẫn đúng, nhưng khí cụ chưa trũ sẵn thời thì cơ chốc phút chạy mất.

Thượng Lục ở về cuối cùng thì Giải là một vận hội rất tốt. Bây giờ cung tên đã sẵn, người bắn lại hay, chuẩn lại đậu trên cao dung, có lẽ gì mà bắn không được. Hào từ sở dĩ nói thế là thiết ra cách thí dụ mà bảo cho chúng ta, hể trước khi làm việc, tất phải lo thành khí mà lại lo động cho đúng thì vậy.

Chữ *thành khí* với chữ *tàng khí* nên nhận cho kĩ. *Tàng* nghĩa là phải lo chứa trũ cho sẵn; *thành*, nghĩa là phải trau dồi cho tốt. Nếu tàng khí mà lại không thành khí thời dầu có khí cũng như không. Nếu thành mà không tàng thời đến nỗi sự cơ bất mật, còn lấy gì mà chờ được thì nữa ư, chỉ bấy nhiêu lời là vẽ hết trí cho chúng ta làm việc.

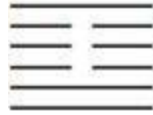
Tượng viết: Công dụng xạ chuẩn dĩ giải bội dã.

象曰: 公用射準, 以解悖也.

Đời Giải đã đến lúc cuối cùng, nội loạn đã an rồi, dầu ở phía ngoài còn có người dám bội loạn thời nhân dịp mà giải trừ nó, chắc công việc tất thành, cũng in như bắn chim chuẩn mà trúng được.

Chữ Bội này, ở về Ngoại Quái, chỉ vào giặc cướp ở phía ngoài.

41. QUÊ SƠN TRẠCH TỒN

Cấn trên; Đoài dưới

Quẻ này là quẻ Sơn Trạch Tồn. Đoài hạ cũng là Nội Đoài, Cấn thượng cũng là Ngoại Cấn. Cấn sơn, Đoài trạch, nên tên quẻ đọc bằng Sơn Trạch Tồn.

TỰ QUÁI

Tự quái: Giải giả hoãn giả, hoãn tất hữu sở thất, cố thụ chi dĩ Tồn.

序卦: 解者緩也, 緩必有所失, 故受之以損.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Giải tiếp lấy quẻ Tồn là vì có sao?

Bởi vì trên ấy là quẻ Giải. Giải nghĩa là khoan nói; thường tình người đời hễ khi nguy cấp thường hay lo lắng, đã hay lo lắng thời khỏi thiệt hại, đến khi đã khoan nói thường quên lo, quên lo thời chắc có thiệt hại nên sau quẻ Giải tiếp lấy quẻ Tồn.

Tồn, có nghĩa là thiệt hại, cũng có nghĩa là giảm bớt. Ý nghĩa tên quẻ thời Soán Truyện, Tượng Truyện đã thích kĩ rồi. Ở đây không cần phải thích.

PHỤ CHÚ: Quẻ này nguyên là quẻ Thái, Nội Cấn biến hào Tam mà thành ra Đoài, Ngoại Khôn biến hào Thượng mà thành ra Cấn. Thế là nguyên quẻ Địa Thiên Thái, biến hai hào mà thành Sơn Trạch Tồn.

Bớt hào dương ở dưới mà thêm vào trên, ở dưới tuy tồn mà trên thời được ích, có sao không đặt tên quẻ bằng Ích mà lại đặt tên bằng Tồn, đó thiệt là ý tứ rất hay. Bởi vì ở trên muốn cao, tất phải dưới cho dày, trên vững nhờ dưới làm nền. Ví như đắp tường hay xây tháp, muốn tường tháp được vững, tất phải dưới nền cho dày và rộng thời tường tháp mới đứng yên,

Bây giờ khoét đất ở dưới, đưa đắp lên trên thời nền hồng mà tường tháp phải đổ ngay. Thế thời tồn dưới ích trên là việc rất nguy hiểm nên đặt tên quẻ bằng Tồn. Hễ thời đại đã đến Tồn thời nền tảng Thái đã hồng rồi, đó là thâm ý của thánh nhân đặt tên quẻ.

SOÁN TỪ

Tồn, hữu phu, nguyên cát, vô cữu, khả trinh, lợi hữu du vãng. 損有孚, 元吉, 無咎, 可貞, 利有攸往. 曷之用, 二簋可用亨.

Tồn, hữu phu, nguyên cát, vô cữu, khả trinh, lợi hữu du vãng.

Theo như tượng quẻ Tồn bớt hạ Đoài mà thêm vào Thượng Cấn, bớt nét dương ở dưới mà thêm cho nét âm ở trên, có tượng là bớt của người dưới mà thêm cho người trên, bớt của phía trong mà thêm cho phía ngoài, bóc lột của dân, thêm vào cho vua quan, chỉ là tượng xấu mà thôi, nhưng Quái từ không lấy bằng tượng quẻ mà chỉ lấy nghĩa bằng tên quẻ, tên quẻ là Tồn, Tồn là giảm bớt. Đạo lí trong thiên hạ, hề việc gì thái quá thời phải giảm bớt cho vừa đắc trung, chỉ cốt cho đúng việc nên tồn mà tồn. Tỉ như: Dụng độ thời bớt xa xỉ, uy quyền thời bớt lạm dụng, hình luật thời bớt hà khắc, v.v. Tồn mà được như thế thời càng tồn càng hay, nhưng trong khi giảm bớt, tất xuất ở chí thành, tất phải thuận với đạo lí mà cho được thập phần tốt lành. Lại tất phải xử trí cho đắc nghi mà không lầm lỗi. Nếu tồn mà được như thế thời có thể kiên cố mà giữ lấy hoài hoài mà lại tấn hành việc gì cũng tiện lợi.

Hạt chi dụng, nhị quý khả dụng hưởng.

Trên đây đã nói những việc tồn sở đương tồn, nhưng chỉ nói về đạo lí chung. Bây giờ trích cử lấy một việc trong thì Tồn khiến cho chúng ta suy rộng ra để làm các việc ở thì Tồn, nên Quái từ lại nói nghĩa trong thì Tồn nên dùng bằng thế nào.

Tỉ như: Lễ cúng hưởng yến tế chỉ cốt ở thành tín cung kính mà chẳng cần gì nhiều vật phẩm lắm. Vì thành kính tới nơi mà lễ nghi quá giản, dầu chỉ đơn bạc có nhị quý cũng cảm cách được quý thần, dùng làm việc hưởng tự như thế cũng tốt, đó là theo về thì nghĩa ở thì Tồn, chỉ nên như thế; cái đã nên tồn mà tồn thời dầu ít cũng chẳng ngại gì.

Soán viết: Tồn, tồn hạ ích thượng, kì đạo thượng hành. Tồn nhi hữu phu nguyên cát, vô cữu, khả trinh, li hữu du vãng. Hạt chi dụng, nhị quý khả dụng hưởng, nhị quý ứng hữu thì, tồn ích nhu hữu thì. Tồn ích dinh hư, dữ thì giai hành.

彖曰：損，損下益上，其道上行。損而有孚，元吉，无咎，可貞，利有攸往。曷之用，二簋可用享，二簋應有時，損剛益柔有時。損益盈虛，與時偕行。

Soán viết: Tồn, tồn hạ ích thượng, kì đạo thượng hành.

Quẻ này sở dĩ đặt tên bằng quẻ Tồn là vì tượng quẻ Nội Quái nguyên là Cấn, Ngoại Quái nguyên là Khôn; bây giờ bớt hào Tam Cấn hạ mà đem lên thêm cho hào Thượng Khôn thượng. Thế là bớt dưới mà thêm cho trên, đạo ấy chỉ làm ích phía trên.

Tồn nhi hữu phu nguyên cát, vô cữu, khả trinh, li hữu du vãng.

Tồn mà lấy chí thành làm những công việc đáng tồn mà lại nguyên cát, vô cữu, khả trinh thời li hữu du vãng. Nguyên cát nghĩa là làm cho hoàn thiện; vô cữu nghĩa là làm cho khỏi lầm lỗi; khả trinh nghĩa là làm cho thường hợp với lẽ chính, như thế thời tồn mà cũng có công hiệu, cũng là làm li ích cho thì Tồn đó vậy.

Hạt chi dụng, nhị quý khả dụng hưởng, nhị quý ứng hữu thì, tồn cương ích nhu, hữu thì.

Trên Quái từ có nói rằng: Hạt chi dụng, nhị quý khả dụng hưởng, ý nghĩa của Văn Vương là bảo cho người ta ở thì Tồn nên giảm bớt về phần văn sức mà dày thêm về phần bản chất, nhưng Đức Khổng Tử còn sợ người ta nhận lầm rằng nhất thiết văn sức dầu thì nào cũng phải bỏ, như thế thời trái với đạo

Dịch nên lại nói cho rõ thêm rằng:

Hễ việc trong thiên hạ, vô bản thời bất lập, vô văn thời bất hành, văn sức có phải khi nào cũng bỏ được đâu, chỉ duy ở về thì Tồn thời văn đã thắng chất, phần sức quá nhiều mà thành thực quá ít, ứng dụng thuộc về thì ấy phải bớt hư văn, dầu giản đơn chỉ có nhị qui cũng đã thích dụng, ứng dụng theo thì Tồn như thế là hay. Chẳng những văn sức có thì nên tồn mà thôi, còn suy ra cho hết đạo lý, tuy cương vẫn nên nhiều hơn nhu, nhưng đến lúc cương đã thái quá mà nhu thời bất cập, muốn cho cương, nhu vừa thích hợp với nhau, tất phải theo thì mà bớt phần cương để thêm vào phần nhu, đó cũng là cứu thì, có thì phải nên như thế.

Tồn ích dinh hư, dữ thì giai hành.

Nói tóm lại, vừa đúng với nhịp phải, là gọi bằng thì, thì nên tồn mà tồn, thì nên ích mà ích, thì nên dinh mà dinh, thì nên hư mà hư, chỉ duy theo ở nơi thì mà lựa cách làm việc cho rập với thì, hễ đã thái quá thời phải bớt, hễ còn bất cập thời phải thêm, hễ còn kém hụt thời phải khiến cho đầy, hễ đã quá bành trướng thời nên khiến cho lưng. Bốn lẽ ấy, phải theo thì mà làm cho đúng.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Sơn hạ hữu trạch, Tồn. Quân tử, dĩ trù phần trất dục.

象曰：善下有澤，損。君子以懲忿，窒欲。

Quẻ này ở dưới Cấn sơn có Đoài trạch, tượng là khoét ở bề dưới mà thêm vào phía trên cao, trạch sâu chừng nào, sơn càng thêm cao chừng ấy, nhưng lâu ngày thời chân núi phải hỏng, chân đã hỏng, tất núi phải trúc đổ. Thế là tượng quẻ Tồn. Quân tử xem tượng ấy nên nghĩ một cách tồn trong mình.

Trong mình mà nên tồn là những cái gì? Là *phẫn* với *dục*. *phẫn* nghĩa là hăng giận bằng khí huyết; *dục* nghĩa là ham muốn bằng tư tình. Người đương khi khí huyết vừa hăng lên, tất nhiên khi phần nộ không đúng với đạo lý, muốn cho giảm bớt cái giận, tất phải dùng bằng cách trù. *Trù* nghĩa là dần ép khí giận xuống cho nó khỏi vùng lên nên nói rằng *trùng phẫn*.

Muốn cho bớt tư dục, tất phải dùng một cách bằng *trất*. *Trất*, nghĩa là đương khi tình dục mới động phải lo dần lấp cái hạng dục không cho nó lộ ra nên nói rằng *trất dục*.

Nói tóm lại, phần và dục là hai bệnh rất lớn trong mình; chữ trù, chữ trất là phương thuốc rất hay để chữa bệnh ấy.

Phẫn nghĩa là giận, vì người có tính ó mới sinh ra giận. *Dục* nghĩa là muốn, vì người có tình ái mới sinh ra dục; ái, ó không phải tuyệt đối xấu, nhưng ái, ó mà đúng với thiên lý thời ái, ó đặc chính nên ó mà ó, không phải phẫn; nên ái mà ái, không phải dục; chỉ duy ái, ó mà xuất ở tư tình, hoặc vì khí huyết bậy mà sinh ra, cái không nên ghét mà ghét, ghét sinh ra phẫn, cái không nên yêu mà yêu, yêu sinh ra dục, muốn tồn hết những bệnh ấy, tất phải trù phần, trất dục.

Tuy nhiên, trong hai điều đó, trù phần có dễ hơn trất dục, bởi vì phần nộ thường hay phát lộ ra bề ngoài, nếu những người có tính ôn hòa, có khí cương quyết thời trù phần không khó lắm.

Duy tình dục là đầm ngấm ở bề trong, chính là nhân tâm duy nguy, nếu không phải thấu lý rất tinh, dụng công chuyên nhất thời chưa dễ trất được dục đâu.

Xưa thầy Nhan tuy có lúc giận mà không giận lây đến ai, tuy có làm lỗi mà chẳng làm lỗi đến hai lần, Đức Khổng Tử thấy thế mà khen làm hiếu học. Chúng ta phải biết trù phần trất dục tất phải học vấn thấu đáo như thầy Nhan, mới có thể làm tới nơi.

1. Sơ Cửu: Dĩ sự suyền vãng, vô cữu, chức tôn chi.

初九: 已事, 遄往, 無咎, 酌損之.

Ở về thì Tồn, chính là thì tồn hạ ích thượng, tồn cương ích nhu. Sơ là dương cương mà thượng ứng với Tứ, Tứ là âm nhu mà cầu ích với Sơ. Theo nghĩa thì Tồn thời Sơ nên giúp lợi ích cho Tứ, nên nói rằng: *Dĩ sự suyền vãng* (*Dĩ sự* nghĩa là nghĩ việc của mình, *suyền* nghĩa là lan chóng; *suyền vãng* nghĩa là gấp đi lên), nghĩ việc của mình mà đi lên giùm giúp cho Tứ theo nghĩa vụ của Sơ, như thế mới không tội lỗi.

Tuy nhiên, địa vị bậc dưới mà làm ích cho người trên, người trên ích quá nhiều thì mình cũng chịu tổn quá nặng, nên phải cân lường châm chước, lựa những việc đáng bớt của mình mà làm ích cho Tứ. Tuy không nên bắt cấp mà cũng chẳng nên thái quá, nên nói rằng: *Chức tôn chi* (*Chức*: cân nhắc, châm chước, cũng có ý đong lường).

Tượng viết: Dĩ sự suyền vãng, thượng hợp chí dã.

象曰: 已事 遄往, 尚合志也.

Thượng nghĩa là trên, không phải thượng là chuộng. Sơ Cửu, nghĩa là phải làm cho Lục Tứ nên phải nghĩ việc mình mà gấp qua, bởi vì ở về thì Tồn, có như thế mới hợp được chí người trên vậy.

2. Cửu Nhị: Lợi trinh, chinh, hung, phát tôn, ích chi.

九二: 利貞, 征凶, 弗損, 益之.

Cửu Nhị có đức cương trung, nhưng ở vào thì tồn cương ích nhu, và Nhị chính ứng với Lục Ngũ là âm nhu bất chính.

Người ở trên mình là bất chính, lại xử vào thì tồn hạ ích thượng, chắc Ngũ thường lấy những việc mà cầu Nhị ích cho. Nếu Nhị không biết tự trọng mà giữ lấy đức cương của mình làm những cách nhu duyệt bất chính để giúp cho Ngũ, như thế thì tồn hại đức mình mà cũng chẳng ích gì đến Ngũ, nên thánh nhân răn rằng: Cửu Nhị ơi! Nhị nếu muốn làm ích cho Ngũ thì nên biết rằng: Quân tử yêu người thường lấy đức. Nhị chỉ nên lấy đức cương của Cửu Nhị, nếu không thế, Ngũ cầu Nhị làm điều bất chính mà Nhị đi ngay, tất nhiên xấu hung (*Chinh* nghĩa là bỏ đức cương trung của mình mà chịu Ngũ, như thế tất nhiên hung).

Tuy nhiên, Nhị giữ lấy đức trinh đó há phải không làm ích cho Ngũ đâu, hễ mình đã chính kỉ tất nhiên người cũng phải chính. Nhị không tồn hại đức cương của mình, tức là làm ích cho Ngũ đó vậy. *Phát tôn* mà nói *ích chi* cũng như nói: *Bất ích chi ích*.

Tượng viết: Cửu Nhị lợi trinh, trung dĩ vi chí dã.

象曰: 九二利貞, 中以為志也.

Hào Cửu Nhị mà lợi trinh vì Nhị đã sẵn cương trung thời nên cố chí giữ đức ấy, nghĩa là: Chí để nơi cương trung; trinh nghĩa là chính, nhưng Tượng Truyện lại chú trọng bằng chữ trung, bởi vì trung quý trọng hơn chính; đã được trung tức là chính, nếu chính mà thôi thì chưa chắc đã trung. Vậy nên lấy chữ trung bao chữ chính.

3. *Lục Tam: Tam nhân hành, tắc tổn nhất nhân, nhất nhân hành, tắc đắc kì hữu.*

六三: 三人行則損一人, 一人作則得其友.

Nguyên lẽ trong trời đất, lí là giống vô hình, đến hữu hình mới thành ra số, muôn việc thấy ở số mà sinh ra, nguyên ở số chỉ có nhất với nhất đối đãi với nhau, vì nhất tương đối với nhất mới thành ra nhị, đến nhị là vừa khéo, tức là lí *nhất âm, nhất dương chi vị đạo* trong Dịch. Hễ đã đến tam thời không nhất âm thừa thời cũng nhất dương thừa, đã thừa tất phải bớt nên nói rằng: Ba người đi thời trừ hai người tương đối ra, dư một người, tất phải bớt người ấy đi mới đúng nguyên số; một người đi là còn thiếu một người, trái với lẽ tương đối, tất phải thêm vào một người cho đúng lẽ tương đối, thời một người kia tất nhiên được bạn. Bởi vì nguyên lí trong vũ trụ chỉ có tương đối mà không gì tuyệt đối, có tương đối mới vừa cân với nhau. Nếu có giống gì tuyệt đối thời cái giống đó thừa ra, thừa tất phải tổn. Tỉ như quân quyền đã tuyệt đối cao tất nhiên phải có dân quyền để tương đối. Bởi vì quân quyền thừa, tất phải bớt.

Lại giả như, thần quyền đã tuyệt đối trọng, tất phải có nhân quyền tương đối; khi đã có nhân quyền thời thần quyền thừa ra, thừa tất phải bớt; suy rộng ra đến vạn sự vạn vật, chỉ có nhất với nhất đối đãi cân nhau, đến nhị là vừa, nếu dư một cái mà thành ra tam tất nhiên phải tổn.

Hào từ ở đây chỉ mượn tượng quẻ, ba dương thấy đi thời bớt một nét dương là Cửu Tam: ba âm đều đi thời bớt một nét âm là Thượng Lục, như thế là tam nhân hành, tắc tổn nhất nhân.

Một hào Tam đi lên, một hào Thượng đi xuống, hai hào tương đắc mà thành ra quẻ Tồn. Sơ tương đắc với Tứ, Nhị tương đắc với Ngũ, Tam tương đắc với Thượng, tổng chi là nhất tương đắc với nhất, như thế là nhất nhân hành tắc đắc kì hữu.

Chỉ theo thể quẻ mà nói, tuy có ngần ấy lời nhưng đạo lí bao hàm thiệt rộng. Vậy nên tiên thánh su thích Hệ tử ở hào này rất kĩ.

Hệ tử nói rằng: Trời với đất chỉ nhất âm, nhất dương, giao cảm với nhau mà vạn vật nhờ đó hóa thuận; nam với nữ chỉ một vợ, một chồng giao cấu tinh khí với nhau mà vạn vật nhờ đó hóa sinh.

Hào từ Dịch rằng: *Tam nhân hành tắc tổn nhất nhân, nhất nhân hành tắc đắc kì hữu*, là nói lẽ phải trong trời đất chỉ chuyên chú vào nhất với nhất mà thôi.

Nhân huân là có ý giao cảm thân mật. *Thiên địa* chỉ nói bằng khí âm khí dương. *Hóa thuận* nghĩa là tạo hóa ra các loài, loài gì cũng đậm đà, dày dặn. Chữ nam, chữ nữ đây chỉ nói bằng âm, dương, tức như trống mái, đực cái, v.v. thấy gọi bằng nam, nữ. *Cấu* nghĩa là kết hợp; *tinh* nghĩa là tinh khí; *hóa sanh* nghĩa là sanh nở biến hóa mãi mãi. Tục Nhật Bản gọi gà mái bằng chim gái, gà trống bằng chim trai, chính đúng với nghĩa nam, nữ ở đây.

PHỤ CHÚ: Hai chữ "trí nhất", chúng ta nên nhận ý nghĩa cho ra. Bởi vì nguyên thủy trong vũ trụ, chỉ có một chữ zêrô mà bắt đầu thành ra có số. Số đầu tiên là nhất, đặt số nhất trên zêrô thành mười, cứ tiến lên mãi thành trăm, ngàn, vạn, ức triệu, v.v. cũng chỉ thấy ở trên mấy zêrô là số nhất, đó mới biết được nguyên lí trong vũ trụ chỉ có cái nhất, nhưng mà đã có sinh tất có thành nên lại phải có nhất nữa để tương đối với nhất, nhất tương đối với nhất thành ra nhị, đến nhị là bao bọc hết công dụng trong vũ trụ. Tuy nói cho đến những giống phức tạp tăn măn, vạn trạng thiên hình, nhưng rút cùng chỉ nhất với nhất, đó vậy.

Tỉ như: Nhất âm nhất dương, nhất thiện nhất ác, nhất hùng nhất thur, nhất tấn nhất đậu, có giống gì tránh khỏi nhất với nhất tương đối đâu, nên Kinh văn mới có hai chữ "trí nhất", theo về đạo lí vẫn là trí nhất mà kể về làm việc lại nên trí nhất lắm. Vô luận học thuật, văn nghệ và thực nghiệp, công tác, hễ đã làm việc gì tất phải trí nhất việc ấy, nếu không trí nhất thời không làm nên. Người xưa có câu: Lòng mình

không dùng hai ngã. Lại có câu: Đạo lí không hai đường phải. Lại có câu: Hễ các giống không giống nào hai bên lớn địch nhau, tất thấy là lẽ trí nhất đó vậy.

Tượng viết: Nhất nhân hành, tam tắc nghi dã.

象曰：一人行，三則疑也。

Hễ nhất nhân hành thời chỉ thêm vào nhất nhân nữa là vừa tương đắc, nếu ở ngoài hai người đó mà lại thêm vào một người nữa thế là tam, thời tất nhiên bên nào cũng nghi cả.

Bây giờ thiết ra một cách thí dụ cho minh bạch, chữ nhân chớ câu nệ nhân là người, ta bỏ lơ chữ nhân mà chỉ nói chữ nhất và chữ tam mà thôi.

Lệ như: Chú Giáp và anh Ất cặp nhau mà đi, tất nhiên Giáp phải chuyên tâm vào Ất mà Ất cũng chuyên tâm vào Giáp; nếu đột nhiên thêm Bính vào nữa thời vì trước kia đã có Ất với Giáp rồi, bây giờ Bính biết chuyên tâm với ai, chẳng phải là nghi hay sao?

Vả lại, Giáp hay Ất thấy Bính chấp vào, tất anh nào cũng phải chia lòng vào Bính mà cái lòng chuyên nhất ở lúc xưa nhân đó mà sinh ra hồ hoặc, chẳng phải là nghi hay sao? Vậy nên, nhỏ từ nhất vật, nhất sự, lớn đến nhất đảng, nhất phái, nhất chủ nghĩa, không bao giờ tránh khỏi nhất tắc đắc nên nói rằng: *Nhất nhân hành, tắc đắc kì hữu*. Đọc Kinh văn thấy nên chú ý như thế, chớ nên câu nệ ở nơi mặt chữ mà bỏ mất thâm ý của thánh nhân.

4. Lục Tứ: Tổn kì vật, sử suyên, hữu hi, vô cữu.

六四：損其疾，使遄有喜，元吉，無咎。

Chữ *suyên* ở đây với chữ *suyên* ở hào Sơ tương ứng; Sơ với Tứ là bạn tương ứng, nhưng Sơ có đức dương cương mà ở dưới, Tứ có bệnh âm nhu mà ở trên, xử vào thì tổn hạ ích thượng, tất nhiên Sơ phải làm ích cho Tứ, vả lại Tứ cũng phải cầu ích với Sơ. Sơ muốn làm ích cho Tứ thời nên thế nào?

Chỉ duy bớt tật âm nhu của Tứ mà lấy đức dương cương của mình giúp cho Tứ khiến Tứ chóng trừ được tật âm nhu. Như thế thời *hữu hi* mà lại *vô cữu*.

Hi là mừng cho Tứ được mau thôi bệnh; *tật* là vết xấu bằng âm nhu; *suyên* nghĩa là lạnh chóng, chữ "suyên vãng" ở hào Sơ nghĩa là phải đi lên mau giúp cho Tứ. Chữ "sử suyên" ở hào Tứ là khiến cho Tứ mau thôi bệnh, đồng một chữ mà công dụng khác nhau.

Tượng viết: Tổn kì tật, diệc khả hi dã.

象曰：損其疾，亦可喜也。

Tứ sẵn có tật, vẫn không lấy gì đáng mừng, nhưng vì Sơ làm ích mà giảm được bệnh cho mình thời hai bên thấy đáng mừng đó vậy.

Sở dĩ có chữ *diệc*, nghĩa là chẳng những người bớt được bệnh mừng đã đành mà người chữa lành được bệnh cho người cũng lấy làm mừng vậy.

5. Lục Ngũ: Hoạch ích chi thập bằng chi quy, phát khắc vi, nguyên cát.

六五：或益之十朋之龜，弗克違，元吉。

Lục Ngũ có đức nhu trung, ở được vị nguyên thủ, lại có bạn chính ứng là Cửu Nhị; Nhị có đức cương trung làm ích cho Ngũ mà Ngũ cũng hết lòng thuận tòng với Nhị. Ở vào thì tổn hạ ích thượng mà

cương, nhu tương đắc như thể thời thiên hạ ai chẳng vui làm ích cho mình.

Thí dụ như có con rùa thiên nặng tới mười bằng mà **thình** linh có người đưa tới làm ích cho mình mà mình không thể từ chối, thụ ích bằng một cách rất tự nhiên mà lại rất to lớn, thế là bao nhiêu cái ích của thiên hạ, thấy làm ích cho mình, chắc được tốt lành to lớn vậy.

Hoặc ích chi nghĩa là thình linh có người đưa đến làm ích cho. *Bằng* là một tên con số ở đời xưa, hai *bồi* thời gọi một bằng mười bằng, thời chu vi lớn đến hai nghìn một trăm sáu mươi thước.

Thập bằng chi quy là tỉ dụ việc ích cực kì lớn. *Vi* nghĩa là từ chối. *Phát khắc vi* nghĩa là không thể từ chối được. Làm ích đến mười bằng là việc rất lớn mà mình không thể từ chối được nên nói rằng: *Hoặc ích chi thập bằng chi quy, phát khắc vi.*

Thập bằng chi quy chỉ nói việc thụ ích rất lớn là được, không cần phải nói con rùa lớn làm gì.

PHỤ CHÚ: Theo về nghĩa quẻ thời tổn hạ ích thượng vẫn là xấu, có gì là tốt đâu, nhưng theo nghĩa hào thời cương trung với nhu trung, đủ hai đức ấy mà ngồi chịu thiên hạ đem ích đến cho chính là tốt lớn nhất trong thì Tổn, nên trong sáu hào, duy hào Ngũ được nguyên cát, đó chính là nghĩa tùy thì biến dịch trong Dịch.

Tượng viết: Lục Ngũ nguyên cát, tự thượng hựu dã.

象曰：六五元吉，自上祐也

Hào này sở dĩ được nguyên cát vì có đức nhu trung nên thu thập được lòng người, lòng người đã quy hướng vào thời lòng trời cũng phải bênh vực, cái nguyên cát đó là lòng trời giúp cho đó vậy. (*Thượng*, nghĩa là thượng thiên).

6. Thượng Cửu: Phát tổn ích chi, vô cữu, trinh cát, lợi hữu du vãng đắc thần vô gia.

上九：弗損，益之，無咎，貞吉，利肴攸往，得臣無象

Hào này ở trên hết quẻ Tổn, đương thì ích thượng, mà Thượng Cửu lại ở trên hết, tất nhiên thụ ích được quá nhiều, ích quá nhiều tất nhiên đầy, đầy tất nhiên đổ nên thánh nhân mới dạy rằng: Thượng Cửu ơi! Thượng ở vào cuối cùng thì Tổn, lại ở trên hết người ta, Tổn cực tất nhiên phải biến, chịu ích quá nhiều, tất phải lo đền giả.

Thượng Cửu nên lấy đức dương cương của mình mà tùy thì thiên xử, bỏ những việc làm tổn người mà lo những việc làm ích cho người. Như thế thời không tội lỗi, lại được chính vừa lành, ở về cuối cùng thì Tổn mà biết làm lợi ích cho người, ấy là hợp với nghĩa biến thông mà lại rất đúng với đạo nhân thượng, chắc thiên hạ ai nấy cũng phục tòng, nếu có tấn hành những việc gì, hay có đi ở chốn nào chỉ thấy được lòng quy phụ mà thôi, té ra nước đó là nhà của mình.

Đắc thần là được lòng người thần phục; *vô gia* nghĩa là không cần nhà mình riêng mới là nhà; *đắc thần vô gia* tương tự câu *hóa gia vi quốc*, có ý là mất hẳn giới hạn nhà với nước.

Tượng viết: Phát tổn, ích chi, đại đắc chí dã.

象曰：弗損，益之，大得志也。

Người ở trên hết chúng nhân mà không chịu làm việc tổn nhân, chỉ lo làm việc ích nhân, chí nguyện của quân tử đến lúc bây giờ mới thỏa thích lớn. Bởi vì quân tử không bao giờ muốn làm tổn người, chỉ duy làm lợi ích cho người, ích bao nhiêu thời lòng người được vui vẻ bấy nhiêu nên nói rằng: “Đại đắc

chí đã”. Chữ đặc ở đây, chính là "lạc dĩ thiên hạ", thiên hạ vui thời mình mới vui, đó là chí của quân tử.

PHỤ CHÚ: Bàn tóm hết cả quẻ Tồn, nguyên chữ Tồn có ba nghĩa: Một, nghĩa là tồn kĩ, như hào Sơ tồn kĩ mà ích cho Tứ, hào Tam tồn nhất mà thêm cho Thượng; một nghĩa là tồn nhân, như tượng quẻ, tồn kẻ dưới mà ích cho kẻ trên; một nghĩa nữa là tồn điều xấu mà ích điều lành, như ở Tượng Truyện nói trùng phần trất dục; ở Cửu Nhị nói lị trinh, ở Lục Tứ nói tồn kì tật, thấy là thuộc về nghĩa ấy. Duy đến hào Thượng Cửu thời tồn đã cùng cực rồi nên biến nghĩa tồn làm ra nghĩa ích, nên Hào từ nói *phát tồn, ích chi*, nhưng bốn chữ phát tồn ích chi ở Thượng Cửu với Cửu Nhị vẫn tuy đồng mà nghĩa khác nhau xa, hào Cửu Nhị thời bảo giữ đức mình mà không tồn là vừa đủ làm ích cho người, đến như Thượng Cửu thời bảo chớ tồn người mà chỉ lo làm ích cho người.

Tóm xem cả sáu hào, vẫn ở chung trong một thì Tồn, nhưng vì nghĩa Tồn khác nhau mà cách làm Tồn cũng khác nhau nên hiệu quả cũng khác nhau, đó là vì tạo nhân bất đồng thời kết quả cũng bất đồng. Nếu bảo rằng tồn chỉ là tồn mà không ích gì trong thì Tồn thời thánh nhân còn tác Dịch làm gì.

42. QUÊ PHONG LÔI ÍCH

Tôn trên; Chấn dưới

Quẻ này là quẻ Phong Lôi Ích. Chấn hạ cũng là Nội Chấn, Tôn thượng cũng là Ngoại Tôn. Tôn phong, Chấn lôi, nên tên quẻ đọc bằng Phong Lôi ích.

TỰ QUÁI

Tự quái: Tôn nhi bất dĩ, tất ích, cố thụ chi dĩ Ích.

序卦: 损而不已, 必益, 故受之以益.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tồn tiếp lấy quẻ Ích là vì có sao?

Trên đây là quẻ Tồn, tồn ích thịnh suy là như cái vòng xoay tròn, Tồn đã cùng cực tất nhiên phải ích. Vậy nên sau quẻ Tồn tiếp lấy quẻ Ích.

Theo về tượng quẻ, Tồn là phong, Chấn là lôi, lôi với phong là hai giống làm ích cho nhau. Gió mạnh thời sấm càng hung, sấm choảng thời gió càng dữ, gió sấm phụ ích cho nhau nên gọi bằng Ích.

Còn theo về nghĩa quẻ bớt hào dương ở quẻ trên, thêm cho hào âm ở dưới, quẻ trên nguyên là quẻ Càn, bớt một hào dương thành ra Tồn; quẻ dưới nguyên là quẻ Khôn, thêm vào một hào dương thành ra Chấn, thế là bớt của kẻ trên, thêm cho người dưới đã dày thời trên thêm vững nên đặt tên quẻ bằng Ích.

SOÁN TỪ

Ích, lợi hữu du vãng, lợi thiệp đại xuyên.

益, 利有攸往, 利涉大川.

Ở về thời đại Ích là công dụng cốt làm lợi ích cho thiên hạ, thiên hạ thấy đã được thụ ích cả thời việc gì to lớn chắc cũng làm xong, dầu có gian nan nguy hiểm gì, chắc cũng cứu vớt được lành chóng.

Nói tóm lại, vô luận quốc gia nào, xã hội nào, muốn làm nên công việc lớn, muốn tiêu trừ được hoạn nạn lớn, tất trước phải hết sức làm những việc lợi ích chung. Tức như mở mang đường kinh tế cho lợi khắp nhân dân, mở rộng đường giáo dục cho phổ cập xã hội, thấy là việc tổn thượng ích hạ, lúc bấy giờ hữu du vãng hay thiệp đại xuyên, thấy kết quả được viên mãn.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Ích, tôn thượng ích hạ, dân duyệt vô cương, tự thượng há hạ, kì đạo đại quang, lị hữu du vãng, trung chính hữu khánh, lị thiệp đại xuyên, mộc đạo nãi hành. Ích động nhi tôn, nhật tiến vô cương, thiên thí địa sanh, kì ích vô phương, phạm ích chi đạo, dữ thì giai hành.

彖曰：益，損上益下，民說無疆，自上下下，其道大光，利有攸往，中正有慶，利涉大川，木道乃行。益動而巽，日進無疆，天施地生，其益無方，凡益之道，與時偕行。

Soán viết: Ích, tôn thượng ích hạ, dân duyệt vô cương, tự thượng há hạ, kì đạo đại quang.

Quẻ này sở dĩ đặt tên bằng quẻ Ích là theo thể quẻ với đức quẻ mà đặt ra. Nguyên lí của vũ trụ ba nét dương ở trên làm Càn là trời, ba nét âm ở dưới làm Khôn là đất, bây giờ bớt hào dương quẻ trên mà ích cho hai hào âm ở quẻ dưới, tất nhiên dân tình hòa thỏa, vui vẻ không biết chừng nào.

Tự mình là địa vị trên, chịu lún mình khuất phục với kẻ dưới thời đạo của mình càng rõ rệt hung.

Bôn câu này là tóm thích nghĩa chữ Ích.

PHỤ CHÚ: Tôn hạ ích thượng thời thượng vẫn được ích, có sao tên quẻ gọi bằng Tôn; tôn thượng ích hạ thời kẻ trên vẫn có phần tôn, có sao tên quẻ gọi bằng Ích, chẳng phải là vu khoát viễn vòng lẩn hay sao?

Ôi! Lí thuyết đến thế, thiệt là đúng lắm, đúng lắm. Xưa Lão Tử nói rằng: Muốn sang tất lấy người hèn làm gốc, muốn cao tất lấy đám thấp làm nền.

Vậy nên xem lấy phía trước thời phía trên phải lung lay, thế là Tôn hạ thời kết quả kẻ trên cũng phải tôn; ích hạ thời kẻ trên cũng được ích, trên chỉ lo làm ích cho mình, té ra dưới bị tổn mà mình cũng chịu tổn nên đặt tên quẻ bằng Tôn.

Trái lại, trên chỉ biết lo làm ích cho dưới thời dưới đã thụ ích mà cuối cùng mình cũng thụ ích nên đặt tên quẻ bằng Ích, chỉ xem ở hai chữ tên quẻ mà đạo lí vạn cổ bất dịch. Xem ở Soán Truyện đây thích nghĩa lại càng minh bạch lắm, há phải vu khoát ru?

Xưa Đường Huyền Tông làm vua nước Trung Hoa nói rằng: Hình dáng ta tuy gầy, nhưng có thể thiên hạ tất béo, chính là đúng câu *Tôn thượng ích hạ, dân duyệt vô cương* đó vậy.

Lị hữu du vãng, trung chính hữu khánh.

Quái từ nói *lị hữu du vãng* là vì trong quẻ hào Ngũ có đức dương cương, trung chính, hào Nhị lại thấy đức trung chính mà ứng với Ngũ, đó là lấy đạo trung chính làm ích cho thiên hạ mà thiên hạ được nhờ phúc khánh đó vậy.

Lị thiệp đại xuyên, mộc đạo nãi hành.

Quái từ sở dĩ nói rằng *lị thiệp đại xuyên*, nghĩa là đã ở thời đại Ích, có đến lúc nguy hiểm gian nan, mới tỏ rõ ra một cách tấn hành thuận lí, trên mặt chữ đáng nói Ích đạo, nhưng vì tượng quẻ, Chấn, Tốn thấy có tượng mộc, mộc làm được thuyền tàu là đồ dùng thiệp đại xuyên nên nói rằng: *Mộc đạo nãi hành.*

PHỤ CHÚ: Hiệu quả của ích hạ nếu ở lúc bình thường vô sự thời ích còn nhỏ nhen, duy đến lúc hiểm trở gian nan, mới thấy được ích rất lớn. Xưa Mạnh Thường Quân làm thủ tướng nước Tề, phát nợ cho dân huyện Triệt vay, kẻ có hàng mấy vạn, đến khi sai người đi thu tiền lại, khách là Phùng Hoan xin lĩnh khoán đi thu. Lúc ra đi, hỏi Mạnh Thường Quân rằng: Tớ thu được nợ thời nên mua gì đem về?

Mạnh Thường Quân bảo rằng: Anh cứ xem trong nhà ta cái gì không sẵn, tùy ý anh liệu mua. Phùng Hoan ra đi, mang giấy khế nợ đầy một xe, vừa tới huyện Triết, thấy dân huyện gặp năm mất mùa đói kém, sinh kế tiêu điều, Phùng Hoan tức thì nhóm dân huyện mà nói rằng: Quan thủ tướng bảo ta ra đây là cốt để ý thăm dân tình, chứ không phải cốt ra đòi nợ đâu. Bây giờ dân tình khốn khổ thế này, ta thể lòng thủ tướng, tha ráo nợ cho dân, lập tức đốt bao nhiêu khế ước ở trước mặt dân. Phùng Hoan rũ hai tay trắng về phục mệnh với Mạnh Thường Quân. Mạnh Thường Quân hỏi rằng: Sao anh về tay không chứ? Phùng Hoan thưa rằng: Tôi thấy dân huyện đói khổ quá nên khế ước tôi đốt ráo, và xem trong nhà Ngài, bao nhiêu đồ sang vật lạ sẵn thấy thừa cả rồi, duy có một giống còn thiếu là giống nghia, tôi mua giống nghia ấy đem về hiến Ngài. Mạnh Thường Quân có ý không bằng lòng, nhưng cũng mặc nhiên mời Phùng Hoan ra nhà khách.

Chẳng bao lâu, Tề Vương mất, vua con tức vị, các quý thích đại thần, thấy ghét thế lực Mạnh Thường Quân, dèm với vua, kể hết những việc xấu của Mạnh Thường Quân, vua giận lắm, cách chức thủ tướng, hạ lệnh đuổi Mạnh Thường Quân không được ở kinh đô nữa.

Mạnh Thường Quân kinh hoàng e tính mạng khó toàn. Phùng Hoan vào bàn với Mạnh Thường Quân gấp gấp trở về huyện Triết. Mạnh Thường Quân nghe lời, nửa đêm thành lĩnh lừa xe ngựa chạy mau về huyện Triết, tới địa giới chính vừa nửa ngày, dân huyện biết nghe Mạnh Thường Quân về, già trẻ trai gái đổ ra hết để đón xe Mạnh Thường Quân, xúm nhau trước ngựa và hô lớn lên rằng: Cha huyện ta đã về, hai bên xe dân bọc có hàng mấy vạn.

Mạnh Thường Quân ngó lại nói với Phùng Hoan rằng: Ngày nay tôi mới biết cái lợi mà tiên sinh mua nghia hữu hiệu lớn như thế.

Vua Tề nghe việc ấy, sợ Mạnh Thường Quân quá đắc nhân tâm mà e có ngày làm phản chẳng, lập tức mời Mạnh Thường Quân trở về nước, phục vị thủ tướng như xưa, lại nghiêm trách những bọn lúc xưa dèm Mạnh.

Chúng ta thử xem việc ấy, mới biết *Tổn thượng ích hạ* mà *lợi thiệp đại xuyên* chẳng phải là lời nói suông đâu.

Ích động nhi tổn, nhật tấn vô cương.

Ở vào thì Ích mà làm công việc ích, tất phải động như Chấn, tính thuận như Tổn, hễ động làm việc gì, tất thuận với đạo lý, thuận với thời thế thời những công việc ích ngày càng tiến lên mãi mà không chừng mực.

Thiên thí địa sanh, kì ích vô phương.

Bây giờ lại nói đạo ích cho được thiệt rộng, ích trong thiên hạ có gì lớn hơn công trời đất, vì rằng trời lấy khí dương làm ích cho đất cũng là bớt trên làm ích cho dưới, đất lại nhờ ơn trời mà sinh dục được vạn vật, vạn vật lại nhờ phần ích đó rộng lớn mệnh mông, không thể hạn định được phương hướng nào. *Vô phương*, nghĩa là không có hạn lượng, cũng như chữ vô cương, chỉ là hình dung ý quang đại.

Phàm ích chi đạo, dữ thì giai hành.

Đây lại nói tóm hết nghĩa quẻ Ích, hễ những đạo làm được cho ích, thiên địa cũng vậy, thánh nhân cũng vậy, vẫn không thì nào mà không làm việc ích, nhưng mà cái phương pháp làm cho nên ích, cái đường lối lên cho tới ích, cũng phải rập với thì mà cặp nhau đi làm đúng với thì tức là ích làm trái với thì tức là vô ích. Tỉ như: đương mùa cây cấy mà bảo dân đi làm đường, đương mùa bão lụt mà bảo dân đi

đào sông, đương hồi tật dịch mà cấp đồ ăn uống cho dân, dân đương lúc đói khổ mà cưỡng bách giáo dục cho dân, há phải không làm ích đâu, nhưng vì trái với thì thời chẳng những đã vô ích mà lại tổn nữa kia.

PHỤ CHÚ: Ở vào thì Tồn là tổn hạ ích thượng, ở vào thì Ích là tổn thượng ích hạ, nhưng mà Soán Truyện thầy có câu: *Dữ thì giai hành*, chữ thì ở hai quẻ rất có thú vị.

Lí vẫn nhất định mà thì không nhất định. Thì có thường, có biến mà đạo lí nhân đó mà có kinh, có quyền. Tồn hạ vẫn không phải là hay, nhưng gặp khi quyền biến cũng phải tùy thì mà tồn hạ. Tỉ như trong nước gặp lúc binh trận, mộ của dân giúp cho chính phủ, chẳng phải là tồn hạ hay sao, nhưng chẳng qua tạm thì mà thôi. Vì thì đáng tồn mà tồn là thuộc về nghĩa quyền biến.

Còn như thì đáng ích mà ích thời tồn thượng ích hạ, chính là đạo *kinh thường*, dầu thì nào cũng phải như thế. Thánh nhân sợ ta không hiểu nghĩa ấy, vậy nên trong hai quẻ, chung có một chữ thì.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Phong Lôi Ích, quân tử dĩ kiến thiện tắc thiên, hữu quá tắc cải.

象曰：風雨益，君子以見善則遷，有過則改。

Phong, lôi hợp nhau lại mà giúp thêm thế lực cho nhau, ấy là tượng quẻ Ích, quân tử xem ở tượng ấy mà cầu việc ích ở nơi tu thân. Hễ mình thấy được việc lành mà mình chưa làm tới thời phải gấp gấp xê xích cho tới nơi chốn lành. Hễ mình biết được mình có những điều gì làm lỗi, phải gấp gấp sửa đổi ngay, hai câu ấy, nói tắt thời chỉ có bốn chữ: Dời mình vào sự lành là *thiên thiện*; chữa đổi sự làm lỗi là *cải quá*.

Thiên thiện, *cải quá* là việc ích to lớn nhất trong thân mà tinh thần lại ở một chữ *tắc*, chữ *tắc* có hàm ý nhanh chóng và quả quyết, nhưng cải quá lại khó hơn thiên thiện. Thiên thiện, tỉ dụ như: Việc gì mình làm chưa được thiệt khéo, thấy người ta khéo hơn, mình lo nhích lên cho khéo bằng người; cải quá, tỉ dụ như: Mình có cái vết đen bây giờ mình cố mài đánh cho hóa trắng, nên công phu cải quá tất phải hết sức dũng cảm, mới làm được xong.

PHỤ CHÚ: Thánh nhân làm Dịch cốt khiến cho chúng ta đúc nên nhân cách, mà muốn đúc nên nhân cách thời chỉ xem Tượng Truyện ở hai quẻ Tồn, Ích là công việc hoàn toàn rồi. Trùng phần, trất dục là công phu tồn lớn nhất trong mình, Thiên thiện cải quá là công phu ích lớn nhất trong mình, chúng ta nếu làm được công phu ấy thời nhân cách đã thập phần cao thượng, suy rộng ra mà làm việc quốc gia xã hội chắc cũng đúng với đạo Tồn, Ích, nhưng chỉ tám chữ mà công phu thiệt khó hoàn toàn, ai học Dịch xin thể nhận cho kĩ.

HÀO TỬ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: *Lị dụng vi đại tác, nguyên cát, vô cữu.*

初九：利用為大作，元吉，無咎。

Sơ Cửu có đức dương cương, lại làm chủ cho Nội Quái là có thể chấn động được. Vả lại, ở vào thì Ích, ở trên có bạn chính ứng với mình là Lục Tứ, Tứ ở ngôi tôn lại sẵn lòng làm ích cho Sơ, như thế là một người có tài lại gặp thì, gặp chủ, tuy nhiên địa vị còn thấp, không thể tự mình hữu vi được.

Nhưng người trên đã tin dụng mình mà ích với mình, há lẽ ngồi không mà chẳng làm việc báo hiếu rư, tất nhiên phải hết sức đem tài dương cương của mình chia vai với Tứ mà làm việc đại ích cho thiên hạ, nhưng hiềm Sơ là người ở dưới mà đỡ lấy gánh quá to, e có lúc đổ bể chẳng, nên lại cần phải có đỡm đại, tâm tiểu, hạnh phương trí viên, thủ đoạn cho thiệt khôn khéo, kế hoạch cho được hoàn toàn, những việc mình sở vì cầu cho được hoàn thiện, nguyên cát, tất như thế, mới được vô cữu. Chữ *nguyên cát* đây không phải nói bằng kết quả, chỉ có nghĩa là làm cho được tốt lành. Thế thời *nguyên cát* chỉ là tạo nhân mà *vô cữu* mới là kết quả.

Tượng viết: Nguyên cát, vô cữu, hạ bất hậu sự dã.

象曰：元吉無咎，下不厚事也。

Nguyên cát, vô cữu, nghĩa là làm cho được rất phải mới khỏi tội lỗi. Hào từ như thế là răn cho Sơ Cửu, bởi vì Sơ Cửu là địa vị còn ở dưới thấp, không nên gánh lấy những việc nặng lớn vậy.

Hậu nghĩa là to lớn nặng nề làm kẻ dưới mà dám gánh việc to, nếu không nguyên cát thời làm sao được vô cữu.

2. Lục Nhị: *Hoặc ích chi thập bằng chi quy, phát khắc vi, vĩnh trình cát, vương dụng hưởng vu đế, cát.*

六二：或益之十朋之龜，弗克違，永貞，吉，王用亨于帝，吉。

Lục Nhị âm nhu xử vào vị trung chính, bản thể lại nhu thuận; trung chính mà lại nhu thuận, nhân cách như thế, ở vào thì Ích hạ, chắc người trên ích cho rất nhiều, e có người đem cái ích thiệt to mà trao cho mình mà mình không thể từ chối được, được ích to lớn như thế vẫn không gì là xấu, nhưng còn sợ Lục Nhị âm nhu hoặc vì quá mềm mà có lúc thay đổi, nếu đổi đức trung chính thời còn ai làm ích cho nên lại răn cho rằng: Phải thường lâu dài trình độ, giữ chặt đức trung chính thời mới được cát.

Nhị mà quả nhiên được vĩnh trình thời đem lòng thành kính trung trực mà cầu ích với trời, chắc trời cũng vui giúp cho, hưởng gì người nữa rư? Nên lại thiết lời giả phỏng mà nói rằng: *Vương dụng hưởng vu đế, cát*, nghĩa là: Giả như Nhị mà làm đến vương thời đức trung chính đó dùng lên tế thần, Thượng đế, thần cũng hưởng cho mà được phúc cát.

Thích tóm lại, *hoặc ích chi, thập bằng chi quy, phát khắc vi* cũng in như Lục Ngũ quẻ Tồn. Xem nghĩa trên kia thích đã đủ hiểu. *Vĩnh trình, cát* là lời cảnh giới, *nhị vương dụng hưởng vu đế, cát* là lời giả thiết, ý như nói rằng: Có đức trung chính mà lại vĩnh trình thời chẳng những người ích cho mà trời cũng làm ích cho nữa vậy.

Tượng viết: Hoặc ích chi, tự ngoại lai dã.

象曰：或益之，自外來也。

Tư cách một người đã trung chính, lại vĩnh trình, như hào Lục Nhị tất nhiên người ích cho rất nhiều, bao nhiêu việc ích rất là tự ngoài đưa đến cho mình, nên nói *hoặc ích chi, tự ngoại lai dã*. Chữ Hoặc là có ý nói không nhất định người nào. Ngoại là chỉ ở Ngoại Quái, người ở phía trên.

3. Lục Tam: *Ích chi, dụng hung sự, vô cữu, hữu phu trung hành, cáo công dụng圭.*

六三：益之，用凶事，無咎，有孚，中行，告公用圭。

Hào này bản chất đã âm nhu mà lại bất trung, bất chính, nhân cách như thế, vẫn không đáng được ích, nhưng vì ở về thì Ích, nhờ hoàn cảnh đó làm lợi ích cho Tam, mà Tam cũng đương được một phần thụ ích. Theo về bản chất của Tam nên ích cho Tam một cách lấy họa làm phúc, gieo thân vào vòng hoạn nạn, thử sắt lấy than, thử vàng lấy đá, khiến cho anh đổi lòng sửa nét, thành ra một người có giá trị trong đời, như thế, gọi bằng *ích chi, dụng hung sự; dụng hung sự* nghĩa là dùng những việc răn đe trừng trị. Dùng những việc răn đe trừng trị, mà làm ích cho Tam, Tam cũng nhờ được những việc làm ích cho mình nên Tam động tâm nhẫn tính, tăng ích những việc sở bất năng, mà không đến tội lỗi.

Tuy nhiên, bản chất Tam nguyên không được tốt, nếu miễn cưỡng vì thiện, chỉ yếm sức ở mặt ngoài thời cũng không ra gì, nên Hào từ răn rằng: Tam đã nhờ được hung sự mà làm ích cho mình rồi thời Tam phải hết sức chân thành, cực đoan tu tính làm sao cho đúng với đạo trung. Nếu đi suốt đường lối ấy, kết quả tất lòng thành tín thông đạt đến người bậc trên mình mà mình thụ ích hoài hoài.

Câu này giả thiết bằng một việc dùng ngọc khuê cáo với vương công, khuê là một thứ ngọc trắng mà trong. *Cáo công dụng khuê* là ý thông đạt lòng thành lên bậc trên, vì ở vào thì Ích là thể tổn thượng ích hạ, nếu Tam đã *hữu phu, trung hành*, tất nhiên được lòng người trên mà người trên vui lòng làm ích cho, cũng ví như dùng ngọc khuê cáo với công mà công vui lòng nhận vậy.

Tượng viết: Ích chi, dụng hung sự, cố hữu chi dã.

象曰：益之，用凶事，固有之也。

Ích dụng hung sự là cốt muốn cho Tam thể lấy tấm lòng kẻ ích cho mình mà giữ lấy lòng trung chính cho bền vững. Hai chữ cố hữu có ý ngầm bốn chữ *hữu phu trung hành*.

Rằng: *Hữu phu* thời là thiệt lòng không dối.

Rằng: *Trung hành* thời cân kéo chuông chính không chệch lệch đồ bề, như thế, mới là cố hữu chi.

PHỤ CHÚ: Năm chữ *ích chi, dụng hung sự*, đầu mới đọc qua thiệt là khó hiểu, hung sự là việc xấu, có sao lại nói ích chi? Chúng ta nghĩ cho thiệt kỹ, mới biết là rất hay.

Nguyên lai, tính người ai cũng có thể làm việc lành làm được việc lành tất nhiên được phúc, được phúc tất nhiên là thụ ích, nhưng khí chất người ta có *trí, ngu, minh, ám* khác nhau thời cách làm ích cho người có khác nhau. Nếu gặp lấy người ngu ám như Lục Tam mà lại làm ích cho những việc bình thường, thuận thảo, chắc nó lại kiêu dâm thủ họa, chẳng phải là yêu nhau mà lại bằng mười phụ nhau hay sao? Vậy nên, muốn làm ích cho nó, tất phải dụng hung sự, hung sự là những việc khôn khó gay go.

Tục ngữ ta có câu: "Thương con cho đòn". Lại người xưa có câu: "Thuốc độc đắng miệng", nhưng lợi ở thời bệnh. Dịch đến Hào từ này lại nhớ đến lời thầy Mạnh và thầy Trương. Thầy Mạnh nói rằng: Trời toan trao sự nghiệp lớn cho người nào, tất trước làm khổ một tâm chí, đau mỗi xương gân, đói rét thân thể; nó toan làm việc gì thời bắt buộc cho trái lòng nó là cố khiến cho phát động những lòng lành, nín nhịn những tính xấu, mà những việc nó không hay làm được càng ngày càng tăng ích lên.

Cố thiên tương giáng đại nhậm u thị nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ thân thể, ngã kỳ thể phu, không phạt kỳ thân, hành phạt loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhẫn tính, tăng ích kỳ sở bất năng.

故天將降大任於是人也，必先苦其心志，勞其筋骨，餓其體膚，空乏其身，行拂亂其所為；所以動心忍性，曾益其所不能

Động tâm nghĩa là cảm động được lương tâm. *Nhẫn tính* nghĩa là nín nhịn tính xấu.

Thầy Trương có nói: Nghèo hèn khôn khổ, trải bao những cảnh gay go, chính là trời báu quý mảy, rèn luyện mảy làm cho mảy nên tư cách một con người.

Hai chữ ngọc thành đồ chính là *ích chí bản tiện ưu thích*, tức là hung sự, lấy ưu thích bản tiện để ngọc thành cho mây, tức là *ích chí, dụng hung sự*, tham hợp với câu nói thầy Mạnh. *Giáng đại nhậm* là việc ích rất lớn mà trước phải bắt cho khôn tâm hành lự, chẳng phải dụng hung sự hay sao? Nghĩa hào Lục Tam này chớ đọc qua mà bảo là khó hiểu.

4. Lục Tứ: Trung hành, cáo công tòng, lệ dụng vi y thiên quốc.

六四: 中行, 告公從, 利用為依, 遷國.

Hào này ở về thì Ích mà lại ở quẻ trên, chính là trách nhậm phải ích cho dưới. Vả lại, địa vị mình, tuy không phải nguyên thủ của một nước nhưng thân cận với nguyên thủ thời trách nhậm lại càng nặng hung, mà hiềm vì Tứ âm nhu lại kém đức trung nên Hào từ mới dạy cho rằng: Địa vị Tứ đã quá cao, trách nhậm Tứ lại quá nặng, thời bao nhiêu việc ích hạ thì ích, chẳng Tứ ghé vai mà ai nữa.

Tứ phải hết sức sắp đặt sửa sang làm những việc gì tất phải hợp với trung đạo, giữa bản thân Tứ đã hoàn toàn được chữ trung thời chẳng những người dưới tin mà người trên cũng tín nhậm, cáo với vương công mà vương công cũng tin theo.

Tuy ở về thì ích hạ cần phải làm ích cho nước, vẫn chẳng phải dung dị đâu, nhưng cứ theo một lối trung hành, dầu việc lớn lao như việc dời quốc đô cũng có thể lệ dụng đạo trung của Tứ làm một tay nương tựa mà cất nổi việc ấy.

Thiên quốc nghĩa là dời quốc đô từ xứ này qua xứ khác. Như sử ta, vua Lê Thái Tổ, nghe lời Lê Chích mà thiên đô vào Nghệ An, Trần Đế gặp nạn Mông Cổ mà thiên đô vào Thanh Hóa.

Lệ dụng vi y thiên quốc ý nói việc Dầu to lớn như thế cũng làm nổi, thời việc nhỏ không cần phải nói, ý Kinh không phải hạn định một việc thiên quốc mà thôi đâu.

Tượng viết: Cáo công tòng, dĩ ích chí dã.

象曰: 告公從, 以益志也.

Dem tâm sự cáo với công mà công nghe theo là vì tâm chí mình chỉ cốt làm lợi ích cho thiên hạ mà thôi. *Ích chí* phải cắt nghĩa ngược, nghĩa là chí mình chỉ ở nơi làm ích cho thiên hạ.

5. Cửu Ngũ: Hữu phu, huệ tâm, vật vấn, nguyên cát hữu phu, huệ ngã đức.

九五: 有孚, 惠心, 勿問, 元吉, 有孚, 惠我德.

Cửu Ngũ có tài dương cương, có đức trung chính mà địa vị sơ xử lại là quốc trưởng, địa vị ấy mà người tài đức ấy ở vào thời lòng sốt sắng làm lợi ích cho người, thiết là xuất ở chí thành mà không giả dối nên nói *hữu phu, huệ tâm*.

Hữu phu, huệ tâm nghĩa là có lòng chí thành làm ơn đức. *Phu* là chí thành; *huệ* là ơn đức. *Ngũ* đã có lòng phu huệ, thành tắc trừ, trừ tắc minh, chắc là một người rất lành, chẳng cần hỏi cũng biết là nguyên cát. Tòng lai, lẽ trong thiên hạ, tự mình lấy chí thành cảm động người, tất nhiên người cũng lấy chí thành thân yêu mình. Lúc bây giờ trong thiên hạ ai cũng tin ngưỡng vào đức Ngũ làm ơn cho mình.

Hai chữ *phu huệ* trên là chỉ vào bản thân Ngũ, hai chữ *phu huệ* dưới là chỉ vào những hạng yêu mến Ngũ; chữ *ngã* là chỉ vào những người nhờ Ngũ làm ích cho; chữ huệ trên, chữ huệ dưới chiếu ứng với nhau.

Huệ tâm là tâm của bản thân Ngũ; *huệ ngã đức* là đức của Ngũ làm ơn cho các hạng người, chữ *hữu phu* thời nói chung cả hai bên xuất ở chí thành. Nói về phần Ngũ thời là không giả dối, nói về bên

người thụ ích thời là không nghi ngờ.

Tượng viết: Hữu phu, huệ tâm, vật vấn chi hĩ, huệ ngã đức, đại đắc chí dã.

象曰：有孚，惠心，勿問之矣。惠我德，大得志也。

Lòng thành huệ ích cho người mà đã xuất ở chí thành thời còn gì phải nghi vấn nữa.

Huệ ngã đức là đức mình làm ơn cho mọi người mà người tín ngưỡng, như thế là ý chí của Ngũ được thỏa thích lắm vậy. Câu *huệ ngã đức* vẫn hứng đỡ câu trên nên không cần thêm chữ hữu phu. Giả sử, huệ ngã đức mà không phải hữu phu thời lấy gì đại đắc chí được. Hễ đọc Kinh văn nên hiểu ý ấy.

PHỤ CHÚ: Câu *đại đắc chí* ở Thượng Cửu quẻ Tồn với Cửu Ngũ quẻ Ích văn tuy đồng nhau mà ý nghĩa khác nhau. Thượng Cửu quẻ Tồn sở dĩ đắc chí là vì ở thì Tồn mà được việc làm ích hạ nên quân tử cho là đắc chí vậy. Cửu Ngũ quẻ Ích sở dĩ đắc chí là vì ở thì Ích mà được làm ích cho tất cả loài người nên quân tử càng đắc chí lắm. Người xưa có nói rằng: Chí của người đời có ba hạng: một là chí ở phú quý là hạng thấp nhất, cũng gọi bằng hạ lưu; hai là chí ở công danh là bậc cao hơn, cũng gọi bằng trung cửu. Duy một hạng chí ở đạo đức mới là người cao tốt mực, mới gọi bằng thượng cửu. Nhưng mà đạo đức cực điểm, tất phải phù trì tất cả loài người, che chở hết cả đồng bào, như thế thời chí đạo đức của mình, mới thập phần như nguyện. Tâm sự hào Thượng quẻ Tồn và hào Ngũ quẻ Ích thấy như thế, vậy nên Tượng Truyện chung một câu: *Đại đắc chí dã*.

6. Thượng Cửu: Mạc ích chi hoặc kích chi, lập tâm vật hằng, hung.

上九：莫益之，或擊之，立新勿恆，凶。

Hào này có tính dương cương mà ở hào cuối cùng quẻ Ích là ích đến cùng cực nên lòng tham cầu ích càng không mực không chừng.

Đức Khổng có câu: Người mà cứ nhè vào đường lợi mà đi thời tất nhiên người oán.

Thầy Mạnh cũng có nói: Nếu cứ mục đích ở làm lợi mà không nghĩ đến nghĩa thời không cướp hãm không chán. Tính cương như Thượng Cửu mà lại tham ích quá chừng, tất nhiên ai cũng ghét, còn ai chịu làm ích cho mình, chẳng những không ai làm ích cho mà thôi, e lại có kẻ choảng cho Thượng nữa. Vì sao nên thế? Bởi người ở đời quý nhất là hằng tâm, bây giờ thượng lập tâm đã bất hằng, tất mang lấy xấu (*Hằng tâm* nghĩa là người có lòng thường tốt luôn luôn).

Hào từ này, Hệ tử thích nghĩa rất kỹ mà ý tứ rất bao la, xin biên dịch dưới đây:

Hệ tử nói rằng: Quân tử trong đời, đối phó với hoàn cảnh, chỉ cần thiết có ba điều: Một là cách hành động; hai là lời nói phô; ba là lời yêu cầu.

Ba điều đó vẫn chung một mục đích, nhưng muốn cho mục đích tới nơi, tất trước phải có chương trình, phương châm. Chương trình và phương châm thời như thế nào, tất phải như ba câu sau này:

Làm sao cho thân mình được an ổn mà sau mới hành động, Làm sao cho lòng mình được thanh tịnh yên tĩnh mà sau mới nói phô. Làm sao cho giao tình được cố kết chắc chắn mà sau mới yêu cầu.

An kỳ thân nhi hậu động, dị kỳ tâm nhi hậu ngữ, định kỳ giao nhi hậu cầu.

安其身而後動，易其心而後語，定其交而後求。

Quân tử vì tu tập ba điều ấy nên được hoàn toàn. Nếu thân mình còn xử vào cảnh nguy hiểm mà vội hành động, tất nhiên dân không tin theo. Nếu trong lòng mình còn nấp cái cơ sợ hãi mà đã vội nói phô thời tất nhiên dân không hưởng ứng, không có giây dao động kết cho thân mật mà đã vội yêu cầu thời tất nhiên dân không bên vực. Đã không ai biểu đồng tình với mình thời những kẻ làm hại mình tới

ngay.

Thân chẳng an mà động, ấy là táo động, tâm chẳng dị mà ngữ, ấy là vọng ngữ, giao chẳng định mà cầu, ấy là si cầu; đủ cả *táo*, *vọng*, *si* chính là hạng người vô hăng tâm, còn có ai thương tới mình đâu, nên Dịch nói rằng: *Mạc ích chi, hoặc kích chi, lập tâm vật hằng, hung*. Chữ nguy phản đối với chữ an, chữ cụ phản đối với chữ dị, chữ vô giao phản đối với chữ định. Trong ba câu ấy rất khó hiểu là câu: *Dị kì tâm, nhi hậu ngữ*. Ngữ là có ý như giảng diễn khuyên dạy, cốt tác dụng bằng khẩu thiệt, có sao thánh nhân bảo cho *dị kì tâm*. Chữ *dị* là có ý bằng phản hòa dị.

Bởi vì lấy ngôn ngữ cảm nhân là việc đã rất thiện cận. Vậy nên ở khi trước chưa nói phô tất phải chứa sẵn một tấm lòng hòa bình thản dị, khiến cho người ta tin mình ở trước khi nói. Trái lại, trong tâm mình còn nấp một cái cơ nguy hiểm, hoặc hờ một cái mũi khuynh trắc, thời trước khi nói mà dân đã hoài nghi rồi, còn lấy gì cảm động được dân nữa rư?

Xem câu: *Cụ dĩ ngữ tắc dân bất ứng* thời càng hiểu lắm.

Tượng viết: *Mạc ích chi, thiên từ dã, hoặc kích chi, tự ngoại lai dã.*

象曰：莫益之，偏辭也，或擊之，自外來也。

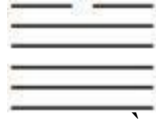
Đạo lí là cốt ở chí công, không thể thiên về phía nào, mũi lị là của chung cả công chúng, không thể thiên về một phe nào, nếu không tấm lòng công ích mà chỉ thiên về lị kỉ thời những lời lẽ nhả ra rất là thiên từ (*Thiên*: méch; *từ*: lời lẽ). Lời lẽ mà chỉ ra méch về phía mình thời tất nhiên người ghét mà ai chịu làm ích cho, vả lại, những người ở ngoài còn xúm nhau lại đánh nữa kia.

PHỤ CHÚ: Quẻ Tồn và quẻ Ích, chỉ theo về nghĩa tên quẻ thời Tồn là xấu mà Ích là tốt, nhưng Hào từ Thượng Cửu quẻ Tồn rất tốt, Hào từ Thượng Cửu quẻ Ích lại rất xấu, chúng ta xem tới đó thời biết được Dịch đạo là biến hóa vô cùng, ở vào thì tồn hạ ích thượng mà đến hào Thượng Cửu là tồn chi cực thời quay lại lấy tự tồn ích hạ làm tốt nên nói rằng *phát tồn ích chi*, đó là biết tồn đã cực mà quay buồm chiều gió nên được cát lị.

Ở vào thì tồn thượng ích hạ nhưng đến hào Thượng Cửu thời lại lấy việc cầu ích làm xấu, bởi vì thì Ích đã cực, há lẽ cứ cầu ích hoài, vì Thượng Cửu không biết thì nghĩa ấy mà cứ gạn nước chẳng trừ cợn. Vậy nên mặc lấy hung.

Mới biết rằng: Tồn cùng thời biến, phải chịu tồn mình mà rước lấy ích; ích cùng thời biến, chớ nên quá cầu ích mà mang lấy Tồn. *Kinh Thư* có câu: *Mãn chiêu tồn, khiêm thụ ích*, nghĩa là, tràn đầy tất nhiên bị đổ mà mang lấy tồn. Khiêm hư thời nhiều người giúp mà thụ được ích. Xem gương ở hai hào Thượng Cửu quẻ Tồn, quẻ Ích sẽ biết đạo lí ấy rất đúng.

43. QUẺ TRẠCH THIÊN QUẢI

Đoái trên; Kiên dưới

Quẻ này là quẻ Trạch Thiên Quải. Càn hạ cũng là Nội Càn, Đoài thượng cũng là Ngoại Đoài. Đoài trạch, Càn thiên, nên tên quẻ đọc bằng Trạch Thiên Quải.

TỰ QUẢI

Tự quái: Ích chi bất dĩ, tất quyết, cố thụ chi dĩ Quải, Quải giả quyết dã.

序卦: 益之不已, 必决, 故受之以夬, 夬者决也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Ích tiếp lấy quẻ Quải là vì có sao?

Trên đây là quẻ Ích, ích đã đến lúc cực, tất nhiên tràn đầy, đầy tất phải nứt vỡ nên sau quẻ Ích, tiếp lấy quẻ Quải.

Chữ Quải có hai nghĩa: Một nghĩa, Quải là quyết liệt, cũng có ý là rách vỡ; lại một nghĩa, Quải là hội quyết, có ý là nể toác.

Theo về tượng quẻ, Càn là trời, Đoài là nước chằm, nước chằm lên cao tới trời, tất nhiên nứt vỡ khắp nơi.

Lại theo về thể quẻ, năm dương ở dưới, một âm ở trên, năm dương hòa nhau, dùng thủ đoạn cương quyết mà trừ khử một âm, tượng là một bầy quân tử, quyết khử một đứa tiểu nhân, gồm hai nghĩa ấy mà đặt tên bằng quẻ Quải.

SOÁN TỪ

Quải, dương vu vương đình, phu hiệu hữu lệ, cáo tư ấp, bất lệ tức nhưng, lệ hữu du vãng.

夬, 揚于王庭, 孚號有厲. 告自邑, 不利即戎, 利有欽往.

Chữ Quải đây, nghĩa là cương quyết.

Quẻ này là quẻ dương thịnh âm suy, quân tử thịnh, tiểu nhân suy, vẫn là thì rất tốt, nhưng vì nhất âm ở hào Thượng, chính là đảng tiểu nhân còn chưa trừ hết, quân tử ở lúc bây giờ nghĩ cách trừ ác, phải trừ cho tận gốc thời đối với tội tiểu nhân nên tuyên tội ác chúng nó ra trước mặt công chúng, lấy một cách chí thành mà phát hiệu lệnh. *Dương* nghĩa là tuyên bố minh bạch. *Vương đình* tức là công triều, một chốn hội họp công chúng. *Dương vu vương đình* là thanh minh tội ác nó để trừng trị nó. *Hiệu* là lời xuất mệnh lệnh. *Phu hiệu* nghĩa là lấy thành tín phát mệnh lệnh; đó là những cách dự bị mà trừ cho hết những món tiểu nhân.

Tuy nhiên, sự lí trong thiên hạ, rất vô thường là cơ họa phúc, rất bất trắc là mưu tiểu nhân nên Soán từ lại răn cho rằng: Phe quân tử tuy thịnh, nhưng chớ nên kiêu, phe tiểu nhân tuy suy, nhưng chớ nên khinh nó; phe quân tử tất phải thường thường có lòng lo sợ mà tính một cách vạn toàn. Vậy nên Quái từ nói rằng: *Hữu lệ*, nghĩa là có ý nguy cụ, cốt mong cho quân tử thường phòng bị tiểu nhân. Tòng lai, trị lũ tiểu nhân in như đánh một toán giặc, toan khỏi thế công với nó trước phải lo giữ thế thủ giữa mình nên lại có lời răn: *Cáo tự áp, bất li tức nhưng*, nghĩa là trước lo tự trị trong mình cho hoàn thiện mà lại không nên chuyên dùng võ lực. *Tự áp* nghĩa là áp riêng của mình, dạy cho áp riêng mình là trước lo tự trị khiến cho tiểu nhân không chồn gián khích mà lọt vào. *Tức nhưng* nghĩa là chuyên dùng võ lực. *Bất li tức nhưng* là muốn tiểu nhân an lòng quy phục; cũng như câu trong *Binh Thư*: Giặc đã cùng khốn thời chớ nên đuổi dài.

Mấy câu dạy như trên là dạy cho một cách hiệu thì phòng bị. Nhưng mà tà đảng chưa hết, tiền đồ còn dài thời những việc tấn hành về tương lai càng nên làm sao cho sự nghiệp của quân tử mỗi ngày mỗi tấn tới.

PHỤ CHÚ: Năm dương khử một âm, năm quân tử khử một tiểu nhân, đáng lẽ là rất dễ mà Quái từ lại có ý rất gay go. Ở trên, quẻ *Bác*, năm tiểu nhân khử một quân tử, thánh nhân đã hết sức lo cho quân tử. Bây giờ quẻ *Quái*, năm quân tử khử một tiểu nhân mà thánh nhân lại răn đe cho quân tử, ý tứ Dịch thâm thúy biết đến chừng nào!

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Quái, quyết dã, cương quyết nhu dã, kiện nhi duyệt, quyết nhi hòa. Dương vu vương đình, nhu thừa ngũ cương dã. Phu hiệu hữu lệ, kì nguy nãi quang dã. Cáo tự áp, bất li tức nhưng, sở thượng nãi cùng dã. Li hữu du vãng, cương trường nãi chung dã.

彖曰：夬決也，剛決柔也；健而說，決而和。揚于王庭，柔承五剛也。孚號有厲，其危乃光也。告自邑不利即戎，所尚乃窮也。利有攸往，剛長乃終也。

Soán viết: Quái quyết dã, cương quyết nhu dã, kiện nhi duyệt, quyết nhi hòa.

Quái, nghĩa là quyết. Đường dê vừa mà nước tràn ra, ta thường nói rằng: Dê quyết, chính là nghĩa đây. Quẻ này năm hào cương quyết một hào nhu, nên nói rằng: Quái. Theo như thể quẻ, Nội Càn là kiện, Ngoại Đoài là duyệt; thời biết được đạo Quái không phải quá ở cương. Vẫn cương kiện, nhưng mà êm đềm, vẫn quả quyết, nhưng mà hòa thuận.

Dương vu vương đình, nhu thừa ngũ cương dã.

Sở dĩ phải tuyên bố tội tiểu nhân ở nơi vương đình là vì rằng một nhu mà cười trên năm cương, thiệt quá nghịch lí, tội tiểu nhân như thế phải tuyên bố cho chúng nhân biết mới xong.

Phu hiệu hữu lệ, kì nguy nãi quang dã.

Sở dĩ phu hiệu hữu lệ, vì rằng phe quân tử phải để lòng phòng bị nguy cụ thời đạo mình mới quang đại được vậy.

Cáo tự áp, bất li tức nhưng, sở thượng nãi cùng dã.

Vì sao mà lại chỉ cáo tự ấp, không nên chuyên thượng uy vũ? Vì rằng phương pháp trị tiểu nhân không phải chuyên thượng một mặt uy vũ mà trị được. Nếu chuyên thượng uy vũ e có lúc cùng vậy. Chữ *sở* là đại danh từ là hứng lấy chữ *tức* nhưng.

Lị hữu du vãng, cương trường nãi chung dã.

Dương đã thịnh trường đến năm hào, âm chỉ còn một hào thời phe quân tử gấp lo tấn hành cho riết, bao giờ toàn một nước thấy là quân tử, cũng in như một hào âm biến hóa ra Thuần Càn, mới là dương cương thịnh trường đạt cực điểm. Chữ *chung* như nghĩa chữ hoàn thành.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Trạch thượng thiên, Quải. Quân tử dĩ thí lộc cập hạ, cư đức tắc kị.

象曰：澤上於天，夬。君子以施祿及下，居德則忌。

Nước chầm mà lên đến tột trời là tượng quẻ Quải. Nước đã lên tột cao, thế tất hội quyết khắp mỗi nơi, quân tử xem tượng ấy mà lo phòng bị đến lúc hội quyết, sợ tài tụ mà đến nổi dân tán nên bố thí các thức lợi lộc cho vạn dân. Sợ quên sự đề phòng mà gây ra sự hậu hoạn nên an xử vào nền đạo đức mà lại trong lòng thường kiêng kị.

Cư đức nghĩa là lấy đạo đức làm chốn an ở, cũng như nghĩa *cư nhân* 居仁 ở sách *Mạnh Tử*, chữ *tắc* đây như nghĩa chữ *nhi*; chữ *kị* đây cũng như nghĩa chữ *kị dạn* 忌憚 ở sách *Trung Dung*, nghĩa là kiêng sợ. Yên ở bằng đạo đức mà trong lòng kiêng sợ, như thế thời tránh khỏi họa hội quyết.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Tráng vu tiền chỉ, vãng bất thắng vi cữu.

初九：壯于前趾，往不勝，為咎。

Chỉ là ngón chân; *tiền chỉ* là ngón chân bước lên trước.

Hào này ở dưới hết quẻ Quải, vì tính dương hăng tấn nên thủ tượng bằng tiền chỉ.

Tráng vu tiền chỉ nghĩa là hăng mạnh ở tiến hành, ở về thì Quải mà hăng lên theo bạn quân dương để đánh nhất âm, cũng là bản phận mình đáng làm, nhưng mà địa vị còn ở dưới thấp mà tính chất lại quá hăng nên thánh nhân răn cho rằng: Sơ vị thấp sức hèn mà cố tiến lên, sợ không cất nổi gánh là tội lỗi đó.

PHỤ CHÚ: *Vãng bất thắng* là vì theo địa vị Sơ mà nói, địa vị ti thấp mà muốn làm công việc quá to nên thánh nhân phải răn cho như thế. Nếu theo về toàn thể quẻ thời năm dương đánh một âm, có lẽ gì mà bất thắng, sở dĩ bất thắng là lỗi chỉ chuyên trách ở Sơ. Thế thời Sơ nên đường nào? Tất nên nuôi sức chờ thì, xem gương tứ dương ở trên, nhắm cơ hội đã tất thắng thời ta tấn lên, chắc được vô cữu.

Tượng viết: Bất thắng nhi vãng, cữu dã.

象曰：不勝而往，咎也。

Sức mình chưa chắc thắng mà cứ tiên, lên, tất nhiên có tội lỗi vậy.

PHỤ CHÚ: *Binh Thư* có câu rằng: Hễ cách cầm quân đánh giặc, tính toán cách đánh được trước khi ra đi, như thế thì chắc được; ra đi ở trước khi tính cách được, như thế thì chắc phải thua 勝在往先者, 勝. 往在勝先者, 敗.

Tức như sử nước ta, ở triều Tây Sơn, vua Quang Trung nghe giặc Mãn Thanh vào Hà Nội, ngài sắp sẵn kế hoạch trước, khiến người mang biểu ra cầu hàng với Mãn Thanh, để cho giặc sinh lòng kiêu, rồi liền chia năm đạo quân xuất kì bất ý, trực bức Long Thành, đuổi sạch mười lăm vạn quân Mãn Thanh, đó là thắng tại vãng tiên giả thắng.

Lại như nước Xiêm La, đương lúc vua Gia Long cầu viện, vội vàng khinh địch, kéo hơn mười lăm vạn binh xuống tận đất Cao Man, toan cướp Nam Kỳ, chẳng dè bị vua Quang Trung kéo qua từ Bắc Thành vào thẳng Nam Kỳ, đánh truyệt lên Cao Man, chỉ một trận mà quân Xiêm đổ như lá rụng, đó là vãng tại thắng tiên giả phụ.

Huống hồ *bất thắng nhi vãng*, còn làm gì được nên việc ru? Trên Hào từ chỉ nói vãng bất thắng là trách lỗi ở sau lúc vãng.

Tượng Truyện nói đảo lại, *bất thắng nhi vãng* là khuyên cho phải tính toán ở trước khi vãng. Nếu chưa nghĩ đến bất thắng mà vội vàng thì làm gì thắng được. Đó chính là *nhân vô viễn lự tất hữu cận ưu*, độc giả nên xem đến thâm ý của thánh nhân.

2. Cửu Nhị: Dịch hào, mộ dạ hữu nhung, vật tuất.

九二: 惕號, 莫夜有戎, 勿恤.

Ở về thì Quải, chính là lúc quân tử quyết tiểu nhân, thành thời được phúc chung cho cả quốc gia, xã hội, bại thời họa lây cả quốc gia, xã hội nên công việc phòng bị cảnh giới chẳng bao giờ dám quên, hào Nhị dương cương đặc trưng rất biết đạo lí như thế nên trong lòng thường lo sợ mà khuyên lơn cảnh cáo với chúng bạn luôn luôn (*Dịch* nghĩa là lo sợ; *hào* nghĩa là la kêu).

Hay dịch hào như thế thì chẳng những giặc phát giữa ban ngày mà không sợ đã đành, ví dù ban đêm tối tăm mà thoát có giặc tới, cũng chẳng phải kinh hoàng lo sợ gì. (*Mộ dạ* nghĩa là đêm khuya; *hữu nhung* nghĩa là có giặc; *vật tuất* nghĩa là chỗ lo sợ).

Tượng viết: Hữu nhung, vật tuất, đặc trưng đạo dã.

象曰: 有戎, 勿恤, 得中道冬.

Mộ dã, hữu nhung là việc đáng lo sợ, sao lại nói *vật tuất*?

Bởi vì hào Nhị này vẫn sẵn được đạo trung nên ở khi vô sự mà vẫn đã thường phòng bị, đến khi hữu biến mà vẫn cứ thung dung, nếu không đặc trưng sao được như thế.

PHỤ CHÚ: Hào từ chỉ có tám chữ mà đủ làm tư cách một người đại tướng. Xưa nay nhà binh sở dĩ thất bại chỉ vì hai có: Một là, khi chưa có giặc, chỉ lơ lửng hững hờ, ấy là không biết nghĩa chữ dịch hào; hai là, thoát khi nghe giặc tới thì kinh hoàng, hoảng hốt, chính là không biết nghĩa hữu nhung vật tuất.

Đường sử khen một vị danh tướng rằng: Khi ông trong quân, suốt cả ngày cứ lăm lăm như hình đương đối địch với giặc; khi có giặc mà lâm trận thì lại khoan thai êm đềm như không muốn đánh (*chung nhật khâm khâm như đối đại địch, nãi lâm trận tắc chí khí an nhàn như bất dục chiến* 終日欽欽如

對大敵, 乃臨陣則志氣安閑如不慾戰).

Đó là chỉ vì lúc vô sự mà hay Dịch hào nên lúc hữu sự mới được vật tuất, như thế là gọi bằng đắc trung đạo.

3. Cửu Tam: Tráng vu quỳ, hữu hung, quân tử quyết quyết, độc hành ngộ vũ, nhược nhu, hữu uân, vô cữu.

九三: 壯于傾, 有凶, 君子夬夬, 獨行遇雨, 若濡, 有愠, 无咎.

Văn lí hào này rất hay mà lại rất hợp với đạo lí, và cũng đúng với cơ quyền. Người ở vào đời quân tử, tiểu nhân giao chiến thời lại nên biết nghĩa hào này. Trước thích nghĩa đen chữ một: *Quỳ* là xương cõn má, tức là lưỡng quyền; *tráng vu quỳ*, nghĩa là thần sắc cường bạo hình hiện trên nét mặt.

Quân tử quyết quyết chữ quyết trên là hoạt động từ, chữ quyết dưới là động từ, nghĩa là quân tử phải quyết bằng cương quyết.

Độc hành ngộ vũ là đi một mình ngộ lấy mưa. *Nhược nhu* nghĩa là như hình có dầm lấm. *Hữu uân* nghĩa là có người giận mình.

Ở vào thì Quải, năm quân tử xúm nhau mà đuổi một tiểu nhân, tiểu nhân tức là hào Thượng Lục, Cửu Tam vẫn trộn vào trong đám quần dương mà riêng một mình chính ứng với Thượng Lục. Thế là, mặt ngoài Tam vẫn một bề với quân tử mà mặt trong thời Tam chính là bạn thân với tiểu nhân, thánh nhân ghét tiểu nhân mà lo cho quân tử nên hiệu cho Cửu Tam rằng: Tam ơi! Tam muốn tốt hay xấu, chết hay sống, khôn hay dại, chỉ tại giữa bản thân Tam: Tam khôn thời sống, vớng thời chết, ta bảo cho Tam rằng: Tam vẫn một phe với quân tử, nhưng Tam lại có ý làm nội điệp cho tiểu nhân, xem mặt mũi Tam tỏ ra một cách cương bạc, tuy Tam vẫn khuynh hướng với Thượng Lục kia rồi, nhưng ta vẫn trông mong cho Tam biết bệnh vực lấy bề quân tử với mình.

Tuy thế mặc dầu, nhưng cách cương bạo sẵn sàng ở trước mặt, tất nhiên quân tử không ưa Tam, mà đến tiểu nhân lâu cũng chán Tam, kết quả chỉ là rước vạ vào mình mà thôi.

Ta đối với Tam vẫn xem là loài người mà ta rất thương yêu Tam: bây giờ chỉ trông mong cho Tam hóa ra quân tử thiệt. Nếu Tam có lòng làm quân tử thiệt thời Tam phải quyết bằng một cách quả quyết. Tuy lâu nay Tam đã trót làm bạn với Thượng Lục không khác gì đi riêng một lối đường mà đụng lấy mưa, e không khỏi dầm lấm vì mưa, tất nhiên trong bạn quân tử có người giận Tam, nhưng chẳng hề gì đâu; thân Tam tuy gần với tiểu nhân mà tâm Tam vẫn thường để nơi quân tử, cứ giữ lấy tinh thần quyết quyết, chắc cuối cùng thời Thượng Lục bị đánh đổ, mà đánh đổ Thượng Lục lại chính trong tay Tam. Tâm sự Tam nếu được như thế thời có sợ gì đi với ma phải mặc áo giấy đâu, như thế thời vô cữu.

Nói cho đúng, Tam làm bằng cách tráng vu quỳ thời hữu hung mà hung đó là vì Tam tự thủ. Nếu Tam làm bằng cách quân tử quyết quyết thời vô cữu, mà vô cữu đó cũng là Tam tự thủ. Thánh nhân bảo Tam có hai lối như thế, theo phúc hay theo họa, theo quân tử hay theo tiểu nhân, tùy Tam lựa lấy; những người ở địa vị Cửu Tam rất nên cẩn thận.

PHỤ CHÚ: Cửu Tam dương cương bất trung là có tính láu táu dễ mắc đại làm chính ứng với Thượng Lục là đã dờ làm nội điệp cho tiểu nhân nhưng thánh nhân còn mong cho nó làm nên quân tử. Vậy nên Hào từ ủy khúc như thế đó mới là thâm ý của thánh nhân.

Tượng viết: Quân tử quyết quyết, chung vô cữu dã.

象曰: 君子夬夬, 終無咎也.

Cửu Tam vẫn chính ứng với Thượng Lục, là trong đám quân tử mà một mình đi riêng một lối, nhưng mà trong đạo tương giao cốt ở tinh thần, không cần ở hình thức. Nếu Tam thiệt có lòng quân tử quả quyết thời cuối cùng chắc không tội lỗi.

[1]. Cửu Tứ: Đồn vô phu, kì hành từ thư, khiên dương hối vong, văn ngôn bất tín.

九四: 殿无膚, 其行次且, 牽羊, 悔亡, 聞言不信.

Ở vào thì Quải mà như hào Cửu Tứ này, chất dương ở vào vị âm, bất trung, bất chính, ngồi im thời sợ bày dương tiến cả, mình không lẽ ngồi im; muốn dậy đi nhưng vì tài lực mình đi không được mạnh nên phải chấp chững lững thững mà thôi. Vì vậy, Hào từ nói rằng: *Đồn vô phu, kì hành từ thư*.

Đồn nghĩa là bàn tròn; *phu* nghĩa là thịt trong da mỏng; bàn tròn mà không thịt tất nhiên ngồi không được yên; *từ thư* nghĩa là: chấp chững; *kì hành từ thư* là cách đi chấp chững như đứa trẻ mới tập đi.

Cửu Tứ ngồi yên lặng thời không thể ngồi an được, nhưng muốn đi mà không thể đi được chóng. Tỉ như: Một người bàn tròn không thịt, thời ngồi không an, muốn dậy đi thời đi không thể mạnh. Vì thế, thánh nhân mới nghĩ cho Cửu Tứ một phương pháp rằng: Tứ ơi! Ở đời quần dương tịnh tấn, há lẽ một mình ngồi im, nhưng vì xét tính chất không phải là bậc tài cao chân chạy, thời âu là nhường cho bày dương lên trước mà mình tiếp gót theo sau, tượng như người chặn dê, mình cầm roi đứng sau bày dê, bày dê lên tới đâu, mình lên tới đấy, có lo gì đồn vô phu mà hành từ thư nữa đâu. Vậy nên nói rằng: *Khiên dương hối vong* (*Khiên dương* nghĩa là lừa bày dê).

Hễ khiên dương tất phải nhường cho dương đi trước, nhường cho quần dương đi trước cũng in như thế. Tuy nhiên, ở thì Quải là thời thế rất hay, một phương diện thời thấy phong trào mà nóng nẩy, một phương diện thời sợ thầy chê bạn trách mà cố gắng lên liều. Nếu không phải người hiểu lẽ rất minh, tính việc rất chín, dầu nghe người vẽ cho cách khiên dương mà mình có chịu tin đâu nên lại nói: *Văn ngôn bất tín*.

Nói tóm lại, khiên dương hối vong là tính một cách hoàn toàn cho Tứ. Văn Ngôn bất tín, lại thấy Tứ bất trung, bất chính mà e cho Tứ chẳng chịu nghe lời. Xưa nay những người làm việc đời mà có thành công, quý trọng thứ nhất là cương kiện, trung chính, hay lanh chân nhẹ bước, để đi trước được người. Nếu chẳng thế thời phải mỏng tai biết nghe mà hiểu được lẽ phải trái. Bây giờ Cửu Tứ không tron cả hai đặc điểm đó, chỉ là một người dở dang ở thì Quải. Vậy nên Hào từ nói lưỡng dạng.

Tượng viết: Kì hành từ thư, vị bất đáng dã, văn ngôn bất tín, thông bất minh dã.

象曰: 其行次且, 位不當也; 聞言不信, 聰不明也.

Cửu Tứ chất dương, xử vào vị âm, do địa vị không xứng đáng nên mất hẳn tính cương quyết, vì vậy mà nói rằng *kì hành từ thư*. Tứ xử vào vị nhu là đã sụp vào vùng hắc ám, đức nghe của lỗ tai còn đâu là tỏ sáng nữa, chắc là nghe lời nói hay cũng chẳng tin. Chữ *thông*: công dụng của lỗ tai. *Luận Ngữ* có câu: *Thính tư thông* 聽思聰, nghĩa là lỗ tai nghe phải nghĩ làm sao cho được thông tỏ. Vì thông bất minh thời văn ngôn bất tín.

5. Cửu Ngũ: Nghiện lục, quyết quyết, trung hành vô cự.

九五: 箕六夬夬, 中行无咎.

Cửu Ngũ ở thì Quải mà lại thân cận với Thượng Lục. Thượng Lục là tiểu nhân ở thì Quải. Ngũ thân cận với nó e không khỏi gần mực thời đen.

Tuy nhiên, Ngũ vẫn là bậc dương cương, trung chính, có lẽ đầu búi riu với Thượng Lục mà không nhẫn tình quyết tuyệt được rư? Nên Hào từ nói rằng: *Nghiện lục quyết quyết*, nghĩa là một người trung chính như Ngũ há có lẽ Thượng Lục trây nhờ được rư? Chẳng qua xem nó như rau nghiện lục, chỉ quyết một quyết là đào tận gốc ngay. Ngũ mà quyết tuyệt được Thượng Lục như thế, chính là hợp với đạo trung mà không tội lỗi vậy.

Nghiện lục, có một tên gọi bằng mã xỉ. *Nghiện lục* ta gọi bằng rau sam, nó là một giống dễ sống mà khó khô, tính chất nó thuộc về loài âm nên ví với tiểu nhân.

Tượng viết: Trung hành vô cự, trung vị quang dã.

象曰：中行無咎，中未光也。

Trên Hào từ chỉ nói rằng: *Quyết quyết trung hành vô cự*, Tượng Truyện lại bổ túc cho Hào từ nên nói rằng: Cửu Ngũ tuy quyết tuyệt được Thượng Lục, nhưng nguyên đầu đã thân cận với Thượng Lục, Thế là trong lòng đã có chút tư tình dây dướng, e theo về trung đạo chưa lấy gì làm quang đại nên lấy hai chữ *trung hành* mà trách lại với Ngũ.

Nghĩa là, xem ở sự thực tuy đã quyết được tiểu nhân, nhưng xét đến tâm lí chưa hẳn đã quyết tuyệt chẳng? Nếu tâm lí lơ mơ một phen thời thực tế đạo trung chưa được quang đại vậy.

Bởi vì tâm lí của người ta, nếu còn tư tình chút đỉnh thời mầm ác e lại có ngày phục sinh nên thánh nhân có lời răn như thế.

6. Thượng Lục: Vô hào, chung hữu hung.

上六：無號，終有凶。

Thượng Lục là một hào âm ở trên năm dương, chính là một tên tiểu nhân trong rừng quân tử. Thế đạo vì nó mà còn mầm nguy cơ, nhân tâm vì nó mà còn mầm bại hoại, tuy lòng nhân ái của thánh nhân, cũng không thể nào mà không ghét nó được. Nhưng may thay! Quân dương thế mạnh, cô âm lực cùng, bầy quân tử xúm nhau mà đuổi một tiểu nhân, thánh nhân quá hân hạnh cho thế đạo nhân tâm nên bảo với nó rằng: Thượng Lục ơi! Mày đã lên vị cực cao, tất nhiên phải đổ, mày đã làm việc cực ác, còn ai thương mày nữa mày chớ kêu rêu khóc lóc làm gì (*Hào* nghĩa là kêu rêu khóc lóc); kết quả mày chỉ là người họa thủ, tất cũng đến chết.

Tượng viết: Vô hào, chi hung, chung bất khả trường dã.

象曰：無號之凶，終不可長也。

Hung họa của Thượng Lục: là bởi vì đạo của tiểu nhân đã đến lúc cùng cực, còn gì lâu dài được nữa rư?

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc suốt, cả lời sáu hào nên có cặp mắt riêng mà xem Dịch lí. *Quải* với *Phục* là hai quẻ trái nhau: Phục thời năm tiểu nhân kinh với một quân tử, Một quân tử là Sơ Cửu, mà trong năm âm có Lục Tứ chịu làm chính ứng cho Sơ, ấy là một tay đặc biệt trong bọn tiểu nhân nên thánh nhân quá trọng Lục Tứ mà khen cho rằng *trung hành độc phục*, nghĩa là: Một mình Tứ biết trở lại theo quân tử. *Quải* thời năm quân tử đuổi một tiểu nhân là Thượng Lục mà lại trong năm dương có Cửu Tam quay ra làm chính ứng với Thượng Lục, ấy là một tay khả nghi trong đám quân tử. Thánh nhân quá lo sợ Cửu Tam nhưng lại muốn lợi dụng Cửu Tam nên khuyên lơn cho rằng *độc hành ngộ vũ nhược nhu, hữu*

uấn, vô cữu, nghĩa là: Một mình Tam tu đi riêng một đường, nhưng nếu Tam thiết tốt thời cũng chẳng tội lỗi gì. Chúng ta chỉ xem chữ *độc* ở hai hào thuộc về hai quẻ thời biết rằng thâm thì thức thể chính là diệu dụng trong Dịch, thánh nhân tuy trọng nghĩa lí, nhưng có phải bỏ hẳn quyền biến đâu.

Đọc suốt sáu hào quẻ Quải thời càng biết thủ đoạn thánh nhân rất cao, năm dương quyết một âm, năm quân tử quyết một âm, năm quân tử quyết một tiểu nhân mà có sao mọi hào không có chữ quyết. Duy Cửu Tam với Cửu Ngũ có hai chữ quyết quyết, chẳng phải là cơ quan họa phúc ở thì Quải, nắm vào trong tay hai hào ấy hay sao? Mà thiết vẫn có thể. Sơ tuy là quân tử mà vì vị thấp tài hèn, may làm được một người vô danh anh hùng là đã tốt rồi; nên phải lo cho Sơ vãng bất thắng. Nhị vẫn là tay đại tướng, nhưng nếu việc chưa đáng nhip, chỉ là dịch hào mà thôi, Cửu Tứ vẫn là một vị quân tử, có giá trị trong đàn, nhưng vì khi hữu dư mà tài bất túc, chỉ vừa làm được một người đồng sự hậu viện mà thôi nên bảo rằng khiến dương hồi vong.

Tự trung duy Cửu Tam với Cửu Ngũ. Tam là bạn thân với Thượng Lục, chính là một tay làm được nội gián cho bè quân tử. Nếu Tam mà tâm sự thiết tốt thời ông Y Doãn tự Kiệt, Dịch Nhân Kiệt thờ Chu, hưng Thương, phục Đường, chẳng phải tay Tam mà ai?

Trong khi toàn Càn chuyển Khôn, đổi sông thay núi, thiết không thể thiếu được hạng người ấy nên thánh nhân cực tán cho rằng *quân tử quyết quyết*. Đến như Cửu Ngũ thời địa vị ở trên hết quần dương, chính là lãnh tụ trong đám quân tử, dụng đầu óc mà khu xử tay chân, vận tài năng mà di chuyển cả thời thế, chính là nhờ vì hạng người ấy.

Nếu người ấy mà dở thời còn ai làm nổi được việc Quải rư? Nên thánh nhân tán cho rằng *quyết quyết trung hành*.

Tóm trong sáu hào mà công việc quyết quyết chỉ đặt vào trên vai Cửu Tam với Cửu Ngũ. Dụng Cửu Tam là kì biến, tôn Cửu Ngũ là chính kinh. Nếu không Cửu Ngũ thời té ra rắn không đầu, sao mà đi được. Nếu không Cửu Tam: thời té ra đánh giặc không có nội công, sao mà thắng địch.

Xem hai Hào từ ấy thời thủ đoạn thánh nhân càng đáng ghê.

44. QUÊ THIÊN PHONG CẦU

Kiên trên; Tốn dưới

Quẻ này là quẻ Thiên Phong Cầu. Tốn hạ cũng là Nội Tốn, Càn thượng cũng là Ngoại Càn. Càn thiên, Tốn phong, nên tên quẻ đọc bằng Thiên Phong Cầu.

TỰ QUÁI

Tự quái: Quải giả quyết dã, quyết tất hữu sở ngộ, cô thụ chi dĩ Cầu, Cầu giả ngộ dã.

序卦: 夬者决也, 决必有所遇, 故受之以姤, 姤者遇也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Quải tiếp lấy quẻ Cầu là vì có sao?

Trên đây là quẻ Quải, Quải, nghĩa là phán quyết. Hễ đã phán quyết xong rồi, tất biết được lành hay dữ, phải hay chẳng, chắc có người mà gặp gỡ. Vậy nên sau quẻ Quải, tiếp lấy quẻ Cầu.

Cầu, nghĩa là đụng gặp. Theo về tượng quẻ, Càn là trời, Tốn là gió, Càn trên Tốn dưới, tượng là gió đi dưới trời, ở dưới trời tất thấy là vạn vật, gió đi tới đâu, thấy đụng chạm đấy, đó là một tượng mà thành được quẻ Cầu.

Lại vì từ lúc vào quẻ Thuần Càn mà âm tiêu hết, bây giờ nhất âm mới sinh ở dưới hết, âm tình cò mà đụng lấy dương, con gái tình cò mà đụng lấy con trai, cũng là nghĩa cầu nên đặt tên quẻ bằng Cầu.

PHỤ CHÚ: Thầy Thiệu nói rằng: Quẻ *Phục* tiếp sau quẻ *Bác thời* biết rằng trị sinh ở thì loạn đó, mà *Cầu* tiếp sau quẻ *Quải* thời biết rằng loạn sinh ở thì trị đó mà.

Vì vậy nên thánh nhân phòng bị ở khi việc chưa thấy. Quẻ *Bác* là quẻ năm âm bác một dương, dương bác chưa hết là đạo quân tử chưa tiêu hết, chốc tiếp sang *Phục* là một dương lại sinh thời là đạo quân tử đã toan trưởng rồi. Quẻ *Quải* là quẻ năm dương quyết một âm, âm quyết chưa được hết, cũng là tiểu nhân chưa trừ được sạch, vừa bắt liền sang *Cầu* thời nhất âm đã lộ ra rồi, cũng là tiểu nhân đã nảy ra rồi. Thế mới biết cơ trời vận nước quan hệ ở tiểu nhân, quân tử đắp đổi thịnh suy, nhưng quân tử thời khó vun trồng mà tiểu nhân thời dễ nảy nở.

Nếu xét thấu đến Dịch lí thời ghê tởm biết đường nào.

SOÁN TỪ

Cầu, nữ tráng, vật dụng thú nữ.

姤, 女壯, 勿用取女.

Quẻ này là quẻ nhất âm mới sinh ở dưới mà đụng gặp ngũ dương, ngũ dương ở trên mà nhất âm gánh đỡ nổi; âm tượng là gái, một gái mà gánh đỡ nổi năm trai, ấy thiệt cường tráng lắm. Tòng lai, thường lí trong thiên hạ chỉ một gái địch nổi một trai, bây giờ một gái địch nổi năm trai, ấy là thể phách rất hung mạnh mà đức tính lại cực kì bất trính, quân tử ở thì Cẩu, xin chớ khinh rẻ hững hồ mà lấy phải hạng gái như thế là bởi vì lấy phải hạng gái như thế chỉ là làm hại cho trai mà thôi.

PHỤ CHÚ: Chữ *nữ tráng* và chữ *thú nữ*, chẳng qua thánh nhân xem ở tượng quẻ, vì có một hào âm mới, thành được quẻ Cẩu. Nếu không một hào âm ấy thời là quẻ Thuần Càn.

Thế là nhất âm tuy thi sinh mà làm chủ cho quẻ cẩu. Xem ở hiện tại thời âm tuy còn hèn, nhưng nghĩ đến tương lai thời âm chắc tiến thịnh, thánh nhân lo cho thế đạo, muốn lấy thiên đạo mà suy đến nhân đạo nên lấy chữ *nữ* thay chữ âm, kì thực thánh nhân chẳng phải chuyên dạy cho người ta bằng việc lấy vợ mà thôi.

Theo ở lí *Kinh Dịch*, âm là nữ mà chính là tiểu nhân, chúng ta nên hội ý của thánh nhân mà thích Quái từ rằng: *Cẩu, tiểu nhân tráng, vật dụng thân tiểu nhân*.

Chữ *nữ* thay làm chữ *tiểu nhân*, chữ *thú* thay làm chữ *thân*, nghĩa là, một đứa tiểu nhân, dám đương địch với năm quân tử, chà chà dữ mạnh biết dường nào! Chớ thân tín những hạng người ấy mà nguy hiểm.

Nếu thấy chữ *nữ* mà chỉ học *nữ* là con gái, còn gì là tinh lí của *Dịch* nữa đâu! Chẳng những quẻ cẩu mà thôi, thấy suốt sáu mươi tư quẻ nên học bằng cách ấy.

Soán viết: *Cẩu, ngộ dã, nhu ngộ cương dã; vật dụng thú nữ, bất khả dĩ trường dã. Thiên địa tương ngộ, phẩm vật hàm chương dã; cương ngộ trung chính, thiên hạ đại hành dã. Cẩu chi thì nghĩa đại hĩ tai.*

彖曰：姤遇也，柔遇剛也；勿用取女，不可與長也。天地相遇，品物咸章也；剛遇中正，天下大行也。姤之時義大矣哉

Soán viết: Cẩu, ngộ dã, nhu ngộ cương dã.

Cẩu nghĩa là đụng gặp, nhất âm mới sinh, vừa đụng gặp ngũ dương. Thế là nhu gặp cương vậy.

Vật dụng thú nữ, bất khả dĩ trường dã.

Quái từ nói rằng: Vật dụng thú nữ, bởi vì nhất âm là thuộc về loài tiểu nhân, tiểu nhân đã có thể tiếm thịnh thời nên mau xa tránh nó, không nên với nó tính việc lâu dài được, đây chỉ thích lời quẻ.

Thiên địa tương ngộ, phẩm vật hàm chương dã.

Đức Khổng Tử xem ở tượng quẻ mà đặt ra nghĩa khác, không theo nghĩa Quái từ. Khí dương thuộc về trời, khí âm thuộc về đất, âm dương đã hội ngộ với nhau thời vạn vật nhờ đó mà sinh trưởng, loài gì thức ấy thấy được phát đạt rõ ràng, ấy là thiên địa tương ngộ thời phẩm vật được hàm chương (*Hàm* nghĩa là tất thấy; *chương* nghĩa là rực rỡ).

Cương ngộ trung chính, thiên hạ đại hành dã.

Lại theo như đức quẻ, Cửu Ngũ ở Ngoại Quái có đức dương cương mà lại đứng vị trung chính, đức đã thịnh mà lại gặp được vị tôn, chắc là đạo quân tử đại hành được khắp cả thiên hạ. Chữ *đại* ở đây chỉ

về *dương cương*, đạo dương cương lưu hành phát triển được nên nói rằng *đại hành*. Theo thể quẻ thời là âm sinh, Soán Truyện lại nói riêng bằng Cửu Ngũ mà mừng cho dương cương được tôn vị, ấy là nghĩa phù dương ức âm của Khổng Tử; dương là quân tử, quân tử đắc vị là một việc đáng mừng cho thể đạo, nên có lời tán rằng *thiên hạ đại hành*.

Cấu chi thì nghĩa đại hĩ tai.

Thiên địa có gặp nhau thời phẩm vật mới hàm chương, dương cương gặp vị trung chính thời thiên hạ mới thấy được đại hành. Suy cho đến mọi việc rất nhỏ, Nhân với mã có tương đắc thời mới dong ruổi được đường xa; thợ với khí có tương đắc thời bách công mới thành tựu, chẳng một việc gì mà chẳng cần có đưng gặp, như thế là thì với nghĩa của Cấu, thiệt rất lớn vậy thay nên lại tán rằng *Cấu chi thì nghĩa đại hĩ tai!*

PHỤ CHÚ: *Cấu chi thì* mà lại phải thêm vào chữ nghĩa, bởi vì quẻ Cấu là quẻ nhất âm sinh, âm từ đó mà tiến lên lần lần thời hai âm thành ra Độn, ba âm thành ra Bĩ, dần đến năm âm thành ra Bác, thiệt là một thì tiết rất đang lo, chẳng lấy gì mà đáng tán tụng được, tất phải lấy bằng nghĩa chữ Cấu, chỉ giảng rằng Cấu, nghĩa là đưng gặp, thời quan hệ với nhân sự lại rất nhiều; nhờ từ vợ chồng gặp nhau, bạn bày gặp nhau, thầy trò gặp nhau, lớn đến thánh hiền hào kiệt gặp nhau, mới làm nên sự nghiệp quốc gia xã hội, rước được hạnh phúc cho dân tộc dân sinh, như thế là nghĩa Cấu to lớn lắm nên nói rằng thì nghĩa.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thiên hạ hữu phong, Cấu. Hậu dĩ thì mệnh cáo tứ phương.

象曰：天下有風，姤。后以施命告四方。

Ở dưới trời có gió, gió đi tới đâu đưng chạm muôn vật, ấy là tượng quẻ Cấu. Những bậc quân trưởng xem tượng ấy mà thi hành mệnh lệnh, cáo dụ hiệu thi khắp vạn phương, cũng in như gió đi khắp dưới trời. Gió là hiệu lệnh của trời, mệnh là hiệu lệnh của hậu. *Hậu* là người nguyên thủ trong một nước. Tượng Truyện lại lấy bằng tượng quẻ mà không lấy bằng nghĩa quẻ, với ý âm ngũ dương tuyệt vô quan hệ, lời các Tượng Truyện phân nhiều như thế, đó cũng là nghĩa biến dịch ở trong Kinh văn mà cũng là lẽ biến dịch trong Dịch lí.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: *Hệ vu kim nị, trinh cát; hữu du vãng, kiến hung, luy thì phu trịch trục.*

初六：繫于金柅，貞吉；有攸往，見凶，羸豕孚蹢躅。

Quẻ này nguyên là quẻ Càn, Càn là quẻ thuần dương, dương biến ra âm mà hóa ra hào Sơ Lục nên thành ra quẻ Cấu. Vì thế cho nên bản thân Sơ tuy là nhỏ mọn nhưng có thể lực âm ngầm, thế nào cũng đến ngày trưởng thịnh, quan hệ với thể đạo rất lớn.

Quân tử ở về thì Cấu tất phải biết âm có cơ trường lần, chúng ta tất phải ngăn đón ở lúc mới sinh, nhờ cỏ phải nhổ từ khi cỏ mới mọc, đốn tre phải đốn từ khi tre mới măng, chính giữa lúc tiểu nhân mới ra đời thời quân tử càng nên chú ý lắm, nên Hào từ đặt ra làm hai nghĩa mà răn đe cho quân tử. Một nghĩa, *hệ vu kim nị, trinh cát* (*Nị* là cái đồ để hãm xe; *kim nị* là lấy sắt làm nị là một giống rất kiên

cường, xe đi mà đụng nó hãm lại thời xe không đi được nữa; *hệ*: trời), bảo cho quân tử rằng: Phải dùng một cách mà ngăn bọn tiểu nhân, cố làm cho nó không lên được, tượng như hệ vu kim nị, nghĩa là trời xe vào cái kim nị; ngăn tiểu nhân được bền chặt như thế thời đạo trình của quân tử mới được tốt lành. Trái lại, lỡ hụt tay mà để cho nó tiến lên được, tất nhiên thấy chuyện xấu ngay.

Bốn câu trên kia là một nghĩa chính, một nghĩa phản.

Theo về nghĩa chính thời hệ vu kim nị mà trình cát, ấy là hạnh phúc cho quân tử. Theo về nghĩa phản thời hữu du vãng mà kiến hung thời tai họa cho quân tử.

Thánh nhân nói đến đó, nhưng còn e tỏm cho Sơ Lục nên lại nói thêm rằng: Một đứa tiểu nhân kia tuy còn nhỏ mọn, nhưng các người chớ nên khinh thường nó, nó mới ra đời chưa lấy gì làm mạnh, nhưng quyết có ngày nhảy nhót lung tung, in như con heo gầy mà vẫn cố nhảy nhót. *Luy* nghĩa là hèn yếu; *thỉ* nghĩa là con heo; *phu* nghĩa là quyết hẳn; *trịch trạch* nghĩa là nhảy nhót. Con heo tuy còn yếu gầy, nhưng quyết hẳn có ngày sẽ nhảy nhót.

Câu ấy là bảo Sơ Lục tuy còn yếu, nhưng có ngày thịnh mà làm hại quân tử, quân tử phải để ý ngăn ngừa mới được.

Tượng viết: Hệ vu kim nị, nhu đạo khiên dã.

象曰：繫于金柅，柔道牽也。

Vì đạo âm nhu dương dất kéo nhau lên thời quân tử phải lo đón trước, mà cách đón nó, phải cho cực kì bền chặt, nên nói rằng *hệ vu kim nị* là sợ *nhu đạo khiên* đó vậy. *Khiên* nghĩa là dất kéo nhau mà lên.

PHỤ CHÚ: Lời trong Kinh văn toàn là ngôn thiên ý thâm, như Hào từ này chỉ bày vẽ cho quân tử mà gấp ngăn đón bọn tiểu nhân.

Nhưng thâm ý của thánh nhân chẳng những kiêng sợ quân tử, tiểu nhân ở hình thức mà thôi, mà kiêng sợ thứ nhất lại là quân tử, tiểu nhân ở tinh thần. Quân tử ở tinh thần là gì? Tức là thiên lí. Tiểu nhân ở tinh thần là gì? Tức là nhân dục. Há phải quốc gia xã hội có tiểu nhân, quân tử thôi đâu mà chính giữa thân ta thời quân tử, tiểu nhân lại càng ghê tỏm lắm. Hễ có một tư tưởng gì đúng với thiên lí, tức là quân tử. Hễ có một tư tưởng gì xây về tình dục, tức là tiểu nhân. Chúng ta muốn ngăn đón tiểu nhân trong thân ta tất phải hết sức ngăn đón nhân dục. Tai hại thuộc về nhân dục e còn thậm hơn *luy thử phu trịch trạch*; chỉ duy *hệ vu kim nị* thời chúng ta nghĩ bằng cách gì. Phàm ai đọc đến Kinh văn phải nghĩ đến ý ấy.

2. Cửu Nhị: Bao hữu ngư, vô cữu, bất lợi tân.

九二：包有魚，无咎，不利賓。

Ở vào thì Cửu là chú trọng về cách gặp nhau. Cửu Nhị mật thiết với Sơ, Sơ vẫn là tiểu nhân trong thì Cửu, nhưng vì Nhị có đức cương trung, tuy có đụng gặp Sơ mà Nhị có tài chế ngự được tiểu nhân. Sơ tiểu nhân mặc lòng, nhưng cũng bị nhốt vào tay Nhị bao bọc, Nhị chế ngự được Sơ thời Sơ cũng phải phục tùng với Nhị, tượng như Sơ là một con cá mà Nhị trùm bọc được thật chặt, cá không thể nhảy ra được. Như thế, vẫn không tội lỗi gì.

Tuy nhiên, Sơ là tiểu nhân khéo léo bợm bầy, duy tài đức Nhị mới bọc được Sơ, chỉ nên giữ nó ở bên cạnh mình, không nên thả nó ra mà đụng gặp phải người khác, sợ cho người khác không tài đức như Nhị. Nếu đụng lấy Sơ thời chắc bị Sơ quyền rũ mất.

Bất lợi tân, nghĩa là chỉ gần Nhị thời không hề gì, chứ không nên cho nó gặp khách khác nữa.

Tượng viết: Bao hữu ngư, nghĩa bất cập tân dã.

象曰：包有魚，義不及賓也。

Sơ, nguyên là chính ứng với Tứ nhưng Tứ với Sơ còn cách nhau xa, vả tài Tứ lại thua Nhị, nên Nhị bao bọc được Sơ. Nếu Sơ lại đụng gặp Tứ tất trái nghĩa Cầu nên nói rằng *bao hữu ngư*, nghĩa *bất cập tân dã* là nghĩa Cầu của Nhị, Nhị đã gặp Sơ thời Sơ cũng nên chuyên nhất vào Nhị, nghĩa là Sơ không nên gặp khách khác nữa vậy (*Tân* là chỉ vào hào Tứ).

3. Cửu Tam: Đồn vô phu, kì hành từ thư, lệ, vô đại cự.

九三：臀無膚，其行次且，厲，無大咎。

Theo lẽ thường, âm với dương không ưa nhau mà toàn quẻ duy Sơ là âm nên anh nào cũng diệt Sơ, nhưng vì Nhị đã gặp Sơ rồi nên Tam không gặp được Sơ nữa, Tam là người quá cương bất trung, đã không gặp được Sơ, cũng chẳng chịu ngồi an phận, muốn lên ứng với Thượng thời Thượng lại không phải người ứng với mình, thành ra lóng ngóng vất vả, ngồi không an ngồi, đi không xong đi, tượng như bàn tròn không thịt, ngồi đã không an, muốn đứng dậy đi thời nước đi lại khắp khềnh. Nhưng còn may Tam vẫn dương cương mà đắc chính, chắc không lẽ mê mẩn hoài. Nếu biết thế là nguy cụ mà thủ phận an thân thời không tội lỗi gì lớn.

Tượng viết: Kì hành từ thư, hành vị khiên dã.

象曰：其行次且，行未牽也。

Cửu Tam: sở dĩ kì hành từ thư là vì dưới không gặp được Sơ, trên không ứng được Thượng, dầu có đi ra, cũng chẳng ai khiên dẫn mình vậy.

4. Cửu Tứ: Bao vô ngư, khởi hung.

九四：包無魚，起凶

Chữ Ngư ở đây cũng chỉ vào hào Sơ, Sơ vẫn là chính ứng với Tứ, có lẽ đáng gặp nhau; nhưng vì Sơ đã gặp Nhị, Nhị đã thu nạp được Sơ thời Tứ hồng mất phần, nên nói rằng *bao vô ngư*, tượng như một con cá ấy đã lọt vào bọc Nhị thời trong bọc Tứ có cá đâu nữa.

Nguyên lai Tứ là người ở vị trên, Sơ là người ở vị dưới, người ở trên không thu phục được người dưới chẳng phải là quan mất dân, thầy mất trò, vợ mất chồng hay sao? Làm người trên mà để đến nỗi người bỏ mình, e chẳng bao lâu tất có tai nạn phát sinh.

Tượng viết: Vô ngư chi hung, viễn dân dã.

象曰：無魚之凶，遠民也。

Vô ngư mà mắc lấy hung chỉ vì mất đạo làm kẻ trên mà đến nỗi tự tuyệt với dân đó vậy.

Chữ *viễn* đây là động từ, cũng như chữ viễn tiểu nhân. Theo như tượng quẻ vẫn âm là tiểu nhân mà tiểu tượng lại lấy riêng một nghĩa. Viễn tiểu nhân thời hay mà viễn dân thời dở, nghĩa Dịch biến hóa không chấp nhất là như thế.

5. *Cửu Ngũ: Dĩ kỉ bao qua, hàm chương, hữu vận tự thiên.*

九五: 以杞包瓜, 含章, 有隕自天.

Kỉ là tên một thứ cây, cây cao mà lớn, có thể che bọc được các cây nhỏ; *qua* là cây dưa, thuộc loài âm mà ở dưới thấp, có dây hay mọc leo vào cây to.

Cửu Ngũ có đức dương cương, trung chính, lại ở vào vị nguyên thủ trong một nước. Vì đức tốt mà ở vị cao, biết hay khuất kỉ hạ hiên nên quần dương giúp đỡ mà phòng ngự được tiểu nhân là Sơ Lục, tượng như lấy cây kỉ mà che bọc cây dưa. *Kỉ* thí dụ bằng Ngũ là người có tài đức ở ngôi cao; *qua* thí dụ bằng Sơ là tiểu nhân ở dưới thấp.

Ngũ có tài đức như thế, lại hay chứa ngậm đức tốt trong, chẳng khoe khoang lòi loẹt với người. Đạo người đã rất tốt thời lòng trời phải chiều nghe, cơ hội nay bỗng chốc xui khiến mà sự nghiệp lớn thành linh tới trước mặt, ví như: tự trên trời nẩy xuống.

Vận, nghĩa là sa nẩy. *Hữu vận tự thiên* là hình dung thì vận tốt, chứ chẳng phải sự thực đâu.

PHỤ CHÚ: Quẻ này nguyên là quẻ Càn, vì Sơ dương hào biến động mà hóa ra âm hào thành ra quẻ Cấu. Bản thân hào Sơ trước vẫn tiềm long ở quẻ Càn, khi vào Cấu thời lại hóa ra luy thử. Một người vì hoàn cảnh thay đổi mà thiện, ác xa nhau đến như thế, chúng ta muốn cải lương nhân cách mà không lo cải lương hoàn cảnh xấu thời thế đạo làm sao khỏi có tiểu nhân?

Hoàn cảnh xấu là vì sao? Là vì những chế độ bất lương của xã hội, may thay ở thì Cấu này mà còn có Cửu Ngũ dương cương, trung chính, nguyên trước là ở vị phi long quẻ Càn, bốn bạn dương nhờ Ngũ dắt dúi, một hào Sơ âm bị Ngũ chế ngự mà cơ họa chuyển làm phúc, vận trời phải chiều người.

Hào từ nói: Hữu vận thiên, tuy không được như phi long tại thiên, nhưng vẫn hân hạnh cho thế đạo nhân tâm; may mà có Cửu Ngũ nên nhân sự vẫn hồi được khí số, há phải ngẫu nhiên đâu.

Tượng viết: Cửu Ngũ hàm chương, trung chính dã, hữu vận tự thiên, chí bất xả mệnh dã.

象曰: 九五含章, 中正也, 有隕自天, 志不舍命也.

Cửu Ngũ ngậm chứa được đức chương mỹ, há phải văn minh vô đâu mà chỉ đức trung chính đó vậy. Hữu vận tự thiên cũng chẳng phải chuyên ý vận trời, chỉ vì tâm trí của người không chống trái với đạo trời vậy. *Mệnh* nghĩa là đạo trời; *xả* cũng như nghĩa chữ vi, trên Văn Ngôn quẻ Càn đã có câu *tiên thiếu nhi thiên phát vi*; bởi vì mình phát vi thiên nên thiên phát vì mình. Vi cũng có nghĩa là trái.

6. *Thượng Cửu: Cấu kì giác, lãn, vô cữu.*

土九: 姤其角, 吝, 無咎.

Thượng Cửu chí cương mà ở trên hết quẻ, thí dụ bằng hình giống thú thời hào Thượng này là cái sừng, nên nói rằng: *Cấu kì giác*, nghĩa là ở vào thì Cấu chỉ dùng bằng cách cương trường ở trên, Cấu không nhằm cách, tất nhiên chúng phản thân li, như thế thời mang lấy xấu hổ mà không trách lỗi ai được nữa. Chữ *vô cữu* đây, khác với chữ vô cữu ở mọi nơi. *Vô cữu* ở đây nghĩa là vô sở quy cữu, bởi vì tội lỗi mình làm ra nên không trách được ai.

Tượng viết: Cấu kì giác, thượng cùng lãn dã.

象曰: 姤其角, 上窮吝也.

Cầu kì giác là vì Thượng Cửu này cương quá mà lại ở cuối cùng thì Cầu, Cầu đã đến cuối cùng, chỉ mang lấy xấu mà thôi.

PHỤ CHÚ: Theo về lí Dịch thời âm dương vẫn tương đối, dương chẳng phải tuyệt đối tốt mà âm cũng chẳng phải tuyệt đối xấu, chỉ tranh nhau thì với vị, trung hay bất trung, chính hay bất chính mà tốt xấu mới khác nhau.

Hào Sơ quẻ này một âm mà gánh đỡ năm dương, chẳng khác gì một vợ lấy năm chồng, một tớ mà thờ năm chủ, thiệt là một đứa tiểu nhân bại hoại đến cực điểm, nên năm dương trên thầy dòm vào Sơ làm tốt xấu. Hễ ai hạn chế được Sơ thời tốt, nhưng trong phép hạn chế Sơ thời cốt có lượng bao dung, có đức trung chính, nên Cửu Ngũ, Cửu Nhị thầy có dùng chữ *bao*. Vì hai hào ấy có đức cương trung nên Sơ không dám khinh lòn và oán hận gì. Sở dĩ bao hữu ngư thuộc về Cửu Nhị, bao qua thuộc về Cửu Ngũ, trì tiểu nhân mà khôn khéo như thế, còn sợ gì tiểu nhân đâu. Kìa Cửu Tam vì quá cương bất trung, Cửu Tứ vì bất trung, bất chính nên tiểu nhân bắt phục.

Hễ tiểu nhân đã bắt phục thời không thể tốt lành, nên Cửu Tam đồn vô phu, Cửu Tứ bao vô ngư.

Vậy mới biết, trong đời không thể không tiểu nhân, nhưng phải biết thủ đoạn trì tiểu nhân thời tuy có đụng gặp tiểu nhân, cũng không hại gì.

Duy có một nghĩa chúng ta nên chú ý, chế trị tiểu nhân tất phải phòng bị ở lúc mới manh nha nên toàn quẻ Cầu chỉ có một chữ cát mà chữ cát lại phải ở dưới câu hệ vu kim nị, ý thánh nhân sâu xa biết đường nào!

Nếu ở lúc Sơ mà không biết hạn chế, chờ đến lúc cuối cùng mới toan cạy cộ thời chỉ như Thượng Cửu *Cầu kì giác, lẫn* mà thôi. Ở hào Sơ quẻ Khôn thời đã báo cho rằng *lí sương kiên băng chí*; ở hào Sơ quẻ Cầu thời vội bảo rằng *hệ vu kim nị trinh*. Thì tuy khác nhau mà thận thi phòng vi, ý in như nhau.

45. QUÊ TRẠCH ĐỊA TỤY

Đoài trên; Khôn dưới

Quẻ này là quẻ Trạch Địa Tụy. Khôn hạ cũng là Nội Khôn, Đoài thượng cũng là Ngoại Đoài. Đoài trạch Khôn Địa, nên tên quẻ đọc bằng Trạch Địa Tụy.

TỰ QUÁI

Tự quái: Cầu giả ngộ dã, vật tương ngộ nhi hậu tụ, cô thụ chi dĩ Tụy, Tụy giả tụ dã.

序卦: 姤者遇也, 物遇而後聚, 故受之以萃, 萃者聚也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Cầu tiếp lấy quẻ Tụy là vì có sao?

Trên là quẻ Cầu, Cầu nghĩa là đụng gặp, hề vật có đụng gặp nhau mà sau mới thành bày, đã thành bày tất nhiên nhóm. Vậy nên sau quẻ Cầu tiếp lấy quẻ Tụy. Tụy, nghĩa là nhóm họp. Nghĩa tên quẻ đã tường ở Soán Truyện, sẽ dịch ra sau.

SOÁN TỪ

Tụy, hanh, vương cách hữu miếu, lợi kiến đại nhân, hanh, lợi trinh. Dụng đại sinh, cát, lợi hữu du vãng.

萃亨, 王假有廟, 利見大人, 亨, 利貞. 用大牲, 吉, 利有攸往.

Tụy, hanh, vương cách hữu miếu.

Tụy, nghĩa là nhóm họp, nhưng trong đạo nhóm họp, rất khó khăn và rất huyền bí là thần với người nhóm họp ở một chốn, nên Soán từ nói rằng *Tụy hanh, vương cách hữu miếu*, nghĩa là đã nhóm được bày người, tất nhiên hanh thông.

Nhưng sở dĩ nhóm được bày người, tất cốt ở chí thành mà muốn chứng nghiệm lòng chí thành, tất phải xem ở nơi cảm cách thần linh, nhóm tinh thành ở nơi tôn miếu mà tinh thần của thần linh cũng phải phát bên tả hữu mình, ấy là thần với người nhóm nhau ở một chốn, nhà vương tới ở tông miếu là lấy tinh thành mà nhóm họp được loài vô hình đó vậy.

Lợi kiến đại nhân, hanh, lợi trinh.

Trên đây nói: Thần nhóm với người là thuộc về phần lí luận. Dịch chẳng phải chỉ thuyết lí mà thôi mà lại nói cho tường đến sự thực, lẽ trong thiên hạ rất khó chinh tề là đám đông người, người nhóm lại

thời dễ sinh ra mối tranh, rất khó hoàn toàn là đám nhiều việc, hễ việc nhóm lại thời nảy ra sự rối. Vậy nên trong đám đông người nhiều việc, tất phải có người chủ tể mới xong. Người chủ tể tức là người đầu bày mà chính là người đại tài đại đức nên lại nói *lị kiến đại nhân, hanh*, nghĩa là tuy vẫn hanh thông được, nhưng tất phải lị kiến đại nhân thời đám Tuy đó mới được hanh. Tỉ như, nhóm người một đảng, tất có người đại nhân làm đảng trưởng, nhóm người một nước, tất phải có đại nhân làm quốc trưởng, thầy là nghĩa ấy. Tuy nhiên, trong đám Tuy, há phải lị kiến đại nhân mà được hanh đâu, tất phải xem ở nơi chủ nghĩa sở dĩ nhóm có được chính đáng hay không. Nếu chủ nghĩa đám nhóm đó mà không chính đáng, tất nhiên trong đám ấy làm sao mà được tuy hanh, nên nói rằng *lị trính*, nghĩa là, muốn nhóm cho được hanh thông, tất phải đường lối cho chính đáng. Trái lại, nếu nhóm họp bằng cách bất chính, thời chỉ là hữu danh vô thực, hữu thi vô chung, dầu có nhóm được đông người trong nhất thì, cùng chẳng làm gì nên. Dịch lí quý trọng nhất là chữ thì, thì đã đến lúc Tuy rồi, về phương diện tinh thần vẫn nên long trọng mà phương diện vật chất cũng không thể sơ bạc. Tỉ như tế thần hoặc tiếp tân khách vẫn quý trọng thành tâm thực ý, nhưng cũng phải lễ vật phong hậu cho xứng thì, nên nói rằng *dụng đại sinh, cát*. Đại sinh nghĩa là cổ sanh lớn, tế hưởng mà dụng đại sinh chỉ là thiết lời cho tỏ rõ, thì nghĩa nên hậu mà hậu, như thế mới được cát. Lại còn một lễ nữa, người ta đã đông đúc, của đã phong phú, chính là nhịp đại hữu vi, hễ những công việc lị dân dụng, hậu dân sinh tất phải lo tấn hành tiếp tục cho sự nghiệp được lâu dài phát đạt nên lại nói *lị hữu du vãng*.

PHỤ CHÚ: Quái từ này xem có ý như hình tán mạn nhưng thích tóm lại thời ý nghĩa vừa minh bạch và hoàn thiện lắm.

Câu *vuơng cách hữu miếu* là cốt nhóm họp bằng tinh thần nên nói lấy tinh thành người mà nhóm họp được thần, thần còn nhóm họp được, huống còn người nữa ru? Đó là căn bản làm nên Tuy.

Nhưng mà Tuy là nhóm, nhóm mà không người đầu bày thời Tuy không xong, nên phải *lị kiến* người đại tài đại đức, đó là chương trình bắt đầu làm công việc Tuy. Nhóm bày tất phải có chủ nghĩa cho chính đáng để quần chúng theo đường lối mà đi nên lại cần phải *lị trính*, như thế, tất kết quả được *Tuy hanh*. Lúc bây giờ lại cần phải dùng đến vật chất và sắp đặt tiến hành những công việc thiện hậu để cho Tuy tụ được lâu dài, nên lại phải *dụng đại sinh, cát lị, hữu du vãng*.

Tổng chi, căn bản thứ nhất là tinh thành, bắt tay vào làm thời phải có chương trình, có chủ nghĩa, toan đến lúc kết quả, lại phải kiêm có vật chất với những việc lạc lị về phần sau, chúng ta nhận suốt ý nghĩa như thế thời trên mặt chữ Kinh văn, bắt tất quá câu nệ.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Tuy tụ dã, thuận dĩ duyệt, cương trung nhi ứng, cổ tụ dã. Vương cách hữu miếu, trí hiếu hưởng dã. Lị kiến đại nhân, hanh, tụ, dĩ chính dã. Dụng đại sinh, cát, lị hữu du vãng, thuận thiên mệnh dã. Quan kì sở tụ nhi thiên địa vạn vật chi tình khả kiến hĩ.

彖曰：萃，聚也，順以說，剛中而應，故聚。王假有廟，致孝享也。利見大人，亨，聚以正也。用大牲吉，利有攸往，順天命也。觀其所聚而天地萬物之情可見矣。

Soán viết: Tuy tụ dã, thuận dĩ duyệt, cương trung nhi ứng, cổ tụ dã.

Tuy, nghĩa là nhóm đông được người. Theo về đức quẻ, Khôn có tính thuận, Đoài có tính duyệt, thuận với lòng người mà lòng người hòa duyệt, lại bậc trên có đức cương trung tức là Cửu Ngũ mà người ở

dưới tất thấy ứng trợ cho. Vì vậy nên nhóm được đông người.

Vương cách hữu miếu, trí hiếu hưởng dã.

Câu Vương cách hữu miếu là nói về phần tinh thần, tất phải chí thành chí kính, in như con cháu hiếu đem lòng chí hành chí kính mà hưởng tổ tiên vậy.

Lị kiến đại nhân, hanh, tỵ dĩ chính dã.

Trong thì Tụy mà nhóm hợp bằng cách chính đạo tất nhiên trong nhóm đó có đại nhân, bầy mà có người làm chủ thời nhóm được đông mà hanh thông vậy.

Dụng đại sinh cát, lị hữu du vãng, thuận thiên mệnh da.

Sở dĩ nói *dụng đại sinh, cát, lị hữu du vãng* là vì theo thì Tụy mà ứng phó cho hợp với thì, người nhóm đã đông, sinh sản đã nhiều thời về đường vật chất không thể keo xén được, vả công việc phát triển phải lo tiến hoài, chỉ là thuận đạo trời mà làm vậy.

Nghĩa chữ *mệnh* đây kiêm cả thì với đạo, thuận theo thì trời và đạo trời tức là thuận thiên mệnh.

Quan kì sở tỵ nhi thiên địa vạn vật chi tình khả kiến hĩ.

Xem đạo lí sở dĩ Tụy thời tình của thiên hạ vạn vật có thể thấy được, thiên địa có Tụy mới nên được công hóa dục, vạn vật có Tụy mới nên được việc hợp quần.

Trái lại, chỉ tan tan, tác tác, rời rời, rạc rạc, mỗi cái mỗi đường, mỗi người mỗi nơi, tất đến nỗi tương bội, tương hại, còn gì là tình thiên địa, vạn vật đâu. Vậy nên, muốn thấy được tình thiên địa, vạn vật tất phải xem ở chốn Tụy vậy.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Trạch thượng ư địa, Tụy. Quân tử dĩ trừ戎器, giới bất ngu.

彖曰：澤上於地，萃。君子以除戎器，戒不虞。

Quẻ này dưới Khôn, trên Đoài. Khôn tượng là đất, Đoài tượng là nước chăm, nước chăm lên trên mặt đất, tượng là nước có chốn nhóm nên đặt tên quẻ bằng Tụy.

Quân tử xem ở tượng quẻ Tụy mới nghĩ rằng: Hễ nhóm người lại đông thường sinh ra việc tranh nhau, vật nhóm lại nhiều, thường lo có lúc cướp nhau, nên muốn ngăn ngừa cho khỏi cái họa tranh cướp, tất phải trừ hung khí, để giới bất ngu. *Trừ* nghĩa là chứa nhóm, cũng có nghĩa là sửa sang; *nhung khí* là những đồ dùng vào việc binh; *bất ngu* là những sự biến chẳng ngừa mà nảy ra. Chứa nhóm sửa sang những việc binh, răn đe những sự biến chẳng ngừa mà nảy ra, cốt muốn được thường nhóm mà không tan đó vậy.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Hữu phu bất chung, nãi loạn nãi tụy, nhược hào, nhất ác vi tiểu, vật tuất, vãng vô cữu.

初六：有孚，不終，乃亂，乃萃，若號，一握為笑，勿恤，往無咎。

Hào Sơ Lục này, chính ứng trên có hào Cửu Tứ: Tứ là dương cương, Sơ là âm nhu, cứ lẽ thời âm dương đáng tương đắc, tin cần nhau cho hữu thi hữu chung, nhưng vì thì Tụ ba âm nhóm nhau ở Nội Quái, Sơ Lục vì âm nhu chất nhược, giữ chính không được vững vàng, theo đua với hai hào âm mà làm cách nhóm tầm bậy, như thế thiệt là hữu phu bất chung. Có kẻ tin thật với mình mà mình không tin theo cho đến cùng đến nỗi rối loạn cách nhóm của mây (Chữ *nãi* trên là động từ; chữ *nãi* dưới là đại danh từ. *Nãi* nghĩa là mây, chỉ vào Sơ Lục). Người mình đáng tụy mà mình không tụy, thế là nhóm bậy với bầy xằng là nãi loạn nãi tụy.

Hào từ mới nghĩ giùm cho Sơ Lục một cách mà bảo rằng: Sơ kia ơi! Mây vẫn dờ theo làm bầy tiểu nhân, nhưng mây vẫn có chính ứng của mây kia mà, phỏng khiến mây biết đại mà hô hào chính ứng của mây, chắc có một tốp kia xúm nhau cười, nhưng mây thầy kệ nó, chớ ái ngại gì, cứ giữ chủ nghĩa mình mà đi theo chính ứng thời không tội lỗi gì. *Nhất ác* nghĩa là một xúm người là chỉ vào bầy nhị âm; *Vật tuất* là có ý như chẳng quản, nó có cười cũng kệ thầy; *vãng* nghĩa là đi theo bạn dương cương.

Tượng viết: Nãi loạn nãi tụy, kì chí loạn dã.

象曰：乃亂，乃萃，其志亂也。

Nguyên Sơ Lục với Cửu Tứ là sẵn có bạn tụy rất chính đáng; vì tâm chí Sơ quá nhu nhược, dễ cho bầy nhị âm rối loạn được, chí Sơ đã loạn thời nhóm có chính đáng nữa đâu, nên nói *nãi loạn nãi tụy*.

PHỤ CHÚ: Từ nhược hào sắp xuống bốn câu là dạy về cho Sơ Lục nhưng không chắc Sơ Lục đã làm được như thế, nên Tượng Truyện không nhắc đến bốn câu dưới.

2. Lục Nhị: Dẫn cát, vô cữu, phu nãi lợi, dụng thược.

六二：引吉，無咎，孚乃利，用禴。

Lục Nhị âm nhu mà trung chính, thượng ứng với Cửu Ngũ cũng dương cương, trung chính, hai hào trung chính ứng với nhau là một đám nhóm rất tốt trong thì Tụy, nhưng còn hiềm địa vị Nhị chen vào giữa nhị âm mà Nhị với Ngũ xa nhau nên thánh nhân mới răn cho rằng: Nhị ơi! Mày phải biết, người mà mày đã định tụy đó đủ đức dương cương, trung chính, mày nên dắt kéo bạn bầy mày để lên nhóm với Ngũ thời bản thân mày được tốt lành mà chúng bạn mày tất thấy không tội lỗi. Tuy nhiên, đạo Tụy cốt nhất là chí thành. Nếu Nhị lấy lòng chí thành và thượng ứng với Ngũ thời Ngũ cũng lấy chí thành mà hạ giao với Nhị, nhóm nhau bằng cách chí thành thời văn sức chẳng cần gì phiền, vật chất chẳng cần gì thịnh. Ví như chí thành tế thần mà dùng một cách đơn giản như lễ tế nhược là vừa xong. Nếu quả được tinh thành như thế thời có lẽ nhóm được cả thiên hạ, chẳng những Nhị với Ngũ nhóm với nhau mà thôi. Hào từ đây chỉ cốt có hai chữ, chữ "dẫn" với chữ "phu". Dẫn là thuộc về thủ đoạn, phu là thuộc về tinh thần.

Lấy một mình mà dắt kéo cả trên dưới tụi nhóm với Cửu Ngũ là thủ đoạn rất hay. Trước khi chưa nhóm mà đức trung chính thành thực đã đủ cho người tin, đương khi đã nhóm mà trọng thành tín, giảm hư văn, càng khiến cho thiên hạ dốc lòng tín ngưỡng, đó là tinh thần rất tốt, đủ nghĩa cho cả hai chữ ấy nên được *cát vô cữu*.

Tượng viết: Dẫn cát, vô cữu, trung vị biến dã.

象曰：引吉無咎，中未變也。

Lục Nhị vẫn ứng với Cửu Ngũ nhưng ở chen vào khoảng nhị âm, bây giờ dặt cả Sơ, Tam lên tụy với Ngũ, như thế là đức trung của Ngũ không bao giờ biến vậy. Nếu đức trung có biến thời còn dẫn được ai.

3. Lục Tam: Tụy như, ta như, vô du lợi, vãng vô cự, tiểu lãn.

六三: 萃如, 嗟如, 無攸利, 往無咎, 小吝.

Thông thường Tam với Thượng là tương ứng, nhưng Tam âm nhu, Thượng cũng âm nhu nên Tam có ý không khuynh hướng với Thượng, bởi vì địa vị Tam gần Tứ, Ngũ là hai hào dương cương nên Tam muốn cầu tụy với Tứ, Ngũ; nhưng Tứ đã ứng với Sơ, Ngũ đã ứng với Nhị thời họ đã có chính ứng của họ, lại thấy Tam là hạng người âm nhu, bất trung, bất chính nên Tứ, Ngũ chẳng thêm nhóm cùng. Tam muốn tụy nhóm bao nhiêu, lại càng âu sầu bấy nhiêu, chẳng có gì là tốt đâu (Chữ *như* là trợ ngữ từ). Muốn tụy mà không được nên phải than thở.

Như thế thời chỉ có một phương pháp: Ở Ngoại Quái có hào Thượng là bạn đồng loại với Tam và lại ở vào vị tương ứng, Tam nên tấn lên cầu tụy với Thượng, cũng không tội lỗi gì. Bởi vì những người có thể lực đã không chịu ứng với mình mà có bạn cùng giao ở phương xa thời mình cũng nên kết nạp. Ở về thì Tụy mà như thế, Tụy có xấu thẹn chút đỉnh, nhưng về đạo lí phải, vẫn là vô cự.

Tượng viết: Vãng vô cự, thượng tôn dã.

象曰: 往無咎, 上巽也.

Hào từ bảo cho Tam: phải tấn lên theo hào Thượng là vì Thượng có tính tôn thuận, Tam vãng cầu với Thượng thời Thượng cũng thuận thụ mà ứng vậy.

4. Cửu Tứ: Đại cát, vô cự.

九四: 大吉, 無咎.

Cửu Tứ có đức dương cương, vẫn là người tốt, nhưng sở xử lại vào vị âm, có hiềm vì bất chính, duy Tứ ở vào thì Tụy lại thân cận với Cửu Ngũ là hai hào đồng đức nên kẻ trên người dưới thấy khuynh hướng vào. Trên thời Cửu Ngũ, dưới thời quần âm, thấy xúm nhau nhóm ở trước Tứ; hoàn cảnh Tứ như thế, thời thế Tứ như thế, muốn cho được hoàn toàn mỹ mãn, há phải dễ đâu! Nên Hào từ răn rằng: Tất phải đại cát mới được vô cự. Chữ *đại cát* là tạo nhân, chữ *vô cự* là kết quả, nghĩa là: Trước đại cát, sau mới vô cự, trái lại, bất cát thời hữu cự.

Đại nghĩa là quy mô cho thiết rộng lớn mà chớ chật hẹp; *cát* là hành động cho thiết tốt lành mà chớ sai suyển. Nếu có việc gì sai đạo trái lí, tất là nhóm không được chính, có làm gì được vô cự nữa rư?

Tượng viết: Đại cát vô cự, vị bất đáng dã.

象曰: 大吉無咎, 位不當也.

Hào từ sở dĩ phải có bài răn là vì dương hào ở vào âm vị, vị đã bất đáng nên nghi không được cát chẳng? Phải dặn cho rằng: Có được đại cát thời mới được vô cự.

5. Cửu Ngũ: Tụy hữu vị, vô cự, phi phụ, nguyên vĩnh trinh, hối vong.

九五: 萃有位, 無咎, 匪孚, 元永貞, 悔亡.

Quẻ này bốn âm khuynh hướng vào nhị dương, nhưng Tứ mới bước vào quẻ trên chứ chưa phải ở vào vị chí tôn, duy Ngũ đã có đức dương cương lại ở vị chí tôn làm một người nguyên thủ của thiên hạ, đức rất thịnh mà vị lại rất tôn, chắc người thiên hạ thấy nhóm vào mà không có gì là tội lỗi. Vì ở kề cạnh mình có Cửu Tứ, Tứ cũng là một người có giá trị trong thì Tụ, thế lực Ngũ e chưa chắc đã thống nhất được mà nhân tình thì Tụ cũng chưa dễ thống nhất. Ngũ tuy hữu vị mà e còn có người chẳng tín phục, nhưng điều đó chẳng lo gì, vị đã sẵn rồi thì Ngũ chỉ nên tu đức thêm, đức mình làm cho xứng đáng vị nguyên thủ mà lại lâu dài trinh cố. *Bất tức, tắc cửu; cửu, tắc trừng; trừng, tắc du viễn*. Tình thành đã đến nơi thì những người xưa kia chưa phục, bây giờ cũng thấy quy phục, chẳng còn việc gì phải ăn năn. *Nguyên, vĩnh, trinh*, ba chữ ba nghĩa: *Nguyên* nghĩa là làm cho xứng đáng người nguyên thủ; *vĩnh* nghĩa là lâu dài mà không nghỉ; *trinh* nghĩa là trinh chính vững bền.

Tượng viết: Tụ hữu vị, chí vị quang dã.

象曰: 萃有位, 志未光也.

Ở thì Tụ mà lại hữu vị như Cửu Ngũ: có sao còn phi phụ? Là vì chí thành tín của mình chưa quang đại vậy. Nếu đã tỏ ra đức nguyên, vĩnh, trinh, thế là *chí quang đại* rồi, chắc không còn ai phi phụ nữa.

6. *Thượng Lục: Tê tư, thế di, vô cữu.*

上九: 齋咨, 涕演, 无咎.

Thượng Lục âm nhu ở vào trên hết thì Tụ mà lại thì Tụ đã đến cuối cùng, một người tư cách đã tiêu nhân mà lại xử vào thì vị như thế, muốn cầu tụ với ai mà không ai chịu tụ với mình, chỉ duy than thở khóc lóc mà không biết trách với ai. *Tê tư* nghĩa là than thở; *thế* nghĩa là khóc chảy nước mắt; *di* nghĩa là khóc chảy nước mũi.

Tượng viết: Tê tư, thế di, vị an thượng dã.

象曰: 齋咨, 涕演, 未安上也.

Thượng Lục ở về vị trên cao, nhưng vì tài đức quá hèn hạ, không thể ở an được dầm trên, đến nỗi tê tư thế di, chính là tình trạng của đức tiêu nhân như thế.

PHỤ CHÚ: Chữ vô cữu đây, với chữ vô cữu ở Thượng Cửu quẻ Cầu nghĩa in như nhau, vô cữu là kết quả xấu; còn vô cữu ở mọi hào ở các quẻ thời lại phần nhiều là thuộc về kết quả tốt.

Tụ vẫn là một việc rất tốt trong loài người, vô luận quốc gia nào, dân tộc nào, xã hội nào, tất phải có nhóm họp đông mới làm nên mọi việc, vậy nên Quái từ nói rằng *Tụ hanh* mà sáu hào không thấy chữ hung, nhưng Quái hào toàn quẻ được chữ cát cũng chỉ có ba chữ là vì có sao?

Là vì trong sự nhóm họp thường có hai phương diện: Một phương diện là có tài chủ động mà nhóm được người, một phương diện là bị động mà nhóm hòa theo người.

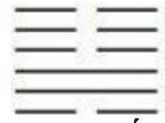
Phương diện chủ động là phần thiểu số, tất phải như Lục Nhị, Cửu Ngũ. Lục Nhị tuy vị còn thấp mà đức rất cao. Cửu Ngũ đức đã cao mà vị lại trỗi, chính như Quái từ nói rằng *lị kiến đại nhân* mới nhóm họp được người.

Thứ nữa cũng phải như Cửu Tứ, tài đức đã khá tốt mà địa vị lại xử gần bậc chí tôn, uy quyền trong tay, hoàn cảnh lại thuận lợi, cũng có thể nhóm họp được người, chính là thời thế tạo anh hùng, mới mong làm nên sự nghiệp Tụy. Vậy nên, Cửu Nhị có chữ dẫn cát, Cửu Tứ có chữ đại cát; Cửu Ngũ có chữ hồi vong.

Nếu chẳng thế, vô vị như hào Sơ, hào Thượng, bán thượng lạc hạ như hào Tam mà lại tài đức chẳng hơn ai thời chẳng những không nhóm họp được người mà muốn nhóm họp theo người cũng gay go lắm. Vậy nên hào Sơ thời nói *nãi loạn nãi tụy*, hào Tam thời *tụy như ta như*, hào Thượng thời *tê tư thế di*; chúng ta mới biết có đức mà không vị vẫn không làm nên Tụy, có vị mà không đức lại càng không làm được nên Tụy.

Ở vào thì Tụy mà khó tụy như thế, há phải chỉ chắc ở thời thế mà không dòm vào tư cơ trí tuệ hay sao? Xem trong sáu hào mà chỉ hai hào có chữ cát, chúng ta sẽ hiểu.

46. QUÊ ĐỊA PHONG THĂNG

Khôn trên; Tốn dưới

Quẻ này là quẻ Địa Phong Thăng. Tốn hạ cũng là Nội Tốn, Khôn thượng cũng là Ngoại Khôn. Khôn địa, Tốn phong, nên tên quẻ đọc bằng Địa Phong Thăng.

TỰ QUÁI

Tự quái: Tụ giả tụ dã. Tụ nhi thượng giả, vị chi thăng; cố thụ chi dĩ Thăng.

序卦: 萃者聚也, 聚而上也, 謂之故升, 故受之以升.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tụ, tiếp lấy quẻ Thăng là vì có sao?

Trên đây là quẻ Tụ. Tụ, nghĩa là nhóm, vật đã nhóm lại, tất cứ chồng chất lên lần lần, nên sau quẻ Tụ tiếp lấy quẻ Thăng; Thăng, nghĩa là chồng chất lên cao.

Khôn là địa, Tốn là mộc, cây ở dưới đất, tất phải mọc lên, lên càng lớn, lớn càng cao. Thế là thượng thăng, nên đặt tên quẻ bằng Thăng.

SOÁN TỪ

Thăng, nguyên hanh, dụng kiến đại nhân, vật tuất, Nam chinh, cát.

升元亨, 用見大人, 勿恤, 南征吉.

Quái từ ở đây, chỉ lấy nghĩa bằng chữ Thăng, hễ đã tiến lên được, buồm theo gió thuận, ngựa ruổi đường trời, chắc là được đại thông, nhưng mà sở dĩ được nguyên hanh, chẳng những vì thời thế xui nên mà thôi, trong thời đại ấy, tất phải có hạng người đại tài đại đức mà thiên hạ tín ngưỡng là đại nhân.

Nếu quả như thế thời chẳng cần lo ngại gì. Duy có một mực tiền tiến mà sự nghiệp phát triển hoài.

Nam nghĩa là mặt trước; *Nam chinh*, nhờ mặt trước mà tiến lên hoài.

Hai chữ *Nam chinh* là hình dung ý tiền tiến; *cát* tức là tượng nguyên hanh; chớ nệ rằng *Nam chinh* là đi phương Nam.

PHỤ CHÚ: Quái từ trong Dịch chỉ có hai chữ nguyên hanh mà chẳng phải răn bằng lý trình, như thế, chỉ được có ba quẻ là *Đại Hữu*, *Đỉnh*, *Thăng*, như ba quẻ ấy là rất đắc thì hành đạo.

Thăng là thì quân tử tấn hành không trở ngại; Đỉnh là thì quân tử được hưởng thiên lộc; Đại Hữu là thì quân tử được đại hữu vi, quân tử đắc chí không bao giờ hơn ba quẻ ấy. Vậy nên, Quái từ chỉ nói, hai chữ nguyên hanh mà không cần răn bằng lý trình. Bây giờ ta xét đến Quái thể ba quẻ ấy, tất thấy là Cửu

cư Nhị: Lục cư Ngũ: mới biết rằng: Ở trong cương mà có nhu, trong nhu mà có cương, và thấy đặc trung, cương, nhu đặc trung mà ứng với nhau, mới hay tạo thành thời thể như ba quẻ ấy, thiên thì, nhân sự, đất nhau mà lên, há phải lời nói không ru?

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Nhu dĩ thì thăng, tổn nhi thuận, cương trung nhi ứng, thị dĩ đại hanh. Dụng kiến đại nhân, vật tuất, hữu khánh dã. Nam chinh cát, chí hành dã.

彖曰: 柔以時升, 巽而順, 剛中而應, 是以大亨. 用見大人, 勿恤, 有慶也. 南征吉, 志行也.

Soán viết: Nhu dĩ thì thăng.

Theo như thể quẻ Thăng thời Khôn là âm nhu mà tiến lên Thượng Quái, ấy là theo thì mà thăng đó vậy. Cương thượng thăng là lẽ thường, Bây giờ, trái lại, nhu mà thượng thăng là vì thì nên như thế, nên nói rằng: Nhu dĩ thì thăng. Vậy có thực thì mới nói được Dịch.

Tổn nhi thuận, cương trung nhi ứng, thị dĩ đại hanh.

Nội Tổn là có tính tổn, Ngoại Khôn là có tính thuận, Cửu Nhị có đức cương trung ứng với Lục Ngũ, Ngũ lấy đức nhu trung ứng với Nhị, ấy là tổn nhi thuận, cương trung nhi ứng, vì vậy nên được đại hanh.

Dụng kiến đại nhân, vật tuất, hữu khánh dã.

Thế đạo tuy có lúc đến thăng, nhưng mà làm nên thăng, tất nhiên do ở nhân sự. Vương công thời thăng ở vị, thánh hiền thời thăng ở đạo, có đạo thánh hiền mà lại có vị vương công, chính là bậc đại nhân ở thì Thăng. Thiên hạ thấy được bậc đại nhân ấy thời chẳng cần lo gì mà chắc có phúc khánh đó vậy. Chữ đại nhân chỉ vào Cửu Nhị, hễ có đức cương trung, mới đáng được chữ đại nhân.

Nam chinh cát, chí hành dã.

Ở vào thì Thăng mà lại kiến được đại nhân thời chí của mình tiền tiến, chắc không ai ngăn đón được nữa, nên nói rằng *Nam chinh cát, chí hành dã.*

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Địa trung sanh mộc, Thăng. Quân tử dĩ thuận đức, tích tiểu dĩ cao đại.

象曰: 地中生木, 升, 君子以順德, 積小以高大.

Tồn ở dưới Khôn, Khôn là đất, Tồn là cây, cây mọc lên ở giữa đất, đất làm tốt cho cây, cây càng ngày càng cao lớn, thế là tượng quẻ Thăng. Quân tử xem tượng ấy, thuận đường lối mà tu đức mình, tích lũy từ lúc nhỏ mà lần cao đến tốt mực (Chữ *thuận đức* ở đây chỉ cắt nghĩa xuôi, nghĩa là, thuận theo lối đạo đức).

Sách *Sử kí* có câu “thuận đức giả xương”, cũng là nghĩa ấy. Còn chữ thuận đức ở mọi nơi, phần nhiều cắt nghĩa ngược lại, nghĩa là đức thuận.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện ở đây rất hay là chữ *tích*. Hệ tử đã nói rằng: Việc lành không chứa trữ, không đủ thành được danh. Nếu muốn thăng mà không tích thời không bao giờ thăng được. *Tích*, nghĩa là chồng chứa lại, ví như trèo thang, tất bắt đầu trèo từ bậc dưới hết mà trèo dần lên hoài thời dầu thang dài đến mấy bậc cũng lên tới nơi. Ví như đắp tháp, tất bắt đầu đắp từ nền dưới hết mà tích lớp đắp hoài thời tháp dầu cao mấy tầng cũng xây nên, cho nên công nghiệp làm thăng, tất trước phải tích tiểu.

Bây giờ nói tới sự nghiệp cao đại, chúng ta ai chẳng muốn làm, mà nói tích tiểu thiện thời lại chẳng ai muốn làm, té ra cất chân một bước mà muốn vượt tới mười bậc thang, sắp đất một hòn mà muốn xây nên mười tầng tháp, thiệt là vô lí. Vậy nên, muốn xây một lâu đài Thăng, tất phải lấy thuận đức tích tiểu làm nền tảng vậy.

Xưa Lưu Huyền Đức có nói rằng: Chớ khinh điều thiện nhỏ mà không làm. Sách *Trung Dung* có câu: Đạo của quân tử, ví như lên cao, tất khi tự chón thấp là nghĩa chữ *tích* ở đây.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Doãn thăng, đại cát.

初六: 允升, 大吉.

Sơ Lục tính chất âm nhu, ở dưới thể Tốn làm chủ cho Tốn là người rất có đức tón thuận, đương ở thì Thăng mà hay tón thuận với hai dương ở trên mình, nhờ bạn dương cương mà dắt mình lên. Thế là vì có lòng tin theo mà thăng được, tốt lành rất lớn đó vậy.

Tượng viết: Doãn thăng đại cát, thượng hợp chí dã.

象曰: 允升大吉, 上合志也.

Ở đầu thì Thăng mà được doãn thăng đại cát là vì có hai hào dương ở trên, đồng chí với Sơ vậy.

PHỤ CHÚ: Hào Lục Tam quẻ Tấn có chữ *chúng doãn* vì có hai âm ở dưới tin mình mà mình tấn được, Sơ Lục quẻ Thăng, có chữ *doãn thăng* vì ở trên có hai dương tin mình mà mình thăng được. Chúng ta xem ở chữ *doãn*; *doãn* nghĩa là tin, bạn âm tin nhau mà được hồi vọng, dương với âm tin nhau mà được đại cát. Thế mới biết, trong xã hội, vô luận hạng người nào, hễ đã đồng công cộng sự với nhau, tất có tin nhau mới mong có hiệu quả. Trái lại, nghi nhau, ghét nhau mà mong làm sự nghiệp tấn thăng, té ra muốn bay mà xén mất cánh, muốn đi mà cắt quách chân, có làm gì nên. Vậy nên, Tượng Truyện kết thúc lấy chữ Hợp chí.

2. Cửu Nhị: Phu nãi lợi dụng, vô cữu.

九二: 孚乃利 用禴, 無咎.

Cửu Nhị chính ứng với Lục Ngũ; Cửu Nhị dương cương mà ở dưới, Lục Ngũ âm nhu mà ở trên, tính chất khác nhau, bên minh bên ám, địa vị khác nhau, bên tôn bên ti, thế mà chung nhau làm sự nghiệp Thăng ở thì Thăng. Nếu không phải cảm nhau bằng cách chí thành thời kẻ trên nghi kẻ dưới, kẻ dưới né kẻ trên, chẳng bao giờ thăng được nên Hào từ nói rằng: Nhị đã ứng với Ngũ: Ngũ tuy nhu nhược mặc lòng, Nhị nên lấy đức dương cương mà giùm giúp cho Ngũ; cần phải hết lòng chí thành mà cảm cách với người trên, tất nhiên người trên cũng lấy chí thành mà tín nhậm mình.

Thành ý đã cô kết cả hai bên thời ngoại sức phiên văn chẳng cần dùng đến, tỉ như tế thần mà chỉ lấy chí thành cảm thần, lễ vật rất đơn sơ như tế thực, nhưng hữu thành thời hữu thần, không cần gì lễ vật ráo.

Phu, nghĩa là chí thành; *lị dụng thực* nghĩa là trọng chí thành, không cần văn sức. Như thế thời được vô cữu.

Tượng viết: Cửu Nhị chi phu, hữu hỉ dã.

象曰：九二之孚，有喜也。

Cửu Nhị lấy chí thành mà cảm cách được Lục Ngũ: thời chẳng những vô cữu mà thôi lại còn bổ thí được ân trạch khắp thiên hạ là việc đáng vui vẻ lắm vậy.

3. Cửu Tam: Thăng hư ấp.

九三：升虛邑。

Dương hào ở dương vị, vẫn là đã đắc chính, lại ở trên hết Nội Tốn là Tốn chi cực; có tài dương cương mà lại pha vào đức tön thuận nên tam âm ở trên thấy thuận theo với mình; ở vào thì Thăng mà sức lên của mình đã giới, người dắt mình lên lại đông, thăng tới đâu cũng được một cách dễ dàng, tượng như vào một ấp bỏ trống không ai ngăn cản.

Tượng viết: Thăng hư ấp, vô sở nghi dã.

象曰：升虛邑，無所疑也。

Cửu Tam có tài dương cương, có đức tön thuận mà lại đông bạn, gặp thì, thăng quá dễ dàng như *nhập vô nhân chi ấp*, thiết không nghi ngại gì nữa.

4. Lục Tứ: Vương dụng hanh vu Kì Sơn, cát, vô cữu.

六四：王用亨于岐山，吉，無咎。

Lục Tứ có đức nhu thuận đắc chính, lại ở vào thể quẻ trên, địa vị mình lại ở gần Lục Ngũ, như ở vào đời phong kiến thời chính là vua một nước chư hầu, trên giúp sự nghiệp thăng cho thiên tử, dưới dắt quần hiền mà thăng tiến với mình, đưa dân một nước lên cõi thanh bình. Ngày xưa vua Văn Vương đã từng dùng đạo ấy mà hanh thịnh ở Kì Sơn nên Hào từ nói rằng: *Wương dụng hanh vu Kì Sơn*.

Người ta ở vào địa vị Tứ mà nếu được như thế thời cũng in như vua Văn Vương, đã cát mà lại vô cữu.

Tượng viết: Vương dụng hanh vu Kì Sơn, thuận sự dã.

象曰：王用亨于岐山，順事也。

Wương dụng hanh vu Kì Sơn chỉ là thuận theo thì nên thăng mà thăng, trên thời thuận với việc người trên, dưới thời thuận với việc người dưới, thuận theo như nghĩa vụ của mình, thấy là một việc thuận mà thôi.

PHỤ CHÚ: Hào từ này vẫn rất tốt, đáng có chữ Thăng như mọi hào, có sao không có chữ Thăng?

Bởi vì hào Tứ bức cận với Ngũ; Ngũ là địa vị rất tôn, nếu giữa bản thân Tứ mà còn có chữ Thăng thời

thăng vào đầu, tất phải đánh đổ Ngũ, nên Hào từ không có chữ Thăng, cốt để tránh khỏi họa bức thượng nên Tượng Truyện lại thêm vào hai chữ *thuận sự* thời ý nghĩa lại càng rõ lắm. Nguyên lai, Dịch lí thường ở chỗ không chữ. Xem như Hào từ không chữ Thăng, chúng ta đọc Dịch nên để ý vào chỗ ấy.

5. *Lục Ngũ: Trình cát, thăng giai.*

六五: 貞吉, 升階.

Lục Ngũ bản chất tuy âm nhu, nhưng ở vào vị dương cương mà lại đắc trung, ở dưới có Cửu Nhị là bậc hiền thần, có đức cương trung, đem lòng phụ tín mà giúp đỡ cho Ngũ. Chắc hay trình cố mà chuyên nhậm hiền thần, tất nhiên được cát, vả lại các bậc hiền thần ở dưới thấy làm bậc thêm cho Ngũ lên vậy. *Trình cát thăng giai* nghĩa là giữ được trình thời cát mà lên dễ như bước lên thêm vậy. *Giai* nghĩa là bậc thêm; *thăng giai* là thí dụ một cách lên rất dễ, cũng như thăng hư ấp ở hào Tam.

Tượng viết: *Trình cát thăng giai, đại đắc chí dã.*

象曰: 貞吉, 升階, 大得志也.

Trình cát mà thăng được giai, lúc bây giờ chí mình ra làm việc thiên hạ, sẽ dắt người thiên hạ lên, mới là thỏa thích lắm vậy.

PHỤ CHÚ: Trên kia Soán từ nói *Nam chinh, cát*, thời Soán Truyện nói: *Chí hành dã*, ở Hào từ đây Tượng Truyện lại nói: *Đại đắc chí dã*. Hai chữ *chí* đó chỉ có một chữ, nhưng chúng ta phải biết, chí đó là chí gì?

Xưa nay, quân tử ở về thì Thăng, mục đích Thăng há phải muốn lên ngôi cao rư! Dắt thế đạo cho lên tháp đại đồng, đẩy nhân loại cho lên đài cực lạc, thế mới đạt mục đích Thăng của quân tử. Nói cho đúng, chí tại thiên hạ mà không phải chí tại thân gia nên nói rằng đại đắc. Nếu chí tại thân gia thời ty bị nhỏ mọn lắm làm sao mà gọi bằng đại được rư!

6. *Thượng Lục: Minh thăng, lợi vu bất tức chi trinh.*

上六: 冥升, 利于不息之貞.

Thượng Lục ở trên hết quẻ Thăng, thế là thì Thăng đạt ở cực điểm, nhưng vì tính chất âm nhu hôn ám, thăng đã cực rồi mà còn cầu thăng hoài, tâm sự của Thượng thiết là người hôn minh ở thì Thăng vậy. Lòng cầu thăng bất dĩ như thế, thiết chẳng đi đâu mà lợi, nhưng quân tử xử vào thì vì ấy thời lại có một cách rất hay, đổi lòng cầu thăng bất dĩ mà chuyển làm lòng tự cường bất tức, chẳng cầu thăng ở nơi địa vị mà chỉ cầu thăng ở nơi đạo đức, đạo đức trình chính chẳng bao giờ nghỉ, dụng lòng cầu thăng vào chỗ ấy thời lại rất hay.

PHỤ CHÚ: Thăng đã đến cực rồi mà còn cầu thăng, lấy tâm sự ấy mà thiệp thế thời không gì là hay, nhưng xây vào việc tu đức thời lại rất hay. *Trung Dung* khen vua Văn Vương *thuần diệc bất dĩ* 純亦不已, khen bậc thánh nhân *chí thành bất tức* 至誠不息, thấy là *lợi vu bất tức chi trinh* 利于不息之貞. Vị mà cầu thăng không thôi thời là tiểu nhân cực điểm; đạo đức mà cầu thăng không thôi thời là quân tử cực điểm, cũng một tâm sự tác dụng mà thánh, phàm khác nhau xa, ai ngờ Hào từ phát huy ý nghĩa như thế, mới biết thì nghĩa của Dịch chẳng bao giờ tuyệt đối xấu, chỉ cốt độc giả biết biến thông mà

thôi.

Tượng viết: Minh thắng tại thượng, tiêu, bất phú dã.

象曰：冥升在上，消，不富也。

Ở trên hết quẻ mà còn minh thắng, tất nhiên thắng cực tất giáng, trường cực tất tiêu, còn có gì thêm được nữa.

Chữ *tiêu* là ngậm ý chữ giáng, tức là tiêu; chữ *phú* đây là không phải danh từ, chỉ là động từ, *phú* là gia thêm vào; không lên thêm được nữa, tức là *bất phú*.

Chẳng thắng được nữa, tất phải giáng.

47. QUÊ TRẠCH THỦY KHỐN

Đoái trên; Khảm dưới

Quẻ này là quẻ Trạch Thủy Khôn. Khảm hạ cũng là Nội Khảm, Đoài thượng cũng là Ngoại Đoài. Đoài trạch, Khảm thủy, nên tên quẻ đọc bằng Trạch Thủy Khôn.

TỰ QUÁI

Tự quái: Thăng nhi bất dĩ, tất khôn, cố thụ chi dĩ Khôn.

序卦: 升而不已必困, 故受之以困.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Thăng tiếp lấy quẻ Khôn là vì có sao?

Trên kia là quẻ Thăng. Thăng, nghĩa là lên, lên mãi không thôi, tất nhiên phải khôn. Tỉ như Thăng đã lên bậc cuối cùng mà còn cứ trèo lên, tất nhiên phải té mà chết. Vậy nên sau quẻ Thăng, tiếp lấy quẻ Khôn. Khôn cũng có nghĩa là khôn khổ.

Theo về thể quẻ, Đoài âm ở trên, Khảm dương ở dưới; Ngoại Quái, nhị dương ở dưới nhất âm, Nội Quái, nhất dương sụp vào giữa nhị âm, thấy là dương cương bị âm nhu che lấp. Thế là quân tử sụp vào tay tiểu nhân, thiệt là thể đạo đương lúc cùng khôn nên tên quẻ đặt bằng Khôn.

SOÁN TỪ

Khôn hanh trinh, đại nhân cát, vô cữu, hữu ngôn bất tín.

困亨貞, 大人吉, 無咎, 有言不信.

Ở về thì Khôn, theo như mặt thể tục, thấy Khôn thời chỉ là Khôn, có gì là thông thái đâu. Nhưng theo về mặt thánh hiền thời Khôn lại là hanh nên nói rằng: Khôn, hanh. Khôn hanh là có nghĩa một là thân mình tuy khôn, nhưng thì cùng mới thấy tiết nghĩa, cảnh nghịch mới thấy phẩm người, thân tuy khôn mà đạo mình vẫn hanh thông, đó là một nghĩa. Lại còn một nghĩa bao nhiêu cảnh cùng khôn là hòn đá mài của tạo hóa mài luyện anh hùng, mà cũng là lò lửa nóng của thiên nhiên để đức nung chí sĩ, càng khôn tâm hành lự đến bao nhiêu lại càng tăng ích sở bất năng đến bấy nhiêu, nhân giữa lúc thất bại mà đức nên cái khuôn mẫu thành công, chính là khôn mà hanh đó vậy.

Nhưng mà lẽ khôn, hanh đó há phải ai nấy cũng thấy đâu, tiểu nhân dụng Khôn thời biến tiết ngay, dung nhân dụng Khôn thời càng truy lạc, nên tất phải hạng người có lòng trinh chính, có tài đức đại nhân, mới được cảnh Khôn, chống được thì Khôn, mà làm được khôn nhi hanh, như thế thời cát mà vô cữu. Nên nói rằng: *Trinh, đại nhân, cát vô cữu*, nghĩa là có đức trinh, có tư cách đại nhân, mới hay

đương thì Khôn mà cát lại vô cữu. Trái lại, nếu hạng người bất trạch và tiểu nhân, tất nhiên hung và hữu cữu.

Trên đây nói cho rõ nghĩa khôn hanh, nhưng mà chỉ nghĩa đặc biệt về phần quân tử, đây lại dạy một cách cho hạng người phổ thông.

Hễ thế đạo đã đến thì Khôn tất nhiên cường quyền lòng lo sợ, công lí tối tăm, dầu có nói phô biện bạch cũng chỉ chịu oan ngậm khuất mà thôi. Nghĩa là dầu có nói phô những lẽ chính trực cũng chẳng thân được, người ta ở thì ấy chỉ nên kín lặng giữ miệng là hay. Chữ "Thân" phản đối với chữ "Khuất" (*Thân*, nghĩa là ngay duỗi).

Công lí đã không ngay duỗi được thời còn nói làm gì. *Hữu ngôn bất thân* là răn cho người ở thì Khôn, không nên đua nói.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Khôn, cương yểm dã, hiểm dĩ duyệt, Khôn nhi bất thất kì sở hanh, kì duy quân tử hồ. Trinh, đại nhân cát, dĩ cương trung dã; hữu ngôn bất tín, thượng khẩu nãi cùng dã.

彖曰：困剛掩也，險以說，困而不失其亨，其唯君子乎。貞，大人吉，以剛中也；有言不信，尚口乃窮也。

Soán viết: Khôn, cương, yểm dã.

Quẻ này sở dĩ đặt tên bằng Khôn, bởi vì Khảm dương ở dưới, Đoài âm ở trên. Thế là quân tử dương cương, bị tiểu nhân che bịt. Thì ấy chính là quân tử đạo Khôn nên đặt tên quẻ bằng Khôn. *Yểm* nghĩa là che súp.

Hiểm dĩ duyệt, Khôn nhi bất thất kì sở hanh, kì duy quân tử hồ.

Đây là thích nghĩa chữ Khôn hanh. Theo về thể quẻ, hạ Khảm là hiểm, thượng Đoài là duyệt. Thế là trong hiểm mà vẫn cứ hòa duyệt. Theo ở hoàn cảnh thời vẫn là Khôn, nhưng mà trong tâm lí thời vẫn thản nhiên tự đắc, xem bằng một cách rất hanh thông. Thế là ở hanh thông không bao giờ mất. Được như thế, chắc chỉ bậc quân tử mà thôi.

PHỤ CHÚ: Quái từ nói rằng *Khôn hanh*, đây Soán Truyện lại nói rằng *kì duy quân tử hồ*. Thế thời hai chữ *Khôn hanh* chẳng phải riêng về quân tử hay sao?

Thiệt có thể, người thường khôn ở cảnh thời khôn đến cả tâm. Khôn ở chí thời khôn đến cả đạo; chỉ duy quân tử, cảnh tuy khôn mà tâm vẫn hanh, thì tuy khôn mà đạo vẫn hanh.

Tức như: Đức Khổng Tử tuyệt lương ở Trần Thái bảy ngày mà đánh đàn, đọc sách không ngớt tiếng. Vua Văn Vương bị tù ở Dữ Lí chín năm mà cấm đầu diễn Dịch không ngớt bút, chẳng phải là Khôn mà hanh hay sao?

Tuy nhiên, có địa vị như Văn Vương, có tài đức như Khổng Tử mà gặp lấy cảnh tuyệt lương, bị tù, mới gọi bằng Khôn. Nhân vì có cảnh Khôn ấy mới tỏ rõ ra thánh nhân mới gọi rằng: *Khôn nhi hanh*.

Nếu những hạng người địa vị tài học thiên vạn bất cập hai người ấy thời Khôn là sự thường mà cũng không thể nào hanh được.

Vậy nên Soán Truyện nói rằng: *Kì duy quân tử hồ*. Câu nói ấy chẳng bênh riêng gì quân tử nhưng vẫn trông mong cho loài người ai nấy cũng làm quân tử.

Trong thì Khôn, chẳng ai là tuyệt đối không khôn, nhưng mà Khôn hanh thời hiếm quá.

Trình đại nhân cát, dĩ cương trung dã.

Thông thường, người ta xử vào thì Khốn, chẳng biết tâm dịch tiết, tất chán đời bỏ mình. Như Dương Hùng, ủy thân với Vương Mãng Giả Nghị đau khóc mà đến nỗi chết, đó là vì cố không đủ đức cương trung. Thiếu đức cương thời không gan chống nổi hoàn cảnh; thiếu đức trung thời hay chạy cuồng vào lối quá khích. Chỉ duy một hạng người có đức cương lại có đạo trung mới được cát. Vậy nên, Khốn mà vẫn cứ trình, Khốn mà vẫn cứ tỏ ra cách đại nhân, nên Quái từ nói rằng: *Trình đại nhân cát.*

Chữ đại nhân ở đây không phải đại nhân ở quẻ Càn mà chính là đại nhân ở quẻ Bĩ. Lục Nhị quẻ Bĩ có câu rằng: *Đại nhân bĩ hanh*, tức là đại nhân cát ở quẻ Khốn.

Hữu ngôn bất tín, thượng khẩu nãi cùng dã.

Ở vào thì Khốn, chính là thì hữu cường quyền vô công lí, dầu mình có biện bạch, cũng chẳng thể nào thân được lẽ phải, âu là cam miệng cho rồi, nếu cứ đua miệng chỉ là thêm khốn cùng. *Thượng khẩu* nghĩa là đua miệng. Hai chữ ấy rất nhiều nghĩa. Tỉ như: Múa miệng để lấy tiếng, xảo ngôn để cầu người thương, hoặc là bới móc tội người để mong mình khỏi tội, hoặc dùng hai lưỡi để mong lừa phỉnh người, thấy gọi bằng thượng khẩu, nhưng đến lúc cuối cùng chỉ thêm vào khốn cùng mà thôi nên nói rằng: *Thượng khẩu nãi cùng dã.*

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Trạch vô thủy, Khốn. Quân tử dĩ trí mệnh toại chí.
象曰：澤無水，困。君子以致命遂志。

Theo như tượng quẻ thời Trạch ở trên, Thủy ở dưới nên thành ra tượng Khốn. Chằm để đựng nước, bây giờ nước mót xuống dưới mà chằm phải khô nên tượng quẻ là Khốn. Quân tử xem ở tượng ấy mà nghĩ ra được đạo lí ở thì Khốn. Đạo quân tử đã đến khốn cùng, muốn cứu dân mà dân không thể cứu đặng, muốn thương nước mà nước không thể thương xong, thời chỉ duy có một phương pháp: Sinh bình sở chí như thế nào? Sát thân thành nhân, xả sinh tử nghĩa là chí gốc của mình ở lúc sinh bình. Bây giờ rủi đụng vào cảnh ngộ khốn cùng thời chỉ duy bỏ liều cả sinh mạng của mình để cho thỏa chí nguyện của mình. Như thế là *trí mệnh toại chí*. Trong *Luận Ngữ* có câu: *Kiến nguy thụ mệnh* 見危授命, nghĩa chữ trí ở đây cũng như nghĩa chữ thụ. Trao sinh mệnh của mình hiến cho quốc dân xã hội, ấy là trí mệnh, chỉ cốt cho thành chí giữ đạo của mình, ấy là toại chí. *Trí* nghĩa là trao vút; *toại* nghĩa là làm cho đến nơi; *mệnh* là quyền ở trời sắp đặt cho mình; *chí* là quyền sở hữu của mình, muốn sao được vậy. Bỏ vút mạng mình mà hoàn thành chí mình là một phương pháp rất hay cho quân tử ở thì Khôn, cho nên *Luận Ngữ* nói rằng: *Kiến nguy thụ mệnh*, nghĩa là thấy đến thì nguy thời trao quách mệnh mình.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện trong Dịch chẳng qua mượn tượng hữu hình để tỏ rõ lí vô hình, nhưng có nhiều lúc ý vị. Như tượng quẻ Khốn, quẻ Cách: Đoài trên, Khảm dưới mà nói rằng *trạch vô thủy*. Bởi vì thủy nên ở

trên trạch, bây giờ trạch trôi lên trên thủy là thủy lậu mà trạch phải khô, như thế là chằm không nước, chẳng phải Khốn là gì.

Đến như Đoài trên, Ly dưới là quẻ Cách thời Tượng lại nói *trạch trung hữu hỏa*. Bởi vì trong chằm chỉ nên đựng nước mà bây giờ lại có lửa, chẳng phải biến đổi lạ thường hay sao, nên gọi bằng Cách. Tổng chi, Khôn với Cách thấy thuộc về thì biến, như Khốn là lúc cùng, chưa kịp biến. Cách thời trải qua lúc biến mà làm cho đến thông. Xem vào ý nghĩa Tượng Truyện, chằm mà khô hết nước thời là Khốn, giữa chằm mà bỏ lửa vào thời là Cách; xem ở chữ *hữu* với chữ *vô* hình dung được Khốn, Cách rất rõ.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Đôn Khốn vu châu mộc, nhập vu u cốc, tam tuế bất dịch.

初六: 殿困于株木, 入于幽谷, 三歲不覿.

Đôn là bàn tròn là giống đẽ mà ngồi. *Châu mộc* là ngum cây trụi, cây không nhánh lá chỉ trồi gốc ra, gọi bằng châu mộc. *Cốc* là hang, *u* là tối, *dịch* là trông thấy, cũng có nghĩa là xấp mặt.

Ở vào thì Khốn mà Sơ Lục là âm nhu, lại ở dưới quẻ, chính là ở vào đáy hạng Khốn.

Theo như thế quẻ thời Sơ lại là ở dưới hết khoản hiểm, phỏng như chính ứng của Sơ là hào Cửu Tứ mà giúp đỡ được Sơ thời hầy còn khá, nhưng khốn nạn thay! Tứ đã bất trung, bất chính mà lại sụp vào dưới lưới âm nhu. Tứ ở thì ấy, *thử thân bất độ, độ hà thân* 此身不渡, 渡何身. Tội nghiệp cho Sơ muốn ngồi yên chịu Khốn thời không chôn ngồi, toan nhúc nhích để tìm người cứu mình thời tiền đồ càng trông càng mờ mịt, tượng như bàn tròn mình bị khốn ở góc rồi mà lại sụp vào trong lỗ hang kín, lâu tới ba năm mà không thấy được người cứu mình.

Tượng viết: Nhập vu u cốc, u bất minh dã.

象曰: 入于幽谷, 幽不明也.

Người ở vào thì Khốn, chắc ai cũng tắt thấy khốn, há riêng gì mình Sơ đâu mà Hào từ hào Sơ lại xấu đạt ở cực điểm là vì có sao?

Tùng lai, người ta sở dĩ chống chọi được hoàn cảnh chỉ cậy có óc thông minh, biết đường họa mà tránh, biết đường phúc mà tìm, biết người phải mà theo, biết người vợ mà cự thời dầu có rủi đụng phải Khốn nữa, còn có thể rút chân ra được. Kia Sơ Lục âm nhu hôn ám, bản thân vẫn đã bất minh, tượng như châu mộc là chôn không đáng ngồi mà anh đặt tròn ngồi; u cốc là chôn không nên xuống mà anh đặt chân xuống, bất minh đến như thế, còn mong gì đến cơ tốt nữa đâu. Hào từ chỉ nói kết quả mà Tượng Truyện nói thêm ba chữ *u bất minh* là truy nguyên cho đến tạo nhân. Vì tạo nhân đã u bất minh nên kết quả tất phải khốn đến tận kiếp.

2. Cửu Nhị: Khốn vu tửu tực, chu phát phương lai, lệ dụng hưởng tực, chinh, hung, vô cữu.

九二: 困于酒食, 朱敝方來, 利用亨祀, 征凶, 無咎.

Cửu Nhị dương cương đắc trung, vẫn là người tài đức kiêm bị mà ở trên có Cửu Ngũ đồng đức tương ứng. Nếu ở vào thời đại khác thời sung sướng biết chừng nào, nhưng vì ở vào thì Khốn mà khốn một cách khác người thường, nhờ ơn vua lộc nước, ăn no uống say mà lại có tất đồ tới nơi, nhưng mà trong thời tự vẫn lương tâm mình, ngoài thời thấy thương sinh thảm trạng. Vì thì gian, vận ách mà còn nhiều

nổi bực tức, trông đèn mâm cổ mà đau lòng, thấy đèn cân đai mà rát ruột, những điều mắt tục lầy làm sượng ghê mà lòng Cửu Nhị cho là khổ cực, nên nói rằng *Khốn vu tửu tự, chu phát phương lai*. *Tửu tự* là những đồ thịnh soạn mà Ngũ cho Nhị; *chu phát phương lai* là những tội quan trường kéo đến với Nhị.

Chu phát nghĩa là bít tắt đồ là đồ phẩm phục các quan. *Tửu tự, chu phát* là những giống làm khốn cho Nhị. Hai câu ấy hình dung tấm lòng cương trung của Cửu Nhị: đau đầu vì đạo mình còn ách mà trông thấy những vật sung sướng xác ở trước mắt, không lấy gì mà đổi buồn làm vui được.

Tuy nhiên, ở về thì Khốn, có đức cương trung như Cửu Nhị thời tuy ân trạch chưa khắp đến nhân dân, nhưng tinh thành đã có lẽ thấu đến thượng đế. Vậy nên Hào từ lại mượn việc tế tự mà đặt ra lời thí dụ rằng: Có tâm sự tinh thành như Nhị thời đem hưởng tế thần linh, chắc thần linh cũng chiếu giám cho, nên lại nói *lị dụng hưởng tự*. Hưởng tự nghĩa là tế tự để hưởng quỷ thần.

Duy còn một lẽ lại phải lo cho Nhị. Nhị đã được hưởng vật chất sung sướng, tất nhiên muốn động tác hữu vi, nhưng khốn nạn thay thời đại này là chưa phải thời đại hữu vi kia mà, xin Nhị hãy ôm lòng tinh thành yên lặng mà chờ thì, họa may khốn cực mà hanh chẳng nỏ. Nếu Nhị quá chừng nóng sốt mà vội vàng kiếm cách tấn hành, tất có tai họa, nhưng mà dầu có tai họa cũng là theo thì nghĩa, đã ăn của đời phải làm việc đời, vẫn là vô cự.

Tượng viết: *Khốn vu tửu tự, trung hữu khánh dã.*

象曰：困于酒食，中有慶也。

Cửu Nhị vì có đức cương trung mà ở vào thì Khốn, chưa thỏa được tấm lòng tế thể an bang, thấy được mặc tốt, ăn ngon cũng lầy làm đau đớn, tấm lòng Nhị như thế, dầu người chẳng ai hiết mà trời đất đã chứng cho, chắc thế nào cũng có phúc khánh đó vậy.

PHỤ CHÚ: Khốn vu tửu tự, chu phát phương lai là hình dung khổ tâm của quân tử. Tục ngữ có câu: “Khi vui non nước cũng vui, khi buồn sáo nhịp đồn đôi cũng buồn”, chính là ý nghĩa như mấy câu ấy.

Lị dụng hưởng tự, trung hữu khánh dã là đoán sẵn hạnh phúc về tương lai, lòng thành thấu đến trời nghe, bây giờ chưa phúc, phúc về ngày sau. Đó là an ủy cho Cửu Nhị. Câu *chinh hung, vô cự* lại là quá lo cho Cửu Nhị, bởi vì một người cương trung như Cửu Nhị tất không nỡ lòng sung sướng mà cứ ngồi yên nên Hào từ lại phải căn vắn như thế.

3. Lục Tam: Khốn vu thạch, cử vu tậ lê, nhập vu kì cung, bất kiến kì thê, hung.

六三：困于石，據于蒺藜，入于其宮，不見其妻，凶。

Tậ lê là bụi gai; *cung* là ở nhà.

Lục bản chất âm nhu mà xử vào vị Tam, lại bất trung, bất chính ở vào thì Khốn mà địa vị Tam lại là Khảm hiểm chi cực, tấn lên đã bị Khốn mà không tấn được, thối xuống không chốn ngồi yên nên nói rằng: *Khốn vu thạch, cử vu tậ lê*; *thạch* là chỉ vào hào Tứ. Tam muốn tấn lên mà bị sức Tứ áp bức, tượng như bị đá dằn mà không thể ngấc đầu lên được. *Tậ lê* là chỉ vào hào Nhị. Tam muốn thối xuống mà bị thể lục Nhị quá mạnh, Tam ở trên Nhị, ngồi không thể an, tượng như đặt tròn ở trên gai.

Tiến thối đã cùng đường, muốn quay lại về nhà thời lại đụng người chủ trong nhà mà mình thương yêu, cũng mất đầu chẳng thấy được. *Cung* là chỉ vào địa vị Tam, *thê* là chỉ vào bản chất Lục.

Hào từ này, Hệ tử thích kỹ lắm, tiện dịch vào đây. Hệ tử nói rằng: Quân tử làm việc, tuy vẫn không kể thành bại, nhưng tất phải kể theo đạo lí. Nếu kể như theo đạo lí, vẫn không phải chuyện mình đáng

khôn mà cô lẫn vào chịu khôn, thân mình khôn mà cô lẫn xả vào chịu khôn, thân mình khôn đã đành mà lại mang tiếng bất trí, bị chúng cười mình là vô năng.
Quân tử bảo thân tất phải kén chọn chốn mình đáng dựa, nếu xem nơi tình thế hiện thời với đôi bên quan hệ, thấy được người kia không phải là người mình đáng dựa mà khinh đem thân dựa vào, tất có ngày núi gió đổ mà nguy đến thân.
Danh đã nhục, thân lại nguy, thì giờ chết đã tới sau lưng, còn mong gì được thấy mặt vợ nữa rư. Thế còn gì xấu hơn nữa.

PHỤ CHÚ: Ở vào thì Khôn, khôn cũng là sự thường, nhưng tất phải lựa lọc đạo lí, xem có phải chốn mình đáng khôn hay không. Nay Tam là âm mà muốn theo với Tứ là dương nên bị khôn với Tứ. Như thế là *phi sở khôn nhi khôn*, nên Hào từ nói rằng: *Khôn vu thạch*. Thạch sức nặng áp được mình mà mình ghé đầu vào nên đến nỗi danh nhục. Ở vào thì Khôn phải tìm chốn y cứ cũng là lẽ thường, nhưng tất phải trông nom thời thế, tri kỷ tri bỉ, xem có phải người mà mình đáng y cứ hay không? Bây giờ Tam là âm mà cười trên Cửu Nhị là dương. Nhị đâu có chịu để cho Tam cười rư? Nên Hào từ nói rằng: *Cử vu tậ lê*. *Tậ lê* là giống gai đâm được mình mà mình ghé lưng dựa vào, ấy là *phi sở cử nhi cử*, tất đến nỗi thân nguy.

Xem sử Tàu, như Thái Ung ở đời Hán vì khóc thầy Đồng Trác mà mang vạ sát thân. Dương Hùng vì tụng công đức Vương Mãng mà mang vạ nhảy lầu tự tử, kết quả bị uổng một đời văn sĩ làm bia cho miệng thế chê cười, rất là phi sở khôn nhi khôn, đến nỗi danh nhục.

Lại như: Sử nước ta, Nguyễn Chỉnh bỏ Lê, Trịnh mà về với Tây Sơn, cuối cùng Tây Sơn diệt Trịnh thời Chỉnh cũng bị nghi, kết quả Chỉnh cũng bị chết với Tây Sơn.

Lại như: Lê Văn Chất, danh tướng của Tây Sơn, sau phản Tây Sơn theo vua Gia Long, kết quả bị Nguyễn triều tru di tam tộc. Đó rất là phi sở cử nhi cử mà đến nỗi thân nguy.

Xem văn lí Hào từ ngó như hình thiên cận mà đến Hệ từ giải thích lại đủ hết cơ nghi xử thế, với đạo lí tồn thân. Thánh nhân học Dịch như thế, há phải dòm ở mặt chữ mà thôi rư?

Tượng viết: *Cử vu tậ lê, thừa cương dã, nhập vu kì cung, bất kiến kì thê, bất tường dã.*

象曰：據于蒺藜，承剛也，入于其宮，不見其妻，不祥也。

Cửu Nhị là dương cương đắc trung mà Lục Tam âm nhu lại cười trên nó, có khác gì lót gai mà ngồi nữa rư, nên nói rằng: *Cử vu tậ lê*, kết quả đến nỗi vào nhà mình không thấy được vợ mình là vì tạo nhân chẳng tốt nên kết quả chẳng lành đó vậy (*Tường* nghĩa là lành).

PHỤ CHÚ: Toàn văn Hào từ Lục Tam chỉ một chữ *hung* là sự thực, còn bốn câu trên thấy là lời thí dụ, chúng ta chỉ xem Hệ từ thời giải thích rõ lắm.

4. Cửu Tứ: Lai từ từ, khôn vu kim xa, lẫn, hữu chung.

九四：來徐徐，困于金車，吝，有終。

Cửu Tứ tuy bản chất dương cương nhưng ở vào địa vị Tứ thời lại bất trung chính, vẫn biết tài đức anh như thế, lấy một mình xử vào cảnh Khôn e không xong. Nên Tứ trông mong vào bạn chính ứng với mình là Sơ Lục gấp tới giúp đỡ mình. Chẳng dè việc khó bằng lòng, hành vi cách trở, trung gian có Cửu Nhị thế lực quá lớn còn đè ép Sơ, Sơ đương bị khôn ở dưới cùng mà Tứ lại bị chết vì Cửu Nhị; nên nỗi hai bên muốn thân mật với nhau nhưng còn phải dè dặt mà nước bước quá chậm trễ; thế là

lai từ từ mà bị khốn với kim xa. *Từ từ* là có ý lằm chằm; *kim xa* là chỉ vào Cữu Nhị, Nhị ở dương cương nên tỉ dụ bằng xe sắt.

Than ôi! Hai bên vẫn chính ứng với nhau mà chỉ vì sợ một người có thể lực, đến nỗi phải chịu khốn mà lại phải từ từ, trông người lại ngấm đến ta, thiệt đáng lấy làm xấu hổ, nên Hào từ có chữ *lăn*. Tuy nhiên, Tứ đã dốc lòng ứng với Sơ, Sơ bản lai cũng là ứng với Tứ: hai bên vẫn lí trắng, từ trực, kết quả tất liên hợp với nhau.

Lúc đầu tuy khó khăn mà cuối cùng chắc thoát khỏi nạn, xưa nay tà bất thắng chính là lẽ tất nhiên, há phải Nhị ngăn đón được Tứ, Sơ mãi rư? Nên Hào từ lại nói rằng *hữu chung*.

Tượng viết: Lai từ từ, chí tại hạ dã, tuy bất đáng vị, hữu dữ dã.

象曰：來徐徐，志在下也，雖不當位，有與也。

Cữu Tứ: tuy bị ngăn đón vì Cữu Nhị nhưng chí Tứ cố ứng với Sơ ở dưới, nhưng sở dĩ lai từ từ là vì vị Tứ cư nhu là bất đáng vị. Tuy nhiên, Tứ cố ý cầu Sơ thời cuối cùng tất được Sơ là bạn giúp mình.

5. Cữu Ngũ: Tị ngoạt, khốn vu xích phát, nãi từ hữu duyệt, lệ dụng tế tự.

九五：劓刖，困于赤牖，乃徐有說，利用祭祀。

Cữu Ngũ là dương vị chí tôn ở trong thì Khốn mà lại có đức cương trung, vẫn là một người giải khốn, nhưng khốn vì thời đại éo le, những hạng người thân ái với mình, trên dưới thấy đều khốn, tượng như một hạng người trên bị hình tị mà mũi thụ thương, dưới bị hình ngoạt mà chân bị thương (*Tị* là hình hót mũi; *ngoạt* là hình khoét chân).

Ngũ đã xử vào hoàn cảnh Khốn mà thượng, hạ câu thương, lúc bây giờ hào âm nhu ở trên là Thượng Lục, toan ra tay đè ép mình; hào dương cương ở dưới mình là Cữu Tứ lại toan cất trật mình. Những bọn đó làm hại mình đã đành mà thậm đến một người rất thân tín mình là Cữu Nhị mà mình đã từng đem xích phát đến cho nó cũng chỉ đứng trông mỗi mắt làm thêm khốn cho mình mà thôi. Chữ xích phát ở đây tức là chữ chu phát ở Cữu Nhị, cũng có nghĩa là bít tắt đỏ. Sở dĩ khốn vu xích phát há phải Cữu Nhị không thương Cữu Ngũ đâu. Nhị với Ngũ vẫn đã đồng đức không lẽ bỏ nhau, nhưng vì hoàn cảnh gay go, tình cách, thế cấm mà chưa dám tiếp hạp cho mau; nhưng Nhị đã cương trung mà Ngũ cũng cương trung, tất dần dà bao lâu cũng có ngày bắt tay hã dạ (*Từ* là có ý thùng thẳng; *duyet* là có ý vui mừng).

Tuy nhiên, tâm lí Nhị, Ngũ như thế mà dụng lấy thời thế như kia: *từ hữu duyệt* mặc lòng, nhưng cũng chẳng qua tỏ tấm lòng thành thiệt mà thôi, sự thế đã như thế thời chỉ có một cách ôm giấu lòng tinh thần, hữu thi hữu chung in như đem lòng thành kính mà cảm động thần minh: *Tinh thành sở chí, kim thạch năng khai* 精誠所志，金石能開, chắc lâu ngày cũng được phúc nên lại nói rằng: *Lệ dụng tế tự*, nghĩa là lệ dụng tấm lòng thành kính ở lúc tế tự mà xử vào thì Khốn, chờ khi trời bênh thần hộ, mới có thể hữu vi (Chữ *tế tự* ở đây ứng với chữ *hưởng tự* ở Cữu Nhị).

Tượng viết: Tị ngoạt, chí vị đắc dã, nãi từ hữu duyệt, dĩ trung trực dã, lệ dụng tế tự, thụ phúc dã.

象曰：劓刖，志位得也，乃徐有說，以中直也，利用祭祀，受福也。

Tị ngoạt là trên dưới thấy thụ thương, thì đã đến thế còn chắc gì đắc chí nữa. Dần dà rồi cũng được vui mừng là vì có đức cương trung mà lại ngay thẳng đó vậy. Dụng thời thế như thế, chỉ duy giữ chặt lòng chí thành, đau đời thương dân in như lòng thành thờ thần thời cuối cùng chắc cũng thụ phúc đó vậy.

PHỤ CHÚ: Chữ *thụ phúc* ở Cữu Ngũ với chữ *hữu khánh* ở Cữu Nhị thấy là một ý tứ, nhưng mà phúc khánh chẳng phải thuộc về phần hưởng thụ mà chỉ thuộc về phần tinh thần, thời thế dầu chưa đại hữu vi nhưng xét lại lòng mình và việc mình làm, trên không then với trời, dưới không then với thương sinh, ngoài không then với non sông, trong không then với tâm sự. Thế là phúc khánh ở thì Khốn.

6. Thương Lục: Khốn vu cát lũy, vu niết ngột, viết: động hối, hữu hối, chinh cát.
困于葛藟, 于跪脆, 曰: 動悔, 有悔, 征吉.

Thương Lục, ở về cuối cùng thì Khốn, tất nhiên Khốn chi cực, nhưng mà thường lí trong thiên hạ, vật cùng tắc phản, sự cực tắc biến. Khốn mà đến cùng cực rồi, lẽ tất phải thông nên nói rằng: *Khốn vu cát lũy, vu niết ngột*. *Cát lũy* là ngùm dây sắn; *niết ngột* là khắp khênh, gập ghềnh.

Hoàn cảnh bị ràng buộc như chẳng chịt vào ngùm dây sắn, lại đi đứng vào chốn khắp khênh gập ghềnh. Như thế là Khốn đã cực rồi, nhưng mà nhân lực có lẽ hồi được thiên vận, anh hùng có khi tạo nên thời thế, chẳng cần gì lo, chỉ cốt nhất là can đảm cho lớn mà lại có trí khôn ngăn nghĩ cho sâu xa. Hễ có làm việc gì, tất lòng tự hỏi lòng mà nói rằng: E động mà có hối chẳng? (Ba chữ này là miêu tả cái tinh thần ăn năn suy nghĩ). Ở vào hoàn cảnh khốn cực tắc biến mà hay biết hữu hối như thế thời từ rày sắp đi, chắc hành động được tốt.

Tượng viết: Khốn vu cát lũy, vị đáng dã; động hối, hữu hối, cát hành dã.
象曰: 困于葛藟, 位當也; 動悔, 有悔, 吉行也.

Thương Lục sở dĩ khốn vu cát lũy là cách xử trí của mình chưa đúng đạo thoát Khốn vậy. Nếu biết được như thế mà hối quá tự tân thời gặp lúc Khốn cực tắc thông, chắc tiến hành được tốt nên nói rằng: *Động hối, hữu hối, cát hành dã*.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc suốt Quái từ, Hào từ quẻ Khốn mà sinh ra hai mối cảm tưởng: Quái từ nói rằng *khốn hanh, trinh, đại nhân cát* mà sáu hào thời hai hào *hung*, một hào *lân*, dư các hào, hào nào cũng có chữ *khốn*, chỉ duy Thương Lục có chữ *cát*. Thế thời người ta trong vũ trụ, chẳng ai là chẳng bị chinh phục vì hoàn cảnh chung, đó là một cảm tưởng.

Nhưng mà người đứng giữa trời đất, tất phải có trí lực đảm lược, phách lược mà chiến thắng với hoàn cảnh riêng, đó lại là một cảm tưởng.

Lí do bởi vì sao? Chinh phục hoàn cảnh chung, tất phải nhờ trợ lực ở nơi xã hội. Xã hội còn đương sụp vào vùng mù đen mây tối, dầu thánh hiền hào kiệt cũng không thể cậy một sức mình mà đánh đổ được hoàn cảnh tối tăm.

U bất minh như Sơ Lục, bất tường như Lục Tam, tài hèn trí ám thời chẳng nói gì bọn họ. Ví dù có đức cương trung như Cữu Nhị, có tài có vị như Cữu Ngũ, nhưng cũng chẳng khỏi khốn với hung, tất phải chỗ thì Khốn đã cùng, vận hanh sắp tới, toàn thể xã hội đã gập nhíp đem tàn đông rạn, đông hết xuân về mới được hai chữ *chinh cát*, nhưng xem đến Hào từ vẫn còn nói rằng: *Động hối, hữu hối*, thời khổ tâm thâm lự biết chừng nào mới thấy được thiên hạ thoát được vòng khốn nạn. Như thế thời chiến thắng được hoàn cảnh chẳng phải là khó lắm hay sao?

Nhưng chúng ta đã sinh gặp lúc hoàn cảnh chung ấy thời bản thể mình cũng là một phần tử trong hoàn cảnh ấy, phần chung mà không chiến thắng được, còn có lẽ đổ tội cho xã hội. Chứ như phần riêng mà không chiến thắng được thời đổ tội với ai?

Cột đá giữa dòng sông lớn, tảng đá giữa tiết trời đông, chính là nghĩa vụ riêng của phần chúng ta.

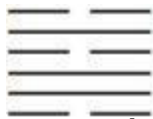
Chúng ta dầu không có sức chiến thắng hoàn cảnh chung, nhưng há lẽ chịu hàng phục với hoàn cảnh riêng hay sao? Đã không chịu hàng phục với hoàn cảnh riêng thời nên thế nào?

Xin xem ở Quái từ có chữ *trình*, *đại nhân*, với Soán Truyện có câu *kì duy quân tử hồ!* và câu *dĩ cương trung dã*; nhân mấy câu ấy thời ta cứ lo giữ đạo trình chính mà bao nhiêu đường xiêu lối vậy ta chớ dứt chân vào, ta cứ giữ lấy đức cương trung mà dầu bao nhiêu sấm sét chông gai, ta không chịu biến tiết. Như thế là *khốn nhi bất thất kì sở hanh*, dầu hoàn cảnh chung khốn đến bao nhiêu mà hoàn cảnh riêng tư, bản thân không bao giờ nao núng, thân tuy khốn mà đạo mình vẫn hanh, chẳng phải là đại nhân quân tử hay sao? Nếu may mà đặt thân mình vào địa vị Cửu Nhị, Cửu Ngũ thời chỉ dùng cách tỉnh thành cảm thiên địa, chính khí thông thần minh, như câu *lị dụng tế tự, lị dụng hưởng tự* mà thánh nhân đã thí dụ cho ta hiểu.

Sách *Quản tử* có câu: *Tư chi tư chi, hựu trùng tư chi, tư chi bất đắc quý thần thông chi* 思之思之, 又重思之, 思之不得鬼神通之, nghĩa là: Nghĩ hoài, lại thêm nghĩ hoài, dầu nghĩ không đạt được chẳng thời có quỷ thần thông đạt cho.

Hễ những ai thương nòi tiếc giống, cảm cảnh đau đời thời có phương pháp như trên là hay nhất, chẳng may mà gặp lúc vô khả nại hà, cực bất đắc dĩ thời đã có câu *trí mệnh toại chí* ở Tượng Truyện, thiết là một cái kim chỉ nam cho chúng ta ở thì Khốn, còn sợ gì không chiến thắng được hoàn cảnh nữa rư?

48. QUÊ THỦY PHONG TỈNH

Khảm trên; Tốn dưới

Quẻ này là quẻ Thủy Phong Tỉnh. Tốn hạ cũng là Nội Tốn, Khảm thượng cũng là Ngoại Khảm. Khảm thủy, Tốn phong, nên tên quẻ đọc bằng Thủy Phong Tỉnh.

TỰ QUÁI

Tự quái: Khốn hồ thượng giả, tất phản hạ, cố thụ chi dĩ Tỉnh.

序卦: 困乎上者, 必反下, 故受之以井.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Khốn tiếp lấy quẻ Tỉnh là vì có sao?

Trên đây là quẻ Khốn, Khốn ở sau Thăng, Thăng lên cuối cùng tất nhiên Khốn, Khốn ở chót vót cao, tất ngã mà nẩy xuống dưới. Vậy nên, sau quẻ Khốn tiếp lấy quẻ Tỉnh (Tỉnh, nghĩa là giếng, giếng là một chốn thấp hơn hết).

Theo như tượng quẻ, Khảm tượng là nước, Tốn tượng là gỗ, vả lại Tốn có nghĩa là vào, đồ gỗ dùng vào dưới nước mà đưa nước lên, tượng là như mức nước giếng.

Lại như tượng sáu vạch, vạch Sơ đứt đôi, tượng như lỗ nước mạch chảy lên, chính giữa hai nét dương là nét liền, tượng là lòng giếng trữ nước, trung gian có một hào âm là cái lòng rỗng để lấy nước. Lại lên nữa là hào Ngũ cũng là nét dương là tượng cái đồ để đầy miệng giếng, trên hết một nét đứt rỗng là tượng cái miệng giếng nên đặt tên quẻ bằng Tỉnh.

SOÁN TỪ

Tỉnh, cải ấp, bất cải tỉnh, vô táng vô đắc, vãng lai tỉnh tỉnh. Ngật chí, diệc vị duật tỉnh, luy kì bình, hung.

井, 改邑不改井, 無喪無得, 往來井井. 汽至, 亦未繙井, 羸其瓶凶.

Tỉnh, cải ấp bất cải tỉnh, vô táng vô đắc, vãng lai tỉnh tỉnh.

Toàn văn quẻ này, chỉ mượn bằng một sự vật mà thí dụ vào đạo lí nên Quái từ mỗi câu thả ngậm một ý nghĩa ngoài chữ. Đây chỉ theo giữa mặt chữ mà giải thích cho rõ nghĩa đen, còn ý nghĩa với đạo lí thời xin độc giả phải nhận kỹ sẽ hiểu.

Tỉnh là giếng, hẳn đã có làng xóm ở chốn nào, tất chốn ấy có người ăn nước; có người ăn nước, tất phải có giếng, nhưng làng xóm có khi thay đổi mà giếng ở đâu thời thường ở đấy, chẳng bao giờ thay đổi.

Giếng vì thường thường ở nhất định như thế mà thường thường có nước mạch chảy ra hoài nên nước đi mà không thấy kiệt, chứa lại mà không thấy tràn ra, thiệt là không mất cũng không được. Hai câu ấy là nói bản thể của giếng.

Còn những công dụng của giếng thời những kẻ qua, người lại tất thấy là thấy giếng mà nhận bằng giếng. Hễ muốn được nước uống, tất phải lại giếng ngay.

Táng nghĩa là mất; *đắc* nghĩa là được; *vãng* nghĩa là qua là người múc được nước rồi mà đi; *lai* nghĩa là lại là người toan múc nước mà tới; *cải áp bất cải tính* nghĩa là chốn ở vẫn nhất định; *vô táng vô đắc* nghĩa là đức tính của giếng vẫn hữu hằng; *vãng lai tỉnh tỉnh* là công dụng của giếng đầy khắp mà lại xuất ở vô tâm.

Người vãng chẳng bao giờ giếng có cạn, người lai cũng chẳng phải giếng có mòi, giếng chỉ lo làm hết công việc của giếng mà thôi nên nói rằng: Tỉnh tỉnh (*Tỉnh tỉnh* nghĩa là tỉnh kì tỉnh).

PHỤ CHÚ: Chỉ mấy câu ấy mà suy vào triết học rất có thú vị, đạo trời đất ở giữa vũ trụ, mặc dầu cuộc đời bể dâu, thời đời sốt lạnh mà trời đất vẫn cứ y nhiên. Thế là *cải áp bất cải tính*. Áp là nhân tạo, tính là thiên nhiên, biến đổi là nhân tạo, không biến đổi là thiên nhiên. Đó là nguyên lí của tạo hóa.

Nguyên lai, vẫn có sẵn là thuộc về phần hữu tượng nên không bao giờ mất là *vô táng*.

Nguyên lai, chỉ hư không là phần vô hình nên không bao giờ thấy được là *vô đắc*.

Nhưng mà đã vô táng thời cần gì nói đắc? Vì có táng, mới nảy ra đắc. Đã vô đắc thời cần gì nói táng? Vì có đắc mới nảy ra táng. Vô táng, vô đắc, chính là đạo lí rất tự nhiên, vừa rất hữu thường. Tuy nhiên, chân lí vừa bất dịch vừa tự nhiên như thế nhưng mà công dụng lại rộng khắp phi thường, dọc từ xưa tới nay, ngang từ đông chí tây, chẳng một sự một vật gì mà chẳng sinh hoạt trong vòng chân lí ấy, kết quả trời vẫn là trời, đất vẫn là đất; vạn vật đội ơn che chở mà quên cả ơn trời đất, lại là công dụng xuất ở vô tâm, có khác gì vãng lai tỉnh tỉnh nữa đâu.

Ngẫm nghĩ mấy câu ấy, không khác gì câu ở sách *Trung Dung: Thiên mệnh chi vị tính, suất tính chi vị đạo* 天命之謂性, 率性之謂道.

Nguyên lí trời phú dữ cho ta mà gọi bằng tính, không bao giờ thay đổi, thế là bất cải tính. Chân tính đó, theo về Phật học thời cũng gọi bằng Phật tính; bất sinh, bất diệt, tức là vô táng, vô đắc; noi theo tính ấy mà gọi bằng đạo. Kẻ dĩ vãng, người phương lai cũng chỉ đi vào đường ấy mà thôi là vãng lai tỉnh tỉnh.

Ngật chí, diệp vị duật tỉnh, luy kì bình, hung.

Trên đây nói thiên đạo là thuộc về lí tưởng với tự nhiên, bây giờ lại nói về nhân sự là thuộc về phần thực tế và đương nhiên, cũng chỉ thí dụ bằng người múc nước giếng.

Trước hãy thích nghĩa chữ một: *Ngật* cũng như nghĩa chữ cơ, nghĩa là sắp sửa; *duật* cũng như nghĩa chữ ngành, nghĩa là dây gàu múc nước; *huy* nghĩa là đổ bể; *bình* là cái bình đựng nước.

Hễ làm một việc gì, tất làm cho đến thành công, vô luận thờ một chủ nghĩa gì, hay mưu một sự nghiệp gì, tất phải làm cho tới nơi, mới thấy được kết quả của việc ấy. Nếu giữa đường mà vứt quách, hoặc gần tới mà nghỉ bỏ, thời tuy chưa thất bại mà cũng gọi là thất bại. Tỉ như người đi múc nước giếng mà sắp sửa tới nơi, nhưng chưa kịp dòng dây gàu xuống giếng mà thành linh vớ nứt cái bình đựng nước, té ra công đi tới giếng hoàn toàn hồng ráo, chẳng uống công lắm hay sao?

Chúng ta xem mấy câu thí dụ ấy thời biết được chương trình làm việc phải có ba đoạn: Đoạn thứ nhất là phải dò thăm cho ra giếng. Đoạn thứ hai là phải cô công đi cho tới giếng và dụng công dòng dây xuống giếng, bao giờ múc được nước mới thôi. Đoạn thứ ba là trong thì gian ấy, phải hết sức cẩn thận giữ gìn vật liệu khí cụ mình làm, chớ để nửa đường đổ bể; nếu không luy kì bình thời nước chắc về tới

nhà, chẳng phải là thành công hay sao?

Đau đớn thay! Nước chưa kịp mức xong mà bình đã vữa đổ, công phu đi tới giếng hóa ra đã tràn xe cát bể đông. Vậy nên làm việc thiên hạ cần phải có đại dorm mà cũng cần phải có tiểu tâm, đó là thâm ý Quái từ dạy cho chúng ta vậy.

Soán viết: Tốn hồ thủy nhi thượng thủy, Tỉnh, Tỉnh dưỡng nhi bất cùng dã; cải áp bất cải tỉnh, nãi dĩ cương trung dã. Ngật chí, diệc vị duật tỉnh, vị hữu công dã; luy kì bình, thị dĩ hung dã.

彖曰：巽乎水而上水，井，井養而不窮也，改邑不改井，乃以剛中也。汔至，亦未繙井，未有功也，羸其瓶，是以凶也。

Soán viết: Tốn hồ thủy nhi thượng thủy, Tỉnh, Tỉnh dưỡng nhi bất cùng dã.

Tốn, nghĩa là nhập; nhập nghĩa là vào, đồ mộc đưa vào nước mà đưa nước lên là tên nghĩa quẻ Tỉnh. Tỉnh là giếng. Giếng nuôi người ta mãi mãi mà chẳng bao giờ cùng.

Cải áp bất cải tỉnh, nãi dĩ cương trung dã.

Cải áp bất cải tỉnh là vì đức giếng hữu thường nên công dụng được rộng lớn, quân tử mà có đức được như thế, tất hạng người có đức cương trung như Nhị, Ngũ đó vậy.

Toàn quẻ duy hào Nhị, hào Ngũ dương cương đắc trung. Bởi vì có đức cương trung nên cũng hữu thường như đức giếng.

Ngật chí, diệc vị duật tỉnh, vị hữu công dã, luy kì bình, thị dĩ hung dã.

Tiết thứ hai, Quái từ lại mượn việc người gánh nước mà thí dụ bằng nhất thiết làm việc đời, hễ việc làm chưa nên cũng như chưa làm, tuy có đến tận giếng mà chưa dòng dây gàu xuống giếng cũng như chưa có công dụng gì mà vừa mất bình đựng nước, còn kể gì được công gánh nước nữa rư. Vì thế mắc hung đó vậy.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Mộc thượng hữu thủy, Tỉnh. Quân tử dĩ lạo dân khuyến tướng.

象曰：木上有水，井，君子以勞民勸相。

Đại Tượng ở đây lại lấy một nghĩa đặc biệt mà không lấy nghĩa bằng nước giếng. Vì xem ở thể quẻ, Tốn là mộc, Khảm là thủy, thủy ở trên mộc, nghĩa là ở trên cây có nước. Cây là một giống sinh vật, hấp thụ tất thủy khí ở dưới đất thành ra tân dịch mà đưa lên trên ngọn cây, nên trên cây thường hay có giọt nước ở đầu giọt lá. Thế cũng như nước mạch trong giếng chảy ra, mới đặt tên quẻ bằng Tỉnh.

Quân tử xem tượng ấy mới biết rằng: Loài người sinh trưởng với nhau, cũng cần phải có nuôi nhau làm người trên tất phải nuôi dân nên thường phải yên ủi phủ tuất dân luôn luôn.

Chẳng những nuôi dân mà thôi mà lại cần phải khuyến hiếu cho dân, bày vẽ cho bằng cách giúp đỡ lẫn nhau (*Lạo* là an ủi, phủ tuất; *tướng* là giúp đỡ lẫn nhau). An ủi dân, lại khuyến dân giúp đỡ lẫn nhau là công phu tỉnh dưỡng của quân tử đời xưa Hạ, Thương, Chu đặt ra phép tỉnh điền để nuôi dân, nuôi dân tám phu, chung nhau cày một tỉnh ruộng, mỗi tỉnh chín khoảnh, mỗi một khoảnh trăm mẫu, chung quanh

tám khoảnh chia cấp cho tám phu, gọi bằng tư điền, chính giữa một khoảnh gọi bằng công điền, tất thấy gọi bằng một tỉnh; tỉnh vuông chín trăm mẫu, tám phu cày chung với nhau tám trăm mẫu, ra vào thường cặp bạn với nhau, cân sức hợp tác; mùa cày cấy, cày cấy giùm nhau; mùa gặt hái, gặt hái giùm nhau; đùng có người nào đau thời các người kia phải làm đỡ cho người ấy; tám khoảnh ruộng tư làm xong, lại hùa nhau cả tám phu cày làm ruộng công, lúa ruộng công bao nhiêu thời nạp lên quan, để nuôi quan, dân không bao giờ phải đóng góp mà quan thời chỉ cấy sức dân cày ruộng công mà được ăn lương, chứ chẳng phiền dân phải đóng góp, mà lại đến lúc mùa màng thời quan phải đi tuần thị, thấy dân có thiếu thốn thời phải bổ trợ cho dân, hoặc gặp lúc thiên tai thủy hạn thời phải xuất của công cứu cho dân, như thế gọi bằng *lao dân khuyến tướng*.

Tự đời Tần, vì tề quân chủ chuyên chế, bỏ phép tỉnh điền mà lập ra phép phú thuế, nghĩa lao dân khuyến tướng từ đó đã mất hẳn mà dân dà tư bản chủ nghĩa mới phát sinh; dân sinh bây giờ ngày càng cùng khốn, ước ao có một ngày khôi phục tỉnh điền, như thuyết phân điền chế sản của thầy Mạnh Tử. Phân điền, nghĩa là quân phân điền địa cho dân, khiến cho không ai nhiều ai ít. Chế sản nghĩa là hạn chế tài sản cho dân, khiến cho không ai thừa ai thiếu.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Tỉnh nê, bất thực, cự tỉnh vô cầm.

初六: 井泥不食, 舊井无禽.

Toàn nghĩa sáu hào quẻ này chỉ thủ tượng bằng giếng, giếng là có công nuôi được người, mà sở dĩ nuôi được người là vì có nước mạch, nước mạch thường có hơi ấm, thuộc về dương nên trong quẻ phải lấy hào dương mà thí dụ bằng tuyền. Tuyền tức là nước mạch. Hễ hào âm nhu tức là giếng không nước mạch, đã không nước mạch thì sao gọi bằng giếng được.

Sơ Lục âm nhu mà lại cư hạ, bản chất đã hèn hạ, trên lại không người kéo dắt mình, không thể nào làm được công dụng nuôi người, tượng như giếng không nước mạch mà chỉ thấy những bùn nên không ai tới mức nước ăn. Giếng đã không ai tới mức nước, tất nhiên lâu ngày thành giếng bỏ, chẳng những người không ngó tới mà dầu loài cầm có khát chẳng nữa cũng không tới ngó làm gì. Hào từ này chỉ nói một hạng người hèn hạ mà tính nết lại dơ bẩn không khác gì giống bùn, chính là một hạng người bỏ trong đời mà thôi.

Tượng viết: Tỉnh nê bất thực, hạ dã; cự tỉnh vô cầm, thì xả dã.

象曰: 井泥不食, 下也, 舊井无禽, 時舍也.

Tỉnh nê bất thực là phẩm cách mình quá ty hạ vậy; cự tỉnh vô cầm là bị trong đời chê bỏ vậy.

Chữ thì ở đây khác với chữ thì ở Kinh văn. Chữ thì ở mọi nơi là mùa là buổi là giờ, tổng chỉ gọi bằng thì; còn chữ thì ở đây chỉ nghĩa là người trong đời (*Thì xả* nghĩa là người trong đời không ai dùng mình).

PHỤ CHÚ: Ở về thì Tỉnh, nếu đã thiệt tỉnh rồi thì ai nỡ bỏ đâu, nhưng Sơ Lục vì sao mà bất thực? Vì sao mà thì xả? Cái đó chỉ nên tự trách bản thân Sơ Lục, Sơ đã như giếng không nên giếng, còn ai dụng đến mình nữa đâu.

Vậy nên, chúng ta trong đời, muốn cho đời quý trọng mình, trước hết phải bồi dưỡng lấy nhân cách mình.

Đức Không Tử đã nói rằng: Người ở đời chớ lo không ai biết đến mình, mà chỉ lo làm sao cho xứng đáng được người ta biết. Như hào Sơ Lục này vẫn không tư cách khả tri làm sao mong được người tri mình.

2. Cửu Nhị: Tỉnh cốc, thiệc phụ, ứng tề lậu.

九二: 井谷, 射鮒, 甕敝漏.

Công dụng của giếng là cốt đưa nước lên trên giếng được mà lại cần người ở trên giếng múc lên cho. Vậy sau giếng mới có công dụng. Cửu Nhị tuy có tài dương cương, nhưng mà ở về hạ thể, trên không có người ứng viện cho mình, và người thân cận với mình là Sơ Lục lại là người vô dụng. Vậy nên, không làm nổi được công việc nuôi người, tượng như giếng trong hang, mạch nước tuy có chồn chảy ra, nhưng chỉ lách tách năm bảy giọt bắn vào trên lưng con phụ, in như chum nứt vỡ mà nước mót ra. Như thế, thật là không công dụng Tỉnh. Nói cho đúng, thời chỉ giếng không thành giếng mà thôi.

Tượng viết: Tỉnh cốc thiệc phụ, vô dũ dĩ.

象曰: 井谷, 射鮒, 無與也.

Cửu Nhị vẫn không đến nổi vô tài, nhưng vì ở trên không người ứng viện với mình. Tỉ như có ít nhiều nước mạch mà không người ở trên múc lên cho, thế là vô dũ, nên Hào từ nói: Tỉnh cốc thiệc phụ. Vô dũ, nghĩa là không người giúp mình.

PHỤ CHÚ: Ở vào thì Tỉnh mà hạng người như Sơ với Nhị thấy là người vô công ở thì nhưng nguyên nhân thời khác nhau. Sơ là tài bất kham dụng nên Hào từ nói rằng: Tỉnh nê. Nhị có tài, lại bị khốn với hoàn cảnh nên Hào từ nói rằng: Tỉnh cốc.

Giếng mà bùn là đồ bỏ đi đã đành, chứ giếng mà ở hang thời còn có nước mạch, chẳng phải là tuyệt đối vô dụng, nên Tượng từ ở hào Sơ thời nói rằng *thì xả* mà ở hào Nhị thời nói rằng *vô dũ* là có ý thương tiếc cho Nhị.

3. Cửu Tam: Tỉnh điệp, bất thực, vi ngã tâm trắc, khả dụng cấp, vương minh, tịnh thụ kì phúc.

九三: 井渫不食, 為我心惻, 可用汲, 王明, 並受其福.

Cửu Tam bản chất dương cương, ở vào vị chính, lại dụng ở vào trên địa vị Nội Quái, chính là một hạng người có tài dụng đời mà lại sẵn có tấm lòng tế thế, in như giếng mạch tốt, nước trong, đáng lẽ người ta múc ăn mới phải, mà ai dè địa vị còn ở Hạ Quái như nước giếng chưa múc lên trên thành ra chưa ai ăn đến nước giếng ấy. Vì thế nên nổi những người đi đường, ai cũng than thế cho giếng trong treo thế này mà không ai dùng tới. Ngã là chỉ vào Cửu Tam; tâm trắc nghĩa là trong lòng lấy làm đau. Người đi đường mà đau lòng là vì Cửu Tam có tài mà chưa gặp thì đó vậy.

Tuy nhiên, lẽ trong thiên hạ, đã sinh ra tài ở một đời là cốt để làm việc một đời ấy. Giếng đã trong sạch như Cửu Tam chắc người ta cũng đến dùng nước giếng ấy, múc lên mà ăn, hoặc có một ngày gặp bậc vương minh xuất hiện, lúc bấy giờ người trên dùng tài mà người dưới được nhờ; người dưới có tài thời người trên được nhờ, hai bên thấy chịu phúc khánh (*Vương minh* nghĩa là vị vương lại có đức mình).

Trái lại, vương mà ám thời giếng này cũng chỉ bất thực mà thôi. Nói tóm lại, giếng trong là Cửu Tam, người dùng nước giếng ấy là vương minh.

Tượng viết: Tỉnh điệp bất thực, hành trắc dã, cầu minh vương, thụ phúc dã.
象曰: 井渫不食, 行測也, 求明王, 受福也.

Giếng trong sạch mà không người dụng để ăn cũng như trong xã hội có bậc tài đức mà không ai dụng tới nơi, thiệt là một việc đáng đau đớn cho xã hội nên đến nỗi hành trắc. *Hành trắc* nghĩa là người đi đường trông đến giếng mà xót ruột vì đời không có vương minh. Đức Khổng Tử nói rằng: Minh vương không dậy trong đời thời ai là người chịu tôn dụng mình. Vì đau đớn cho bậc tài trí không được dụng vậy, trông mong cho có vương minh thời thiên hạ thấy được thu phục vậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ này chú trọng ở chữ "tâm trắc" và chữ "vương minh". Cửu Tam *tỉnh điệp* là bốn phần của Tam đã đành tốt rồi, nhưng tài trí của Cửu Tam vẫn là tài trí chung của xã hội, thứ nhất là trông mong cho xã hội nhiều người hữu tâm. Nếu xã hội đã nhiều người tâm trắc Cửu Tam thời giống đó há lẽ bỏ không hoài hoài?

Tức như: Có dân Ấn Độ thời thánh Cam Địa chẳng phải là người trót ở tù, có quốc dân Trung Hoa thời Tôn Trung Sơn chẳng phải là người trọn đời làm nô khách. Chính lẽ vì xã hội tâm trắc quá nhiều nên kết quả cũng được dụng cấp. Thứ nữa là có vương minh, tất có Thành Thang thời Y Doãn mới làm nên phạt Kiệt cứu dân, có Uy Liêm đệ nhất thời Tỉ Sĩ Mạch mới làm nên phú cường cho nước Đức Ý Chí. Nếu không vương minh như hai người trên đây thời giếng trong đó ai dụng cấp rư. Vì vậy, Tượng Truyện lại nói hai chữ "hành trắc", chữ cầu đặt trên chữ vương minh, ý tứ thánh nhân há phải chỉ nói giếng mà thôi.

4. *Lục Tứ: Tỉnh thu, vô cữu.*
六四: 井甃, 无咎.

Thu là ghép gạch ở tư bề giếng, với lòng giếng làm cho nước giếng được trong sạch mà không gợn. Lục Tứ tuy là bản chất âm nhu nhưng thượng tiếp Cửu Ngũ là một bậc dương cương, trung chính mà lại ở ngôi tôn. Tứ lại ở vị đắc chính, nhờ thế lực của Ngũ mà làm xong bốn phần của mình. Tượng như giếng nước mạch vẫn chẳng bao lăm mà trau dồi thấy ra tử tế, không đến nỗi tỉnh nê như Sơ Lục, tuy không công gì lớn mà không tội lỗi.

Tượng viết: Tỉnh thu vô cữu, tu tỉnh dã.
象曰: 井甃无咎, 脩井也.

Tỉnh thu mà được vô cữu, nghĩa là giếng này tuy không công gì lớn, nhưng thường hay tu lí thời cũng không đến nỗi thành giếng bỏ. Theo tài chất của Lục Tứ được như thế là hay rồi.

5. *Cửu Ngũ: Tỉnh liệt, hàn tuyền thực.*
九五: 井冽, 寒泉食.

Hễ nước giếng quý nhất là trong veo lạnh buốt mà lại mức lên được cho người ăn. Cửu Ngũ dương cương, trung chính, tượng như mạch nước giếng rất trong nên nói rằng *tỉnh liệt*. *Liệt* nghĩa là trong veo lạnh buốt. Ngũ lại ở vào quẻ trên, đứng vào địa vị chí tôn, tượng như nước giếng mức lên trên mặt giếng mà

người ta được ăn nên lại nói *hàn tuyên thực*.

Thích tóm lại, Ngũ đã dương cương, trung chính lại ở ngôi tôn nên ơn trạch được dầm thấm khắp thiên hạ. Thí dụ vào giếng là giếng đã có chất trong sạch lại có công lớn nên Hào từ được như thế.

Tượng viết: Hàn tuyên chi thực, trung chính dã.

象曰：寒泉之食，中正也。

Tỉnh đến Cửu Ngũ mới có hàn tuyên thực là vì Ngũ có đức trung chính, đức Ngũ tốt hơn hết ở thì Tỉnh, chính là một cái giếng rất tốt đó vậy.

6. Thượng Lục: Tỉnh thu, vật mạc, hữu phu, nguyên cát.

上六：井收，勿幕，有孚，元吉。

Thu nghĩa là mức nước lên; *mạc* là che trùm. Công dụng của giếng là cốt đưa nước lên khỏi miệng giếng. Tỉnh đạo đến đó vừa hoàn thành là nước giếng đã mức lên rồi thời nên để cho tắt thảy người dùng, chớ nên che trùm lại (Chữ *vật* ở đây là có ý cấm chỉ. *Vật mạc* là cấm chỉ che trùm lại).

Bởi vì cái giếng đó nên đưa làm của công mà không để làm riêng của một nhà, hễ ai muốn mức thời tùy ý mức. Hiền nhân quân tử đem tài trí mình làm ích lợi cho thiên hạ cũng như thế nên nói rằng: Tỉnh thu vật mạc.

Tuy vậy đã đành, nhưng công việc tế thế an dân, há phải một chốc một lát mà làm nên được đâu, tắt phải làm mãi mãi mà không cùng, in như cái giếng kia, mạch chảy mãi mà không hết, người mức luôn mà không cùng kiệt.

Như thế thời công dụng giếng mới hoàn thành, nên nói rằng: *Hữu phu nguyên cát*. *Hữu phu*, nghĩa là hữu thường mà không thay đổi; *nguyên cát* nghĩa là được lành lớn.

Thích tóm lại, giếng đã đến lúc người mức đông, ấy là tỉnh thu; nên đưa làm giếng chung cho thiên hạ mà không nên che đây, ấy là vật mạc, thường thường như thế mãi mãi mà không biến dịch, ấy là hữu phu. Công dụng giếng đến lúc bấy giờ, mới hoàn toàn mỹ mãn, ấy là nguyên cát. Còn ý tứ ở ngoài mặt chữ thời quân tử đem tài đức ra gánh việc đời là tỉnh thu.

Hễ lợi ích cho thiên hạ thời cứ làm mà chẳng bao giờ tiếc công riêng lợi là vật mạc. Đã xuất lực nhậm lao, lại chí công bác ái dầu trăm năm cũng như một ngày là hữu phu. Công việc cứu đời đến lúc hoàn toàn mỹ mãn là nguyên cát.

Tượng viết: Nguyên cát tại thượng, đại thành dã.

象曰：元吉在上，大成也。

Ở trên hết quẻ mà được nguyên cát, bởi vì công dụng của giếng cốt đưa nước lên trên. Bây giờ đã đến vị trên hết, ấy là công dụng Tỉnh đã đến lúc đại thành rồi.

PHỤ CHÚ: Thông lệ các quẻ trong Dịch, đến hào cuối cùng là hào Thượng, thường thủ nghĩa cực thời phải biến, như *Thái* chi cực thời có chữ *mệnh loạn*, *Dự* chi cực, *Thăng* chi cực thời có chữ *Minh dự*, *Minh thăng*. Hễ đến hào Thượng, thường hay vì cực mà tốt hóa ra xấu. Duy quẻ *Tỉnh*, quẻ *Đỉnh*, không thủ nghĩa bằng cực mà thủ nghĩa bằng chung.

Tỉnh chi chung là nước đã mức về nhà; *Đỉnh* chi chung là đồ ăn nấu đã chín nên đến hào Thượng là thành công. Tượng Truyện hai hào ấy đều có chữ *tại thượng* là muốn cho độc giả hiểu ý ấy. Đó cũng là

một biên lệ trong Dịch.

Bây giờ lại bàn tóm cả sáu hào quẻ Tỉnh, văn lí rất tiếp tục, ý nghĩa rất chiều ứng với nhau.

Bởi vì: Tên quẻ Tỉnh là mượn một vật mà ngụ vào đạo lí, đầu đuôi sáu hào là chỉ nói cái giếng, có thể chia làm ba đoạn:

Một là: Hào Sơ, hào Nhị ở về đoạn dưới. Sơ lại ở vào đáy giếng mà có bùn nên nói rằng: Tỉnh nề. Nhị có cao hơn Sơ chút đỉnh nên nói rằng: Tỉnh cốc.

Hai là: Tam: Tứ ở vào đoạn giữa, vừa đúng khoảng trung tâm giếng, bùn ở Sơ đã lắng trong nên thấy được Tỉnh điệp. Cốc ở Nhị đến đó đã tu lí nên mới thấy được Tỉnh thu.

Ba là: Duy Ngũ, Thượng là về đoạn trên, nhưng Ngũ chưa lên tận miệng giếng thời công dụng của giếng chưa được hoàn thành. Đến hào Thượng, nước đã lên khỏi giếng, nước giếng đã tràn qua miệng giếng là công dụng của giếng đến đó mới hoàn thành.

Vậy nên, trong sáu hào, hào Thượng được *tỉnh thu nguyên cát*. Xem suốt sáu hào thời bảo văn lí rất hay vẫn rất đúng mà bảo rằng: Lí luận với sự thực chẳng bao giờ trái nhau cũng rất đúng.

Hiểu hay không hiểu, quyền tại độc giả.

49. QUÊ TRẠCH HỎA CÁCH

Đoái trên; Ly dưới

Quẻ này là quẻ Trạch Hỏa Cách. Li hạ cũng là Nội Li, Đoài thượng cũng là Ngoại Đoài. Đoài trạch, Li hỏa, nên tên quẻ đọc bằng Trạch Hỏa Cách.

TỰ QUÁI

Tự quái: Tỉnh đạo bất khả bất cách, cố thụ chi dĩ Cách.

序卦: 井導不可不革, 故受之以革.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tỉnh tiếp lấy quẻ Cách là vì có sao?

Trên đây là quẻ Tỉnh. Tỉnh, nghĩa là giếng, hể nước giếng trữ quá lâu ngày thời gợn bụi tích lại ngày thêm nhiều mà mất nguyên chất trong sạch, nên đào giếng tát thường phải có cách, nghĩa là tát sạch nước cũ đi để cho nước mạch mới ra, tục gọi bằng khảo giếng, chính là nghĩa chữ Cách. Vì Tỉnh đạo tát phải có Cách. Vậy nên sau quẻ Tỉnh, tiếp lấy quẻ Cách. Ý nghĩa chữ Cách, chỉ là thay những giếng cũ mà làm ra giếng mới, có nghĩa là biến cách mà cũng gọi bằng cải cách, canh cách, nên học nghĩa Cách là thay, Cách là đổi cũng thông, Quẻ này sở dĩ đặt tên bằng Cách thời đã tường ở Soán Truyện.

SOÁN TỪ

Cách, dĩ nhật, nãi phu, nguyên hanh, lệ trinh, hồi vong.

革, 已日乃孚, 元亨利貞, 悔亡.

Cách chỉ, nghĩa là đổi cũ, hể việc gì đã cũ, giống gì đã cũ, tất phải Cách, vì có hai có: Một là, theo về lịch sử, cái gì đã lâu ngày tất có tích tệ, tích tệ lâu ngày mà không đổi thời tệ bệnh không thể nào trừ. Vậy nên phải Cách. Hai là, theo về hoàn cảnh, hoàn cảnh ở hiện tại, đã khác hẳn với hoàn cảnh ngày xưa, muốn cho thích hợp với xã hội hiện tình, tất phải đón rước triều lưu mới lạ, mà đã muốn đón rước triều lưu mới lạ, tất nhiên những cái cổ hủ phải bỏ đi. Vì hai có như trên nên trong việc đời không bao giờ khỏi Cách.

Vì vậy mà trong Dịch phải có quẻ Cách. Cách, cũng là một việc rất tầm thường. Tỉ như, áo đã rách tất phải may áo mới, nhà đã cũ tất phải dựng nhà mới. Chỉ nói qua như thế, vẫn chẳng lạ lùng gì, nhưng bàn đến sự thực thời há dễ đâu, chỉ Cách ở một thân, một gia mà còn không cầu thả làm nên, huống chi Cách đến một quốc gia, một xã hội thời gay go khốn nạn biết đường nào.

Bởi vì bao nhiêu việc cũ thời tập quán đã sẵn mà bỗng chốc thay đổi thời nhân tình kinh nghi, vả lại,

nền tảng mới chưa đắp xong mà thốt nhiên đánh đổ nền tảng cũ thời nhân tình khùng cù. Huống gì việc Cách đó há phải một mình mà làm xong! Tất nhiên phải cầu trợ với đại đa số nhân, mà khốn nạn thay! Nhân tình chỉ là quen thường thủ cựu mà ít người thông hiểu; thường nhân chỉ vui khi nên việc mà khó tin lúc bắt đầu. Nặng nề thay việc Cách! Khó khăn thay việc Cách! Thế thời chúng ta nên nghĩ làm sao? Chỉ duy lựa ở thời thế, xét ở nghĩa lí, quả nhiên thì đã đến Cách, việc đã nên Cách thời ta phải Cách. Trải bấy lâu ngày, nghĩa lí đã rõ rệt, thời thế cũng theo chiều, bây giờ nhân tâm phải theo phục; nghĩa là Cách đã trải bấy lâu ngày thời người mới tin.

Tuy nhiên, tin hay không tin là quyền tại lòng người, nhưng sở dĩ người tin hay không tin thời chỉ căn bản ở nơi công việc Cách.

Chúng ta khi bắt đầu ra làm việc Cách, tất phải hết sức ngăn nghĩ cho đến hai lẽ này: Vì cái cũ đã hoại loạn mà phải Cách, tất phải tính cái làm mới đó, có chắc là nguyên hanh không? Đó là cân nhắc về phía thời thế. Vì cái cũ xiêu lệch bất chính mà phải Cách, tất phải nghĩ bây giờ làm ra Cách đó, có đúng hợp với đạo chính hay không? Đó là chiêm chước về phần nghĩa lí.

Nếu lựa được thời thế mà chắc rằng Cách thời đại thông, xét về nghĩa lí mà chắc rằng Cách thời lợi ở chính đạo, thời ta cứ việc Cách.

Cách mà hợp với thời thế, quả nhiên nguyên hanh. Cách mà đúng với đạo lí, quả nhiên lị trịnh. Lúc bây giờ tệ cũ đổi sạch, nghiệp mới dựng nên, lòng người đã tín phục mà việc cùng tốt lành, chắc không phải ăn năn.

PHỤ CHÚ: Soán từ ít thấy chữ *hối vong*, duy quẻ Cách mới thấy chữ *hối vong*.

Bởi vì việc trong thiên hạ, không gì dễ hơn việc Cách mà cũng không gì khó hơn việc Cách. Cách mà đáng thời vẫn không sợ gì, lỡ ra Cách mà không đáng thời chẳng những hiện tại đã nhiều nỗi khó khăn lại gây mầm họa cho tương lai, thêm ngăn đón con đường tấn bộ, thiệt ăn năn không biết chừng nào! Mà huống gì sự thế đã đến lúc thất bại, dầu ăn năn cũng không ích gì. *Tả Truyện* có câu: *Tê khả phê hồ*, nghĩa là việc đã hư hỏng, dầu can rón mà kịp nữa ru! Tục ta thường nói: *Phê tê hà cấp*, chính là hối cũng vô ích. Vậy nên Quái từ hết sức trịnh trọng về việc Cách mà kết thúc lấy hai chữ *hối vong*.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Cách, thủy hỏa tương tức, nhị nữ đồng cư, kì chí bất tương đắc, viết Cách. Dĩ nhật, nãi phu, Cách nhi tín chi. Văn minh dĩ duyệt, đại hanh dĩ chính, Cách nhi đáng, kì hối nãi vong. Thiên địa Cách nhi tứ thì thành, Thang, Võ cách mạng, thuận hồ thiên nhi ứng hồ nhân, Cách chi thời đại hĩ tai.

彖曰：革，水火相息，二女同居，其志不相得，曰革。以日乃孚，革而信之。文明以說，大亨以正，革而當，其悔乃亡。天地革而四時成，湯武革命，順乎天而應乎人，革之時大矣哉。

Soán viết: Cách, thủy hỏa tương tức, nhị nữ đồng cư, kì chí bất tương đắc, viết Cách.

Đây là lấy tượng quẻ thích nghĩa tên quẻ. Quẻ này Đoài trên, Li dưới. Đoài là nước chằm, Li là lửa, lửa nhen thời nước phải khô, nước xối thời lửa phải tắt, thủy hỏa chung nhau tất phải biến Cách, đó là thủ nghĩa thủy, hỏa tương tức.

Lại còn mượn một tượng nữa: Đoài là con gái út, Li là con gái giữa, hai người con gái chung nhau một chôn. Nhưng tâm chí hai người đó xu hướng bất đồng mà không sẵn lòng hợp tác với nhau. Đó là thủ tượng nhị nữ đồng cư, kì chí bất tương đắc, vì tượng như thế tất phải biến Cách nên đặt tên bằng quẻ Cách.

PHỤ CHÚ: Chữ *tức* có hai nghĩa: Tức là tắt là nghĩa chữ tức ở đây; một nghĩa tức là đẻ ra là sinh ra. Phật học thường có chữ *diệt tức là* theo về nghĩa trên. Nhà tư bản thường dùng chữ *sinh tức, li tức là* theo về nghĩa dưới, nhưng trong vật lí, hề một việc này tắt thời có việc khác sinh ra; hề một giống này chết thời có giống khác nảy ra.

Tầm chết mà sinh ra bướm; khương trùng chết mà con ve sinh ra. Vậy nên trong chữ tức ngầm có hai nghĩa, có diệt tức mà sau mới sinh tức, hai lẽ đó tuần hoàn luôn luôn mà không bao giờ nghỉ. Tổng chi, cũ không đổi thời mới không sinh. Vì vậy mà phải Cách, chỉ tranh nhau Cách mà được hay Cách mà thua thời lại quan hệ ở nơi thế lực cũ, mới. Duy có một lẽ chúng ta rất nên biết, thế lực cũ chỉ là thế lực hiện thành, hiện thành tắt lần lần xây vào tiêu cực; thế lực mới là thế lực tiềm dưỡng, tiềm dưỡng thời có lẽ lần lần tích cực.

Nếu làm Cách mà biết trước được tiềm dưỡng thế lực, quyết không bao giờ không thành công. Xem như trên Quái từ đã có chữ "nãi phu" lại có chữ "hanh li" thời biết được cũ thế nào cũng diệt tức, mới thế nào cũng sinh tức, việc đã đáng Cách còn sợ gì mà chẳng Cách.

Dĩ nhật, nãi phu, Cách nhi tín chi.

Hề những việc cải cách, há bỗng chốc mà người đã tin ru? Lòng người đã chẳng tin thời việc Cách đó không kết quả.

Vậy nên, trong khi làm Cách, tất phải lập chương trình cho tốt, kén chủ nghĩa cho tinh, dám chắc rằng: Trải bao nhiêu ngày thời chắc lòng người tin, nghĩa là Cách mà lòng người tin đó, nghĩa câu: *Dĩ nhật nãi phu* là như thế.

Văn minh dĩ duyệt, đại hanh dĩ chinh, Cách nhi đáng, kì hồi nãi vong.

Đây lại lấy đức quẻ thích lời quẻ, quẻ có thể Li, Li là văn minh, quẻ có thể Đoài, Đoài là hòa duyệt; lấy đức văn minh mà soi xét sự lí, lấy tính hòa duyệt mà thỏa thuận với lòng người, sự lí đã soi xét được rạch ròi mà nhân tâm cũng thỏa thuận thời những việc Cách đó chắc cũng được đại thông mà được trình chính.

Hai câu trên đây là căn bản của người làm Cách; chữ minh, chữ duyệt là thuộc về phần tài đức. Nếu chẳng minh thời chẳng lấy gì mà liệu nhân, liệu sự, tri kỉ, tri bỉ. Nếu chẳng hòa duyệt thời lấy gì mà liên kết quần chúng mà được đại đa số biểu đồng tình, thời làm gì nổi được việc Cách.

Bây giờ phía trong thời chứa trữ đức minh, phía ngoài thời hiển hiện ra tính duyệt, đó là căn bản của người làm Cách.

Nhưng lại phải dò cho hết đường đi nước bước cho chắc được đại thông, chủ nghĩa mục đích cho hợp với chính đạo (chữ hanh, chữ chính là thuộc về quy mô), đủ như hai câu trên đây, thế là Cách mới đáng bao nhiêu việc, mà phải ăn năn nhất định không còn.

Quái từ sở dĩ nói hồi vong mà không nói vô hồi là vì có sao?

Nguyên lai, việc đời sở dĩ có Cách là chỉ vì những việc hủ bại về ngày xưa, nhiều việc đáng hồi là thuộc về phần dĩ vãng. Vì thế mà bây giờ phải Cách.

Nếu Cách mà lại hư hỏng, Cách mà chẳng thành công thời lại nảy ra vô số việc hồi về tương lai.

Thánh nhân vì lo cho như thế nên nói rằng: *Cách nhi đáng kì hồi nãi vong*. Than ôi! Nặng nề thay trách nhiệm Cách! To lớn thay sự nghiệp Cách! Cách mà không đáng, âu là không Cách còn hơn. Bởi vì chẳng Cách thời chỉ là hồi về dĩ vãng, còn nói rằng: *Lai giả khả truy* 來者可追.

Trái lại, hồi vì Cách mà chẳng đáng thời là hồi luôn đến tương lai, thành ra cái vạ sa chân với chẳng lại. Chúng ta nên nhận kỹ chữ đáng với chữ hồi vong. Nghĩ làm sao cho đáng, với hồi vong ru? Nếu

chúng ta nghĩ chưa ra, xin chờ vội bàn chuyên Cách

Thiên địa cách, nhi tứ thì thành, Thang, Võ cách mệnh, thuận hồ thiên nhi ứng hồ nhân. Cách chi thời đại hĩ tai.

Khổng Tử thích Quái từ xong, lại nghĩ ngầm đến đạo Cách mà biết rằng: Tạo hóa sở dĩ thành công, loài người sở dĩ bất tuyệt, tổng chi, phải nhờ bằng Cách; tức như trời đất biến dịch luôn, bốn mùa thay đổi hoài, có như thế thời vạn vật mới sinh trưởng thành tựu. Nếu trái lại, trời chẳng thay rét sang ấm, chẳng thay Hạ sang Thu, chẳng thay Đông sang Xuân thời làm sao nên được công tạo hóa. Vì vậy nên nói rằng: *Thiên địa cách nhi tứ thì thành.*

Tức như, một quốc gia, một xã hội, đã hủ bại đạt ở cực điểm mà còn để nằm im hoài. Tỉ như, Hạ chẳng Cách làm Thương, Thương chẳng Cách làm Chu thời thương sinh bách tính lúc bấy giờ, e thấy chết vào trong tay tàn ác của Kiệt, Trụ. Vậy Thang phải đuổi Kiệt mà cách mạng Hạ, Võ phải đánh Trụ mà cách mạng Thương. Thang, Võ sở dĩ phải cách mạng như thế, cũng chỉ là thuận với đạo trời mà ứng với lòng người.

Thiên nghĩa là trời. Thời thế đã đến lúc đáng Cách, chiều thời thế mà Cách, đó là thuận với thì trời. *Nhân* nghĩa là lòng người. Nhân dân khôn khổ, thì cuộc đảo điên, lòng người đã trông mong cho được Cách. Chiều lòng người mà Cách, như thế là ứng với người.

Xưa nay, những công việc cách mạng, tất thấy là trời kéo đặt ở đường trước mà người xui giục ở đường sau, thuận ứng mà làm, chẳng bao giờ cãi trời chống người mà làm nên. Lớn lao vậy thay là thì Cách!

Bởi vì công việc ở thì Cách, chẳng phải một "nghĩa" hay một "dụng" mà thôi, Cách tất phải có mục đích lẫn thủ đoạn. Mục đích tất là hay vì chữ *nghĩa*, thủ đoạn giỏi là diệu vì chữ *dụng* nên nói một chữ *thì* là bao bọc cả chữ nghĩa với chữ dụng. Nếu chỉ nói một chữ nghĩa, té ra có mục đích mà không thủ đoạn; nếu chỉ nói một chữ dụng thời té ra có thủ đoạn mà không mục đích.

Tổng chi nghĩa với dụng đã nhốt vào trong chữ thì mà thì thời dòm vào đâu? Chỉ dòm vào nhân với thiên, dòm vào thời thế với hoàn cảnh mà biết được thiên, dòm vào tâm lí quần chúng mà biết được nhân. Thiên, nhân đã thấy thuận ứng, tức là thì đáng Cách.

PHỤ CHÚ: Hai chữ cách mệnh ở đời bây giờ đã thành một danh từ ở đầu miệng người, nhưng hỏi đến cách mệnh là, nghĩa làm sao? Thời chưa ai giải thích một cách cho xứng đáng.

Bây giờ xin theo ý nghĩa Dịch mà giải thích ra sau này: *Cách* nghĩa là thay đổi; *mệnh* nghĩa là chính lệnh. Thay đổi một quốc gia, một triều đình hoặc một chính phủ, tất thấy là thay đổi chính lệnh cũ mà thì hành chính lệnh mới.

Chỉ chứng vào Thang, Võ thời nghĩa hai chữ cách mệnh, chỉ có ngần ấy, nhưng theo học thuyết đời nay thời cách mệnh chỉ giảng bằng một chữ cách là đủ.

Tỉ như: Ở trong một gia đình, đổi một tập quán cũ mà thay vào tập quán mới thời gọi bằng gia đình cách mệnh. Ở trong dân tộc, đổi một chủng tộc kia mà thay vào chủng tộc này thời gọi bằng dân tộc cách mệnh. Đổi một chế độ hủ bại xưa mà thay vào chế độ mới thời gọi bằng quốc gia cách mệnh. Đổi một giai cấp cũ mà thay vào giai cấp mới thời gọi bằng xã hội cách mệnh, như những loại ấy, v.v. thời không việc gì không nói được cách mệnh. Như thế thời chỉ nói một chữ Cách là đủ, dầu thêm chữ Mệnh vào cũng thừa.

Tỉ như: Luân lí cách mệnh, chức nghiệp cách mệnh, công nghệ cách mệnh, kinh tế cách mệnh, học thuật cách mệnh, so đo với quốc gia cách mệnh, chính trị cách mệnh thời một bên đúng với chữ mệnh mà một bên thời không dây dượng gì đến chữ mệnh, chẳng qua chúng ta tiện miệng nói quen thời nói luôn

cách mệnh cũng được.

Nói tóm lại, hề đánh đổ cái cũ, sắm sửa cái mới; đập đổ nền cũ, gây dựng nền mới; khua đuôi anh cũ, thay vào anh mới, tất thay là cách mà cũng nói được là cách mệnh.

Tượng viết: Trạch trung hữu hỏa, Cách. Quân tử, dĩ trì lịch minh thì.

象曰：澤中有火，革。君子以治厯明時。

Ở giữa nước chằm có lửa, tất nhiên hai giống phải đánh nhau, lửa mạnh hơn thì khô được nước; nước mạnh hơn thì tắt được lửa, đó là tượng tranh đấu, tranh đấu tất phải biến Cách.

Quân tử xem vào tượng ấy mà nghĩ ra một việc biến Cách, sự đã rất to, lí lại rất rõ, chẳng gì bằng năm tháng thay đổi, quân tử mới bắt chước tượng Cách mà làm ra phép lịch, hoặc dùng lịch Thái dương, hoặc dùng lịch Thái âm, để cho minh bạch thứ tự bốn mùa. Đó là biến Cách thuộc về thì gian rất chóng vánh.

Ngày thời có buổi mai, buổi đêm là Cách thuộc về một ngày; tháng thời có ngày hồi, ngày sóc, ngày huyền, ngày vọng là Cách thuộc về một tháng; Năm có Xuân, Hạ, Thu, Đông là Cách thuộc về một năm; dài cho đến một vũ trụ, một thế kỉ mà năm tháng vận hội lần lần thay đổi cho đến vô cùng; đó lại là Cách thuộc về thì gian rất lâu dài.

HÀO TỬ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: *Củng dụng hoàng ngưu chi cách.*

初九：鞏用黃牛之革。

Biến cách là một việc rất lớn, tất phải có thì, có vị, có tài; đủ ba cái ấy mà còn phải thẩm thận kĩ càng, dòm trước ngó sau, mới dám bắt đầu hành động. nếu không như thế, chưa có thể thành công. Huống gì chỉ có thì mà thôi mà vị thời quá thấp, tài lại quá hèn, chớ vội nói Cách.

Như Sơ Cửu này, kể theo vị thời vị còn ở dưới thấp, kể bằng tài thời cương mà bất trung, tuy ở vào thì Cách, nhưng còn là Cách chi sơ; chính là lúc thì cơ chưa thành thực. Thì còn lơ dờ mà lấy một hạng người vô tài vô vị như Sơ Cửu mà bảo làm công việc biến cách, chẳng nguy hiểm lắm hay sao? Nên Hào từ răn cho rằng: Sơ mà quá cương táo, vị lại quá thấp, vả trên không người ứng viện, Sơ chớ nên vội nói chuyện Cách, chỉ nên dần tính cương táo mà giữ bằng một cách trung thuận; giữ được trung thời khỏi mắc bệnh cương táo; giữ được thuận thời khỏi mắc lỗi trái thì.

Sơ mà biết cẩn thận như thế, lại giữ được bền dai, thiệt là đáng may cho Sơ đó, tượng như dùng da trâu vàng mà bó thiệt chặt, nên nói rằng: *Củng dụng hoàng ngưu chi cách.*

Chữ *cách* ở đây chỉ có nghĩa là da; *hoàng* là thí dụ bằng đức trung; *ngưu* là thí dụ bằng tính thuận; *củng* nghĩa là buộc chặt. Bền chặt đạo trung thuận, tượng như bó buộc mà dùng da trâu vàng.

Tượng viết: *Củng dụng hoàng ngưu, bất khả dĩ hữu vi dã.*

象曰：鞏用黃牛，不可以有為也。

Sơ Cửu, kể về thì thời mới bắt đầu vào thì Cách; kể về vị thời ở dưới hết quẻ, kể về tài thời cương mà bất trung, tất thấy là không thể hữu vi nên chỉ *củng dụng hoàng ngưu chi cách* mà thôi.

2. Lục Nhị: *Dĩ nhật, nãi cách chi, chinh, cát, vô cự.*

六二: 己日乃革之, 征吉, 無咎.

Ở vào thì Cách đã đến vị Nhị là cơ hội Cách đã tới nơi mà bản thân Lục Nhị nhu thuận đắc trung, đắc chính, ở vào chính giữa Nội Li, lại làm chủ cho văn minh, ở trên có Cửu Ngũ là dương cương cư tôn cũng có đức trung chính mà ứng với Nhị.

Vì có đức trung chính nên không chênh lệch, vì có đức văn minh nên không làm tối.

Vì trên có Ngũ ứng với thời quyền thế lại trong tay mình, đủ cả mọi việc hay như thế. Thì đã đến rồi, vị đã có rồi, tài đã sẵn rồi, bắt tay làm việc Cách đáng lẽ không ngại gì, nhưng mà phá hoại dương lúc bắt đầu mà kiến thiết còn chưa thấy hiện. Bảo rằng: Bỏ nền cũ, dựng nền mới, há phải nóng nảy mà làm nên ru? Lại tất phải sắp đặt trong bấy nhiêu ngày, thăm đăm kinh dinh, no tuần đủ tháng, thấy được kẻ trên tín dụng, kẻ dưới phục tùng, bây giờ mới thẳng tay cách cổ mà dựng nên nền đỉnh tân. Lành thay! tốt thay! Tài như vậy, đức như vậy, lại được cả thì với vị mà còn đón trước, nhắm sau, *Dĩ nhật nãi cách*, thật là một thủ đoạn rất giỏi ở thì Cách.

Lúc bây giờ thẳng bước tiến lên, sấm theo gió lướt, thành công tác tạo, núi tốt sông tươi. Thế là *chinh*, *cát* mà lại *vô cữu*.

PHỤ CHÚ: Lục Nhị với Cửu Ngũ là hai hào rất tốt ở quẻ Cách mà lại đồng đức ứng với nhau, đức xứng theo vị, vị xứng theo tài, tài lại đúng theo thì, nhưng mà Hào từ còn có câu *dĩ nhật nãi cách chi*, tấn hành bằng một cách rất cẩn trọng. Vậy mới biết: Cách là một việc rất nhu yếu trong xã hội, lại là một việc rất gian nan trong xã hội. Khi chưa nên Cách mà chưa Cách như Sơ Cửu, chính là đương buổi tiềm dưỡng mà chờ ngày hữu vi. Khi đáng Cách mà Cách, tất phải như Lục Nhị, đủ ngón kinh quyền mới khỏi thất bại. Huống gì thời thế chưa thành thực, mà tài, đức với vị Nhị còn thua Ngũ xa.

Than ôi! Cánh muỗi mà khiến đội non, chân hên mà khiến bơi bể, chẳng nguy hiểm lắm hay sao! Nên thánh nhân không dám khinh dị nói Cách mệnh.

Tượng viết: *Dĩ nhật cách chi, hành hữu gia dã.*

象曰: 己日革之, 行有嘉也.

Tài, đức, vị, thì thấy đều đủ như Lục Nhị mà còn chờ *dĩ nhật nãi cách chi* thời tấn hành chắc có công tốt.

Gia nghĩa là có công tốt, cũng có nghĩa là đáng khen.

3. Cửu Tam: Chinh, hung, trinh, lệ, cách ngôn tam tị, hữu phu.

九三: 征凶, 貞厲, 革言三就, 有孚.

Cửu ở vị Tam là dương cương bất trung, vì ở vào thì Cách, lại đứng vào vị trên hết Nội Quái, nhân lòng người mong mới nên Tam cũng nóng nảy bằng cách tấn hành. Tuy nhiên, xưa nay làm Cách há phải tài cương, tính táo mà làm nên được ru? Nên Hào từ răn cho rằng: Tam ơi! Nếu chỉ dùng cách liều mà tấn hành thì chỉ làm hại cho việc Cách mà thôi. Ta bảo cho Tam phải nên thế này. Giữ chủ nghĩa cho trinh chính, lại thường nguy cụ tiểu tâm luôn luôn. Như thế là căn bản làm việc Cách đã vững vàng, nhưng chương trình kế hoạch cũng chẳng phải sơ suất mà nên. Tài tất phải nhóm họp bạn đồng tâm, châm chước cơ thành bại, sơ đi phúc lại, những kế hoạch dựng ra làm Cách đó, một lần chưa chín thời hai, hai lần chưa chín thời ba, tính toán sắp đặt đến ba lần, chắc không có điều gì là khuyết điểm (*Cách ngôn* là những mưu kế thuộc về việc; *cách ngôn tam tị*, nghĩa là thành tị đến lần thứ ba).

Thì đã đến trung gian ở thì Cách mà kế hoạch chương trình, lại thu xếp sắp đặt được viên mãn thời công việc Cách được kết quả chắc chắn.

Chữ *phu* ở đây không học nghĩa phu là tin mà học nghĩa phu là chắc chắn, cũng ý là khả tất.

Tượng viết: Cách ngôn tam tự, hựu hà chi hĩ.

象曰: 革言三就, 又何之矣?

Hựu hà chi ý như *cách hà vãng hồ*, nghĩa là cách ngôn mà đã đến tam tự là đã thâm thận đến mực rồi, còn lại thêm bằng cách gì nữa!

Tượng Truyện nói thêm vào như thế là sợ thâm thận thái quá, bàn bạc phân vân, sẽ mắc phải bệnh nghị luận đa nhi thành công thiếu nên lại răn rằng: Vừa đến tam tự là đúng mực rồi, còn lại thêm bằng cách gì nữa. Đó là ý Tượng Truyện bổ túc cho Hào từ.

4 Cửu Tứ: Hối vong hữu phu, cải mệnh, cát.

九四: 悔亡, 有孚, 改命吉.

Hào Cửu ở vị Tứ, theo như quẻ khác đáng lẽ là hữu hối, nhưng mà Dịch lí tùy thì biến hóa nên Cửu Tứ bỏ nghĩa thường như mọi hào mà thủ nghĩa bằng cách đặc biệt.

Hễ làm việc Cách ở thì Cách, quá ư nhu thời không dám nói Cách, quá ư cương thời ham làm Cách mà hay hỏng việc. Duy hào này Cửu cư Tứ là có cương mà pha vào nhu, có nhu mà giúp với cương, năng cương, năng nhu, mới là diệu dụng ở thì Cách, nên Hào từ nói rằng: *Cửu Tứ, hối vong*, chính vì giữa bản thân Cửu Tứ mà chắc những việc đáng ăn năn như trước kia, tất thấy khỏi ráo. Vả lại, Cửu Tứ này đã vượt khỏi trung đoạn Cách mà lên tới chung đoạn. Thế là Cách đã đến nhịp gần thành công. Trái thì giờ Cách đã khá lâu, chắc công việc Cách đã khá lắm, chương trình kế hoạch cũ e phải chằm chước theo thì mà sửa đổi, nhưng trong lúc sửa đổi đó, chưa chắc trong đảng phái hay xã hội toàn thể đã thừa nhận hay chưa, nên lại phải dày thêm đức chí thành của mình, khiến cho đại đa số tin rằng những việc cải cách đó rất là *hữu lợi nhi vô hại, vị công phi vị tư*.

Thế là hữu phu rồi, bây giờ ta *cải mệnh* thời chắc được cát.

Cải, nghĩa là sửa đổi, hoặc chương trình cũ còn lược mà bây giờ phải thêm tường, hoặc thủ đoạn cũ đã quá xưa, bây giờ phải dụng thủ đoạn mới (*Mệnh* là chương trình kế hoạch mà người trên xuất phát cho người dưới tuân theo, gọi bằng mệnh lệnh).

Tượng viết: Cải mệnh chi cát, tín chí dã.

象曰: 改命之吉, 信志也.

Cải mệnh mà được cát là vì tinh thần của người chủ Cách, trên dưới thấy tin theo rồi vậy. *Chí* nghĩa là tâm chí (*Tín chí* là tin ở nơi tinh thần, chỗ không phải tin ở hình thức đó vậy).

5. Cửu Ngũ: Đại nhân, hổ biến, vị chiêm hữu phu.

九五: 大人虎變, 未占有孚.

Quẻ Cách đã lên tới Ngũ là thì Cách đã thành thực được chín phần mà Ngũ lại có tài dương cương, có đức trung chính, đứng vào vị nguyên thủ trong đời Cách. Như thế, thiết xứng đáng một bậc đại nhân. Lấy một người đại tài đại đức xử vào vị chí tôn, đem thân ra làm việc Cách cho thiên hạ, đi tới đâu

thời thấy công dụng biến hóa đó làm việc gì thời thấy thành hiệu rõ ràng, in như con cọp đã đến lúc thay lông, đổi về nên nói rằng: *Đại nhân, hổ biến*. Hổ là giống muông có văn thái, đến lúc thay lông lại càng rực rỡ nên thí dụ bằng công việc Cách đã hoàn thành. Hổ không phải thí dụ vào đại nhân mà thí dụ vào thiên hạ ở thì ấy. Thiên hạ nhờ đại nhân ra tay biến Cách mà chốn nào chốn nấy rực rỡ văn minh. Như thế là hổ biến.

Đại nhân làm nên công việc hổ biến như thế, há phải chờ đến khi kết quả mà thiên hạ mới tin rư? Đức trung chính chất chứa đã lâu ngày, tài dương cương uẩn súc đã lâu ngày nên khi mới bước chân lên vũ đài mà thiên hạ đã tín ngưỡng, chính là đã sẵn lòng tin trước khi chưa bói kia vậy.

Chiêm nghĩa là bói, thường tình hay chờ bói mới tin nên mượn chữ *vị chiêm* mà tỏ rõ ý tin sẵn, trước lúc chưa bói mà đã quyết tin như thế.

PHỤ CHÚ: Vị chiêm ở hào này in như vua Thành Thang khi chưa đánh Hạ đuổi Kiệt mà quân của vua Thang tới đâu thời thất gia tương khánh mà bảo với nhau rằng: Chờ vua ta, vua tới thời ta sống lại. Lại như, vua Lê Thái Tổ nước ta, khi chưa về tới Thăng Long mà quân vua đi tới đâu, từ Tân Bình tới Nghệ Thanh, tất thấy trống cờ đón rước. Cách mệnh mà được như thế, còn chờ gì bói nữa đâu!

Tượng viết: Đại nhân hổ biến, kì văn bính dã.

象曰：大人虎變，其文炳也。

Đại nhân hổ biến, nghĩa là đại nhân làm nên việc Cách thời thiên hạ ở lúc bấy giờ in như cọp đã thay lông mà văn chương rực rỡ vậy.

6. Thượng Lục: Quân tử báo biến, tiểu nhân cách diện, chinh hung, cư trinh, cát.

象曰：君子豹變，小人革面，征凶，居貞。

Hào từ Thượng Lục vừa tiếp lấy Cửu Ngũ, mà nói cho đến lúc cuối cùng thì Cách nên Hào từ không chú trọng chữ Lục mà chỉ chú trọng vào chữ Thượng, Thượng là cách chi trung. Cách đạo đến bây giờ đã đạt ở cực điểm, người thiên hạ đến lúc đó chia làm hai hạng, hạng người từ bậc trung sắp lên mà gọi bằng quân tử, đạo đức đầy đủ, chưa là bậc thánh cũng là bậc hiền, trí thức mở mang, đổi lột cũ mà thay ra lột mới, tất khắp thấy hạng người này, in như con báo thay lông mà vẻ vang rực rỡ; còn một hạng người nữa, phần nhiều là bậc hạ ngu mà gọi bằng tiểu nhân, tới lúc bây giờ họ bị lừa đuổi vì làn sóng mới, tuy không biến hóa đến gan ruột, nhưng cũng thay đổi ở ngoài mặt mà đi vào lối lương thiện. Thời đại Cách mà đã đến lúc ấy, thuộc về xã hội quân tử, tỏ rõ ra vẻ mới văn minh, mà xã hội tiểu nhân cũng thay hết những lối hủ bại. Cách đạo đến đó là đã hoàn thành rồi, trên đường kiến thiết đã chinh đốn được hoàn toàn thời những món phá hoại như thuở xưa, bây giờ phải tập dẹp cho yên lặng, chỉ nên thủ thành mà không nên canh động nữa.

Nếu trái lại, Cách đã thành rồi mà lại còn canh cách nữa thời chẳng những hoại mất nghiệp hiện thành mà lại gây nên những mối hậu hoạn, ấy là chinh thời hung mà thôi.

Quân tử ở thì bây giờ, chỉ có chữ trinh thời cát. *Cư trinh* nghĩa là yên ở vào lối chính đạo. Chữ trinh này với chữ trinh ở Quái từ gốc chỉ một lẽ. Lúc đầu bắt tay vào làm Cách đã cốt ở lị trinh, đến khi cuối cùng thì Cách cũng chỉ là cư trinh. Trung gian dầu trải bao nhiêu thì giờ, dụng bấy nhiêu thủ đoạn, nhưng một chữ trinh đó hữu thi hữu chung, triệt thủ triệt vĩ, mới là Cách đạo chi chí thiện.

Vậy nên cuối cùng quẻ *Cách* phải có lời răn rằng: *Cư trinh, cát*. Kia như Viên Thế Khải đánh đổ Mãn Thanh, dựng thành Trung Hoa Dân Quốc là Cách thành rồi mà còn biến canh quốc thể, dựng triều Hồng

Hiên, kết quả thân danh lưỡng vong.

Kia Nã Phá Luân đánh đổ nền quân chủ, khai quốc hội, dựng hiến pháp, chẳng phải là Cách đã thành rồi hay sao mà quay lại còn xưng đế tự hùng? Kết quả cũng thân danh lưỡng bại. Cái gương hai người đó thiệt là chinh hung.

Đọc ba chữ "cư, trình, cát" càng bội phục ông Hoa Thịnh Đốn, bát niên huyết chiến, đánh đổ quân chính phủ nước Anh, dựng thành nước Hợp Chúng dân chủ, nhường chức vị Đại Tổng Thống cho kẻ khác mà mình y nhiên làm một tên bình dân, đến lúc bây giờ dân nước Mỹ còn gọi ông bằng quốc phụ, chẳng phải là cư trình mà được cát hay sao?

Tượng viết: Quân tử báo biến, kì văn úy dã, tiểu nhân cách diện, thuận dĩ tòng quân dã.

象曰：君子豹變，其文蔚也，小人革面，順以從君也。

Quân tử báo biến là đã cách hết cũ mà thay ra mới mà văn chương rực rỡ ra ngoài vậy. Còn tiểu nhân tuy chưa cách đến tâm mà cũng đã cách tới diện, đổi cương ác ra làm nhu thiện, thuận tòng với quân tử vậy.

Trình Truyền thích bài này có một đoạn giảng đạo lí, tuy không phải thích nghĩa hào, nhưng theo về tâm lí học, cũng khá phát cho người được nhiều nên dịch vào đây.

Trình Truyền nói rằng: Nhân tính bản thiện mà có gì có một hạng người không làm thế nào cho nó cách được tâm, thế thời nhân tính vẫn ác hay sao? Không phải, lẽ đó vì chữ "tính", chữ "tài" khác nhau.

Theo về phần "tính" thời tất thấy người vẫn lành. Theo về phần "tài" vẫn có khác nhau là "thượng trí" với "hạ ngu".

Đã thượng trí vẫn không thay đổi mà hạ ngu vẫn cũng không thay đổi, nhưng trong bọn hạ ngu chỉ có hai hạng người: một hạng là tự bạo, một hạng là tự khí. Hễ người nếu đã chịu nghe điều lành thời dầu sắt mài mãi cũng nên kim, đá đốt mãi cũng nên tro, có lẽ nào mà không thay đổi được. Duy hạng người tự bạo, tự khí thời trái hẳn. Phần "tài" họ thuộc về phần nhu ám thời gọi bằng tự khí, họ tự nói rằng: Thánh hiền hào kiệt đâu đến phần mình, tự mình họ, họ cho là đồ bỏ đi, hạng ấy vẫn là hạ ngu.

Lại còn một hạng, phần "tài" họ thuộc về phần cương cường thời gọi bằng tự bạo, bản thân họ vẫn có tài lực hơn người, trong mắt họ không xem bậc thánh hiền hào kiệt vào đâu, họ bảo làm việc thiện, dầu sức họ làm được, song họ có chịu làm đâu. Hạng người đó, tuy vẫn không phải như hạng tự khí, nhưng tổng chi cũng là một hạng hạ ngu.

Những hạng hạ ngu như thế, chẳng bao giờ mà họ cách tâm được. Duy ở vào thì Cách phân quân tử đã quá đông, phần tiểu nhân đã không thể dụng được trong quần chúng nên họ cũng phải cách diện, dầu có thánh nhân cảm hóa thế nào, cũng chỉ khiến cho họ giả làm quân tử ngoài mặt, chứ không thể cưỡng bách họ làm được quân tử thiệt. Trong *Dịch* có câu *tiểu nhân cách diện*, không phải tội vì phần tính mà tội vì phần tài. Tài thời có phần ác mà tính chỉ có phần thiện, chớ thấy có hai chữ cách diện mà nhận lầm rằng: Tính người có phần ác.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc hết những sử cách mệnh ở các nước, tuy có đám lớn, đám nhỏ, đám được, đám hỏng, đám thua, đám nên, nhưng xét cho đến nhân quả, tìm cho hết lí do thời không khỏi ra ngoài phạm vi quả Cách.

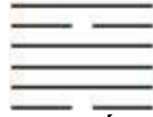
Xem ở Quái từ thời có câu *dĩ nhật nãi phu*, ở Hào từ có câu *dĩ nhật nãi cách chi*, thời biết được việc Cách há phải bỗng chốc mà làm nên? Lại xem tầng thứ ở sáu hào thời biết được nước trước, nước sau, khuôn nhỏ, khuôn lớn, tấn hành rất có trật tự, sắp đặt rất có quy mô, chẳng bao giờ sơ suất rồi ren mà làm nên Cách. Khi mới bắt đầu vào thì Cách như Sơ Cửu thời chi "cùng dụng hoàng ngu chi Cách". Đến khi Cách đã sắp sửa thành công thời thấy được "hỗ biến, báo biến", nhưng ở trung gian Lục Nhị

phải thâm thận bằng "dĩ nhật" mới mong được chinh cát; Cửu Tam phải kỹ càng bằng "cách ngôn tam tựu" mà còn lo sợ chinh hung; Cửu Tứ thời Cách đã đến nửa chừng lại tấn lên một tầng mà "hữu phu cải mệnh".

Nhưng trong Quái từ, Hào từ lại có một ý sâu xa nhất là chữ "hữu phu"; ở Quái từ đã có chữ "nãi phu", sáu hào thời Cửu Tam, Cửu Tứ, Cửu Ngũ thấy có chữ "hữu phu", chỉ một chữ "phu" mà phản phúc đĩnh ninh như thế.

Phu chỉ có nghĩa là tin, xưa nay ở thì Cách làm việc Cách mà nếu xã hội còn đương hoán tán, nhân tâm còn đương nghi ngờ, chưa mua được lòng tin của người đại đa số mà vội nói làm cách mệnh, sử cách mệnh chưa thấy đám nào được như thế mà làm nên cả.

Chẳng nói đâu xa, như hiện gần đây, ông Khải Nạp Nhĩ (Mustapha Kemal) ở Thổ Nhĩ Kỳ, ông Lénine ở Nga La Tư, sự nghiệp to lớn biết dường nào mà nhân tâm hai nước ấy tin phục hai ông lại biết chừng nào! Đương khi chưa làm cách mệnh mà người trong nước thấy đều xem như một vị thánh thần, đến khi cất gánh cách mệnh thời người trong nước lại thấy xem như cha mẹ. Chúng ta mới biết rằng: Đầu đuôi quẻ Cách mà chỉ nhắc đi nhắc lại có một chữ Phu, thiệt là kim khoa ngọc luật cho nhà làm cách mệnh đó vậy. Than ôi! Chân lí như thế, diệu dụng như thế, Dịch há phải là sách không ngôn đâu! Ai sinh ở đời cách mệnh, muốn làm việc cách mệnh thời nên hấp thụ cho hết tinh thần quẻ Cách. Cách chi công dụng đại hĩ tai.

Ly trên; Tồn dưới

Quẻ này là quẻ Hỏa Phong Đỉnh. Tồn hạ cũng là Nội Tồn, Li thượng cũng là Ngoại Li. Li hỏa, Tồn phong, nên tên quẻ đọc bằng Hỏa Phong Đỉnh.

TỰ QUÁI

Tự quái: Cách vật giả, mạc nhược Đỉnh, cố thụ chi dĩ Đỉnh.

序卦: 革物者, 莫若鼎, 故受之以鼎.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Cách tiếp lấy quẻ Đỉnh là vì có sao?

Trên kia là quẻ Cách. Cách, nghĩa là biến cách, biến cách được giống vật, không gì bằng Đỉnh. Đỉnh, nghĩa là cái vạc, vạc để dùng nấu các giống, biến đồ sống mà làm ra đồ chín, đồ giống cứng hóa ra giống mềm là công dụng cách được vật mà dễ thấy nhất là Đỉnh. Vậy nên sau quẻ Cách tiếp lấy quẻ Đỉnh.

Quẻ này đặt tên bằng Đỉnh, có hai lí do: Một lí do thủ tượng, xem toàn thể sáu vạch, dưới hết một nét đứt đôi là chân vạc, giữa ba nét liền là thân vạc, ruột đặc là đồ trữ trong vạc. Lên nữa một nét đứt đôi là hai tai vạc, lại lên một nét liền ở trên là đòn khiêng vạc, ấy là tượng như cái vạc.

Lại một lí do bằng thủ nghĩa, Tồn hạ là mộc, Li thượng là hỏa, mộc vào giữa hỏa là có nghĩa nhen đốt, tượng như người ta nấu ăn, đồ nấu ăn lớn nhất là vạc, lấy cả tượng cả nghĩa nên đặt tên quẻ bằng Đỉnh.

PHỤ CHÚ: Dịch là bộ sách đủ cả thiên đạo, nhân sự. Thiên đạo là thuộc về phần hình nhi thượng, nhân sự là thuộc về phần hình nhi hạ. Hình nhi thượng gọi bằng đạo, đã đủ hết trong tám quẻ. Hình nhi hạ gọi bằng khí, khí là đồ dùng, đồ dùng cần thứ nhất lại là đồ dùng để mà ăn uống. Vậy nên trung gian lọt vào hai quẻ *Tĩnh* với *Đỉnh*.

Tĩnh là đồ cung cấp cho người ta về việc uống. *Đỉnh* là đồ cung cấp cho người ta về việc ăn. Vì thế mà hai quẻ cặp liền với nhau, thánh nhân muốn cho người ta biết trong lưỡng gian, có đạo mới sinh ra khí, có khí mới chở được đạo. *Tĩnh*, *Đỉnh* chẳng qua mượn hai giống khí để hình dung đạo lí thuộc về nhân sự, nhưng mà nhân sự tất phải thường thay đổi, nên trung gian quẻ *Tĩnh*, quẻ *Đỉnh* chét vào quẻ Cách. Đó là ý tứ sắp đặt rất có công phu.

SOÁN TỪ

Đỉnh, nguyên cát, hanh.

鼎, 元吉亨.

Đỉnh chỉ theo về tượng quẻ với nghĩa, quẻ mà đặt tên bằng Đỉnh, Quái từ lại chỉ theo bằng tài quẻ mà nói.

Có tài biến cách được vật, đổi cái sống mà làm cái chín, hóa cái cương làm cái nhu. Thủy, hỏa hai giống khác nhau mà chung nhau làm công dụng tiện lợi cho nhân sinh, in như cái Đỉnh nấu được đồ ăn; tài người ta nuôi được người nuôi được mình, in như công dụng Đỉnh, tất nhiên nguyên hanh.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Đỉnh tượng dã. Dĩ mộc tổn hỏa, phanh nhậm dã, thánh nhân phanh dĩ hưởng thượng đế, nhi đại phanh dĩ dưỡng thánh hiền. Tổn nhi nhĩ mục thông minh, nhu tấn nhi thượng hành, đắc trung nhi ứng hồ cương, thị dĩ nguyên hanh.

彖曰：鼎象也，以木巽火，亨飪也，聖人亨以亨上帝，而大亨以養聖賢。巽而耳目聰明，柔進而上行，得中而應乎剛，是以元亨。

Soán viết: Đỉnh tượng dã.

Tên quẻ đặt bằng Đỉnh là thủ tượng bằng cái vạc. Nguyên chữ Đỉnh có hai nghĩa: Một nghĩa thuộc về danh từ, Đỉnh là vạc mà những khí dụng gì to lớn cũng gọi bằng Đỉnh. Sách xưa có câu *đỉnh khí, đỉnh đồ*, thuộc về nghĩa ấy.

Lại một nghĩa thuộc về động từ với hình dung từ, Đỉnh là vuông. Đỉnh là chính, như nói rằng: *đỉnh thịnh, đỉnh yên, đỉnh lực*, thuộc về nghĩa ấy. Ở quẻ Đỉnh đây kiêm cả mấy nghĩa mà nghĩa trọng nhất là thủ tượng bằng cái Đỉnh nên nói rằng: *Đỉnh tượng dã.*

Dĩ mộc tổn hỏa, phanh nhậm dã, thánh nhân phanh dĩ hưởng thượng đế, nhi đại phanh dĩ dưỡng thánh hiền.

Theo như hai thể quẻ, Tổn là mộc, Li là hỏa, Tổn lại có nghĩa là vào, lấy mộc đưa vào lửa, lửa đốt mộc mà nấu chín được đồ ăn là công việc thuộc về nấu nướng đó vậy.

Phanh nhậm nghĩa là nấu nướng, nhất thiết công việc thuộc về nấu nướng thấy gọi bằng phanh nhậm. Người ta thường vẫn xem việc nấu nướng là nhỏ nhen, nhưng theo Dịch lí thời phanh nhậm lại cũng là việc lớn. Nên Soán Truyện mới cử ra hai việc rất lớn: Một là hưởng tế thần thượng đế; một là phụng dưỡng bậc thánh hiền.

Thuở xưa, các bậc thánh hiền sở dĩ trọng việc phanh nhậm, há phải vì nuôi khẩu phúc mà thôi rư? Vì lẽ bán bản phản thi mà có lẽ tế thần thượng đế thời dùng đến phanh nhậm, nên nói rằng: *Phanh dĩ hưởng thượng đế*. Vì muốn tỏ rõ được ý tôn đức há hiền nên đặt ra lễ lộc dưỡng thánh hiền thời càng cần đến phanh nhậm, nên nói rằng: *Đại phanh dĩ dưỡng thánh hiền*. Đó là kể công dụng của Đỉnh mà kể cho đến rất to lớn thời như hai việc ấy.

Nhưng hưởng thượng đế thời chỉ một chữ *phanh*, dưỡng thánh hiền thời nói *đại phanh*, rất có ý nghĩa. Bởi vì hưởng thượng đế thời cốt ở chữ thành mà đồ phanh nhậm vừa chút đỉnh là xong nên chỉ nói một chữ phanh là tỏ ý không cần gì đồ nhiều. Đến như dưỡng thánh hiền thời tuy cốt tinh thành, nhưng mà cũng cần kiêm cả vật chất, thánh hiền không lẽ không ăn mà làm được việc, phụng dưỡng cho phong

hậu, mới tỏ rõ được tinh thành. Vậy nên nói rằng: *Đại phanh* (Đại phanh nghĩa là những đồ cung dưỡng thật phong hậu).

Hai việc như trên đây là việc thánh vương của đời xưa nên trù lấy hai chữ thánh nhân.

Tốn, nhi nhĩ mục thông minh, nhu tấn nhi thượng hành, đắc trung nhi ứng hồ cương, thị dĩ nguyên hanh.

Đây chỉ lấy tài quẻ mà thích hai chữ nguyên hanh. Theo như thể quẻ: Lí có tượng là mục, hào giữa quẻ Li ở Ngoại Quái có tượng là nhĩ, Tốn, Li hợp mà nên quẻ, thể là có đức tốn thuận mà lại có tài bằng nhĩ mục thông minh.

Li là quẻ âm, bây giờ ở Thượng Quái, Lục Ngũ lại ở được ngôi tôn ứng với Cửu Nhị là dương cương, thể là, *nhu tấn nhi thượng hành, đắc trung nhi ứng hồ cương.*

Người ta nếu có tài thông minh, có chất nhu tốn, có đức đắc trung mà lại có bậc dương cương ứng viện cho mình, cương, nhu tịnh dụng ra làm việc đời thời có việc gì mà chẳng đại thông đâu. Vì vậy nên được nguyên hanh.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Mộc thượng hữu hỏa, Đỉnh. Quân tử dĩ chính vị ngưng mệnh.

象曰：木上有火，鼎，君子以正位凝命。

Ở trên Tốn mộc có Ly hỏa, tượng là củi nhen lửa ở dưới Đỉnh mà những đồ phanh nhậm trong Đỉnh mới thành công. Đó là tượng quẻ Đỉnh.

Quân tử xem tượng ấy, thấy được Đỉnh có tượng nghiêm trọng đoan chính thời công dụng nó mới nên. Quân tử mới lấy thân mình làm Đỉnh cho trong đời, nghiêm trọng đoan trang chính ở vị mình. Kẻ trên nhắm xuống, kẻ dưới trông lên thời mệnh lệnh phát hành mới được thống nhất tề chỉnh, đó là chính vị ngưng mệnh mà làm công dụng Đỉnh của quân tử. *Vị* nghĩa là ngôi tôn. Chính vị nghĩa như câu: *Cung kỷ chính nam diện* 恭己正南面 trong *Luận Ngữ*, nghĩa là: Cung kính uy nghi ở giữa mình mà chính ngôi Nam diện (Ngôi vua đời xưa ngôi tất trở mặt về hướng Nam nên nói rằng Nam diện).

Ngưng nghĩa là nhóm tụ ở một chốn mà không tán loạn. Vị có nghiêm chính thời mệnh lệnh mới được ngưng tụ. Nếu vị không chính thời mệnh không ngưng. Ví như: Đỉnh không nghiêm trọng thời công phanh nhậm không thành.

Ở sau lúc biến cách rồi càng nên như Tượng Truyện đây. Vậy nên ở quẻ Cách có chữ “cải mệnh”. Cách rồi sang Đỉnh, lại cần có chữ “ngưng mệnh”; đó cũng là nghĩa tùy thì ở Dịch vậy.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Đỉnh diên chỉ, lị xuất bĩ, đắc thiệp dĩ kì tử, vô cữu.

初六：鼎顛趾，利出否，得妾以其子，無咎。

Sơ Lục ở dưới hết quẻ Đỉnh, tượng như chân vạc, bây giờ lại thượng ứng với Cửu Tứ, té ra vạc chổng chân lên trời, đáng lẽ là không gì tốt, nhưng may thay! Sơ mới bắt đầu vào thì Đỉnh, tượng như Đỉnh mới đem ra mà chưa bắc lên bếp, tất phải úp Đỉnh xuống mà thổi những đồ dơ bụi ra, nên nói rằng: Đỉnh, diên chỉ, lị xuất bĩ (*Diên chỉ* nghĩa là dốc ngược chân lên; *bĩ* nghĩa là đồ dơ bụi).

Đỉnh mà dốc ngược chân vẫn trái lẽ thường, nhưng vì dốc ngược chân mà đổ đồ dơ bụi ra hết, cũng

tượng như Sơ Lục vẫn không tài đức gì mà tình cờ được Tứ giúp cho, may cứu được những việc thất bại, bù được những chôn khuyết điểm, cũng là đáng may cho Sơ, lại cũng in như người có vợ rồi, tình cờ lại gặp được một thiếp, nó vẫn ty tiện chẳng quý gì, nhưng vì được nó mà lị dụng bằng công sinh con. Việc thiên hạ thường nhân lúc bại mà nẩy ra công, nhân người tiện mà sinh ra quý, chính là tượng Sơ Lục này.

PHỤ CHÚ: Hào từ này chỉ là nghĩa tùy thì trong Dịch thời quẻ này là thì Đỉnh, Đỉnh sở dĩ quý hóa là cốt những đồ phan nhậm trong lòng Đỉnh. Sơ là chân Đỉnh, chỉ có công dụng đỡ Đỉnh. Bây giờ đã diên chỉ, còn gì làm công, may vì thì còn ở Sơ, nhân diên chỉ mà xuất được bĩ, cũng in như đắc thiếp dĩ lị kì tử, chẳng qua thì may nhịp đỏ mà Sơ cũng được vô cữu, cũng in như vạc chưa bắc lên bếp mà diên chỉ, té ra thành việc hay. Đó là tình thế ngẫu nhiên. Chúng ta làm việc không thể nhận Hào từ này làm thường lệ, mới là biết được Dịch.

Tượng viết: Đỉnh diên chỉ, vị bội dã, lị xuất bĩ, dĩ tòng quý dã.

象曰：鼎顛趾，未悖也，利出否，以從貴也。

Đỉnh tuy diên chỉ, nhưng có lúc nhân đó mà đổ được bụi, chưa lấy gì làm trái lí vậy.

Bởi vì, lẽ thường trong thiên hạ, tất bỏ được cũ mới nạp được mới, tất đổ được cái xấu, mới đưa được cái tốt vào. Sơ Lục được lị xuất bĩ, nhân thế mà đắc thiếp dĩ kì tử, cũng thuận theo với nghĩa quý vậy (Chữ *quý* phản đối với chữ bĩ; xấu cũ tất là bĩ, mới đẹp tức là quý).

2. Cửu Nhị: Đỉnh hữu thực, ngã cửu hữu tật, bất ngã năng tức, cát.

九二：鼎有實，我仇有疾，不我能即，吉。

Cửu Nhị có đức dương cương, ở vị trung, tượng như trong lòng vạc đã chứa đầy đồ ăn. Đỉnh đã hữu thực, tất có lúc cung cấp cho người dùng. Nhị có tài dương cương, tất có ngày ra làm việc lớn, nhưng vì ở gần Sơ Lục là một người nhu ác, thấy Cửu Nhị thượng ứng với Ngũ mà sinh lòng ghen tuông, muốn dèm pha hãm hại Nhị. Thế thời Sơ chính là người cửu Cửu Nhị, nhưng mà chẳng hề gì, bản thân Nhị vẫn là quân tử, chính ứng với Ngũ lại là nghĩa vụ đương nhiên, dầu Sơ có thù ghét mặc lòng, nhưng Nhị vẫn một mực giữ được đạo chính, đối đãi với Sơ bằng một cách bất ác nhi nghiêm, tất nhiên Sơ không dám tới gần, chẳng làm gì thả được ngón hãm hại. Như thế là *ngã cửu hữu tật, bất ngã năng tức* (*Ngã cửu* nghĩa là thù oán với ta, chỉ vào hào Sơ. *Tật* nghĩa là ghen ghét. *Tức* nghĩa là tới gần). Người thù của ta, tuy có ghen ghét nhưng không tới được gần ta. Thế thời ta được tốt lành. Hào từ nói như thế là răn cho Nhị phải đề phòng Sơ đó vậy.

Tượng viết: Đỉnh hữu thực, thận sở chi dã; ngã cửu hữu tật, chung vô vuu dã.

象曰：鼎有實，慎所之也，我仇有疾，終無尤也。

Đỉnh đã hữu thực, chính là một hạng người có tài khí, chẳng lo trong đời không dụng đến mình, chỉ nên cẩn thận ở đường đi nước bước cho khỏi đến nỗi lầm đường (*Chi* nghĩa là đi). Sở dĩ đã biết cẩn thận thời dầu ngã cửu hữu tật mà kết quả không tội lỗi vậy (*Vưu* nghĩa là tội lỗi).

3. Cửu Tam: Đỉnh nhĩ cách, kì hành tắc, trĩ cao, bất thực, phương vũ, khuy hối, chung cát.

九三：鼎耳革，其行塞，雉膏不食，方雨，虧悔終，吉。

Cửu Tam dương cư dương vị, ở về địa vị lòng vạc, chính là một hạng người có chất tốt sẵn, nhưng vì ở trên là Ngũ không phải chính ứng với mình, Thượng tuy là chính ứng với Tam nhưng lại bị gián cách vì Tứ, Ngũ, tượng như tai vạc đương lúc biến cách mà vạc chưa cất lên được, thành ra đường lối đi còn bị chệch lấp chưa được thông (*Nhĩ* nghĩa là quai vạc, quai vạc còn đương thay đổi thời vạc chưa có thể khiêng lên được).

Tỉ như: Người có tài mà chưa gặp thì dắc dụng, tuy có đạo đức văn minh, ví như một vị đồ ăn rất ngon là mỡ chim trĩ mà chưa được đem ra cho người ăn. *Cao* nghĩa là dầu mỡ, có đức văn minh như trĩ cao mà dụng lúc người ta bắt thực, không thể nào trong lòng không ăn năn.

Tuy nhiên, người đã hữu tài, há lẽ vô dụng; huống gì Lục Ngũ là bậc người thông minh, thấy Tam có tài dương cương, cương, nhu tương đắc, e chẳng rày thời mai Tam, Ngũ tất ngộ hợp nhau, tượng như âm, dương giao hòa mà sắp sửa mưa, không còn những việc ăn năn, như lúc khi xưa nữa (*Phương vũ* nghĩa là đương toan mưa).

Ngũ đã cần đến Tam, thời Tam dụng được tài mình mà làm việc đời, kết quả chắc cũng được tốt lành.

PHỤ CHÚ: Hào từ Cửu Tam cũng tương tự như hào Tam quẻ Tỉnh. Cửu Tam quẻ Tỉnh thời nói rằng *tỉnh điệp bất thực*, hào Tam quẻ Đỉnh thời nói rằng *trĩ cao bất thực*.

Nước giếng tuy trong, mỡ trĩ tuy béo nhưng đương lúc người ta chưa biết dùng mà ăn, chính tượng như sĩ quân tử ôm tài mà chưa gặp thì, chẳng phải là một việc đáng đau hay sao?

Ông Hàn Vương Tôn, tức Hàn Tín, khi vị ngộ, có câu hát rằng: Buổi mặt trăng chưa mọc, bày sao bé nhỏ nhăng, lúc vận tốt chưa tới, tay hào kiệt dờ dang, chính như tượng hai hào ấy. Tới khi gặp Tiêu Hà tiến lên Hán Cao Tổ mới hiện ra một người quốc sĩ vô song mà làm nên nghiệp tru Tần diệt Hạng, chính là gặp vương minh tịnh thụ kì phúc cát đó vậy. Quân tử gặp thì đen rủi, dầu có lẻ loi trong đời, cũng nên *tổ vị nhi hành* là tốt.

Tượng viết: Đỉnh nhĩ cách, thất kì nghĩa dã.

象曰：鼎耳革，失其義也。

Hào Cửu Tam có tài dương cương, vẫn đáng được Cửu Ngũ tin dụng, nhưng vì thì vận chưa thông, tượng như Đỉnh nhĩ đương lúc biến cách thời chiếu theo với nghĩa Đỉnh còn trái mất đó vậy.

Tới lúc âm dương hòa mà sắp sửa mưa thời trên minh dưới tài, đôi bên hòa hợp, mới là xứng với nghĩa Đỉnh.

4. Cửu Tứ: Đỉnh chiết túc, phúc công tước, kì hình ốc, hung.

九四：鼎折足，覆公餗，其形屋，凶。

Cửu Tứ ở quẻ trên, lại thân cận với Lục Ngũ là vị chí tôn, có trách nhiệm bằng gánh việc thiên hạ, tất phải cần những hạng người tài trí trong thiên hạ giúp sức với mình, mới có thể cất nổi gánh nặng, tượng như vạc có chân mới đỡ nổi các thức đồ ăn trong vạc. Bây giờ Cửu Tứ lại trái hẳn, không lượng tài lực mình mà dám đỡ lấy gánh nặng, lại không hay cần hiền trí gánh giúp cho mà chỉ hạ ứng với Sơ là âm nhu tiểu nhân. Tứ đã hư hèn mà Sơ lại nhu ám. Thế nào chẳng gây đòn đút gióng mà hỏng gánh ru? Chẳng khác gì vạc gãy chân mà đồ đồ ăn của nhà công ru? đến nỗi phải chịu hình phạt rất nặng. (*Thúc* nghĩa là đồ ăn nấu trong vạc; *ốc* là một thứ hình phạt nặng. Sách *Chu Lễ* có chữ *ốc tru*). Hào này Hệ tử thích kĩ, xin tiện dịch ra đây:

Hệ từ nói rằng: Ở vị nào tất xứng với đức, nếu đức mỏng mà vị lại tôn, tất nhiên vị phải trức; hễ mưu một việc gì, tất phải lựa theo với trí, nếu trí quá nhỏ mà mưu quá lớn, tất nhiên mưu phải hỏng; gánh gì tất phải lựa theo sức, nếu sức hèn mà gánh quá nặng, tất nhiên gánh phải đổ, như những hạng người ấy chẳng những làm tai hại cho nước mà lại rước tai họa vào bản thân, chẳng bao giờ tránh khỏi sự xấu ấy.

Hào từ quẻ Cữu Tứ quẻ Đỉnh là trách những hạng người không đủ sức gánh nặng mà dám gánh gượng. Dịch viết: Đỉnh chiết túc, phúc công (thúc) kì hình ốc, hung, ngôn bất thẳng kì nhậm dã. *Nhậm* nghĩa là gánh nặng. *Bất thẳng* nghĩa là không đủ sức cất nổi gánh.

Tượng viết: Phúc công túc, tín như hà dã.

象曰：覆公餗，信如何也。

Cữu Tử ở ngôi tôn, gánh việc nặng mà đến nỗi gãy chân vạc, đổ đồ công, thiệt quá lạ cho Tứ kia. Tứ tự tín ra sao mà dám làm như thế (Chữ *Tín* đây cũng như nghĩa chữ tự tín; hễ cái gì mình tự chắc trong mình gọi bằng tín).

5. Lục Ngũ: Đỉnh hoàng nhĩ, kim huyện, lệ trình.

六五：鼎黃耳，金鉉，利貞。

Lục Ngũ ở chính giữa Thượng Quái là đúng vào chốn quai vạc mà lại có đức trung, tượng như quai vạc sắc vàng mà đòn khiêng vạc lại làm bằng sắt.

Vì Ngũ có đức trung lại ở vào vị trên cao nên thí dụ bằng *hoàng nhĩ*; mà lại ở vào vị dương cương, trên tiếp với Thượng Cữu cũng dương cương nên nói rằng *kim huyện*, có trung đức đại tài như thế, không còn nghi gì nữa, duy chỉ trông cho Ngũ giữ được kiên cố trình chính mà thôi.

Tượng viết: Đỉnh hoàng nhĩ, trung dĩ vi thực dã.

象曰：鼎黃耳，中以為實也。

Lục Ngũ bản chất thông minh mà lại tín nhiệm người cương minh, lấy đức trung làm đồ chất chứa trong lòng Đỉnh, nên Hào từ nói rằng *đỉnh hoàng nhĩ*. Chữ *thực* ở đây với chữ đỉnh hữu thực ở Cữu Nhị nghĩa có khác nhau chút đỉnh. Chữ thực ở hào Nhị chỉ là đầy đồ trong lòng vạc, chữ thực đây là đầy tài đức trong lòng.

6. Thượng Cữu: Đỉnh ngọc huyện, đại cát, vô bất lợi.

上九：鼎玉鉉，大吉，無不利。

Công dụng của Đỉnh quan hệ ở hào Thượng. Bởi vì hào Thượng ở trên hết quẻ Đỉnh, lại địa vị đúng miệng Đỉnh, tính chất dương cương mà lại xử vị âm nhu, Cương chẳng quá cương, nhu chẳng quá nhu. Ở vào cuối cùng thì Đỉnh là Đỉnh đã đến lúc thành công, tượng như dụng bằng đòn ngọc sẽ đổ cát vạc nên Hào từ thí dụ bằng *đỉnh ngọc huyện*. Ngọc là một giống dương cương mà hòa thuận. Thượng Cữu cương, nhu thích nghi, cũng in như ngọc huyện, được như thế, chắc là tốt lành lớn mà không việc gì là chẳng lợi.

Tượng viết: Ngọc huyện tại thượng, cương, nhu tiết dã.

象曰：玉鉉在上，剛柔節也。

Thượng Cửu là một nét dương ở trên hết quẻ, tượng như cái đòn xâu vào quai vạc, và lại tính chất hào Thượng, vừa cương vừa nhu, vừa đúng chừng mực nên thủ tượng bằng ngọc huyện mà được đại cát vô bất lợi.

51. QUÊ BÁT THUẦN CHẤN

Chấn trên; Chấn dưới

Quẻ này là quẻ Bát Thuần Chấn. Chấn hạ cũng là Nội Chấn, Chấn thượng cũng là Ngoại Chấn. Trên dưới trong ngoài thấy là Chấn, nên tên quẻ đọc bằng Bát Thuần Chấn.

TỰ QUÁI

Tự quái: Chủ khí giả mạc nhược trưởng tử, cô thụ chi dĩ Chấn.

序卦: 主器者, 莫若長子, 故受之以震.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Đỉnh tiếp lấy quẻ Chấn là vì có sao?

Trên đây là quẻ Đỉnh, Đỉnh là một giống trọng khí làm chủ giữ trọng khí không ai bằng con trai trưởng. Con trai trưởng tức là Chấn. Vậy nên sau quẻ Đỉnh tiếp lấy quẻ Chấn.

Quẻ Chấn là quẻ nhất dương ở dưới nhị âm, tượng Chấn là sấm, nghĩa Chấn là động, một hào Sơ quẻ Càn gia hoán với Khôn, thay hào Sơ quẻ Khôn mà thành Chấn, nên gọi Chấn bằng trưởng nam.

SOÁN TỪ

Chấn hanh. Chấn lai khích khích, tiểu ngôn hách hách. Chấn kinh bách lí, bất táng chủy sưởng.

震亨, 震來虩虩, 笑言啞啞, 震驚百里, 不喪匕鬯.

Theo về thể quẻ, nhất dương bắt đầu sinh ở dưới mà tiến lên lần lần, lại tượng là sấm, sấm phát động mà vạn vật nảy nở, có nghĩa là được hanh thông. Vậy nên nói rằng: *Chấn hanh*.

Chấn lại có nghĩa là kinh động, thoát có việc gì mà kinh động tới nơi. Người ta gặp phải sự tình như thế thời nên cẩn thận kỹ càng, đón trước ngó sau, tỏ rõ ra tinh thần khích khích (*Khích khích*, nóp nóp, có ý là không dám an lặng).

Chấn lai mà biết khích khích, như thế, tất không đến nỗi có tai hại gì mà được cười nói êm ái luôn luôn, ấy là tiểu ngôn hách hách (*Hách hách* nghĩa là đáng êm hòa).

Người ta sợ dĩ thất thường mà đến nỗi có tai bay vạ bốc là chỉ vì trước lúc Chấn lai mà không biết lo sợ nên sau lúc Chấn lai mà mắc lấy tai ương.

Nếu biết nghĩa *Chấn lai khích khích* thời đã lo sẵn ở lúc trước, tất rước được phúc ở lúc sau nên Quái từ nói rằng: *Tiểu ngôn hách hách*.

Bây giờ lại thủ tượng Chấn lai mà nói cho hết đạo ở thì Chấn. Tỉ như tiếng sấm vang động, kinh chuyển đến trăm dặm đất, nhưng mà tinh thần vẫn trấn tĩnh vững vàng, không đến nỗi kinh động mà mất

đồ tế khí, thể là bất táng chủy sường (*Chủy* nghĩa là dưa muống là đồ để tiến soạn; *sường* là rượu nghệ, dùng để tế thần).

Không làm mất chủy sường là có ý làm tế chủ mà được vững vàng.

Hai câu ấy là hình dung người lâm biến mà in như thường.

Hễ người ta tinh thần không được vững vàng, thường thột nghe sấm đánh mà thốt nhót kinh sợ. Bày giờ *Chấn kinh bách lí* mà *bất táng chủy sường*, thể là tinh thần trấn tĩnh rất mực. Xử vào thì Chấn mà được như thế mới là Chấn hanh.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Chấn hanh. Chấn lai khích khích, khủng trí phúc dã, tiểu ngôn hách hách, hậu hữu tắc dã. Chấn kinh bách lí, kinh viễn nhi cụ nhĩ dã. Xuất khả dĩ thủ tôn miếu xã tắc, dĩ vi tế chủ dã.

彖曰：震亨，震來虩虩，恐致福也，笑言啞啞，後有則也。震驚百里，驚遠而懼邇也。出可以守宗廟社稷，以為祭主也。

Soán viết: Chấn hanh. Chấn lai khích khích, khủng trí phúc dã.

Lời Đức Không ở đây, lại phát minh cho rộng nghĩa của Quái từ mà nói rằng: sở dĩ Chấn lai mà phải khích khích là muốn cho người ta khủng cụ tự tu, thời sẽ rước được phúc đến cho mình. (*Khích khích* là tạo nhân; *trí phúc* là kết quả).

Tiểu ngôn hách hách, hậu hữu tắc dã.

Xử thì Chấn mà đúng được phép tắc như thể thời không bao giờ đến nỗi thất thường, chỉ thấy tiểu ngôn hách hách mà thôi. Bởi vì sau lúc Chấn lai, nhưng vẫn có phép tắc như thường, chẳng vì Chấn lai mà lay chuyển được.

Chấn kinh bách lí, kinh viễn nhi cụ nhĩ dã. Xuất khả dĩ thủ tôn miếu xã tắc, dĩ vi tế chủ dã.

Tiếng sấm vang đến trăm dặm là uy trời kinh đến chốn xa mà làm sợ cho chốn gần (Chữ *kinh*, chữ *cụ* thấy là động từ; *kinh* có ý vang thột; *cụ* có ý tổn hại). Câu này chỉ hình dung uy của sấm.

Tuy động uy trời lớn dữ như thế mà vẫn tinh thần vững vàng. Hạng người được như thế tất nhiên làm được công việc lớn. Đụng gặp lúc biến cố mà vua trong nước phải tránh ra ngoài, đem người ấy giữ tôn miếu xã tắc làm một vị tế chủ cũng là xứng đáng mà không phải lo đồ bề.

Toàn văn của Soán Truyện đây chú trọng nhất là ba chữ: *khủng*, *trí phúc*; tòng lai, họa thường nảy ở giữa lúc mình quên, phúc thường sinh ở lúc mình sợ, khi Chấn chưa lại mà đã khủng cụ, tất nhiên khi Chấn lại mà vẫn thường tiểu ngôn.

Người ta nêu cứ giữ một tấm lòng kính úy luôn luôn, bao nhiêu hoàn cảnh đáng sợ đáng kinh chỉ là một vị thần mở cửa đưa phúc vào cho mình.

Nước Nhật Bản có ông Mục Liên Thái Tử, ngày thường đoan tọa niệm Phật, thoát có lũ cướp toan ác trêu ông, muốn cho ông mất thái độ nghiêm kính, đương lúc ban đêm, ông còn ngồi niệm Phật, lũ cướp hơn mười đứa, thoát vào quát mắng om sòm, ông ngồi yên không động, không thềm ngó cổ lại, chúng lấy gươm cửa cổ ông, ông cứ niệm kinh như thường; kẻ cướp kinh sợ ông, bỏ gươm xuống lay ông, tưởng ông là vị Phật sống. Ông nhân đó khai hóa được mười người, thấy quy y Phật môn. Nhật Bản bây giờ xưng ông là Mục Liên Thánh, xem như việc ấy thời Soán từ càng rõ lắm.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Tấn lôi, Chấn, quân tử dĩ khủng cụ tu tỉnh.

象曰：洊雷，震，君子以恐懼修省。

Chấn, nguyên tượng là sấm, trên dưới hai lần Chấn tượng là sấm dồn là tượng quẻ Chấn. Quân tử xem tượng ấy mà trong lòng cũng thường có một cách tấn lôi, khi bình thường vô sự mà cứ lo sợ luôn luôn, dầu có gặp những biến cố gì thời càng lo xét sửa trong mình.

Tấn lôi, *Chấn* là Chấn thuộc về phần trời; *khủng cụ tu tỉnh* là Chấn thuộc về phần người. *Khủng cụ* là thuộc về tinh thần; *tu tỉnh* là thuộc về phần sự thực.

Tỉnh là xét, thầy Tăng thường ngày có ba việc xét trong mình *ngô nhật tam tỉnh ngô thân* 吾日三省吾身, chính là chữ *tu tỉnh* ở đây.

1. Sơ Cửu: Chấn lai kích kích, hậu tiểu ngôn hách hách, cát.

初九：震來虩虩，後笑言啞啞，吉。

Quẻ này nguyên ba nét thuần âm là quẻ Khôn, vì có Sơ Cửu thay vào mà thành được Chấn nên Sơ Cửu là chủ ở thì Chấn, vả lại ở dưới hết quẻ là bắt đầu vào thì Chấn, Hào từ mới bảo cho rằng: Nếu biết được Chấn đã tới mà kính cẩn lo sợ thời sau mới được cười nói như thường. Như thế thời cát.

Nghĩa hào này đã thích tường ở Quái từ, đây chỉ thêm một chữ "hậu" với một chữ "cát", lược thích qua là được rồi.

Tượng viết: Chấn lai kích kích, khủng trí phúc dã, tiểu ngôn hách hách, hậu hữu tắc dã.

象曰：震來虩虩，恐致福也，笑言啞啞，後有則也。

Nghĩa Tượng Truyện đây đã thích trên Soán Truyện.

2. Lục Nhị: Chấn lai, lệ, ức táng bối, tề vu cửu lãng, vật trực, thất nhật đắc.

六二：震來，厲，億喪貝，躋于九陵，勿逐，七日得。

Lục Nhị cư trung đắc chính, vẫn là một người khéo xử ở thì Chấn, nhưng vì bản chất là âm mà địa vị Cửu Nhị lại cưỡi ở trên Sơ Cửu. Sơ vì dương cương muốn lãng bức Nhị nên Nhị gặp lấy việc chấn động thốt nhiên tới nơi, e có cơ nguy lắm, đặc chừng e lại mất của chẳng (*Ức* nghĩa là đặc chừng; *táng* nghĩa là mất; *bối* nghĩa là của thường dùng).

Nói rằng *ức* nghĩa là chỉ nói đặc chừng mà chưa phải sự thiệt, vì lo sợ quá nên phải liệu thế mà tránh xa, e lên đến chín tầng gò cao kia.

(*Tề* nghĩa là lên; *cửu lãng*, chín lớp gò). Lên đến chốn rất cao là liệu thế mà tránh Chấn đó.

Tuy nhiên, Nhị với Sơ hướng lai vẫn không thù oán gì, chẳng qua Nhị thấy Sơ khí hăng thế mạnh mà quá lo như thế.

Nhị vẫn nhu thuận trung chính, chắc sức tự thủ còn dư. Sơ chẳng làm hại gì đến Nhị nên Hào từ lại răn cho rằng: Dầu có mất của mặc lòng, nhưng không cần phải đuổi theo, chờ đến bảy ngày thời lại được. Vật trực, lại có ý cứ để tự nhiên. *Thất nhật đắc* là cuối cùng cũng không can hại gì, chữ đắc là phản đối với chữ táng. Táng đã mất, đã không táng tức là đắc. *Táng bối, tề vu cửu lãng* là hình dung tình

thần Lục Nhị khiếp sợ. *Vật trực, thất nhật đắc* là bảo cho Nhị nên trấn tĩnh êm đềm.

Tượng viết: Chấn lai, lệ, thừa cương dã.

象曰：震來厲，乘剛也。

Chấn lai mà sợ có nguy vì cưỡi lấy dương cương là hào Sơ vậy.

3. Lục Tam: Chấn tô tô, chấn hành vô sảng.

六三：震蘇蘇，震行无眚。

Lục Tam âm ở vị dương, vẫn là hạng người bất chính, bất chính mà ở vào thì Chấn nên Chấn bằng một cách tô tô (*Tô tô*: sợ hãi mà rụng rời, ngẩn ngơ).

Vì Tam là bất chính nên tình trạng như thế, nếu không dờn dỗi e đến nỗi có tai, nên Hào từ lại răn cho rằng: Tam nên biết, nhân lúc chấn cụ mà đi tránh xa thời tránh chốn bất chính mà đổi sang chính, tất nhiên không tai họa gì.

Tượng viết: Chấn tô tô, vị bất đáng dã.

象曰：震蘇蘇，位不當也。

Lục Tam sở dĩ Chấn tô tô là vì địa vị Tam mà hào âm ở vào là không đáng vị ấy,

4. Cửu Tứ: Chấn, tụy nê.

六四：震遂泥。

Hào Cửu ở vị Tứ là dương cư âm vị, bất trung, bất chính, ở vào thì Chấn động mà đức tính của Tứ đã xấu như thế, lại sụp vào chính giữa bốn hào âm nên nỗi say mê chìm đắm, ngộ lấy những việc chấn cụ lại càng không tự thoát được, chỉ là trót trầm nịch mà thôi. (*Nê* là chìm đắm; *tụy* là có ý như trót gặp Chấn mà chìm đắm không thể quay chữa được nên nói rằng *tụy nê*).

Tượng viết: Chấn tụy nê, vị quang dã.

象曰：震遂泥，未光也。

Dương cương vẫn có tính sáng, nhưng vì Cửu Tứ bất trung bất chính mà hãm vào giữa bốn hào âm làm mất tính sáng của dương cương nên đến nỗi tụy nê, không lấy gì làm sáng được vậy.

5. Lục Ngũ: Chấn vãng lai, lệ, ức vô táng, hữu sự.

六五：震往來，厲，億無喪有。

Hào Lục ở vị Ngũ là ở địa vị trung, vẫn có đức trung sẵn, nhưng ở vào thì Chấn nên thường có việc kinh cụ, *Chấn vãng* thấy nguy mà *Chấn lai* cũng thấy nguy.

Lục Ngũ ở lúc bấy giờ, chỉ vững vào mình có đức trung, tính toan lo lường cho khỏi mất đức trung. Đức trung đã giữ được chặt thời *Chấn vãng lai, lệ* mặc dầu mà không có ngại gì, lại có thể làm được việc nữa kia. Chữ *vô táng* là khuyên cho Lục Ngũ giữ lấy đức trung, chữ *hữu sự* là mừng cho Lục Ngũ làm được nỗi công việc.

Tượng viết: Chấn vắng lai, lệ, nguy hành dã; kì sự tại trung, đại vô táng dã.
象曰：震來，厲，危行也；其事在中，大無喪也。

Ở vào thì Chấn mà đến nỗi vắng lai, lệ, thiệt là đi đâu cũng thấy nguy. Nhưng vì Ngũ hay cô thủ lấy đức trung thời là vô táng mà lại hữu sự, sở dĩ có công việc cũng nhờ có đức trung mà thôi nên nói rằng: *Kì sự tại trung, đại vô táng dã.*

6. *Thượng Lục: Chấn tác tác, thị quắc quắc, chinh, hung. Chấn bất vu kì cung, vu kì lân, vô cữu, hôn cầu hữu ngôn.*
上六：震索索，視矍矍，征凶，震不于其躬，于其鄰，無咎，婚媾有言。

Thượng Lục ở cuối cùng thì Chấn là Chấn động có thể cực rồi. Vì vậy là chí ý có tượng mỗi một là Chấn tác tác (*Tác tác*: mỗi một).
Trông nom có ý bằng hoàng là thị quắc quắc (*Quắc quắc*: kinh ngạc).
Người ở lúc bây giờ, chỉ nên yên lặng. Nếu động tác thời mắc lấy hung, nhưng vì Thượng Lục âm nhu, Hào từ khuyên cho rằng: Bản chất như Thượng Lục âm nhu mà lại gặp phải hoàn cảnh chấn cực. Nếu chỉ chằng hành động cũng chưa chắc đã khỏi tội lỗi; tất phải có trí khôn, mưu sâu tính xa, lo trước ở lúc Chấn chưa đến giữa bản thân, mới đến cạnh láng giềng mà ta đã phòng xa đón trước, thấy Chấn ở láng giềng mà tránh được những việc làm lỗi giữa bản thân.
Tuy nhiên, thường tình người ta thường thấy gần mà không xét được xa thường biết được dĩ vãng mà không đón đến tương lai.
Thượng Lục tiểu tâm viễn lự được như thế vẫn là hay, nhưng những hạng bà con với Thượng Lục e lại có kẻ chê cười Thượng Lục là người nhát gan là người độc hiện.

Tượng viết: Chấn tác tác, trung vị đắc dã, tuy hung, vô cữu, úy lân giới dã.
象曰：震索索，中未得也，雖凶，无咎，畏鄰戒也。

Thượng Lục sở dĩ chấn tác tác là vì chưa được đạo trung vậy, tuy chính thời hung, nhưng còn mong cho vô cữu là vì thấy nguy tới láng giềng mà mình đã biết phòng bị trước thời cũng tránh khỏi tai sảng bằng Chấn cực đó vậy.

PHỤ CHÚ: Sáu hào quẻ Chấn, không một hào nào không có chữ Chấn. Ý thánh nhân muốn bảo cho người ta, hễ đã đem thân vào đời thời không một người nào mà không trong hoàn cảnh nguy cực, nên trong sáu hào thấy có chữ Chấn.

51. QUÊ BÁT THUẦN CẦN

Cần trên; Cần dưới

Quẻ này là quẻ Bát Thuần Cần. Cần hạ cũng là Nội Cần, Cần thượng cũng là Ngoại Cần. Trên dưới trong ngoài thấy là Cần, nên tên quẻ đọc bằng Bát Thuần Cần.

TỰ QUÁI

Tự quái: Chấn giả động dã, vật bất khả dĩ chung động, chỉ chi, cố thụ chi dĩ Cần. Cần giả chỉ dã.
序卦: 震者動也, 物不可以終動, 故受之以艮, 艮者止也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Chấn tiếp lấy quẻ Cần là vì có sao?
Trên đây là quẻ Chấn, Chấn nghĩa là động, vật lí không lẽ cứ động hoài, động đã cực tất nhiên phải chỉ. Vậy nên sau quẻ Chấn tiếp lấy quẻ Cần. Cần nghĩa là chỉ.
Lại Cần có tượng là núi, núi là giống chỉ đứng yên một chỗ, lặng mà chỉ, thành ra nghĩa Cần. Nguyên quẻ gốc là quẻ Khôn, vì nét thứ ba gốc ở quẻ Càn, đổi vào cho Khôn, nét âm thứ ba biến mà làm ra dương, thành ra quẻ Cần, một nét dương ở trên hai nét âm, dương tiến đến cùng thời phải chỉ, hai âm ở dưới vẫn cứ lặng, thế là trên chỉ mà dưới lặng nên đặt tên quẻ bằng Cần.

SOÁN TỪ

Cần kì bối, bất hoạch kì thân, hành kì đình, bất kiến kì nhân, vô cữu.
艮其背, 不獲其身, 行其庭, 不見其人, 无咎.

Quái từ đây hoàn toàn thuộc về triết lí, bây giờ hãy chi theo mặt chữ mà thích nghĩa đen thời như thế này:

Cần nghĩa là chỉ; chỉ ở phía lưng, không thấy được thân mình, đi ở trước mặt sân, không thấy có người ta. Như thế thời vô cữu. Thích nghĩa đen như vậy, thiết không thấy gì hay.

Chúng ta muốn hiểu cho ra ý Quái từ, trước hãy nhận cho ra nghĩa chữ *bối*. Bối vẫn là lưng, nhưng vì sao lại nói chỉ ở nơi lưng? (Chữ *chỉ* đây nên học như chữ chỉ ở câu *chỉ ư chí thiện* 止於至善 ở sách *Đại Học*. Chí thiện nghĩa là rất lành kia).

Bởi vì tâm chí của người ta, hễ tĩnh thời không có ác cơ mà động thời có ác cơ. Tức như, toàn thể không thân mình, tai mắt miệng mũi tay chân rặt là giống hay động. Động vì tình dục mà sinh ra làm ác là chỉ vì các giống hữu cơ thể, duy cái lưng thường có tính tĩnh luôn. Vì nó tĩnh luôn nên không động cơ làm ác, nó đã không làm ác, tức là chí thiện. Bây giờ lấy cái lưng mà hình dung lẽ rất lành, ấy là

cần kì bối.

Ý tứ ba chữ *cần kì bối* đã minh bạch như thế, mới có thể giảng xuống ba câu dưới được.

Người ta sở dĩ sinh ra lòng tư dục mà nảy nở ra vô số ác cơ chỉ vì trong óc nghĩ với trong mắt thấy chia hẳn ra giới hạn ta với người; vì giới hạn ta với người mới đẻ ra lòng tự tư tự lợi, đã sinh lòng tự tư tự lợi thời làm sao mà được chỉ ở chí thiện nữa rư?

Duy bậc thánh nhân quân tử, trong óc và trong con mắt chỉ thấy có đạo rất lành mà thôi, trong quên được mình mà không thấy mình ở đâu, như thế là bất hoạch kì thân. Ở trong đã quên được mình mà ở ngoài cũng quên cả người mà không thấy người ở đâu, ấy là *hành kì đình, bất kiến kì nhân*.

Đã nói rằng: Bất hoạch kì thân, thế là ngã không thấy là ngã mà còn tự tư tự lợi vào đâu. Đã nói rằng: Bất kiến kì nhân, thế là nhân không thấy là nhân mà còn cầu danh dự mua cảm tình vào đâu, có như thế, mới là vật ngã lưỡng vong, chỉ có nhất khối thiên lí nên "chỉ ư chí thiện" được.

Nói tóm lại, Quái từ chú trọng nhất chỉ là câu *cần kì bối*. Mà sở dĩ cần kì bối được, tất trước phải có tinh thần như hai câu ở dưới.

Bất hoạch kì thân là một câu bảo cho mình quên được mình; *hành kì đình, bất kiến kì nhân* là câu bảo cho mình quên cả người.

Bảo rằng "quên", há phải là tuyệt đối quên cả mình, quên cả người đâu, chỉ là thấy lẽ phải thời làm mà tuyệt nhiên không giới hạn mình với người. Nói tắt lại, bốn chữ "vong ngã vong nhân" là vừa hết ý nghĩa.

PHỤ CHÚ: Ba chữ "Hành kì đình" không quan trọng gì, vì đối với chữ "kì thân" thời thân là nội mà nhân là ngoại, muốn thay chữ ngoại mà phải dùng chữ đình. Đình là chốn trước sân là chốn rất gần, người ở chốn rất gần mà còn không thấy, huống gì năm châu bốn bể mà còn thấy người là người rư?

Triết học ở Đông phương rất cao là Phật học, kinh Kim Cang có câu: *Vô ngã tướng, vô nhân tướng* 无我相, 无人相. Chữ "tướng" ở kinh Phật, tức là chữ "hoạch", chữ "kiến" ở Kinh Dịch.

Vì phân biệt ra hình sắc ngã nên hoạch kì thân, bây giờ vô ngã tướng, tức là bất hoạch kì thân. Vì phân biệt ra hình sắc nhân nên kiến kì nhân, bây giờ vô nhân tướng, tức là bất kiến kì nhân.

Văn tự tuy có khác nhau chút đình, nhưng nghiên cứu cho đến ý nghĩa thời Phật, Dịch chỉ là nhất lí.

Tây phương tông giáo như ông Jésum có câu *ái nhân như ki* 愛人如愛己, nhưng còn chia giới hạn Nhân với Ki mà phải dùng đến chữ Như. Thế là là còn thua Phật với Dịch xa lắm.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: **Cần, chỉ dã. Thì chỉ tắc chỉ, thì hành tắc hành, động tĩnh bất thất kì thì, kì đạo quang minh. Cần kì chỉ, chỉ kì sở dã. Thượng hạ dịch ứng, bất tương dữ dã. Thị dĩ bất hoạch kì thân, hành kì đình, bất kiến kì nhân, vô cụ dã.**

彖曰：艮止也。時止則止，時行則行，動靜不失其時，其道光明。艮其止，止其所也。上下敵應，不相與也。是以不獲其身，行其庭不見其人，無咎也。

Soán viết: **Cần, chỉ dã. Thì chỉ tắc chỉ, thì hành tắc hành, động tĩnh bất thất kì thì, kì đạo quang minh.**

Đây là thích tên quẻ, nhưng lại phát minh ra nghĩa ngoài tên quẻ. Tên quẻ thời chỉ có Cần là chỉ mà thôi, nhưng Soán Truyện lại thêm ý vào.

Chỉ tất phải có hành, nhưng cốt cho đúng với thì: Thì nên an lặng thì an lặng, thì nên hành động thời hành động. Hành, chỉ, động, tĩnh tuy có khác nhau, nhưng tất thấy, đúng với thì mà không trái với thì

nghĩa. Như thế thời đạo Cấn mới quang minh được.

PHỤ CHÚ: Thì chỉ mà chỉ, vẫn là chỉ; thì hành mà hành cũng là chỉ. Bởi vì hợp với thì nghĩa, tức là rất lành mà lại chỉ ở chí thiện.

Chữ *chỉ* nguyên có hai nghĩa: Một nghĩa chỉ là an lặng là nghĩa hẹp; một nghĩa chỉ là chỉ vừa đúng chón là chữ chỉ nghĩa rộng. Hành mà vừa đúng chón chỉ cũng gọi bằng chỉ.

Cần kì chỉ, chỉ kì sở dĩ.

Chữ "Chỉ kì sở" đây là thích nghĩa chữ "cần kì bồi" ở trên Quái từ (*Kì sở nghĩa* là vừa đúng chón).

Chỉ cho vừa đúng chón là nghĩa chữ Cần kì chỉ. Đạo lí trong thiên hạ, sự gì vật gì đúng được nguyên chón của nó gọi bằng *kì sở*, tỉ như: Ví nhân quân mà chỉ ư nhân, nhân là kì sở; dữ quốc nhân giao mà chỉ ư tín, tín là kì sở.

Suy cho đến rất nhỏ, con chim mà thả nó lên rừng, rừng tức là kì sở; con cá mà thả nó xuống biển, biển tức là kì sở. Hễ giống gì việc gì tất có sở của giống ấy, việc ấy, ta cứ khiến cho nó vừa đúng kì sở thời cần gì có nhân ngã nội ngoại nữa đâu. Nên hạ văn lại thích luôn cho rõ nghĩa Quái từ.

Thượng hạ dịch ứng, bất tương dữ dĩ. Thị dĩ bất hoạch kì thân, hành kì đình, bất kiến kì nhân, vô cữu dĩ.

Theo như thể quẻ, tuy vẫn có hai thể trên dưới, nhưng trên vẫn là Cấn mà dưới cũng là Cấn, trên dưới cân địch mà ứng với nhau, nhị thể in như nhất thể, không bẻ thử tương đối.

Vậy nên, trong thời không thấy mình khác người mà biết là mình, ngoài thời không thấy người khác mình mà biết là người. Trong ngoài quên cả hai bên, nhân ngã chỉ là nhất thể, nên nói rằng: *Bất hoạch kì thân, hành kì đình, bất kiến kì nhân, vô cữu.*

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Kiềm sơn, Cấn. Quân tử dĩ ti bất xuất kì vị.

象曰：兼山，艮。君子以思不出其位。

Trên Cấn là sơn, dưới Cấn cũng là sơn, gồm cả hai thể sơn, gọi bằng Cấn.

Cấn, tượng là chỉ, quân tử xem tượng ấy mà nghĩ một cách chỉ. Hễ những tư tưởng gì không ra khỏi vị nó.

Tỉ như, phận làm người thời lo làm sao cho đúng phận một con người mà chớ trật ra ngoài phận làm người. Như thế là *tư bất xuất kì vị* (*Vị* nghĩa là ngôi, cũng có nghĩa là phận; *tư* nghĩa là lo nghĩ, lo nghĩ cho vừa đúng bổn phận).

Năm chữ "tư bất xuất kì vị" giảng sơ qua thiệt rất tầm thường, giảng cho kĩ thời ý nghĩa rất cao xa. Tỉ như làm vua lo cho đúng bổn phận làm vua; làm tôi lo cho đúng bổn phận làm tôi; làm quốc dân lo cho đúng bổn phận làm quốc dân. Tư làm sao cho đúng kì vị, thế là vừa hết đạo làm người.

Xưa tiên hiền có câu: Việc trong vũ trụ, tất thấy là làm việc trong bổn phận người. Chữ *phận nội* tức là nghĩa chữ vị ở đây, người ta thường nhận lầm chữ vị bằng chức vị, tước vị thời lầm lỗi quá lớn. Vì chón lầm lỗi đó mà bỏ hết bổn phận làm người, chỉ bo bo ở nơi tước vị, chức vị mà thôi.

Ôi! Trời vị ở trên, đất vị ở dưới, người thành vị ở giữa, có gì quý trọng hơn vị làm người nữa rư?

Vậy nên Dịch nói rằng: Quân tử tư bất xuất kì vị. Xuất nghĩa là trật ra ngoài. Tư bất xuất kì vị nghĩa là

nghĩ làm sao cho đừng trật ra ngoài vị.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: *Cần kì chỉ, vô cữu, lợi vĩnh trinh.*

初六: 艮其趾, 無咎, 利永貞.

Sơ Lục ở dưới hết quẻ Cần, tượng như ngón chân. Người ta đứng dậy đi, tất trước động ngón chân. Sơ Lục bắt đầu vào thì cần, chính là động chỉ, Sơ mà biết cần thận hay chỉ, ấy là *cần kì chỉ*, nghĩa là: Lúc đầu thoát ra động mà đã biết chỉ ngay. Thế thời được vô cữu, nhưng mà nghĩa ở thì Cần, cốt nên chỉ mà chỉ, tất phải thường kiên cố lâu dài, hữu thi hữu chung, không bao giờ mắc lỗi táo động; như thế, mới được hoàn toàn mỹ mãn, nên Hào từ lại răn rằng: *Lợi vĩnh trinh*.

Vĩnh trinh nghĩa là thường lâu bền chính.

Tượng viết: *Cần kì chỉ, vị thất chính dã.*

象曰: 艮其趾, 未失正也.

Chỉ hư lúc đầu, tượng như chỉ ở ngón chân, thời không đến nơi sai mất chính đạo vậy. Vì Lục cư Sơ có nghi là thất chính nên Tượng từ răn cho như thế.

2. Lục Nhị: *Cần kì phì, bất chứng kì tùy, kì tâm bất khoái.*

六二: 艮其腓, 不拯其隨, 其心不快.

Lục Nhị cư trung đắc chính, vẫn là hạng người đúng được đạo chỉ, nhưng chỉ vì trên không người ứng viện. Nhị lại ở dưới Cửu Tam, Tam dương cương bất trung mà lại có quyền hạn chế được Nhị; Nhị đã không sức hạn chế được Tam thế tất phải thuận theo với Tam, thành ra Nhị tượng như bấp chân, chỉ theo vào về chân mà động nên nói rằng: *Cần kì phì*, nghĩa là chỉ bằng một cách cái bấp chân. Tam có quyền chỉ được mình mà mình thời không sức chỉ được Tam, dầu có biết Tam lầm lỗi mà không thể chữa được, té ra Nhị chỉ một kẻ tùy mà thôi, nên nói rằng: *Bất chứng kì tùy*. Nhị đã là một người tùy với Tam nên trong lòng Nhị không lấy gì làm vui thích.

PHỤ CHÚ: Hào từ này in như việc thầy Mạnh với Tề Tuyên Vương. Vương nói hiếu sắc, thầy cũng chiều mà nói Thái Vương hiếu sắc. Vương nói hiếu hóa, thầy cũng chiều mà nói Công lưu hiếu hóa. Há thầy không muốn chứng cứu Tề Vương đâu, nhưng kết quả Tề Vương không biết nghe lời, thầy phải bỏ nước Tề mà đi, ấy là *bất chứng kì tùy, kì tâm bất khoái*.

Tượng viết: *Bất chứng kì tùy, vị thời thính dã.*

象曰: 不拯其隨, 未退聽也.

Lục Nhị tùy với Cửu Tam mà không cứu chứng được Lục Tam nhưng há phải tội tại Nhị đâu, chỉ vì Tam ở trên mà chẳng chịu lui xuống nghe Nhị đó vậy.

3. Cửu Tam: *Cần kì hạn, liệt kì dâm, lệ huân tâm.*

九三: 艮其限, 列其夤, 厲薰心.

Cửu Tam ở trên hết Nội Quái làm chủ quẻ cần, xử vào địa vị trung đoạn. Theo về thể người, chính là dương ở chốn yêu hạn (*Hạn* là vừa khoảng phân cách trên dưới, tục ta gọi bằng lưng quần). Cửu Tam dương cương bất trung mà ở vào chốn hạn, chỉ vào chốn phân cách trên dưới. Như thế thời tiến lên mà kẻ trên không nghe, lui xuống mà kẻ dưới không phục, in như một người mắc bệnh quan cách, đứt ngang ở giữa xương sống, nguy khốn biết chừng nào, e đến nỗi buồn bã âu sầu mà lo đến nỗi cháy cả ruột, nên nói rằng: *Cần kì hạn, liệt kì dần lệ, huân tâm*.

Dần nghĩa là xương sống vừa ngang lưng; *liệt* nghĩa là chia xé; *huân* nghĩa là un đốt; chia xé xương sống nguy đến nỗi cháy cả ruột. Hình dung tình hình của Tam: mất lòng trên, dưới nên nỗi kết quả nguy khốn như thế.

Tượng viết: Cần kì hạn, nguy, huân tâm dã.

象曰：艮其限，危薰心也。

Cần bằng một cách hạn tuyệt trên dưới, kết quả chỉ nguy cháy lòng mà thôi.

4. Lục Tứ: Cần kì thân, vô cữu.

六四：艮其身，無咎。

Lục Tứ: bắt đầu vào Thượng Quái, ở về đoạn giữa quẻ là vừa đúng với thân người.

Lục tứ Tứ là đắc chính, ở vào thì Cần nên biết chỉ mà chỉ, chỉ vừa đúng chốn chỉ, tượng như *Cần kì thân*. Vì Hào từ ở đoạn giữa nên thủ tượng bằng thân, thân đã chỉ được đúng, tuy không công nghiệp gì lớn, nhưng cũng khỏi tội lỗi.

PHỤ CHÚ: Chữ "cần kì thân" ở đây, cũng tương tự như "cần kì bối" ở Quái từ, duy Quái từ thời *bất hoạch kì thân* là quên được cả mình. Lục Tứ thời chỉ *cần kì thân* là còn biết có mình, khác nhau chỉ hai chữ mà giới hạn thánh với phàm rất xa; đọc Dịch nên biết ý ấy.

Tượng viết: Cần kì thân, chỉ chư cung dã.

象曰：艮其身，止諸躬也。

Cung nghĩa là bản thân riêng của mình.

Lục Tứ Cần thân là hay chỉ được giữa bản thân mà không công nghiệp gì đến ai, nên Tượng Truyện nói rằng *chỉ chư cung* dã.

Chữ *chư* cũng như nghĩa chữ *ư*, thay chữ *kì* cũng là đại danh từ. Ba chữ "chỉ chư cung" là nói Lục Tứ tự mình chỉ lấy mình mà không vì ai hạn chế.

5. Lục Ngũ: Cần kì phụ, ngôn hữu tự, hối vong.

六五：艮其輔，言有序，悔亡。

Lục Ngũ ở giữa quẻ trên. Theo thể người thời hào Thượng ở trên đầu, hào Ngũ chính dương vào chốn miệng mép nên nói rằng: *Cần kì phụ*. Phụ là mép ở bên miệng. cần kì phụ nghĩa là miệng mép không khinh dị nói phô, dầu có khi nói, nhưng nói có thứ tự, việc đáng nói mới nói, việc gì chưa đáng nói thời không nói. *Ngôn hữu tự* như thế, tất được hối vong.

Tượng viết: Cần kì phụ, dĩ trung chính dã.
象曰: 艮其輔, 以中正也.

Lục Ngũ chỉ ở miệng mép. Nếu chưa nói, nói tất nhiên hay là vì Ngũ có đức trung vậy.

PHỤ CHÚ: Đức Khổng Tử nói rằng: Người có đức tất có lời nói hay, người chỉ có lời nói, không chắc là người có đức. Xưa vua Cao Tôn ba năm không nói, đến khi nói một lời thời bốn bề thấy tín ngưỡng. Tề Uy Vương ba năm không gáy, đến khi gáy một tiếng mà nước Tề chấn kinh. Đó chính là ngôn hữu tự mà hồi vọng như hào này vậy.

6. Thượng Cửu: Đôn cần, cát.
上九: 敦艮, 吉.

Thượng Cửu ở cuối cùng quẻ Cần là Cần chi chung, chỉ chi cực, vả lại bản thân Thượng Cửu có đức dương cương, có tính độc thực mà làm chủ cho quẻ Cần, thiết là người đức thịnh nét dày, chỉ ở rất lạnh nên được cát nên Hào từ nói rằng: *Đôn cần, cát*. Đôn nghĩa là dày dặn, dày dặn ở đạo Cần, có gì tốt hơn.

Người ta ở đời quý trọng nhất chữ hậu, bao nhiêu người phù hiệu, dầu làm việc nhỏ có hay chẳng. Nếu gánh nặng mang lớn, tất cần phải có người trọng hậu.

Sử Tào như Chu Bột phò Hán Cao Đế, Hoắc Quang phò Chiêu Đế. Sử ta như Trần Hưng Đạo, Lê Cương Quốc Công (Nguyễn Xí) thấy là người trọng hậu rất mực mà làm nên sự nghiệp to lớn.

Xem suốt sử Đông, Tây, chẳng một người nào khinh tảo phụ bạc mà làm nên việc lớn. Thế mới biết: Đôn cần cát, vẫn là sự thiết. Xem Tượng Truyện lại càng rõ lắm.

Tượng viết: Đôn cần chi cát, dĩ hậu trung dã.
象曰: 敦艮之吉, 以厚終也.

Sáu hào quẻ Cần, duy đến hào Thượng Cửu đôn cần, mới được chữ cát. Bởi vì việc thiên hạ tất có hoàn toàn đến lúc chung mới là cát, tất phải dày dặn cho đến lúc chung mới là hữu chung, lấy đức hậu mà hữu chung nên được cát.

PHỤ CHÚ: Đọc Dịch đến Quái từ quẻ Cần là quẻ rất tốt. Đọc Hào từ quẻ Cần, đến Hào từ Thượng Cửu thiết là hào rất tốt.

Cần là tượng bằng núi, núi là một giống rất trọng hậu. Người có đức trọng hậu, còn gì tốt hơn. Lời Soán Truyện nói rằng: *Động tĩnh bất thất kì thì, kì đạo quang minh*. Khi động mà nhằm vào thì, khi tĩnh cũng nhằm vào thì, đạo Cần ngày càng rực rỡ. Quẻ Đại Súc là quẻ Ngoại Cần cũng nói: *Độc thực huy quang, nhật tân kì đức*. Đã độc thực mà lại có huy quang, ngày ngày càng mới được đức minh, đủ bấy nhiêu lời tốt, chẳng phải vì trọng hậu mà được thế ru?

Thánh nhân sợ người ta nhận lầm người trọng hậu là người không tài, nhưng xưa nay những người đại tài bao nhiêu thời lại là người trọng hậu bấy nhiêu. Vì có uẩn súc được dày dặn thời đến khi phát triển mới rõ ràng, duy độc thực mới huy quang, chính là điểm rất tốt của Cần. Vì vậy nên trong Dịch gồm tám quẻ Ngoại Cần, đến hào Thượng thấy là cát mà chính giữa bản thân Cần thời lại nói rằng: *Dĩ hậu chung*. Thượng Cửu quẻ Bí *thượng đắc chí dã*. Thượng Cửu quẻ Bác *dân sở tái dã*. Thượng Cửu quẻ

Đại Súc đạo đại hành dã. Thượng Cửu quẻ Cổ chí khả tắc dã. Thượng Cửu quẻ Di đại hữu khánh dã. Thượng Cửu quẻ Tồn đại đắc chí dã. Thượng Cửu quẻ Mông lợi ngự khấu dã.

Tất thấy những hào Thượng ở Ngoại Cấn, Hào từ đã tốt, Tượng Truyện lại hết sức tán dương. Tổng chi, nạp vào hai chữ *hậu chung*. Bởi vì độc thực lại huy quang, chính là kết quả của một chữ hậu.

Hậu là phản đối với chữ bạc. Hậu chỉ có nghĩa là dày, đất sở dĩ chở được núi sông, dung được bốn bề, nuôi được muôn vật, chỉ vì có đức hậu mà thôi, nền móng dày mới dựng được nhà lớn, lực lượng dày mới cất nổi được gánh nặng.

Xưa nay chẳng thấy hạng người nào mỏng mảnh mà làm nên nghiệp lớn, ý nghĩa ba chữ "đôn cần, cát" học giả chẳng nên thể nhận hay sao, đó là nói về sự thật vẫn như thế, còn nói về phần triết lí thời bốn câu Soán từ ở đầu quẻ, càng nên nghiên cứu.

Tồn trên; Cấn dưới

Quẻ này là quẻ Phong Sơn Tiệm. Cấn hạ cũng là Nội Cấn, Tồn thượng cũng là Ngoại Tồn. Tồn phong, Cấn sơn, nên tên quẻ đọc bằng Phong Sơn Tiệm.

TỰ QUÁI

Tự quái: Cấn giả chi dã, vật bất khả dĩ chung chi, cố thụ chi dĩ Tiệm, Tiệm giả tiến dã.

序卦: 艮者止也, 物不可以終止, 故受之以漸, 漸者進也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Cấn, tiếp lấy quẻ Tiệm là vì có sao?

Trên đây là quẻ Cấn, Cấn nghĩa là chỉ. Vật lí không giống gì là tuyệt đối chỉ. Hễ đã chỉ tất có lúc tiến, chỉ mà nảy ra cũng là tiến. Vậy nên sau quẻ Cấn tiếp lấy quẻ Tiệm. Tiệm nghĩa là tiến lên, nhưng tiến lên tất phải tiến lên lần lần, tất phải có thứ tự nên đặt tên quẻ bằng Tiệm. Quẻ này trên Tồn, dưới Cấn, tượng là trên núi có cây. Vật lí tiến lần lần mà có thứ tự rất rõ ràng dễ thấy, không gì rõ bằng cây ở trên núi. Vì tượng như thế nên tên quẻ đặt bằng Tiệm.

SOÁN TỪ

Tiệm, nữ quy, cát, lợi trinh.

漸, 女歸, 吉, 利貞.

Thông lệ trong Dịch, hễ các lời quẻ, có khi tùy mỗi thì, có khi tùy mỗi việc, có khi nói chung cả nghĩa quẻ, có khi nói riêng một nghĩa trong quẻ. Còn như quẻ Tiệm là nói riêng một nghĩa trong quẻ.

Theo về tượng quẻ, Cấn chỉ ở dưới, Tồn thuận ở trên, có ý là tiến mà không vội tiến. Việc trong thiên hạ tuy cũng có việc đáng tiến mau, nhân vì cơ hội đã tới nơi, hoặc vì hoàn cảnh xui giục, như những việc hành binh, việc thông tin cũng không thể nhất luật là tiệm mới được.

Duy một việc gả con gái lấy chồng đi về nhà chồng, tất phải tiến có thứ tự mà không tiến gấp được; nên Quái từ nói rằng: *Tiệm, nữ quy cát*, nghĩa là con gái theo chồng mà làm một cách bằng tiệm thời được cát.

Bởi vì đạo của quân tử, tạo đoan hồ phụ phụ nên bắt đầu phải thâm thận thung dung mà về phần riêng con gái, lại càng nên tiệm tiến lắm. Nữ quy mà đúng với cách tiệm tiến thời con gái ấy mới là trinh chính, được như thế mới là thuận lợi, nên Quái từ nói rằng: *Lị trinh*. Nói trái lại, nếu bất trinh thời bất cát.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Tiệm chi tiến dã, nữ quy cát dã. Tiến đắc vị, vãng hữu công dã; tiến dĩ chính, khả dĩ chính bang dã. Kỳ vị cương đắc trung dã. Chỉ nhi tôn, động bất cùng dã.

彖曰: 漸之進也, 女歸吉也. 進得位, 往有功也; 進以正, 可以正邦也. 其位, 剛得中也. 止而巽, 動不窮也.

Soán viết: Tiệm chi tiến dã, nữ quy cát dã.

Cách tiến lên mà tiệm tiến như quẻ Tiệm dùng vào việc nữ quy tất nhiên được cát.

Tiến đắc vị, vãng hữu công dã; tiến dĩ chính, khả dĩ chính bang dã.

Theo ở thể quẻ thời bốn hào ở giữa quẻ âm, dương tất thấy ở vào vị chính, suy vào nhân sự, hễ tiến lên mà đúng được chính vị như thế, tất nhiên đi lên mà có công vậy.

Bởi vì lấy đạo chính mà tiến chẳng những chính được thân gia mà thôi, lại có thể chính được một nước.

Kỳ vị cương đắc trung dã.

Đây lại nói riêng về Cửu Ngũ: Cửu Ngũ vẫn dương cương đắc trung mà lại ở vào vị Ngũ là vị chí tôn trong quẻ, Tiệm như thế thời chắc là hữu công và chính bang được.

Chỉ nhi tôn, động bất cùng dã.

Lại theo về đức quẻ, Nội坎 chỉ là có đức an tĩnh, Ngoại 艮 thuận là có đức hòa thuận, người ta tiến lên làm việc đời, an tĩnh mà không táo, hòa thuận mà không nghịch. Thế là rất đúng với nghĩa: Tiệm tiến, chắc là tiến động mà không vấp lầy khôn cùng.

Tượng viết: Sơn thượng hữu mộc, 漸. 君子以居賢德, 善俗.

象曰: 山上有木, 漸. 君子以居賢德, 善俗.

Cán là sơn, Tôn là mộc; trên núi có cây, từ dưới thấp lần lần lên cao, đó là tượng quẻ Tiệm.

Quân tử xem tượng ấy, lấy cách Tiệm mà tu thân thời chứa trữ đức hiền: từ lúc làm sĩ mà bắt chước hiền, từ lúc làm hiền mà bắt chước thánh, khi đã nên thánh thời bắt chước cho đến thiên.

Lại lấy cách Tiệm mà dạy người: dầu từ trong một nhà, một họ, lại dần dần hóa đến một nước, một xã hội, dần dần thấm nghĩa, tích lũy hàng năm, hàng đời, mới cách được tục hủ xưa, gây nên nền tốt mới, như thế là dùng đạo Tiệm mà cư hiền đức, thiện tục. Cư nghĩa là chứa trữ; cư hiền đức là chứa lũy đức hiền dần lên tới cao. Chữ thiện là động từ, tích lũy công phu dạy dỗ cho thiện được phong tục, dần lên đến cực điểm. Đó là cách Tiệm của quân tử.

Cư hiền đức là đức Tiệm ở nhất thân, thiện tục là đức Tiệm đến thiên hạ.

1. Sơ Lục: Hồng tiệm vu can, tiểu tử lệ, hữu ngôn, vô cữu.

初六: 鴻漸于干, 小子厲, 有言, 無咎.

Hồng là một giống chim ở mặt nước, tính nó qua lại thường có mùa nhất định, mùa nóng thời nó bay qua Bắc, mùa lạnh thời nó bay qua Nam, bay thường kết bầy, con lớn bay trước, con bé bay sau, rất có thứ tự. Đứng vào nghĩa quẻ Tiệm nên sáu hào thấy thủ tượng bằng chim hồng.

Sơ Lục ở vị Sơ là ở dưới hết quẻ, bản chất âm nhu là tài rất yếu. và lại ở trên không có bạn ứng viện. Ở vào thì Tiệm mà tiến chỉ như thế, chắc không tiến được bao lâu, tượng như chim hồng vừa chỉ tiến đến bến nước (*Can* là bến sông).

Nếu những bậc đại nhân quân tử xử vào địa vị ấy, hiểu lí thức thì, xem làm một việc đương nhiên, chưa tiến được thời an lặng cũng là thích. Duy bọn tiểu nhân lỗ bé, chỉ thấy ở sự thực mà không hiểu đến thì nghĩa nên lấy làm nguy cụ mà có giọng than thê. Tuy vậy mặc lòng, nhưng không việc gì trái với nghĩa Tiệm nên nói rằng: *Vô cữu*, nghĩa là tiến không được mau, nhưng vẫn không tội lỗi.

Tượng viết: Tiểu tử chi lệ nghĩa vô cữu dã.

象曰: 小子之厲, 義無咎也.

Tuy tiểu tử họ có lấy làm nguy lệ, nhưng theo về nghĩa thì Tiệm thời ở Sơ mà vẫn chưa tiến được vẫn không tội lỗi gì.

2. Lục Nhị: Hồng tiệm vu bàn, ẩm thực hân hân, cát.

六二: 鴻漸于磐, 飲食衍衍, 吉.

Lục Nhị cư trung đắc chính, ở trên có hào Ngũ ứng với mình, tiến được một cách rất bình ổn thông thả, tượng như chim hồng đã xa khỏi bến nước mà lên đậu ở hòn đá lớn, thung dung tự đắc, có tượng là ăn uống thành thoi (*Hân hân* có nghĩa hòa vui). Như thế thời cát.

Tượng viết: Âm thực hân hân, bất tố bão dã.

象曰: 飲食衍衍, 不素飽也.

Hào từ nói rằng: Âm thực hân hân, thiết xử một hoàn cảnh rất an bình. Theo về mặt thế tục, thiết chỉ xem làm đắc thì sung sướng mà thôi, nhưng lòng quân tử há phải thế đâu.

Lấy đạo trung chính của bản thân mình mà giúp đỡ mọi người ở trên mình, chứ không muốn ăn suông mà không làm việc gì.

(*Tố* nghĩa là không, không làm việc mà ăn no, tức là tố bão, cũng như: *bất tố xan hề* 不素餐兮 ở *Kinh Thi*).

3. Cửu Tam: Hồng tiệm vu lục, phu chinh bất phục, phụ dưng bất dục, hung, lợi ngự khấu.

九三: 鴻漸于陸, 夫征不復, 婦孕不育, 凶, 利禦寇.

Cửu Tam ở trên Hạ Quái là Tiệm đã đến vị khá cao, tượng như chim hồng đã tiến đến đất bằng. Hồng là chim ở nước, bây giờ tiến đến đất bằng, tuy có tiến lên, nhưng không lấy gì làm thích lắm, hướng gì ở vào thì Tiệm mà Tam lại là tính chất dương cương, chắc muốn tiến hoài mà không biết ngó cổ lại.

Như thế là *phu chinh bất phục* (*Phu* là chỉ vào bản thân Tam; *chinh* nghĩa là đi; *bất phục* nghĩa là không quay trở lại).

Lục Tứ âm nhu ở trên, thân cận với Tam, toan dắt Tam lên, nhưng Tam, Tứ thấy là bất trung, lại không phải chính ứng với nhau. Bây giờ lấy một cách bất chính mà cầu hợp, tất nhiên kết quả không ra gì, tượng như *phụ dựng bất dục* (*Phụ* là chỉ vào Tứ; *dựng* nghĩa là có thai; *dục* nghĩa là nuôi được con). Tứ với Tam kết hợp nhau cũng như thế, kết quả là xấu mà thôi.

Một người làm phu mà chinh bất phục; một người làm phụ mà dựng bất dục, giao hợp với nhau bằng cách bất chính, có khác gì trộm cướp nữa đâu, nên gọi bằng khẩu.

Bây giờ nghĩ một phương pháp thiện hậu cho Tam: Chỉ nên quay lại đường chính mà cản ngự món tà. Như thế là hay biết ngự khẩu thời còn lại.

Tượng viết: Phu chinh bất phục, li quần, xú dã; phụ dựng bất dục, thất kì đạo dã; lị dựng ngự khẩu, thuận tương bảo dã.

象曰：夫征不復，離羣醜也；婦孕不育，失其道也，利用禦寇，順相保也。

Phu chinh bất phục nghĩa là cứ theo ý riêng mình mà bỏ mất bầy bạn tốt, thiệt là xấu vậy.

Phụ dựng bất dục là vì trái mất đạo chính vậy; lị dựng ngự khẩu là hai bên phải thuận theo đạo chính để mà giữ gìn cho nhau vậy.

4. Lục Tứ: Hồng tiệm vu mộc, hoặc đắc kì giốc, vô cự.

六四：鴻漸于木，或得其桷，无咎。

Lục Tứ này bản chất âm nhu, tiến lên mà ở trên hào dương cương. Tứ ở trên Tam vẫn không phải chốn ngồi an ổn được, tượng như chim hồng bay lên đậu ở cây cao. Hồng là chim ở nước mà lên đậu ở cây cao, vẫn không được an, nhưng may được nhánh bằng mà đậu. *Giốc* nghĩa là nhánh bằng ngang, cây vẫn không phải chốn hồng đậu, nhưng hoặc được nhánh bằng mà đậu, cũng vô cự.

Bởi vì Tứ cư chính mà lại tổn thuận, có lẽ ở cao mà không nguy nên tỉ dụ bằng *đắc kì giốc*.

Tượng viết: Hoặc đắc kì giốc, thuận dĩ tồn dã.

象曰：或得其桷，順以巽也。

Giốc là chốn đậu được bình an, Lục Tứ mà có tượng đắc giốc là chỉ vì thuận bằng cách Tôn thời có lẽ cũng bình an được.

5. Cửu Ngũ: Hồng tiệm vu lã, phụ tam tuế bất dựng, chung mạc chi thắng, cát.

九五：鴻漸于陸，婦三歲不孕，終莫之勝，吉。

Ở trong thì Tiệm, Cửu Ngũ được xử vào địa vị tối cao, mà lại chính ứng là Lục Nhị. Nhị, Ngũ tuy muốn giao hợp với nhau, nhưng mà Tam có ý ngăn đón Nhị, Tứ có ý ngăn đón Ngũ nên giao tình Nhị, Ngũ chưa được kết quả vuông tròn, tượng như cưới vợ ba năm mà chẳng thấy công sinh dục. *Phụ* là chỉ hào Nhị, Nhị chưa kết hợp được Ngũ nên ba năm mà chưa thấy chữa nghén.

Tuy nhiên, Tam, Tứ rất là bọn bất chính, không thể địch nổi Nhị, Ngũ. Nhị, Ngũ là bạn trung chính, chẳng qua bị ngăn đón bấy lâu mà thôi, cuối cùng thời bọn nó phải thua Nhị, Ngũ. Nhị, Ngũ kết quả hợp nhau mà thành được công nghiệp tiệm tiến nên nói rằng: *Chung mạc chi thắng, cát*. Mạc chi thắng

nghĩa là Tam, Tứ phải chịu thua.

PHỤ CHÚ: Theo về thể quẻ, Ngoại Tôn là Nữ, Nội Cấn là Nam. Theo về nghĩa hào, Ngũ ở quẻ trên là chồng, Nhị ở quẻ dưới là vợ. Lí Dịch thường biến dịch như thế.

Tượng viết: Chung mạc chi thắng, cát, đắc sở nguyện dã.

象曰：終莫之勝，吉，得所願也。

Nhị, Ngũ trung chính, thanh ứng khí cầu, hai bên biết hợp nhau, vẫn là sở nguyện. Tuy trung gian bị Tam, Tứ gián cách, nhưng tà bất thắng chính. Nhị, Ngũ thi tuy li mà chung tất hiệp, kết quả thời Tam, Tứ phải chịu thua mà sở nguyện Cửu Nhị, Ngũ hoàn toàn viên mãn.

6. Thượng Cửu: Hồng tiệm vu qui, kì vũ khả dụng vi nghi, cát.

上九：鴻漸于逵，其羽可用為儀，吉。

Qui nghĩa là đường mây mà chốn ở giữa hư không, người ta thường bảo là vân lộ. Theo như thường lệ, hào vị trong một quẻ thấy đến hào Ngũ là rất tôn, đến hào Thượng lại địa vị cao hơn hào Ngũ, té ra cao nhi vô vị, tượng như chim hồng bay tới tuốt đường mây mà không chốn đậu. Nếu ở thì khác là vô dụng, nhưng thì Tiệm thời tiến đến cực cao cũng không phải là vô dụng, chính là một hạng người siêu nhiên xuất thế, không làm việc nhân gian, nhưng mà cao tiết thanh phong, nêu một cái gương cao thượng cho người đời, tượng như chim hồng tuy ở trên mây vẫn không làm bạn với những món chim lông mà cái lông nó rơi ra còn dùng làm được những đồ hành nghi. Vũ nghĩa là lông chim; nghi là cái đồ dùng làm cờ quạt; vi nghi là tỉ dụ bằng thanh giá của Thượng Cửu.

PHỤ CHÚ: Thượng Cửu là một hạng người không sụp vào lưới đời, duy có cao danh kì khí lưu ở nhân gian. Tỉ như Ông Phạm Viên ở nước ta, ông Thái Qua Nhĩ ở nước Ấn Độ, một người thời lấy cách thần tiên mà khinh miệt cả vương hầu, một người thời lấy phẩm thanh thơ mà tiêu giao khắp Âu, Á, thiết là chim hồng bay ở đường mây mà lông rơi còn dùng được làm nghi biểu đó vậy.

Tượng viết: Kì vũ khả dụng vi nghi, cát, bất khả loạn dã.

象曰：其羽可用為儀，吉，不可亂也。

Hào từ Thượng Cửu là nói một hạng người tiến lên đến cực cao, đứng ra người địa vị của thế tục, mặc dầu khóa lị xiềng danh không giống gì rối loạn được chí của người ấy, nên Hào từ tán cho rằng: Kỳ vũ khả dụng vi nghi, cát.

PHỤ CHÚ: Chúng ta đọc quẻ Tiệm mà biết rằng: Chữ thì trong Dịch, thiết là quán thi quán chung; chữ Tiệm là thì chung của Toàn quẻ, tức là thì chung của một xã hội, sáu hào là thì riêng của mỗi hào, tức là thì riêng của mỗi người trong xã hội ấy. Vì thời đại riêng khác nhau nên Hào từ trong sáu hào, tăng thứ tiệm có trước sau, thang bậc tiệm có cao thấp. Sơ vì địa vị quá thấp nên tiệm vu can. Nhị vì địa vị đã nhích lên mà tài lại trung chính nên tiệm vu bàn. Tam vì địa vị bán thượng lạc hạ nên tiệm tuy khá cao mà không được an vị nên tiệm vu lục; Tứ địa vị cũng như Tam, mà tài lại thua Tam, sở xử còn đương bấp bồng nên tiệm vu mộc mà lại nói hoặc đắc kì giốc. Chữ hoặc đắc ở đây in như chữ hoặc được ở hào Tứ quẻ Càn. Hoặc được thời mong tiến mà chưa chắc đã tiến. Hoặc đắc thời mong được

mà chưa chắc đã được, chỉ vì thì còn ở chôn nguy nghi mà phải như thế. Đến Cửu Ngũ thời địa vị vừa đắc trung vừa đắc chính mà lại gặp lúc thì Tiệm đã tối cao nên tiệm vu lãng mà chung đắc sở nguyện. Đến Thượng Cửu là thì Tiệm đã đạt tới cực điểm, thiết là cánh hồng bay bổng tuyệt vời nên tiệm vu quì mà vũ khả dụng vi nghi.

Tổng chi, sáu hào thấy là hồng cả, thấy ở vào thì Tiệm cả, nhưng vì thì riêng của mỗi hào khác nhau mà *can, bàn, lục, mộc, lãng, quì* cũng khác nhau mỗi hào mỗi vị trí. Đó chính là diệu dụng của chữ *thì*, in như sáu hào quẻ *Càn* tổng chi là *long* cả, vì thì riêng của mỗi hào khác nhau mà *tiềm, hiện, được, phi, kháng* cũng khác nhau.

Nói tóm lại, thì là một vị thánh sư dạy cho ta làm việc mà cũng là cỗ xe tốt đẩy cho ta lên đường. Nếu thì chưa tới, dầu tài đức đến thế nào, cũng khó trước thì mà làm gắng. Thì nếu đã qua thời dầu phách lực đến thế nào cũng khó sau thì mà kéo lại.

Vậy nên, chúng ta muốn làm sự nghiệp tạo thì, cần thứ nhất là trước phải có cặp mắt xem thì, mà thì chung với thì riêng lại cân cân nhắc lắm.

Nếu thì chung với thì riêng đã rập với nhau, dám chắc trong thiên hạ không việc gì khó.

54. QUẺ LÔI TRẠCH QUY MUỘI

Chấn trên; Đoài dưới

Quẻ này là quẻ Lôi Trạch Quy Muội. Đoài hạ cũng là Nội Đoài, Chấn thượng cũng là Ngoại Chấn. Chấn lôi, Đoài trạch, nên tên quẻ đọc bằng Lôi Trạch Quy Muội.

TỰ QUÁI

Tự quái: Tiệm giả tiến dã, tiến tất hữu sở quy, cố thụ chi dĩ Quy Muội.

序卦: 漸者進也, 進必有所歸, 故受之以歸妹.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tiệm, tiếp lấy quẻ Quy Muội là vì có sao?

Trên đây là quẻ Tiệm, Tiệm nghĩa là tiến hể đã tiến lên, tất có chốn tới nơi, tượng như người đi đường, tất phải có mục đích địa, nên sau quẻ Tiệm, tiếp lấy quẻ Quy Muội.

Quy Muội nghĩa là người con gái gả về nhà chồng; *muội* nghĩa là người con gái nhỏ, cũng có nghĩa là con gái em.

Quẻ này Chấn trên, Đoài dưới là thiếu nữ theo với trưởng nam. Chấn có tính động, Đoài có tính duyệt, trưởng nam động mà thiếu nữ duyệt, thành tượng thiếu nữ gả về trưởng nam nên tên quẻ đọc bằng Quy Muội.

SOÁN TỪ

Quy muội, chinh hung, vô du li.

歸妹征凶, 無攸利.

Quẻ này là quẻ phản đối với quẻ Tiệm. Tiệm, vì có nghĩa là tiệm tích, theo về đức quẻ lại là chỉ mà tổn nên Quái từ nói rằng *nữ quy cát*, còn quẻ Quy Muội đây, theo về thể quẻ thời Đoài thiếu nữ ở dưới, Chấn trưởng nam ở trên, trái với nguyên tắc giá thú là nam phải há nữ; vả theo về đức quẻ thời lại duyệt mà động, động cơ chỉ có duyệt mà thôi.

Thiếu nữ với trưởng nam, đôi lứa đã không cân địch với nhau, vả lại xét trong mỗi Hào từ, hào Nhị với hào Ngũ tất thấy là bất chính, duyệt mà bất chính đã là xấu rồi, vả lại thiếu nữ tự động mà theo trưởng nam, lại càng xấu nữa. Quy muội mà như thế, tất nhiên *chinh hung* mà lại *vô du li*. Vô du li nghĩa là không việc gì tốt.

PHỤ CHÚ: Cảm tình rất nặng là nam nữ mà tạo đoan việc phu phụ lại là nam nữ, nhưng quẻ *Hàm* thời

nói rằng *thủ nữ cát*, có sao quẻ *Quy Muội* lại nói *chinh hung, vô du li*. Bởi vì có nam nữ mới thành được phu phụ, có phu phụ mới thành được loài người. Nếu không cảm tình thời làm sao thành được phu phụ, nhưng cảm tình tất phải chính đáng. Quẻ Hàm nam ở Hạ Quái, nữ ở Thượng Quái là nam cầu lấy nữ, nữ thuận với nam, và các hào thấy là chính ứng với nhau. Vì vậy Quái từ có chữ "cát" chữ "hanh".

Kìa như quẻ *Quy Muội*, thiếu nữ ở Hạ Quái là nữ trước cầu lấy nam, nam đã bị động mà theo nữ, đó là cảm tình đã bất chính, và lại ở trung gian hào vị tất thấy là bất chính nên Quái từ có chữ "hung", "vô du li". Cảm tình chính thời nam nữ phối hợp là đầu hết mọi việc tốt, cảm tình tà thời nam nữ phối hợp là đầu hết mọi việc xấu. Thánh nhân muốn cho người ta hết sức thận trọng ở việc nam nữ nên Quái từ của hai quẻ, hết sức phù chính ức tà là nghĩa như thế.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Quy Muội, thiên địa chi đại nghĩa dã. Thiên địa bất giao, nhi vạn vật bất hưng, Quy Muội nhân chi chung thủy dã. Duyệt dĩ động, sở quy muội dã; chinh hung, vị bất đáng dã; vô du li, nhu thừa cương dã.

彖曰：歸妹，天地之大義也。天地不交而萬物不興，歸妹人之終始也。說以動，所歸妹也，征凶，位不當也，無攸利，柔乘剛也。

Soán viết: Quy Muội, thiên địa chi đại nghĩa dã. Thiên địa bất giao, nhi vạn vật bất hưng, Quy Muội nhân chi chung thủy dã.

Soán Truyện ở đây lại lấy chữ *Quy Muội* mà kể cho hết nghĩa rất to lớn. Nguyên lai, sở dĩ có tạo hóa chỉ vì nhất âm nhất dương chi vị đạo mà thôi. Vì âm dương giao cảm mà có nam nữ, vì nam nữ phối hợp mà loài người mới sinh ra bất cùng. Vậy nên, *Quy Muội* là nghĩa lớn của trời đất. Nhất dương là khí của trời, nhất âm là khí của đất, nên âm dương cách tuyệt, thế là thiên địa bất giao mà vạn vật không bao giờ sinh dục được. Vì thiên địa giao mà âm dương hiệp tác, âm dương hiệp tác mới có nam nữ phối hiệp nhau, đương lúc con gái gả đi lấy chồng, chính là kết quả của công việc con gái mà lại bắt đầu làm việc sinh dục, nữ chi chung ở đó mà nhân chi thủy cũng từ đó, nên nói rằng: *Quy Muội nhân chi chung thủy dã*.

Duyệt dĩ động, sở quy muội dã, chinh hung, vị bất đáng dã; vô du li, nhu thừa cương dã.

Từ đây sắp xuống là thích nghĩa Quái từ. Theo về đức quẻ, Đoài duyệt, Chấn động, chỉ vì cảm duyệt nhau mà có cơ phát động. Đã vì duyệt mà động thời con gái theo con trai nên mới có *Quy Muội*. *Quy Muội* là lẽ đáng tốt, có sao lại nói *chinh hung*? Là vì bốn hào ở giữa quẻ thấy xử không đáng vị. Xử bất đáng vị tức là bất chính, đã bất chính tất nhiên hung. Chẳng những vị bất đáng mà thôi, lại còn có cách xấu nữa.

Trong quẻ, Lục Tam, Lục Ngũ là âm nhu, Tam âm cười trên Nhị dương, Ngũ âm cười trên Tứ dương, hào nhu cười trên hào cương.

Lại theo thể quẻ: Nội Đoài tượng là một âm cười trên hai dương, Ngoại Chấn tượng là hai âm cười trên một dương, cũng tượng là nhu thừa cương, thành ra gái áp chế trai, vợ áp chế chồng, trái thường, loạn lí, còn có gì xấu hơn nên Quái từ lại nói: *Vô du li* là chỉ vì nhu thừa cương mà thôi.

Tượng viết: Trạch thượng hữu lôi, Quy Muội, quân tử dĩ vĩnh chung tri tệ.

象曰：澤上有雷，歸妹，君子以永終知敝。

Đoài trạch ở dưới, Chân lôi ở trên, nước chăm tùy sấm mà động, dương động ở trên, âm duyệt mà theo, chính là tượng con gái theo con trai nên đặt tên bằng quẻ Quy Muội. Quân tử xem tượng Quy Muội nên nhận ra được: Khi tạo đoan đã bất chính như quẻ này, suy cho đến cuối cùng, chắc rồi có tệ hại (Chữ *vĩnh* ở đây là động từ, *vĩnh chung* là suy câu cho dài đến lúc chung).

Thường lí trong thiên hạ, chẳng việc gì là việc chẳng có chung, mà đến chung thường có tệ hại, chẳng những việc vợ chồng mà thôi, hề việc gì cũng thế, nhưng suy nguyên cho đến lí do sở dĩ tệ, tất phải nghiên cứu cho đến lúc chung mới biết được có tệ. Sở dĩ tệ là vì lúc đầu không được cẩn thận. Lúc đầu không cẩn thận thời tệ hại nhân đó mà sinh ra, muốn cho khỏi tệ hại ở lúc chung, tất phải cẩn thận ở lúc thi. Quân tử xem tượng Quy Muội mà suy ra nhất thiết sự vật, phải hết sức cẩn thận từ lúc thi, cho được vô tệ ở lúc chung.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện quẻ Tụng *quân tử dĩ tác sự mưu thi*, Tượng Truyện quẻ Quy Muội *quân tử dĩ vĩnh chung tri tệ*, hai Tượng Truyện ấy đắp đối phát minh cho nhau.

Hề sự lí trong thiên hạ, hay mưu ở lúc thi mà cầu cho hoàn toàn thời mới vĩnh được chung, hay vĩnh đến lúc chung mà phòng khỏi tệ hại tất phải mưu ở lúc thi. Tượng Truyện tuy vẫn khác nhau mà nghĩa vẫn quán hợp với nhau. Học giả nên góp xem cả hai bên thời mới biết học Dịch.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: *Quy Muội dĩ đệ, phả năng lí, chinh, cát.*

初九：歸妹以娣，跛能履，征吉。

Hào từ sáu hào, theo về nghĩa của mỗi hào nên Quái từ thời Quy Muội chinh hung mà Hào từ thời lại khác thế.

Sơ Cửu này có đức dương cương, thuộc về phần con gái là một người có đức hiền, nhân vì vị Sơ ở dưới thấp mà trên không chính ứng, tượng là phận đệ thiếp, chỉ là giúp đỡ cho chính thê mà thôi, nên nói rằng: *Quy muội dĩ đệ*, nghĩa là lấy phận một người đệ mà theo người vợ chính, tuy có đức hiền, nhưng phải dựa theo người ta, lại tượng như người chân thọt mà hay đi. Vì địa vị như thế, vẫn không được sang trọng.

Nhưng theo về bản phận của Sơ thời cũng có lẽ tốt lành nên Hào từ lại nói *chinh cát*, nghĩa là cứ như thế mà đi thời được cát.

PHỤ CHÚ: Lệ đời xưa ở đời phong kiến, thiên tử, chư hầu, hề cưới một người vợ đích, tất có năm ba người hoặc em gái hay cháu gái đi theo với vợ đích, gọi bằng đệ. Sơ Cửu ở về thì Quy Muội mà phận hèn, vị thấp phải thuận tòng với người trên nên thủ tượng bằng đệ. Chữ *chinh cát* phản đối chữ *chinh hung* trên Quái từ. Thiếu nữ bị động về tư tà nên chinh thời hung. Sơ Cửu bị động vì phận vị, nếu làm đích thê như thế vẫn không gì tốt, nhưng làm đệ thời lại xứng với thân phận, theo thì nghĩa của Sơ nên nói rằng *chinh cát*. Dịch lí biến hóa bất thường, theo địa vị mỗi người thời khác nhau, không thể chấp nhất được.

Tượng viết: Quy muội dĩ đệ, dĩ hằng dã; phả năng lí, cát, tương thừa dã.

象曰: 歸妹以娣, 以恒也, 跛能履, 吉, 相承也.

Theo như quẻ Quy Muội thời lẽ thường của vợ chồng mà thiếu nữ tự quy là trái thường, duy đệ thiếp theo vợ đích mà về, lại là phận thường của nó. Hằng nghĩa là thường, vì đúng với phận thường, tuy không được tự chuyên mặc dầu, nhưng hay giúp đỡ cho người trên, cũng là đúng với bản phận vậy, nên nói rằng: *Phả năng lí, cát*.

2. Cửu Nhị: *Diếu năng thị, lệ u nhân chi trinh.*

九二: 眇能視, 利幽人之貞.

Cửu Nhị bản chất dương cương mà lại đặc trưng, là một người con gái hiền trinh, đáng lẽ được người chồng rất tốt; rùi gặp người chính ứng là Lục Ngũ, Ngũ lại âm nhu bất chính. Thế là người con gái hiền mà đụng lấy chồng dở. Nhị tuy hiền đức, nhưng không thể lấy một sức mình mà làm nên công việc tề gia, chẳng qua giữ được tròn nghĩa vụ mình mà thôi. Vậy nên Hào từ thương tiếc cho Cửu Nhị mà có lời thí dụ rằng: Cảnh ngộ Nhị này tượng như người nheo mắt mà còn hay dòm, chỉ vừa dòm được gần mà thôi, nhưng theo về đức tính của Nhị, cương chính u tĩnh, thử chung giữ được chữ trinh, cứ nên như vậy dầu có bất ngẫu cũng chẳng thiệt hại gì. *U nhân* nghĩa là người kín lặng. Có đức tính kín lặng, mới giữ được trinh chính. Thế là lệ cho Cửu Nhị.

PHỤ CHÚ: Hào từ đây ở vào thì Quy Muội mà không nói chữ Quy Muội, bởi vì Dịch lí bao hàm rộng lớn, chứ không phải chuyên nói về chuyện nam nữ mà thôi.

Xưa nay tôi hiền chẳng gặp được vua thánh, tớ hiền chẳng gặp được thầy hay, những người trái thì bất ngẫu mà cố giữ lấy đức kiên trinh, công nghiệp tuy chẳng lấy gì làm vẻ vang mà chi tiết vẫn đã đáng quý trọng, thấy như hào Nhị đây, nên Hào từ nói rằng *lệ u nhân chi trinh* để làm gương cho những người bất ngẫu thì đó vậy.

Tượng viết: *Lệ u nhân chi trinh, vi biến thường dã.*

象曰: 利幽人之貞, 未變常也.

Vợ tốt mà đụng lấy chồng xấu, nhưng cứ một mực giữ lấy đức trinh của u nhân. Thế là cảnh ngộ tuy biến, mà đạo lí vẫn cứ thường. Theo đạo thường của phu phụ vẫn chẳng biến đó vậy.

3. Lục Tam: *Quy muội dĩ tu, phản quy dĩ đệ.*

六三: 歸妹以須, 反歸以娣.

Lục Tam ở trên hết Hạ Quái, đáng lẽ không phải là người làm đệ, nhưng vì Lục Tam âm nhu mà lại bất trung, bất chính, bản thân lại làm chủ cho Đoàn duyệt, chính là một người con gái nặng về phần cảm tình, thấy người thời duyệt, duyệt mà cầu theo người, tính nét gái như thế nên không ai chịu cưới rước mình, ở vào thì Quy Muội, vẫn sẵn lòng quy muội mà không biết quy vào đâu, chỉ là đợi suông (*Tu* nghĩa là chờ đợi, chờ mãi, chờ hoài mà không ai lấy, âu là trở về mà làm một người đệ thiếp, may còn khá chẳng).

Hào từ như hào này là bỉ tiện chi cực, nhưng không chỉ nói riêng về người con gái mà thôi đâu. Hễ những hạng người xuất thân bất chính, hoặc say phú quý, hoặc mến công danh mà nóng nảy cầu theo

người, kết quả bị người ti bỉ, chỉ đứng vào vòng nô lệ mà thôi, có khác gì con gái nóng cầu chồng mà kết quả chỉ là phân đệ thiếp.

Ngẫm nghĩ ý tứ Hào từ này, chúng ta ở đời chẳng nên thủ chính mà tự trọng lắm hay sao?

Tượng viết: Quy muội dĩ tu, vị đáng dã.

象曰：歸妹以須，未當也。

Lục Tam sở dĩ Quy muội dĩ tu, bởi vì tư cách làm người của Tam không gì là chính đáng vậy. Âm nhu mà xử vào vị cương; cầu chồng mà chỉ dùng vào cách duyệt, còn gì là kết quả tốt nữa rư?

4. Cửu Tứ: Quy muội khiên kì, trì quy hữu thì.

九四：歸妹愆期，遲歸有時。

Cửu Tứ trái với Lục Tam, Tam là hạng người tự tiện mà không nên gì. Cửu Tứ là hạng người biết tự thủ mà chắc có lẽ hay. Cửu là dương cương, dương cương thời có tính chất hiền, Tứ ở quẻ trên thời địa vị cũng không hèn thấp, chính là người con gái đã hiền lại quý, cứ lẽ thời sớm được chồng tốt là phải, nhưng vì ở vào thì Quy Muội mà trong quẻ không có hào chính ứng với mình, thành ra *quy muội khiên kì* (*Khiên* nghĩa là sai lạc; *khiên kì* nghĩa là quá thì rồi mà chưa về nhà chồng), nên nói rằng khiên kì.

Tuy nhiên, vị quý đức hiền như Cửu Tứ, há lẽ không chồng hay sao? Chỉ vì ngọc lành còn đợi giá cao, dầu chậm gả ít lâu, chắc rày mai cũng có bạn tốt duyên lành, rước mình vu quy mới phải.

Chữ thì ở đây là nghĩa hẹp, nghĩa là thì về nhà chồng. Vì khiên kì nên phải trì quy, nhưng tất có thì giờ được gả chồng thì dầu có trì quy cũng chẳng ngại gì (*T trì* nghĩa là chậm).

Tượng viết: Khiên kì chi chí, hữu đãi nhi hành dã.

象曰：愆期之志，有待而行也。

Cửu Tứ vẫn là con gái hiền, không thiếu gì người yêu chuộng; nhưng sở dĩ khiên kì, há phải vì ế hàng dâu. Vì chí của Cửu Tứ tất chờ được người chồng tốt mà sau mới chịu đi vậy.

5. Lục Ngũ: Đế Ất quy muội, kì quân chi duệ, bất như kì đệ chi duệ lương, nguyệt cơ vọng, cát.

六五：帝乙歸妹，其君之袂，不如其娣之袂良，月幾望，吉。

Lục Ngũ âm nhu đặc trung, ở được vị tôn, thiết là một người con gái rất cao quý, tượng như em vua Đế Ất là một vị công chúa mà lại chính ứng với Cửu Nhị là người ở dưới mình, tượng như bà công chúa mà hạ giá với bình dân. Vả lại, khi về nhà chồng chỉ tôn trọng bằng đạo đức, không cần trau dồi bằng hình thức, thử xem cái ống áo của công chúa lại chẳng đẹp bằng cái ống áo của con đệ là con đi theo hầu mình (Đế Ất là một vị vua đời nhà Thương. Muội là em gái mà là em vua Đế Ất).

Quân là chỉ vào Lục Ngũ, tỉ như bà chúa gọi bằng tiểu quân; *duệ* là ống áo, *lương* là tốt đẹp; *đệ* là nường hầu, ống áo của bà chúa, không đẹp bằng ống áo của cô hầu mình, ý là nói trau dồi ở đạo đức mà không cần ở hình thức vậy.

Xem như ba câu trên, thiết là một người con gái rất cao quý mà không kiêu sa; trọng đạo đức mà không kể phục sức. Đức gái đến thế chẳng cần gì hơn, in như mặt trăng đã xấp xỉ tới rằm, chính vừa trăng hôm mười bốn, chắc viên mãn mà lại chưa đầy, rất quang minh mà có ý bất tự túc, thiết tốt lành không

biết chừng nào (*Vọng* nghĩa là đêm rằm; *cơ* nghĩa là xấp xỉ).

Kinh vẫn không nói trăng rằm mà nói xấp xỉ rằm, hình dung thịnh đức như thế, mới có ý vị. Bởi vì trăng đã rằm là cực điểm tròn, tất có cơ khuyết, nay chỉ nói trăng xấp xỉ rằm là thịnh mà chưa đầy, tròn mà chưa khuyết, xử vào địa vị tôn quý mà vẫn có ý khiêm hạ, hình dung được như thế, mới là văn tự của thánh nhân.

PHỤ CHÚ: Hào từ ở đây, cốt dạy cho chúng ta xử thế, trọng đạo đức mà không trọng quyền vị, quý tinh thần mà không quý đến vật chất. Thế vị đời sau lấy thế tục mà kiêu người, lấy văn hoa mà lòi với chúng; đạo đức chẳng trau mà chỉ trau về y phục.

Văn mình không ruột mà chỉ lòi ở vỏ da, xin thử đọc mấy câu Hào từ đây:

Lấy một vị em gái vua, vì quý trọng đạo đức mà xuống gả với bình dân mà lại áo của mình mặc đẹp thua áo của con hầu. Thế thời người ta sở dĩ đáng quý trọng là cái gì kia, há phải tại quyền vị với vật chất đâu?

Than ôi! Thịnh suy là số thường, dinh hư là lẽ thường. Hoa đâu có tươi mãi rư, trăng đâu có tròn mãi rư. Những người phú quý kiêu nhân, có nghĩ đến lưu dư địa hay không.

Tượng viết: Đế Ất quy muội, bất như kì đệ chi duệ lương dã, kì vi tại trung, dĩ quý hành dã.

象曰：帝乙歸妹，不如其娣之袂良也，其位在中，以貴行也。

Hào từ Lục Ngũ sở dĩ nguyên văn có mấy câu như thế là muốn hình dung đức trung của Ngũ, nên tỉ dụ bằng em gái vua hạ giá mà đồ phục sức lại kém thua con hầu, thiết là lấy thân tôn quý mà chỉ quý vì đức trung mà không quý về thế vị nên không cần gì đồ phục sức.

6. Thượng Lục: Nữ thừa khuông vô thực, sĩ khuê dương vô huyết, vô du lệ.

上六：女承筐，無實，士刲羊無血，無攸利。

Thượng Lục cuối cùng quẻ Quy Muội, tượng là bao nhiêu con gái người ta gả hết rồi, bây giờ mới tới mình, lại khổ vì bản thân không chính ứng, muốn theo ngay với người, nhưng vì cầu hợp thời lại vô chung, tượng như con gái đáng đi làm vợ người cung cấp việc tế tự, nhưng vì thừa khuông vô thực thời lấy gì làm nên được vợ rư?

Vợ không chính đáng vợ thời chồng cũng không chính đáng chồng. Vậy nên sĩ cũng khuê dương vô huyết. Như thế là nghĩa vụ hai bên chẳng bền nào mà xong cả, còn làm gì nên được nữa rư?

Trên đây là thích tóm cả Hào từ, bây giờ lại thích nghĩa đen từ câu:

Khuông là đồ xiềng cọ, trừ các đồ ăn vào xiềng cọ mà dâng lên tế tổ tiên là nghĩa vụ của người làm vợ, bây giờ bùng xiềng cọ lên mà trong không để thức gì cả, ấy là thừa khuông vô thực, thôi thời nghĩa vụ làm vợ hỏng rồi.

Khue nghĩa là cắt cổ, cắt cổ dê lấy máu dâng lên trước bàn thờ là nghĩa vụ của người làm chồng, bây giờ cắt cổ dê mà chỉ làm giả, kì thực không thấy huyết dê. Thôi thế là nghĩa vụ làm chồng cũng hỏng rồi.

Ý nghĩa của Hào từ này, chỉ là một đôi trai gái cầu xằng với nhau, gái vẫn không nên vợ, trai vẫn không nên chồng nên kết quả là vô du lệ, nhưng lại vì ở thì Quy Muội, nặng tội về phía gái mà nhẹ tội về phía trai; gái bất chính trước mà trai bất chính sau nên Hào từ nói nữ trước mà sau mới nói tới sĩ.

Tượng viết: Thượng Lục vô thực, thừa hư khuông dã.

象曰：上六無實，承虛筐也。

Thượng Lục chỉ có hư danh "sĩ", "nữ" mà không thực sự bằng quy muội, vẫn không thành được phu phụ nên chỉ bùng cái hư khuông mà thôi. Trên Hào từ thời nói rằng: Thừa khuông vô thực mà chữ vô thực ở Tượng Truyện lại thuộc về Thượng Lục thời biết rằng: Thừa khuông ở Hào từ chỉ là lời thí dụ mà thôi mà thâm ý cốt ở chữ vô thực.

Hễ việc trong thiên hạ, vẫn trước có thực thời sau mới có danh. Nếu chỉ có danh mà không có thực thời cái hư danh đó cũng là văt đi.

Kìa Thượng Lục ở thì Quy Muội mà không thành được đạo phu phụ, như thế là quy muội đã vô thực, tức là không danh bằng quy muội được.

Xem các Hào từ thấy có chữ quy muội mà Thượng Lục không có chữ quy muội thời đủ rõ.

55. QUÊ LÔI HỎA PHONG

Chấn trên; Ly dưới

Quẻ này là Quẻ Lôi Hỏa Phong. Li hạ cũng là Nội Li, Chấn thượng cũng là Ngoại Chấn. Chấn lôi, Li hỏa, nên tên quẻ đọc bằng Lôi Hỏa Phong.

TỰ QUÁI

Tự quái: Đắc kì sở quy giả, tất đại, cố thụ chi dĩ Phong, Phong giả đại dã.

序卦: 得其所歸者, 必大, 故受之以豐, 豐者大也.

Y sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Quy Muội, tiếp lấy quẻ Phong là vì có sao?

Trên đây là quẻ Quy Muội, ý sắp quẻ chỉ lấy nghĩa bằng chữ quy. Quy nghĩa là có chốn về nhóm, hề vật gì có chốn quy kết, hay việc gì làm có kết quả, thấy gọi bằng đắc kì sở quy. Đã đắc kì sở quy, tất nhiên thịnh lớn. Vậy nên sau quẻ Quy Muội tiếp lấy quẻ Phong. Hữu sở quy thời được Phong; Phong nghĩa là thịnh, cũng có nghĩa là lớn. Không cần thủ nghĩa bằng chữ Muội, đó cũng là lệ biến hóa của Dịch lí.

Theo về thể quẻ, trên Chấn dưới Li. Chấn là động, Li là minh, lấy đức minh mà động, lại động mà hay minh, thấy là phương pháp làm cho thịnh đại, nên đặt tên quẻ bằng Phong.

SOÁN TỪ

Phong, hanh, vương cách chi, vật ưu, nghi nhật trung.

豐亨, 王假之, 勿憂宜, 日中.

Quẻ Phong này có tượng minh mà động, lấy đức minh sức động làm nên nghiệp thịnh đại, theo thì nghĩa ấy, chắc được hanh thông, nhưng duy có đạo vương giả mới làm tới nơi (Chữ *cách* như nghĩa chữ chí; *cách chi* nghĩa là làm tới đó).

Hễ đã tới thì Phong, thịnh cực e có cơ suy, tượng như mặt trời lên tới cao, tất có lúc xế. Vậy nên, trong lúc thịnh đại, thường có lẽ đáng lấy làm lo, nhưng chỉ lo suông mà thôi cũng vô ích.

Nên Quái từ răn cho rằng: Gặp lấy thì Phong vẫn đáng mừng mà cũng đáng lo, nhưng chớ nên lo suông. Gặp thì tiết ấy chỉ nên hết sức tri dinh thủ thành, giữ làm sao mà thường thường được như mặt trời đứng ở giữa trời, quang minh xa soi lâu dài không nghỉ. Thế là hơn lo suông nhiều lắm.

PHỤ CHÚ: Thời đại Phong hanh là một thời đại thịnh cực, chính là nhật đã trung rồi. Bây giờ làm cho

thường thường được nhật trung là việc rất khó, khi nhật đã trung mà có lẽ nào nhật cứ trung mãi ru? Nhưng thâm ý thánh nhân cốt trọng ở chữ trung; chữ nhật chẳng qua là thí dụ. Duy chữ trung mới là chân lí.

Lẽ trong thiên hạ từ nhất thân, nhất gia, nhất quốc cho đến thiên hạ, hễ đã đến lúc thịnh, đáng lo nhất là quá thịnh. Hễ gặp việc đắc ý, đáng lo nhất là quá đắc ý, nên gặp thì tiết ấy phải lo sao cho khỏi quá; giữ được khỏi quá tức là trung, chỉ một chữ trung là vừa đủ làm thuốc chữa bệnh quá thịnh, nhưng vì tượng quẻ có Nội Li nên thêm vào chữ nhật; Li là chữ Nhật, chữ nhật chỉ là bổ túc mà thôi, thâm ý của thánh nhân chỉ một chữ trung là đủ.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Phong đại dã, minh dĩ động, cố Phong. Vương cách chi, thượng đại dã. Vật ưu, nghi nhật trung, nghi chiếu thiên hạ dã. Nhật trung tắc trắc, nguyệt dinh tắc thực, thiên địa dinh hư, dữ thì tiêu tức, nhi hướng ư nhân hồ, hướng ư quỷ thần hồ.

彖曰：豐大也，明以動，故豐。王假之，尚大也，勿憂，宜日中，宜照天下也。日中則昃，月盈則食，天地盈虛與時消息，而況於人乎？而況於鬼神乎。

Soán viết: Phong đại dã, minh dĩ động, cố Phong.

Vào thì Phong là có nghĩa thịnh đại rồi, nhưng sở dĩ thịnh đại thời vì li minh mà chấn động. Lấy đức minh mà động ra làm việc, vì vậy nên được Phong.

Phụ chú: Năm chữ *minh dĩ động, cố Phong* ý nghĩa rất bao hàm đầy đủ; chữ minh phản đối với chữ âm, chữ động phản đối với chữ tĩnh.

Chẳng minh mà động thời là động càn, minh mà nằm im thời minh cũng là minh chết.

Duy đã có minh làm thể mà lại có động làm dụng mới làm nên sự nghiệp phong đại, nên nói rằng *Minh dĩ động, cố Phong*.

Vương cách chi, thượng đại dã.

Sự nghiệp phong đại, tất duy vương giả mới làm nên.

Bởi vì có đức thịnh, lại cần có vị tôn, mới đến được thì tiết phong đại. Vương giả đến lúc đó thời những công việc sở kinh dinh rất là việc rất lớn.

Vật ưu, nghi nhật trung, nghi chiếu thiên hạ dã.

Tuy nhiên, thì tiết đã đến lúc Phong ấy là triệu chứng suy vi đã ảm núp ở lúc ấy, nên Quái từ nói rằng: *Vật ưu, nghi nhật trung*, nghĩa là phải lo cho được như mặt trời đương trung thường soi dọi khắp thiên hạ. Chiếu thiên hạ cốt ở đức minh, đức minh không bao giờ hôn, cũng in như nhật trung không bao giờ xế. Vương giả ở thì Phong phải hết sức căng trì làm cho được thế.

Nhật trung tắc trắc, nguyệt dinh tắc thực, thiên hạ dinh hư, dữ thì tiêu tức, nhi hướng ư nhân hồ, hướng ư quỷ thần hồ.

Tiêu đã thích Quái từ, đây Soán Truyện lại nói rộng ra ý nghĩa ngoài quẻ.

Nhân vì thì Phong là thì thực cực, hễ thịnh cực thời e suy tới nơi. Thử xem chân lí của trời đất, hễ mặt

trời đèn lúc trung thời thể nào cũng xê, mặt trăng đã đèn lúc tròn đây thời thể nào cũng khuyết lần (*Trắc*: mặt trời xê; *thực*: mặt trăng thiếu).

Dầu rất to lớn là Trái đất mà khí số tuần hoàn vẫn có khi đầy khi hụt, theo với thì mà tiêu mà tức. (*Tiêu* nghĩa là mòn đi; *tức* nghĩa là nở ra; *dinh* nghĩa là đầy tràn; *hư* nghĩa là hụt thiếu). Khí cơ tuần hoàn, thịnh suy đắp đổi, dầu trời đất cũng vậy mà phương chi người rư, phương chi ở đạo quý thần rư.

PHỤ CHÚ: Bốn chữ *dinh*, *hư*, *tiêu*, *tức* Soán Truyện chỉ nói ở quẻ Bác với quẻ Phong. Quẻ Bác thời đạo quân tử đương tiêu mà hư, nhưng cái cơ *dinh* với *tức* vẫn ở lúc đó nảy ra, nên thánh nhân muốn cho ta chớ thấy *tiêu*, *hư* mà chồn mỗi.

Quẻ Phong thời trong thiên hạ, đã đến lúc tức mà dinh, những triệu chứng tiêu với hư vẫn ngấm ở lúc ấy, nên thánh nhân muốn cho ta chớ thấy tức, dinh mà kiêu căng. Ở quẻ *Bác* có chữ *dinh*, chữ *tức*, ở quẻ *Phong* có chữ *tiêu*, chữ *hư*, chỉ nhân ở hai câu ấy mà gửi ý tùy thì thiết giáo, toàn bộ Dịch tất thấy như thế.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Lôi điện giai chí, Phong. Quân tử, dĩ chiết ngục trí hình.

象曰：雷電皆至，豐。君子以折獄致刑。

Chấn là lôi, Li là điện, lôi điện đồng thì đến là tượng quẻ Phong.

Quân tử xem tượng ấy, lấy đức mình của Li mà soi xét vật tình, lấy tính động của Chấn mà thi hành bằng uy đoán, dụng đạo ấy mà làm việc hình ngục.

Đã có minh lại hay đoán thời hạ tình soi xét được thấu mà việc ngục cũng không trì trệ uy dai, chắc là chiết đoán được lời ngục mà chóng xong được việc hình.

Đó là một việc rất lớn ở thì Phong.

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện này chú trọng ở hai chủ uy minh. Uy mà không minh thời mắc lấy gian dối mà không chiết được ngục nên nổi trong thiên hạ nhiều người bị oan; minh mà không uy thường hay cô tức mà không trị được hình nên nổi trong nước nhiều ngục lưu trệ. Duy uy minh tinh dụng, in như lôi điện giai chí thời chiết ngục trí hình không khó gì.

HÀO TỬ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

Sơ Cửu: Ngô kì phối chủ, tuy tuần, vô cữu, vãng hữu thượng.

初九：遇其配主，雖旬無咎，往有尚。

Ở vào thì Phong, muốn làm nên công nghiệp Phong, Sơ Cửu ở thể Li là sẵn có đức minh thượng ứng với Tứ, Tứ đầu hết thể Chấn là sẵn có tính động. Tứ với Sơ gặp nhau, chính là minh với động giúp nhau.

Vậy nên Sơ gọi Tứ bằng phối chủ, Tứ làm người phối chủ, phối hợp với Sơ, Sơ lại may mắn mà dụng gặp lấy Tứ, giúp nhau mà nên công dụng. Có đức minh của Sơ giúp cho Tứ, mà sức động của Tứ giúp cho Sơ mà đức minh của Sơ hữu dụng, nhờ nhau mà nên như thế. Tuy hai bên thấy dương cương, thể quân, lực địch, nhưng tương thành không tương phản, vẫn không tội lỗi gì.

Phối nghĩa là sánh nhau, tượng như vợ chồng phối hợp; *tuần* nghĩa là cân địch.

Sơ với Tứ thấy dương cương nên nói rằng tuần. Tuy vẫn cân địch nhau mà giúp đỡ lợi ích cho nhau

nên Sơ đi lên theo Tứ, tất có công nghiệp đáng khen.

PHỤ CHÚ: Thông lệ ở các quẻ thời âm với dương, nhu với cương, mới là tương ứng. Duy ở quẻ Phong này thời cốt ở mình, động tương tư. Vậy nên, Sơ minh, Tứ động, giúp nhau mà thành công, thời lưỡng dương đồng đức lại là quý hóa lắm. Đó cũng là biến lệ trong Dịch, chỉ nên hoạt động không nên tử.

Tượng viết: Tuy tuần, vô cữu, quá tuần, tai dã.

象曰: 雖旬無咎, 過旬, 災也.

Tượng Truyện lại phát minh Hào từ nên nói rằng: Sơ, Tứ tuy cân địch nhau, nhưng vừa quân địch thời hay. Nếu có một phía quá hơn, tất nhiên có một phía thua, thành ra tranh thắng với nhau, e có tai vạ tới ngay (*Tuần là cân với nhau*). Đồng lực hợp tác thời việc gì cũng nên. Nếu có một bên cầu thắng, tất nhiên không chịu tương hạ thời làm việc gì cũng thất bại nên nói rằng: *Tai*.

2. Lục Nhị: *Phong kì bậ, nhật trung kiến đầu, vãng, đắc nghi tậ, hữu phu phát nhược, cát.*

六二: 豐其蔀, 日中見斗, 往得疑疾, 有孚發若, 吉.

Lục Nhị làm chủ cho Nội Li lại cư trung đắc chính, vẫn là một người có đức minh, nhưng vì kẻ chính ứng với mình là Lục Ngũ, Ngũ âm nhu bất chính, không đủ tài giúp Nhị. Ngũ lại có tính ám không sẵn lòng tin Nhị, hiển thần mà đưng phải ám chúa nên nổi đức minh của mình tượng như mặt trời bị mây mù che bịt, nên Hào từ nói rằng: *Phong kì bậ, nhật trung kiến đầu* (*Bậ là cái đồ để mà che bịt, vì che bịt quá lớn nên giữa ban ngày mà lấp cả mặt trời, thấy sao Đầu lù ra*).

Hoàn cảnh Nhị khôn nạn như thế, tuy mình vẫn minh mà không khác gì hôn; nếu đi lên theo Ngũ, thời Ngũ là người hôn ám, e thấy Nhị mà nghi ghét (*Nghi* nghĩa là ngờ; *tậ* nghĩa là ghét).

Ở vào thì Phong mà gặp lấy ám chúa như thế thời Nhị tự xử nên thế nào? Chỉ duy nên chất chứa lòng chí thành giữ một lòng trung trinh, mong cảm phát được người trên mình, có lẽ tình thành sở chí, kim thạch năng khai. Thế thời kết quả cũng được tốt (*Hữu phu là chí thành của Cửu Nhị; phát nhược là khai phát được Ngũ*).

PHỤ CHÚ: Hào từ này tượng như ông Chu Công giúp Thành Vương mà bị họa lưu ngôn của Quản Thái, ông Khổng Minh giúp Hậu Chúa mà bị họa sàm ngôn của Hoàng Hạo. Đó là *Phong kì bậ, nhật trung kiến đầu*.

Nhưng hai người đó vì lấy chí thành cảm cách được nhân chúa, kết quả Thành Vương mất lòng nghi, Hậu chúa biết nhận lỗi mà sự nghiệp "Chu", "Khổng" thấy được thỉ chung. Thế là chỉ lấy hai chữ "hữu phu" mà phát được cái mừng che lấp, đúng với *phát nhược, cát* của Hào từ này vậy.

Tượng viết: Hữu phu phát nhược, tín dĩ phát chí dã.

象曰: 有孚發若, 信以發志也.

Nhị có đức minh mà xử vào địa vị làm tôi. Ngũ ở vị tôn, nhưng chất Ngũ nhu ám nên lúc đầu không khỏi được nghi tậ.

Tuy nhiên, tình thành Cửu Nhị, uất cực tắc thông, chỉ một niềm phu tin đó, chắc cảm cách được tâm chí của Ngũ. Có lẽ gì mà không được tốt rư?

3. *Cửu Tam: Phong kì phái, nhật trung kiến muội, chiết kì hữu quǎng, vô cự.*

九三: 豐其沛, 日中見沫, 折其右肱, 無咎.

Cửu Tam ở trên hết Nội Quái là ở trên hết thể mình, dương cương mà lại đắc chính, vẫn là một người hiển minh. Nếu gặp được bạn hiền, vua thánh, vẫn cũng có thể hữu vi, nhưng khôn nạn thay! Thượng Lục tuy chính ứng với mình, nhưng Thương là âm nhu, tài hèn chất ám, không giúp được gì cho Tam, mà lại ở trên Tam là Cửu Tứ, thế lực mạnh, càng che mắt Tam. Tam xử vào hoàn cảnh ấy dầu có tài năng mặc lòng mà bị bịt bùng quá nhiều lớp, in như trong mùng che quá kín nên giữa ban ngày hiện ra cảnh tương ban đêm, nên nói rằng: *Phong kì phái, nhật trung kiến muội* (*Phái* nghĩa là cái màu bịt; *phong* kì phái lại thậm hơn phong kì hậu; *muội* nghĩa là đám sao nhỏ). Giữa ban ngày mà thấy đám sao nhỏ là tối tăm quá chừng. Hai câu ấy là hình dung thời thế của Cửu Tam, vì cảnh ngộ của Cửu Tam như thế thời dầu có muốn hành động mà không thể hành động được việc gì, chẳng khác gì người què mất cánh tay phải (*Quǎng* là cánh tay; *hữu quǎng* là cánh tay mặt, chỉ vào hào Thượng). Tam cậy Thượng làm cánh tay, Thượng quá hư hèn, thế là cánh tay Cửu Tam bị gãy. Ôi thôi! Thời thế sử nhiên, cũng không biết trách lỗi vào ai.

Tượng viết: *Phong kì phái, bất khả đại sự dã, chiết kì hữu quǎng, chung bất khả dụng dã.*

象曰: 豐其沛, 不可大事也, 折其有肱, 終不可用也.

Tam ứng với Thượng, Thượng âm nhu vô tài, lại ở cuối cùng thì Phong, không chút gì giúp đỡ cho Tam được, tay không khó thể chống trời nên không gánh nổi được việc lớn ở thì Phong. Tỉ như hữu quǎng đã chiết thời Tam chỉ là tay độc chiết, còn dùng ra làm được việc gì.

4. *Cửu Tứ: Phong kì bậ, nhật trung kiến đấu, ngộ kì di chủ, cát.*

九四: 豐其蔀, 日中見斗, 遇其夷主, 吉.

Cửu Tứ tuy bản chất dương cương mà lại ở gần hào Ngũ cũng là ở vị trên, vẫn có thể làm được sự nghiệp Phong, nhưng địa vị của Tứ là bất trung, bất chính mà lại gặp Ngũ là âm nhu hôn ám, trở lại che lấp, mất đức cương minh của mình, té ra đương buổi minh thịnh mà quay lại hắc ám. Vậy nên Hào từ cũng in như Lục Nhị, chỉ là cảnh tương tối tăm mà thôi.

Nhưng may cho Tứ ở dưới có Sơ Cửu, đồng đức tương ứng với mình, Sơ đã từng nhận Tứ làm phối chủ, bây giờ Tứ lại nhận Sơ làm di chủ mà giúp đỡ cho nhau, đồng lực hợp tác may có thành công. Di nghĩa là bằng cân, ta thường gọi bằng vai vế. Tứ với Sơ vẫn là bạn dương cương với nhau nên gọi bằng *di chủ*.

Sơ gọi Tứ bằng phối chủ là kẻ dưới mà theo kẻ trên; Tứ gọi Sơ bằng di chủ là kẻ trên xuống theo kẻ dưới.

Tượng viết: *Phong kì bậ, vị bất đáng dã, nhật trung kiến đấu, u bất minh dã; ngộ kì di chủ, cát hành dã.*

象曰: 豐其蔀, 位不當也, 日中見斗, 幽不明也; 遇其夷主, 吉行也.

Hào Cửu Tứ ở vào địa vị bất trung, bất chính nên nổi bị che lấp. Huống gì Ngũ lại âm nhu, càng hôn ám hơn Tứ nữa. Một phía thời vị bất đáng, một phía thời u bất minh nên Hào từ nói rằng: *Phong kì*

bậu, nhật trung kiến đầu.

Tuy nhiên, gặp được hào Sơ, Sơ có đức cương minh, lại đồng đức với Tứ, Tứ đi cầu Sơ là ngộ kì di chủ làm như thế còn được cát vậy.

PHỤ CHÚ: Lục Nhị, Cửu Tứ, Hào từ sở dĩ in nhau bởi vì hai hào ấy cảnh ngộ sơ xử với những điều trông thấy ở trước mắt mình một cách in nhau nên Hào từ cũng không cần khác lời nữa.

5. Lục Ngũ: Lai chương hữu khánh, dự, cát.

六五: 來章有慶譽, 吉.

Lục Ngũ bản chất vẫn âm nhu là một người hôn ám, ở vào thì Phong mà lại được cư tôn vị, e cậy thì, cậy thế mà tự thánh, tự thần, tất làm hoại mất sự nghiệp phong đại, nên thánh nhân răn rằng: Ngũ ơi, tài chất Ngũ vẫn nhu ám, e không giữ nổi cơ nghiệp Phong, nhưng người thiên hạ ở thì này, Sơ với Tam, Tứ thấy là người có tài dương cương mà Lục Ngũ lại có đức văn minh, trung chính, tất thấy là hạng người nhân tài chương mỹ. Nếu Ngũ biết hư tâm cầu hiền, quên mình dụng người, rước đến hết những hạng nhân tài ấy, giúp đỡ mọi việc cho mình thì sự nghiệp thì Phong càng ngày càng lên, nhân dân thấy được nhờ hạnh phúc mà tiếng của Ngũ càng vẻ vang, không gì tốt lành hơn nữa.

Chương nghĩa là người có tài tốt; *lai* nghĩa là hết lòng mời tới; *dự* nghĩa là tiếng khen.

Tượng viết: *Lục Ngũ chi cát, hữu khánh dã.*

象曰: 六五之吉, 有慶也.

Việc tốt của Lục Ngũ là vì hay *lai chương* mà được phúc khánh vậy.

6. Thượng Lục: Phong kì ốc, bậu kì gia, khuy kì hộ, huých kì vô nhân, tam tuế bất dịch, hung.

上六: 豐其屋, 蔀其家, 闕其戶, 闐其無人, 三歲不覿, 凶.

Thượng Lục bản chất đã âm nhu mà địa vị sở xử lại ở cuối cùng thì Phong, tài rất hèn mà vị rất cao, và ở vào cuối cùng động thể là một người rất hay động; thịnh chi cực thời suy tới nơi, minh chi cực thời hôn tới nơi, chính là một hạng người kiêu căng táo bạo, mê mẩn tối tăm in như người làm nhà, nóc rất cao lớn mà buồng nhà lại thấp hẹp, cái nhà cao lớn ấy té ra bung bít chốn ở của mình. (*Ốc* là nóc nhà; *gia* là buồng mình ở).

Nóc nhà quá lớn mà bít che cả buồng ở là hình dung ý mình che lấp mình nên nổi không ai lui tới với mình, dòm vào trong cửa, lặng tanh không một người (*Huých* nghĩa là lạnh ngắt).

Cảnh tượng Thượng Lục tối tăm như thế, hãy còn u mê ám chướng, lâu đến ba năm mà không giác ngộ một tí gì (*Dịch* nghĩa là thấy rõ). Người mà đã đến thế, không còn gì xấu hơn.

Tượng viết: *Phong kì ốc, thiên tế tường dã, khuy kì hộ, huých kì vô nhân, tự tàng dã.*

象曰: 豐其屋, 天際翔也, 闕其戶, 闐其無人, 自藏也.

Xử vào thì Phong đại chi cực mà lại ở địa vị rất cao, lấy một người nhu ám mà lại tự cao tự đại như thế; theo về bề ngoài trông vào in như liệng tới khoảng trời mà kì thực thời tự tuyệt với người, chỉ mình che bít lấy mình mà thôi.

Thiên tế tường dã là hình dung địa vị cực cao; *tự tàng dã* là hình dung bít bùng rất tối; *tàng* nghĩa là

che bịt; *tường* nghĩa là bay liệng; *thiên tế* là cao tột trời.

PHỤ CHÚ: Tên quẻ đặt bằng Phong mà Soán từ với Hào từ, tượng xấu rất nhiều, lời răn đe cũng rất nhiều. Thế mới biết cơ tối thường núp ở lúc sáng, mầm họa thường sinh ở lúc phúc. Quẻ Phong là minh chi cực, Táp quái có nói rằng: Phong là một thì rất nhiều sự cố. Người gặp ở thì ấy, nếu chốc phút không căng trì, may may không cẩn thận thời đã chắc đâu mình mà không phải ám, phúc mà không phải họa đó rư! Và lại, người ở thì ấy, cần thứ nhất là phải đồng đức đồng tâm.

Sơ với Tứ là đồng một đức dương cương mà lại biết đồng tâm với nhau nên hào Sơ *ngộ kì phối chủ*, hào Tứ *ngộ kì di chủ* mà kết quả được *hữu thượng và cát*.

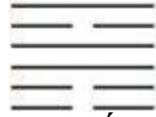
Hào Nhị, hào Ngũ là đồng một đức nhu trung mà lại hay đồng tâm nên Nhị thời *hữu phu*, Ngũ thời *lai chương* mà kết quả thời hai bên thảy được cát.

Duy Cửu Tam với Thượng Lục thời cương dụng lấy nhu, minh dụng lấy ám. Vì đức không đồng nhau hóa ra mỗi người mỗi bụng, kết quả Tam bị gãy tay mà Thượng thời bỏ nhà trống, hung đến như thế thời chi vì tội tại li tâm li đức mà thôi.

Ở về thì Phong mà tâm đức chẳng đồng còn tai họa như thế, huống gì gặp lúc truân chuyên khó khăn mà người trong thì đó chẳng biết đồng tâm, đồng đức với nhau, còn mong làm được việc gì nữa rư?

Thánh nhân ở quẻ Phong, biến lệ cương, nhu tương ứng mà thay vào nghĩa cương, nhu đồng đức, mâu nhiệm thay! Tinh túy thay!

56. QUÊ HỎA SƠN LỬ

Ly trên, Cấn dưới

Quẻ này là quẻ Hỏa Sơn Lữ. Cấn hạ cũng là Nội Cấn, Li thượng cũng là Ngoại Li. Li hỏa, Cấn sơn, nên tên quẻ đọc bằng Hỏa Sơn Lữ.

TỰ QUÁI

Tự quái: Phong giả đại dã, cùng đại giả tất thất kì cư, cô thụ chi dĩ Lữ.

序卦: 豐者大也, 窮大者必失其所居, 故受之以旅.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Phong tiếp lấy quẻ Lữ là vì có sao?

Trên đây là quẻ Phong, Phong nghĩa là thịnh lớn, thịnh lớn đã cùng cực, tất đến nỗi mất chốn ở mà phải đi ở độ. Vậy nên sau quẻ Phong tiếp lấy quẻ Lữ. Lữ nghĩa là bỏ nhà mà đi ra ngoài làm khách.

Theo về thể quẻ, trên Li là hỏa, dưới Cấn là Sơn; sơn ở một chốn mà hỏa thời không nhất định ở chốn nào. Hỏa ở trên sơn chỉ là cách ở độ mà thôi, nên đặt tên bằng Lữ.

SOÁN TỪ

Lữ, tiểu hanh,; lữ trinh, cát.

旅小亨, 旅貞吉.

Theo về tượng quẻ, Cấn sơn thời chữ ở dưới, Li hỏa thời thột nhien đỏ ở trên, chỉ là ở tạm trong một lúc mà thôi.

Sơn nhờ có hỏa mà được sáng tạm trong một lúc, chỉ là hanh thông chút đỉnh. Nếu lửa tắt thời núi vẫn tối đen, nên nói rằng: *Lữ, tiểu hanh*, nghĩa là, người đã đến lúc phải đi làm khách, có làm gì được việc lớn nữa đâu, nhưng còn mong cho người làm khách đó biết giữ lấy đạo trinh chính thời dầu không phải đất nước mình mà những người dung trữ mình không ai chán ngán, còn có thể tốt lành được.

PHỤ CHÚ: Lữ là một cảnh ngộ đặc biệt của loài người, là họ hàng thân thích, bỏ mồ mả nhà cửa đi ra làm một người lữ khách ở viễn phương, còn có lấy gì làm sung sướng đâu, nhưng cảnh đời thường có biến, việc người có cùng có thông, ở vào cảnh cùng biến mà vẫn có một đạo lý thông thường.

Tức như: Đức Khổng tuyệt lương ở Trần Thái, Mạnh Tử bắt ngộ Tề, Lương, chẳng phải là thánh hiền cũng có lúc cơ lữ đó ru?

Nhưng đạo nghĩa ở giữa bản thân thời bao giờ cùng không thay đổi. Tuy không làm sự nghiệp lớn,

nhưng mà chính nghĩa chính đạo, tới đâu cũng vẫn làm ơn cho người. Như thế là: *Lữ trình* mà vẫn được cát. Nói tóm lại, lữ mà bất trình như Trần Ích Tắc nước ta, đi ở độ đất nước Nguyên mà toan bán nước cầu vinh, kết quả, chôn thân ở nước ngoài mà nhà Trần không nhận anh là người tôn thất, chẳng phải lữ bất trình thời trung hay sao.

Kìa ông Ky Tử ở đời nhà Thương, vì không chịu làm tôi với nhà Chu mà qua ở nước Triều Tiên, lấy văn tự Trung Quốc dạy cho người Triều Tiên, đặt ra giáo lệnh thập điều dạy cho người Triều Tiên, tới bây giờ người Triều Tiên còn nhận ông làm quốc tổ. Lại như ông Sĩ Nhiếp vì tránh loạn Tam Quốc mà sang nước ta, bắt đầu lấy Hán văn dạy cho người nước ta, trọn đời ở nước ta, bây giờ người nước ta còn gọi ông là Sĩ Vương Tiên. Như hai người ấy, chẳng phải lữ trình mà cát hay sao?

Dịch lí là bao bọc tất cả thiên đạo và nhân sự. Ở trong loài người năm châu bốn bể, giao thông trộn nhau thời Lữ cũng là một việc phải có, nhưng tất phải tiểu hanh mà giữ đạo chính thời thân người lữ đã hay mà người làm chủ cho lữ cũng cảm tình thân thiết. Đó là một đạo lí của người ở đời vậy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Lữ, tiểu hanh, nhu đắc trung hồ ngoại, nhi thuận hồ cương, chỉ nhi lệ hồ minh, thị dĩ tiểu hanh, Lữ trình cát dã. Lữ chi thì nghĩa đại hĩ tai.

彖曰：旅小亨，柔得中乎外而順乎剛，止而麗乎明，是以小亨，旅貞吉也。旅之時義大矣哉。

Soán viết: Lữ, tiểu hanh, nhu đắc trung hồ ngoại, nhi thuận hồ cương, chỉ nhi lệ hồ minh, thị dĩ tiểu hanh, Lữ trình cát dã.

Đây chỉ nói riêng bằng Lục Ngũ, bởi vì Lữ là không phải quẻ tốt, người gặp vào cảnh ngộ đã phải ở đất khách quê người. Thế lực vẫn không ở giữa mình, và sinh nhai chỉ là tác khách, quá tí thời mắc lấy nhục làm cao thời mắc lấy họa. Người ở vào cảnh ngộ ấy, cần nhất là một chữ minh nên Soán Truyện chỉ lấy riêng một hào Ngũ.

Ngũ ở giữa Ngoại Li, Li là thể minh, Ngũ làm chủ cho Li là minh chi cực nên biết lựa cơ chiều thế, tiếp vật đãi nhân, dùng một cách nhu hòa mà lại đắc trung đối với bề ngoài như thế, dụng gấp cương cường thời dùng bằng một cách hòa thuận, yên lặng mà dựa vào đức minh của mình. Lữ mà được như thế thời trong không đến nỗi thất kỉ, ngoài không đến nỗi thất thân, chân bèo cánh bọt mặc dầu mà mình chẳng mất danh giá. Vì thế mà được *tiểu hanh, Lữ trình cát*.

Lữ chi thì nghĩa đại hĩ tai.

Lữ là cảnh nghịch, lại là cảnh rất khó xử mà đạo lí ở thì Lữ lại khó khăn hơn mọi Thì, cương đã không xong mà quá nhu lại càng không được, ám vẫn vô dụng mà thái minh lại sợ mất lòng người, chẳng phải một bậc Thánh triết mà xử vào thì Lữ, tất khó đúng với nghĩa lí và hợp với cơ nghi, nên nói rằng: Nghĩa tùy Thì của thì Lữ lớn rồi vậy thay.

PHỤ CHÚ: Soán Truyện ở quẻ Lữ không nói chữ thì dụng mà chỉ nói chữ thì nghĩa, bởi vì người đã xử vào cảnh Lữ khôn, thiệt chẳng trông mong gì có tác dụng, chỉ lo cho khỏi trái nghĩa lí mà thôi, nên chỉ nói thì nghĩa. Kìa như quẻ Khảm, quẻ Khuê, còn có công dụng làm được nhiều, duy đến Lữ thời chữ nghĩa là vừa đủ. Lữ mà khỏi tránh nghĩa tức là hợp thời.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Sơn thượng hữu hỏa, Lữ. Quân tử dĩ minh thận dụng hình nhi bất lưu ngục.
象曰：山上有火，旅。君子以明慎用刑 而不留獄。

Tượng Truyện ở đây, không lấy nghĩa chữ Lữ mà chỉ lấy bằng tượng quẻ Lữ.
Ở trên Cấn sơn có Li hỏa, tượng là trên núi có lửa rọi sáng, quân tử xem tượng ấy bắt chước làm việc hình luật, soi xét tình hình người, dùng bằng cách minh đoán, phán quyết tội phạm dùng bằng cách cẩn thận, có đức minh như hỏa mà lại mau chóng cũng như hỏa, gặp có việc ngục thời xử đoán tức khắc, không để phạm nhân lưu trệ trong ngục. Đó là bắt chước lấy tượng hỏa sơn đó vậy: Cấn thận in như sơn chỉ, minh đoán in như hỏa quang.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Lữ tỏa tỏa, tư kì sở thủ tai.
初六：旅瑣瑣，斯其所取災。

Sơ Lục bản chất âm nhu mà lại ở dưới hết thì Lữ, chính là một hạng người nhu nhược ti hạ, gặp cùng đồ mà không biết tùy thì lựa thế.
Đã ở vào cảnh Lữ mà còn tham lam bản thủ, đối đãi với Lữ chủ, kẻ tản mẫn từ một ti một hào.
Người Lữ mà tỏa tỏa như thế chỉ là tai họa vì mình tự thủ mà thôi. (Tỏa tỏa nghĩa là tản mẫn, tỉ mỉ).

Tượng viết: Lữ tỏa tỏa, chí cùng tai dã.
象曰：旅瑣瑣，志窮災也。

Người ở cảnh Lữ mà còn tỏa tỏa thủ tai là vì chí ý đã cùng bức, thành ra tiểu nhân cùng mà lạm vậy nên mắc lấy tai vậy.

PHỤ CHÚ: Kinh Thi có câu: Người đã tản mẫn nhỏ nhen vậy mà lại đến lúc cuối cùng vậy, kết quả chỉ là một anh lưu li vậy, chính đúng với hào này.

2. Lục Nhị, Lữ tức thứ, hoài kì tư, đắc đồng bộc, trinh.
六二：旅即次，懷其資，得童僕貞。

Lục Nhị là một người tốt nhất trong thì Lữ. Hào Lục ở vị Nhị là có đức nhu thuận, vừa lại đắc chính đắc trung, vẫn là một người có nhân cách mà lại chính ứng ở trên có Lục Ngũ, vẫn minh đắc trung, vẫn là một người có tư cách làm thầy cho Nhị.
Ở trong thì Lữ Ngũ mà gặp được hoàn cảnh như thế nên được chôn trú nghỉ an lành (Tức nghĩa là tới; thứ là chôn trú nghỉ).
Khách đi đường mà đã tới chôn trú nghỉ là an thích đã xong, lại ôm giữ được tiền của, khỏi lo nỗi đói thiếu, ở trong lúc đất khách quê người. (Hoài nghĩa là chứa trữ; tư nghĩa là tiền của để làm lộ phí).
Ở đành an rồi, lữ phí sẵn rồi, lại may nữa được tên tớ theo mình đó cũng ngay thật dễ tin, khỏi lo về sự bị người lừa gạt.

Tượng viết: Đắc đồng bộc trinh, chung vô vuơ dã.

象曰：得童僕貞，終無尤也。

Người gặp thì Lữ mà may gặp được đồng bọn trung trinh với mình, tất kết quả không ai trách lỗi mình vậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ này xem với việc Tấn Văn Công ở *Tả Truyện* thời rất đúng. Tấn Trùng Nhĩ là một người mất ngôi, bỏ nước chạy ra nước ngoài, lưu lạc vừa mười chín năm, thậm chí xin ăn với người cày ruộng, chịu nhục với đại phúc nước Tào mà chỉ vì có năm người đi theo hầu, tất thấy có đủ tài giúp việc nước, kết quả được trở về nước Tấn làm bá chủ hầu. Thế mới biết, Hào từ tượng từ ở đây, không phải là không sự thực.

Hào từ nói ba câu mà Tượng Truyện chỉ chú trọng một câu "Đắc đồng bọn trinh", lại rất có ý nghĩa. Dịch đến đây, thốt nhớ đến chuyện vua Gia Long khi ngài bị Tây Sơn đuổi, chạy trốn lên Xiêm La. Trung thần là Nguyễn Huỳnh Đức bị vua Quang Trung bắt sống. Quang Trung muốn thu dụng Huỳnh Đức, hết sức dỗ dành, đem cho vào ngủ chung một giường, nhưng Huỳnh Đức không đổi lòng, ngoài mặt vẫn phục thuận với Quang Trung mà ngày đêm vẫn tư tưởng Cố Chúa.

Một hôm, ngủ bên cạnh Quang Trung, thốt nhiên nói mớ rằng: Giết giặc Huệ, giết giặc Huệ. Quang Trung biết được ý, sáng ngày mai hỏi Huỳnh Đức rằng: Ta hỏi thiệt ngươi, ta đối với ngươi rất tử tế, nhưng ý thật ngươi ra thế nào?

Huỳnh Đức thưa thiệt rằng: Tôi vẫn cảm ơn Ngài, nhưng không thể nào khiến tôi quên được Chúa tôi, hề bao giờ tôi biết được Chúa tôi ở đâu thời tôi đi ngay. Quang Trung vui lòng mà bảo rằng: Chúa anh bây giờ ở Mang Cốc, nay ta cho người dẫn đường đưa anh đi. Sáng ngày mai, vua Quang Trung nhóm hết các tướng bộ hạ, dọn tiệc tiễn biệt Nguyễn Huỳnh Đức, khiến người dẫn đường đưa Huỳnh Đức qua Xiêm. Huỳnh Đức đi đến Mang Cốc vào yết kiến vua Gia Long. Thoạt thấy nhau, ôm đầu gối vua Gia Long khóc nghẹn một hồi lâu, không nói được một lời. Lúc bấy giờ vua Xiêm thấy mà than rằng: Châu An Nam có tôi như thế, chẳng về được nước có lẽ gì?

Vua Xiêm nhân đó mới xuất viện binh đưa Cao Hoàng về Gia Định, đó mới biết đắc "đồng bọn trinh" là việc rất tốt trong thì Lữ.

3. Cửu Tam: Lữ, phần kì thứ, táng kì đồng bọn, trinh lệ.

九三：旅焚其次，喪其童僕，貞厲。

Hào Cửu ở vị Tam là một người quá cương bất trung mà lại ở trên Nội Quái, địa vị sơ xử, lại là tứ không phải tứ, thầy không phải thầy, rất trái với đạo lí ở thì Lữ. Lữ là cốt nhu thuận mà Tam lại quá cương, Lữ là cốt ý khiêm ty mà Tam lại tự cao nên nổi Lữ chủ phải đuổi Tam, té ra mình tự đốt lửa quán của mình. Chẳng những thế mà thôi, vì Tam cương bạo nên thầy tứ Tam cũng bỏ Tam, té ra mất cả thầy tứ. Cách cử động của Tam như thế, nếu tâm sự của Tam có chính chẳng nữa, kết quả cũng nguy mà thôi. *Phần kì thứ* là mất lòng kẻ trên; *táng kì đồng bọn* là mất lòng kẻ dưới. Ở vào cảnh Lữ mà mất lòng người như thế, tuy xuất thân vẫn chính mà trái thì nghịch thế không nguy được hay sao?

Tượng viết: Lữ, phần kì thứ, diệc dĩ thương hĩ; dĩ Lữ dữ hạ, kì nghĩa táng dã.

象曰：旅焚其次，亦已傷矣；以旅與下，其義喪也。

Lữ mà đến nổi phần kì thứ, cũng đã đau đớn lắm rồi.

Ở vào thì Lữ mà đối đãi với người dưới thất cách như Cửu Tam, theo về nghĩa thì Lữ, tất nhiên phải

mất thầy tớ đó vậy.

4. Cửu Tứ: Lữ vu xử, đắc kì tư phủ, ngã tâm bất khoái.

九四: 旅于處, 得其資斧, 我心不快.

Cửu Tứ tuy dương cương bất đắc trung, nhưng ở vào vị nhu, lại ở dưới hết Ngoại Quái, thể là thể cương mà biết dụng nhu, thượng thể mà hay tự hạ, chính là người thiện xử ở thì Lữ, tuy không được "tức thứ" như Lục Nhị, nhưng cũng được chốn ở tạm mà lại sẵn những đồ tiền của vật liệu, vừa đủ phòng bị trong hồi lữ thứ (*Tư* nghĩa là tiền của để làm lữ phí; *phủ* là đồ võ trang để hộ thân, nghĩa đen thời phủ nghĩa là búa, nhưng ở đây chỉ nói bằng đồ hộ thân). Có chốn ở, lại được tư phủ, ở thì Lữ như thế, vẫn không khổ gì, nhưng vì ở trên không người giúp đỡ cho mình vì trên là Tứ, Ngũ âm nhu vô lực, mà ở dưới cũng không người gánh việc với mình, vì Sơ là chính ứng cũng âm nhu, âm nhu ty hạ; một mình đất khách, mình tự vệ mình nên trong lòng không lấy gì làm vui vẻ.

Tượng viết: Lữ vu xử, vị đắc vị dã, đắc kì tư phủ, tâm vị khoái dã.

象曰: 旅于處, 未得位也, 得其資斧, 心未快也.

Người lữ hành mà mục đích cốt tại đi mà bây giờ chỉ phải tạm ở là vì địa vị của Tứ còn chưa đáng đó vậy. Địa vị hãy còn chưa được thời tuy đắc tư phủ mặc lòng mà mục đích vẫn chưa đạt nên trong lòng không lấy gì làm sướng.

5. Lục Ngũ: Thiệt trĩ, nhất thi vong, chung dĩ dự mệnh.

六五: 射雉, 一矢亡, 終以譽命.

Theo thường lệ mỗi quẻ hào Ngũ là vị quốc quân nhưng vì ở vào thì Lữ nếu quốc quân mà cũng làm lữ khách té ra ông vua mất nước, nên hào này không lấy bằng nghĩa quốc quân mà chỉ lấy nghĩa lữ nhân. Lục Ngũ có đức văn minh nhu thuận mà lại xử được vị trung: Minh thời hiểu được nhân tình, nhu thời hợp với thì nghĩa, đắc trung thời đối đãi với người trên, kẻ dưới thủy được bằng lòng.

Xử vào cảnh Lữ mà được hay như thế là một người khôn khéo rất mực, chắc cử động đúng lẽ, trên kính dưới yêu, tuy tổn phí trong buổi Lữ ít nhiều, nhưng giá trị văn minh kết quả ở giữa mình được, tượng như bắn trúng con chim trĩ, tuy có hao một mũi tên mà cuối cùng đã được tiếng khen, lại được phúc lộc. Trĩ là con chim có văn thái là một vật văn minh. Bắn được chim trĩ nghĩa là chuốc được lợi ích bằng văn minh. *Nhất thi* là một mũi tên, mất một mũi tên, ví bằng hao tổn chút đỉnh; *dự* là tiếng khen; *mệnh* là phúc lộc.

Kết quả được tiếng khen với phúc lộc là vì có đạo nhu trung, có đức văn minh, chính là một người rất cao quý ở thì Lữ.

Tượng viết: Chung dĩ dự mệnh, thượng dĩ dã.

象曰: 終以譽命, 上逮也.

Ở trên Lục Ngũ, còn có Thượng Cửu, thời Lục Ngũ chưa phải là vị trí cao, nhưng dự mệnh đã tóm vào mình thời cũng chẳng bao lâu cũng tấn lên đến ngôi tốt mực.

6. Thượng Cửu: Điều phần kì sào, lữ nhân, tiên tiếu, hậu hào đào, táng ngu vu dị, hung.

上九: 鳥焚其巢, 旅人先笑, 後號眺, 喪牛于易, 凶.

Hễ người ăn ở đậu, không lẽ gì mà ở trên hết người ta được. Nay Thượng lại ở vào vị trên hết người, Lữ là nghịch cảnh nên xử bằng cách nhu thuận là phải, nhưng Thượng tính chất quá cương, vị mình xử cao, đã trái mắt người mà tính mình cương lại mất lòng người, tất nhiên ở vào đâu cũng phải trúc đồ, chẳng khác gì chim bị cháy tổ.

Người lữ hành cốt dựa vào địa chủ, cũng như chim đậu cây cốt nhờ ở tổ, bây giờ điều đã phản kì sào nghĩa là bị địa chủ đuổi mình. Cách hành động của một người lữ hành mà như Thượng Cửu này, tất nhiên lúc đầu thời hơn hờ mà ra dáng cười xòa, sau lại buồn rầu mà nghe tiếng kêu khóc.

Thượng Cửu sở dĩ kết quả khốn nạn như thế là vì sao?

Bởi vì người ở vào cảnh Lữ, chỉ cốt thuận với đạo Lữ, mới được đầu đi đuôi lọt mà họa may tốt lành chẳng. Bây giờ Thượng Cửu kiêu ngạo khinh tảo, bỏ mất tính nhu thuận bằng một cách khinh dị, mắc hung họa là đáng rồi, nên Hào từ nói: *Táng ngu ru vu dị, hung* (*Ngu ru* là giống rất nhu thuận, mất trâu là ví dụ bằng mất đức thuận).

Tượng viết: Dĩ Lữ tại thượng, kì nghĩa phản dã, táng ngu ru vu dị, chung mạc chi văn dã.

象曰: 以旅在上, 其義焚也; 喪牛于易, 終莫之聞也.

Lấy một người lữ khách mà ở ngôi trên hết người, theo như thì nghĩa Lữ tất đến nỗi chim cháy tổ vậy.

Táng ngu ru vu dị là dùng một cách dung dị láu táu mà bỏ mất đức thuận ở thì Lữ, người ngu ám đến thế, tất không bao giờ biết hỏi ngộ vậy.

Chung mạc chi văn dã nghĩa là dầu ai bày dạy cũng chẳng nghe.

PHỤ CHÚ: Đọc suốt Quái từ, Hào từ quẻ Lữ mà phát sinh một mối cảm tưởng. Xử cảnh rất khốn nạn, không gì bằng Lữ, thiệp thế rất khó khăn cũng không gì bằng Lữ. Táp quái nói rằng: Lữ là ít người thân yêu là đường cùng khốn của người vậy.

Lữ nghĩa là ở gửi, địa vị đã là chán động. Lữ là khách đi đường, tình hình lại là cánh chấp. Đối với ngoài mà thái ti thời đến nỗi thủ nhục, tự thị mình mà thái cao thời đến nỗi mang vạ.

Thái ti như Sơ Lục nên nỗi tỏa tỏa mà thủ tai, thái cao như Thượng Cửu nên nỗi phản sào mà táng ngu ru. Cao hơn ở Nội Quái như Cửu Tam mà mắc tội quá cương đến nỗi phản thứ táng bộc. Tuy lên Ngoại Quái như Cửu Tứ nhưng vì không ứng viện nên dầu có đắc tư phủ mà tâm bất khoái.

Ở thì Lữ khó trọn vẹn như thế thời chúng ta nên thế nào? Nên xem ở Hào từ Nhị với Ngũ, hai hào ấy thủy đắc trung và nhu thuận.

Vì có đức trung nên tự xử trong mình bất cao cũng bất ti, vì có tính nhu thuận nên ứng phó với hoàn cảnh không kiêu cũng không lẫn. Cách xử thì Lữ của Cửu Nhị, Ngũ là như thế nên Lục Nhị thời "tức thứ hoài tư" mà lại "đắc đồng bộc, trinh", Lục Ngũ thời được dự mệnh ở lúc chung. Ở vào cảnh ngộ chân đăng cánh chấp mà muốn cho ba vuông bảy tròn, thiệt không gì hơn chữ trung với chữ nhu nữa vậy.

Lại một ý nữa, toàn sáu hào không một chữ cát, chữ hanh nào cả là ý đặc biệt trong Dịch.

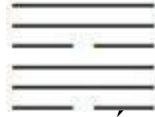
Chúng ta phải biết, dời sinh gặp hồi đen rủi, đứng vào bước lưu li, gửi thân ở đất quê người, dựa bóng vào chân núi khách, may khỏi tai họa là hạnh phúc đã lớn rồi. Vậy nên trung chính như Lục Nhị, văn minh nhu trung như Lục Ngũ mà Hào từ không cho chữ cát, hanh.

Hướng gì quá cương bất trung như Cửu Tam, Thượng Cửu nữa rư? Vậy nên người ở vào thì Lữ nên mang chặt lấy hai chữ nhu, trung làm bùa hộ thân.

Tuy nhiên, theo về Dịch lí cùng thông đáp đối, họa phúc cặp kè, có người nào mà Lữ mãi rư? Có Lữ

nào mà khôn mãi ru? Nên ở đâu Quái từ có chữ "tiểu hanh", chữ "trinh cát", nhưng hanh chỉ tiểu mà thôi, cát lại phải có trinh mới được; đạo lí ở thì Lữ thiết không sót một tí gì.

57. QUẺ BÁT THUẦN TỐN

Tốn trên; Tốn dưới

Quẻ này là quẻ Bát Thuần Tốn. Tốn hạ cũng là Nội Tốn, Tốn thượng cũng là Ngoại Tốn. Trong ngoài trên dưới thấy Tốn, nên tên quẻ đọc bằng Bát Thuần Tốn.

TỰ QUÁI

Tự quái: Lữ nhi vô sở dụng, cố thụ chi dĩ Tốn, Tốn giả nhập dã.

序卦: 旅而無所用, 故受之以巽, 巽者入也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Lữ tiếp lấy quẻ Tốn là vì có sao?

Trên đây là quẻ Lữ, Lữ là khách ở độ, trong lúc ở độ thường sợ không chốn dung mình tất phải dùng bằng cách Tốn thuận, có Tốn thuận mới nhập được người. Vậy nên sau quẻ Lữ tiếp lấy quẻ Tốn. Tốn nghĩa là thuận, lại nghĩa là nhập là vào.

Do Tốn thuận mà vào, chính là phương pháp trong lúc Lữ.

Theo về thể quẻ, nhị dương ở trên, chế phục được nhất âm khiến cho nhất âm phải thuận tòng với nhị dương, nên đặt tên quẻ bằng Tốn.

SOÁN TỪ

Tốn, tiểu hanh, lợi hữu du vãng, lợi kiến đại nhân.

巽小亨, 利有攸往, 利見大人.

Theo về đức quẻ, Tốn tính chất nhu thuận, nhất âm chịu phục tòng nhị dương, tượng là tiểu nhân phục tòng quân tử.

Tiểu nhân mà biết như thế thời có lẽ hanh thông được, nhưng vì âm nhu dụng sự, không được hanh thông cho lớn, chỉ tiểu hanh mà thôi, và cần phải có việc tiến hành nên kén chọn bậc đại nhân mà hết lòng tín ngưỡng vào người ấy. Rằng: *Lợi hữu du vãng* nghĩa là không phải ngồi an mà được tiểu hanh. Rằng: *Lợi kiến đại nhân* nghĩa là không phải trung nhân, tiểu nhân mà làm nên hanh.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Trùng tôn dĩ thân mệnh, cương tôn hồ trung chính, nhi chí hành, nhu giai thuận hồ cương, thị dĩ tiểu hanh. Lợi hữu du vãng, lợi kiến đại nhân.

象曰：重巽以申命，剛巽乎中正而志行，柔皆順乎剛，是以小亨，利有攸往，利見大人。

Soán viết: Trùng tốn dĩ thân mệnh.

Quẻ này trên dưới thấy Tốn, tượng là kẻ trên lấy đạo trung chính mà phát mệnh lệnh, kẻ dưới được mệnh lệnh mà thuận tòng kẻ trên, lấy vào tượng trùng Tốn mà cẩn thận kỹ càng, xuất phát mệnh lệnh (Trên một lần Tốn, dưới một lần Tốn nên gọi bằng Trùng Tốn; *thân mệnh* là bắt chước bằng cách Trùng Tốn, phát mệnh lệnh một lần, rồi lại một lần nữa, đỉnh ninh phản phúc gọi bằng thân, chữ *thân* cũng nghĩa như chữ trung).

Cương tốn hồ trung chính, nhi chí hành, nhu giai thuận hồ cương, thị dĩ tiểu hanh. Lị hữu du vãng, lị kiến đại nhân.

Đây là lấy hào Nhị, hào Ngũ trong quẻ mà thích lời quẻ. Tốn vẫn là thuận, nhưng há phải một mực thuận đâu! Tất phải dương cương như hào Ngũ, hào Nhị, thuận bằng đạo trung chính thì chí mới phát triển được.

Hai hào âm nhu như Sơ với Tứ tất thấy thuận tòng với đức dương cương (Cương chỉ vào Nhị, Ngũ, nhu chỉ vào Sơ, Tứ).

Vì tài quẻ như thế nên được *tiểu hanh* mà *lị hữu du vãng* và *lị kiến đại nhân*. Đại nhân chỉ vào Cửu Ngũ.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Tùy phong, Tốn. Quân tử, dĩ thân mệnh hành sự.

象曰：隨風，巽。君子以申命行事。

Tốn có tượng là gió; trên Tốn, dưới Tốn là tượng là hai luồng gió tiếp tục theo nhau (*Tùy* nghĩa là tiếp nhau).

Quân tử xem tượng ấy thời tiếp tục xuất phát mệnh lệnh với thì hành chính sự.

Tốn phong mệnh lệnh của trời, Thân mệnh là đức gió của quân tử. Thiên hạ phục tòng mệnh lệnh cũng in như vạn vật phục tòng gió trời. Vậy nên bắt chước Tốn mà thân mệnh, nhưng sau khi thân mệnh, tất phải hành sự, hễ đã phát mệnh lệnh gì, tất phải làm chính sự ấy, để cho tỏ mệnh lệnh là tin thật. Như thế thời trên thuận đạo mà dưới thuận tòng, chính là cách Tốn của quân tử.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Tấn thối, lị võ nhân chi trinh.

初六：進退，利武人之貞。

Nguyên quẻ Tốn gốc là quẻ Càn. Vì hào Sơ thay vào, nhất dương hóa làm nhất âm, mới thành được Tốn, nên hào Sơ là Tốn chi chủ, âm nhu ở dưới hết quẻ mà lại làm chủ cho Tốn là một hạng người tốn thái quá nên ý chí thành ra uy khiếp, tiến mà không dám tiến, thối mà không dám thối, hồ nghi do dự, không thể hữu vi được việc gì.

Tuy nhiên, quá nhu vẫn không phải tốt, nhưng mà bổ trợ cho người quá cương thời lại lấy nhu mà chế

cho cương, cũng có lẽ hay, nên Hào từ nói rằng: *Lợi võ nhân chi trình*. Nghĩa là, ti tôn như Sơ Lục này, chỉ duy dụng vào một hạng người võ nhân, thêm vào chí khí cương trình. Thế thời chữa được bệnh quá nhu mà cũng bớt được bệnh quá cương. Thế mới có lợi ích mà thôi.

Tượng viết: Tấn thối, chí nghi dã, lợi võ nhân chi trình, chí trì dã.

象曰：進退，志疑也；利武人之貞，志治也。

Sơ Lục mà tấn thối không quả quyết là vì ý chí đa nghi vậy. Nếu biết dùng bằng một cách cương quyết như võ nhân chi trình thời chí khí mới tự lập nổi.

Trước kia chí nghi mà bây giờ hóa ra chí trì (Chữ *trì* nghĩa là chữa được bệnh nghi hoặc mà ý chí chẳng loạn đó vậy).

2. Cửu Nhị: Tôn tại sàng hạ, dụng sử vu phân nhược, cát, vô cữu.

九二：巽在床下，用史巫紛若，吉，无咎

Hào dương mà ở vào vị âm, lại ở vào thì Tôn nên cử động một cách quá ti, tượng như người ti tôn mà đến nỗi nép dưới giường. Nếu theo về thì khác, vẫn không lấy gì làm tốt, nhưng ở về thì Tôn thời ti tôn cũng hợp với thì nghĩa. Huống gì bản thân Nhị vẫn là dương cương đặc trưng là một người có nhân cách. Tuy vì đối phó với hoàn cảnh mà quá chừng ti tôn, nhưng không phải tà siểm, chỉ là một hạng người trung tín chí thành, có thể đem lòng thành cảm động được người. Tượng như nhà tế tự vì cầu thần quá thành thiết mà dụng đến quan sử thầy vu làm bằng một cách phân nhược (*Sử* là chức quan coi về việc tế; *vu* là chức quan coi về việc nhượng trừ tai họa; *phân* nghĩa là rối ren).

Cầu thần mà phân phiền như thế, chính tỏ rõ được ý chí thành, nên thí dụ bằng Cửu Nhị chí thành cảm nhận mà không phải ra cách siểm ngụy, như thế thời được cát mà không tội lỗi gì.

PHỤ CHÚ: Toàn văn hào này chỉ nói thí dụ, *Tôn tại sàng hạ* thí dụ bằng cách quá tôn; đó là thủ đoạn của Cửu Nhị ở thì Tôn.

Sách *Lão Tử* có câu: Cách người ở đời, rù rờ vậy, ý như mùa đông đi trên giá, ngại ngừng vậy, như hình sợ lảng giềng tứ bề.

Lại có câu: Biết cách làm trống nhưng chỉ giữ cách làm mới, để làm cái hang sâu cho thiên hạ sụp vào. *Tôn tại sàng hạ*, chính là thủ đoạn của Lão Tử; *sàng hạ* nghĩa là dưới giường nằm người ta.

Câu: *Dụng sử vu phân nhược* là thí dụ bằng chí thành cầu người. Đó là hình dung tinh thần của Cửu Nhị. Thầy Hàn Xương Lê bị đày ở Triều Châu, đi đến núi Hành Sơn, mây tuyết lấp cửa núi, không thấy đường đi, thầy thành tâm mật đảo, bỗng chốc mây tan, tuyết vữa. Triều Châu thường có tai vạ cá sấu, nhân vật bị hại rất nhiều, dân Triều Châu lúc ấy còn quá dã man, nó bảo sấu là thần, không dám động đến, thầy sức dân phu sắm cung tên, sẽ bắn nó. Khi toan đánh cá sấu, trước làm bài hịch văn gieo xuống sông, hẹn cho bày cá sấu, nếu phải là thần thời trong ba ngày phải đi ra bể hết, nếu không thể thời quan thái thú phải giết sạch. Sau hai ngày, thỉnh linh giữa các mặt sông, gió sấm dữ dội, bao nhiêu cá sấu theo gió triều lui ra bể hết. Từ ấy, dân Triều Châu mất hẳn họa ngạc ngư. Bấy giờ *Đường sử* có chép bài văn *Khu Ngạc Ngư* của thầy. *Dụng sử vu phân nhược, cát* in như chuyện ấy. Chúng ta học Dịch chớ nhận lầm chính văn hào Nhị là sự thiệt.

Tượng viết: Phân nhược chi cát, đặc trung dã.

象曰：紛若之吉，得中也。

Cửu Nhị chỉ lấy thành ý mà cảm động được thần minh, tượng như dụng sử vu bằng phân nhược mà kết quả được cát là vì Nhị có đức đặc trung, tuy tĩ tổn mà không phải quá độ vậy.

3. Cửu Tam: Tần Tốn, lẫn.

九三: 頻巽, 吝.

Ở về thì Tốn nhưng Tốn cũng cốt cho đặc trung. Cửu Tam trùng cương bất trung mà địa vị lại ở trên hết Nội Quái, vẫn là hạng người không làm xong Tốn, khi đã dụng lấy thất bại thời lại tổn một cách quá phiền, tổn đi, tổn lại, tổn rày, tổn mai, tổn mà không phải tự trị không ngăn nghĩ ra, dụng đâu cũng tổn, càng tổn càng khiến người sinh chán, thiệt đáng xấu thẹn vậy, nên Hào từ nói rằng: *Tần Tốn lẫn*. Sách *Luận Ngữ* có câu: Cung kính mà vừa gần với lễ phải thời xa tránh được việc xấu thẹn. Tần tổn như Cửu Tam là cung mà chẳng cận ở lễ, mắc phải sỉ nhục là đáng rồi.

Tượng viết: Tần Tốn chi lẫn, chí cùng dã.

象曰: 頻巽之吝, 志窮也.

Tài chất Cửu Tam vẫn không biết đạo Tốn, chí Tam vẫn là cương táo, nhưng vì thất bại luôn luôn mà cuối cùng phải làm bộ ti tổn luôn, trước kiêu ngạo mà sau ti tổn, đó là ý chí Tam đến lúc cùng rồi, nên mắc lấy nhục bằng tần Tốn.

4. Lục Tứ: Hồi vong, diên hoạch tam phẩm.

六四: 悔亡, 田獲三品.

Lục Tứ tài chất âm nhu, dưới lại không người ứng viện. Người ở trên dưới mình rất là phùng dương cương, đáng lẽ phải có việc hồi, nhưng may vì Tứ vẫn âm nhu mà lại đặc chính, ở thể trên mà hay tự ti nên được hồi vong, vả lại trên yêu dưới kính, chẳng những hồi vong mà thôi, vả lại những việc công thưởng cũng có phần đến mình, tượng như theo quân đội đi săn mà được chia công cho mình có ba thức. *Diên* là lệ đi săn của nhà nước, lệ đời xưa đi săn về được đồ gì chia ra làm ba thức, mỗi một thức là một phẩm, một thức làm đồ tế, một thức đãi tân khách, một thức giao cho nhà bếp; chia phần mà đủ cả ba thức là hạng có công khá lớn. Hào từ như thế là khen cho Tứ được chính đạo của thì Tốn mà kết quả thành công nên nói thí dụ bằng *diên hoạch tam phẩm*.

Tượng viết: Diên hoạch tam phẩm, hữu công dã.

象曰: 田獲三品, 有功也.

Lục Tứ vì tổn thuận mà đặc chính nên Tam, Ngũ, hai dương thấy bằng lòng kết quả thời hữu công mà phần thưởng chiếm được nhiều, nên nói rằng: Diên hoạch tam phẩm.

5. Cửu Ngũ: Trình cát, hồi vong, vô bất lợi. Vô sơ hữu chung, tiên Canh tam nhật, hậu Canh tam nhật, cát.

九五: 貞吉, 悔亡, 無不利, 無初有終, 先庚三日, 后庚三日, 吉.

Hào Cửu ở vị Ngũ làm chủ cho thì Tốn, cơ quan xuất phát mệnh lệnh, chính giữa tay Ngũ mà ra làm

một vị chủ xuất lệnh ở thì Tôn, há có lẽ chỉ nhu tôn mà làm nổi công việc nguyên thủ rư. Duy vì Ngũ cương kiện, trung chính, tuy ở thì Tôn mà không phải một mực Tôn, Tôn mà đắc chính, Tôn mà đắc trung, tất nhiên được trình mà cát, tuy ở thì Tôn e không khỏi hối, nhưng kết quả thời hối vong mà vô bất lợi.

Lúc đầu vì có hối là Sơ, vẫn không hay gì, nhưng cuối cùng hối đã vong rồi mà lại trình cát. Thế là vô sơ mà hữu chung. Hào từ bốn câu như trên đây, thiết là tốt nhất trong thì Tôn, nhưng sở dĩ được tốt, há phải dễ dàng đâu. Cứ lẽ, tất phải có quy mô cho hữu thi hữu chung, có kế hoạch cho đúng kinh đúng quyền mới mong được cát mà lợi, nên Hào từ lại mượn tên số thập can mà hình dung cho mình bạch, nguyên trong số thập can: Giáp, Ất, Bính là đoạn đầu; Tân, Nhâm, Quý là đoạn sau; Đinh, Mậu, Kỉ là đoạn chính giữa là thập can chi trung, đến chữ Canh là quá trung.

Hễ việc đã quá trung, tất phải thay đổi nên chữ Canh có nghĩa như chữ Canh là đổi, cũng học là biến canh.

Xuất mệnh lệnh ở thì Tôn, lúc bắt đầu đã hữu hối, tất phải biến canh, nhưng trong lúc biến canh, tất phải ở trước khi chưa canh ba ngày mà đình ninh cần nhắc cho kĩ càng. Lại ở sau khi đã canh ba ngày mà so đo khảo nghiệm cho chu mật. Làm việc biến canh mà công phu chu đáo được như thế, vậy nên được cát.

Hào từ sở dĩ mượn tên thập can mà thí dụ bằng tiên Canh tam nhật, hậu Canh tam nhật (Chữ *Canh* thông với chữ *canh* nghĩa là thay đổi). Tiên Canh tam nhật, tức là ngày Đinh; Đinh, có nghĩa là đình ninh. Trước khi biến Canh mà Đình ninh là cẩn thận ở lúc đầu. Hậu Canh tam nhật là ngày Quý; Quý, có nghĩa là quý đặc. Sau lúc biến Canh mà quý đặc là đo lường kĩ lưỡng đến lúc sau.

Nói tóm lại, Hào từ Cửu Ngũ cũng tượng như Quái từ quẻ Cỏ. Tổng chi là bắt đầu làm việc Canh cách phải có kế hoạch thời cuối việc mới có thành công, khác nhau chỉ chữ Giáp với chữ Canh. Giáp là tính toán ở đầu việc, đề phòng trước sự cổ hoại; Canh là biến canh ở đoạn quá giữa việc, đề gây nghiệp duy tân. Tham khảo cả hai bên thời biết được tác dụng của Dịch lí, rất tinh tường và chu đáo.

Tượng viết: Cửu Ngũ chi cát, vị chính trung dã.

象曰: 九五之吉, 位正中也.

Cửu Ngũ sở dĩ được cát là vì địa vị sở xử đúng vào vừa chính vừa trung nên ở vào thì Tôn, không gì làm lỗi vậy.

6. Thượng Cửu: Tôn tại sàng hạ, táng kì tư phủ, trinh, hung.

上九: 巽在床下, 喪其資斧, 貞凶.

Thượng Cửu ở cuối cùng quẻ Tôn là Tôn chi cực, tượng như ti tôn mà nấp ở dưới giường. Vì thế mà bản năng của mình là dương cương cũng đến nỗi mất ráo. *Tư phủ* là thí dụ bằng đức dương cương. Đã bỏ hết đức dương cương còn gì mong được tốt nữa.

Nhưng nếu quá nhi năng cải, còn có lẽ hay. Thượng này lại không được như thế, cố giữ lấy thói xấu của mình, ti tôn càng quá thêm thời tai họa càng nhiều thêm, thiết là trình hung mà thôi vậy.

Chữ *trinh* ở đây chỉ học nghĩa trinh là bền giữ, khác với chữ trinh ở mọi nơi, xem ở Tượng Truyện thời hiểu.

Tượng viết: Tôn tại sàng hạ, thượng cùng dã; táng kì tư phủ, chính hồ hung dã.

象曰: 巽在床下, 上窮也; 喪其資斧, 正乎凶也.

Tồn tại sàng hạ, Cửu Nhị cũng có thí dụ như thế, nhưng có sao Cửu Nhị thời cát mà Thượng Cửu thời hung? Bởi vì Cửu Nhị ở hạ thể mà đắc trung, tuy quá ư ti tôn mặc lòng nhưng vừa đúng với nghĩa lý nên *tồn tại sàng hạ* mà vẫn được cát. Còn như Thượng Cửu thời địa vị ở trên hết Tồn là Tồn đã cùng cực rồi. Đã cùng cực rồi mà không biết biến, còn làm một cách quá ti nên *tồn tại sàng hạ* mà mắc lấy xấu.

Tượng Truyện sợ rằng người ta nhận lầm chữ trinh ở Hào từ nên lại thích cho rõ rằng: Thượng này có tài dương cương đủ làm tư phủ cho mình mà vì nét ti siểm nên nổi mất trót tư phủ. Như thế, còn bảo được chính nữa rư, chỉ là một cách xấu đó vậy.

Tư phủ là đồ dùng để hộ thân, nghĩa đã thích ở trên quẻ Lữ.

Chính hồ là lời nghi để cho thấy được chữ trinh trên Hào từ, chẳng phải chữ trinh là chính.

Hung dã là lời đoán quyết nghĩa là chẳng phải chính, chỉ là hung mà thôi.

58. QUÊ BÁT THUẦN ĐOÁI

Đoái trên; Đoái dưới

Quẻ này là quẻ Bát Thuần Đoái. Đoái hạ cũng là Nội Đoái, Đoái thượng cũng là Ngoại Đoái. Trên dưới trong ngoài thấy Đoái, nên tên quẻ đọc bằng Bát Thuần Đoái.

TỰ QUÁI

Tự quái: Tôn giả nhập dã, nhập nhi hậu duyệt chi, cổ thụ chi dĩ Đoái, Đoái giả duyệt dã.

序卦: 巽者入也, 入悅之, 故受之以兌, 兌者悅也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tôn tiếp lấy quẻ Đoái là vì có sao?

Tên ấy là quẻ Tôn, Tôn nghĩa là vào, nhân tình vật lí, hễ có vào được nhau, vậy sau mới ưa nhau mà hòa duyệt được, vậy nên sau quẻ Tôn tiếp lấy quẻ Đoái. Đoái nghĩa là hòa duyệt.

Có tương nhập thời mới tương duyệt. Ở trong xã hội, vô luận hạng người nào, tất trước phải dần dà ngâm thấm, có ăn vào với nhau thời mới sinh hòa duyệt mà được hiệu quả đồng tâm. Vậy nên, muốn duyệt phục quần chúng, tất trước phải thâm nhập quần chúng. Đoái duyệt ở sau Tôn nhập, ý nghĩa rất hay.

SOÁN TỪ

Đoái, hanh, lợi trinh.

兌亨利貞.

Đoái nghĩa là duyệt. Đoái tượng là nước chăm, lại tượng là thiếu nữ, nước chăm thường duyệt được cây cỏ sinh vật, thiếu nữ thường làm cho món trai phải duyệt. Vậy nên, Đoái có nghĩa bằng duyệt. Hễ nhân tình đã duyệt nhau tất vui lòng đồng lao hợp tác mà làm việc được việc hanh thông.

Tuy nhiên, cách làm ra duyệt, thường có hai lối: Một là, duyệt bằng cách quân tử, gốc ở lòng cương chính mà tỏ rõ ra nét nhu hòa, như thế thời duyệt mà tốt. Hai là, duyệt bằng cách tiểu nhân, trong lòng thời giả dối mà ngoài mặt thời nịnh hót, duyệt đã tà như thế thời té ra duyệt mà mắc họa nên Quái từ răn rằng: Duyệt vẫn có lẽ hanh mà cần phải duyệt cho trinh chính.

Hoặc trai gái, hoặc bạn bè, hoặc thầy tớ, duyệt nhau mà không phải gốc ở trinh chính, hoặc vì thế lợi mà cầu hợp, hoặc vì ái tình mà tư giao; tuy có duyệt nhau mặc lòng, nhưng hình thức tuy hợp mà tinh thần vẫn li, làm ơn nên oán làm bạn nên thù, có gì là hanh, lợi nữa đâu.

PHỤ CHÚ: Quái từ thuộc về ba quẻ gái: Tôn nói rằng: *Tiểu hanh*; Li nói rằng: *Lị trình*; Đoái đây cũng nói rằng: *Hanh, lị trình*.

Ba quẻ ấy duy quẻ Tôn chỉ tiểu hanh, còn hai quẻ Li, Đoái, thấy bảo phải lị trình mới hanh. Còn như Quái từ ở ba quẻ trai: Chấn, Khảm, Cấn, thấy không nói chữ trình. Bởi vì tính chất âm nhu, thì thường hay xiêu vào đường bất chính nên thánh nhân phải răn cho chữ trình.

Nữ tử mà đã bất trình thời không còn gì là hanh, lị. Đó là thâm ý của thánh nhân. Vậy nên, chữ trình chỉ thấy ở Quái từ trong hai quẻ nữ.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Đoái duyệt dã. Cương trung nhi nhu ngoại, duyệt; dĩ lị trình, thị dĩ thuận hồ thiên nhi ứng hồ nhân, duyệt dĩ tiền dân, dân vong kì lao; duyệt dĩ phạm nạn, dân vong kì tử; duyệt chi đại, dân khuyến hĩ tai.

彖曰：兌說也，剛中而柔外，說以利貞，是以順乎天而應乎人。說以先民，民忘其勞；說以犯難，民念其死。說之大，民勸矣哉。

Soán viết: Đoái, duyệt dã.

Đây là thích nghĩa tên quẻ.

Cương trung nhi nhu ngoại, duyệt; dĩ lị trình, thị dĩ thuận hồ thiên, nhi ứng hồ nhân, duyệt dĩ tiền dân, dân vong kì lao; duyệt dĩ phạm nạn, dân vong kì tử; duyệt chi đại, dân khuyến hĩ tai.

Theo về thể quẻ, hai hào dương ở phía trong, một hào âm ở phía ngoài, tượng là trong lòng thành thực mà ngoài mặt nhu hòa, duyệt bằng một cách lị ở chính. Duyệt có lẽ tốt mà lại hợp với đạo chính. Vì thế nên trên thuận với mệnh trời mà dưới ứng với tình người. Duyệt mà chính được như thế thời thiên lí đã thuận mà nhân tâm cũng theo. Lấy cách duyệt ấy mà dẫn dắt trước cho dân, tất nhiên bảo gì dân cũng vui làm mà dân quên sự khó nhọc, lấy cách duyệt ấy mà đem dân xông vào chốn hiểm nạn, dân cũng vui lòng xông vào mà quên sự chết.

Ồi! Dân tình ai vui gì sự khó nhọc mà vì sao dân vong kì lao? Dân tình ai chẳng sợ sự chết mà vì sao dân vong kì tử? Chỉ vì đức cương trung, nét nhu ngoại mà lại duyệt bằng đạo trình chính, xui nên trời thuận người chiều. Dân gánh lấy nhọc mà không biết sự nhọc, dân xông vào chốn chết mà không sợ chết; lớn thay đạo Duyệt như thế. Thiệt làm cho dân phải tự khuyến khích đó rồi.

PHỤ CHÚ: Soán Truyện thích chữ Duyệt, rất hay là hai chữ *vong*; việc khỏe mà vui làm, đường sống mà vui đi, chưa phải là hiệu quả của Duyệt. Chỉ duy việc nhọc mà dân vui làm, đường chết mà dân vui đi, có tinh thần hai chữ *vong*, mới hình dung được hiệu quả Duyệt, nhưng há phải cưỡng bức dân mà được thế rư? Vì tâm lí của thánh nhân, cốt làm việc lị ích cho dân mà bất đắc dĩ phải nhọc đến dân, tạm thì tuy nhọc một mà an khỏe chắc được lâu dài, nên dân không lấy sự nhọc làm nhọc. Vì muốn gây đường hạnh phúc cho dân mà bất đắc dĩ phải lừa dân xông vào chốn hiểm nạn; nạn ở trước mặt mà hạnh phúc theo ở sau lưng, nên dân quên hết cả việc chết. Duyệt đạo đến thế, lị biết đường nào!!

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: *Lệ trạch, Đoái. Quân tử dĩ bằng hữu giảng tập.*

象曰：麗澤，兌。君子以朋友講習。

Quẻ này trên Đoái, dưới Đoái, tương hai thể Đoái liên tiếp với nhau, in như hai cái chằm nước nương tựa với nhau.

Nước chằm ở bên này dầm thấm qua bên kia mà chằm bên kia lại dầm thấm cho bên này, đắp đổi làm ích lợi cho nhau, tượng là quẻ Đoái.

Quân tử xem vào tượng ấy mà nghĩ rằng: Việc trong thiên hạ làm lợi ích cho nhau mà lòng hai bên thấy duyệt lạc, không việc gì bằng bầu bạn giảng tập với nhau, nên quân tử chăm làm việc bằng hữu giảng tập. *Bằng hữu* nghĩa là bầu bạn; *giảng* nghĩa là bàn bạc nghiên cứu; *tập* nghĩa là thí nghiệm thực hành. Chữ *giảng* thuộc về phần học vấn, khiến cho thêm rộng về phần tri; chữ *tập* thuộc về phần tác dụng, khiến cho thiết thực về phần hành; có giảng với nhau thời chủ nghĩa gì tốt, lí luận gì cao, mục đích gì hay, phương châm gì đúng, mới rành rồi phân minh là bổ thêm cho óc nghĩ. Tuy nhiên, giảng suông mà không tập, thời nói không mà thành ra vô vị mà lí luận ở nơi sở giảng, không lấy gì chứng nghiệm được phải hay chẳng, không lấy gì tăng tấn được xa và rộng. Thế thời giảng suông mà có ích gì. Vậy nên, đã giảng những điều gì, tất phải tập làm những điều ấy, nhất thiết lí luận, tất cầu kiến ở thực hành.

Nếu cái gì không thực hành được thời những cái trước đã giảng, tất phải tinh ích cầu tinh. Thế mới là: Lợi ích của bằng hữu, cũng in như hai chằm dính dựa nhau đó vậy. Người ta thường gọi bằng hữu bằng *lệ trạch* là nghĩa như thế.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Hòa đoái, cát.

初九: 和兌, 吉.

Sơ Cửu có đức dương cương mà ở vào địa vị dưới hết thể Đoái, ấy là có đức tốt mà lại hay khiêm ty, ở trên lại không tư tình dây dướng với ai. Đối phó với người chung quanh mình, chỉ lấy một cách ôn hòa làm duyệt mà không khiêm tư với ai. Duyệt được như thế, chắc tốt lành.

Tượng viết: Hòa đoái chi cát, hạnh vị nghi dã.

象曰：和兌之吉，行未疑也。

Hòa đoái mà được cát là vì Sơ này bắt đầu vào thì Đoái, chỉ thấy cách duyệt bằng chính, tính nết của Sơ không thấy điều gì đáng nghi vậy.

2. Cửu Nhị: Phu đoái, cát, hối vong.

九二: 孚兌, 吉, 悔亡.

Cửu Nhị gần với Lục Tam là âm nhu, chính là một tay tiểu nhân.

Nếu Nhị duyệt với Tam thời e hữu hối, nhưng Nhị há phải là người dị duyệt đâu, dương cương đặc trưng trong lòng chất chứa đức thành thực, bản thân giữ lấy cách tự trọng, tuy hòa với chúng mà sen chẳng nhuốm bùn. Duyệt mà tỏ rõ ra cách cương trung như thế là *Phu đoái*. Vậy nên được cát mà hối vong. Chữ *phu* nghĩa là thành thực, có đức cương ở bề trong tức là trung trực, nên nói rằng: Phu.

Tượng viết: Phu đoái chi cát, tín chí dã.

象曰：孚兌之吉，信志也。

Phu đoái mà được cát là vì hào Nhị cương thực cư trung, tâm chí sẵn có đức chí thành, tà tâm chẳng sao du dịch được.

3. Lục Tam: Lai đoái, hung.

六三：來兌，凶。

Lục Tam âm nhu mà lại bất trung, bất chính là một hạng người duyệt mà không theo đạo chính, vì hoàn cảnh của Tam chen vào giữa bốn dương, gái thấy nhiều trai mà trầm trồ, khinh thân lại cầu duyệt với người, kết quả không ai ưa mình, thân đã hèn mà giá cũng rẻ. Lai đoái như thế, chắc phải hung.

PHỤ CHÚ: Lục Tam là một hạng tiểu nhân dị duyệt, trên thời muốn vãng duyệt với Tứ, Ngũ, dưới thời muốn lai duyệt với Nhị, Sơ, nhưng Hào từ chỉ nói chữ *lai*. Lai nghĩa là quay lại xuống dưới. Bởi vì Tứ, Ngũ quá cao, Tam đương còn né, vừa mới cầu với Sơ, Nhị, mà thân giá đã hỏng rồi nên không dám vãng cầu với Tứ, Ngũ; lại vì Sơ cương mà chính, Nhị cương mà trung nên không thềm duyệt với Tam. Huống gì Tứ dương cương tiếp cận với Ngũ, Ngũ là người trung chính, Tam còn dám trọc trèm nữa đâu. Hề người ta tự mình không ra gì mà xu quyền phụ thể cầu làm thân với người, thiệt đáng trông gương hào Lục Tam này vậy.

Tượng viết: Lai đoái chi hung, vị bất đáng dã.

象曰：來兌之凶，位不當也。

Lai đoái mà mắc hung là vì địa vị Lục Tam bất trung, bất chính; lấy tính cách âm nhu mà cầu duyệt với nên nổi đến hung.

4. Cửu Tứ: thương đoái, vị ninh, giới tât, hữu hỉ.

九四：商兌，未寧，介疾，有喜。

Cửu Tứ có chất dương cương, nhưng ở vào vị Tứ lại là âm vị, chẳng phải là một người tuyệt đối quân tử nên Hào từ đặt ra lời lưỡng dạng. Và lại hoàn cảnh Cửu Tứ, trên thừa tiếp một người trung chính là Cửu Ngũ, dưới gần gũi một đứa nhu tà là Lục Tam.

Duyệt với Cửu Ngũ hay sao? Hay duyệt với Lục Tam hay sao?

Bồi hồi giữa khoảng hai bên nên đương lúc ban đầu Tứ vẫn thương lượng nên duyệt về phía nào mà chưa hay giải quyết (*Thương* nghĩa là đong lường, cân nhắc).

Thiệt đáng may thay! Bản chất Tứ vẫn dương cương mà Ngũ lại đồng đức mới quyết nhiên theo chính bỏ tà. Tam đã không dám trây dảnh đến mình thời Tứ với Ngũ lại càng tương đắc, quân thân tế hội, nước thịnh dân yên, có việc phúc khánh về sau, thiệt đáng mừng cho Tứ đó vậy. (*Giới* nghĩa là cương quyết; *tât* nghĩa là ghét bỏ; *giới tât* nghĩa là quyết nhiên bỏ Lục Tam).

Tượng viết: Cửu Tứ chi hỉ, hữu khánh dã.

象曰：九四之喜，有慶也。

Cửu Tứ mà được hữu hỉ, há phải mừng riêng cho Cửu Tứ đâu, thiết là phúc khánh chung cho thiên hạ quốc gia đó vậy.

5. Cửu Ngũ: *Phu vu bác, hữu lệ.*

九五: 孚于剝, 有厲.

Cửu Ngũ dương cương, trung chính, vẫn là một bậc quân tử nan duyệt, nhưng vì ở vào thì Đoái mà lại mật cận với Thượng Lục. Thượng Lục là người xảo ngôn lĩnh sắc, khéo my duyệt mà hãm hại người nên Hào từ phải răn cho Ngũ rằng: Thượng Lục kia là một người âm nhu, tiêu bác được dương đó. Nếu Ngũ mà thân tín với Thượng, tất nhiên bị nguy.

Bác là chỉ vào Thượng Lục; ở trên quẻ Bác đã có câu: *Nhu bác cương*. Nay Thượng Lục có ý toan bác hào Ngũ. Nếu Ngũ mà tin nó thời bị nguy đó.

Tượng viết: *Phu vu bác, vị chính đang dã.*

象曰: 孚于剝, 位正當也.

Cửu Ngũ ở gần Thượng Lục có mùi hiềm nghi phu vu bác nên Hào từ phải có lời răn. Bởi vì địa vị của Ngũ sở xử, chính là nên răn vậy.

PHỤ CHÚ: Hào từ mỗi hào tất thấy có chữ Đoái, duy hào Ngũ không chữ Đoái mà lại có chữ Bác, bởi vì: hào Ngũ là ở vào địa vị chí tôn nên lấy duyệt âm làm đáng sợ, Hào từ không nói Duyệt mà nói Bác là cho quân tử mà phòng bị tiểu nhân. Các hào nếu duyệt lầm thời tai hại chỉ nhất thân, đến như Ngũ mà duyệt lầm thời tai hại đến nhất quốc, nên Hào từ có lời răn mà Tượng Truyện cũng có nói rằng: *Vị chính đáng dã*.

6. Thượng Lục: *Dẫn đoái.*

上六: 引兌.

Thượng Lục làm chủ cho Đoái. Bởi vì quẻ Đoái nguyên là Càn, một hào âm thay vào mà hóa làm Thượng Lục mới thành được Đoái nên hào Thượng là duyệt chủ.

Thượng đã là duyệt chi chủ, lại ở trên hết quẻ là duyệt chi cực, duyệt đã đến lúc cực điểm rồi còn dất kéo dài ra, thế là dẫn đoái. Thái độ của Thượng như thế, đáng lẽ có hung, hối lẫn, nhưng Hào từ chỉ hai chữ *dẫn đoái* mà thôi.

Bởi vì Cửu Ngũ đã biết Thượng Lục là Bác mà không tin. Tứ thời thân với Ngũ, Nhị thời ứng với Ngũ. Thượng dầu muốn dẫn Đoái, nhưng cũng chẳng dẫn được ai. Thế cũng chẳng là hại gì đến thế đạo nhân tâm nên không cần nói đến: Hung, hối, lẫn.

Tượng viết: *Thượng Lục dẫn đoái, vị quang dã.*

象曰: 上六引兌, 未光也.

Duyệt đã đến cực rồi, còn kéo dài ra, chỉ là tỏ rõ cho tâm sự của tiểu nhân mà thôi, chẳng lấy gì làm quang minh vậy.

PHỤ CHÚ: Đoái vẫn nghĩa là duyệt, nhưng Quái từ với Hào từ thời thủ nghĩa khác nhau. Quái từ là

nói đạo duyệt của thánh nhân nên có chữ hanh, lợi, trịnh là hoàn toàn thuộc về duyệt tốt. Duy lời sáu hào thời theo địa vị của mỗi hào, hào có chính, bất chính thời duyệt có công, tư.

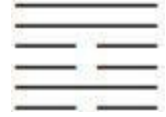
Toàn quẻ có hai hào âm, bốn hào dương, hai âm làm chủ cho duyệt là bọn tiểu nhân phỉnh hót người, cố sức cầu duyệt với tứ dương, nhưng cầu duyệt mà làm bằng cách tiểu nhân nên Lục Tam *lai đoái mà hung*, Thượng Lục *dẫn đoái mà vị quang*. Lai với dẫn là đồng âm tương tế. May thay! Bốn dương hay đồng đức tương tế, không ai sụp vào bầy tiểu nhân. Vậy nên, Sơ Cửu, Cửu Nhị thời được *cát*, Cửu Tứ thời *hữu hi*, Cửu Ngũ chỉ răn bằng *hữu lệ*. Thế mới biết: Quân tử với tiểu nhân, thiệt là băng thán bất tương nhập. Dầu tiểu nhân khéo duyệt đến thế nào, nhưng quân tử chỉ theo chính đạo, không bao giờ duyệt với tiểu nhân. Đức Khổng Tử có nói rằng: Quân tử khó duyệt lắm, duyệt mà không nhầm với đạo duyệt thời chẳng duyệt vậy. Tiểu nhân thời dễ duyệt, duyệt mà chẳng nhầm với đạo duyệt, cũng cứ duyệt cần.

Xem như lời ấy, duyệt đúng với đạo mới duyệt, tức là quân tử, duyệt trái với đạo mà duyệt, tức là tiểu nhân.

Xem vào nghĩa sáu hào quẻ Đoái lại càng rõ lắm, nhưng ta muốn xét rõ tình trạng tiểu nhân, chỉ nên nhận kỹ hai chữ *dẫn đoái* với *lai đoái*. Cách tiểu nhân làm duyệt người có hai lối: Một là cách gấp mình không cầu nó mà nó tự lai với mình, đó là dùng cách gấp là *lai đoái*; hai là dùng cách gấp như trên mà duyệt được rồi thời lại có năm bảy anh dắt dây kéo nhợ, dùng bằng cách lâu dài, ấy là *dẫn đoái*.

Bạn quân tử nếu không cẩn thận, lỡ một chốc sẩy chân thời sụp vào lưới duyệt của nó mà tai hại không biết chừng nào! Vậy nên, Hào từ phải lo cho phần quân tử, hào Nhị dùng chữ *hối*, hào Tứ dùng chữ *tật*, hào Ngũ dùng chữ *lệ* mà ý tứ rất thâm thiết. Lại ở chữ *phu vu bác*, ý như nói rằng: Nó muốn duyệt với mình là nó cốt để xẻ mình đó. Đọc Dịch mà chịu nghĩ như thế, mới khỏi phụ khổ tâm của thánh nhân.

59. QUÊ PHONG THỦY HOÁN

Tôn trên; Khảm dưới

Quẻ này là quẻ Phong Thủy Hoán. Khảm hạ cũng là Nội Khảm, Tôn thượng cũng là Ngoại Tôn. Tôn phong Khảm thủy, nên tên quẻ đọc bằng Phong Thủy Hoán.

TỰ QUÁI

Tự quái: Đoái giả duyệt dã, duyệt nhi hậu tán chi, cố thụ chi dĩ Hoán, Hoán giả ly dã.

序卦: 兌者悅也, 悅而後散之, 故受之以渙, 渙者離也.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Đoái tiếp lấy quẻ Hoán là vì có sao?

Trên đây là quẻ Đoái, Đoái nghĩa là duyệt, duyệt đã đến cực rồi, tất đến nỗi ly tán, đó là một nghĩa, thường tình người ta, lúc lo buồn thời khí uất kết mà khi duyệt lạc thời khí thư tán, lại là một nghĩa, thấy là nghĩa duyệt rồi mà tán. Vậy nên sau quẻ Đoái tiếp lấy quẻ Hoán. Theo về tượng quẻ, Tôn phong ở trên Khảm thủy, gió đi ở trên nước, nước đựng lấy gió thời Hoán tán tứ tung, nên đặt tên quẻ bằng Hoán; Hoán nghĩa là tan tác.

SOÁN TỪ

Hoán hanh, vương cách hữu miếu, lị thiệp đại xuyên, lị trinh.

渙亨, 王假有廟, 利涉大川, 利貞.

Quẻ này phản đối với quẻ Tụy. Tụy nghĩa là nhóm; Hoán nghĩa là tán.

Ở quẻ Tụy thời Tụy vẫn có lẽ hanh, theo về lẽ thường thời Hoán đáng lẽ là không hanh, nhưng vì Dịch lí biến hóa bất trắc, việc trong thiên hạ, có cái lấy tụ làm hanh, cũng có cái lấy tán làm hanh.

Tức như: Tập quyền vào trung ương mãi thời thành ra họa chuyên chế, muốn cứu họa ấy, tất phải phân quyền cho nhân dân. Tập sản vào tư bản gia mãi thời kinh tế ở xã hội tất đến nỗi khủng hoảng. Muốn cứu họa ấy tất phải công sản cho xã hội. Lại như, nghị trường nhiều loạn, tất phải giải tán nghị viện; quân đội bạo hoành, bỏ kỉ luật, họa nhân dân, tất phải giải tán quân đội.

Đại loại như những việc trên đây thấy là lâm cơ ứng biến, tùy thì chế nghị. Ví như, chữa bệnh tà thực, tất phải tán tà. Tụy mà hanh chẳng qua là sự thường; duy Hoán mà hanh mới là công dụng thần diệu của Dịch, nên Quái từ nói rằng: *Hoán hanh*, nghĩa là ở vào thì Hoán mà xử trí cho đúng với thì tất nhiên được hanh, nhưng mà sở dĩ làm được hanh, tất trước hết phải có căn bản, thứ nữa phải có thủ đoạn. Căn bản là cái gì? Là cốt ở tinh thần. Bắt đầu làm công việc Hoán phải chất chứa tấm lòng chí thành,

chỉ biết vì nước vì dân mà không chen vào một tý tư lợi, tượng như ông vương đến nhà tông miếu, cốt đem tinh thần mình mà cảm cách được tinh thần tổ tiên, tôn chỉ thành như thế thời bắt tay làm việc Hoán thiên hạ mới tin lòng mình mà khởi sinh ra đám phản đối; ấy là căn bản làm đạo Hoán. Lại còn phải có thủ đoạn, hễ xã hội đương lúc tối tăm, dân tình còn quen giữ thói ngoan cố, chứa những kết tập đã lâu ngày mà một mai khiến cho giải tán, việc lạ lùng bởi mới thường đến nỗi nhân tình kinh cụ, dư luận phân vân. Nếu phần dung trực tiền vẫn có cơ nguy hiểm. Lúc bây giờ muốn làm đạo Hoán tất phải có sức óc cho sâu xa, có sức gan cho to lớn, mạo hiểm cảm vi, trông bờ thấy tới, tượng như một người có gan vượt qua sông lớn, đó là thủ đoạn.

Có căn bản tốt như thế, có thủ đoạn hay như thế thời làm những công việc ở thì Hoán như các việc ở trên đây còn ngại gì mà không được hanh thông.

Tuy nhiên, thì Hoán là thì khó xử, việc Hoán là việc bất thường. Nếu người đứng lên vũ đài ấy mà tà tâm tiểu trí, lấy một cách bất chính mà xông vào trước mắt muôn mũi sắt thời chẳng những tai hại ở thân mình mà lại làm hại đến toàn xã hội. Thế thời đạo Hoán ấy làm nên chúng phản thân ly, chẳng tai hại lắm hay sao! Nên Quái từ nói rằng: *Lị trính*, nghĩa là ở thì Hoán làm việc Hoán, nhất thiết phải giữ cho được đạo chính. Hễ giữ được đạo chính thời Hoán chỉ một đám mà Tuy được cả Đồng Nhân, Hoán chỉ tạm thì mà Tuy được rất trường cửu, chẳng phải lị mà hanh hay sao?

PHỤ CHÚ: Chúng ta xem ở quẻ Tuy, Quái từ có chữ hanh, đến quẻ Hoán, Quái từ cũng có chữ hanh. Mâu thuẫn thay! Quái lạ thay! Thiệt không gì bằng Dịch lí.

Đạo lí trong thiên hạ chỉ có tương đối mà không tuyệt đối, tuyệt đối Tuy mới hanh vẫn không phải, tuyệt đối Hoán mới hanh cũng không phải.

Hễ một phía nên nhóm lại, tất có một phía tan đi, tất có tan được một phía đi thời mới nhóm được một phía lại; chỉ tranh nhau là hai phía đó. Phía nào hợp với thời thế, thích với nhân tình, đúng với nhân đạo thời nhóm đó là hạnh phúc cho loài người. Phía nào trái với thời thế, chống với nhân tình, không hợp với nhân đạo thời tan được nó lại hạnh phúc cho loài người càng lớn.

Vậy nên trong Dịch đã nói rằng: Tuy hanh, lại nói rằng: Hoán hanh. Đạo lí vì có tương đối mới hay tương thành, thiệt chí lí bất dịch như thế, há phải như người hai lưỡi, răn hai đầu, rày bảo người ta Tuy, mai bảo người ta Hoán mà dụng đâu cũng nói hanh đâu, xin học giả chớ nhận lầm nghĩa ấy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Hoán hanh, cương lai nhi bất cùng, nhu đắc vị hồ ngoại, nhi thượng đồng. Vương cách hữu miếu, vương nãi tại trung dã. Lị thiệp đại xuyên, thừa mộc hữu công dã.

彖曰：渙亨，剛來而不窮，柔得位乎外而上同。王假有廟，王乃在中也。利涉大川，乘木有功也。

Soán viết: Hoán hanh, cương lai nhi bất cùng, nhu đắc vị hồ ngoại, nhi thượng đồng.

Hoán vì sao mà được hanh rư? Bởi vì theo về thể quẻ, hào Cửu nguyên ở quẻ Càn mà lại thay vào hào Nhị thành ra Khảm, hào Lục nguyên ở quẻ Khôn mà lên thay vào hào Tứ thành ra Tốn. Như thế là dương cương tấn lần mà không mắc lấy khốn cùng, âm nhu ở Ngoại Quái mà thông đồng với kẻ trên mình, *nhu* chỉ vào Lục Tứ, Ngoại Quái, *thượng* chỉ vào Cửu Ngũ.

Cứ theo tượng quẻ như thế thời là cương, nhu đủ hai ngón, trong ngoài chung một lòng, ở thì Hoán làm việc Hoán mà đủ cả thể, dụng như thế, còn sợ gì chẳng hanh thông.

Tòng lai làm việc thiên hạ, chỉ một mực cương mà thôi thời thái cương tắc chiết; chỉ một mực nhu mà thôi thời thái nhu tắc phế; mà hướng gì hoán tán, há thiên cương hay thiên nhu mà làm xong được rư?

Duy như quả Hoán này dương cương đã bất cùng, âm nhu lại đặc vị, đủ cả cương, nhu như thế mới làm nên được Hoán mà hanh.

Nói trái lại, nếu cương mà bị khốn cùng, nhu mà bị khốn cùng, nhu mà không đặc vị, cương chẳng ra cương, nhu chẳng ra nhu, thời Hoán bao nhiêu càng khốn đốn bấy nhiêu, còn làm gì nên hanh được đâu. Ý nghĩa hai câu ở Soán Truyện lại tinh diệu thứ nhất là câu: *Nhu đặc vị hồ ngoại nhi thượng đồng*. Cương vẫn là quân tử, nhu vẫn là tiểu nhân, nhưng trong lẽ việc đời vô tiểu nhân bất thành quân tử nên không thể bỏ được nhu.

Nhưng tất phải cương trong, nhu ở ngoài mà lại cho nó đặc vị hồ ngoại mà lại bắt buộc cho nó phải thượng đồng. Như thế thời quân tử dụng sự trong, tiểu nhân phụng lệnh ở ngoài làm công việc Hoán có khó gì đâu? Soán Truyện thích nghĩa hai chữ *Hoán hanh*, chỉ hai câu ấy thiệt là tinh mật.

Vương cách hữu miếu, vương nãi tại trung dã.

Quái từ lại nói rằng: Vương cách hữu miếu, bởi vì làm nên nghiệp vương là căn bản trong lòng mà thôi.

Xưa nay, người làm nên nghiệp vương, tất phải đánh tan chính phủ cũ mà muốn đánh tan chính phủ cũ, trước phải thu phục lòng người, đem lòng mình đặt vào trong lòng dân, như thế là tại trung đó vậy.

Lấy lòng mình mà thu phục được lòng dân, cũng in như lấy tinh thần mình mà nhóm được tinh thần tổ tiên. Vậy nên nói: *Vương cách hữu miếu*.

Thầy Mạnh Tử có nói rằng: Thu được hết dân có một cách, thu được lòng dân tức là được dân. Đặc kì tâm chính là nghĩa chữ *tại trung*. Vương cách hữu miếu chỉ là nói thí dụ. Theo như thường tình, người ta rất thành kính chỉ là ở trước mặt thần nên mượn chữ *việc cách hữu miếu* mà hình dung đạo chí thành cảm nhân. Vậy nên, Soán Truyện thích nghĩa rằng: Nãi tại trung nghĩa là cốt trong lòng mà không phải tại hình thức ở bề ngoài làm công việc thì Hoán, tất căn bản ở tinh thần.

Lị thiệp đại xuyên, thừa mộc hữu công dã.

Quái từ lại nói rằng: Làm công việc Hoán ở thì Hoán in như vượt qua sông lớn, qua sông tất cần phải có thuyền làm công việc Hoán tất cần phải có tài mạo hiểm; đó chính là cây gỗ làm thuyền để qua sông, tức là cậy tài năng mà làm nên việc Hoán.

Sóng cao như núi, nước lớn bằng trời mà bỗng chốc qua sông tới bờ, rảnh hết tai, tan hết nạn, ấy là nhờ công vào đâu, chỉ nhờ vào cây thuyền mà thôi nên nói rằng: *Thừa mộc hữu công*.

(*Thừa* nghĩa là cưỡi, *mộc* là cây gỗ làm thuyền lái). Cưỡi cây gỗ mà qua được sông ỉ như cậy nhân tài mà làm nên việc Hoán.

PHỤ CHÚ: Dịch học vẫn có tượng, nhưng gốc cốt ở lí. Vì lí mà vô hình, tượng là hữu hình nên phải mượn tượng hữu hình mà tỏ rõ lí vô hình. Như Quái từ ở đây nói rằng: Lị thiệp đại xuyên mà Soán Truyện lại thích rằng: Thừa mộc hữu công dã. Thế thời chỉ nói việc chèo thuyền qua sông hay sao? Không phải, Thiệp xuyên là chỉ nói bằng cách mạo hiểm, thừa mộc là chỉ nói bằng cách nương tựa nhân tài.

Kinh Thư: Vua Cao Tổ nói với ông Phó Duyệt rằng: Như cách qua sông lớn, ta phải dùng mảy làm thuyền lưới, chính là nghĩa Quái từ đây.

Tượng viết: Phong hành thủy thượng, Hoán. Tiên vương dĩ hưởng vu đế, lập miếu.

象曰：風行水上，渙。先王以享于帝立廟。

Tồn ở trên Khảm, tượng là gió đi ở trên nước, gió đánh nước, nước phải tan, đó là tượng quẻ Hoán. Tiên vương xem tượng ấy mà biết rằng: Lí trong thiên hạ, nhóm lâu ngày tất phải tán, khi đã tán tất phải lo nhóm lại mà muốn cho nhóm lại được không gì bằng thống nhất được nhân tâm.

Muốn thống nhất được nhân tâm, tất phải xem ở chốn nhân tâm tín ngưỡng, vật sinh ra gốc ở trời nên nhân tâm tín ngưỡng không gì bằng trời. Người sinh ra gốc có tổ nên nhân tâm sùng bái không gì bằng tổ tiên.

Tiên vương muốn cho nhân tâm thống nhất mà khỏi mắc phải vạ tan tác chia lìa, tất trước phải giữ mình có chốn làm gương, nhóm hết tinh thần mình cho cảm cách đến trời, đến tổ tiên, mong khiến cho người trong một nước, ai nấy cũng lấy trời làm gốc, lấy tổ tiên làm cha. Vậy nên đặt lễ tế thần thượng đế, khiến cho dân biết kính trời; dựng nhà miếu tế tổ, khiến cho dân chớ quên tổ. Đó rất là lấy tinh thần của mình mà liên lạc với tinh thần của người, chính là phương pháp để thống nhất nhân tâm đó vậy, nhân tâm đã thống nhất, còn lo gì hoán tán nữa đâu?

PHỤ CHÚ: Ở trên Quái từ chỉ nói công việc làm Hoán là vì có cái nên tan mà phải tan. Ở đây Tượng Truyện lại nói những công việc cứu Hoán là chuyên nói về việc nên nhóm, có một phương diện nhóm mới là nên một phương diện tan; đã có một phương diện tan tất cần có một phương diện nhóm; nhóm được phía này, mới tan được phía kia, đã tan được phía kia, lại nhóm được phía này.

Soán từ, Soán Truyện với Tượng Truyện ý nghĩa bổ trợ cho nhau; kì thực, lẽ trong thiên hạ, không bao giờ chỉ có tụ mà không tán, cũng không bao giờ chỉ có tán mà không tụ; chỉ cốt ở người ta biết tùy thì biến hóa, dữ thời tránh lành thời theo mà thôi.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Dụng chửng mã tráng, cát.

初六：拯馬壯，吉。

Sơ Lục ở đầu hết quẻ, chính là bắt đầu vào thì Hoán, vừa lúc đầu chia lìa tan tác mà thu thập cho rất mau, chắc còn có lẽ dễ. Sơ Lục âm nhu, tài hèn sức yếu mà đương lấy hoàn cảnh như thế, chẳng gay go lắm hay sao? Nhưng may thay ở trên mình có Cửu Nhị là bạn dương cương đắc trung, có tài chữa vót được thì Hoán.

Sơ vì nhu thuận nên biết ý thác vào Cửu Nhị, tượng như người đi đường được con ngựa khỏe, dầu xa mấy cũng đi tới nơi, ở lúc đầu thì Hoán mà cứu vót được mau như thế, chắc là tốt lành, nên nói rằng: *Mã tráng cát.* (Mã tráng, chỉ vào Cửu Nhị).

Tượng viết: Sơ Lục chi cát, thuận dã.

象曰：初六之吉，順也。

Sơ Lục mà được cát, vì biết nương tựa người hay, vừa thuận với thì nghĩa vậy.

2. Cửu Nhị: Hoán, bôn kì kì, hối vong.

九二：渙奔其机，悔亡。

Ở vào thì Hoán, nhân tình chênh lệch, cuộc đời chia lìa, người ở vào thì này, thiết dễ có việc hồi lăm; nhưng Cửu Nhị bản thân đã có tài dương cương mà ở dưới mình lại có Sơ Lục, Sơ còn dựa cây vào mình làm ngựa khỏe, mình nên dựa cây vào Sơ làm ghế ngồi, chung vai liền cánh, đỡ đần với nhau ở giữa hội lưu ly.

Người cô lập mà mình có bấy, người chia lìa mà mình sum họp, thiết là một việc đáng may cho Nhị, nên Hào từ khuyên cho rằng: Nhị ơi! Ở vào thì Hoán thiết là đáng lo, nhưng có hào Sơ kia giúp đỡ với Nhị là cái ghế dựa Cửu Nhị đó, Nhị gấp chạy tới mà nương thân vào, tất được an lành mà hồi vọng. (*Kỉ* nghĩa là cái ghế dựa, chỉ vào Sơ; *bôn kì kỉ* nghĩa là cúi xuống mà cầu thân với Sơ). Ý Hào từ này chỉ bảo cho người ta cần có bạn mới an. Nhị cầu được Sơ thời địa vị mới an vững.

Tượng viết: Hoán, *bôn kì kỉ, đắc nguyện dã.*

象曰：渙奔其机，得愿也。

Nhị nương tựa vào Sơ là cương, nhu tương tế, in như người tựa được ghế mà ngồi được vững là bằng lòng rồi vậy.

3. Lục Tam: Hoán kì cung, vô hồi.

Ở vào thì Hoán tán, cứ lẽ vẫn không gì tốt, nhưng mà theo về đạo Hoán thì có cái nên tan mà tan thời những người biết cách tan lại càng hay lắm.

Lục Tam âm nhu lại bất trung chính, e chỉ là một người tư kỉ mà thôi, nhưng ở vào vị dương, lại chính ứng với Thượng Cửu Ngoại Quái, lại là một người có lòng lo việc đời, nên Hào từ khuyên cho rằng: Lục Tam ơi! Địa vị Tam với bạn hữu Tam có thể làm một người tốt trong thì Hoán. Nếu Tam hay toan vút cái mình riêng của Tam mà lo gánh việc đời chắc không gì phải ăn năn.

Cung nghĩa là mình riêng; *hoán kì cung* cũng như chữ *phỉ cung* ở quẻ Kiển; nghĩa chữ Hoán này không phải như nghĩa tên quẻ, chỉ học bằng Hoán là tan, tan cái thân mình nghĩa là hy sinh cái lợi riêng của nhất kỉ.

Tượng viết: Hoán kì cung, chí tại ngoại dã.

象曰：渙其躬，志在外也。

Hoán kì cung là chí ý của Lục Tam, bỏ mình vì người, cốt lợi ích ở phía ngoài mà thôi.

4. Lục Tứ Hoán kì quần, nguyên cát, hoán hữu khuru, phỉ di sở tư.

六四：渙其群，元吉，渙有丘，匪夷所思。

Quẻ này từ hào Tứ sắp lên, phát minh nghĩa đặc biệt trong quẻ Hoán, mà Hào từ Lục Tứ nghĩa lí lại rất cao sâu, xin theo mặt chữ giải thích qua, còn như ý sâu xa, xin học giả tâm đắc.

Hoán là thì tan rồi, tan thời trông có bấy, tan thời trông được nhóm, đó là ý tứ người tầm thường ai cũng như thế.

Nhưng Lục Tứ thời lại trái hẳn; Tứ tiếp cận với Cửu Ngũ, Ngũ là quốc trưởng, Tứ là đại thần.

Tứ lấy đức nhu thuận mà giúp đỡ với Ngũ. Ngũ lại có đức cương trung, cương, nhu tương tế, giúp sức mà gánh việc đời, toan cứu thiên hạ ra khỏi vòng hoán tán nên đem công tâm công đức, xem người

[trong] nước rất là bầy của mình nên vứt bỏ phe phái riêng, để nhóm bầy chung cả nước. Thế là tốt lành lớn đó rồi.

Vì tan bằng một cách đại công như thế mà kết quả được thiên hạ thấy khuynh hướng vào Tứ, bầy nhỏ tuy tan mà bầy lớn càng sắp gò sắp đông (*Hoán* nghĩa là tan; *khuru* nghĩa là nhóm). Vì tan nhỏ mà té ra được nhóm lớn, thiết không phải sức óc người thường mà tư tưởng được đến nơi (*Quần* nghĩa là bầy riêng; *khuru* nghĩa là gò đông; *di* nghĩa là tầm thường; *tư* nghĩa là nghĩ, cũng có nghĩa là tư tưởng).

PHỤ CHÚ: Ba hào ở quẻ dưới, chỉ là ở thì Hoán mà lo cho khỏi Hoán. Đến Lục Tứ này thời lại lấy một cách Hoán mà làm cho mất hết Hoán. Người ta chỉ biết tan là tan mà không biết cách tan của Cửu Tứ, đó chính là làm cho nên nhóm, nên nói rằng: *Phi di sở tư*.

Tan cái rất ít mà nhóm được cái rất nhiều; tan bầy của mình mà nhóm được bầy cả thiên hạ. Công việc to lớn như thế, thủ đoạn lạ lùng như thế, há người thường mà nghĩ được hay sao?

Ông Lão Tô thích Hào từ này có nói rằng: Ôi! Những đám bầy riêng kia là ý thánh nhân muốn tan được xong để hỗn nhất thiên hạ đó vậy.

Sách *Mạnh Tử* cũng có câu rằng: Những việc quân tử làm, chúng nhân vẫn không biết được.

Ý nghĩa mấy câu ấy, chính là *Hoán kì quần, phi di sở tư*.

Tượng viết: Hoán kì quần, nguyên cát, quang đại dã.

象曰：渙其羣，元吉，光大也。

Ở vào thì Hoán, bảo rằng không nên hoán tán mà nên lo kết hợp chắc ai cũng biết, nhưng chỉ là tư tưởng của người thường mà thôi.

Nếu kết hợp chỉ là bầy nhỏ thời phe này phái nọ nhóm càng nhiều thời hoán tán càng lớn, chỉ duy như Lục Tứ, tan quách bầy riêng của một mình mà nhóm được bầy chung của cả nước, như thế mới là nguyên cát mà quang đại (Chữ *quang* phản đối với chữ *ám muội*, nghĩa là chủ nghĩa cực minh bạch, tổng chi càng rõ ràng; *đại* là phản đối với *hiệp tiểu*, nghĩa là quy mô rất rộng rãi, sự nghiệp rất lớn lao).

5. Cửu Ngũ: Hoán, hạn kì đại hiệu, hoán vương cư, vô cữu.

九五：渙汗其大號，渙王居，無咎。

Cửu Ngũ có đức dương cương, trung chính mà lại được ở vị chí tôn xử vào thì Hoán hay tán bỏ hiệu lệnh lớn, thì nhân phát chính, thuyết phục được lòng người, nhưng hiệu lệnh phát ra đi khắp cả trong ngoài, tượng như giọt mồ hôi ở thân người, nhuần thấm khắp tứ thể nên nói: *Hoán hạn kì đại hiệu*.

Vả lại, sau lúc hoán tán, người đau khổ trông mong ơn cứu tế của nhà nước thời lại nên tán tài phát túc, tan hết những kho tàng chứa trữ của nhà vua, để chu cấp cho dân cùng trong nước; xử trí ở thì Hoán mà được như thế là rất đúng với thì nghĩa, chẳng gì lầm lỗi nữa.

Trong các Hào từ, duy hào Tứ, hào Ngũ, mỗi hào dùng đến hai chữ Hoán, vì mỗi câu có một chữ Hoán là một công việc. Như hào Ngũ đây nói: *Hoán hạn kì đại hiệu* là tán bỏ hiệu lệnh, ấy là một công việc; *hoán vương cư* là tan phát đồ chứa trữ, lại là một công việc (Chữ *cư* nghĩa là đồ chứa trữ).

Ông Lục Tuyên Công có nói rằng: Tan những chứa trữ nhỏ mà thành được chứa trữ lớn, chính là nghĩa *hoán vương cư* đó vậy. Ở vào thì Hoán mà hay lấy cách Hoán cứu được hoán, trước kia Lục Tứ tan bầy nhỏ thành được bầy lớn. Nay Cửu Ngũ tan chứa trữ nhỏ, để thành được chứa trữ lớn, hình thức khác nhau mà tinh thần in nhau. Chứa trữ nhỏ là cái gì? Là kho tàng của nhà công. Chứa trữ lớn là cái gì? Là nhân tâm của ức triệu người thu tóm vào một chốn.

Sách *Đại Học* có câu: *Tài tán tắc dân tụ* 財散則民聚, vì của có tan thì dân mới nhóm. *Tán tiểu sự dĩ thành đại sự* 散小事以成大事 là đạo lý ấy.

Tượng viết: Hoán vương cư vô cự, chính vị dã.
象曰: 渙王居無咎, 正位也.

Cửu Ngũ có đức chính, được ở vị chí tôn. Ở trong một nước, tất nên tan của mình để thu lòng dân. Vì vậy nên Hoán vương cư mới được vô cự.

6. Thượng Cửu: Hoán, kì huyết khứ, dịch xuất, vô cự.
上九: 渙其血去, 逖出, 无咎

Toàn quẻ Hoán sáu hào, Sơ, Nhị, Tứ, Ngũ thấy bất tương ứng, duy Thượng Cửu này thời có Tam làm chính ứng. Ở vào thì Hoán mà mình có người viện ứng là việc đáng may cho Thượng lắm. Thượng lại có tài dương cương ở vào thì Hoán chi cực. Hoán đã cực rồi, không lẽ Hoán hoài, chắc là cái dấu thương cũ đã trừ khử được mà lại có thể thoát ra khỏi vòng kinh cự. Huyết khứ, dịch xuất, chung đợi lấy một chữ Hoán, nghĩa là tan được những cái xấu. *Hoán kì huyết* thời trừ bỏ được dấu thương hại. *Hoán kì dịch* thời thoát khỏi được việc kinh sợ. Như thế là được vô cự ở cuối cùng thì Hoán vậy (*Huyết là máu là dấu bị thương hại; dịch là tượng phải kinh sợ*).

Tượng viết: Hoán kì huyết, viễn hại dã.
象曰: 渙其血, 遠害也.

Hào từ Thượng Cửu là vì đã đến thì Hoán chi cực rồi thời tuy vô vi như Thượng Cửu nhưng cũng tránh được họa hại vậy (Chữ *hại* tức là chữ huyết, chữ dịch; chữ *viễn* tức là chữ khứ, chữ xuất).

PHỤ CHÚ: Hoán với Tụy, hai quẻ phản đối mà cũng là hai quẻ tương đối.

Theo về đại vận của tạo hóa, mây kết mãi mà không tan thời thành ra mặt vân bất vũ, nước trữ mãi mà không tan thời thành ra thủy ú tắc xú; dầu đến thực sự của loài người cũng không lẽ gì Tụy mãi mà không Hoán, và cũng tất phải trải qua Hoán, mới đến được Tụy, chỉ tranh nhau ở chữ thì mà thôi. Thì chính là cái la bàn châm chỉ phương hướng cho ta làm việc. Thì nên Tụy mà Tụy thời làm việc Tụy mới đúng thì. Thì đã đến lúc Hoán mà không làm việc Hoán, tức là trái thì, trái thì tức là bội đạo. Nên Dịch ở quẻ Tụy nói rằng *Tụy hanh*, nhưng tới quẻ Hoán cũng nói rằng *Hoán hanh*. Nếu chỉ Tụy hanh mà Hoán bất hanh thời không phải là Dịch lý.

Duy Quái từ ở hai quẻ, chúng ta không nên đối chiếu, mà cần biết diệu dụng của thánh nhân. Hai quẻ chung một chữ hanh, đành là lý trong thiên hạ. Tụy vẫn hanh mà Hoán cũng vẫn hanh được. Nhưng sở dĩ chung nhau một câu *vuông cách hữu miếu* là vì có sao? Bởi vì làm việc thiên hạ, vô luận lúc thường hay lúc biến, cảnh thuận hay cảnh nghịch, căn bản của người làm việc không bao giờ không cốt ở chí thành; chí thành là tinh thần thuộc về vô hình nên phải mượn việc tế tự mà hình dung tinh thần của chí thành.

Loài người dầu gian nguy đến thế nào, nhưng dối người, dối bạn vẫn không giả dối được. Đến như khinh khi thiên thần, khinh khi tiên tổ thời dầu thất phu thất phụ cũng ít có. Vậy nên Soán từ hai quẻ chung có câu *vuông cách hữu miếu*, nghĩa là gặp thì Tụy mà làm việc Tụy, gặp thì Hoán mà làm việc Hoán. Tổng chi, phải căn bản ở chí thành, in như một người vào chủ tế mà tinh thành [của] mình đối

chất được thần minh, có căn bản như thể thời làm việc Tụy vẫn hay, mà làm việc Hoán cũng tốt. Duy đến thủ đoạn, thời tùy thì mà khác nhau. Vậy nên quẻ Tụy thời có câu *lị kiến đại nhân* mà không câu *lị thiệp đại xuyên*. Đến quẻ Hoán thời có câu *lị thiệp đại xuyên* mà không câu *lị kiến đại nhân*. Đó là nhân thủ đoạn khác nhau nên Quái từ cũng có phân biệt.

Bởi vì thì Tụy là việc thường, cảnh thuận, đoàn thể vẫn có sẵn mà cơ sở vẫn không động giao, chỉ cốt một người đại đức đại tài để làm lãnh tụ cho quần chúng là cốt nổi việc, kì thực không gì là nguy hiểm, nên chỉ nói *lị kiến đại nhân* mà không nói *lị thiệp đại xuyên*.

Đến như thì Hoán, việc Hoán thời khác hẳn, cảnh đã nghịch, việc cũng biến, đoàn thể cũ đã hủ bại, cơ sở cũ đã động giao, chế độ cũ đã không thể bảo tồn được. Ngoài xét ở xã hội, trong xét ở nội tình, những việc nên đánh tan rất nhiều mà muốn chẳng đánh tan cũng chẳng phương pháp gì thay đổi (?).

Ở vào thời đại ấy mà muốn thổi gió quét mây, khoét đê trở nước thời những cảnh tượng nguy hiểm biết là bao nhiêu, tất phải có can đảm cho rất lớn, thấy phong ba mà không sợ, có tài liệu cho rất đủ, mệch chèo chống mà không nao; in như qua thuyền sóng lớn, vững gan cầm lái thời sóng gió tha hồ, đồng bạn chèo sào thời bờ kia hẳn tới, công việc làm nổi Hoán, há phải một người đại tài đại đức mà làm xong rư!

Nên Quái từ không có câu *lị kiến đại nhân* mà có câu *lị thiệp đại xuyên*, vì thủ đoạn Hoán với thủ đoạn làm Tụy khác nhau, chỉ duy căn bản thời in nhau mà thôi.

Hai Quái từ chung nhau một câu vương cách hữu miếu mà khác nhau *lị kiến đại nhân* với *lị thiệp đại xuyên*, mới biết được ý thánh nhân khi viết Kinh, thiết rất thâm diệu.

Bây giờ xem riêng sáu hào quẻ Hoán thời nghĩa tùy thì càng thêm phát minh.

Sơ là bắt đầu vào thì Hoán, nên chưa trước thủ thực hành, còn mong cứu chữa được Hoán, Nhị thời tấn vào giữa Nội Quái. Hoán mà chưa có thể cứu Hoán được rõ ràng. Tam thời gần đến đoạn giữa Hoán, mới bắt tay làm việc Hoán, nhưng phải tan tự mình tan đi nên nói rằng Hoán kì cung. Đến Tứ là vừa lúc trung gian thì Hoán, công việc Hoán đã đến lúc phát triển, nhưng phải tan tự bề riêng mình tan đi, nên nói rằng Hoán kì quần, phi di sở tư. Đến Ngũ thời công việc Hoán đã tới ngày thu công, tới lúc đó tất phải ban bố hiến pháp mới, tan sạch hết tiền của riêng nên nói rằng Hoán hạn đại hiệu, hoán vương cư. Chữ đại hiệu là không phải hiệu lệnh tầm thường, vương cư mà còn Hoán thời những cá nhân tư tích còn kể vào đâu. Theo công việc Hoán đến lúc đó thời những giống gì đáng tan, đã tan sạch ráo, vô số cái nhỏ tan, quay lại đúc nên cái lớn, vô số cái riêng tan, quay lại gây nên cái chung. Hoán chỉ cực mà Tụy, Tụy đến lúc đó mới nhóm được thiết lớn. Xã hội kiến thiết, vũ trụ đại đồng, rất là công hiệu kết quả của Hoán.

60. QUẺ THỦY TRẠCH TIẾT

Khảm trên; Đoái dưới

Quẻ này là quẻ Thủy Trạch Tiết. Đoái hạ cũng là Nội Đoái, Khảm thượng cũng là Ngoại Khảm. Khảm thủy, Đoái trạch, nên tên quẻ đọc bằng Thủy Trạch Tiết.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hoán giả li dã, vật bất khả dĩ chung li, cố thụ chi dĩ Tiết.

序卦: 渙者離也, 物不可以終離, 故受之以節.

Sau quẻ Hoán tiếp lấy quẻ Tiết là vì có sao?

Trước kia là quẻ Hoán, Hoán nghĩa là lìa tan; vật không thể lìa tan được mãi, tất phải có cách ngăn đón lại vậy, nên sau quẻ Hoán tiếp lấy quẻ Tiết.

Tiết có hai nghĩa: Một nghĩa Tiết là mất, như trúc tiết, từng tiết, v.v. Lại một nghĩa nữa, Tiết là có chừng mực, cũng có nghĩa là dè dặt, như tiết kiệm, tiết chế, v.v.

Theo về thể quẻ, trên chằm có nước, vì chằm có chừng mực mà nước trên chằm không tràn chảy ra được, tượng là có tiết chế nên đặt tên quẻ bằng Tiết.

SOÁN TỪ

Tiết, hanh, khổ tiết, bất khả trình.

節亨, 苦節, 不可貞.

Việc trong thiên hạ, quý nhất là vừa đắc trung, bất cập vẫn là không hay mà thái quá cũng là dở). Vì sợ đến nỗi thái quá mà phải sinh ra hạn tiết. Đã hạn tiết tức là đắc trung mà đã đắc trung thời không việc gì chẳng hanh thông, nhưng mà cái hạn tiết đó, chỉ vì sợ thái quá mà phải Tiết, mà lại ở bản thân Tiết cũng vừa nên đắc trung. Nếu Tiết mà thái quá thời Tiết đó lại bất cập nhân tình, tượng như đồ ăn mà chỉ thiên về một vị đắng, quá đắng tức là khổ. Tiết đã đến nỗi khổ, tạm thì còn khá, nếu cố thủ làm thường, cũng là trái với trung đạo. Vì trái với trung đạo thời người ta không thể thường hành được, nên lại nói rằng: *Khổ tiết, bất khả trình.*

Thanh như ông Bá Di mà thầy Mạnh thấy làm ải, liêm như thầy Trần Trọng Tử mà thầy Mạnh cũng nói *Tất dẫn nhi hậu khả* 必引後可.

Chữ trình đây chỉ học trình là cố thủ, không đọc nghĩa trình là chính. Nói về phẩm hạnh của cá nhân thời khổ tiết vẫn là chính. Nói về thường lí cả xã hội thời khổ tiết không thể cố thủ được.

Quái từ nói rằng *bất khả trình* là ý muốn cho người biết cho vừa đặc trưng mà không cưỡng người ta làm khổ tiết. Dịch là nói chung về xã hội, chẳng phải nói riêng về cá nhân. Vì vậy nên đã nói rằng *tiết hanh* lại nói rằng *khổ tiết bất khả trình*.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Tiết hanh, cương, nhu phân, nhi cương đặc trưng, khổ tiết bất khả trình, kì đạo cùng đã. Duyệt dĩ hành hiêm, đương vị dĩ tiết, trung chính dĩ thông. Thiên địa tiết nhi tứ thì thành, tiết dĩ chế độ, bất thương tài, bất hại dân.

彖曰：節亨，剛柔分而剛得中。苦節不可貞其道窮也。說以行險，當位以節，中正以通。天地節而四時成。節以制度，不傷財，不害民。

Soán viết: Tiết hanh, cương, nhu phân, nhi cương đặc trưng.

Tiết sở dĩ được hanh, bởi vì theo như thể quẻ, cương ba hào, nhu cũng ba hào, cương, nhu cân địch với nhau, không bên nào quá mà lại tốt thứ nhất là hào Nhi, hào Ngũ, thủy dương cương đặc trưng. Đã có tài cương trung, tất nhiên xử sự được trung tiết mà việc gì cũng hanh thông.

Khổ tiết, bất khả trình, kì đạo cùng đã.

Việc sở dĩ phải tiết là cốt cho người ta thông hành được, bây giờ tiết mà đến nổi quá, thành ra *khổ tiết, bất khả trình*. Thế thời chỉ độc thiện trong một mình mà không thể thông hành được trong thiên hạ. Tiết mà không hanh thời đạo Tiết ấy phải cùng vậy.

Duyệt dĩ hành hiêm, đương vị dĩ tiết, trung chính, dĩ thông.

Đây lại lấy thể quẻ, đức quẻ thích lời quẻ.

Khảm ở Ngoại Quái là có tượng hiêm, Đoái ở Nội Quái là có tính duyệt; dùng một cách hòa duyệt mà đi giữa chốn hiêm, thế là Tiết được tính sợ hại.

Cửu Ngũ ở vị tôn mà lại có đức trung chính. Thế là đương vị mà hay tiết chế, có đức trung chính mà làm nên thông.

Ba câu này có ba nghĩa tiếp nhau. Hễ người ta đến khi hành hiêm, tất rụt rè quá sợ thành ra người quá khiếp, bây giờ lấy cách hòa duyệt thái nhiên mà đi giữa lúc hiêm, đó là Tiết được thói khiếp.

Người ta ở vị sùng cao thường đến nỗi kiêu căng phóng túng, bây giờ ở vị chí tôn mà vẫn cứ dè dặt giữ gìn, đó là Tiết được thói kiêu.

Tóm hai câu ấy là đạo Tiết được rất hay, nhưng sở dĩ được như thế là vì có đức trung chính nên Tiết mà được thông. Câu *trung chính dĩ thông* là đỡ cả hai câu trên (*Thông* là nghĩa chữ hanh).

Thiên địa tiết nhi tứ thì thành, tiết dĩ chế độ, bất thương tài, bất hại dân.

Đây là thừa Thượng văn mà nói rộng cho hết đạo Tiết, công việc làm Tiết đó, há phải việc người mà thôi rư? Tức như, khí vận của trời đất, mùa nắng, mùa mưa, cơn nóng, cơn lạnh, tất thấy có chừng mực. Vậy nên Thu không Thu hoài, Xuân không Xuân mãi mà bốn mùa mới nên. Trời đất như thế nên thánh nhân bắt chước trời đất mà trị nước, trị dân, bày đặt ra mỗi thứ chế độ, để hạn tiết tình dục của loài người, có tiêu phí mà không xa xỉ, có công tác mà không quá lao. Vì có tiết chế như thế nên không

tồn hại đến của, không tàn bạo đến dân. Sở dĩ kết quả được như thế là chỉ tạo nhân vì thay tiết mà thôi. *Tiết dĩ chế độ, bất thương tài, bất hại dân*, ba câu ấy ý nghĩa liên tiếp với nhau. Bởi vì hạn tiết bằng chế độ nên tham quan ô lại, phải nép vào trong phạm vi hạn tiết mà kết quả được bất thương tài; của công đã không hao tổn thời của tư càng ngày càng dồi dào, cách sinh hoạt của nhân dân mới khỏi sự nguy hiểm mà kết quả được bất hại dân.

Sách *Luận Ngữ* có câu *Tiết dụng nhi ái nhân* 節用而愛人, nghĩa là có dè dặt ở việc tiêu dùng mà sau mới có tiền của làm được việc yêu người, chính là nghĩa quẻ Tiết.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Trạch thượng hữu thủy, Tiết. Quân tử dĩ chế số độ, nghị đức hạnh.
象曰：澤上有水，節。君子以制數度，議德行。

Ở trên Đoái trạch có Khảm thủy, tượng là nước đựng vào trong chầm, chầm có hạn tiết mà nước khỏi chảy tràn, ấy là tượng quẻ Tiết. Quân tử xem tượng ấy mà nghĩ ra một cách để hạn tiết cho loài người. Hễ những giống vật mà cần nhu dụng ở nhân gian, có lớn nhỏ, có nặng nhẹ, có cao thấp, có tốt xấu, có giá đắt, có giá rẻ, tất thấy chế ra là từ số từ độ, theo sở năng của mỗi người mà phân cấp cho cái sở nhu, không để ai quá ít mà thiệt, không để ai quá nhiều mà hơn, chiết trung ở số độ, chính là phương pháp làm Tiết đó vậy.

Nếu không số độ thời chừng mực lấy vào đâu, nên phải chế làm số độ, nhưng chỉ chế số độ mà thôi thời vừa hạn tiết được phần hình thức mà không hạn tiết được phần tinh thần, vật chất hữu hạn mà nhân dục vô nhai thời tiết làm sao nổi nên lại phải cân lường về phần đức hạnh.

Đức là xem ở tâm tính, hạnh là xem ở việc làm, bàn bạc cân nhắc về hai điều đó. Đức hạnh có phần tốt thời hưởng thụ có hơi hơn; đức hạnh có phần kém thời hưởng thụ có hơi sút; lấy đức hạnh làm giá trị, lấy số độ làm vật báu thù.

Sở dĩ hạn tiết như thế là muốn cho loài người vật chất với tinh thần thấy nạp vào trong vòng đạo đức, toàn xã hội mà ai nấy cùng trúng tiết cả. Thế đạo có lo gì chẳng hanh nữa đâu.

(Phận lượng nhiều ít gọi bằng số; phép tắc khuôn khổ gọi bằng độ; tâm lí tư tưởng gọi bằng đức; tài nghệ sự nghiệp gọi bằng hạnh. Chế là bày đặt cho có chương trình nhất định nghĩa là bàn xét cho được danh thực đúng nhau).

PHỤ CHÚ: Tượng Truyện quẻ Tiết nên tham quán với Tượng Truyện quẻ Khiêm.

Quẻ Khiêm thời *biên đa ích quả, xứng vật bình thí*; quẻ Tiết thời *chế số độ, nghị đức hạnh*. Nhưng bàn tóm lại thời tượng quẻ Khiêm là mục đích mà tượng quẻ Tiết là thủ đoạn. Vì muốn bớt chồn nhiều, thêm chồn ít, nếu không chế ra số độ thời nhiều, ít lấy đâu làm chứng, nên muốn đạt mục đích biên đa ích quả tất phải chế số độ. Vì muốn xứng phân lượng mỗi người mà thí dụ cho cân bằng, nếu không cân nhắc ở nơi đức hạnh thời kẻ hơn, người kém, kẻ thấp, người cao, lấy vào đâu mà bình xứng được. Vì muốn đạt mục đích xứng vật bình thí nên phải nghị đức hạnh. Chế số độ là thủ đoạn làm cho nhiều, ít có chừng mực, nghị đức hạnh là thủ đoạn khiến cho đại giá được công bình.

Xem gộp cả hai tượng thời quy mô trì quốc bình thiên hạ, cũng đã quá phần nữa rồi.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cừ: *Bất xuất hộ đình, vô cừ.*

初九: 不出戶庭, 無咎.

Ở vào thời Tiết là cốt làm sao cho đúng Tiết mới hay; nên đi mà đi thời đi là đúng Tiết, nên chỉ mà chỉ thời chỉ là đúng Tiết.

Sơ Cửu dương cương đắc chính ở về đầu thì Tiết, có nghĩa nên thủ thân tự trọng, chưa nên vội ra đi đâu, nên Hào từ nói rằng: Bất xuất hộ đình, vô cữu, nghĩa là đã Tiết tất phải cẩn thận từ lúc đầu, mới hay hoàn toàn ở lúc sau.

Tượng viết: Bất xuất hộ đình, tri thông tắc dã.

象曰: 不出戶庭, 知通塞也.

Ở đầu thì Tiết mà sớm lo cẩn thận cách hành động của mình thời bất xuất hộ đình là phải.

Nhưng không phải chỉ là một mặt chỉ mà thôi. Thì có khi thông khi tắc, khi tắc mà chỉ, khi thông mà hành, nên biết thông biết tắc mà tùy thì biến hóa, nếu chỉ một mực bất xuất hộ đình mà thôi cũng chưa phải đúng với đạo Tiết.

PHỤ CHÚ: Hệ tử thích Hào từ chỉ dụng nghĩa hai chữ bất xuất mà bỏ hai chữ hộ đình không nhắc đến; biết được thánh nhân học Dịch, chỉ cần học ý mà không cần học chữ, xin dịch ra đây cho tiện bề xem xét:

Hệ tử nói rằng: Việc họa hoạn trong đời, há phải vô cớ mà sinh ra đâu, tất từ ở ngôn ngữ mà gây ra mối. Làm vua mà ngôn ngữ bất mật thời đến nỗi mất tôi. Làm tôi mà ngôn ngữ bất mật thời đến nỗi mất thân. Gặp những việc mưu cơ càng nên bí mật. Nếu hở hang tiết lộ thời việc hỏng mà tai hại nảy ra. Vì thế nên quân tử thận mật mà không khinh dị xuất lời nói vạy.

Hào từ chỉ bảo người ta cẩn ở hành. Hệ tử thích nghĩa lại chú trọng ở cẩn ngôn, lấy chữ "mật" làm "tiết", so với Hào từ lấy chữ "chi" làm "tiết", hai nghĩa đáp đối phát minh cho nhau, hay cẩn thận được ngôn, mới hay cẩn thận được hành, cũng chung vào trong đạo Tiết.

Thầy Nhan tại lậu hạng, thầy Nam Dung tạm phục bạch quẻ, cũng thấy là *bất xuất hộ đình*.

2. Cửu Nhị: Bất xuất môn đình, hung.

九二: 不出門庭, 凶.

Ở vào thì Tiết, vẫn lấy Tiết làm hay, nhưng đã gọi bằng Tiết, tất phải Tri thì thúc biến. Thì của Cửu Nhị đã khác với thì của Sơ Cửu; ở trên có hào Cửu Ngũ đồng đức với mình, lẽ nên đem thân ra giúp việc với Ngũ, hướng gì Nhị ở giữa Nội Quái thời địa vị phân vị mình cũng không đáng làm khách bằng quan. Ai ngờ Nhị lại độc thiện kì thân, đóng cửa dấu mình mà không chịu chung gánh việc đời với Ngũ, té ra Nhị chỉ là một người trất ám, biết tắc mà không biết thông, gặp được thì khả hành mà cố làm cách chỉ. Thấy Sơ bất xuất hộ đình mà mình cũng bất xuất môn đình. Tiết mà dốt như thế, hung là đáng rồi. Chữ hung ở đây không phải là kết quả, chỉ là nói hành vi trái thì, tức là hung.

Nếu Nhan Tử mà gặp đời Vũ, Tắc, gặp được vua như Nghiêu, Thuấn mà không lo trị thủy cứu dân thời cách lậu hạng đan biểu của Nhan Tử cũng có thể gọi bằng thất tiết.

Tượng Truyện hào Sơ đã nói rằng: Tri thông tắc. Thì Sơ nên tắc mà tắc, mới gọi rằng người biết thì, thì Nhị nên thông mà lại làm cách tắc, chính là người không biết thì.

Xưa có câu: “Khôn chết, đại chết, biết sống”. Biết tức là nghĩa chữ tri. Sơ vì tri tắc nên bất xuất hộ đình mà vô cữu; Nhị vì bất tri thông nên bất xuất môn đình mà hung. Khó vạy thay! Tiết mà biết thông

đó vậy.

Tượng viết: *Bất xuất môn đình, hung, thất thì, cực dã.*

象曰: 不出門庭凶, 失時極也.

Cửu Nhị ở vào thì Tiết mà gặp được cương trung đồng đức như hào Cửu Ngũ, lẽ nên đem thân ra gánh việc đời. Nhị trở lại bất xuất môn đình, Thì đến mà bỏ mất thì, thiệt đáng quá ngán cho Nhị vậy. Vì vậy mà Hào từ nói rằng: Hung.

3. Lục Tam: *Bất tiết nhược tắc ta nhược, vô cữu.*

六三: 不節若, 則嗟若, 無咎.

Lục Tam âm nhu mà lại bất trung chính, cưỡi hai hào dương cương mà lâm lấy Khảm hiểm, gặp hoàn cảnh như thế, vẫn dễ mắc tội lỗi, nhưng ở vào thì Tiết, nếu mình hay tiết lấy mình, còn may khỏi tội lỗi, nhưng mà nhân cách như Lục Tam, chẳng bao giờ tiết nổi. Ăn càn nói dở, rước vạ vào mình, tất đến nỗi than vãn đau đớn. Sự đó mình làm mình chịu, còn trách lỗi được ai. Nghĩa chữ *vô cữu* ở đây là nghĩa đặc biệt trong Kinh, xem Tượng Truyện thời hiểu.

Tượng viết: *Bất tiết chi ta, hựu thù cữu dã.*

象曰: 不節之嗟, 又誰咎也.

Đã bất tiết thời đến nỗi ta, còn đổ lỗi cho ai được nữa. Chữ *vô cữu* ở các hào thời nghĩa là không tội lỗi gì, duy Hào từ Lục Tam quẻ Tiết với Lục Tam quẻ Giải thời là *hựu thù cữu dã*, nghĩa là lại đổ lỗi cho ai đáng.

4- Lục Tứ: *An tiết, hanh.*

六四: 安節, 亨.

Lục Tứ nhu thuận đắc chính, trên thừa tiếp Cửu Ngũ, tự bản thân Tứ vẫn đã an ở chính mà địa vị Tứ lại vừa đúng gặp thì. Tiết vừa thích phải mà cứ thuận tiện làm, không cần phải miễn cưỡng. Thế là an tiết mà được hanh thông.

Hào từ này tinh thần chỉ tại chữ an, nghĩa là lấy Tiết làm thích, không phải kiêu sức mà làm. Thường tình người ta ở vào thì Tiết hay kiêu sức làm Tiết. Đã kiêu sức thời không được lâu dài nên Tiết mà không được hanh thông. Muốn được hanh thông, tất phải an tiết như Lục Tứ.

Tượng viết: *An tiết chi hanh, thừa thượng đạo dã.*

象曰: 安節之亨, 承上道也.

Tứ hay an tiết mà được hanh là vì thuận thừa đạo cương trung của Cửu Ngũ vậy (Thượng là chỉ vào Cửu Ngũ).

5. Cửu Ngũ: *Cam tiết, cát, vãng hữu thượng.*

九五: 甘節, 吉, 往有尚

Chữ *cam* phản đối với chữ khổ.

Tiết mà lấy làm khó chịu thời gọi bằng khổ. Tiết mà xem bằng ngon ngọt thời gọi bằng cam. Toàn quẻ Tiết, duy Cửu Ngũ là rất tốt, thân Ngũ vừa ở vị chí tôn, lại đủ cả đức dương cương, trung chính, lấy một người tư cách rất cao, địa vị rất xứng mà làm chủ cho thì Tiết, Tiết tự một mình mà Tiết đến cả thiên hạ, chế ra số độ, nghị được đức hạnh, tự mình tiết mà mình vui, bảo thiên hạ tiết mà thiên hạ thuận, tiết bằng một cách ngon ngọt. Thế là *cam tiết*, chắc được tốt lành. Cứ như thế mà tấn hành, tất lại có công lớn mà đáng khen nữa.

Hào từ này chính đúng với Soán Truyện, trên kia Soán Truyện đã nói rằng: Đang vị dĩ tiết, trung chính dĩ thông, sở dĩ cam tiết mà cát là vì thế.

Tượng viết: Cam tiết chi cát, cư vị, trung dã.

象曰：甘節之吉。居位中也。

Vì địa vị sở cư của Ngũ, đã được vị chí tôn mà lại được trung đạo nên cam tiết mà cát. Ngũ đủ cả trung lại chính, nhưng Tượng Truyện chỉ nói một chữ trung.

Vì Tiết quý nhất là trung. Chính mà quá trung cũng không phải đạo Tiết. Nếu đã trung tức là chính rồi, nên Tượng Truyện chỉ nói chữ trung.

6. Thượng Lục: Khổ tiết, trinh hung, hối vong.

上六：苦節，貞凶，悔亡。

Thượng Lục ở về cuối cùng thì Tiết là Tiết chi cực. Tiết cực là Tiết mà thái quá, quá Tiết tức là khổ tiết, hề khổ tiết thời bất khả trinh, nên cố thủ lấy cách ấy mãi, tất đến nỗi hung (*Trinh* nghĩa là bền giữ). Bây giờ nghĩ cách bổ cứu cho Thượng Lục: chỉ nên hối cải lỗi ấy, bớt thái quá mà làm cho thích trung, biết hối như thế thời hung họa tan mất được.

Chữ hối vong ở đây, với chữ hối vong ở mọi quẻ, văn tuy đồng mà ý khác nhau; hối vong ở mọi quẻ là những điều hối được vong, còn hối vong ở đây là biết hối thời vong được hung.

PHỤ CHÚ: Tiết vẫn là một đạo lí hay, nhưng cần phải đắc trung. Lục Tam bắt tiết thời ta nhược mà mắc tội lỗi bất cập. Thượng Lục khổ tiết thời trinh hung là mắc lỗi thái quá.

Đức Khổng có nói quá do bất cập, thấy không phải là thiện đạo, chỉ duy đắc trung như Cửu Ngũ mới là cam tiết.

Tượng viết: Khổ tiết, trinh hung, kì đạo cùng dã.

象曰：苦節貞凶，其道窮也。

Tiết đã đến khổ là tiết cực rồi, còn cố thủ lấy khổ đó, tất nhiên không thể thông hành được, đạo ấy phải cùng vậy.

Nên Hào từ nói rằng: *Trinh hung*. Hào từ này rất giản đơn mà ý nghĩa rất sâu. Tiết vẫn nên trinh mà trinh lấy cái khổ thời không hay. Tiết đáng không hối, nhưng khổ thời phải hối. Hối cái khổ mà làm cho vừa đến cam thời hung mới [hết] được. Nếu nhận lầm chữ hối dính với chữ tiết thời thánh nhân có bao giờ dạy cho người ta bắt tiết đâu. Duy khổ ở tiết thời mới nên hối.

PHỤ CHÚ: Quẻ Tiết ở sau Hoán là Dịch lí rất hay, quốc gia xã hội đã trải qua một cuộc hoán tán rồi.

Phong tục đồi bại đã quá nhiều, công nghệ hoang phế đã quá lắm, trật tự đã biết bao nhiêu loạn, kinh tế đã biết bao cùng quẫn, sinh sản lực tất kém sút hơn xưa, đạo đức mới toan đánh đổ cái cũ. Nếu khi ấy mà không dùng đạo Tiết, sống xa xỉ ngày càng lung tung, thế vật chất ngày càng bành trướng làm nguy hiểm cho thế đạo biết đến chừng nào.

Vậy nên sau thì Hoán rất cần là phải có Tiết, đường tài chính có tồn tiết mới hay, đường giáo dục phải tiết văn cho vừa thích, ở quân luật phải tiết chế cho nghiêm minh, ở triều đình thời phải sùng trọng danh tiết, công việc làm Tiết rất nhiều, nhưng tổng chi, chỉ là bổ tộ ở sau lúc Hoán.

Nhưng mà Tiết tất phải cho đắc trung, quá khổ thời nhân tình bất kham, quá cam thời nghĩa lí không đúng, nên trong sáu hào, theo địa vị mỗi hào mà cốt cho đáng vị, đáng vị tức là hợp thì.

Vị mỗi hào chính là thì mỗi hào. Tiết đúng với thì thời hay, Tiết không đúng với thì thời không hay.

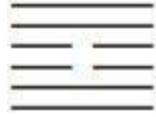
Sơ Cửu, Lục Tứ, Cửu Ngũ, rất đúng vị mà Tiết đúng với thì nên Ngũ cát, Tứ hanh, Sơ vô cữu. Cửu Nhị, Lục Tam rất là bất đáng vị mà Tiết trái với thì, vậy nên Nhị hung mà Tam ta nhược.

Lại xem ở mỗi hai hào dếnh nhau thời hào nghĩa trái nhau. Sơ dếnh với Nhị, Sơ bất xuất hộ đình thời vô cữu, Nhị bất xuất môn đình thời lại hung. Đó là Nhị trái với Sơ. Tam dếnh nhau với Tứ, Tứ đắc chính thời là an tiết, Tam bất chính thời bất tiết. Đó là Tam trái với Tứ. Ngũ với Thượng dếnh nhau, Ngũ cương mà đắc trung thời Tiết mà cam, Thượng quá trung thời tiết mà khổ, ấy là Thượng trái với Ngũ. Mỗi hai hào dếnh nhau mà vẫn hai hào trái nhau. Thánh nhân sở dĩ bày đặt như thế, há phải xuyên tạc đa sự đâu.

Than ôi! Loài người phức tạp, vật tình bất tề, tiết vẫn là hay mà không thể cấm người ta toàn không bất tiết, mà hướng gì thì Hoán vừa qua, đạo Tiết chưa thịnh làm thế nào mà khỏi trái nhau rư?

Thánh nhân chỉ duy đem chân lí mà bày vẽ cho người ta, ai hay thời chứ, ai dở thời dè. Tiết rư? Bất Tiết rư? Thời tùy ở người học Dịch.

61. QUÊ PHONG TRẠCH TRUNG PHU

Tốn trên; Đoái dưới

Quẻ này là quẻ Phong Trạch Trung Phu. Đoái hạ cũng là Nội Đoái, Tốn thượng cũng là Ngoại Tốn. Tốn phong, Đoái trạch, nên tên quẻ đọc bằng Phong Trạch Trung Phu.

TỰ QUÁI

Tự quái: Tiết nhi tín chi, cô thụ chi dĩ Trung Phu.

序卦: 節節信之, 故受之以中孚.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tiết tiếp lấy quẻ Trung Phu là vì có sao?

Trên đây là quẻ Tiết, Tiết nghĩa là mỗi việc phải có tiết chế. Đã định ra tiết chế, tất phải người trên tín thủ, người dưới tín tòng. Tiết chẳng phải giả dối mà xong. Vậy nên sau quẻ Tiết, tiếp lấy quẻ Trung Phu. Trung Phu nghĩa là đức tín chứa trong lòng vậy.

Quẻ này Nội Quái hai hào dương, Ngoại Quái hai hào dương thấy là trung trực, chính giữa hai hào âm lại là trung hư.

Trung hư là trong lòng không trộn vào tư dục, trung thực là trong lòng đầy chứa những chân tính.

Vì trung hư nên không có tiên nhập vi chủ mà làm được gốc cho tín. Vì trung thực nên không hư ngụy trộn vào mà làm được chất có tín. Đủ cả hai tên ấy mới đặt nghĩa quẻ bằng Trung Phu.

Phu nghĩa là tin mà gốc trong lòng thời đức tin mới chắc chắn, cũng in như nghĩa chữ Chí thành.

SOÁN TỪ

Trung Phu, đồn ngư cát, lị thiệp đại xuyên, lị trình.

中孚, 豚魚吉, 利涉大川, 利貞.

Chữ Trung Phu ở Quái từ này kể tên quẻ mà nói luôn cả nghĩa quẻ, trong lòng có đức chí thành, ấy là Trung Phu.

Hễ chí thành thời không gì chẳng cảm động được. Ví dầu ngư tảo như con heo, minh ngoan như loài cá là một vật rất khó cảm động, nhưng nếu phu tín chi cực thời đầu *đồn ngư* cũng cảm động được (*Đồn* là heo, *ngư* là cá).

Tín thành mà đến nổi heo cá cũng phải nghe theo, còn tốt gì hơn. Vả lại, hiệu quả vì thành tín mà được đó, chẳng những lúc bình thường vô sự mà thôi, dầu đến lúc nguy hiểm gian nan, tượng như vượt qua sông lớn, cũng có thể cậy vào tín thành mà dẹp được sóng gió, công dụng của Trung Phu chẳng lớn lắm

hay sao.
Nhưng mà gọi bằng Trung Phu đó, há phải thì gian ngắn ngủi, đường lối sai lầm mà được rư. Tất phải tin nhau bằng việc chính, và lại tin thật cho hữu hằng, chính là hữu hằng, tức là trình, trình mới là Trung Phu mà Trung Phu tất nên như thế.

PHỤ CHÚ: Nghĩa chữ Trung Phu gộp cả trung hư với trung thực. Trung có hư thời mới đặt thành tín vào được. Trung có thực thời giả dối mới không lọt vào. Nói tắt lại, chỉ hai chữ trung tín, nhưng mà lại kết thúc lấy chữ trình. Bởi vì trong loài người có một hạng người trung tín mà không phải chính, tỉ như: Đạo tặc vì tư lợi mà tin nhau, nam nữ vì tà dâm mà tin nhau, họ chẳng phải là chẳng trung tín, nhưng cách trung tín đó làm đường lạc lối, kết quả thời hữu thi vô chung; thường thường vì tạo nhân đã ác mà kết quả cũng ác. Đó chính là phu mà bất trình, cũng không gọi bằng Trung Phu được.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Trung Phu, nhu tại nội, nhi cương đắc trung, duyệt nhi tôn, phu, nãi hóa bang dã. Đồn ngư, cát, tín cập đồn ngư dã. Lị thiệp đại xuyên, thừa mộc chu hư dã. Trung Phu dĩ lị trình, nãi ứng hồ thiên dã.

彖曰：中孚，柔在內而剛得中。說而巽，孚乃化邦也，豚魚吉，及豚魚也，利涉大川，乘木舟虛也，中孚以利貞，乃應乎天也。

Soán viết: Trung Phu, nhu tại nội, nhi cương đắc trung.

Quẻ này sở dĩ gọi bằng Trung Phu là vì theo toàn thể quẻ thời hào Tam, hào Tứ là âm nhu mà ở chính giữa là nhu tại nội. Cửu Nhị là dương cương mà ở giữa Hạ Quái, Cửu Ngũ là dương cương mà ở giữa Thượng Quái là cương đắc trung.

Nhu tại nội là trung hư, cương đắc trung là trung thực. Vậy nên, tên quẻ gọi bằng Trung Phu.

Duyệt nhi tôn, phu, nãi hóa bang dã.

Theo như thể quẻ, trên Tôn dưới duyệt, tượng là kẻ trên có chí thành mà thuận tôn với kẻ dưới mà dưới có chí thành phục tùng với kẻ trên. Thượng hạ giao phu mới cảm hóa được tất thủy bang quốc.

Đồn ngư cát, tín cập đồn ngư dã.

Đồn là một giống chí ngu, ngư là giống chí xuẩn mà thành tín còn cảm động tới nơi, thời trong thiên hạ không giống gì chẳng cảm động được. Vậy nên nói rằng: *Đồn ngư cát.*

Câu *tín cập đồn ngư* là hình dung hiệu lực của tín thành. Ngày xưa, ông Hàn Xương Lê làm bài hịch té cá sấu mà cá sấu phải bỏ đi. Ông Hồ Ba đánh đồn sắt mà cá bơi chung quanh lại nghe, cũng tương tự như Quái từ đây.

Lị thiệp đại xuyên, thừa mộc chu hư dã.

Thuyền không rộng trong lòng mà cưỡi qua sông thời không lo gì chìm đắm, người hư minh trong lòng mà ứng phó với nguy hiểm thời dầu chón nguy hiểm cũng hóa ra an bình, nên nói: *Lị thiệp đại xuyên, thừa mộc chu hư dã.*

Trung Phu dĩ lệ trình, nãi ứng hồ thiên dã.

Đã Trung Phu mà hợp với chính đạo thời chẳng những ở gần hợp với nhân đạo mà thôi, dầu xa lớn đến như thiên đạo cũng thuận ứng được.

Sách *Trung Dung* có câu: *Thành giả thiên chi đạo* 誠者天之道也, đạo trời cũng chí thành mà thôi nên nói rằng: Trung Phu dĩ lệ trình, nãi ứng hồ thiên.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Trạch thượng hữu phong, Trung Phu. Quân tử, dĩ nghị ngục hoãn tử.

象曰：澤上有風，中孚。君子以議獄緩死。

Trên chằm có gió, gió cảm động được nước, tượng như lòng thành thực cảm động được người nên gọi bằng Trung Phu. Quân tử xem tượng ấy nên lấy tấm lòng trung thành mà xử việc trong thiên hạ, mà việc lớn thứ nhất là việc hình ngục, gốc ở tấm lòng hiếu sinh, muốn cho người tât thảy khỏi chịu tử hình, gặp khi cực bất đắc dĩ mà mình phải dụng tử hình, cũng hết sức bàn đi thăm lại, trong chôn tử mà cầu cho nó được sinh.

Nghị nghĩa là bàn; *ngục* chưa quyết thời phải nghị mà cầu được cách khoan giảm; *hoãn* nghĩa là khoan; *ngục* là quyết rồi, nhưng còn hoãn là mong cho gặp được dịp ân xá.

Tổng chi, chí thành thương xót, chỉ cầu cho người khỏi thác oan, mới được đành lòng. Đó là một việc Trung Phu của quân tử.

PHỤ CHÚ: Sách *Chu Lễ* ở thiên Thu Quan: Hễ có những hình ngục nặng, trước hết vua thẩm đoán, lại ủy quyền cho quan Tư Khấu thẩm đoán lần thứ hai, lại ủy quyền cho quan Tam Công thẩm đoán lần thứ ba. Đó là nghị ngục.

Một việc ngục mà thẩm nghị đến ba lần, ngục đã quyết định rồi, nhưng còn phải hoãn lại một tuần mà hội đồng cả toàn thể hình quan thẩm đoán lại, nhưng chưa thành hình liền, lại trải qua hai tuần nữa mà hội đồng toàn thể hình quan thẩm đoán lại, đến ba tháng mới tâu lên vua quyết định ngày hành hình, một cái án tử hình mà hoãn lại trải qua ba lần thẩm nữa, chỉ trông mong cho người bị tội đó khỏi bị chết oan, tỏ rõ lòng nhân ái, trung hậu. Vì vạ bất đắc dĩ mà phải có tử hình, không bao giờ lấy việc giết người làm oai.

Hiện đời bây giờ, các học giả Âu Châu đã nhiều người xướng ra thuyết bỏ tử hình, nhưng xem tình hình xã hội ở hiện thì, nhà ngục tối hơn mây mù, mạng người rẻ hơn rơm cỏ, biết bao giờ thực hiện được học thuyết bỏ tử hình. Chỉ trông mong cho những nhà cầm quyền chính trị, được tâm lý nghị ngục hoãn tử khá nhiều, cũng đã may lắm.

Trong Dịch, Tượng Truyện nói về hình ngục gồm có năm quẻ: Quẻ Phê Hạp thời nói rằng *Minh phạt sắc pháp*; quẻ Bĩ thời nói rằng *Vô cảm chiết ngục*; quẻ Phong thời nói rằng *Chiết ngục trí hình*; quẻ Lữ thời nói rằng *Minh thận dụng hình, nhi bất lưu ngục*.

Bốn quẻ ấy thấy thủ tượng bằng lệ minh là lấy chữ minh làm trọng. Duy đến quẻ Trung Phu thời nói rằng *Nghị ngục hoãn tử* thời chuyên trọng ở chữ thành.

Tóm xem cả Tượng Truyện năm quẻ thời nhà làm việc hình ngục nên có lòng chí thành thương người như tượng quẻ Trung Phu, mà đến khi thẩm đoán, tât phải có đức minh như bốn quẻ trên. Lấy thành làm căn bản, lấy minh làm thủ đoạn thời dầu chưa đến ngày bỏ sạch tử hình, nhưng loài người may cũng bớt được số người chết oan, chính là ơn các bậc thành và minh đó vậy.

Thánh nhân vì bốn quẻ trên chuyên chú trọng đức minh, nên ở quẻ Trung Phu lại chú trọng đến đức thành.

Minh mà chẳng thành tâm, e sức minh có khi lạm dụng, thành mà không minh sát, e thành có lúc mắc lừa. Thành với minh thấy được hoàn toàn viên mãn, việc hình ngục mới chắc được công bình. Đọc hết mấy bộ sách hình luật, trước xin đọc đến năm Tượng Truyện ấy.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Ngu, cát, hữu tha, bất yên.

初九: 虞吉, 有他, 不燕.

Sơ Cửu bắt đầu vào Trung Phu mà lại chính ứng với Lục Tứ. Tứ âm nhu đặc chính là một người đáng tin của Sơ, nhưng mà người làm việc thiên hạ, ai chẳng hay ở lúc đầu mà ít người hay ở lúc cuối.

Vậy nên khi bắt đầu như hào Sơ, tất phải tường tận thẩm sát, người mình tin đó, đạt chắc đáng tin thời mình mới tin mà đã tin rồi chắc phải chuyên nhất, như thế là ngu thời cát.

Ngu nghĩa là đông lường. Đông lường đã chắc chắn thời tin cần phải chi thành. Nếu rày đây mai đó, xu hướng lại xoay về ngã khác. Tâm trí đã bất định như thế, phương châm đã hỏng thời mục đích cũng chẳng tới làm sao mà an thân được (*Yên* nghĩa là an).

Đại Học có câu: Biết được chôn nên chỉ mà sau mới có định, định mà sau mới hay tĩnh, tĩnh mà sau mới hay an (*Tri chỉ nhi hậu hữu định. Định nhi hậu năng tĩnh. Tĩnh nhi hậu năng an. An nhi hậu năng lự. Lự nhi hậu năng đắc* 知止而後能定. 定而後能靜. 靜而後能安. 安而後能慮. 慮而後能得).

Ý nghĩa Hào từ đây cũng như Kinh văn *Đại Học*, Ngu mà cát là tri chỉ mà được định, tĩnh, an.

Hữu tha thời bất yên là không tri chỉ mà định được, tất nhiên không được tĩnh mà an. Còn như Sơ với Tứ ứng nhau, chẳng qua theo tượng bản hào mà nói cho có chứng cứ, chứ như Dịch lí thời chẳng cần câu nệ vào tượng.

Kì thực đạo lí trong thiên hạ, vô luận việc gì cũng phải tất phải cẩn thận thương xác từ lúc đầu, mưu thi đã chắc chắn vững vàng thời lại nên nhất định cho tới lúc an, chính là ý nghĩa của Hào từ này vậy.

Tượng viết: Sơ Cửu ngu cát, chí vi biến dã.

象曰: 初九虞吉, 志未變也.

Sơ Cửu sở dĩ được Cát là vì chí Trung Phu đã chắc chắn từ lúc đầu mà không thay đổi thời khỏi được lỗi, vì hữu tha bất yếu.

PHỤ CHÚ: Chữ *ngu* có hai nghĩa: Một nghĩa, ngu là đông lường, tức là ngu đặc; một nghĩa, ngu là ngăn ngừa, tức là ngu phòng.

Ở quẻ Tụy đã có câu “giới bất ngu” là thuộc về nghĩa sau. Chữ ngu ở đây kiêm cả hai nghĩa, ngu là đặc, cũng ngu là phòng.

Việc nhà phải đề phòng từ lúc đầu nên hào Sơ quẻ Gia Nhân thời nói “nhân hữu gia”.

Lòng người cũng phải đề phòng từ lúc đầu, đầu đã không Trung Phu, còn gì tin được, nên hào Sơ đây nói “ngu cát” mà Tượng Truyện lại có câu “chí vi biến” là vì đề phòng chí nó có biến chẳng nên phải dùng bằng cách ngu.

2. Cửu Nhị: Minh hạc tại âm, kì tử họa chi, ngã hữu hảo tước, ngô dữ nhĩ mị chi.

九二：鳴鶴在陰。其子和之，我有好爵，吾與爾靡之。

Cửu Nhị là làm thực cho Trung Phu, trên ứng với Cửu Ngũ, cũng là làm thực cho Trung Phu, hai bên thấy có đức dương cương, chất chứa lòng thành thực trong, bên này đem chí thành mà cảm, bên kia lấy chí thành mà ứng, tâm lí tương đắc, xuất ở tự nhiên, nên Hào từ mới đặt lời thí dụ để hình dung tinh thần ấy. Tỉ như, con hạc mẹ gáy ở chốn bóng nhâm mà con nó ở ngoài nghe tiếng mẹ liền gáy mà họa lại ngay, vì đồng thanh với nhau nên ứng thanh cũng chóng.

Lại tỉ như, ta có chén rượu ngon, tuy ta chưa mời tới mày mà đã chắc ta với mày thấy riu rít với nhau, in như uống chung chén rượu ngon đó là vì ý muốn in nhau thời ta cũng như mày mà thôi.

Hào từ chỉ dùng bằng cách thí dụ nên nói rằng: *Hạc minh tại âm, kì tử họa chi, ngã hữu hảo tước, ngô dữ nhĩ mị chi.*

Còn như chân ý nghĩa thời Hệ tử đã giải thích rõ ràng, xin tiện dịch ra đây:

Hệ tử nói rằng: Làm một người quân tử, dầu chỉ trong nhà mình chưa cần đi tới đâu, nhưng lời nói của mình nhả ra, đúng vào lời lành thời bỗng chốc người ngoài thiên lí đã ứng vào ngay, hưởng gì kẻ ở gần chung quanh mình nữa rư?

Ở trong nhà mình mà tiếng nói mình nhả ra, trái với lẽ lành thời bỗng chốc người ngoài muôn dặm đã chống cãi ngay, hưởng gì người ở chung quanh mình nữa rư?

Lời nói giữa mình xuất ra thời tức khắc gác vào nhân dân, công việc làm của mình, tự ở chốn gần tuyên bố ra thời tức khắc ảnh hưởng đến chốn xa.

Lời nói, nét làm là cái máy chốt của quân tử, cây đó mà khép mở khắp trong ngoài. Máy chốt dùng được đúng, thời danh dự tới mình, cái máy chốt dùng đã sai, thời ác danh tới mình, cái máy chốt chỉ phát ra thiệt là chủ chốt cho vinh hay nhục vậy.

Lời nói nét làm ra tinh thần tác dụng của quân tử, để mà cảm động đến trời đất đó, vậy há lẽ chẳng cần thận mà được rư?

PHỤ CHÚ: Hệ tử thích nghĩa, ngó với nghĩa đen của Hào từ, toàn không dây dính. Nếu chúng ta chỉ đọc lời Đức Khổng, vẫn đạo lí đã rất hay, nhưng đem giải thích với Hào từ thời lại rất có thú vị.

Tiếng gáy tỉ dụ bằng tiếng nói, tiếng nói mà thích vào tai người nghe, tức là đồng thanh tương ứng, có khác gì minh hạc mà kì tử họa đâu.

Nét làm mà thuận với lòng người, tức là sở dục dục tự, có khác gì hữu hảo tước mà ngô dữ nhĩ mị chi đâu.

Lấy chữ ngôn, tỉ dụ bằng minh; minh nghĩa là tiếng gáy. Lấy chữ hạnh, tỉ dụ bằng tước; tước nghĩa là chén rượu ngon. Lấy chữ ứng, chiếu vào chữ họa, chữ mị. Họa nghĩa là gáy theo; mị nghĩa là riu rít, cũng có ý là say mẩn.

Nói trái lại, tiếng gáy không phải tiếng loài nó thời nó không họa theo, rượu của mình vẫn dở thời chắc không ai thêm. Ngôn hạnh mình đã bất thiện thời ai chịu ứng cho; trên mặt chữ tuy khác nhau mà tinh thần đạo lí vẫn in nhau.

Nên sách Khổng Tử với sách Chu Công, vẫn tự thường không giống nhau mà ý nghĩa thời tuyệt đối in nhau, chúng ta đọc Dịch nên học lấy bộ óc ấy. Nếu Chu Công nói hạc, nói tước mà Khổng Tử cũng nói hạc, nói tước, còn có thú vị gì nữa.

Tượng viết: Kì tử họa chi, trung tâm nguyên dã.

象曰：其子和之，中心愿也。

Mình hạc tại âm mà kì tử tại ngoại, nghe tiếng gáy mà hóa ngay, tượng là tâm lòng Trung Phu sẵn muốn như thế nên không ai chống cãi. Cửu Nhị đắc trung, Cửu Ngũ cũng đắc trung lại ở vào thì Trung Phu, sở dĩ nói rằng: trung tâm.

3. Lục Tam: Đắc địch, hoặc cổ, hoặc bãi, hoặc khắp, hoặc ca.

六三: 得敵, 或鼓或罷, 或泣或歌.

Hào Lục ở vị Tam là âm nhu bất chính, lại chính ứng với Thượng Cửu là người đối địch với mình. Nhưng Thượng lại cương mà bất trung, mà theo về thể quẻ thời Tam là duyệt chi cực, Thượng là tôn chi cùng, Tam bất trung chính làm bạn với Thượng bất trung chính. Tam duyệt cực mà làm bạn với Thượng tôn cùng, hai anh ăn ở với nhau không chút gì tình thành chân thực mà chỉ là hình thức thay đổi luôn, hoặc khi đóng múa lung tung (*Cổ* nghĩa là đóng múa), hoặc khi rụng rời như chết (*Bãi* nghĩa là rụng rời), hoặc khi khóc ù, hoặc khi hát mừng.

Cách ăn ở như thế, tổng chi là hoảng hốt bất thường, khi vui mừng đã vô lí mà khi thương khóc cũng không đúng gì, chỉ là tội tại bất trung, bất chính. Chữ "bất yên" ở hào Sơ, đem tặng cho hào Tam đúng lắm (*Địch* nghĩa là người đối địch với mình, chi vào hào Thượng; hoặc nghĩa là tình cờ, có ý là gặp sao làm vậy).

Tượng viết: Hoặc cổ, hoặc bãi, vị bất đáng dã.

象曰: 可鼓或罷, 位不當也.

Vui buồn vô thường như cách Lục Tam là vì địa vị Lục Tam xử lấy chốn bất chính, mình đã bất trung chính mà bạn lại bất trung chính, thấy là vị bất đáng nên hai anh tin nhau mà hiện ra quái trạng như thế.

4. Lục Tứ: Nguyệt cơ vọng, mã thất vong, vô cữu.

六四: 月几望, 馬匹亡, 無咎.

Lục Tứ làm chủ cho trung hư mà thành ra quẻ Trung Phu, ở được vị chính lại thân cận với quốc trưởng là hào Ngũ, Ngũ hết sức tín nhiệm Tứ, Tứ là vị cực nhân thân, vinh thịnh ngó đã gần cực rồi, tượng như mặt trăng đã gần đến hôm rằm.

Vì Tứ là âm nhu đắc chính, không dám tự xử lấy phần dinh măn nên chỉ cơ vọng mà thôi; nếu Tứ mà dinh măn thời trăng đã rằm rồi, lại là việc đáng nguy cho Tứ. May Tứ không thế, chỉ gần đến mặt trăng vừa rằm thời đã tri chỉ tri túc, điều đó là rất hay cho Tứ.

Chẳng những thế mà thôi, Tứ vẫn chính ứng với Sơ, hai anh cặp kè nhau, tượng như một cặp ngựa, nhưng Tứ biết thời thế, biết phục tòng với đạo lí nên nhất tâm tín tòng với Ngũ, mà bỏ mất Sơ, tượng như ngựa bỏ mất con cặp đôi (*Thất* nghĩa là cặp đôi, mất con ngựa cặp đôi, ý là bỏ mất Sơ).

Vì Tứ đã tín Ngũ, mà tuyệt giao với Sơ thời nghĩa Trung Phu được chuyên nhất mà viên mãn, như thế thời không tội lỗi gì.

Mã thất vong ở đây, cũng tượng như thất tiêu tử ở quẻ Tùy. Thất tiêu tử cũng là bỏ Sơ, thất chính sở dĩ làm ra đắc; mã thất vong cũng là bỏ Sơ, vong chính sở dĩ làm ra tồn.

Dịch biến thông là như thế.

PHỤ CHÚ: Hào từ ở đây, theo về sử nước Tàu thời như ông Y Doãn, trả chính quyền cho vua Thái Giáp mà trở về cày ruộng. Theo về sử nước ta như ông Trần Hưng Đạo chỉ làm đến Thượng Quốc

Công, không nghe lời An Sinh Vương giành lấy ngôi vua. Đó là giữ nghĩa câu nguyệt cơ vọng. Lại như đảng Thôi, Trần rất mạnh ở nước Tề, khuyên Ân Tử vào mà Ân Tử không chịu vào. Như sử nước ta thời đời nhà Mạc đương thịnh mà ông Phùng Khắc Khoan không chịu theo. Kết quả thời Thôi, Trần bại mà Ái Tử thời được hiển danh; Mạc thịnh mà Phùng thời nên được sự nghiệp. Đó nghĩa là câu: *Mã thất vong*.

Trung Phu lệ trình mới được cát. Dịch há phải nói đối với ai đâu.

Tượng viết: Mã thất vong, tuyệt loại, thương dã.

象曰：馬匹亡，絕類，上也

Tứ bỏ Sơ, tuyệt bè riêng mình mà lên theo Ngũ, thiệt là ra khỏi u cốc mà lên kiêu mộ, nên Hào từ khen cho rằng: Mã thất vong.

5. Cửu Ngũ: Hữu phu loan như, vô cữu.

九五：有孚攣如，無咎。

Cửu Ngũ cương kiện lại trung chính, sẵn có thực đức Trung Phu mà lại ở được vị chí tôn làm chủ cho đời Trung Phu, ở dưới lại có Cửu Nhị, đồng tâm đồng đức mà giúp đỡ với nhau.

Vì vậy nên tâm lòng chí thành của Ngũ thất buộc được lòng thiên hạ, lòng người tin phục Ngũ bằng một cách rất gắn bó, không thể nhả ra. Được như thế thời vô cữu.

Loan nghĩa là trói buộc, trói buộc bằng dây chí thành càng bền chặt hơn dây thề lực, hiệu quả của Trung Phu, thiệt có như hào Cửu Ngũ.

Chữ "Hữu phu loan như" trong Dịch, chỉ thấy ở hai nơi, thấy vì dương cương, trung chính mà được nghĩa ấy. Một là ở Cửu Ngũ quẻ Tiểu Súc, một là Cửu Ngũ quẻ này.

Tượng viết: Hữu phu loan như, vị chính đáng dã.

象曰：有孚攣如，位正當也。

Hào Ngũ có đức dương cương, trung chính mà lại ở được vị trung chính nên Hào từ nói rằng: Hữu phu loan như.

6. Thượng Cửu: Hàn âm, đẳng vu thiên, trinh, hung.

上九：翰音登于天，貞凶。

Chữ trinh hung ở đây, cũng in như chữ trinh hung ở hào Thượng quẻ Tiết.

Thượng Cửu tính chất đã dương cương, quá trung mà lại ở vào cuối cùng thì Trung Phu. Trung Phu đã đến lúc cực, tin chi cực thời tin phải suy, trong ruột đã mòn mà chỉ lòi loét ở ngoài vỏ, tượng như tiếng loài chim bay, nghe còi trời mà không rõ hình thật.

Có hư danh bằng tin mà không thực đức bằng tin. Đó là đã xấu rồi, hướng gì Thượng lại tính chất cương táo, ở vào thì Trung Phu chi cực mà không biết biến, thấy tin mà tin, không biết cân nhắc ở nghĩa lí, cố thủ lấy cách tin của mình mà trái mất nghĩa biến thông, như thế, tất kết quả phải hung.

PHỤ CHÚ: Hào này hai câu chia làm hai tiết: *Hàn âm đẳng vu thiên* là tiết trên; trinh hung là tiết dưới.

Thầy Mạnh Tử có nói: Tiếng tăm quá hơn sự thực, quân tử lấy làm xấu.

Thượng Cửu ở về thì Trung Phu, trong đời đương suy trọng người tín. Thượng lại bó buộc về hoàn cảnh mà cố sức trau dồi giữ lấy danh tín, danh đã quá lớn mà thực không đủ xứng đáng, nên thủ tượng bằng hàn âm đáng vu thiên, đó là nửa tiết trên của Thượng Cửu. Nhưng còn mong Thượng biết lấy học vấn mà bổ thêm trí thức cho mình, dành bỏ vứt hư danh của mình mà nghiên cứu cho được chân lí làm một người *ngôn bất tất tín, hành bất tất quả, duy nghĩa sở tại* 言不必信, 行不必果, 惟義所在, như trong sách Mạnh Tử.

Nhưng Thượng có được thế đâu! Tính chất cương táo mà lại xử vào địa vị Trung Phu chỉ cùng dờ mình đã có danh tín nên cứ cố thủ lấy danh tín hoài.

Đạo lí phải hay chẳng, sự lí đúng hay trật, toàn không cần lượng mà cứ làm một cách tín, như tín của Vị Sinh^[21].

Thiệt đúng như câu Đức Khổng dạy: Ham tín mà không ham học, kết quả mắc một bệnh hại là một người tặc. Thượng Cửu này chính trúng vào bệnh ấy, biết tín mà không biết biến thông, e có lúc vì tín mà mang vạ nên kết lại chữ trinh hung. Đó là nửa tiết dưới của Thượng Cửu.

Tượng viết: Hàn âm đáng vu thiên, hà khả trường dã.

象曰：翰音登于天，何可長也。

Ham hư danh mà lấy tín làm cao, vẫn cũng có hư danh trong một lúc, nhưng giữ đến cùng cực mà không biết biến thông thời thế nào lâu dài được.

PHỤ CHÚ: Đọc quẻ này nên tham khảo với quẻ Tiết. Tiết là đạo lí rất hay ở sau thì Hoán. Trung Phu là đạo rất hay ở sau thì Tiết.

Thánh nhân có bao giờ dạy cho người bất tiết, bất tín đâu, nhưng Tiết với Phu, thấy cần phải đặc trung, nên Soán Truyện hai quẻ thay có câu: *Cương đặc trung*.

Quẻ Tiết, cương, nhu phân, nhi cương đặc trung. Quẻ Trung Phu, nhu tại nội, nhi cương đặc trung. Vì vậy, tiết cho đặc trung thời tiết hanh, phu cho đặc trung thời phu cát. Nếu trái lại, quá tiết mà bất trung thời tiết hóa ra tiết khô, quá tín mà bất trung thời tín hóa ra tín cùng.

Vậy nên, Hào từ hào Thượng ở hai quẻ: Một bên thời khô tiết, trinh hung mà Tượng Truyện nói rằng *Kì đạo cùng dã*; một bên thời hàn âm đáng vu thiên, trinh hung mà Tượng Truyện nói rằng *Hà khả trường dã*.

Chúng ta học Dịch nghiên cứu cho đến ý nghĩa hai quẻ, mới biết rằng Dịch lí đủ kinh, đủ quyền, có thường, có biến, có chính, có kì, chẳng phải như hạng người *bả trì bất định* 把持不定, cũng chẳng phải như hạng người *cố chấp bất thông* 固執不聽.

Nếu nhận lầm hai chữ trinh hung mà nghĩ rằng bất tiết, bất tín cũng được, hay là bỏ qua hai chữ trinh hung mà nghĩ tín gì, tiết gì cũng hay thấy là oan uổng cho Dịch học lắm.

62. QUÊ LÔI SƠN TIỂU QUÁ

Chấn trên; Cấn dưới

Quẻ này là quẻ Lôi Sơn Tiểu Quá. Cấn hạ cũng là Nội Cấn, Chấn thượng cũng là Ngoại Chấn. Chấn lôi, Cấn sơn, nên tên quẻ đọc bằng Lôi Sơn Tiểu Quá.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hữu kì tín giả, tất hành chi, cố thụ chi dĩ Tiểu Quá.

序卦: 有其信者, 必行之, 故受之以小過.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Trung Phu tiếp lấy quẻ Tiểu Quá là vì có sao?

Trước kia là quẻ Trung Phu. Phu nghĩa là tin, cây ở nơi mình tin đó mà tất cứ làm ngay làm mà không xét cái tin đó phải hay chẳng, tất mắc lấy lầm lỗi. Vậy nên, sau quẻ Trung Phu, tiếp lấy quẻ Tiểu Quá.

Ý nghĩa sở dĩ đặt tên bằng Tiểu Quá thời xem ở Soán từ, Soán Truyện sau này đã thích minh bạch.

SOÁN TỪ

Tiểu Quá, hanh, lị trình. Khả tiểu sự, bất khả đại sự, phi điều đi chi âm, bất nghi thượng, nghi hạ đại cát.

小過, 亨, 利貞. 可小事, 不可大事, 飛鳥遺之音, 不宜上, 宜下, 大吉.

Tiểu Quá, hanh, lị trình.

Chữ Tiểu Quá có ba nghĩa: Một nghĩa là cái nó có ý quá; lại một nghĩa là việc nhỏ có quá; lại một nghĩa là quá chút đỉnh.

Chữ Quá có hai nghĩa: Một nghĩa Quá là quá, như nói rằng quá hậu, quá bạc, quá lớn, quá nhỏ, v.v. Lại một nghĩa Quá là lỗi, như nói quá thất, quá ngộ, quá cự, v.v, nhưng ở Quái từ đây thời không dùng nghĩa Quá là lỗi mà dùng nghĩa Quá là quá.

Quẻ Tiểu Quá này phản đối với quẻ Đại Quá, bởi vì đạo lí trong thiên hạ có việc nên quá mà đúng thì nên lấy Đại Quá làm hay, nhưng cũng có việc mà đúng thì chỉ Tiểu Quá là hay.

Tỉ như, đương hồi phải bí mật, hoặc việc phải bí mật thời lấy thành tích nhỏ quá làm hay; đương hồi nên tiết kiệm, hoặc việc nên tiết kiệm thời lấy tiêu phí nhỏ quá làm hay. Chỉ duy cân nhắc ở thì với việc, thì đúng như vậy, việc nên như vậy mà ta ứng phó bằng cách Tiểu Quá mới được trơn bót lọt lạch, vừa sòng vừa thuyền mà tới đâu cũng hanh thông được.

Lại tỉ như, đi một lối đường, vì trước thiên về quá Tây, bây giờ nhích lại quá Đông, thế là vừa đúng chính giữa đường.

Lại tỉ như, giảng một lí luận, người kia xu hướng về cực tả mà người này nhích qua cực hữu, thế là vừa đúng giữa trung bình. Vậy nên, quá chẳng phải là đạo thường, nhưng theo về đạo biến thời cũng nhiều khi có quá mới hanh, chỉ duy phận lượng quá đó, không quá được nhiều được lớn, chỉ quá chút đỉnh là vừa hay. Vậy nên nói rằng: *Tiểu Quá hanh*.

Tuy nhiên, đạo lí tốt nhất là đắc trung, quá cũng là việc bất đắc dĩ nên phải quá bằng một cách vừa chính. Quá mà vừa đúng với đạo chính thời quá ở chính là quá mà hay.

Trái lại, nếu Quá mà bất chính là quá ở tà, chút quá đã là dở hoắc. Vậy nên Quái từ lại nói *lị trinh*, nghĩa là quá bằng chính thời mới lị.

Trình Truyền có câu: “Bất thất thì nghi chi vị chính” nghĩa là, không trái với lẽ phải trong thì ấy là gọi bằng chính, chính tức là trinh.

Khả tiểu sự, bất khả đại sự, phi điều duy chi âm, bất nghi thượng, nghi hạ đại cát.

Việc trong thiên hạ hay dở cốt ở thì, vì xê xích cho đúng với thì, nên có khi phải quá chút đỉnh, nhưng chỉ dùng cách quá ấy vào chuyện nhỏ, không nên dùng cách quá ấy vào chuyện lớn.

Bởi vì những việc nhỏ ấy, thì gian ngắn ngủi, phạm vi chật hẹp, dầu có quá chút đỉnh mà việc vừa đúng với thì thời quá mới có thể hanh thông được.

Kìa những việc lớn, thì gian đã lâu dài, phạm vi đã rộng lớn, nếu sai một ly thời sợ làm đến một dặm mà há lẽ làm quá được ru? Tỉ như, đối với vợ con mà quá ở nghiêm thời đạo trì gia vẫn cũng tốt; nếu đối ư nhân dân quá ư khắc thời ảnh hưởng đến chính trị rất lớn.

Đối với bản thân mà quá ư kiệm thời đạo trì kỉ là hay; đối với việc công chúng lị ích mà quá ư kiệm thời duy độc với xã hội e không chừng, như những loài ấy thấy là *khả tiểu sự, bất khả đại sự*.

Trên đây là thông luận về đạo Tiểu Quá, nay lại bàn riêng về cách quá của người ở thì Tiểu Quá. Thì Tiểu Quá là thì thế nào? Theo như tượng quẻ hào Ngũ, hào Nhị âm nhu mà lại đắc trung, hào Tam, hào Tứ dương cương mà thất vị, chính là thì tiểu nhân dụng sự, quân tử thất thì, nên quân tử xử thì ấy phải kiệm đức từ danh, tiếng tăm lớn không nên đua, chức vị cao không nên ở, tượng như con chim bay, vừa bay vừa kêu, có rơi tiếng xuống cho người ta nghe, nhưng nghe chẳng bao xa mà người cũng không thấy chim được rõ.

Thân mình sở xử không nên chiếm ngôi cao, chỉ nên ở ngôi thấp, ở về thì Tiểu Quá mà giấu tiếng giữ thân được như thế thời về phần quân tử chắc được tốt lành, nên nói rằng: Đại cát. (Theo thông lệ ở Dịch, tiểu là tiểu nhân, đại là quân tử). Đại cát nghĩa là quân tử biết việc như thế thời được cát. Chữ cát phản đối với chữ hung, tránh được hung, tức là cát, chứ không được cát hanh như mọi nơi.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Tiểu Quá, tiểu giả quá nhi hanh dã. Quá dĩ lị trinh, dữ thì hành dã. Nhu đắc trung, thì dĩ tiểu sự cát dã. Cương thất vị nhi bất trung, thì dĩ bất khả đại sự dã. Hữu phi điều chi tượng yên, phi điều duy chi âm, bất nghi thượng nghi hạ, đại cát, thượng nghịch nhi hạ thuận dã.

彖曰：小過，小者過而亨也。過以利貞，與時行也。柔得中，是以小事吉也。剛失位而不中，是以不可大事也。有飛鳥之象焉。飛鳥遺之音，不宜上，宜下，大吉，上逆而下順也。

Soán viết: Tiểu Quá, tiểu giả quá nhi hanh dã.

Tiểu Quá nghĩa là việc nhỏ có hơi quá mà cũng chỉ quá nhỏ, nhưng Tiểu Quá là việc bất đắc dĩ, đùng lấy thì hoặc việc nên phải quá thời tùy thì, tùy việc mà quá thời quá mà hanh thông được.

Quá dĩ li trình, dữ thì hành dã.

Quá mà li ở trình là vì quá cũng phải xem thì, cặp với thì mà đi, mới gọi bằng trình, trình thời mới li.

Nhu đắc trung, thị dĩ tiểu sự cát dã.

Âm nhu là tiểu, theo ở thể quẻ Lục Nhị, Lục Ngũ là hào âm nhu mà ở đắc trung vị, vậy nên làm việc tiểu thời cát.

Cương thất vị nhị bất trung, thị dĩ bất khả đại sự dã.

Còn như việc lớn, tất cần có tài dương cương mà đắc vị mới làm được, dương cương là đại, quẻ này hai hào dương thất vị mà không được ở vị trung, vậy nên, không làm nổi việc lớn. Nhu đắc trung là tiểu nhân đắc thì, cương thất vị là quân tử thất thì, nên Quái từ nói rằng: Khả tiểu sự, bất khả đại sự, cũng có ý nói rằng ở về thì Tiểu Quá chính hợp với việc tiểu nhân mà không thch hợp với việc quân tử.

Hữu phi điều chi tượng yên, phi điều duy chi âm, bất nghi thượng nghi hạ, đại cát, thượng nghịch nhi hạ thuận dã.

Từ đây sắp xuống lại lấy thể quẻ mà thích cho hết lời quẻ.

Theo như thể quẻ, cương trong, nhu ở ngoài là hình con chim, hai hào âm ở [dưới] tượng hai chân con chim; hai hào âm ở trên tượng hai cánh con chim xò ra. Chim hai cánh ở trên là tượng chim bay. Vì thể quẻ có tượng như vậy nên Quái từ có chữ phi điều.

Lại theo về nghĩa Tiểu Quá, âm nhu đắc thì, dương cương thất vị. Những người quân tử ở thời đại ấy không nên tiếng tăm quá lớn, chỉ nên như con chim bay, vừa bay vừa kêu, tiếng kêu chỉ thoáng qua rơi xuống mà thôi.

Lại không nên ở ngôi cao, chỉ nên ở ngôi thấp, có thể thời đạo quân tử mới được tốt, nên Quái từ nói rằng *phi điều duy chi âm, bất nghi thượng nghi hạ, đại cát*, bởi vì thượng thời nghịch với thì mà hạ thời thuận với thì đó vậy.

Ba câu ấy chuyên nói về phần dương cương quân tử nên có chữ *đại cát*. Đại cát là dương cương quân tử.

Ở về thì Tiểu Quá, không việc gì đại mà nói được cát, chỉ duy dương cương quân tử, biết thuận thì ty thời, tức là đại được cát, cát cũng chẳng qua khỏi hung mà thôi.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Sơn thượng hữu lôi, Tiểu Quá. Quân tử dĩ hạnh quá hồ cung, tang quá hồ ai, dụng quá hồ kiệm.

象曰：山上有雷，小過。君子以行過乎恭，喪過乎哀，用過乎儉。

Tượng quẻ Chấn ở trên Cấn là tiếng sấm vừa ở trên núi mà tiếng sấm bị nghẹt với núi, phải thu súc lại

mà nhỏ đi, nên tượng là Tiểu Quá. Quân tử xem ở tượng ấy, biết ở thì này chưa làm được việc đại quá nên chỉ làm việc tiểu quá mà thôi.

Việc nên quá mà quá, nhưng chỉ quá bằng việc nhỏ, tính nết mình bình thường quá chừng cung cần, đụng lấy việc tang quá chừng thương thảm, tiêu xài tiền của ở việc một mình quá chừng tiết kiệm. Ba việc ấy chỉ là việc trong bản thân mà không quan hệ đến việc quốc gia xã hội nên quá mà quá, nhưng cũng chỉ quá bằng tiểu sự, không quá bằng đại sự, đó là đúng với thì nghĩa Tiểu Quá.

PHỤ CHÚ: Ba chữ *quá* ở trên Tượng Truyện nghĩa là việc vẫn có quá, nhưng quá mà thích với lẽ phải, hạnh quá hồ cung mà không quá hồ kiêu ngạo; tang quá hồ ai mà không quá hồ trương hoàng; đình đám dụng quá hồ kiệm mà không quá hồ xa xỉ trang sức. Những việc quá ấy chỉ là việc tu thân nên nói rằng: Tiểu Quá.

Tuy nhiên nên quá mà quá, nhưng thái quá cũng là thất trung, thái quá ở cung thời cung ra một cách giả dối; thái quá ở ai thời ai ra một cách tàn hủy; thái quá ở kiệm thời kiệm ra một cách keo sèn. Điều đó cũng không phải đạo quân tử nhưng vì có thì mà phải làm quá, cũng chỉ quá chút đỉnh là vừa, đó cũng là nghĩa Tiểu Quá.

HÀO TỬ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Lục: Phi điều dĩ hung.

初六: 飛鳥以凶.

Sơ Lục âm nhu tại hạ, vẫn là tư cách tiểu nhân mà lại thượng ứng với Cửu Tứ, âm được dương giúp cho lại vừa ở thì Tiểu Quá nên Sơ càng hăng hái làm việc quá, quá mà đến nỗi quá thậm, đã chóng vừa xa, không thể cứu chỉ được, chẳng khác gì chim bay quá gấp mà mắc vạ sảy cánh gãy mình, nên nói rằng *phi điều dĩ hung*, nghĩa là thì Sơ ở dưới hết chỉ nên làm chim nấp; bây giờ không làm chim nấp mà làm chim bay thời hung là phải rồi.

PHỤ CHÚ: Bắt đầu vào thời Đại Quá mà quá cẩn thận như hào Sơ "Tạ dụng bạch mao" mới được vô cữu. Bắt đầu vào thì Tiểu Quá mà quá chừng nóng nảy như hào Sơ: "Phi điều" thời mắc lấy hung; mới biết rằng: Việc thiên hạ lớn nhỏ khác nhau mặc dầu, tổng chi, việc quá là việc không đáng khinh dị. Nếu thấy thì Quá mà cứ quá liều, chẳng học hào Sơ Đại Quá mà học hào Sơ Tiểu Quá, chẳng trái thì, mắc lấy họa hay sao?

Tượng viết: *Phi điều dĩ hung, bất khả như hà dã.*

象曰: 飛鳥以凶. 不可如何也.

Địa vị như Sơ Lục mà nếu quá ở cẩn thận, dầu không được đại cát, cũng không đến nỗi hung. Bây giờ lại quá ở táo tiến mà phi điều dĩ hung, thiệt không biết làm thế nào cho nó được vậy.

2. Lục Nhị: Quá kì tổ, ngộ kì tử, bất cập kì quân, ngộ kì thân, vô cữu.

六二: 過其祖, 遇其妣, 不及其君, 遇其臣, 無咎.

Lục Nhị có đức nhu thuận, trung chính, ở vào thì Tiểu Quá, chắc là một người quá mà được phải. Theo về địa vị Cửu Nhị, nếu bước lên nữa thời vượt qua hai hào dương là Tam, Tứ, mà đụng gặp được một

hào âm là Ngũ.

Bản thân Nhị đã âm nhu, đáng lẽ là cầu dương thời mới phải. Vì ở thì Quá nên vượt qua dương mà trở lại gặp lấy âm, tượng như vượt qua ông mây mà trở lại gặp mẹ mây nên nói rằng: Quá kì tổ, ngộ kì tĩ (gọi ông bằng tổ dùng để thay hào dương, tức là Tam, Tứ; gọi mẹ bằng tĩ, dùng để thay hào âm, tức là Ngũ).

Câu này chỉ vì địa vị Lục Nhị mà đặt ra lời thí dụ như thế. Câu dưới mới bày vẽ cách làm Quá cho Lục Nhị, nên có lời rằng: Nhị ơi! Mây ở về thể Hạ Quái, chỉ là phận làm tôi; người mây nếu có thượng tiến nữa, nhưng chỉ nên vừa phận mây, mây không kịp bằng vua thời chính là đúng phận làm tôi của mây.

Bất cập nghĩa là không bằng ngang; *ngộ* là vừa đúng. Chữ Ngộ câu dưới với chữ ngộ ở câu trên, ý có khác nhau: chữ ngộ trên là nói tình cờ mà đụng gặp, Nhị vẫn không ngờ ngộ tĩ mà tình cờ ngộ là may cho địa vị Cửu Nhị; Nhị vẫn sẵn lòng ngộ kì thần mà làm được đúng là đáng kính trọng cho tâm sự Cửu Nhị.

Câu: *Bất cập kì quân, ngộ kì thần*, chính là nghĩa hạ thuận ở trên Soán Truyện, quá mà không quá là thủ chính đắc trung mà vô cữu.

Tượng viết: *Bất cập kì quân, thần bất khả quá dã.*

象曰：不及其君，臣不可過也。

Hào từ Lục Nhị nói rằng: Bất cập kì quân là vì, ở vào thì Quá, tuy có việc nên quá, nhưng về nghĩa làm tôi thời không thể quá được vua vậy. Bất cập kì quân chính là quá ở cung cần, đó cũng là nghĩa chữ Quá.

3. Cửu Tam: Phất quá phòng chi, tòng hoặc tường chi, hung.

九三：弗過防之，從或戕之，凶。

Ở vào thì Tiểu Quá, âm nhu quá hơn dương, chính là tiểu nhân mạnh hơn quân tử. Cửu Tam dương cương đắc chính vẫn là quân tử, nhưng vì tính chất quá ở cương, sợ không khỏi tự thị mình hay mà không lo phòng bị bọn quần tiểu, nên răn cho Tam rằng: Ở vào thì Quá, việc gì có quá chút đỉnh mới hay.

Theo như hoàn cảnh của Tam, chỉ nên quá phòng bị tiểu nhân thời hơn. Nếu Tam chẳng quá phòng nó, rồi e đây có người làm hại Tam, mà Tam mắc vạ đó.

(*Tường* nghĩa là làm hại; *phòng* nghĩa là ngăn ngừa. *Quá phòng* nghĩa là phòng bị hơi quá cẩn thận).

PHỤ CHÚ: Tiểu Quá là thì chung cả quẻ, sáu hào lại là thì riêng của mọi hào. Quẻ này khốn nạn nhất là thì Cửu Tam, ngó xuống dưới thời hai âm toan bức mình, ngó lên trên thời hai âm toan ép mình. Cửu Tứ tuy đồng đức, nhưng không giúp đỡ được mình, bản thân Tam lại ở chốn bán thượng lạc hạ. Vậy nên Hào từ phải nói một cách quá ư tiểu tâm như thế. Tả Truyện có câu nói rằng: Quân tử hay kiêng sợ ở việc nhỏ, mới không hoạn nạn lớn, chính đúng với nghĩa hào này.

Tượng viết: *Tòng hoặc tường chi, hung như hà dã.*

象曰：從或戕之，凶如何也。

Cửu Tam nếu không biết phòng bị quần âm thời hung họa về tương lai, không biết chừng nào vậy.

4. *Cửu Tứ: Vô cự, phát quá ngộ chi vãng, lệ, tất giới, vật dụng vĩnh trinh.*

九四: 無咎, 弗過遇之, 往厲, 必戒, 勿用永貞.

Địa vị Cửu Tứ cũng bán thượng lạc hạ như Cửu Tam, nhưng vì Tứ hào cương mà xử vị nhu, biết hạn chế tính cương mà làm một cách quá hồ cung, như thế là được vô cự. sở dĩ được vô cự là vì chẳng quá ở cương.

Đã chẳng quá ở cương là vừa đúng với đạo lí. Đã phát quá mà ngộ chi là vừa đúng với đạo Tiểu Quá. Ở vào thì Tiểu Quá nên như thế mà thôi.

Nếu còn tấn vãng thời có việc nguy, tất nên giới cù mới được.

Tuy nhiên, ở địa vị Cửu Tứ, thiệt là địa vị rất khó xử. Vãng mà theo Nhị âm vẫn sợ có nguy, nhưng nếu cố thủ mà không biết biến thông, ở gặp hồi trong nước vô đạo mà giữ lấy một cách nguy ngôn nguy hạnh, cũng chưa hợp đạo thì trung, nên nói lại *vật dụng vĩnh trinh*, nghĩa là nên tuy thì thiện xử, không nên câu nệ mà giữ một cách thường đó vậy.

(Chữ trinh ở đây cũng chỉ nghĩa là cố thủ, không phải trinh là chính). Trinh mà nghĩa là chính thời trinh là đạo rất hay của quân tử. Trinh mà nghĩa là cố thủ thời vĩnh trinh lại trái với phương pháp biến thông của quân tử.

Hào từ này nên chia làm ba đợt: *Phát quá ngộ chi* là ngợi khen cách hiện tại; *Vãng lệ tất giới* là răn ngừa về tương lai; *Vật dụng vĩnh trinh* là tóm về đạo lí toàn cuộc nghĩa là, quân tử nên dùng cách thì trung mà không nên cố chấp.

Tượng viết: *Phát quá ngộ chi, vị bất đương dã, vãng lệ tất giới, chung bất khả trường dã.*

象曰: 弗過, 遇之, 位不當也, 往厲, 必戒, 終不可長也.

Phát quá ngộ chi là vì Cửu Tứ dương cương mà xử vào nhu vị vì địa vị không quá ở cương nên vừa đúng lấy đạo Tiểu Quá vậy. Vãng lệ tất giới là vì ở vào thì âm thịnh hơn dương, nếu không biết giới cù thời kết quả không thể lâu dài được. Vị bất đương nghĩa là, hào cương mà ở vào vị nhu, nhờ nhu chế được cương nên *phát quá ngộ chi*.

5. *Lục Ngũ: Mật vân bất vũ, tự ngã Tây giao, công dặc, thủ bị tại huyết.*

六五: 密云不雨, 自我西郊, 公弋取彼, 在穴.

Dương hạ giáng mà tiếp với âm, âm thượng thăng mà giao với dương thời mới được âm dương hòa mà thành ra mưa.

Nhưng ở thì Tiểu Quá thời khác hẳn, âm một mực thượng tiến mà dương cũng không hạ giáng tiếp xúc, tượng như mây dương uất kết mà không làm nên mưa, nên nói rằng: *Mật vân bất vũ, tự ngã Tây giao*, nghĩa câu này cũng như nghĩa Quái từ quẻ Tiểu Súc, nghĩa là Ngũ tuy ở ngôi tôn, nhưng vì âm nhiều quá hơn dương, không thể hữu vi được, chẳng qua đồng loại tương cầu bạn âm quần quýt lấy nhau.

Ngũ lại xuống dắt Nhị lên làm người giúp cho mình nên lại nói rằng: *Công dặc, thủ bị tại huyết*. Công chỉ vào Lục Ngũ; *huyết* là hang sâu, tức là chốn âm chỉ vào Lục Nhị; *dặc thủ* nghĩa là đe mà bắt lấy. Ngũ vớ lấy Nhị làm bạn, tỉ như: *Dặc thủ bị tại huyết*.

Nói tóm lại, ở vào đời âm quá, không làm được việc lớn gì, chỉ là Ngũ với Nhị cặp kẻ nhau cho qua thì mà thôi.

Tượng viết: Mật vân bất vũ, dĩ thượng dã.

象曰：密云不雨，已上也。

Âm dương tiếp xúc nhau, mới thành được mưa. Bây giờ âm lên ở quá cao mà không tiếp xúc với dương. Thế là âm dương bất hòa làm gì được mưa nên nói rằng: Mật vân bất vũ, dĩ thượng dã (*Dĩ thượng* nghĩa là quá cao).

6. Thượng Lục: Phát ngộ quá chi, phi điều ly chi, hung, thị vị tai sảng.

上六：弗遇過之，飛鳥離之，凶，是謂災眚。

Thượng Lục bản chất âm nhu mà ở vào thể Chấn, Chấn thời có tính hiếu động, âm mà hí động là một cách quá dở, hướng gì ở vào cuối cùng thì Tiểu Quá, quá chi chung là cực ở quá nên nổi cách hành vi của Thượng chẳng gì đúng với đạo lí mà lại trật quá lên nữa. Phận lượng quá đã lên đến cao điểm mà lại rất xa, tượng như con chim bay ly cách đã xa mà không thể kéo chữa được nữa. Như thế thời chẳng những hung mà thôi mà lại còn tai trời vạ người đưa đến cho nữa.

PHỤ CHÚ: Ở quẻ Tiểu Quá này, bốn âm ở ngoài, bao bọc nhị dương trong, số dương phần ít, số âm phần nhiều là âm quá mà dương không quá, tượng là tiểu nhân nhiều quá u quân tử, nên Cửu Tứ với Thượng Lục phản đối nhau. Cửu Tứ thời *phát quá mà ngộ chi* là dương không quá được âm mà lại ngộ lấy âm. Quân tử mà ngộ lấy tiểu nhân là việc đáng sợ nên răn cho rằng: *Vãng lệ tất giới*.

Trái lại, Thượng Lục thời phát ngộ quá chi là âm chẳng ngộ lấy dương mà lại vượt quá được dương. Tiểu nhân mà vượt quá quân tử là nguy cho thế đạo nhiều lắm, nên Hào từ ngăn cho rằng: *Thị vị tai sảng*.

Dịch vị quân tử mưu, bất vị tiểu nhân mưu, thấy như thế.

Tượng viết: Phát ngộ quá chi, dĩ kháng dã.

象曰：弗遇過之，已亢也。

Phát ngộ mà quá chi là vì Thượng Lục xử vào Quá chi chung, ý thế âm quá mà vượt đến tột mực, hung là phải rồi (*Dĩ kháng* nghĩa là quá cao).

PHỤ CHÚ: Xem suốt hết Hào từ cả sáu hào thời càng nên nhận kỹ câu Quái từ *Bất nghi thượng nghi hạ, đại cát*.

Ồ về thì âm thịnh hơn dương, nhu nhiều hơn cương, tiểu nhân đắc thế hơn quân tử, về phần dương cương, phe quân tử chỉ nên hạ thối, không nên thượng tiến. Trong quẻ chỉ có hai hào dương là Tứ với Tam.

Tam vì ở vị dương là tính ham lên, lên thời mắc lấy hung là vì thì bất nghi thượng mà thượng thời kết quả phải xấu. Tứ vì xử vị nhu, nhu thời hay tự hạ, hạ nên được vô cữu là thì nghi hạ mà biết cách hạ thời kết quả cũng được lành.

Chúng ta rủi gặp thì Tiểu Quá nên cân lượng ở chốn nghi thượng nghi hạ như thế nào!

63. QUẺ THỦY HỎA KÍ TẾ

Khảm trên; Ly dưới

Quẻ này là quẻ Thủy Hỏa Kí Tế. Li hạ cũng là Nội Li, Khảm thượng cũng là Ngoại Khảm. Khảm thủy, Li hỏa, nên tên quẻ đọc bằng Thủy Hỏa Kí Tế.

TỰ QUÁI

Tự quái: Hữu quá vật giả, tất Tế, cô thụ chi dĩ Kí Tế.

序卦: 有過物者, 必濟, 故受之以既濟.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Tiểu Quá, tiếp lấy quẻ Kí Tế là vì có sao?

Trước kia là quẻ Tiểu Quá, hề có tài đức quá hơn người, quá nhỏ quá lớn mặc dầu, nhưng đã quá nhân bằng việc gì, tất làm nên được việc ấy. Vậy nên, sau quẻ Tiểu Quá, tiếp lấy quẻ Kí Tế.

Tế nghĩa là làm nên, cũng có nghĩa là vượt được qua. Như nói: tế sự, tế vật, v.v. là thuộc về nghĩa Tế là nên. Như nói: tế xuyên, tế hiểm, v.v. là thuộc về nghĩa Tế là qua.

Theo về thể quẻ và tượng quẻ, Khảm thủy ở trên, Li hỏa ở dưới; tính lửa viêm thượng bây giờ ở dưới, theo tính viêm thượng mà thượng giao với Khảm; tính thủy nhuận hạ bây giờ ở trên, theo tính nhuận hạ mà hạ giao với Li. Thủy hỏa tương giao thời giúp nhau mà thành công dụng.

Lại theo địa vị sáu hào trong quẻ, âm ở vị âm, dương ở vị dương, thủy đắc kì chính, hào thủy đắc vị, lại thủy tương ứng, thiết là tình hình trong xã hội hoàn toàn đầu vào đó, nên đặt tên quẻ bằng Kí Tế.

PHỤ CHÚ: Toàn thể của vũ trụ lớn nhất là thiên địa.

Càn vi Thiên, Khôn vi Địa, sở dĩ đặt ở đầu Kinh. Công dụng của tạo hóa lớn nhất là thủy, hỏa. Khảm vi thủy, Li vi hỏa, sở dĩ đặt Khảm, Li ở cuối Thượng Kinh. Bây giờ sáu mươi tư quẻ đã sắp hết, chính là công việc Dịch đã đến lúc sắp hoàn thành thời lại lấy hai quẻ Khảm, Li hợp thể, Khảm thượng, Li hạ mà thành quẻ Kí Tế. Li thượng Khảm, hạ mà thành quẻ Vị Tế.

Lấy hai quẻ ấy mà đặt vào cuối cùng tuyền Kinh để cho chúng ta biết, vũ trụ chi thi, vũ trụ chi chung, chỉ có thiên, địa, thủy, hỏa.

Nên mở trang thứ nhất Kinh Dịch thời thoát thấy Càn, Khôn đứng đầu, vì có Càn Khôn mà đẻ ra sáu mươi tư quẻ là vạn sự vạn vật đã bao quát trong ấy. Đọc đến cuối cùng Kinh Dịch, lại thấy được hai quẻ là "Thủy, hỏa nhị thể giao tương vi dụng" mà thành hai quẻ ở cuối cùng Kinh.

Chúng ta thử nghĩ, cùng vạn cổ, suốt năm châu, vạn vật sở dĩ sinh tồn, vạn sự sở dĩ thành lập không một tí gì là không phải công dụng của thủy, hỏa mà thủy, hỏa lại thu nạp vào trong công dụng thiên địa. Nhật quang, điện khí ở đâu mà sinh ra, hà hải sơn xuyên lấy gì mà dụng tải.

Dịch đầu hết hai quẻ Càn, Khôn mà kết thúc lấy hai quẻ Khảm, Li hợp thể, ý nghĩa thiết sâu xa biết chừng nào!

Nhưng chúng ta lại biết rằng: Công dụng của Khảm, Li vẫn lớn thế, nhưng có sao chẳng đặt Khảm, Li ở đầu Kinh mà lại kết thúc lấy hai quẻ Kí Tế, Vị Tế? Chẳng phải là một nghi nghĩa hay sao?

Thiết có như thế; nếu không thế thời còn gì là Dịch lí! Dịch lí không phải là tuyệt đối, chỉ là tương đối. Dịch lí có tượng khắc mà sau mới có tượng thành. Nếu Khảm, Li mỗi quẻ ở mọi đường, hay có Khảm mà không có Li, có Li mà không Khảm. Thế thời thủy, hỏa chỉ là tuyệt đối mà làm sao tương thành được; thủy, hỏa chẳng tiếp xúc nhau làm sao tương khắc được; đã không tương khắc, tất nhiên không tương thành được; vì có tương xúc mới hay tương khắc, vì có tương đối mới hay tương thành; mà lại vì tương khắc mà công dụng tương thành mới rõ rệt.

Gần đây, khoa học mới càng ngày càng phát đạt, tuy muôn thức, ngàn hình, ngày đêm, tháng mới mà không gì trật ra khỏi ngoài vòng đạo lí ấy.

Thử xem một việc rất thiên cận, than đá nấu ra thành khí thủy, khí thủy lại phát động được điện cơ, quay đi quẩn lại cũng chỉ là thủy, hỏa tác dụng mà thôi.

Khảm, Li hợp thể sở dĩ để sau hết Hạ Kinh, chúng ta chớ nên đọc qua mà không nghĩ.

SOÁN TỪ

Kí Tế, hanh, tiểu, lợi trinh, sơ cát, chung loạn.

既濟, 亨, 小利貞, 初吉, 終亂.

Hai chữ Kí Tế, ý nghĩa hay tại chữ kí. Kí là việc đã hiện thành rồi, ở trước khi Kí Tế đã từng trải qua hai thì kì: Một thì kì, còn lộn xộn rối ren, việc gì không ra việc gì, lúc ấy gọi bằng Vị Tế. Lại tấn lên một thì kì nữa là loạn chi cực mà toan bước vào trị, tắc chi cực mà toan bước tới thông, thì kì ấy gọi bằng Tương Tế, đã trải qua hai thì kì ấy rồi là loạn hết mà trị, tắc khỏi mà thông. Lúc bây giờ việc gì cũng thấy đã thu thành, việc gì cũng thấy đã chỉnh đốn, thì kì ấy gọi bằng Kí Tế.

Nói tóm lại, Vị Tế là thì kì đương phá hoại; Tương Tế là thì kì đương tạo nhân; Kí Tế là thì kì đã kết quả. Ở thì kì Kí Tế, những việc lớn thấy đã hanh thông rồi, chỉ còn những việc gì nhỏ nhen tản mẫn, phải lo cho được hoàn toàn viên mãn, không một tí gì còn khuyết điểm, mới là thập phần Tế mà hanh, nên nói rằng: *Kí tế hanh tiểu*, nghĩa là thì kì Kí Tế đại giả hành rồi, cần đương phải làm cho hanh, chỉ là việc nhỏ mà thôi. Hanh hết cả tiểu, tức là cực điểm thành công. Công đã thành rồi, nhưng công việc thủ thành còn gay lắm, tất phải hết sức trình cổ, lo giữ cho được nghiệp dĩ thành. Người ta ở thời đại ấy, càng nên tiểu tâm kính úy. Nếu không thế, e không được thường thường như thì Tế.

Khi mới bắt đầu vào thì Kí Tế, tốt lành đã đành, e đến lúc cuối cùng thì Kí Tế, quay lại nát bét mà thôi.

Chữ sơ cát là mừng cho cảnh hiện tại. Chữ chung loạn là nguy sợ cho cục tương lai. Lúc trị mà lo đến loạn, lúc thịnh mà nghĩ đến suy là thì nghĩa của Dịch.

PHỤ CHÚ: Ở trong sáu mươi tư quẻ mà nói về thiên địa nhân sự thay đổi tuần hoàn, tương phản mà lại tiếp tục nhau thời chỉ có bốn quẻ: *Địa Thiên vi Thái; Thiên Địa vi Bĩ* sở dĩ khác nhau là vì thiên địa giao với thiên địa bất giao; *Thủy Hỏa vi Kí Tế; Hỏa Thủy vi Vị Tế*. Kí Tế, Vị Tế sở dĩ khác nhau là vì thủy, hỏa giao, với thủy, hỏa bất giao. Thủy, hỏa giao mà làm nên Kí Tế, nhưng lúc đầu sang Kí Tế chính mà lúc thiên địa đã giao rồi. Vì thiên địa giao nên thủy, hỏa mới giao. Thế là Thái với Kí Tế cũng trong một vận hội liên đới với nhau, chẳng qua Thái trước mà Kí Tế sau, chỉ thì gian xê xích ít nhiều mà thôi. Vì trị cực mà loạn nảy ra, vì thông cực mà tắc quay lại, bây giờ thủy, hỏa bất tương giao

mà thành ra Vị Tế, nhưng lúc bắt đầu vào thì Vị Tế, tất đã có Bĩ rồi. Vì thiên địa bất tương giao mà thủy, hỏa mới bất tương giao. Vậy nên, Bĩ với Vị Tế là liên đới với nhau trong một vận hội, chẳng qua Bĩ trước mà Vị Tế sau, chỉ thì gian có xê xích ít nhiều mà thôi. Chúng ta đọc Dịch đến bốn quẻ ấy, thấy vừa Thái mà liên tiếp với Bĩ, vừa Kí Tế mà liên tiếp lấy Vị Tế, thiệt ghê tởm cho khí số bất thường, nhưng còn may cho nhân loại là Bĩ với Thái, Thái với Bĩ vẫn tuần hoàn luôn luôn, mà Kí Tế với Vị Tế vẫn xoay đổi luôn luôn.

Chúng ta gặp hồi Thái với Kí Tế thời nên nhận nghĩa *thành phục vu hoàng* với lời *sơ cát, chung loạn*.

Gặp hồi Bĩ với Vị Tế thời nên nhận nghĩa *khuyh bỉ hữu hi* ở hào Thượng quẻ Bĩ, *hữu phu vô cửu* ở hào Thượng quẻ Vị Tế.

Than ôi! Đạo trời in như bánh xe lăn, việc người in như bàn tay lật, chẳng bao giờ Kí Tế chỉ cực mà không xoay sang Bĩ; cũng chẳng bao giờ Vị Tế chỉ cực mà không chuyển sang Thái.

Lấy nhân sự mà chuyển di khí số thời quyền tại chúng ta, cố chớ Thái với Kí Tế mà kiêu dinh, cũng chớ thấy Bĩ với Vị Tế mà đòi truy. Bốn quẻ trái nhau mà liên tiếp với nhau là thâm ý thánh nhân muốn cho chúng ta biết như thế.

Sơ cát chẳng được bao lâu mà lại chung loạn thời thường thấy, chỉ là tội tại chúng ta mà không nên đo lỗi cho Dịch số.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Kí Tế, hanh, tiểu, tiểu giả hanh dã. Lị trình cương, nhu chính nhi vị đáng dã. Sơ cát, nhu đắc trung dã. Chung chỉ tắc loạn, kì đạo cùng dã.

彖曰：既濟，亨，小，小者亨也。利貞，剛柔正而位當也。初吉，柔得中也。終止則亂，其道窮也。

Soán viết: Kí Tế hanh, tiểu, tiểu giả hanh dã.

Đây là lấy thể quẻ thích nghĩa lời quẻ. Kí tế hanh tiểu nghĩa là ở thì Kí Tế, việc lớn vẫn là hanh rồi, còn lại phải lo cho việc nhỏ thấy được hanh.

Lị trình, cương, nhu chính, nhi vị đáng dã.

Nhưng sở dĩ gìn giữ được Kí Tế, tất phải lị ở trình chính.

Theo như thể quẻ, Sơ Cửu, Cửu Tam, Cửu Ngũ thấy là hào dương ở vị dương; Lục Nhị, Lục Tứ, Thượng Lục thấy là hào âm ở vị âm. Thế là cương, nhu các đắc kì chính mà mỗi hào ở đúng mỗi vị. Xem thể thời biết rằng: Đạo làm nên Kí Tế, cốt ở trung chính.

Sơ cát, nhu đắc trung dã.

Quái từ lại nói rằng: Sơ cát là vì Lục Nhị ở hạ thể, chính đương lúc đầu Kí Tế mà lại có đức nhu thuận vẫn mình mà đắc trung, có đức tốt như thế làm gì mà chẳng nên, nên được sơ cát.

PHỤ CHÚ: Xem câu Soán Truyện này thời biết rằng: Việc trong thiên hạ vẫn cốt ở tài đức, nhưng cũng cốt có thì. Lục Nhị ở Kí Tế cũng in như Cửu Nhị ở quẻ Thái, nhưng kể về tài đức thời nhu trung vẫn không bằng cương trung, nên Hào từ Lục Nhị quẻ Kí Tế không được toàn mỹ như Hào từ Cửu Nhị ở quẻ Thái. Chỉ vì Lục Nhị ở về đoạn Sơ Kí Tế; Cửu Nhị ở về đoạn Sơ quẻ Thái, thì vẫn in nhau mà

thành tựu cũng in nhau; sở dĩ Soán Truyện lấy sơ cát tán cho Lục Nhị.

Chung chỉ tắc loạn, kì đạo cùng dã.

Quái từ chỉ nói hai chữ chung loạn là vì Kí Tế cực, tất nhiên quay lại Vị Tế, nghĩa vẫn bình thường, nhưng đức Khổng Tử lại phát minh ý nghĩa Quái từ mà nói rằng: *Chung chỉ tắc loạn*. Chỉ thêm một chữ chỉ mà rất có ý nghĩa, bởi vì thường tình người ta hễ lúc thông thịnh thường hay sinh lòng kiêu dinh mà không lo tấn bộ, có biết đâu việc trong thiên hạ không tấn thời thôi, có bao giờ chịu đứng một chốn đâu. Nếu đến chung mà chỉ tức là không tiến, đã không tiến tất nhiên phải thôi, đã thôi thời rồi bết, đạo Kí Tế đến đó tất phải cùng cực.

Chữ đạo ở đây kiêm cả thiên vận, nhân sự, chứ theo về đạo lí hay không biến ở lúc chưa cùng; như câu ở *Kinh Thư*: Sắp sửa việc trị ở lúc chưa loạn, gìn giữ việc an ở lúc chưa nguy. Chằng loạn chằng nguy thời làm sao cùng được.

PHỤ CHÚ: Quả Kí Tế này rất thông với y lí, khí vận của vũ trụ cũng in như khí huyết ở nhất thân, nên người xưa thường có nói: Thân người là trời đất nhỏ.

Thủy, hỏa của vũ trụ có giao mới thành tạo hóa; Thủy, hỏa trong mình có giao mới thường được khang kiện, tâm hỏa giáng mà giao với thận, thận thủy thăng mà giao với tâm, tâm, thận giao tức là nhất thân trong Kí Tế, nhưng mà thủy là huyết mạch, hỏa là khí quản, tất phải vận chuyển chu hoàn luôn luôn. Nếu một phút đồng hồ, hỏa chỉ ở một chốn mà không thăng, thủy chỉ ở một chốn mà không giáng, tất sinh ra bệnh quan cách mà đến nổi trướng thũng.

Phàm việc thiên hạ không tiến bộ trong một lúc tất nhiên thôi lui, chỉ nghiệm nhất thân thời cũng đủ biết. Thêm ý câu *chung chỉ tắc loạn* là muốn cho nhân sự không bao giờ chỉ, thời mới được có chung; không bao giờ loạn, vì chỉ thời loạn chứ không phải vì chung mà loạn.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Thủy tại hỏa thượng, Kí Tế. Quân tử, dĩ tư hoạn nhi dự phòng chi.

象曰：水在火上，既濟。君子以思患而預防之。

Tư nghĩa là nghĩ, cũng có nghĩa là lo; *dự* nghĩa là trước, nghĩa là sớm, cũng có nghĩa là sẵn.

Quẻ Kí Tế này, Khảm trên, Li dưới là nước ở trên lửa thời lửa sôi được nước mà lại nước đẹp được lửa. Đó là tượng Kí Tế. Quân tử xem tượng ấy, biết được đương ở thì Kí Tế, hạnh phúc ở trước mắt vẫn ai cũng biết mà mằm họa hoạn ở sau lưng thời chẳng ai nghĩ tới. Vì chẳng nghĩ tới mà chẳng lo phòng bị sẵn, nên nổi ở giữa thì Kí Tế mà họa hại nảy ra. Duy quân tử thời biết tư hoạn mà giữ phòng luôn luôn thời Kí Tế được lâu dài mà không mắc lấy chung loạn.

HÀO TỪ VÀ TIÊU TƯỢNG TRUYỆN

1. Sơ Cửu: Duệ kì luân, nhu kì vĩ, vô cữu.

初九：曳其輪，濡其尾，無咎。

Sơ Cửu dương cương đắc chính, vẫn là người sẵn có tài, trên ứng với hào Tứ là chí sẵn muốn lên, và lại ở vào đầu thì Kí Tế nên chí cầu tiến có hơi quá hăng.

Vì thì vừa đến Tể mà chí câu tiên quá hăng, e không chắc khỏi đồ bể nên Hào từ răn cho rằng: Sơ ới! Ở thời đại này, ai bảo mày chẳng tiến đâu! Nhưng mày hãy từ từ chút đỉnh, vừa đi vừa ngó sau dóm trước, tượng như kéo lết cái bánh xe của mày (*Duệ* nghĩa là kéo lết; *luân* nghĩa là bánh xe). Sơ ở dưới mà tính muốn lên nên tí dụ bằng bánh xe. *Duệ kì luân* ý là hãy chậm chậm tiến. Sơ muốn tiến lên mà biết trình trọng như thế thời tuy tiến mà chưa chóng tiến. Tượng như con hồ toan qua sông mà chưa đến lúc ngoắt cái đuôi, nhưng há phải là bắt Tể đâu. Vì Sơ ở dưới hết quẻ nên thí dụ bằng đuôi. *Vĩ* là đuôi; *nhu vĩ* nghĩa là đuôi rũ xuống nước. Tuy nhu kì vĩ, nhưng vẫn chưa qua thời được vô cữu.

Tượng viết: *duệ kì luân nghĩa vô cữu dã.*

象曰：曳其輪，義無咎也。

Duệ kì luân như hào Sơ là muốn té mà không chịu nên nóng, ở thì nghĩa hào Sơ như thế thời vô cữu.

2. Lục Nhị: *Phụ táng kì phát, vật trục, thất nhật đắc.*

六二：婦喪其茀，勿逐，七日得。

Lục Nhị có đức văn minh trung chính mà lại thượng ứng với Cửu Ngũ, lại là một bậc dương cương, trung chính, vẫn có lẽ được tấn hành chí mình.

Nhưng ở về thì Kí Tể, công đã thành rồi, danh đã lập rồi mà Ngũ lại ở vào vị chí tôn, thấy Nhị là âm nhu ở hạ thể nên Ngũ đối với Nhị không chịu khuất kỉ hạ hiên, té ra cái bằng tạ sở dĩ tấn hành Nhị phải chịu hỏng mất, tượng như người đàn bà muốn ra đi mà mất cái phát che xe nên chưa đi được.

(*Phát* là cái đồ che bốn mặt xe; tục đàn bà Tàu xưa, hễ lúc ra đi, tất có cái phát che xe, bây giờ đàn bà đã mất cái phát thời không thể ra được khỏi cửa).

Nhị muốn đắc dụng với Ngũ mà chưa đắc chí cũng tượng như thế. Tuy nhiên, đạo trung chính Cửu Nhị há lẽ Ngũ bỏ được, chẳng qua thì giờ chưa tới, có chậm trễ ít lâu mà thôi. Nhị cứ giữ đạo chính cho bền, chẳng cần gì bốn cạnh.

Chờ bao giờ cùng hết thời thông, ước chừng bảy ngày mà tự nhiên được phát.

Phát được lại thời tức khắc dậy đi. sở dĩ thủ tượng bằng thất nhật là vì quẻ có sáu vị, đến thất thời biến, biến thời thông nên nói thất nhật đắc. Chữ đắc là phản đối với chữ táng. Vật trục mà đắc là không để ý đến chốn đắc, táng mà chỉ xem ở nơi thì biến mà thôi.

Tượng viết: *Thất nhật đắc, dĩ trung đạo dã.*

象曰：七日得，以中道也。

Vì Cửu Nhị có đạo trung chính, há lẽ đời không dụng tới nơi? Tuy táng phát mặc dầu, nhưng bảy ngày cũng tự nhiên được lại, nghĩa là chưa dụng ở lúc này, tất nhiên cũng dụng ở lúc khác.

3. Cửu Tam: *Cao tông phạt Quỷ phương tam niên, khắc chi, tiểu nhân vật dụng.*

九三：高宗伐鬼方，三年克之，小人勿用。

Cửu Tam ở về thì Kí Tể, lấy dương cương ở vào vị dương là một người dụng cương rất mực, dụng cương có ý mạnh quá nên Hào từ mới răn cho rằng: Việc dụng cương chẳng phải khinh dị được.

Tĩ như: Vua Cao Tông đi đánh nước Quỷ phương, vua một nước lớn đi đánh một đám giặc nhỏ, còn

phải ba năm sau mới đánh được nó, nên ở thì Kí Tế thời những món tiểu nhân cương cấp chớ nên dùng nó.

Tiểu nhân chẳng phải chỉ vào Cửu Tam, mà chỉ nói trông tiểu nhân ở thì ấy.

PHỤ CHÚ: Hào Thượng Lục quẻ Sư cũng có câu: *Tiểu nhân vật dụng*, nghĩa là những đứa tiểu nhân chớ nên dùng nó làm việc binh là vì tính chất nó cương táo tham lam; nếu dùng nó làm việc binh thời đến nỗi tàn dân hại nước, sở dĩ phải răn bằng *vật dụng*.

Tượng viết: Tam niên khắc chi, bái dã.

象曰：三年克之，僇也

Binh hung chiến nguy, dầu có tam niên mà khắc chi, cũng không phải là đáng khinh dụng (*Bái* nghĩa là tàn tệ).

PHỤ CHÚ: Ở vào thì Kí Tế, chính là lúc quốc trung vô sự, biến cảnh kí yên, rất đáng lo là một hạng tiểu nhân tham công sinh sự. Tỉ như, người thân thể đương mạnh khỏe mà còn đem thuốc độc công bệnh vào thời lại làm tổn thương nguyên khí, nên Hào từ có ý răn việc dụng binh mà lại cốt có câu: *Tiểu nhân vật dụng*. Cao Tông phạt Quỷ phương tam niên khắc chi là cốt nói việc dụng binh gian nan lắm, không phải bảo nên dụng binh. Vì vậy nên Tượng Truyện phải thêm chữ *bái*. Chú ý nhất là câu: Tiểu nhân vật dụng. Hễ thì đã Kí Tế mà còn đeo tiểu nhân lên thời sinh nhiều dân, e lại quay đến Vị Tế.

4. Lục Tứ: Nhu, hữu y như, chung nhật giới.

六四：繻有衣袽，終日戒。

(*Nhu* nghĩa là thuyền bị nước vào; *y như* là đồ để trám lỗ thủng trong thuyền).

Lục Tứ ở thì Kí Tế mà lại bắt đầu vào Thượng Quái, khỏi Ly vào Khảm, Khảm tượng là thủy, tượng là hiểm, chính là thì đạo Tế có hơi động giao nên việc phòng bị càng cẩn thận. May cho Lục Tứ chất nhu vị nhu là một hạng người rất tiểu tâm úy cụ, tượng như người đi thuyền đã sắm sẵn đồ y như, để phòng bị khi nước lọt vào, mà hãy còn trọn ngày răn sợ, không chốc phút quên, thường như lo thuyền thủng mà nước vào; ở vào thì ấy mà tư hoạn dự phòng được như thế, chắc không ngại gì.

Tượng viết: Chung nhật giới, hữu sở nghi dã.

象曰：終日戒，有所疑也。

Ở vào thì Kí Tế mà tấm lòng an cư, tư nguy, thường thường có ý hoài nghi vậy.

5. Cửu Ngũ: Đông lân sát ngưu, bất như Tây lân chi thực tế, thực thụ kì phúc.

九五：東鄰殺牛不如西鄰之禴祭。實受其福。

Đông lân nghĩa là xóm ở phía Đông, Đông là dương phương, chỉ vào hào Ngũ. *Tây lân* là xóm ở phía Tây, Tây là âm phương, chỉ vào hào Nhị. *Sát ngưu* nghĩa là giết trâu mà tế nghĩa là lễ tế sơ sài.

Cửu Ngũ với Lục Nhị thủy đắc trung, đắc chính, đức chí thành in nhau, nhưng vì thì hai hào có khác nhau. Nhị ở vào đoạn đầu Kí Tế, tượng như mặt trời vừa mọc lên, mặt trăng vừa thượng huyền nên tiến

cảnh còn mạnh lắm. Ngũ ở về giữa đoạn sau Kí Tế, tượng như mặt trời đã gần xế, mặt trăng đã quá rằm nên chỉ cầm chừng mà không thể tiến được nữa.

Vì thì khác nhau như thế nên Nhị, Ngũ trung đức tuy đồng mà về phần hưởng thụ thời Ngũ thua Nhị xa. Tượng như Đông lân tuy tế phong hậu hung mà té ra không bằng nhà Tây lân chỉ tế đơn sơ mà hưởng được phúc thật. Hào từ đây chỉ trọng về chữ thì. Đông lân sát ngư vẫn cũng được thụ phúc, nhưng so với Tây lân thược tế thời lại có phần kém thua, té ra thịnh tế mà chịu phúc ít, bạc tế mà được phúc nhiều. Đó là vì thì bất đồng nên hưởng thụ có hơn kém khác nhau, so Cửu Ngũ với Lục Nhị có tượng như thế.

Tượng viết: Đông lân sát ngư, bất như Tây lân chi thì dã; thực thụ kì phúc, cát, đại lai dã.

象曰：東鄰殺牛，不如西鄰之時也；實受其福，吉大來也。

Đông lân sát ngư, lễ tế vẫn phong hậu; Tây lân thược tế, lễ tế vẫn đạm bạc, mà có sao thực thụ kì phúc, Đông lân lại kém thua Tây lân, há phải tài đức Ngũ thua Nhị rư? Chỉ vì thì của Đông lân không được như Tây lân thì đúng hơn vậy. Ngũ là thì đã muốn suy, bất như Nhị dụng thì tương thịnh, nên Nhị được cát đại lai mà Ngũ thời chỉ vừa bình thường mà thôi. Cát đại lai nghĩa là những việc tốt lành tới hưng lắm. Chữ "sơ cát" ở Quái từ, cũng một chữ cát này.

6. Thượng Lục: Nhu kì thủ, lệ.

上六：濡其首，厲。

Thượng Lục ở trên hết quẻ, theo như hình quẻ, xem từ trên xem xuống thời Thượng là đỉnh đầu người mà Sơ là hình đuôi. Thượng ở về thì cuối cùng Kí Tế, Kí Tế đã cực rồi mà lại ở trên hết Khảm hiểm thời càng nguy lắm, bản thân Thượng đã âm nhu mà ở địa vị như thế, tượng như người lội qua sông mà đến nổi nước ngập cả đầu, e mắc nguy bằng trăm nịch kia. Kí Tế mà đến thì tiết này cũng in như thì Thái mà đến lúc sắp Bĩ đó vậy.

Tượng viết: Nhu kì thủ, lệ, hà khả cửu dã.

象曰：濡其首，厲，何可久也。

Nhu kì thủ mà đến nổi nguy. Thế là Kí Tế đã đến lúc cùng cực rồi, không thể lâu dài được nữa.

PHỤ CHÚ: Ba hào Thượng Quái quẻ Kí Tế, Hào từ lần lần xấu hơn Hạ Quái. Lục Tứ chung nhật giới mà không thấy cát hanh; Cửu Ngũ sát ngư mà thụ phúc không được như thược tế; nhu kì thủ ở hào Thượng, so với Nhu kì vĩ ở hào Sơ thời lại xấu hơn quá nhiều. Xem đó thời biết họa phúc, thịnh suy thường thừa trừ với nhau mà cùng thường đắp đổi mà tới. Vì đoạn trước Kí Tế, được hưởng sung sướng bằng Kí Tế đã quá nhiều nên đoạn sau Kí Tế, gánh phần lo bằng Kí Tế quá nặng, nhỏ từ một thân một gia, hoặc tiền phú mà hậu bần, hoặc tiền thuận mà hậu nghịch. Lớn đến một quốc gia, một dân tộc, hoặc tiền trị mà hậu loạn, hoặc tiền hiển hách mà hậu suy đồi, thấy là một lí số như thế. Vậy nên, đọc Dịch rất quý là đắc trung, hễ quá trung là nguy hiểm sắp tới.

Thầy Thiệu Khang Tiết có câu thơ rằng: Rượu nếm hơi say đừng chệnh choáng, hoa xem vừa nở chớ lan man 飲酒莫教愁酩酊，看花勿到離披(*Dánh đánh* là đáng say rượu quá chừng; *ly phi* là khi hoa nở đã quá rữa). Uống rượu mà đã đến nỗi đánh đánh là rượu đã hết thú. Xem hoa mà đã đến lúc ly phi là hoa đã lạt màu. Việc thiên hạ mà đã đến lúc quá đắc ý, chính là thì tiết *dánh đánh*, *ly phi*.

Ba hào ở Ngoại Quái Kí Tế, chính đúng với thì tiết ấy. Vậy nên, quân tử tư hoạn nhi dự phòng chi, tất phải lo ở khi ba hào Nội Quái. Nếu đã đến khi ba hào ở Ngoại Quái trắng rằm rồi phải khuyết, hoa nở rồi phải tàn, chẳng còn gì mà bỏ cứu được nữa. Tượng Truyện hào Thượng Lục có câu: *Hà khả cứu dã*, ai ở vào thì Kí Tế mà đã đến hào quẻ trên chẳng nên gai mình rốn ốc hay sao!

64. QUẺ HỎA THỦY VỊ TẾ

Ly trên; Khảm dưới

Quẻ này là quẻ Hỏa Thủy Vị Tế. Khảm hạ cũng là Nội Khảm, Li thượng cũng Ngoại Li. Li hỏa, Khảm thủy, nên tên quẻ đọc bằng Hỏa Thủy Vị Tế.

TỰ QUÁI

Tự quái: Vật bất khả cùng dã, cố thụ chi dĩ Vị Tế, chung yên.

序卦: 物不可窮也, 故受之以未濟, 終焉.

Ý sắp đặt thứ tự quẻ. Sau quẻ Kí Tế, tiếp lấy quẻ Vị Tế là vì có sao?

Trên đây là quẻ Kí Tế, tức là cùng rồi, vật lí sinh sinh bất cùng, không lẽ nào đến Kí Tế mà hết được. Vậy nên ở cuối cùng Kinh đặt quẻ Vị Tế vào. Quẻ Vị Tế là quẻ kết thúc toàn bộ Dịch, chứ không phải chỉ vì tiếp quẻ Kí Tế mà thôi.

Dịch lí sở dĩ tác dụng vì hay biến dịch mà vô cùng. Vậy nên đặt Vị Tế ở sau hết Kinh, Vị Tế thời là chưa cùng, đã chưa cùng thời còn sinh sinh mãi.

Nguyên lai trong vũ trụ, nhất thiết giống gì đã hữu hình, tất nhiên hữu hoại, lớn đến toàn thể giới, như nhật luân, địa cầu, tinh cầu, v.v. cho đến tất cả các giống trong vũ trụ, hễ động lực có một ngày đình chỉ, nhiệt lực có một ngày tiêu diệt, đại vận hội có một ngày tối chung, ngày tối chung đó tức là ngày Kí Tế, Kí Tế thời cùng, cùng thời biến hoại. Phật gia bảo rằng kiếp tận. Thiên Chúa Giáo bảo rằng mạt nhật, nên trong Dịch cũng phải có Kí Tế. Tuy nhiên, cái cùng mà có biến hoại, đó chỉ là thuộc về phần hình, ở Phật gia gọi bằng sắc, ở Dịch gọi bằng khí, còn thuộc về phần vô hình mà chúng ta không thể thấy, Phật gia thời gọi bằng không, ở Dịch thời gọi bằng đạo. Cái đó không bao giờ cùng mà cũng không bao giờ hoại, nên Phật gia có câu: *Nhất thiết không, đáo để bất hoại* 一切空, 到氏不壞, mà Nho gia cũng có câu: *Vũ trụ khả biến, đạo bất khả biến* 宇宙可變, 導不可變.

Vì cái bất biến bất hoại đó, cứ tồn tại hoại mà cái khả biến khả hoại kia, cũng lần này chết thời lần khác đẻ ra. Nhân vì thế mà cuối cùng Dịch phải đặt quẻ Vị Tế. Vị Tế nghĩa là chưa cùng được.

Dịch đến quẻ sáu mươi tư, tuy nói rằng Dịch hết rồi, nhưng cái hết đó, chẳng qua là Dịch thuộc về phần hữu hình, tức là Quái hào văn tự, chứ như thuộc về phần vô hình, tức là lí giao dịch, biến dịch, bất dịch thời tuyệt đối không bao giờ cùng. Vậy nên, ở cuối cùng Kinh, phải đặt quẻ Vị Tế.

SOÁN TỪ

Vị Tế, hanh, tiểu hồ ngật tế, nhu kì vĩ, vô du lị.

未濟, 亨, 小狐汔濟, 濡其尾, 無攸利.

Chữ Tế nguyên có hai nghĩa. Một nghĩa Tế là cùng, vì toàn bộ Dịch mà đặt Vị Tế ở sau hết thời lấy bằng nghĩa ấy, Vị Tế nghĩa là chưa cùng. Lại một nghĩa nữa, Tế là nên, hay Tế là qua, chỉ theo bản thân quẻ mà gọi bằng Vị Tế thời lại lấy nghĩa ấy. Vị Tế nghĩa là việc chưa nên, bởi vì thể quẻ: Li hỏa ở trên, hỏa tính viêm thượng [không hạ giao với Khảm; Khảm là tính nhuận hạ] mà không thượng giao với Li. Thủy, hỏa bất giao mà té ra lửa không sôi được nước, nước không dẹp được lửa nên không thành được công dụng của thủy, hỏa, vậy nên, đặt tên quẻ bằng Vị Tế. Ở vào thì Vị Tế, vẫn là việc chưa nên, nhưng há phải không nên đâu, chỉ là chưa nên mà thôi, chờ thì đến thời kết quả cũng nên. Tỉ như, người đứng bên bờ sông này vẫn chưa qua bên kia sông, nhưng chẳng bao lâu có đò ngang tới, tất nhiên cũng qua nên nói rằng: *Vị Tế, hanh*.

Bởi vì Vị Tế không phải là Bất Tế nên trong thì ấy vẫn có lẽ hanh, nhưng tất phải có đức nhu trung, biết xem thì thức thể như Lục Ngũ, thời sau mới hanh được. Nếu chẳng hay xem thì thận xử mà nóng gấp lấu tấu như con tiểu hồ, vừa sắp sửa qua mà đã lấm hết đuôi. Thế là không qua nổi, như thế là bất năng tế.

Ngật tế là sắp sửa qua. *Nhu kì vĩ* ý là không qua được. Không qua được tức là Bất Tế, còn có lị gì.

PHỤ CHÚ: Quái từ ở Kí Tế nói rằng *hanh, tiểu* là nói bằng việc dĩ vãng. Quái từ Vị Tế nói *hanh* là dự đoán về phúc tương lai.

Việc dĩ vãng thời hanh hữu hạn, phúc tương lai thời hanh vô cùng. Hanh ở Kí Tế, ví như con đã trưởng thành thời mạnh hay yếu, trí hay ngu là việc đã ấn định. Hanh ở Vị Tế, ví như con còn thơ bé thời tương lai mạnh hung, hay khôn lớn còn chưa biết chừng.

Dịch sở dĩ quy kết bằng Vị Tế, chính như Xuân mà chưa đến lúc hoa nở, đêm mà chưa tới lúc trăng tròn, chắc hi vọng về tiền đồ hãy còn nhiều lắm, ai dám bảo rằng Vị Tế mà hẳn là Bất Tế đâu. Vậy nên, Quái từ nói *Vị Tế, hanh* lại còn hơn *Kí Tế, hanh, tiểu*, kia vậy.

SOÁN TRUYỆN

Soán viết: Vị Tế, hanh, nhu đắc trung dã. Tiểu hồ ngật tế, vị xuất trung dã, nhu kì vĩ, vô du lị, bất tục chung dã. Tuy bất đáng vị, cương, nhu ứng dã.

彖曰：未濟，亨，柔得中也。小狐汔濟，未出中也，濡其尾，無所利，不續終也；雖不當位，剛柔應也。

Soán viết: Vị Tế hanh, nhu đắc trung dã.

Xem vào đức quẻ có như Lục Ngũ âm nhu mà ở được trung vì là có đức nhu trung, lại ứng với Cửu Nhị có tài cương trung, như thế mà ở vào thì Vị Tế, chắc tương lai cũng hanh.

PHỤ CHÚ: Hai quẻ Kí Tế, Vị Tế, thấy nhân có Khảm thủy mà đặt tên, nhưng Soán Truyện ở hai quẻ thời lại chuyên trọng về nhu đắc trung là chỉ vào hào chính giữa hai quẻ Li. Ý thánh nhân muốn cho ta biết, Khảm với Li không thể nào thiếu được.

Tiểu hồ ngật tế, vị xuất trung dã.

Quái từ thủ tượng bằng tiểu hồ, nhưng chỉ nói ngật té mà thôi. Thế là sắp sửa qua mà chưa qua vì chưa ra khỏi Khảm hiểm vậy. *Trung* nghĩa là ở giữa Khảm hiểm.

Nhu kì vĩ, vô nhu lệ, bất tục chung dã.

Đạo lí trong thiên hạ, hễ tiến quá hăng thời lui càng chóng. Thi tuy hăng mạnh mà đến lúc chung không kế tục được. Thế thời không làm việc gì mà lợi. *Bất tục* nghĩa là chẳng tiếp tục.

Tuy bất đáng vị, cương, nhu ứng dã.

Tuy sáu hào trong quẻ, thấy nhu cư dương vị, cương cư âm vị, bất đáng vị mặc dầu nhưng thấy là cương ứng với nhu, nhu ứng với cương, có thể đồng lao hợp tác với nhau mà làm công việc Tế, hiện tại tuy Vị Tế mà tương lai chắc cũng được hanh là vì cương, nhu hiệp ứng với nhau đó vậy.

ĐẠI TƯỢNG TRUYỆN

Tượng viết: Hỏa tại thủy thượng, Vị Tế. Quân tử dĩ thận biện vật cư phương.
象曰：火在水上，未濟。君子以慎辨物，居方。

Hỏa tại thủy thượng là hai giống thủy ở trái chón, lửa lên đốt ở dưới nước mà bây giờ lửa ở trên nước, nước đáng đặt ở trên lửa mà bây giờ nước ở dưới lửa. Thế là thủy, hỏa bất giao, sở dĩ thành ra Vị Tế. Quân tử xem tượng ấy mà biết lẽ trong thiên hạ, hễ một vật nào tất có chón ở của vật ấy. Tỉ như, sĩ nên ở chón học đường; thương nên ở chón thị thành; nông nên ở chón điền dã; công nên ở chón công trường; những loài ấy quân tử phải xem xét kỹ càng để biện cho ra vật nào vào phương ấy, vật thủy ở cho đúng phương thời vật nào cũng có công dụng. Đó là cách quân tử xử trí ở thì Vị Tế vậy. Biện vật nghĩa là phân biệt cho ra các loài vật. Cư phương nghĩa là bày đặt cho nó ở đúng phương. Tỉ như: Con nhà cày mà đem vào ở chón thành phố, người đi học mà đem vào ở chón ăn chơi, người công nghệ mà đem vào ở chón quan phủ. Như những loài ấy là vật ở trái phương, thành ra sở nhu trái mất sở năng, sở cư trái mất sở lập, còn làm sao Vị Tế mà được rư.

PHỤ CHÚ: Kí Tế là việc đã nên rồi, cần nhất là lo cho vô hoạn, nên Tượng Truyện bảo cho "Tư hoạn dự phòng". Vị Tế là việc chưa làm nên, cần nhất là khiến cho hữu dụng nên Tượng Truyện bảo cho "Thận biện vật cư phương". Biện vật cư phương là quy mô để làm cho đến Kí Tế. Tư hoạn dự phòng là kế hoạch làm cho khỏi quay lại Vị Tế, cũng in như Khảm, Ly hổ tương vi dụng đó vậy.

HÀO TỪ VÀ TIỂU TƯỢNG TRUYỆN

1.Sơ Lục: Nhu kì vĩ, lẫn.
初六：濡其尾，吝。

Sơ Lục bản chất âm nhu, vẫn không đủ tài tế hiểm, bắt đầu ở vào thì Vị Tế mà lại bước chân vào Khảm hiểm; Khảm thủy ở đường trước, muốn qua mà không thể qua được xong, tượng là *nhu kì vĩ* mà đến nỗi *lẫn*.

Tượng viết: Nhu kì vĩ, diệc bất tri cực dã.

象曰：濡其尾，亦不知極也。

Sơ Lục không tự tri mình là nhu nhược mà toan muốn qua sông, đến nổi xuống nước mà mắc lấy nhu vĩ, cũng vì không biết tính cho đến cuối cùng vậy.

Tri cực nghĩa là biết đến cuối cùng, cũng như chữ tri chung. Bất tri cực, như người ta thường nói, biết đầu mà không biết đuôi.

2. Cửu Nhị: *Duệ kì luân, trinh, cát.*

九二：曳其輪，貞吉。

Cửu Nhị có tài dương cương thượng ứng với Lục Ngũ. Ngũ ở vị tôn, Nhị ở vị ti; cương đối với nhu thời sợ có khi sinh lời lẫn; ti đối với tôn thời lại không nên quá dụng tính cương, nên Hào từ bảo cho Cửu Nhị rằng: Ở vào thì gian nguy Vị Tế, có tài như Nhị thiết quý lắm. Nhưng Nhị phải biết, Lục Ngũ kia vị tuy tôn mà tính lại nhu, nên Nhị cứ ý tính dương của mình mà tấn bức Ngũ e không khỏi sinh mỗi nghi kị mà làm hỏng việc của mày. Mày chỉ nên tự giảm thế lực của mày, thung dung thung thả vừa bước vừa dừng, tượng như kéo lết lết cái bánh xe mà chớ tiến gấp. Thế thời đạo trinh chính của mày kết quả được cát.

Duệ kì luân, ý nghĩa cũng như hào Sơ quẻ Kí Tế, nhưng bên kia thời chỉ được vô cữu mà bên này lại được trinh cát là vì thời đại bất đồng, mà lại bất trung với đắc trung có khác nhau nên hiệu quả cũng khác nhau.

Tượng viết: Cửu Nhị trinh cát, trung dĩ hành chính dã.

象曰：九二貞吉，中以行正也。

Hào Cửu, vị Nhị, theo như thường lệ thời bất chính, nhưng đây lại nói rằng *trinh cát* là vì Nhị có đức trung để làm được chính. Tượng Truyện đây phát minh ý nghĩa Dịch rất minh bạch. Dịch vẫn quý hai chữ trung chính như nhau, nhưng trung lại quý hơn chính, bởi vì chính có lẽ bất trung, duy đắc trung thời không bao giờ bất chính.

Trình Truyện nói rằng: *Chính hữu bất trung, trung vô bất chính.*

Trinh cát ở hào này là chỉ vì đắc trung.

3. Lục Tam: *Vị Tế, chinh, hung, li thiệp đại xuyên*

六三：未濟，征凶，利涉大川。

Lục là âm nhu, đã vô tài mà lại bất trung, bất chính; ở vào thì Vị Tế mà chỉ cậy bằng năng lực của Tam thời thiết không làm sao tế nổi.

Nếu tấn hành càn thời mắc hung, nhưng mà mưu sự tuy tại nhân mà thành sự lại thường tại thiên. Trong thiên hạ cũng có một hạng người, tài không hay gì, nhưng vì thì may đưa đẩy, hoặc chúng bạn dắt dìu, cũng thường làm nên việc được.

Lục Tam tài đức tuy kém mà thời thế thời hay. Vị Tế đã tấn vào đoạn giữa là có cơ gần Tế; Khảm hiểm đã lên đến cuối cùng là có cơ xuất hiểm mà lại chính ứng với Thượng Cửu là dương cương, lấy tài dương cương mà giúp đỡ cho Tam, chẳng làm việc khác lớn mặc dầu, nhưng chỉ làm bằng việc thiệp

Đại xuyên thời như thời thê của Tam cũng thuận lý được.

Hào từ này ý nghĩa hai câu trái nhau, nhưng vẫn bổ túc cho nhau, câu Vị Tế chinh hung là nói theo về tài Lục Tam, vẫn không phải là người tế thể nên Hào từ có câu ấy là chuyên trọng về phần nhân sự. Câu lý thiệp đại xuyên thời lại nói theo thì của Lục Tam.

Vị Tế đã đến giai đoạn giữa mà lại Tam là Khảm chi chung, thì ấy chính nhip hay cho người xuất hiểm, nên Hào từ có câu lý thiệp đại xuyên là kiêm trọng về thiên thì. Dịch đạo biến hóa vô phương là như thế.

Tượng viết: Vị Tế chinh hung, vị bất đáng dã.

象曰：未濟征凶，位不當也。

Vị Tế sở dĩ chinh hung là vì hào âm ở vị dương là âm nhu mà bất trung, bất chính, tài vị Lục Tam như thế nên chinh thời hung, còn như chỉ nói về thì Lục Tam, thời lý thiệp đại xuyên cũng được.

PHỤ CHÚ: Hào từ sáu hào quẻ Kí Tế, không hào nào có tên quẻ. Đến quẻ Vị Tế thời Hào từ năm hào, không tên quẻ. Duy Hào từ Lục Tam có hai chữ Vị Tế.

Chúng ta đọc Hào từ Lục Tam, nên tham quan hào Cửu Nhị, Cửu Tứ; Nhị, Tứ thấy có chữ trinh cát mà Lục Tam thời có chữ chinh hung, nhưng chữ chinh hung cặp liền với chữ Vị Tế, ý thánh nhân rằng: Ở vào thì Vị Tế, chỉ nên cư trinh thời cát, như hào Nhị, hào Tứ kia. Huống gì Lục Tam thời tài hào quá kém, ở vào thì Vị Tế mà tài như thế, chinh tất phải hung.

Nhưng thánh nhân lại sợ chúng ta thấy chữ chinh hung mà nghĩ rằng thì Vị Tế là tuyệt đối không tốt nên lại thêm vào câu lý thiệp đại xuyên, khiến cho chúng ta biết: Thì đã đến, Lục Tam vẫn có thể gần tốt, duy như tài Lục Tam, thời mới chinh hung mà thôi. Tiên Nho có nói rằng: *Thiên hạ vô bất khả vi chi thì*. Chỉ thấy câu *Vị Tế, chinh hung* mà đồ tội tại thì Vị Tế, xem câu lý thiệp đại xuyên mới hiểu được ý.

4. Cửu Tứ: Trinh, cát, hồi vong. Chấn dụng phạt Quỷ phương tam niên, hữu thưởng vu đại quốc.

九四：貞吉，悔亡。震用伐鬼方，三年有賞于大國。

Cửu Tứ có tài dương cương mà địa vị sở xử lại ở vào Thượng thể, thoát khỏi Khảm hiểm mà tấn lên Li minh, lại ở trên minh có Lục Ngũ là một bậc văn minh nhu trung, quân thần tương đắc mà gặp thì Vị Tế đã quá nửa, công việc Tế đã sắp tới nơi, đáng lẽ được cát, nhưng hiểm vì hào Cửu cư Tứ, e có bất chính mà hữu hồi chẳng, nên Hào từ răn cho rằng: Tứ đi! Tài mảy, địa vị mảy vẫn cũng xứng đáng, nhưng chỉ nên thêm trinh cố vào thời được cát mà hồi vong. Vả lại, công việc tế thể, nếu cố tức thời bất thành mà dục tốc thời bất đạt.

Mây lại phải phấn phát tinh thần, cổ vũ dũng khí, gặp một việc cần phải dụng binh bài ngoại như đi đánh nước Quỷ phương tất phải cố công ra làm; dầu lâu đến ba năm mới có thưởng tứ ở nước lớn cũng phải trinh cố mà làm lấy.

Chấn nghĩa là nhức động; *dụng phạt Quỷ phương* là ý bảo không nên cô tức, bởi vì, ở thì Vị Tế mà làm việc hung suy bát loạn, tất phải có dụng uy mới làm nên.

Tam niên là ý bảo không thể dục tốc, bởi vì đạo Tế trong thiên hạ, đã đồ đại sự thời không nên cấp cận công.

Phạt Quỷ phương mà lâu đến ba năm, vì có thế, mới toàn được chữ trinh cát.

Tượng viết: Trinh cát hồi vong, chí hành dã.

象曰：貞吉悔亡，志行也。

Tài Cửu Tứ vẫn đủ hữu vi mà lại được thì vừa đúng, chỉ duy gia thêm trình cổ thời phát triển được chí mình, chẳng những cát, hồi vong mà thôi mà lại hay dụng phạt Quỷ phương tam niên, thực hành được chí trình đó vậy.

PHỤ CHÚ: Toàn Dịch sáu mươi tư quẻ cát hung thời quan hệ ở thì mỗi quẻ, mà mỗi quẻ sáu hào thời cát hung lại quan hệ ở thì mỗi hào. Tựu trung khả cát, khả hung, hoặc do cát mà quay lại hung, hoặc do hung mà chuyển sang cát, rất quan hệ là hai hào Tam, Tứ.

Tức như Cửu Tam quẻ Thái thời gai tởm cho vận bình bí; Cửu Tứ quẻ Cách thời vui mừng cho hồi cải mệnh, thấy vì thời thế mà xui nên thế, nhưng đắc thì đã đành, mà tạo thì lại cần phải có tài. Cửu Tam quẻ Thái vì quá cương nên phải dạy cho gian trình; Cửu Tứ quẻ Cách thời cương, nhu tương tế nên tán rằng *hữu phu*.

Như Cửu Tứ đây, đành có tài dương cương, nhưng cũng nhờ gặp thì. Ở vào thì Vị Tế, hết Khảm tới Li, vận dĩ trước đã qua mà vận thái sau gần tới nên làm nổi việc lớn, như phạt Quỷ phương tam niên, uy danh động đến nước ngoài, ân thưởng khắp ở nước trong nên Tượng Truyện tán cho rằng *chí hành dã*, thiết mừng cho có tài tế thế mà lại gặp thì.

Xưa nay, những người có chí mà không hành được biết là bao nhiêu, cùng vì không được như thì như Cửu Tứ vậy.

5. Lục Ngũ: Trình, cát vô hối, quân tử chi quang, hữu phu, cát.

六五：貞吉，無悔，君子之光，有孚，吉。

Chữ *trình*, *cát* đây, với chữ trình, cát ở hào Nhị, hào Tứ, ý nghĩa khác nhau chút đỉnh.

Trình ở Nhị, Tứ thời có ý là lời răn đe, Trình ở Lục Ngũ thời chỉ là lời tán mỹ. Lục Ngũ đã làm chủ cho Ngoại Li là văn minh đã có đức sẵn mà lại nhu đặc trưng là một người hay hư tâm lạc thiện, hạ ứng với hào Cửu Nhị là bạn dương cương. Vì Ngũ sẵn có đức trung trong mình nên hết lòng tin Nhị, mà Nhị cũng hết lòng giúp Ngũ. Nhu trung mà trình như thế, chắc được cát mà vô hối.

Đức đã tốt, bạn cũng hiền, lại được thì Vị Tế đã đến lúc gần cùng, in như trời mưa sắp tạnh mà vùng nhật hiện ra, cảnh đêm đã tàn mà vùng đông vừa rạng, vẻ văn minh của quân tử rực rỡ biết đường nào. Và lại quang huy đó, không chỉ rực rỡ ở bề ngoài mà thôi, công xứng với đức, thực xứng với danh, vẫn là chí thành phát lộ kia mà. Như thế, chắc được cát mà lại cát thêm.

Hai chữ cát ý nghĩa có khác nhau, chữ cát trên dính với chữ trình là cát thuộc về phần đức; chữ cát dưới dính với quang hữu phu là cát thuộc về phần công, kết quả thời đồng mà tạo nhân thời khác, hào này công đức kiêm ưu, cát nhi hữu cát. Tuy căn bản vì bản thân Ngũ mà cũng nhờ có sức Nhị, Tứ phụ bật cho nên Hào từ chung nhau bằng chữ trình cát, để cho rõ ý thượng hạ đồng đức.

Tượng viết: Quân tử chi quang, kì huy cát dã.

象曰：君子之光，其暉吉也。

Tia sáng của Ngũ là vì có đức văn minh mà phát viết rõ ràng nên Tượng Truyện lại tán thêm rằng: *Kì huy cát dã* (Huy nghĩa là tia sáng chói lòa).

6. Thượng Cửu: Hữu phu vu ảm tửu, vô cự, nhu kì thủ, hữu phu thất thị.

上九: 有孚于飲酒, 無咎, 濡其首, 有孚, 失是.

Địa vị Thượng Cửu ở cuối cùng Vị Tế, tiền đồ có hai ngã. Một là cực kì Vị Tế thời không biết Tế vào đâu. Một là Vị Tế chi cực chính là thì quay lại Tế. Theo như nghĩa trước thời địa vị Thượng là xấu; theo như nghĩa sau thời địa vị Thượng lại tốt.

Thì nghĩa vẫn như thế mà tốt hay xấu thời lại quan hệ ở người nên Hào từ giả thiết làm hai cách mà bảo cho Thượng rằng: Thượng Cửu dương cương ở trên quẻ là dương chi cực, ở cuối cùng thể Li là minh chi cực; cương cực thời chẳng sợ bất cương mà chỉ sợ quá cương; minh cực thời chẳng sợ bất minh mà chỉ sợ quá minh. Quá cương, quá minh thời hay mắc phải bệnh táo vọng. Đã táo vọng thời khinh cử bạo động mà đến nỗi ngộ sự thời thất thì.

Bây giờ đã ở thì Vị Tế chi chung, các công việc hữu vi đã có những người hữu vi như Tứ, Ngũ làm ráo. Thượng chỉ nên ưu du hàm dưỡng, tự tín lấy đạo nghĩa trong mình mà chờ thì vận đưa đến. Bởi vì Thượng là người vô vị mà lại gặp lấy thì Tế chi chung, chỉ nên lạc thiên an mệnh là một cách vừa phải. Hữu phu nghĩa là tự tín; âm tửu nghĩa là tự lạc. Câu *hữu phu vu âm tửu*, cũng như câu *nhu vu tửu tự* ở quẻ Nhu; chỉ là sự ngoại tiêu giao, chờ thì mà động, chứ không phải âm tửu thiết.

Nếu trái lại, tự lạc mà đến nỗi quá chừng, mê mẩn với trăng hoa, mệt mà cùng sen cúc, thậm đến nỗi rượu lắm cả đầu, như thế lại là túng tứ thất thì, té ra cách tự tín của Thượng thái vô nghĩa lí.

Nhu kì thủ nghĩa là âm tửu mà say mê; *hữu phu thất thị* nghĩa là hữu phu mà trái lẽ. Chữ hữu phu đây khác chữ hữu phu ở mọi nơi; phu chỉ có nghĩa là tự tín mà thôi. Chữ phu ở quẻ Trung Phu, với chữ phu ở mọi nơi thời phu là chí thành.

Lời Hào từ đây, chẳng phải bảo Thượng Cửu chỉ vui chơi mà thôi. Vì sợ Thượng Cửu quá dụng tài cương minh mà vọng động sinh sự, tất làm hỏng thì nghĩa của Thượng. Vậy nên Hào từ răn cho như thế. Nếu chỉ hữu phu vu âm tửu mà không đến nỗi nhu kì thủ thời vừa đắc trung. Xem Tượng Truyện dưới này thời rõ.

Tượng viết: Âm tửu nhu thủ, diệc bất tri tiết dã.

象曰: 飲酒濡首, 亦不知節也.

Âm tửu vẫn không hại gì, nhưng mà đến nỗi nhu thủ cũng là quá chừng không biết tiết vậy. Chữ tiết ở đây như nghĩa chữ thì, không biết tùy thì mà làm cho đúng đạo trung là bất tri tiết.

PHỤ CHÚ: Bắt đầu đọc quẻ Càn đầu hết Dịch thời thấy câu *lục vị thì thành*, lại có câu *dữ thì giai hành*, *dữ thì giai cực*. Vì dữ thì giai hành mà có sáu mươi tư quẻ, ba trăm tám mươi tư hào; vì có dữ thì giai cực mà có hai quẻ Kí Tế, Vị Tế ở cuối cùng Kinh.

Ở quẻ Kí Tế có câu *bất như Tây lân chi thì dã*. Ở quẻ Vị Tế có câu *diệc bất tri tiết dã*. Chữ Tiết chính là chữ thì.

Suốt đầu suốt đuôi, triệt thượng triệt hạ, chỉ một chữ thì vừa tóm hết bộ Dịch. Nhưng chỉ nói bằng thì mà thôi, té ra hoàn toàn thuộc về phần tự nhiên nên phải lấy chữ tiết thay vào chữ thì, càng thấy được đạo lí thuộc về phần đương nhiên.

Vì thì mà phải có việc, mà làm việc lại phải theo thì, muốn tùy thì biến Dịch cho đúng với đạo trung nên phải có Dịch.

Nhưng cuối cùng Dịch, lại đặt quẻ Vị Tế, thời chúng ta càng nên biết rằng: Thì không bao giờ cùng, việc cũng không bao giờ xong, mà Dịch cũng không bao giờ hết. Đông chi chung, tức là Xuân chi thì, dạ chi chung tức là trú chi thì. Tắc chi chung, tức là thông chi thì.

Chúng ta tùy thì xử sự, chỉ cần nhất là hai chữ *tri tiết*.

Tiết Hạ chí tới mà lo soạn sửa sắm áo cát; tiết Đông chí qua mà lo sắm sửa áo câu; tiết Lự chưa tới mà lo dự bị thuyền bè; tiết Hạp chưa tới mà lo dự bị đồ tát nước. Trăm việc, ngàn việc mà thấy biết tiết như thế thời có bao giờ lo thất bại đâu.

Chúng ta nhận kỹ ý nghĩa chữ Vị Tế mới biết được thì vận vẫn là vô cùng. Nhận được ý nghĩa hai chữ *tri tiết*, lại biết được thiên thì cũng cần có nhân sự. Thì là tạo hóa tự nhiên, chung tắc hữu thi; tiết là đạo lí đang nhiên, tri mới năng hành. Ý nghĩa Dịch dạy người thâm thiết như thế, chúng ta khi mở quyền mà xem, cũng nên ở khi xếp quyền mà nghĩ, chứ không phải đọc quẻ xem hào mà xong.

HỆ TỪ THƯỢNG TRUYỆN

Chúng ta đọc Hệ Từ Thượng Hạ Truyện, trước hết phải biết hai danh nghĩa:

- Nghĩa chữ Hệ Từ.
- Nghĩa chữ Truyện.

Nguyên Kinh vẫn là lời của Văn Vương, Chu Công, dính ở dưới mỗi quẻ mỗi hào, nên gọi bằng Hệ Từ.

Đến như thiên này là văn từ riêng của Khổng Tử, bàn tóm hết đại thể phạm lệ của toàn Kinh, nhưng không thể phụ vào ở dưới mỗi quẻ mỗi hào được, nên đặt riêng ra làm một bản mà gọi bằng Truyện, Truyện là để chú thích ý nghĩa của Kinh.

Truyện lại chia ra hai thiên, gọi bằng Thượng Truyện, Hạ Truyện.

Từ đây sắp xuống là chính văn của Truyện.

CHƯƠNG THỨ NHẤT

(Chương này chia ra làm tám tiết)

TIẾT THỨ NHẤT

Thiên tôn, địa ti, Càn, Khôn định hĩ; ti cao dĩ trần, quý tiện vị hĩ; động tĩnh hữu thường, cương nhu đoán hĩ; phương dĩ loại tụ, vật dĩ quần phân, cát hung sinh hĩ; tại thiên thành tượng, tại địa thành hình, biến hóa hiện hĩ.

天尊地卑，乾坤定矣；卑高以陳，貴賤位矣；動靜有常，剛柔斷矣；方以類聚，物以羣分，吉凶生矣；在天成象，在地成形，變化見矣。

Tiết này chia làm năm câu dài. Càn, Khôn là quẻ thuần dương, thuần âm trong Dịch. Nhưng tất thấy quái, hào thấy từ nhất âm, nhất dương để ra, nên chỉ nói Càn, Khôn đã bao bọc hết thấy.

Mà sở dĩ vạch ra được Càn, Khôn đó thời xem vào đâu? Chỉ xem ở tượng trời cao đất thấp, mà Càn, Khôn định rồi, thấy trời cao thời định được Càn, thấy đất thấp thời định được Khôn.

Thiên địa là Càn, Khôn ở giữa không gian. Càn, Khôn lại là thiên địa ở trong Dịch lý, vì theo ở mắt người ta mà trông vào thiên địa, thấy được ti cao đã bày được rõ ràng, mà tự nhiên vị trí thuộc về quái hào; thượng thời quý, hạ thời tiện; dương thời quý, âm thời tiện, cũng bày đặt được ngay.

Xem lên trời mà biết tính dương thường hay động, xem xuống đất mà biết tính âm thường hay tĩnh. Nhân dương động mà sinh ra hào cương, nhân âm tĩnh mà sinh ra hào nhu, hào có cương, nhu mà quẻ cũng có cương nhu, nhân ở nơi tính chất động, tĩnh mà phân biệt đó vậy (chữ động, tĩnh ở đây chuyên chỉ bằng đức tính).

Hễ mỗi việc tất có mỗi lý, vì lý có phải có trái, nên loài nào nhóm vào loài ấy, hễ mỗi vật tất có mỗi hình, vì hình có khác nhau, nên bày nào chia ra bày ấy, tùy mỗi việc mà nhóm bằng loài, tùy mỗi vật mà chia theo bày, nhân đó mà lời cát lời hung trong Dịch nảy ra khác nhau. (*Phương* nghĩa là việc, cũng như chữ phương pháp. *Loại tụ* nghĩa là nhiều việc chung vào một lý. *Quần phân* nghĩa là khác vật mà chia ra mỗi bày).

Vì xem ở trời mà thấy được nhật nguyệt tinh thần, v.v. thành ra vô số tượng. Vì xem ở đất mà thấy được sơn xuyên động thực, v.v. thành ra vô số hình, nhân đó mà quái hào trong Dịch, âm biến ra dương, dương hóa ra âm, cũng rõ ràng tất thấy.

Tượng hình là biến hóa bất trắc của thiên địa, biến hóa là tượng hình vô thường của Dịch lý.

Tiết thứ nhất, là nói thánh nhân làm Dịch không phải tự ý mình bày đặt ra, chỉ nhân lẽ tự nhiên của tạo hóa mà vạch ra quái hào.

Ông Trang Tử nói rằng: *Dịch dĩ đạo âm dương* 易以導陰陽 chính là nghĩa ấy.

Thích tóm lại, Càn, Khôn nhân ở thiên địa mà định ra, quý tiện nhân ở tỵ cao mà bày ra, cương nhu vì có động tĩnh mà đoán được, cát hung vì phương vật mà đặt nên lời. Biến hóa vì tượng hình mà thành nên dụng, thấy là nhân tự nhiên mà nảy ra đương nhiên, nên chúng ta chỉ xem ở không gian thời biết được Dịch.

TIẾT THỨ HAI

Thị cố, cương nhu tương ma, bát quái tương đẳng.

是故，剛柔相摩八卦相盪。

Tiết này chia làm hai câu. Câu thứ nhất là nói lúc bắt đầu chưa vạch thành quẻ, chỉ có hai nét là vạch cương nhu mà thôi.

Một tròng với một mà thành hai, hai tròng với hai mà thành bốn, bốn tròng với bốn mà thành ra tám, sở dĩ thành ra bát quái chỉ là cương nhu xát nhau mà thôi.

(*Ma* nghĩa là xát, cũng có nghĩa là giao nhau, tượng như hai bàn tay nhập lại mà mài xát với nhau). Vì cương nhu mài xát nhau mà thành ra được bát quái. Mỗi một quẻ ba nét thời gọi bằng quẻ Trinh, lại lấy một quẻ Trinh đó mà lẫn chuyển với nhau thành được tám quẻ Hối, nảy ra quẻ sáu nét, thành được sáu mươi tư quẻ. Trông thấy sáu mươi tư quẻ, nhưng chỉ tám quẻ luân chuyển với nhau mà thành vậy (*Đẳng* nghĩa là luân chuyển).

TIẾT THỨ BA

Cổ chi dĩ lôi đình, nhuận chi dĩ phong vũ, nhật nguyệt vận hành, nhất hàn nhất thử.

鼓之以雷庭，潤之以風雨日月運行一寒一暑。

Tiết này chia làm bốn câu, quái hào đã thành rồi, thời thấy được tạo hóa có những gì, tất ở trong Dịch cũng có cả thấy: Chấn là lôi đình ở trong Dịch, Tốn là phong vũ ở trong Dịch, Khảm, Ly là nhật, nguyệt, hàn, thử ở trong Dịch.

Cổ động cho muôn vật thời lấy sấm sét, nhuận thấm cho muôn vật thời lấy mưa gió. Mặt trời mặt trăng xoay vần đi hoài, mà trong một năm thường có một tiết lạnh, một tiết nắng, thay đổi hoài hoài. Tiết này biến hóa là thuộc về tại thiên thành tượng.

TIẾT THỨ TƯ

Càn đạo thành nam, Khôn đạo thành nữ.

乾道成男，坤道成女。

Vì có khí dương là đạo Càn, mà thành được tất cả loài trai, vì có khí âm là đạo Khôn, mà thành được tất cả loài gái.

Chữ nam, nữ đây vẫn học nam là trai, nữ là gái, nhưng không phải nói riêng về loài người mà thôi.

Hễ nhất thiết thuộc về loài dương như con trống, con đực thấy gọi bằng nam, thấy là do Càn đạo mà

thành. Hễ nhất thiết thuộc về loài âm, như con mái con cái thấy gọi bằng nữ, thấy là do Khôn đạo mà thành. Chẳng những động vật mà thôi, hễ nhất thiết vật trong vũ trụ, thấy căn bản ở Càn, Khôn mà thành ra.

Nhưng lại phải biết ở trong nam vẫn có khí âm, mà ở trong nữ vẫn có khí dương, dương tàng ở trong âm, âm phục ở trong dương, duy nam nắm thụ về dương phần nhiều, nữ nắm thụ về âm phần nhiều, khí chất vẫn có khác nhau, nên thành hình cũng có khác nhau. Vì thế mà nói rằng: Càn đạo thành nam, Khôn đạo thành nữ. Tiết này là nói biến hóa thành hình thuộc về Dịch lý.

Thích tóm lại, tiết thứ nhất là nói: Dịch lý trước khi chưa vạch quẻ thời tạo hóa vẫn đã sẵn có Dịch.

Thầy Thiệu có câu: *Hoạch tiền nguyên hữu Dịch* 畫前原有易, nghĩa là trước khi vạch quẻ vẫn đã có Dịch rồi, tức là ý nghĩa tiết thứ nhất. Tiết thứ nhì sắp xuống là nói khi làm xong Dịch, thời trong Dịch in như tạo hóa.

TIẾT THỨ NĂM

Càn tri thái thi, Khôn tác thành vật.

乾知太始, 坤作成物.

Tiết này tiếp tiết thứ tư mà nói luôn công dụng của Càn, Khôn. Tiết trên đã nói công dụng riêng của Càn, Khôn, đây lại nói công dụng chung của Càn, Khôn. Hễ nhất thiết vật, giống gì cũng có cả âm, dương, vậy sau mới sinh thành được. Nhưng lẽ thường của tạo hóa, công trời đất sinh vật chỉ là công cha mẹ đẻ con, tất thấy dương trước, mà âm sau, dương trao cho âm đỡ, nên nói rằng: *Khôn tác thành vật*.

Thái thi nghĩa là lúc đầu chưa thành hình; *tri* nghĩa là chủ tể trong việc ấy; *thành vật* là khi sau đã ngưng kết thành hình; *tác* nghĩa là làm cho xong việc ấy. Nghĩa chữ tri đây, khác với nghĩa chữ tri ở mọi nơi, có ý như nghĩa chữ *chủ*, như ta thường nói tri phủ, tri huyện cũng là nghĩa ấy.

Thầy Thiệu nói rằng: Dương không thể một mình làm thành được, tất chờ có âm mà sau mới thành. Vậy nên dương phải lấy âm làm nền. Âm không thể tự mình mà hiển được, tất chờ có dương mà sau mới hiển, nên âm cậy dương làm xướng 陽以陰爲基, 陰以陽爲倡. Dương làm chủ cho âm mà hiển được thành công, âm bắt chước theo dương mà trọn được sự nghiệp.

TIẾT THỨ SÁU

Càn dĩ dị tri, Khôn dĩ giản năng.

乾以易知, 坤以簡能.

Trên ấy đã nói công dụng của Càn, Khôn. Đây lại nói đức tính của Càn, Khôn. Chữ *tri* đây cũng nghĩa như chữ *tri* ở trên ấy; chữ *năng* đây cũng nghĩa như chữ *tác* ở trên ấy.

Càn vì có đức cương kiện mà lại động, nên lấy một cách dễ chóng mà tri được thái thi. Khôn vì có đức nhu thuận mà lại trịch, nên lấy một cách giản đơn mà tác thành được vật.

Dị nghĩa là không tốn sức, bởi vì những việc nhọc đã có Khôn đỡ sức, Càn chỉ vận dụng về phần khí. Vậy nên dễ dàng nói đến dị tri. *Giản* nghĩa là không rối ren, bởi vì thác thi tạo đoạn đã có Càn rồi, Khôn chỉ thừa thuận mà làm. Vậy nên, không gì phiền nhiễu, nên nói rằng: Giản năng.

TIẾT THỨ BẢY

Dị, tắc dị tri, giản, tắc dị tòng; dị tri, tắc hữu thân, dị tòng tắc hữu công; hữu thân, tắc khả cửu, hữu công tắc khả đại, khả cửu, tắc hiền nhân chi đức, khả đại, tắc hiền nhân chi nghiệp.
易, 則易知, 簡, 則易從; 易知, 則有親, 易從, 則有功; 有親, 則可久, 有功, 則可大; 可久, 則賢人之德, 可大, 則賢人之業.

Tiết này chia làm tám câu. Tiết trên là nói giản dị về phần Càn, Khôn, đây lại nói người ta nên bắt chước lấy đạo Càn, Khôn. Bắt chước dị tri của Càn mà xử thế bằng cách bình dị, thời tâm mình mình bạch mà người ta dễ biết, bắt chước giản năng của Khôn mà xử sự bằng cách giản tiện, thời mọi việc lanh gọn, mà người ta dễ theo.

Chữ dị trên tương đối với chữ giản, chữ dị dưới phản đối với chữ nan. Vì có đức tính dị mà người dễ biết, thời nhiều kẻ đồng tâm với mình, vậy nên có người thân. Vì có đức tính giản mà người dễ theo, thời nhiều người hợp sức với mình, vậy nên có công việc. Vì đã hữu thân thời lòng mình, lòng người chuyên nhất, mà việc làm được lâu dài. Vì đã hữu công thời thế lực phát triển đến ngoài mà làm nên được việc lớn.

Hữu thi hữu chung mà khả cửu thời thành được đức của hiền nhân; tăng tiến hữu vi mà khả đại, thời thành được nghiệp của hiền nhân.

Tiết này toàn tám câu, mỗi một câu là nhân quả tương sinh: dị giản là nhân, dị tri, dị tòng là quả; hữu thân, hữu công là kết quả của dị tri, dị tòng; khả cửu, khả đại là kết quả của hữu thân, hữu công. Hiền nhân chi đức chi nghiệp, là tổng kết quả của mấy câu trên, mà tổng tạo nhân, thời chỉ có hai chữ "giản dị".

Dị là bắt chước đức Càn kiện, giản là bắt chước đức Khôn thuận.

TIẾT THỨ TÁM

Dị giản, nhi thiên hạ chi lý đắc hĩ, thiên hạ chi lý đắc, nhi thành vị hồ kì trung hĩ.
易簡而天下之理得矣, 天下之理得, 而成位乎其中矣.

Tiết này tiếp lấy tiết trên mà nói rộng cho hết việc thánh nhân. Tiết trên đã nói việc hiền nhân; bây giờ do việc hiền nhân mà tấn lên chính là đức "dị" phối hợp với Càn, đức "giản" phối hợp được Khôn; rất mực dị mà chí thành bất tức, rất mực giản mà ứng vật vô tư. Thế là đạo lý trong thiên hạ đã hoàn toàn tâm đắc rồi.

Đạo lý trong thiên hạ đã hoàn toàn tâm đắc, thế là thánh nhân tức thiên địa, thiên địa tức thánh nhân. Lúc bây giờ thiên vị hồ thượng, địa vị hồ hạ, thánh nhân vị hồ trung.

Người đức cân ở giữa trời đất, mà trọn vẹn được đạo Tam Tài vậy.

Trên ấy là chương thứ nhất, tiết đầu hết là nói thực thể của tạo hóa; trung gian là nói thực thể của quái hào, ba tiết sau là nói ở trong tâm người ta, có cả thiên địa với Dịch lý, trông cho người ta thể nghiệm mà thực hành sẽ do hiền nhân mà làm đến thánh nhân. Thánh nhân sở dĩ tác Dịch là vì thế.

Chữ hiền nhân, thánh nhân ở đây là lấy câu Càn đạo thành nam, Khôn đạo thành nữ mà nói chung cả nam, nữ.

CHƯƠNG THỨ HAI
(Chương này chia làm bảy tiết)

TIẾT THỨ NHẤT

Thánh nhân thiết quái, quan tượng, hệ từ yên nhi minh cát hung.

聖人設卦, 觀象, 繫辭焉而明吉凶.

Tiết này nói về lời trong Kinh, thánh nhân đặt ra quái. Xem ở Tượng quái, ở dưới quái hào lại hệ vào từ để cho tỏ rõ lẽ tốt, xấu.

TIẾT THỨ HAI

Cương nhu tương thôi, nhi sinh biến hóa.

剛柔相推, 而生變化.

Cương là dương, nhu là âm, âm dương đến khi vạch thành quái hào thời là hữu hình, nên thường thường dờn đẩy nhau, mà sinh ra biến hóa.

TIẾT THỨ BA

Thị cô, cát hung giả, đắc thất chi tượng dã; hồi lãn giả, ưu ngu chi tượng dã.

是故, 吉凶者, 得失之象也, 悔吝者, 憂虞之象也.

Vì quái hào có biến hóa mà hình hiện ra tượng. Vì hình hiện ra tượng, Dịch mới nhân đó mà nảy ra từ, từ có *cát*, *hung* là tượng thuộc về *đắc*, *thất*. Do có tượng *đắc* mà sinh ra *cát*, do có tượng *thất* mà sinh ra *hung*. Từ lại có *hồi*, *lãn* là tượng thuộc về *ưu ngu*, *ưu ngu* tuy chưa đến nỗi *hung*, nhưng cũng chẳng phải *cát*. Nếu biết *hồi* thời chuyển *hung* làm *cát*, không biết *hồi* thời tất mắc lấy *lãn*, *lãn* thời *cát* xoay ra *hung*.

Hai chữ *ưu ngu* có hai nghĩa: *ưu* là lo lắng trong lòng; *ngu* là e né ở phía ngoài, *ưu ngu* là cơ quan sinh ra *hồi lãn*, lại là cơ quan sinh ra *cát hung*, bốn chữ đó tuần hoàn đáp đối nhau, vì *lãn* rồi tất nhiên *hung*, *đắc* *hung* tất nhiên *hồi*, biết *hồi* lại xoay đến *cát*. Tiết này là dạy cho ta cách xem từ.

TIẾT THỨ TƯ

Biến hóa giả, tấn thôi chi tượng dã, cương nhu giả, trú dạ chi tượng dã.

變化者, 進退之象也, 剛柔者, 晝夜之象也.

Nhu hóa ra cương, vì nhu thôi cực mà tiến; cương biến ra nhu, vì cương tiến cực mà thôi. Cương thuộc về phần tích cực, nên nhu hóa làm cương là tiến lên; nhu thuộc về phần tiêu cực, nên cương biến ra nhu là thôi lùi. Nên nói rằng: *Biến hóa giả tấn thôi chi tượng dã*.

Cương nhu biến hóa ở Dịch lý thời chứng nghiệm vào đâu? Rất rõ ràng là chứng nghiệm vào ngày đêm.

Về phần khí âm dụng sự, là nhu, là ban đêm, nhưng từ nửa đêm giờ Tý sắp đi, thời nhu hóa ra cương mà thành ban ngày; về phần khí dương dụng sự, là cương là ban ngày, nhưng từ nửa ngày giờ Ngọ sắp đi, thời cương biến ra nhu mà thành ban đêm. Vậy nên nói rằng: *Cương nhu giả trú dạ chi tượng dã*.

TIẾT THỨ NĂM

Lục hào chi động, tam cực chi đạo dã.

六爻之動, 三極之道也.

Quẻ vạch đến sáu hào thời mỗi quẻ thành ra sáu vị, hai vị ở đoạn dưới là Sơ, Nhị vi địa; hai vị ở đoạn giữa là Tam, Tứ vi nhân; hai vị ở đoạn trên là Ngũ, Thượng vi thiên.

Xem ở sáu hào, mà đủ biết lý Tam Tài (Thiên, Địa, Nhân).

Mỗi một tài đủ một lý thái cực. Cực nghĩa là rất mực, lý của Thiên, Địa, Nhân, đến đây mới rất mực, nên gọi bằng cực.

Sáu hào động mà biến hóa đó, chính là đạo của Tam Cực vậy. Tam Cực nghĩa là chí lý của Tam Tài.

TIẾT THỨ SÁU

Thị cố, quân tử sở cư nhi an giả, dịch chi tự dã; sở lạc nhi ngoạn giả, hào chi từ dã.

是故, 君子所居而安者, 易之序也; 所樂而玩者, 爻之辭也.

Dịch chi tự nghĩa là quẻ ở trong Dịch rất có thứ tự.

Tỉ như: Thái qua Bĩ,, Bác qua Phục, v.v. Vì xem ở quẻ trong Dịch mà biết được việc đời thứ tự an bài sẵn như thế. Quân tử sở dĩ tự xử mà an thích trong lòng.

Đến như hào từ thời cũng theo ở mỗi vị mà sắp ra thứ tự. Tỉ như sáu hào quẻ Càn *tiềm, hiện, được, phi* rất có tầng thứ, v.v. Quân tử sở dĩ xem lời mỗi hào mà lấy làm vui ở trong não, càng đọc càng ngâm ngùi không chán.

Lạc, là vui vì lý, *ngoạn*, là say vì mùi.

TIẾT THỨ BẢY

Thị cố, quân tử cư tắc quan kì tượng nhi ngoạn kì từ, động tắc quan kì biến nhi ngoạn kì chiêm; thị dĩ tự thiên hữu chi, cát vô bất lợi.

是故, 君子居則觀其象而玩其辭, 動則觀其變而玩其占; 是以自天祐之, 吉无不利.

Chữ *cư* ở đây, với chữ *cư* ở trên nghĩa khác nhau. Chữ *cư* ở trên kiêm cả động tĩnh, chữ *cư* ở đây tương đối với chữ *động*.

Dịch có tượng với từ là dạy cho ta học cách ở khi tĩnh, biến với chiêm là dạy cho ta học cách ở khi động.

Vậy nên, quân tử khi vô sự mà tĩnh thời xem ở tượng Dịch mà ngoạn ở từ Dịch. Khi hữu sự mà toan động thời xem biến hóa ở quái hào mà ngoạn lấy lời chiêm quyết ở quái hào.

Vì lúc *cư* hay quan tượng ngoại từ nên tấn đức tu nghiệp ở thì *cư* không bao giờ nghỉ. Vì lúc động hay quan biến ngoạn chiêm nên tùy thì ứng biến ở khi động không việc gì làm. *Cư* thời thuận với thiên lý, động thời hợp với thiên tâm. Vì vậy, nên *tự thiên hữu chi, cát vô bất lợi*.

Ba tiết này nói những việc thuộc về quân tử học Dịch, đến như tiết thứ tư trở lên, chuyên nói về việc thánh nhân tác Dịch.

CHƯƠNG THỨ BA

TIẾT THỨ NHẤT

Soán giả, ngôn hồ tượng giả dã; hào giả, ngôn hồ biến giả dã.

彖者, 言乎象者也; 爻者, 言乎變者也.

Soán là lời ở dưới quẻ mà vua Văn Vương làm ra cốt để chỉ rõ tình trạng của mọi quẻ.

Chữ tượng rất khó giải nghĩa, chỉ ý là phảng phất như thế. Vì Lí là vô hình, phải mượn tượng là hữu hình, mà chứng minh cho dễ hiểu.

Lời Soán phải lấy tượng mà thích nghĩa, như quẻ Khôn - Tản mã, quẻ Ly - Tản ngư, v.v. chỉ là hình như giống ấy, mà kì thực không phải giống ấy. Nên xem tượng phải nhận cho ra lý ở ngoài tượng.

Phật gia có cách dạy bằng chỉ vật, truyền tâm, cũng là lí thủ tượng như *Kinh Dịch*.

Hào từ là lời ở dưới hào mà ông Chu Công làm ra. Hào nghĩa là trao đổi, đủ cả ý giao dịch, biến dịch. Vì âm, dương, cương, nhu có biến động luôn luôn, nên phải có hào từ mà chỉ bảo cho minh bạch (Chữ biến đây kiêm cả nghĩa chữ hóa).

TIẾT THỨ HAI

Cát hung giả, ngôn hồ kì thất đắc dã; hối lẫn giả, ngôn hồ kì tiểu tì dã; vô cự giả, thiện bổ quá dã.

吉凶者, 言乎其失得也; 悔吝者, 言乎其小疵也; 无咎者, 善補過也;

Chữ "cát", chữ "hung", chữ "hối", chữ "lẫn", chữ "vô cự" ở trong quái hào phần nhiều có những chữ ấy. Bởi vì nhân sự có thất, có đắc; thất thời hung, đắc thời cát, nên cát hung là nói về kết quả của thất đắc. Nhân sự còn đương khi cát hung chưa minh là những việc làm lỗi nhỏ mà đã nấp cái cơ cát hay hung, nên phải có lời "hối", "lẫn"; "hối" là có cơ được cát, "lẫn" là có cơ đến hung; chữ "hối", "lẫn" là nói những việc tì hà nhỏ đó vậy.

"Tiểu tì" nghĩa là vết nhỏ, cũng có nghĩa là điều lỗi nhỏ. Đến như điều làm lỗi lớn thời gọi bằng "cự"; "cự" tức là quá, biết cái quá thời tuy không được như người vô quá, nhưng mà đã chữa được lỗi rồi, cũng tức là vô quá. Nên trong lời quái hào có chữ "vô cự"; vô cự là thiện bổ quá đó vậy (*bổ* nghĩa là vá; *quá* nghĩa là làm lỗi, biết vá chữa lại cho hoàn toàn thể là *bổ quá*).

TIẾT THỨ BA

Thị cố, liệt quý tiện giả, tồn hồ vị; tề tiểu đại giả, tồn hồ quái; biến cát hung dã, tồn hồ từ.

是故, 列貴賤者, 存乎位; 齊小大者, 存乎卦; 變吉凶者, 存乎辭.

Đạo trời quý dương, tiện âm nên ở trong vị sáu hào, dương hào, dương vị thời là quý, âm hào, âm vị thời là tiện.

Vậy nên, bài liệt ra quý tiện, thời phải xem xét ở vị, dương đại mà âm tiểu, ở trong quái tượng có âm dương, xem xét vào đó mà cân nhắc được tiểu đại. Đến như cát hung thời lấy gì mà phân biệt tất phải xem ở quái từ, hào từ; từ tốt là cát, từ xấu là hung.

(*Tề* nghĩa là quyết định, tì như quẻ Thái là dương thịnh, thời nói rằng *Đại lai*, quẻ Bi là âm thịnh, thời nói rằng *Tiểu lai*. Đó tức là tề tiểu đại).

TIẾT THỨ TƯ

Ưu hời lẫn giả tồn hồ giới; chấn vô cự giả, tồn hồ hời.

憂悔吝吝存乎介; 震无咎者, 存乎悔.

Trên ấy đã nói rằng: Hời lẫn là tiểu tì, nhưng biết lấy hời lẫn làm lo, tất phải; những người có trí khôn mà biết dự phòng ở lúc cát hung còn chưa rõ. Thế là ưu hời lẫn giả tồn hồ giới. Giới nghĩa là giới hạn, là chốn ở trung gian thiện hay ác.

Trên ấy đã nói thiện bổ quá, tất nhờ ở nơi biết ăn năn mới biết vô cự. Thế là chấn vô cự giả, tồn hồ giới. Chấn nghĩa là động, gặp việc làm lỗi, mà có động cơ biết hối gọi bằng chấn.

TIẾT THỨ NĂM

Thị cố, quái hữu tiểu đại, từ hữu hiểm dị, từ dã giả, các chỉ kì sở chi.

是故, 卦有小大, 辭有險易; 辭者也, 各指其所之.

Hễ quẻ ở trong Dịch thuộc về những quẻ dương trưởng âm tiêu, quân tử thịnh, tiểu nhân suy, ấy là quẻ tốt, mà gọi bằng đại quái. Thuộc về những quẻ âm trưởng dương tiêu, tiểu nhân thịnh, quân tử suy, ấy là quẻ xấu, mà gọi bằng tiểu quái.

Quẻ đã có tiểu, đại khác nhau như thế thời lời trong quẻ cũng nhân đó mà có hiểm, dị khác nhau. Quẻ tiểu như quẻ Khuê, quẻ Khôn, quẻ Tiểu Quá, v.v. tất nhiên quẻ gay go khó hiểu, ấy là từ hiểm. Quẻ đại như quẻ Thái, quẻ Đại Hữu, quẻ Phục, v.v. thời lời quẻ vui vẻ dễ xem, thế là từ dị. Vì quái có tiểu đại khác nhau, nên từ cùng chỉ theo thì với vị của quái hào hướng về phía nào thời đặt ra lời ấy.

Sở chi nghĩa là sở xu hướng mà cùng là mục đích. Mục đích đi vào đường tốt, thời từ bình thản mà dị, mục đích đi vào đường xấu, thời từ gay go mà hiểm. Từ chỉ cốt chỉ vẽ lối đường ấy, khiến cho người ta biết theo lành tránh dữ mà thôi.

Toàn chương là thích thông lệ thuộc về quái từ, hào từ.

CHƯƠNG THỨ TƯ

(Chương này chia làm bốn tiết)

TIẾT THỨ NHẤT

Dịch, dữ thiên địa chuẩn, cố năng di luân thiên địa chi đạo.

易, 譽天地準, 估故能彌綸天地之道.

Mấy chương trên đã phát minh nguyên lý làm ra Dịch, đến chương này mới nói hết nội dung của Dịch. Nhân vì thiên địa tức là Dịch, Dịch tức là thiên địa, nên thông chương có bốn tiết, tiết nào cũng có góp cả thiên địa với Dịch.

Tiết thứ nhất là thông quái nói nghĩa toàn bộ Dịch, những đạo lý ở trong quái từ hào từ cân tày với đạo trời đất (*Chuẩn* nghĩa là một mực thước, một khuôn khổ in như trời đất), vì thế, cho nên di luân được đạo của trời đất (*di* nghĩa là khắp; *luân* nghĩa là sắp đặt sửa sang, nói cho kỹ thời như cách dệt tơ, chia cho ra sợi ngang, sợi dọc, lại góp đường ngang, đường dọc đi theo nhau).

Đạo trời thời phần nhiều thuộc về dương, đạo đất thời phần nhiều thuộc về âm. Dịch thời thống quát cả âm dương, mà khiến cho chung nhau thành công dụng. Thế là đạo trời đất vì có Dịch mới sửa sang chỉnh đốn được tất thấy, nên nói rằng: *Di luân thiên địa chi đạo*.

TIẾT THỨ HAI

Ngưỡng dĩ quan ư thiên văn, phủ dĩ sát ư địa lý, thị cố tri u minh chi cố; nguyên thi phản chung, cố tri tử sanh chi thuyết: tinh khí vi vật, du hồn vi biến, thị cố tri quỷ thần chi tình trạng.

仰以觀於天文, 俯以察於地理, 是故知幽明之故; 原始反終, 故知死生之說, 精氣爲物, 遊魂爲變, 是故知鬼神之情狀.

Thích nghĩa là tiết này phải chia làm ba đoạn. Nói tóm lại, chỉ cốt cho cùng lý.

Đoạn thứ nhất, cùng cứu nguyên lý u minh ở trong vũ trụ.

Trong vũ trụ nguyên có hai phần lý, một phần thuộc về u, một phần thuộc về minh: u thời kín đáo, lờ mờ mà không trông thấy, minh thời rõ ràng sáng láng mà dễ trông thấy.

Nhưng có vì sao mà u, vì sao mà minh? thời chứng nghiệm vào đâu mà biết được?

Thánh nhân ở trước khi làm Dịch, ngửa lên trên mà xem ở thiên văn, cúi xuống dưới mà xét ở địa lý, thời biết rằng: Bao nhiêu tác dụng về phần khí, thời không hình tích rõ ràng mà thành ra u; bao nhiêu tác dụng về phần hình thời có thực tích chứng nghiệm được mà thành ra minh. Những cái gì vì dương cương phần nhiều mà phát hiện ra, là có sở dĩ minh; những cái gì vì âm nhu phần nhiều mà thu lượm lại, là có sở dĩ u.

Đoạn thứ hai, là cùng cứu nguyên lý thuộc về phận sự.

Thuộc về nhân sự rất khó phân giải là thuyết tử sinh.

Sinh ở đâu mà lại, tử ở đâu mà mất, chứng nghiệm vào gì mà biết được?

Nguyên lai, người ta sở dĩ sinh là vì ở lúc đầu có âm dương nhị khí hòa hợp, khí tụ mà hình thành, mới có sinh. Đến lúc cuối cùng, dương tiêu, âm kiệt, nên khí tán mà hình cũng tán, mới có tử.

Bây giờ ta suy nguyên cho đến từ khởi thủy thời biết được chung cùng thể thôi.

Lý tử tức là lý sinh, lý chung tức là lý tử.

Tử sinh chỉ là chung thủy tuần hoàn mà thôi. Vậy nên, *nguyên thủy phản chung* mà biết được tử sinh chi thuyết.

Đoạn thứ ba, đến như lý thuộc về quỷ thần.

Quỷ thần có hay không? Tình trạng của quỷ thần có hay không? Vẫn khó nói quyết được.

Nhưng theo về Dịch lý, âm dương chi biến, thiên địa chi đạo, thời quỷ thần vẫn có, quỷ thần chi tình trạng vẫn có. Tuy nhiên, bảo rằng có, thời chứng nghiệm vào đâu mà biết được?

Theo như Dịch lý, âm tinh, dương khí ngưng tụ lại mà thành ra chất hoạt động. Như thế là tình trạng thuộc về thần.

Hồn tan mà lên ở chôn không, phách tiêu mà biến làm chất khác. Đó là tình trạng thuộc về quỷ.

Chữ quỷ thần ở đây khác hẳn chữ quỷ thần mà người thường hay nói. Thần nghĩa là có trí năng hoạt động, cái đó nhờ tinh khí ngưng kết mà thành, nên tinh khí vì vật gọi bằng thần. quỷ nghĩa là nhất khối từ vật, không trí năng hoạt động, khi linh hồn tiêu tán rồi thời như thế, nên du hồn vì biến, gọi bằng quỷ (chữ *cổ* dưới chữ *u* minh nghĩa là lý do sở dĩ nhiên; *thuyết* chỉ là lời nói giải thích).

TIẾT THỨ BA

Dữ thiên địa tương tự cổ bất vi; trí chu hồ vạn vật nhi đạo tế thiên hạ, cổ bất quá; bàng hành nhi bất lưu, lạc thiên tri mệnh, cổ bất ưu; an thổ đôn hồ nhân, cổ năng ái.

譽天地相似, 故不違; 知周乎萬物而道濟天下, 故不過; 旁行而不流, 樂知天命, 故不憂; 安土敦乎仁, 故能愛.

Tiết trên là nói về việc cùng lý, tiết này lại nói về việc tận tính.

Cùng lý thuộc về phần trí, tận tính thuộc về phần hành. Trên ấy nói dữ thiên địa chuẩn là nói về Dịch, đây lại nói về thánh nhân. Thánh nhân in giống như trời đất, trời đất với thánh nhân nhất nhi nhị, nhị nhi nhất. Vậy nên thánh nhân không việc gì trái với trời đất, mà trời đất cũng không cãi thánh nhân. Nên nói rằng *Dữ thiên địa tương tự, cổ bất vi* (Chữ *tự* cũng như nghĩa chữ *chuẩn*).

Một câu ấy là trùm bọc cả mấy câu dưới này. Bây giờ mới lấy đức trí, đức nhân mà nói cho tường việc tận tính.

Đức trí của thánh nhân soi xét khắp cả vạn vật, in như đức trí của trời đất; đạo nhân của thánh nhân yêu giúp được cả thiên hạ in như đạo nhân của trời đất.

Vì đức trí đã đầy đủ mà đạo nhân lại hoàn toàn, nên việc gì cũng đúng với đạo trung. Đức trí của thánh nhân chẳng những thuộc về phần kinh mà thôi lại hay đến cả phần quyền. Ngộ việc gì nên hành quyền, tuy là đi thiên về một phía cốt để ứng biến cho thông, nhưng hành quyền mà không mất chính, chẳng bao giờ lưu đãng vong phản. Câu ấy là thuộc về phần trí, mà bao bọc cả phần nhân.

Đạo nhân của thánh nhân, chẳng những thấy ở lúc thường mà còn chứng được ở lúc biến, dầu gặp biến cố bất kì, người thường thời vẫn hay lo sợ, thánh nhân chỉ thuận lý theo đạo, xử biến cùng in như thường, vui thích vì đạo trời, thông thấu được mệnh trời, vì thế mà trong lòng không gì lo ngại.

Chữ *lạc thiên* ở đây tức là *nhân giả bất ưu*; chữ *trí mệnh* ở đây tức là chữ *tri thiên mệnh* ở sách *Luận Ngữ* (Câu ấy là thuộc về phần nhân mà bao bọc cả phần trí).

Đức Trí với đạo nhân, hai bên tương thành, trí càng thâm thời nhân càng dày, chẳng vào đâu mà chẳng tự đắc, tùy ngộ nhi an, đạo nhân không bao giờ gián đoạn, vì vậy nên tấm lòng tế nhân lợi vật đạt ở cực điểm mà thực hành được nghĩa chữ bác ái.

Tiết này chuyên nói về việc tận tính của thánh nhân, nhưng tóm tắt lại chỉ có hai chữ *trí, nhân*. Trí cực kì minh, nên giống được đức trí của trời đất; nhân cực kì hậu nên giống được đạo nhân của trời đất.

TIẾT THỨ TƯ

Phạm vi thiên địa chi hóa nhi bất quá; khúc thành vạn vật nhi bất di; thông hồ trú dạ chi đạo nhi tri; cố thần vô phương, nhi dịch vô thể.

範圍天下之化而不過; 曲成萬物而不遺; 通乎晝夜之道而知, 故神无方, 而易无體.

Trên ấy đã nói về sự cùng lý tận tính, đây lại nói về việc chí mệnh của thánh nhân. Công việc tạo hóa của thiên địa, vì rộng lớn không chừng, nên thường hay có chốn quá.

Tỉ như: Mùa đông thời quá ở hàn, mùa hạ thời quá ở nóng, núi có lúc quá ở cao, sông có lúc quá ở sâu, như những loài ấy, v.v. thường hay làm trở ngại cho đường sinh hoạt của người; thánh nhân mới có khuôn phép, để tài thành phụ tướng công hóa của thiên địa, bao nhiêu công dụng của tạo hóa thu nạp vào trong khuôn khổ của thánh nhân mà không việc gì đến nỗi thái quá. Thế là *phạm vi thiên địa chi hóa nhi bất quá*.

(Chữ *phạm* tượng như đúc thành cái khuôn, không ra khỏi ngoài khuôn là gọi bằng *phạm*; *vĩ* tượng như vây bọc được tròn khít, không ra được khỏi ngoài vòng, gọi bằng *vi*).

Loài vạn vật ở trong trời đất nhiều không biết chừng nào, muốn cho vật nào thành vật nấy, hình thành được hình, sắc thành được sắc, khí thành được khí, dụng thành được dụng, thiệt rất khó.

thánh nhân vì có trí cách vật, có nhân nuôi vật, có lượng dung vật, có tài tạo vật, nên ủy khúc thành tựu được vạn vật mà không sót một vật gì. Thế là: *Khúc thành vạn vật nhi bất di*.

(*Khúc thành* nghĩa là tùy phận lượng tính chất của nó mà vắt nắn sửa sang cho nó, dụng công uốn nắn mà không phải thẳng tay gọi bằng *khúc*).

Việc người đã xong, còn có việc quý thần; việc sinh đã xong, còn có việc tử hóa. Nhân với sinh tức là trú, quý với tử tức là dạ. Thánh nhân vì có trí thông minh thánh triết, thông thấu lý do thuộc về trú dạ, mà cái đạo nhân, quý sinh, tử, những gì là tự nhiên, những gì là đương nhiên, thấy biết hết. Thế là: *Thông hồ trú dạ chi đạo nhi tri*. Công việc chí mệnh của thánh nhân đã như trên nói thời biết được.

Tri bằng cách huyền bí thần diệu như thế nên không biết phương hướng mà tìm. Hành bằng cách biến dịch bất trắc như thế nên không hình thể gì hạn lượng được.

Câu *Thần vô phương, nhi dịch vô thể*, là tổng kết cả mấy tiết, ngó lại câu *Dịch dữ thiên địa chuẩn* ở đầu chương thấy được thánh nhân tức thiên địa, thiên địa tức thánh nhân.

Chữ Thần, chữ Dịch ở câu cuối nghĩa khác chữ Thần, chữ Dịch ở câu tiết trên.

Thần nghĩa là tinh diệu; *Dịch* nghĩa là biến hóa.

CHƯƠNG THỨ NĂM

(Chương này chia làm tám tiết)

TIẾT THỨ NHẤT

Nhất âm nhất dương chi vị đạo.

一陰一陽之謂道.

Lưu hành ở trong vũ trụ, chỉ có âm dương mà thôi.

Tỉ như, trong một ngày, thời trú là dương, dạ là âm; trong một tháng, nửa tháng trước là dương, nửa tháng sau là âm; trong một năm, Xuân, Hạ là dương, Thu, Đông là âm. Lớn đến một vận hội thời thịnh thái là dương, suy bĩ là âm; nhỏ cho đến trong một thân, thời khí là dương, huyết là âm. Khi mắt trương là dương, nhắm lại là âm. Lại nhỏ cho đến một giống vật, khi động tác là dương, khi nấp nép là âm; khi

đương sông là dương, khi đã chết là âm.

Bao quát hết trong vũ trụ, tất thấy cả không gian cho đến thì gian, không một chốn nào là không âm dương, lại không phút nào là không âm dương, chỉ thấy nhất âm nhất dương đáp đối nhau mà thôi.

Những âm dương thuộc về phần khí và thuộc về phần hình vẫn chưa gọi bằng đạo được, nhưng sở dĩ có khí, có hình mà thấy ra được nhất âm nhất dương. Đó là cái gì? Chỉ là lý tự nhiên. Vì lý tự nhiên, mà nảy ra sự đương nhiên, đó tức là đạo, nên nói rằng *Nhất âm, nhất dương chi vị đạo*.

Bôn chữ nhất âm, nhất dương có hai nghĩa: Một nghĩa là âm dương tương đối là kẻ ngang, một nghĩa là âm dương đáp đối nhau là kẻ dọc. Kẻ ngang thời phía này là nhất âm, phía kia là nhất dương, như thế là âm dương tương đối; kẻ dọc thời nhất âm rồi có nhất dương, nhất dương rồi có nhất âm, như thế là âm dương đáp đối vận hành. Đủ hai nghĩa ấy mới giảng đến ba chữ *chi vị đạo*. Câu này diệu tại hai chữ nhất, nếu chỉ có âm hay chỉ có dương mà thôi thời không phải là đạo. Vì dùng hai chữ nhất cặp nhau mới thành ra nghĩa đối nhau và đáp đối nhau, mới thấy được nhất âm, nhất dương gọi bằng đạo.

Chữ đạo đây theo Dịch lý thời đạo là thái cực, tức là sở dĩ làm ra nhất âm nhất dương.

TIẾT THỨ HAI

Kế chi giả thiện dã, thành chi giả, tính dã.

繼之者善也, 成之者性也.

Vì lý nhất âm nhất dương đó, trời phú cho người ta, mà người ta thừa tiếp lấy, nguyên đầu chỉ là lành mà thôi (Chữ *chi* là thay chữ *đạo*; chữ *giả* là thay chữ *nhân*).

Câu này chỉ nói về phần tiên thiên, chính là lúc bắt đầu phú dữ nguyên lý cho mình, nên mới nói được chữ *thiện*. Đến lúc người ta đã thừa thụ nguyên lý ấy mà thành ra khí với hình mới sinh ra người, lúc bấy giờ là gọi bằng *tính*.

Câu ấy nói cả tiên thiên hậu thiên, khi trước lúc chưa sinh là tiên thiên, khi sau lúc đã sinh là hậu thiên, gồm đủ cả tiên thiên, hậu thiên thành ra tính.

Chữ *tính* lại dính với chữ *thiện*, chữ *kế* dính với chữ *đạo*, Kế lấy đạo nên gọi bằng thiện, thành được thiện nên gọi bằng tính.

Sách *Trung Dung* có câu: *Thiên mệnh chi vị tính* 天命之謂性, chữ *kế* đây là kế với thiên mệnh, mà thiên mệnh thời căn bản ở nhất âm, nhất dương mà sinh ra; đạo là mẹ, tính là con.

Xưa nay bàn đến chữ tính, Mạnh Tử chủ trương tính thiện, Tuân Tử thời lại chủ trương tính ác, thầy Đồng Trọng Thư thời nói tính hữu tam phẩm, đến Dương Hùng lại nói tính thiện ác hỗn, chúng ta chiết trung bằng Dịch lý, thời như lời thầy Mạnh Tử có lẽ vô tệ.

TIẾT THỨ BA

Nhân giả kiến chi vị chi nhân, tri giả kiến chi vị chi trí, bách tính nhật dụng nhi bất tri, cổ quân tử chi đạo, tiên hĩ.

仁者見之謂之仁, 知者見之謂之知, 百姓日用而不知, 故君子之道, 鮮矣.

Trên ấy nói đạo với tính, tính chỉ là một phần tử ở trong đạo, toàn thể đạo bao bọc rất lớn mà công dụng đạo lại tinh vi rất mực, nên người ta biết hết được đạo là rất khó, chỉ duy tùy ở nơi bảm thụ, ai bảm thụ về phần dương động nhiều thời làm người nhân giả, ai bảm thụ về phần âm tĩnh nhiều thời làm người trí giả.

Vì bẩm thụ có khác nhau, nên óc nghĩ mắt thấy cũng không in nhau, nhân giả thấy là nhân, thời gọi đạo bằng nhân, trí giả thấy là trí, thời gọi đạo bằng trí.

Lại còn một hạng kém hơn nữa, vì bẩm thụ thuộc về khí chất, phần nhiều nói về nhân họ cùng chẳng thấy ra nhân, nói về trí họ cũng chẳng thấy ra trí.

Vì vậy cho nên đạo của quân tử, thiệt ít người thể nhận cho được đó vậy.

Quân tử chi đạo tức là nhất âm nhất dương, đạo vô phân âm dương, mà lại đủ cả âm dương. Bách tính bất tri đã đành, nhưng nhân giả vì thiên về phần dương nhiều mà chỉ thấy được nhân, trí giả vì thiên về phần âm nhiều mà chỉ thấy được trí. Thế thời người biết được toàn thể đạo là ít, nên nói rằng tiền hĩ.

TIẾT THỨ TƯ

Hiển chư nhân, tàng chư dụng, cổ vạn vật, nhi bất dữ thánh nhân đồng ưu, thịnh đức đại nghiệp chí hĩ tai.

顯諸仁, 藏諸用, 鼓萬物, 而不與聖人同憂, 盛德大業至矣哉.

Trên ấy đã nói đạo, bây giờ lại lấy thánh nhân với thiên địa so đo nhau, xem ở nơi sinh dục bởi những phần đức phát hiện ra, là gọi bằng nhân, mà ai cũng thấy được. Đó là hiển chư nhân.

Dò không được cơ biến hóa, lường không được ý màu nhiệm, muốn suy nghĩ những sự nghiệp ấy, mà không biết tìm vào đâu. Thế là tàng chư dụng.

Nhân là đức ở trong, mà phát hiện ra ngoài, nên gọi bằng hiển; dụng là nghiệp ở ngoài mà thu liễm vào trong, nên gọi bằng tàng. Hai câu ấy là thiên địa, thánh nhân in nhau.

Duy thiên địa thời tự nhiên vô tâm mà cổ động được vạn vật, thánh nhân thời cốt vô vi mà thôi, nhưng phải có lòng ưu thì mãn thế, không thể vô tâm như thiên địa, chỉ chón ấy là thiên địa có khác với thánh nhân, nên nói rằng: *Cổ vạn vật nhi bất dữ thánh nhân đồng ưu*. Chữ *ưu* đây có ý như "đại bi" của nhà Phật, thiên địa cổ vạn vật là xuất ở vô tâm, nên không đồng ưu với thánh nhân.

Tuy nhiên, một phía thời vô tâm mà thành hóa, một phía thời vô vi mà thành công. Tổng chi, đức thịnh nghiệp lớn đều đạt ở cực điểm, nên lại hợp tán rằng: Thịnh đức đại nghiệp chí hĩ tai.

TIẾT THỨ NĂM

Phú hữu chi vị đại nghiệp, nhật tân chi vị thịnh đức.

富有之謂大業, 日新之謂盛德.

Trên ấy nói thiên địa thánh nhân, đây nói gộp cả Dịch lý với thiên địa thánh nhân, rộng lớn mà không gì trật ra ngoài được, thế là *phú hữu* biết chừng nào; nên gọi bằng *đại nghiệp*.

Càng ngày càng biến hóa nảy nở, lâu dài mà không bao giờ cùng, thế là *nhật tân* biết chừng nào, nên gọi bằng *thịnh đức*.

Nói trái lại, không phải phú hữu thời không gọi được đại nghiệp; không phải nhật tân thời không gọi được thịnh đức.

Nói tóm lại, vì có phú hữu mới có vốn mà nhật tân được, vì có nhật tân mới có lời mà phú hữu được. Đại nghiệp thịnh đức vẫn tiếp tục tương sinh; đức có thịnh thời nghiệp mới đại, nghiệp đã đại thời đức lại thịnh thêm, ý nghĩa hai câu vẫn nhất quán.

TIẾT THỨ SÁU

Sinh sinh chi vị Dịch
生生之謂易.

Trên ấy đã nói Dịch lý, bây giờ lại nói gộp cả Dịch lý với Dịch thư.
Vì sao mà gọi bằng Dịch? Vì xem ở trong vũ trụ, với ở trong quái hào tượng biến, thấy dương sinh âm, thấy âm sinh dương, cương sinh nhu, nhu sinh cương, đắp đổi nảy nở hoài, không chốn nào cùng, cũng không chốn nào chết, có như thế mới gọi bằng Dịch.
Hai chữ sinh sinh ý nghĩa rất nhiều, sinh có nghĩa phản đối với tử, nói rằng sinh sinh là không bao giờ tử.
Sinh lại có nghĩa liên tiếp với chữ hóa, nói rằng sinh sinh là hóa mãi mà không cùng; Sinh lại có nghĩa như chữ sản, nói rằng sinh sinh là sản xuất mãi mà không cùng.
Ông Lão Tử có nói rằng: *Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật* 一生二, 二生三, 三生萬物, cũng một lẽ sinh sinh chi vị Dịch.
Hai chữ sinh sinh rất đúng với lý Dịch, mà cũng vì có Dịch mới hay sinh sinh.
Nếu chỉ có một mà thôi, mà không biến dịch thời lấy gì mà sinh. Nếu chỉ một lần sinh, mà không tiếp tục sinh nữa, thời cũng có đâu mà biến dịch. Vậy nên chỉ năm chữ ấy, bao bọc hết thấy diệu lý vũ trụ với Dịch.

TIẾT THỨ BẢY

Thành tượng chi vị Càn, hiệu pháp chi vị Khôn.
成象之謂乾, 效法之謂坤.

Dịch vẫn bao bọc hết lý tạo hóa, nhưng ở trong lý tạo hóa lại bao bọc vào trong Càn, Khôn. Thế nào là gọi bằng Càn? Là lúc bắt đầu chưa có vạn vật, mà khí Càn chủ động gây nên tượng. Thế là gọi bằng Càn. Lại thế nào là gọi bằng Khôn? Khi vạn vật đã thành tượng rồi nhưng mà chưa thành được hình, Khôn mới thừa thuận lấy Càn, mà hiển trình ra các thức khuôn mẫu, làm cho vật nào vật nấy tất thấy thành hình. Thế là gọi bằng Khôn.
Xem ở thành tượng thời biết đó là Càn, suy ở hiệu pháp thời biết đó là Khôn.
Nên nói rằng: *Thành tượng chi vị Càn, hiệu pháp chi vị Khôn.*
Tượng nghĩa là đương mơ màng phảng phất tưởng tượng mà thôi, tỉ như đứa con đương ở lúc phôi thai, gọi bằng tượng.
Pháp nghĩa là hình thức đầy đủ, khuôn khổ đã nhất định, tỉ như đứa con đã đầy thai thành hình, mà xuất sản, gọi bằng pháp.
Thành nghĩa là mới gây tạo ra, không phải như nghĩa chữ thành công.
Hiệu nghĩa là trình bày cho người ta thấy, cũng in như nghĩa chữ hiệu lực.

TIẾT THỨ TÁM

Âm dương bất trắc, chi vị thần.
陰陽不測之謂神.

Diệu dụng ở trong Dịch tức là thần, nhưng làm sao thời bảo rằng thần? Trên đã nói rằng: *Thần vô*

phương là vì nhất âm, nhất dương biến hóa tác dụng, ở trong âm mà vẫn có dương, ở trong dương mà vẫn có âm, âm dương không nhất định về phương hướng nào. Thế là âm dương bất trắc. Vì vậy mà gọi bằng thần.

CHƯƠNG THỨ SÁU

(Khuyết)

CHƯƠNG THỨ BẢY

(Chương này chia làm hai tiết)

TIẾT THỨ NHẤT

Tử viết: Dịch kì chí hĩ hồ, phù Dịch, thánh nhân sở dĩ sùng đức nhi quảng nghiệp dã, trí sùng lễ ti, sùng hiệu thiên, ti pháp địa.

子曰：易其至矣乎，夫易聖人所以崇德而廣業也，知崇禮卑，崇效天，卑法地。

Dịch thiết cực điểm tinh diệu đó mà.

Nguyên lai, Dịch lý là thánh nhân sở dĩ sùng cao được đức mà rộng lớn được nghiệp đó vậy. Trí đức thời rất cao, lễ nghi thời khiêm hạ, về phần cao đó là bắt chước theo trời, về phần ti đó là bắt chước theo đất.

TIẾT THỨ HAI

Thiên địa thiết vị, nhi Dịch hành hồ kì trung hĩ; thành tính tồn tồn, đạo nghĩa chi môn.

天地設位，而易行乎其中矣；成性存存，道義之門。

Thiên sùng địa ti, thiết ra vị ở trên dưới, mà Dịch tức khắc có tác dụng ở trong ấy rồi.

Bởi vì thiên địa chỉ là âm dương, mà âm dương biến hóa tức là Dịch. Dịch lưu hành ở giữa khoảng trời đất, người ta nắm thụ được lý ấy mà thành tính người, thành được tính rồi, lại in như Dịch lý mà sinh sinh bất tức, như thế là thành tính tồn tồn. Vì có sinh sinh mới hay tồn tồn; vì tồn tồn mãi mà tính người thành ra một cái cửa cho đạo nghĩa.

Đạo theo đó mà ra, nghĩa theo đó mà vào, nên nói rằng: *Đạo nghĩa chi môn* 導義之門. Đạo là lý vô hình; nghĩa là việc hữu hình. Lý ở trong mà việc ở ngoài, đem lý ra mà làm việc, nạp việc vào trong lý, tất phải ở chón cửa, mà cửa tức là nơi thành tính.

CHƯƠNG THỨ TÁM

(Chỉ lược dịch bốn tiết 3, 4, 5, 6)

TIẾT THỨ BA

Ngôn thiên hạ chi chí trách nhi bất khả ô dã; ngôn thiên hạ chi chí động, nhi bất khả loạn dã.

言天下之至賾而不可惡也；言天下之至動而不可亂也。

Trên ấy chỉ nói về Dịch lý, đây lại nói về sách Dịch, tức là chỉ vào tượng, quái, hào ở trong Dịch. Trong từ Dịch vẫn nói hết thấy những việc rất tạp loạn ở trong thiên hạ, nhưng những việc tạp loạn đó thấy thấu nạp vào trong Dịch lý, Dịch không thể ghét bỏ mà không nói. (*Trách* nghĩa là tạp loạn). Và lại quái từ, hào từ ở trong Dịch nói hết thấy những việc rất biến động ở trong thiên hạ, cái việc biến động đó vẫn mỗi việc có mỗi đạo lý rất rõ ràng.

Trên dưới, trước sau, sắp đặt thấy có thứ tự. Dịch chẳng bao giờ sắp bày hỗn loạn, thế là *ngôn thiên hạ chi chí động, nhi bất khả loạn dã*.

Tông lai, việc trong thiên hạ, hễ nói đến việc rất tạp loạn thường xui cho người ta sinh chán ghét, duy Dịch thời nói *chỉ trách nhi bất khả ố*. Hễ những việc rất biến động, thời thường khiến người ta phải rối lộn, duy Dịch thời nói *chỉ động nhi bất khả loạn*. Dịch từ tinh diệu đến như thế, chúng ta học Dịch thời nên thế nào? Thời nên như ba câu ở tiết dưới.

TIẾT THỨ TƯ

Nghĩ chi nhi hậu ngôn, nghị chi nhi hậu động, nghị dĩ thành kì biến hóa.

擬之而後言,議之而後動,擬議以成其變化.

Chúng ta học Dịch đã thấy được Lời Dịch nói, thời hễ một lời nói của chúng ta tất trước phải cân nhắc ở lời Dịch mà sau sẽ nói, thời lời mình nói không sai với Dịch lý.

Chúng ta thấy được hào động của Dịch, thời trước khi ta toan động làm việc phải bàn bạc nghiên cứu về cách động của Dịch mà sau sẽ động, thời việc mình động không sai với Dịch lý.

Nghĩ nghị như thế, nhất ngôn mà tất có nghĩ bằng Dịch, nhất động mà tất có nghị bằng Dịch, là cốt để cho thành những công việc biến hóa của đời mình (chữ *nghĩ*: so sánh; chữ *nghị*: bàn xét).

Tổng chi là bất chước theo Dịch. Chữ biến hóa ở mấy chương trên là biến hóa thuộc về phần Dịch. Chữ biến hóa ở đây, là biến hóa thuộc về phần ở người học Dịch. Vậy nên trích cử ra lệ bảy hào như sau này.

TIẾT THỨ NĂM

Cửu Nhị quẻ Trung Phu đã phụ trên hào từ rồi. Duy Cửu Ngũ quẻ Đồng Nhân dịch riêng ra đây, để cho hiểu một cách nghĩ nghị là như thế.

TIẾT THỨ SÁU

Đồng nhân, tiên hào đào nhi hậu tiểu. Tử viết: Quân tử chi đạo, hoặc xuất, hoặc xử, hoặc mặc, hoặc ngữ, nhị nhân đồng tâm, kì lợi đoạn kim, đồng tâm chi ngôn, kì xú như lan.

同人,先號咷而後笑.子曰:君子之道,或出,或處,或默,或語.二人同心,其利斷金,同心之言,其臭如蘭.

Nguyên Cửu Ngũ quẻ Đồng Nhân, hào từ nói rằng: *Đồng nhân, tiên hào đào nhi hậu tiểu*.

Nguyên nghĩa là chỉ Cửu Ngũ với Lục Nhị trước bị trở cách mà sau lại ngộ hợp. Nhưng ở đây Đức Khổng thích nghĩa lại lấy một nghĩa khác mà nói rằng: Cũng là đạo quân tử thấy, nhưng đạo lại cốt ở nơi tâm, mà không cần ở nơi tích. Tâm là tinh thần, mà tích là hình thức, tích đồng mà tâm dị, thế không phải là đạo quân tử; tích dị mà tâm đồng mới là đạo quân tử. Vậy nên có kẻ ra làm việc đời, có kẻ ở an một chốn, có kẻ nín lặng mà làm thịnh, có kẻ chuông mõ cảnh tỉnh người.

Theo phần hình thức mà nói thời xuất với xử, mặc với ngữ, văn thấy khác nhau, nhưng cách khác nhau đó chỉ vì thì với vị có khác nhau mà thôi, còn đến như tâm sự của hai người in như nhau một hệt. Nêu đổi thay thì với vị của hai người, thời người kia tất cũng như người này, bởi vì hai người vẫn đồng một lòng.

Lòng đã đồng rồi, thời xuất, xử, mặc, ngữ khác nhau mặc dầu, nhưng lợi ích về đồng tâm mà được đó, kiên quyết không biết đến chùng nào, dầu có cả đoạn sắt chen ngăn cũng có thể cắt đứt được, vả lại,

những lời lẽ của người đồng tâm nở ra mùi thơm tho đậm đà, thâm thìa, dầu như bông lan cũng chỉ thế mà thôi.

Đoạn kim, xú lan là nói hiệu quả của đồng tâm. Đồng tâm là lợi khí rất gớm ghê, dầu sự thế đến thế nào cũng không có thể ngăn đón được mà lại mùi lời nói của người đồng tâm chẳng ngọt ngào mà không bao giờ chán, chẳng náo nùng mà người càng say. Nếu thiệt như thế, lẽ nào có trước hào đào mà sau mới tiểu rư?

Thích nghĩa hào như hệ từ đây là kì diệu tuyệt, hào từ chỉ có chữ hào đào, chữ tiểu, tình hình có khác nhau. Thánh nhân nhân đó mà phát sinh ra nghĩa xuất, xử, mặc, ngữ khác nhau, quy kết lấy đồng tâm để giải thích chữ đồng nhân, khiến cho chúng ta biết: Muốn làm sự nghiệp đồng tâm, nếu chỉ việc đồng mà tâm bất đồng thì sự nghiệp đồng nhân chẳng bao giờ tới, e chỉ nghe hào đào mà không bao giờ tiểu.

Thánh nhân học Dịch theo lời cũ mà phát minh nghĩa mới là như thế. Nếu chúng ta chỉ keo gắn vào mặt chữ mà không nảy ra được nghĩa mới, thì không phải là óc học Dịch.

Còn năm hào Sơ Lục quẻ Đại Quá, cửu tam quẻ Khiêm, Thượng Cửu quẻ Càn, Sơ Cửu quẻ Tiết, Lục Tam quẻ Giải thầy đã phụ dịch vào trên Kinh văn rồi.

CHƯƠNG THỨ CHÍN (Khuyết)

CHƯƠNG THỨ MƯỜI (Lược dịch hai tiết)

TIẾT THỨ NĂM

Phù Dịch, thánh nhân chi sở dĩ cực thâm nhi nghiên cơ dã.

夫易, 聖人之所以極深而研幾也.

TIẾT THỨ SÁU

Duy thâm dã, cố năng thông thiên hạ chi chí; duy cơ dã, cố năng thành thiên hạ chi vụ; duy thần dã, cố bất tật nhi tốc, bất hành nhi chí.

唯深也, 故能通天下之志; 唯幾也, 故能成天下之務; 唯神也, 故不疾而速, 不行而至.

Hai tiết này tổng cộng bốn câu dài, nhưng cốt yếu chỉ có hai chữ *thâm* và *cơ*, nên nói rằng: Dịch là để làm gì? Là một thứ tài liệu của thánh nhân sở dĩ cực thâm mà nghiên cơ (*thâm* là điều lý rất sâu kín, phản đối với chữ *thiển*).

Đạo lý trong thiên hạ có tinh, có thô, hể tinh thời thâm, hể thô thời thiển. Nếu không cực đến thâm mà chỉ xem ở nơi thô thiển, thời nhân tình thế thái, hiểm hóc hơn sơn xuyên, biến huyền hơn mây gió, chỉ những thô thiển, làm sao thấu được tình ý của thiên hạ rư? Vậy nên nói rằng: *Duy thâm dã, cố năng thông thiên hạ chi chí*. Thánh nhân có khi chân không ra khỏi cửa, ngẫm nghĩ trong một phút đồng hồ mà thông thấu hết cả tình trạng của nhân gian, khai thông được việc bế tắc cho thiên hạ, chỉ vì cực thâm mà thôi.

Chúng ta xem câu ấy thời biết được những hạng người thô thiển, chẳng làm sao thông được chí của thiên hạ. Đó là nói về phần cực thâm.

Đây lại nói về phần nghiên cơ, việc ở trong thiên hạ mệnh mông như bể, tán loạn như mù, nhưng mà đắc, thất, cát, hung, mỗi một việc gì tất có một trăm triệu của việc ấy, khi đắc, thất, cát, hung chưa dò ra mỗi, thời trăm triệu lại rất lờ mờ, đó là gọi bằng cơ.

Nghiên cho ra được cơ, thời đắc, thất, cát, hung có thể biết trước. Đã biết trước, thời việc gì cát với đắc thời ta làm, việc gì hung với thất thời ta tránh. Như thế, thời việc thiên hạ có gì thất bại nữa rư? Nên nói rằng: *Duy cơ dã, cố năng thành thiên hạ chi vụ*.

Bởi vì, khi cơ họa chưa lộ, mà ta đã ngừa trước, cơ phúc chưa trình, mà ta đã rước trước, thành được vụ của thiên hạ chính là hiệu quả của hai chữ *nghiên cơ*.

Chúng ta xem câu ấy thời biết được: Muốn làm một việc gì mà chờ đến lúc việc đã thấy rồi, thời việc đó chắc không thành.

Vậy nên, *Cực thâm nghiên cơ* thực là điều dụng của thánh nhân mà cũng là điều dụng của Dịch. Nhưng Dịch vì sao mà được như thế? Bởi vì Dịch là thần, duy có thần mới biến hoá bất trắc, duy có thần mới tác dụng vô cùng. Vậy nên, không thấy vội vàng, hấp tấp mà tự nhiên lanh chóng, không chờ bôn tẩu rồi ren mà tự nhiên đến nơi. Nên lại nói tóm một câu rằng: *Duy thần giả, cố bất tật nhi tốc, bất hành nhi chí*. Tật nghĩa là gấp nóng, lẽ thường vẫn có tật mới tốc, bây giờ lại nói rằng: *Bất tật nhi*

tốc.

Tòng lai, sở dĩ tật, vì tại dục tốc, nhưng dục tốc thời lại bất đạt, thánh nhân hiểu như thế, mà chúng ta cũng nhiều người hiểu như thế. Nhưng mà lỗi vì tật mà sinh ra chậm là tại sao? Là vì tại chúng ta không cực được thâm, không nghiên được cơ, nên vội vàng lụp chụp, đến nỗi ngộ sự thất thì, càng muốn chóng, càng sinh ra chậm trễ; duy thánh nhân cực được thâm, nghiên được cơ nên thung dung mà ứng được cơ hội, lặng lẽ mà tìm được mối manh, tự mắt người thường xem thời chỉ thấy bất tật, nhưng càng bất tật bao nhiêu thời lại tốc bấy nhiêu, đúng với thì giờ, nhằm với trình độ. Nếu những việc người khác tích lũy năm tháng mà không xong, thánh nhân chỉ trong một giây phút mà kiến hiệu. Đó chẳng phải là bất tật nhi tốc hay sao.

Đã bất tật nhi tốc như thế, thời có khi một tờ giấy bay ra mà sấm vang bốn bể, một câu nói truyền xuống mà hưởng ứng khắp vạn phương, cần gì mình phải thân đi mà sau tới nơi rư? Đó lại là *bất hành nhi chí*.

Được như ba câu trên ấy, mới gọi bằng thần. Thần là bản thể, thâm cơ là tác dụng, cực thâm nghiên cơ là đạo nhân, thông chí, thành vụ là kết quả.

Bất tận nhi tốc, bất thành nhi chí là chứng minh diệu dụng của thần. Chữ thần đây là chỉ vào Dịch với thánh nhân, không phải thần là quỷ thần.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI MỘT

(Lược dịch ba tiết: 1, 2, 4)

TIẾT THỨ NHẤT

Tử viết: Phù Dịch, hà vi giả dã? Phù Dịch, khai vật thành vụ, mạo thiên hạ chi đạo, như tư nhi dĩ giả dã.

子曰: 夫易, 何爲者也? 夫易, 开物成務, 冒天下之道, 如斯而已者也.

Sơ dĩ có ra Dịch là để làm gì đó rư. Ồi! sở dĩ có ra Dịch, là cốt mở mang trí chí cho loài người tạo thành muôn việc cho thiên hạ, trùm bọc hết đạo lý trong thiên hạ, chỉ có như thế mà thôi.

Tiết này chú trọng bốn chữ *khai vật thành vụ*, thế nào là *khai vật thành vụ*?

Đương lúc dân trí còn mong mỏi, dân chí còn uất tắc, thánh nhân đem Dịch lý mà khai phát được trí dân, khai thông được chí dân. Thế là khai được vật rồi.

Dịch lý chẳng những khai vật mà thôi, dân trí đã khai thời đưa vào đường lợi dụng hậu sinh càng ngày càng thấy phát đạt. Dân chí đã thông thời gặp những việc đỉnh tân cách cổ, dụng đâu cũng thấy hanh thông, tất thấy những “vụ” ở trong thiên hạ, chẳng việc gì chẳng thành tựu. Đạo ở trong thiên hạ cũng chỉ quy nạp vào trong Dịch lý mà thôi, nên nói rằng: *Mạo thiên hạ chi đạo*.

TIẾT THỨ HAI

Thánh nhân dĩ thử tẩy tâm, thối tàng ư mật; cát hung dữ dân đồng hoạn, thần dĩ tri lai, tri dĩ tàng vãng, kì thực năng dữ ư thử tai. Cổ chi thông minh duệ tri, thần võ nhi bất sát giả phù.

聖人以此洗心, 退藏於密; 吉凶譽民同患, 神以知来, 知以藏往, 其孰能與於此哉. 古之聰明 叡知, 神武而不殺者夫.

Tiết này tiếp lấy tiết trên mà nói, vì tinh lý của Dịch sâu xa như thế, diệu dụng của Dịch rộng lớn như thế, thánh nhân nhân đó mà vận dụng lấy Dịch.

Đương khi vô sự mà tĩnh, thời mượn Dịch lý mà rửa bụi gợn trong lòng, nấp dấu những đạo lý hay ở chốn sâu kín. Đụng đến khi hữu sự mà động, thời việc gì cát nên xu, thánh nhân dắt cho thiên hạ xu, mà thánh nhân dữ thiên hạ đồng kì lạc; việc gì hung nên ty, thánh nhân chỉ cho thiên hạ ty, mà thánh nhân dữ thiên hạ đồng kì ưu. Như thế là *cát hung dữ dân đồng hoạn*. Thánh nhân sở dĩ làm được như thế, há phải quyền mưu, thuật số như những người tiểu trí tự ý đâu? Chỉ vì có đức thần minh mà biết được mọi việc ở tương lai. Lại vì có óc lại trí mà dấu sẵn những gương ở dĩ vãng. Tri được lai thời những việc chưa tới mà tính trước, đã tính tường rành rồi; tàng được vãng, thời việc đã qua, mà biến thông càng hợp lẽ. Đủ tất thấy toàn năng, đại dụng như thế, xưa nay có ai làm được rư? Chắc có một bậc người ở đời xưa, có đức thông mà nghe gì cũng tỏ, có đức minh mà thấy gì cũng tinh, có đức duệ trí mà soi xét gì cũng tới nơi. Lại có đức đại dụng, dùng uy võ bằng một cách thần diệu mà chẳng cần phải giết người. Có bậc người như thế, mới là thánh nhân mà Dịch, Dịch mà thánh nhân đó chứ.

Tiết này tinh diệu nhất là bốn chữ *thần võ bất sát*. Rằng thần võ, thời dụng mà chẳng phải là đua việc chiến tranh, rằng bất sát thời nhân, nhưng chẳng phải là nhân nhu cô tức. Bởi vì, tuy dùng việc võ mà chỉ thấy là nhân ân, như vua Thang đem quân đánh Kiệt, mà dân nước Hạ xem bằng trời đại hạn mà gặp trận mưa phải thì, như thế, là việc võ của thần chẳng phải việc võ của người vậy.

Sở dĩ bắt sát là vì dùng nhân nghĩa mà làm uy hình, dầu có giết một người mà ức muôn người được sống. Như lời vua Thuấn có câu: *Hình, kì vu vô hình* 刑, 其于无刑, nghĩa là tuy thủ đoạn có lúc dụng hình nhưng mà mục đích thời cốt ở không dụng hình.

Ở trong lúc sát nhân mà chỉ thấy tâm lý sinh nhân mà thôi, nên gọi bằng *thần vô nhị bắt sát*.

Chúng ta nhân bốn chữ ấy mà suy rộng ra mọi việc, tỉ như làm quan mà không phải mục đích cầu danh, học Phật mà không cần đến kinh kệ, chính trị mà không cần đến pháp luật, học thuật mà không cần đến từ chương, v.v. thấy là có ý *thần vô nhị bắt sát*.

TIẾT THỨ TƯ

Cáp hộ vị chi Khôn, tịch hộ vị chi Càn, nhất cáp nhất tịch vị chi biến, vãng lai bất cùng vị chi thông, hiện nãi vị chi tượng, hình nãi vị chi khí, chế nhĩ dụng chi vị chi pháp, lị dụng xuất nhập, dân hàm dụng chi vị chi thần.

闔戶謂之坤, 闢戶謂之乾, 一闔一闢謂之變, 往來不窮謂之通, 見乃謂之象, 形乃謂之器, 制而用之謂之法, 利用出入, 民咸用之謂之神.

Nguyên lý ở trong vũ trụ, từ vô thi đến vô chung, chỉ có nhất âm, nhất dương mà gọi bằng đạo, trước kia *Truyện* đã có câu: *Nhất âm, nhất dương chi vị đạo*.

Nhất âm là gì? Là Khôn đạo. Khi đạo Khôn dụng sự, thời vạn vật tất thấy hấp lấy khí âm mà thu liễm thối tàng, tượng như cái cửa mà đương lúc đóng khép, tất thấy muôn vật vào trong khí âm, nên gọi bằng Khôn.

Nhất dương là gì? Là Càn đạo. Khi đạo Càn dụng sự, thời vạn vật tất thấy hô được khí dương, mà phát sinh hoạt động, tượng như cái cửa mà đương lúc mở ra, tất thấy muôn vật ra giữa khí dương. Thế là gọi bằng Càn.

Vì khí âm mà có khi khép, vì khí dương mà có khi mở; một đường vừa khép, mà một đường liền mở ngay; một phía vừa mở mà một phía liền khép lại; khép khép, mở mở thay đổi nhau hoài hoài, thế là gọi bằng biến.

Nhất cáp vừa vãng liền có nhất tịch lai, nhất tịch vừa vãng liền có nhất cáp lai; vãng vãng, lai lai chẳng bao giờ cùng tận, thời gọi bằng thông.

Lẽ biến thông như trên ấy, khi đã tỏ rõ ra ở nơi sự vật, chúng ta có thể phỏng phát tượng tượng mà thấy được. Thế là gọi bằng tượng.

Sau khi đã thấy được tượng rồi, mô phỏng ở nơi tượng mà mỗi tượng nào thành mỗi hình ấy, dụng tròn mà nên tròn, dụng vuông mà nên vuông, cho đến dài, vắn, lớn, nhỏ, rộng, hẹp, cao, thấp, tất thấy mỗi hình thành mỗi đồ thức, bây giờ mới gọi bằng khí.

Khí chính là những giống hình nhi hạ, cũng có thể gọi là vật chất. Thánh nhân có óc khai vật thành vụ, mới chế tạo những khuôn mẫu của khí ấy mà làm đồ dùng cho người ta, ấy gọi bằng pháp.

Nhân tượng mà nảy ra khí, lại tùy khí mà thành ra pháp, khi đã có khí, có pháp rồi, tất nhiên tiện lợi cho người ta dùng ở khi ra, khi vào. Nhưng những loài khí dụng đó, há phải của riêng gì mỗi người một nhà đâu, thiết là khí dụng chung của toàn loài người, mà tất thấy nhân dân, ai ai cũng dùng được nó, dầu không cánh mà bay khắp bốn phương, dầu không chân mà chạy khắp thiên hạ, khí dụng vạn năng đến như thế, mới gọi bằng thần.

Tiết này khởi thủ hai chữ Càn, Khôn, quy kết lấy một chữ thần. Càn, Khôn là nguyên thi của thần, thần là diệu dụng của Càn, Khôn. Vì có Càn, Khôn mà nảy ra cáp tịch. Vì cáp tịch mà nảy ra có biến thông; vì biến thông mà thấy được tượng hình; vì có tượng hình mà tạo ra được khí pháp; đã có khí pháp mới

kết quả được *lị dụng xuất nhập dân hàm dụng chi*.

Đã lị dụng xuất nhập, mà lại dân hàm dụng chi mới thiệt là thần thánh đạt ở cực điểm.

Xem như khoa học ở ngày nay, tiềm đình đi được ở dưới bể, phi thuyền bay được ở trên trời, luân thuyền khí xa đạo khắp cả thủy lục ở trên địa cầu, lị dụng xuất nhập chẳng gì rõ ràng hơn thế, bảo họ là thần thánh e cũng không phải quá đáng. Nhưng chỉ tiếc vì những khí dụng đó chỉ là làm lị ích cho đại tư bản, mà chưa bao giờ thấy được dân hàm dụng chi, công dụng chữ thần té ra quá chật hẹp, trái với chữ thần ơ trong Dịch lắm.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI HAI

(Chương này năm tiết khuyết, chỉ lược dịch hai tiết)

TIẾT THỨ TƯ

Hình nhi thượng giả, vị chi đạo; hình nhi hạ giả, vị chi khí; hóa nhi tài chi, vị chi biến; thôi nhi hành chi, vị chi thông; cử nhi thố chi thiên hạ chi dân, vị chi sự nghiệp.

形而上者, 謂之道; 形而下者, 謂之器; 化而裁之, 謂之變; 推而行之, 謂之通; 舉而措之天下之民, 謂之事業.

Tiết này chia làm năm câu dài, nói tóm lại chỉ có năm chữ: *Đạo, khí, biến, thông, sự nghiệp*. Chữ đạo, chữ khí thuộc về phần tự nhiên; chữ biến, chữ thông thuộc về phần đương nhiên. Nhân ở tự nhiên mà nảy ra đương nhiên, thời gọi hằng sự nghiệp.

Nguyên thuộc về phần tự nhiên, vẫn không lấy gì phân biệt được. Nhưng ở trong nhất lý mà phải phân biệt ra hai danh: cái lý hình nhi thượng thời gọi bằng đạo, công dụng hình nhi hạ thời gọi bằng khí. Đặt ra tên kêu thời đạo với khí vẫn có khác nhau, nhưng trùm bọc vào trong một chữ hình thời lại in như nhau, sở dĩ khác nhau vì chữ thượng, chữ hạ, nghĩa là: Tự khi đã có hình mà trở lên mãi, thời gọi bằng đạo; tự khi đã có hình mà trở xuống mãi, thời gọi bằng khí. Nói cho đúng, đạo là lý vô hình [còn khí] là vật hữu tượng, sở dĩ phân biệt nhau, là ở trước khi vô hình, có thể gọi bằng tiên thiên, tức là đạo, ở sau khi hữu hình, có thể gọi bằng hậu thiên, tức là khí.

Thuộc về phần đạo, vẫn không hình tích gì thấy được, nên nói rằng: Hình nhi thượng giả vị chi đạo. Thuộc về phần khí, thời đã có hình tích mà trông thấy rõ ràng, nên nói rằng: Hình như hạ giả vị chi khí. Nhưng nói tóm lại, nhị danh mà gốc vẫn nhất lý, có đạo mới đẻ ra khí, có khí mới chứng được đạo. Thí dụ vào thân người ta, tai biết nghe, mắt biết thấy, miệng biết nói, đó là khí, mà thuộc về sau khi hữu hình rồi. Nhưng tai vì sao mà hay nghe, mắt vì sao mà hay thấy, miệng vì sao mà hay nói. Tất có lý sở dĩ hay nghe, hay thấy, hay nói, lý sở dĩ đó mà không sao mô tả được. Đó chính là đạo mà đẻ ra khí. Vô luận việc gì vật gì tất trước có cái đạo, mà sau sinh ra vật ấy, việc ấy.

Nhưng đạo không phải là vật chết, cũng không phải giống nằm trơ hoải. Vì thế mà phải có danh bằng biến. Biến là làm sao? Là nhân ở đạo tự nhiên, tùy mỗi việc mỗi vật chế hóa mà cắt xén cho nó, khiến cho thành sắc, thành hình, thành các công dụng; đó gọi bằng biến. Nên nói rằng: *Hóa nhi tài chi, vị chi biến*.

Tỉ như chung một khí đó, nhưng có lúc phải đổi cũ làm mới, có lúc khuôn vuông phải làm ra tròn, ấy tức là biến, mà biến đó, chính là tác dụng của đạo.

Nhưng mà tác dụng của đạo chẳng phải một lần biến mà rồi.

Lại thường nhân một việc này mà suy cho đến tất thấy việc khác; nhân một vật này mà suy cho đến tất thấy vật khác, khiến cho việc nào việc nấy cũng tròn chảy, vật nào vật nấy cũng hoàn thành; kết quả thời sự vật vật thấy là công dụng của đạo hữu hành khắp nơi, đó là *suy nhi hành chi, vị chi thông*. Chữ *suy* dính với chữ *hóa*, chữ *hành* dính với chữ *tài*, chữ *thông* dính với chữ *biến*; chữ biến là thủ đoạn, chữ thông là công hiệu. Muốn thông phải biến, có biến mới thông, mà rất là tác dụng ở trong đạo.

Tỉ như: Hành ở nhất thân, suy ra đến nhất gia; hành ở nhất gia, lại suy đến nhất quốc; hành ở nhất quốc, lại suy rộng đến cả thiên hạ.

Khi đã suy rộng ra đến cả thiên hạ rồi, lại mới có danh bằng sự nghiệp. Nhưng mà sự nghiệp đó, há

phải vay mượn ở ngoài đạo đâu, chẳng qua lấy ở đạo mà biến thông như trước kia, cất mà đặt vào người thiên hạ. Thế thời gọi bằng sự nghiệp mà thôi. Nên lại nói rằng: *cử nhi thố chi thiên hạ chi dân, vị chi sự nghiệp*.

Nói tóm lại, đạo là mẹ đẻ của sự nghiệp, sự nghiệp là con của đạo, nếu có đạo mà không phát triển làm sự nghiệp, thời đạo đó là đạo chết. Có sự nghiệp mà không căn bản ở đạo, thời sự nghiệp đó là sự nghiệp giả. Còn như nghĩa hai chữ *sự nghiệp*, thời một giống mà vẫn có trước sau; *ngiệp* chưa hoàn thành thời gọi bằng *sự*; *sự* đã kết thúc thời gọi bằng *ngiệp*.

TIẾT THỨ BẢY

Hóa *nhi tài chi*, *tồn hồ biến*; *thôi nhi hành chi*, *tồn hồ thông*; *thần nhi minh chi*, *tồn hồ kì nhân*; *mặc nhi thành chi*, *bất ngôn nhi tín*, *tồn hồ đức hạnh*.

化而裁之, 存乎變; 推而行之, 存乎通; 神而明之, 存乎其人; 默而成之, 不言而信, 存乎德行.

Trên đã nói diệu dụng của đạo, nhưng sở dĩ thấy được diệu dụng thời cốt ở biến thông; mà sở dĩ biến, sở dĩ thông, vì sao mà biết được, vì xem ở nơi công việc làm nên biến thông. Vì hay hóa *nhi tài chi*, nên cách biến mới vô tận, vì hay suy *nhi hành chi*, nên cách thông mới bất cùng, nên lại nói tráo lại hai câu rằng. Lấy chữ *tồn hồ* đổi hai chữ *vị chi*, nghĩa là cách biến thông tùy đạo Dịch mà còn mãi mãi vậy.

Tuy nhiên diệu dụng của đạo vẫn hay như thế, do ở đạo mà đẻ ra khí, nhân có khí mà hay biến thông, nhân biến thông mà có sự nghiệp. Thế là rất toàn, dụng rất lớn.

Nhưng há phải cậy công ở quái, hào, mượn sức ở từ, tượng mà được đâu. Sách không thể chép hết được lời, lời không thể miêu tả hết được ý, làm sao mà thấy được diệu dụng của Dịch đạo rư?

Than ôi! Đạo tất phải gửi ở người, nên lại có người mới gánh được đạo. Nếu chỉ câu nệ ở nét vạch, phụ họa ở nơi lời sông, thời Dịch lý chỉ ở nơi bộ sách, lấy đâu mà làm được biến thông cử thế nữa rư? Nên lại nói rằng: *Thần nhi minh chi, tồn hồ kì nhân*, nghĩa là: Thiêng liêng mà sáng tỏ được đạo ấy cốt nhờ ở người.

Người đó là ai? Là người có đức hạnh. Đức hạnh thời nên như thế nào? Tinh thành thông với trời đất, nhân tri hợp với thánh hiền, bắt chước được Càn mà dị tri, bắt chước được Khôn mà giản năng. Đức chứa ở trong lòng, mà không thấy được hình tích động tác.

Hạnh tu ở bản thân, mà không cần ở miệng lưỡi phô bày, im lặng mà thấy nên, chẳng nói mà người tin, đức hạnh được như thế, chính là hạng người thần *nhi minh chi* đó vậy.

Chương này là chương mười hai, ở cuối cùng hệ từ Thượng Truyện, mà thánh nhân kết thúc lấy hai câu: *Tồn hồ kì nhân, tồn hồ đức hạnh*.

Xem đó thời chúng ta muốn làm sự nghiệp Dịch, há phải đọc hết sáu mươi tư quẻ, xem hết lời Thượng, Hạ nhị Kinh, mà làm nổi công việc dụng Dịch hay sao?

Thầy Dương Thành Trai có nói rằng: Dịch có ba thứ: một là Dịch ở trời, hai là Dịch ở vờ, ba là Dịch ở người.

Thiên tôn địa ty, Càn, Khôn định hĩ, đó là Dịch ở trời.

Thư bất tận ngôn, ngôn bất tận ý, đó là Dịch ở vờ.

Tồn hồ kì nhân, tồn hồ đức hạnh, đó là Dịch ở người.

Chúng ta nếu tấn đức tu nghiệp được như Càn, hậu đức tái vật được như Khôn, thiện thiện cải quá được như Ích, trừng phạt trất dục được như Tồn, tất có ngày bước tới địa vị thánh nhân.

Lúc bây giờ *mặc nhi thành chi, bất ngôn nhi tín*, thời Dịch ở người tức là Dịch ở trời, mà Dịch ở trời tức là Dịch ở người. Những sự nghiệp đó chẳng cần phải tìm đến Dịch ở vờ. Ý thánh nhân lấy hai câu

trên đây, kết thúc Hệ Từ Thượng Truyện là hy vọng với người học Dịch biết chừng nào!

HỆ TỬ HẠ TRUYỆN

(Lược trích)

CHƯƠNG THỨ NHẤT (Chỉ lược dịch tiết sau hết)

TIẾT THỨ MƯỜI

Thiên địa chi đại đức, viết sinh; thánh nhân chi đại bảo, viết vị; hà dĩ thủ vị, viết nhân; hà dĩ tụ nhân, viết tài; lý tài chính từ, cấm dân vi phi, viết nghĩa.

天地之大德, 曰生, 聖人之大寶, 曰位; 何以守位, 曰仁; 何以聚人, 曰財; 理財正辭, 禁民爲非, 曰義.

Tiết này là bản nguyên lý của Dịch, với công việc dụng Dịch của thánh nhân, quy kết vào hai chữ "nhân", "nghĩa".

"Nghĩa" là một phần tử ở trong chữ "nhân", nên lại chú trọng về chữ "nhân". "Nhân" là gốc tám lòng của trời đất, lòng trời đất chỉ muốn cho vạn vật sinh sinh bất cùng, nên nói rằng: Đại đức của trời đất chỉ gọi bằng sinh sinh mà thôi. Trời đất sinh ra vạn vật, mà ở trong vạn vật thời loài người lại quý hơn, trời đất muốn cho loài người ai nấy cũng các đắc hạnh phúc nên phải chọn kén một hạng người có đức in như trời đất, người ấy gọi bằng thánh nhân, trời đất mới trao cho vị nguyên thủ, khiến cho thể lòng trời đất mà giáo dục vạn dân. Vậy nên, vị của thánh nhân, tức là vị của trời đất phó thác cho, thời vị ấy là đại bảo của thánh nhân. Thánh nhân đã thừa nhận lấy vị ấy, tất phải đức xứng với vị mà sau mới giữ được vị. Thế thời cái gì là đồ thánh nhân nhờ cậy mà giữ được vị, thời chỉ có đức *nhân*, là thích hợp với lòng trời đất đó. Vì lòng nhân hợp với trời đất, nên trời đất cứ cho *bảo vị* hoài.

Thánh nhân đã ở vị ấy, thời những người trong thiên hạ, thấy là thánh nhân phải gánh lấy trách nhiệm giáo dưỡng. Thế thời phải cậy giống gì mà nhóm được đông người? Tất nhờ sinh sản phẩm mà gọi bằng *tài*.

Nhưng có tài mà thôi thời chỉ vừa gánh nổi công việc dưỡng chỉ vừa được một bộ phận trong chữ nhân, nên ở trong lúc đó lại cần phải có việc *giáo*.

Một phương diện thời chỉnh đốn quản lý mọi đồ sinh sản phẩm, với tiêu phí phẩm, khiến cho ai nấy cũng khỏi bận pháp là *lí tài*.

Một phương diện lại bày ra các môn giáo dục, chính đính những lời ở trong sách vở dạy dân, vả lại, phải phụ gia vào pháp luật hiến chương để cấm dân làm điều xằng. Thế gọi bằng *nghĩa*, đức nghĩa đó là cốt cho đầy đủ đức nhân mà không trái với đại đức của trời đất đó vậy.

Bổ chú: Câu *thủ vị viết nhân*, chữ nhân học như chữ nhân là người cũng thông. Bởi vì có nhân dân mới giữ được nước, giữ được nước mới giữ được vị, cũng như nghĩa câu: *Hậu phi chúng, vọng dĩ thủ bang* 后非衆, 罔與守邦.

CHƯƠNG THỨ HAI (Chương này lược dịch hai tiết)

TIẾT THỨ NHẤT

Cổ giả Phục Hy thị chi vượng thiên hạ dã, ngưỡng, tắc quan tượng ư thiên, phủ, tắc quan pháp ư địa, quan điều thú chi văn, dữ địa chi nghi, cận thủ chư thân, viễn thủ chư vật; ư thị thi tác bát quái, dĩ

thông thân minh chí đức, dĩ loại vạn vật chi tình.

古者伏羲是之天下也，仰則觀象於天，俯則觀法於地，觀鳥獸之文與地之宜，近取諸身，遠取諸物，於是始作八卦，以通神明至德，以類萬物之情。

Đây là suy nguyên có vua Phục Hy sờ dĩ vạch ra bát quái, ngửa lên thời xem tượng ở trời, cúi xuống thời xem khuôn mẫu ở đất. Xem văn ở các giống điều thú, với những đồ thể nghi ở đất. Gần thời lấy ở trong thân người ta, xa thời lấy ở các loài vật, biết được chôn nào cũng nghiệm được âm, *dương, cơ, ngẫu, tiêu, tức, dinh, hư*, lúc đó mới bắt đầu vạch ra tám quẻ để thông thấu đức của thần minh, để biện biệt tình của vạn vật.

Chữ *đức* là tính tình của bát quái, mà phù hợp với thần minh.

Lệ như: *Càn kiện, Khôn thuận*, *Kiến, thuận* là đức của Càn, Khôn; *Chấn động, Khảm hãm, Cấn chí, Tốn nhập, Li lệ, Đoái duyệt*, mỗi chữ là đức của mỗi quẻ.

TIẾT THỨ HAI (Khuyết)

TIẾT THỨ BA và THỨ NĂM (Lược dịch)

Phục Hy thị một, Thần Nông thị tác, Thần Nông thị một, Hoàng Đế Nghiêu Thuấn thị tác; thông kì biến, sử dân bất quỵen; thần nhi hóa chi, sử dân nghi chi. Dịch, cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cửu, thị dĩ tự thiên hữu chi, cát vô bất lợi.

伏羲是沒，神農是作；神農是沒，黃帝堯舜是作；通其變，使民不倦；神而化之，使民宜之。易，窮則變，變則通，通則久，是以自天祐之，吉无不利。

Vua Phục Hy mất, vua Thần Nông lên, vua Thần Nông mất, qua đến vua Hoàng Đế, vua Nghiêu, vua Thuấn nối lên, vì thì đại thay đổi nên việc người cũng phải thay đổi. Đương giữa lúc tân, cựu giao thừa, chính là thể nào cũng phải biến; nếu không biến cũ thời dân chán mỗi; nếu không thay mới thời cũng khó khiến cho dân bằng lòng.

Thánh nhân lấy một cách rất khôn khéo, rất trung dung mà làm việc thông biến, để cho thông lợi được lúc biến khiến cho dân khỏi chán mỗi những việc cũ.

Nhưng ở trong khi biến cũ đổi mới, lại biến hóa một cách rất thần diệu, khiến cho dân vui lòng về sự đổi mới, đó chính là hợp với đạo Dịch. Dịch lý, đến lúc cùng tất phải biến, đã biến được thời thông, đã thông được thời lâu dài. Chín chữ "Cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cửu", suốt vũ trụ cổ kim bao bọc "dĩ vãng", "hiện tại", "tương lai", không bao giờ trật khỏi chín chữ ấy.

Dịch sờ dĩ gọi bằng Dịch, cũng chỉ là lẽ ấy. *Thông kì biến, sử dân bất quỵen, thần nhi hóa chi, sử dân nghi chi*, chính là hợp với lẽ ấy. Vì vậy, cho nên *tự thiên hữu chi, cát vô bất lợi*.

CHƯƠNG THỨ BA

(Khuyết)

CHƯƠNG THỨ TƯ
(Khuyết)

CHƯƠNG THỨ NĂM

Thích nghĩa hào từ mỗi quẻ đã có phụ dịch vào trên rồi.

Cửu Tử quẻ *Hàm*; *Lục Tam* quẻ *Khôn*, *Thượng Lục* quẻ *Giải*; *Sơ Cửu* và *Thượng Cửu* quẻ *Phệ Hạp*; *Cửu Ngũ* quẻ *Bĩ*; *Cửu Tử* quẻ *Đỉnh*; *Lục Nhị* quẻ *Dự*; *Sơ Cửu* quẻ *Phục*; *Lục Tam* quẻ *Tốn*; *Thượng Cửu* quẻ *Ích*, nghĩa mười một hào ấy, thầy đã phụ thích vào trên Kinh văn, đây từng khuyết.

CHƯƠNG THỨ SÁU

(Lược dịch ba tiết)

TIẾT THỨ NHẤT

Tử viết: *Càn, Khôn* kì *Dịch* chi môn da! *Càn*, dương vật dã; *Khôn*, âm vật dã: âm dương hợp đức nhi cương nhu hữu thể, dĩ thể thiên địa chi soạn, dĩ thông thần minh chi đức.

子曰: 乾坤其易之門耶! 乾, 陽物也; 坤, 陰物也; 陰陽合德而剛柔有體, 以體天地之撰, 以通神明之德.

Nguyên lai, *Dịch* lý từ thái cực mà sinh ra lưỡng nghi, lưỡng nghi là nhất âm, nhất dương mà thôi. Bắt đầu vào *Dịch* tức khắc thấy một nét dương, một nét âm, thuần nét dương thành *Càn*, thuần nét âm thành *Khôn*, tất thấy quái hào ở trong *Dịch*, hoàn toàn thu nạp vào trong *Càn*, *Khôn*. Nên nói rằng: *Càn*, *Khôn* là cửa của *Dịch*, nghĩa là bắt đầu vào nhà tất do ở cửa, bắt đầu vào *Dịch* tất phải tự *Càn*, *Khôn*. *Càn* là nhất thiết vật thuộc về dương. *Khôn* là nhất thiết vật thuộc về âm. âm dương hợp đức mà hào cương, hào nhu mới có thực thể thành ra. Nhân đó mà suy trắc được công việc của trời đất. (Chữ *soạn* đây có ý như nghĩa chữ *Bàn soạn*).

Ở trong vũ trụ, muôn giống ngàn hình, tất thấy là *bàn soạn* của trời đất dọn ra, mà xem những thức nọ, thức này cũng chỉ nhất âm nhất dương mà thôi.

Nên nói rằng *Dịch* là thể thiên địa chi soạn, mà lại thông được thần minh chi đức.

TIẾT THỨ HAI

Kì xưng danh dã tạp, nhi bất việť ư kê kì loại, kì suy thể chi ý da.

其稱名也雜, 而不越於稽其類, 其衰世之意耶.

Suốt cả các quái hào, xưng danh tuy là lộn xộn. tượng như con chim hồng ở quẻ *Tiêm*, tần ngư ở quẻ *Ly*, phi điều ở quẻ *Tiểu Quá*, v.v.

Xem ra vẫn tạp thiệť, nhưng xét đến ý nghĩa không trật ra ngoài vòng âm dương biến hóa, nhân đó mà tìm mỗi cát hung, do đường xu tỵ, e là lý đối đãi với đời suy đó rư.

TIẾT THỨ TƯ

Kì xưng danh dã tiểu, kì thủ loại dã đại, kì chỉ việť, kì từ văn, kì ngôn khúc nhi trúng, kì sự tứ nhi ẩn, nhân nhi dĩ tế dân hạnh, dĩ minh thất đắc chi báo.

其稱名也小, 其取類也大, 其之遠, 其辭文, 其言曲而中, 其事肆而隱, 因貳以濟民行, 以明失得

之報.

Những danh từ sở xưng trong Dịch, tuy những món rất nhỏ cùng xưng tới nơi, mà bao bọc đến rất to như thiên địa, âm dương, cổ kim, vũ trụ, tất thấy lấy vào trong Dịch, thủ loại chẳng lớn lắm hay sao? Ý chỉ của Dịch tuy rất sâu xa mà lời lẽ của Dịch thấy có văn lý, lời nói tuy ủy khúc, mà chiếu vào sự lý rất trúng.

Tòng lai, lời nói người ta đã khúc thường hay không trúng, duy Dịch thời khúc mà trúng, nhưng việc phô bày ở quái, hào, từ vẫn trông troảng rõ ràng, nhưng mà lý sở dĩ có ra việc, thời thâm diệu u ẩn (*tú* nghĩa là bày trỏ; *ẩn* nghĩa là sâu kín).

Hễ việc đời đã tứ thời không ẩn, duy Dịch thời tứ mà lại ẩn, Dịch sở dĩ như thế, là vì trí dân còn thấp, lòng dân còn nghi ngại, cát hung còn chưa quyết, đường lối còn chưa rành, nên Dịch nhân đó mà phải phán quyết, chỉ thị đường đi lối ở cho dân, giúp công việc làm cho dân, cho tỏ rõ báo ứng thất đắc.

CHƯƠNG THỨ BẢY

Chương này chỉ trích cử lấy chín quẻ ở trong Dịch, mà thích tóm lấy đại ý, chỉ cố cho rõ được đạo quân tử ở thì hoạn nạn.

TIẾT THỨ NHẤT

Dịch chi hưng dã, kì ư trung cổ hồ, tác Dịch giả kì hữu ưu hoạn hồ?

易之興也其於中古乎, 作易者其有憂患乎?

Sách Dịch chỉ làm ra, chắc ở đời trung cổ đó mà, người làm ra Dịch, chắc có cảnh ngộ ưu hoạn đó mà, mấy câu ấy chỉ vào vua Văn Vương, lúc đó vua Văn Vương bị Trụ Vương giam ở Dữu Lí, mới làm ra Soán từ, nên nói rằng: *Hữu ưu hoạn*.

TIẾT THỨ HAI

Thị cổ, Lí, đức chi cơ dã; Khiêm, đức chi bính dã; Phục, đức chi bản dã; Hằng, đức chi cố dã; Tồn, đức chi tu dã; Ích, đức chi dụ dã; Khôn, đức chi biện dã; Tỉnh, đức chi địa dã; Tồn, đức chi chế dã.

是故, 履, 德之幾也; 謙, 德之柄也; 復, 德之本也; 恆, 德之固也; 損, 德之修也; 益, 德之裕也; 困, 德之辨也; 井, 德之地也' 巽, 德之制也.

Tiết này là nói đức của chín quẻ, mà người ta tu đức cũng phải có thứ tự như chín quẻ này. Hễ tu đức, tất phải tự thấp mà bước lên cao, thí dụ: làm nhà tất trước phải đắp nền; vun đắp nền của đức tất cậy ở lòng cung kính, cung kính là lễ, lễ ở trong Dịch là quẻ Lí, nên nói Lí đức chi cơ.

Làm được như quẻ Lí là đức đã có nền rồi, nhưng nắm giữ vào đâu để làm chuôi cán? Tất cậy vào lòng khiêm tốn, tự ty mà tôn trọng điều lành của người, đó là ý nghĩa quẻ Khiêm, Khiêm chính là chuôi cán của đức, nên nói Khiêm đức chi bính dã.

Nhưng mà gọi bằng đức, há phải ở nơi nhánh lá đâu, tất phải lấy lương tâm mình làm cội gốc, lương tâm mình hoàn phục lấy thiên lý, cũng như nhất dương sơ sinh ở quẻ Phục, đó chính là gốc của đức, nên nói: Phục, đức chi bản dã.

Cơ, bính, bản đã có rồi, thời chỉ cốt cho được bền chặt, tất phải lâu dài bất biến, mà lại hữu thường như nghĩa quẻ Hằng, nên nói rằng: Hằng là đức chi cố dã.

Muốn được đức cho bền chặt, tất lại phải như bốn quẻ sau này:

Học như quẻ Tồn mà ngăn đe khí giận, cấm lấp lòng dục, là đức chi tu, nên nói: Tồn, đức chi tu dã. Lại muốn cho đức được ngày càng nảy nở rộng lớn thêm, thời chẳng gì bằng "thiên thiện cái quá" ở quẻ Ích, nên nói: Ích đức chi dụ dã. Lại thường phải tự nghiệm năng lực của mình, cho biết được thánh hay phàm, tự nghiệm trình độ mình cho biết được cao hay thấp, thế tất phải xem ở nơi mình xử nghịch cảnh, nghiệm có phải cảnh khôn mà đức cứ hanh hay không. Nếu mình xử cảnh khôn mà đức vẫn hanh, thế là mình tốt.

Nhược bằng xử cảnh Khôn, mà đức không hanh, thế là mình dở. Nên nói: Khôn đức chi biện. Đã biện ra được đức mình, thời ở lúc đó chỉ cần nhất là kỉ lập rồi phải lập nhân, kỉ đạt rồi phải đạt nhân, có ân trạch nhuận khắp cho người mà lại bất cùng như quẻ Tỉnh. Thế mới là đức dày dặn như đức Khôn, nên nói: Tỉnh đức chi địa dã.

Tuy nhiên, việc đời có thường có biến, đạo lý có kinh có quyền; sở xử vào lúc biến, há phải như lúc thường mãi rư? Tất phải dựa theo chính lý mà lại tài chế bằng cơ nghi. Tuy xử biến mà không trái với đạo thường, tuy hành quyền mà không mất lễ kinh. Nếu chẳng phải thuận đạo Dịch, thời làm sao hoàn toàn được như trên nói, nên kết thúc lấy câu: Tồn đức chi chế. Tồn nghĩa là thuận, là nhập. Thuận theo đạo Dịch, mà lại nhập được đạo Dịch, mới hay chế đức.

Nghĩa chữ chế hay lắm, đức mà không chế thời đức chưa được thuần thực.

Tỉ như: Vị thuốc sống chưa sao chế thời không chữa được bệnh, nên đức có chế mới được thuần thực, đó là một lí. Lại một ý nữa, nếu đức mà không chế, thời có đức mà không biết biến thông. Tỉ như: Khối đất cứng mà không tồ được tường, nên đức có chế thời đức mới được linh hoạt mà hay biến thông; bày thứ tự đức chín quẻ, mà Tồn đức chi chế ở cuối cùng, nghĩa là đức đến đó mới được hoàn toàn vậy.

TIẾT THỨ BA

Lí, hòa nhi chí; Khiêm, tôn nhi quang; Phục, tiểu nhi biện ư vật; Hằng, tạp nhi bất yếm; Tồn, tiên nan nhi hậu dị; Ích, trưởng dụ nhi bất thiết; Khốn, cùng nhi thông; Tĩnh, cư kì sở nhi thiên; Tồn, xứng nhi ần.

履和而至, 謙尊而光; 復小而辨於物, 恆雜而不厭, 損先難而後易, 益長裕而不設, 困窮而通, 井居其所而遷, 巽稱而隱.

Đây lại nói tài của chín quẻ, có đức chín quẻ mà không đủ tài chín quẻ, thời chưa phải là bậc thánh nhân, nên lại phải kể đến tài như sau: Thường người ta thấy ôn hòa bình dị, thời ngó ra cách tầm thường mà không phải cực chí. Duy quẻ Lí thời bề ngoài ôn hòa bình dị, mà nội dung thời đạo nghĩa rất đến nơi.

Thường người ta đã tự ti, ngó như hình không tôn, duy quẻ Khiêm thời ứng sự tiếp vật, giữ phần ti tôn, mà trở lại được tôn trọng vừa vẻ vang.

Quẻ Phục là nhất dương mới sinh ở dưới quần âm, tuy vẫn nhỏ thiết, nhưng một ngọn đèn ở trong nhà tối, có việc gì mà biện biệt chẳng ra.

Hằng nghĩa là thường, hề giống gì đã thường thường tất có lúc tạp loạn mà dễ sinh chán, duy tài quẻ Hằng thời tuy xử vào cảnh tạp loạn mà đức Hằng vẫn tri cửu, không thấy chán.

Tồn nghĩa là bớt, bớt những việc tư tình, tư dục, khi đầu vẫn cố sức ra làm, ngó chừng ngó thiết, sau thời việc đã thành tập quán, ngó chừng dễ dàng.

Ích nghĩa là thêm, đã cao ngày thêm cao, đã lớn ngày thêm lớn, nhưng chỉ thuận lẽ tự nhiên mà nảy nở ra, chứ không phải tốn công sắp đặt.

Trưởng dữ nghĩa là đầy nở thêm. Thiết là dụng tâm tạo tác, có ý cưỡng kiện. *Trưởng dữ nhi bất thiết* là trưởng dữ bằng một cách tự nhiên. Người ta gặp lúc cùng tất không thông thuận, duy tài quẻ Khốn, thời tuy gặp lúc cùng, mà vẫn cứ thông. Nghĩa là thân cùng mà đạo vẫn thông vậy.

Người ta hề đã ở một chốn thường mất hẳn công dụng tấn hành. Duy tài quẻ Tĩnh, thời bản thân nó vẫn một chốn, mà ơn nhuận vật của nước thường lưu hành khắp nơi.

Người ta có tài năng gì thích dụng, thời hay lòi hiện ra bề ngoài, ai cũng thấy được. Duy tài quẻ Tồn, thời tuy xử sự tiếp vật rất mực xứng đáng, lâm cơ ứng biến hợp với đạo thường, mà lại hay thu liễm cái hay của mình, in như tài của gió hay cổ động được vật, mà vật chẳng thấy hình nó.

Xứng có ý nghĩa như hòn cân. Ắn có ý nghĩa sâu kín, cũng như câu trong sách *Hán Thư* khen Lưu Hâu (Trương Tử Phòng): *Thiện tàng kì dụng* 善藏其用.

TIẾT THỨ TƯ

Lí dĩ hòa hạnh, Khiêm dĩ chế lễ, Phục dĩ tự tri, Hằng dĩ nhất đức, Tồn dĩ viễn hại, Ích dĩ hưng lợi, Khốn dĩ quả oán, Tĩnh dĩ biện nghĩa, Tồn dĩ hành quyền.

履以和行, 謙以制禮, 復以自知, 恆以一德, 損以遠害, 益以興利, 困以寡怨, 井以辨義, 巽以行權.

Trên ấy đã nói đức tài của chín quẻ, đây lại nói cách thánh nhân dụng Dịch, ý tứ chú trọng tại chữ *dĩ*. *Dĩ* nghĩa là dụng lấy. Dụng tài đức quẻ Lí mà điều hòa tính hạnh của mình, khiến cho khỏi tảo bạo bằng huyết khí. Dụng tài đức quẻ Khiêm mà sắp đặt ra lễ phép. Dụng tài đức quẻ Phục để mà tự chủ trì ở trong mình. Chữ *tri* ở đây nghĩa là chủ, cũng như nghĩa chữ tri ở câu: Càn tri thái thử. Minh cứ bằng vào lương tâm mình mà chủ trì lấy mình, không cho khách khí sai xử được mình, thế là *tự tri*.

Dùng tài đức quẻ Hằng mà làm cho đức mình được thuần nhất bất tạp.

Dùng tài đức quẻ Tồn để tránh xa mọi sự hại.

Dùng tài đức quẻ Ích để hưng khởi được mọi sự lợi.

Dùng tài đức quẻ Khốn mà xử lúc hoạn nạn, chẳng sinh lòng oán hối.

Dùng tài đức quẻ Tĩnh mà biện được nghĩa lý cho rành. Bởi vì Tĩnh là có lợi trạch cập nhân, mà lại không kể công cầu báo. Người ta làm việc nghĩa, làm được như lòng giếng cho người ăn nước, mới thật là nghĩa. Nếu làm việc nghĩa mà còn có lòng lợi pha vào. Thế là xét nghĩa chưa rành.

Dùng tài đức quẻ Tồn để ứng phó những việc quyền biến. Hành quyền là năng sự tối chung của thánh nhân.

Luận Ngữ có câu: Nếu người ấy chỉ dắt đưa vào lối đạo, với chỉ vừa đủ sức tự lập, chưa có thể dắt đưa vào lối quyền. Bởi vì hành quyền là việc rất khó, nên để sau hết.

CHƯƠNG THỨ TÁM

(Lược dịch hai tiết)

TIẾT THỨ NHẤT

Dịch chi vi thư dã bất khả viển; vi đạo dã lữ thiên; biến động bất cư, chu lưu lục hư; thượng hạ vô thường, cương nhu tương dịch; bất khả vi diễn yếu, duy biến sở thích.

易之爲書也不可遠; 爲道也屢遷; 變動不居, 周流六虛; 上下无常, 剛柔相易; 不可爲典要, 唯變所適.

Dịch tuy là sách, nhưng mà tâm tính người ta vẫn tất thấy thu nạp vào Dịch, nhân sinh nhật dụng không chốc phút nào rời được Dịch lý, nên nói rằng *bất khả viển*.

Chữ viển cũng như nghĩa chữ vong, sách Dịch vẫn không bao giờ đáng quên, bởi vì đạo của Dịch là một giống rất hoạt động, thường thường thiên chuyển luôn, biến động không khi nào dừng.

Quê tuy có sáu vị mà âm dương cương nhu, không phải là giống chết đặc, đắp đôi ở trong sáu vị, xoay quanh chạy vòng, tượng như không một nét nào nhất định.

Dương vẫn có khi thăng mà âm cũng có khi thăng; âm vẫn có khi giáng, mà dương cũng có khi giáng.

Nét cương mà thường đổi ra làm nét nhu, nét nhu mà thường đổi ra làm nét cương.

Tổng chi, đã gọi bằng Dịch, thời chẳng phải là khuôn mẫu nhất định mà làm một món thường sao được (*Diễn* nghĩa là thường; *yếu*, nghĩa khế khoán). Tỉ như, một tờ khế khoán đặt ra thành nếp, cứ theo mà viết cũ hoài tức là diễn yếu. Dịch thời không thể làm diễn yếu như thế, chỉ duy tùy biến hóa tới đâu thời đi tới đó.

Đạo Dịch linh hoạt như thế, không kì người quý hay tiện, không kì việc nhỏ hay lớn, địa vị gì hay hoàn cảnh gì, tất thấy dùng được Dịch đạo dã, nên nói rằng: *Vi thư dã bất khả viển, vi đạo dã lữ thiên* (lữ nghĩa là hằng hái; *thiên* nghĩa là hoạt động).

TIẾT THỨ TƯ

Sơ suất kì từ, nhi quy kì phương, kí hữu diễn thường, cầu phi kì nhân, đạo bất hư hành.

初率其辭, 而揆其方, 既有典常, 苟非其人, 道不虛行.

Trên ấy nói đạo Dịch với sách Dịch, bây giờ lại trông mong với người dụng Dịch.

Suất nghĩa là noi theo; *từ* nghĩa là lời Dịch; *quy* nghĩa là đo lường.

Chúng ta đọc Dịch tất phải bắt đầu noi theo ở lời quái hào mà nghiên cứu phương pháp của Dịch.

Giả như: Thấy được trung chính thời tốt, bất trung bất chính thời xấu, quân tử thịnh thời đời thông; tiểu nhân thịnh thời đời loạn.

Những đại khái như thế, tuy có lẽ nhất định mà gọi bằng *diễn thường*.

Những diễn thường đó, chỉ ở nơi sách với lời mà thôi. Chứ đến như sở dĩ hành được là cốt ở đạo, mà đạo lại phải gửi vào ở người. Nếu không phải người gánh được nổi đạo, thời đạo chỉ là lý huyền không ở giữa trời đất, há có lẽ không người mà hành được đạo rư.

Tỉ như: Đạo có chữ trinh, mà làm được trinh thời cốt ở người. Nếu người mà bất trinh, thời chữ trinh chỉ là viết trong sách vở mà thôi. Xem những lẽ ấy, thời có đạo mới để ra người, mà lại có người mới hiện được đạo, nên nói: *Cầu phi kì nhân, đạo bất hư hành*.

Thượng Truyện đã có câu: *Thần nhi minh chi, tôn hồ kì nhân*, đây có câu này, định ninh phản phúc có hai chữ *kì nhân*, là khổ tâm thâm ý của thánh nhân trông vào chúng ta. Vậy nên chúng ta đọc đến *Càn* thời nên *tự cường bất tức*; đọc đến *Khôn* thời nên *hậu đức tái vật*; hết thấy lời trong quái hào, tất đem ra thực hành mà không phải đọc suông, tuy chưa dám chắc thần nhi minh chi mà cũng không đến nỗi đạo hư hành, thế là khỏi phụ ý thánh nhân tác Dịch.

CHƯƠNG THỨ CHÍN

(Khuyết)

CHƯƠNG THỨ MƯỜI

(Lược dịch tiết thứ nhất và một câu của tiết thứ hai)

TIẾT THỨ NHẤT

Dịch chi vi thư dã, quảng đại tất bị; hữu thiên đạo yên, hữu nhân đạo yên, hữu địa đạo yên; kiêm tam tài nhi lưỡng chi, cố lục; lục giả phi tha dã, tam tài chi đạo dã. Đạo hữu biến động, cố viết hào.

易之爲書也, 廣大悉備; 有天道焉, 有人道焉, 有地道焉; 兼三才而兩之, 故六; 六者非他也, 三才之道也. 道有變動, 故曰爻.

Vì Dịch lý mà làm thành sách, nên trong Dịch lý bao la vũ trụ, quán triệt cổ kim, thiết vừa rộng vừa lớn, không gì là không đủ.

Ở trong vũ trụ, tóm rút lại chỉ là đạo tam tài, mà Dịch có tất thảy ở trên hết một vạch là đại biểu cho thiên đạo, chính giữa một vạch là đại biểu cho nhân đạo, dưới hết một vạch là đại biểu cho địa đạo, ba đạo ấy gọi bằng tam tài.

Nhưng mà mỗi một tài, tất phải đủ hai thể, Thiên có âm dương về thiên, Nhân có âm dương về nhân, Địa có âm dương về địa, tất phải kiêm tam tài mà trùng lại làm hai, mỗi một tài tất phải đủ một cơ một ngẫu, hai cái một thành ra lưỡng, ba cái lưỡng thành ra lục. Vậy nên mỗi quẻ phải có sáu hào. Khi đã vạch thành sáu nét rồi, thời thấy được hai hào trên hết là Thiên; hai hào chính giữa là Nhân; hai hào dưới hết là Địa; sáu hào đó chẳng phải giống gì lạ đâu, chỉ là đạo tam tài mà thôi vậy. Đạo tam tài vẫn thấy ở trong quẻ, nhưng gọi là đạo, chẳng phải là giống nằm chết tro đâu; có xáo lộn thay đổi, mà biến động luôn luôn, nên đặt tên sáu nét đó gọi bằng Hào.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI MỘT

(Độc tiết)

Dịch chi hung dã, kì đương Ân chi mạt thế. Chu chi thịnh đức da? Đương Văn Vương dữ Trụ chi sự da? Thị cố kì từ nguy. Nguy giả sử bình, dị giả sử khuynh, kì đạo thậm đại, bách vật bất phế, cụ dĩ chung thi, kì yếu vô cự, thử chi vị Dịch chi đạo dã.

易之凶也, 其當殷之末世. 周之盛德耶? 當文王與紂之事耶? 是故其辭危. 危者使平, 易者使傾, 其道甚大, 百物不廢, 懼以終始, 其要无咎, 此之謂易之導也.

Chương này là truy nguyên có Văn Vương sở dĩ làm ra Dịch, với nói thêm cho rõ đạo Dịch. Dịch nguyên ở đời thượng cổ chỉ có quái hào mà thôi. Dịch mà có từ chỉ bắt đầu từ vua Văn Vương.

Nên Đức Khổng tán rằng: Đạo Dịch sở dĩ hưng thịnh lên đó, là đương thời cuối cùng triều nhà Ân, mà vừa thịnh đức triều nhà Chu rư. Đang vào việc của vua Văn Vương với Trụ đó rư. Thế thời Dịch làm trong thì ưu hoạn đó. Vì vậy cho nên Soán từ thường có lời nguy cụ.

Hễ người đã có lòng nguy cụ, thời khiến cho an bình, nếu người có lòng khinh dị, thời khiến cho nghiêng đổ. Đạo trời vẫn thế, mà đạo Dịch cũng y như đạo trời, thiết to lớn rất mực. Xem như trong lời Dịch đủ hết lý vạn vật, không bỏ một giống gì.

Chúng ta đọc Dịch nên biết lẽ nguy bình, dị khuynh, mà thường hay nguy cụ ở trong lòng, dầu tới lúc chung mà in như thi.

Thế thời quy kết chắc được vô cự, gọi bằng đạo của Dịch chỉ như thế.

Nguy giả sử bình ý nghĩa như câu *Sinh ư ưu hoạn*. *Dị giả sử khuynh* ý nghĩa như câu *Tử ư an lạc*.

Hai chữ *sử*, há phải là Dịch có ý sử nó đâu, tài giả bồi chi, khuynh giả phúc chỉ là lẽ tự nhiên, mà chính là Dịch đạo.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI HAI

(Lược dịch bốn tiết)

TIẾT THỨ NHẤT

Phù Càn thiên hạ chi chí kiện dã; đức hạnh hằng dị, dĩ tri hiểm. Phù Khôn thiên hạ chí chí thuận dã, đức hạnh hằng giản, dĩ tri trở.

夫乾天下之至健也, 德行恆易, 以知險. 夫坤天下之至順也, 德行恆簡, 以知阻.

Cương kiện thứ nhất ở trong thiên hạ, chỉ duy đức Càn. Càn vì có đức chí kiện, nên làm việc gì cũng không khó, đức hạnh thường thấy ra bình dị, nhưng đức hạnh tuy dị, mà tâm lý lại thường biết chốn nguy hiểm. Dem con mắt xem hiểm mà xử vào cảnh dị, vì biết được hiểm nên càng dị thêm.

Nhu thuận tốt mực ở trong thiên hạ, chỉ duy đức Khôn. Khôn vì có đức chí thuận, nên làm việc gì cũng không phiền, đức hạnh thường thấy ra giản tiện.

Nhưng đức hạnh tuy giản, mà tâm lý lại thường biết chốn ngăn trở, lấy con mắt ngựa trở mà lâm vào cảnh giản, vì biết trở như thế, nên càng giản thêm.

Hằng dị, hằng giản thuộc về phần năng, tức là nhân và dũng; tri hiểm, tri trở thuộc về phần trí, tức là trí.

Dị mà không tri hiểm thời khôn vì hiểm mà đến nổi mất đức dị; giản mà không tri trở thời khôn vì trở

mà đến nỗi mất đức giản; dị mà lại tri hiểm, giản mà lại tri trở, sở dĩ hoàn toàn được chí kiện, chí thuận.

TIẾT THỨ NĂM

Bát quái dĩ tượng cáo, hào oán dĩ tình ngôn.

八卦以象告，爻象以情言。

Xưa vua Phục Hy vạch tám quẻ, chỉ lấy tượng quẻ mà cáo cho người ta. Bởi vì, ở đời Thượng cổ, chỉ xem ở tượng bát quái là vừa đủ biết cát hung, nên không cần dùng lời quẻ. Chứ như đến đời Trung cổ, thời thế đạo đã trải qua nhiều cảnh biến thiên, mà nhân tâm cũng trái hẳn đời thuần phác hỗn độn, vậy nên Văn Vương, Chu Công tùy thì lập giáo, làm ra lời hào, lời oán, phải xoi móc tình người cho rõ mà nói với người đời, khiến cho người đời biết đường xu tị. Vậy nên lời hào, lời oán hết sức phát huy những vật tình, cũng là khổ tâm cho thánh nhân vậy.

TIẾT THỨ SÁU

Biến động dĩ li ngôn, cát hung dĩ tình thiên, thị cố ái ố tương công nhi cát hung sinh, viễn cận tương thủ nhi hối lẫn sinh, tình ngụy tương cảm nhi li hại sinh; phạm Dịch chi tình, cận nhi bất tương đắc, tắc hung, hoặc hại chi, hối thả lẫn.

變動以利言，吉凶以情遷，是故愛惡相攻而吉凶生，遠近相取而而悔吝生，情僞相感而利害生；凡易之情，近而不相得，則凶，或害之，悔且吝。

Quái hào vì sao mà phải biến động? Bởi vì, lý Dịch đã cùng phải biến, có biến mới thông, có thông mới lợi, nên lấy sự lợi mà nói, thời phải có biến động.

Quái hào từ vì sao mà có cát hung? Bởi vì, nhân tình vật tình thường thường thay đổi dời ác sang thiện, thời được thiện mà cát; dời thiện sang ác, thời mắc xấu mà hung, lời cát lời hung chỉ tùy ở tính người mà thiên chuyển. Từ đây sắp xuống tiếp lấy hai chữ tình ở trên, mà làm cho rõ những loài ở trong chữ tình.

Vì tình thiên như thế mà nảy ra cát hung, những loài tình tuy rất phức tạp, mà đại khái chẳng qua có hai tình nặng: Một là, cảm tình thuộc về phần ái, hễ những sự vật gì mà lòng người yêu ham, gọi bằng ái; một là, cảm tình thuộc về phần ố, hễ những sự vật gì mà lòng người hiềm ghét, gọi bằng ố.

Hai cảm tình ấy xung đột với nhau, phía nào phải lẽ thời hơn, phía nào trái lẽ thời thua; phía nào hơn thời cát, phía nào thua thời hung.

Truy nguyên sở dĩ nảy ra cát hung, chỉ vì tình ái ố tương công đó vậy.

Vì cảm tình có ái ố mà xa nhau gần nhau cũng nhân đó mà đối đãi khác nhau. Hễ đã ái thời gần nhau, nhưng gần nhau thường hay sinh chán mà tình ái té ra trả lại làm môi giới cho ố. Đã đến ố tất nhiên xa nhau; xa phía kia, tất nhiên gần tới phía này; gần người này, tất nhiên xa với người kia; nếu nên xa mà xa, nên gần mà gần, còn có gì hối lẫn.

Nhưng mà, tư tình thường trái với công lý, nên nỗi viễn chẳng bao lâu mà quay lại muốn cận. Cận chẳng bao lâu mà hóa ra sơ viễn, viễn cận xâu xé nhau hoài hoài, mà hối lẫn nảy ra, ý nghĩa câu này rất khó giải. Nói cho đúng, thời như lẽ này: Hễ xa nhau hay gần nhau mà không hợp với công lý, thời xa mất phía tốt, gần lấy phía xấu, chắc rồi sau phải ăn năn, nên sinh ra hối.

Hễ xa nhau, hoặc gần nhau mà chỉ tư tình tác dụng, thời người vẫn nên xa, mà mình không xa tránh

được, người vẫn nên gần mà mình vẫn không thân cận được, thành ra một sự đáng xấu hổ, mới sinh ra lần.

Cổ sở dĩ hồi lần, chỉ vì viễn cận tượng thủ, mà sinh ra. Nếu viễn cận mà xuất ở tự nhiên, thời không hồi lần.

Nhất thiết sự vật vì có sao mà có lợi hại, cũng chỉ gốc ở tình người mà nảy ra, tình người lấy chân thật cảm kết với nhau, thời kết quả được lợi thuận; tình người lấy giả dối cảm kết nhau, thời kết quả chỉ là tai hại. Nên nói rằng: Tình người tương cảm thì lợi hại sinh.

(Chữ *tình* ở đây phản đối với chữ *nguy*. Tình nghĩa là chân thật, không phải như nghĩa chữ tình đối với chữ tính).

Nói tóm lại, quái từ, hào từ ở trong Dịch, chỉ là miêu tả cho hết tình người; tình người tóm lại chỉ có ái ố. Vì ái nên cận nhau, vì ố nên viễn nhau. Đã viễn nhau thời không cần phải nói kết quả. Duy một hạng người, nguyên lai vẫn cận nhau, đã cận nhau mà lại bất tương đắc, hoặc vì cương nhu trái nhau, mà không ưa nhau, hoặc vì tà chính khác đường mà không thể rập nhau. Đã bất tương đắc như thế, tất nhiên hữu thủ vô chung, mà có lẽ lại đôi bên xô đổ nhau, tất nhiên phải đến hung, may mà chẳng hung cũng có lẽ mắc lấy tổn hại, chẳng những hồi mà thôi, và lại lần nữa kia.

Toàn văn cả tiết này, nói rút hết quái từ, hào từ: phía tốt chỉ có một chữ *cát*, phía xấu thời có ba chữ: *hung, hồi, lần*. Mà truy cho đến nguyên nhân thời gốc ở nơi biến động, vì tình có biến động mà cát, hung, hồi, lần mới nảy ra, vô số đường họa phúc, đầu dây múi nhợ lại gốc ở chữ tình. Người đọc Dịch nghĩ đến thế, thời tình chẳng bao giờ nên khinh động, đã động thời phần tốt ít phần xấu nhiều. Vậy nên, Truyện văn đã có câu: *Cát nhất, nhị hung, hồi, lần tam yên*.

Lại có câu: *Cát, hung, hồi, lần sinh hồ động, tĩnh*, mà vọng động đáng ghê tởm biết chừng nào!

TIẾT THỨ BẢY

Tương phản giả, kì từ tâm, trung tâm nghi giả kì từ chi, cát nhân chi từ quả, tảo nhân chi từ đa, vu thiện chi nhân kì từ du, thất kì thủ giả kì từ khuất.

相反也其辭慙, 中心疑者其辭枝, 吉人之辭寡, 躁人之辭多, 誣善之人其辭游, 失其取者其辭屈.

Trên đây đã nói hết đạo Dịch, bây giờ lại dạy cho biết cách xem lời quái hào, để suy ra mà nghe lời người nói, ý tứ tiết này tượng tự như phép tri ngôn ở sách Mạnh Tử. Lời nói là tiếng ở trong lòng mà ra.

Hễ người nào toan làm việc bội bạn, tất tự biết mình là trái lẽ, mà khi nói ra mất vẻ tự nhiên, lời nói của nó tất có ngậm ý xấu thẹn. Người nào ở trong lòng đã chất chứa một mối nghi ngờ, tất nhiên khi nó nói ra, không dám quyết định một lời, lời nói của nó thường hay có dạng phân hai, hoặc đưng đầu nói đó.

Hễ người nào tốt lành, tất nhiên trầm tĩnh chắc chắn không chịu khinh dị nhả lời mà lời nói người ấy thường hay ít.

Người nào khinh tảo hung hãn, trong lòng nó vẫn đã bất trung bất tín sẵn, nên khi nó nói ra, chỉ là tùy tiện nói càn, mà không cần đúng với sự thực, nên lời nói của nó thường hay nhiều.

Người nào giả dối làm lành, toan phần sức ở ngoài mặt làm hại người ta, thời cách nói của nó là lời khéo léo, cốt cho người ta sụp vào bẫy nó, nên lời nói của nó thường hay du.

Hễ người nào mà dối tiết mất trinh, không giữ được bản lai chí khí của mình, tất nhiên khi ứng đối với người, lý khuất mà từ phải cùng, nên lời nói của nó thường hay khuất.

Tổng chi, nhân ở lời nói mà dò được ở trong lòng, hễ *từ tâm* thời biết được người ấy là tương phản; hễ *từ chi*, thời biết được người ấy là trung tâm nghi; hễ *từ quả*, thời biết được người ấy là cốt nhân; hễ

từ đũa, thời biết được người ấy là tảo nhân; hễ *từ du*, thời biết được người ấy là vu thiện; hễ *từ khuất*, thời biết được người ấy là thất kì thủ.

Thầy Mạnh Tử có nói rằng: Sở dĩ được bất động tâm là vì hay tri ngôn. Lại nói: *Sinh ư kì tâm, phát ư kì ngôn* 生於其心, 於其發言.

Thế thời lời nói của người ta, chính là con đẻ của lòng người, nên chúng ta muốn tri nhân, thời lẽ tri ngôn là một việc phải cần trước.

Chương này ở cuối cùng Hệ Từ Hạ Truyện, là dạy cho chúng ta xem lời quái hào, nhân đó mà suy ra nghe lời người.

Toàn tiết này thầy có sáu lỗi từ, mà *cát* chỉ là một; *phản, nghi, tảo, vu, bất thủ* thời có năm hạng; tốt ít mà xấu nhiều, thật ít mà dối nhiều. Chúng ta nghe lời nói mà muốn cho rành đường xu tỵ, chẳng nên thiên vạn thăm thận hay sao?

Xem mặt chữ ở trên chính văn bài này, nên để ý vào chữ *giả* với chữ *chi nhân*; ba chữ chỉ đắp đôi mà thôi.

THUYẾT QUÁI TRUYỆN

CHƯƠNG THỨ NHẤT

(Khuyết)

CHƯƠNG THỨ HAI

(Độc tiết)

Tích giả, thánh nhân chi tác Dịch dã, tương dĩ thuận tính mệnh chi lý; thị dĩ lập thiên chi đạo, viết âm dữ dương; lập địa chi đạo, viết nhu dữ cương; lập nhân chi đạo, viết nhân dữ nghĩa; kiêm tam tài nhi lưỡng chi, cố Dịch lục hoạch nhi thành quái; phân âm phân dương, diệt dụng nhu cương, cố Dịch lục vị nhi thành chương.

昔者，聖人之作易也，將以順性命之理；是以立天之道，曰陰與陽；立地之道曰柔與剛；立人之道，曰仁與義；兼三才而兩之，故易六畫而成卦；分陰分陽，迭用柔剛，故易六位而成章。

Thánh nhân vì sao mà làm ra Dịch, là chỉ muốn cho thuận theo lý tính mệnh, mà mở trí người giúp tạo hóa. Vì vậy Dịch mới [được] làm ra.

Thượng văn đã có câu rằng: *Cùng lý tận tính dĩ chí ư mệnh, tính mệnh chí lý* tức là lẽ ấy.

Nguyên lai, lý của tính mệnh, có cả thiên đạo, nhân đạo, địa đạo.

Lập nên đạo của Thiên, thời gọi rằng âm với dương.

Lập nên đạo của Địa, thời gọi rằng nhu với cương.

Lập nên đạo của người, thời gọi rằng nhân với nghĩa.

Kiểm cả ba đạo ấy, gọi bằng tam tài, nhưng vì âm dương, nhu cương, nhân nghĩa, mỗi một tài tất có hai thể đối nhau. Hai cái ba thành ra lục. Vì vậy mà Dịch thành quẻ tất phải vạch đến sáu nét.

Nhưng ở trong sáu nét đó, phải chia ra ba vị ngẫu là âm, ba vị cơ là dương; hào Lục là nhu, hào Cửu là cương, phải đắp đổi nhau mà dùng. Vậy nên hào ở trong Dịch là phải có sáu vị mà thành chương.

PHỤ CHÚ: Hai chữ *tính mệnh* thuộc về phần triết học ở Đông Phương, là một vấn đề rất quan trọng.

Theo như *Trung Dung*, thiên mệnh chi vị tính, thời tính thu nạp vào trong mệnh. Theo như *Thuyết Quái Truyện*, cùng lý tận tính, dĩ chí ư mệnh, thời tính với mệnh tự hồ có trước sau.

Nhưng lại theo như Văn Ngôn quẻ Càn, các chính tính mệnh, thời lại hai chữ *tính mệnh* như hình tương đối.

Lại xem như sách Mạnh Tử có câu: *Tính dã hữu mệnh yên, quân tử bất vị tính dã, mệnh dã hữu tính yên, quân tử bất vị mệnh dã*性也，有命焉，君子不謂性也；命也，有性焉，君子不謂命也。

Thời tính mệnh lại như tuyệt đối tương ly, giải thích cho được chắc chắn, thiết không khinh dị hạ bút, nhưng bây giờ hãy tạm nói tắt vài lời, tính mệnh nguyên chỉ nhất lý. Nói về phần cụ thể thời gốc ở trời phú cho vật, tổng danh bằng mệnh, tới khi vật bảm thụ lấy, mà thành ra sức tri năng, thời lại gọi bằng tính.

Vậy nên *Trung Dung* lại có câu: *Tận kỉ chi tính, tận nhân chi tính, tận vật chi tính*盡己之性，盡人之性，盡物之性， tính có thể phân biệt nhân vật mà mệnh thời tổng mao vào một chữ Thiên. Nói cho hết lẽ thời hai cái đó, nhất nhi nhị, nhị nhi nhất, thần nhi minh chi tồn hồ kì nhân, học giả chỉ có thể ý hội, mà không thể nào ngôn truyền hết được.

Duy bốn chữ *cùng lý tận tính*, thời về môn Triết học tất phải nghiên cứu tới nơi, cùng lý là thuộc về phân tri.

Hễ một sự vật gì, tất có nguyên lý của một sự vật ấy, tìm dò cho đến nguyên lý nó, mới có thể cách vật

mà trí được tri.

Tận tính là thuộc về phần hành, mà ở trong tính lại trước phải tận kĩ chi tính, những tính lành thời phú cho ta, ta phải lực hành cho hết phận lượng của nó. Tận được kĩ chi tính rồi, mới xảy ra tận nhân chi tính, tận vật chi tính, kết quả thời hợp được thiên địa, in như lời sách *Trung Dung* dạy ta. Công phu lực hành có đến tận tính mới thiết là triệt để.

Nói tóm lại, cơ cùng lý mới hay tận được tính, có làm được tận tính mới hay chứng minh được cùng lý, chẳng bao giờ cùng lý mà không làm được tận tính, cũng chẳng bao giờ tận tính mà không nhờ ở cùng lý, tri hành hợp nhất tức là lẽ ấy.

Chương thứ ba sắp xuống, cho đến chương thứ mười một, chỉ là nói về tượng của bát quái, nhiều chỗ không thể hiểu được, nên xin toàn khuyết.

TỰ QUÁI TRUYỆN

Truyện này là nói ý nghĩa sắp thứ tự quẻ, đã phụ dịch vào các đầu quẻ, nên đây cũng khuyết dịch.

TẬP QUÁI TRUYỆN

Truyện này văn nghĩa nhiều chón khó hiểu, xin tùng khuyết.

HỆ TỪ HẠ TRUYỆN
(chung)

ĐỀ BẠT TỪ

Dịch giả biên đến cuối cùng sách, ngó lại toàn biên trước sau: Kể Kinh, có Thượng, Hạ nhị Thiên; kể Truyện, có Thập Dục; kể quẻ, có sáu mươi tư quẻ; kể hào, có ba trăm tám mươi tư hào. Đạo lý chứa ở trong ấy mang mang như hải, đặng đặng như trời.

Bây giờ muốn xách cuốn cương lĩnh mà tóm tắt ở vài ba trang giấy, thiệt là khó rất khó. Huống gì tự bản thân dịch giả trí thức cạn gần, đối với Dịch lý, chẳng qua như người mù sờ voi, người lùn xem tuồng, mà muốn giải thích Kinh văn, phát minh Kinh chí, chẳng khác gì khiến muỗi đội non đầu! Nhưng khổ vì trót đặt thân vào xã hội, đóng một phần tử ở nhân quần. Ăn nhờ ai? Mặc nhờ ai? Ở nhờ ai? mà nỡ ôm gói quanh năm bận với con một giấy, cứu cánh không chút sở đắc gì cống hiến với bà con anh em, thời cái thú vi sinh nhân quá chừng vô vị. Vậy phải đàn tinh khiết tứ có sở đắc bao nhiêu thời xin cống hiến bấy nhiêu.

Hơ lưng mặt trời mà xin dăng ầm, ăn rau cần đắng mà xin dăng ngon, gọi là tỏ tấm lòng trung ái với đồng bào mà thôi.

Nay bản sách *Chu Dịch Quốc Văn Diễn Giải* vừa xong, xin tổng kết lại mấy câu và trích cử đại khái ở trong toàn thư mà chia làm ba bộ phận.

Bộ phận thứ nhất: Là tư tưởng nguyên lý của Dịch học, hoàn toàn là tư tưởng triết học.

Bắt đầu mở sách thời thấy được hai quẻ *Càn*, *Khôn* là vũ trụ chi thi; đến cuối cùng sách, thời thấy hai quẻ *Khảm*, *Li* hợp thể, là thủy, hỏa tác dụng mà thành tạo hóa chi công; cuối cùng hết là quẻ *Vị Tế*, là vũ trụ chi chung nhi phục thi.

Thuộc về *vũ trụ quan*, thời thái cực sinh lưỡng nghi, là âm dương, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, sinh sinh mãi mãi cho đến lúc vô cùng.

Thuộc về *nhân sinh quan*, thời đạo *Càn* thành nam, đạo *Khôn* thành nữ, âm dương giao hoán, nam nữ tương cầu mà có *Hàm*, *Hằng*, hai quẻ là nhân đạo chi thi chi chung. Thâm diệu thứ nhất lại ở quẻ *Càn* có hào Dụng cửu "*Kiến quần long vô thủ*", thấy được tuyệt đối bình đẳng, là chân tính thành của nhân sinh. Có quẻ *Đồng Nhân*, *đồng nhân vu dạ, hanh*, thấy được đại đồng thực hiện là đại hạnh phúc của nhân sinh.

Vũ trụ quan như thế, nhân sinh quan như thế, thiệt là tư tưởng của nhà Triết học rất cao thượng, rất bao la, mà lại thu tóm vào trong ý nghĩa một chữ Dịch.

Bộ phận thứ hai: Là luân lý đạo đức của Dịch học.

Dịch học là một bộ sách dạy luân lý, vừa có trật tự, vừa có đạo đức, vừa có tinh thần, vừa có quy củ. *Càn*, *Khôn* đối lập mà cha mẹ tịnh tôn, sáu con đồng thì bài liệt, mà anh em chị em cho đến vợ chồng lớn bé, danh phận chỉnh tề. Đọc đến quẻ *Gia Nhân* thời khuôn mẫu tề gia, vừa ân vừa nghĩa. Mà như câu: *Phụ phụ, tử tử, huynh huynh, đệ đệ, phu phu, phụ phụ, nhi gia đạo chính*.

Lại như câu: *Nữ chính vi hồ nội, nam chính vi hồ ngoại*; nữ với nam tương đối, mà đến phụ với tử, huynh với đệ, phu với phụ hoàn toàn là tương đối, luân lý đến thế, chẳng phải là rất công bình viên mãn hay sao.

Bộ phận thứ ba: Là nhân sự ứng dụng của Dịch học.

Dịch tuy vẫn là triết học, nhưng triết học của Dịch là thực dụng mà không phải là không ngôn, là biến thông mà không phải câu nệ. Như đọc đến quẻ *Nhu*, quẻ *Tụng*, quẻ *Lu*, thời biết được nguyên do chiến tranh sở dĩ khởi. Đọc đến quẻ *Phệ Hạp*, thời biết được nguyên do hình luật sở dĩ sinh. Đọc đến quẻ *Lữ*, thời khiến cho những người mất nước bỏ nhà biết đường lui tới. Đọc đến quẻ *Cách* thời biết được những việc đổi cũ thay mới, biết lối hơn thua. Đọc đến sáu hào quẻ *Di*, thời biết được sự ăn uống nói phô với nhân cách rất có quan hệ. Đọc đến quẻ *Thái*, *Bĩ*, *Bác*, *Phục*, thời biết được *Thịnh*, *Suy*, *Tri*,

Loạn bởi trời tạo, nhưng cũng cốt người làm. Đọc đến những lời *tiêu, tức, dinh, hư* thời biết được giàu, đói, sang, hèn là tương đối mà không phải tuyệt đối. Thấy những loài ấy suốt đầu đến cuối, thời mỗi quẻ có công dụng của mọi quẻ, mỗi một hào có công dụng của mọi hào. Và lại, tất thấy lời ở quái hào, nhỏ từ thân một người, lớn đến một xã hội, một thế giới, thấy có lẽ là một phương châm trên đường họa phúc.

Thuận đó, thời được cát, nghịch đó thời mắc hung, làm bổ ích cho nhật dụng nhân sinh, thiết chẳng phải như những nhà lý tưởng không đàm mà không biết với sự thực.

Và lại, những sự tình nhỏ nhất, công dụng tầm thường như "đồng ngư chi cốc" ở quẻ *Đại Súc*, "tức lộc vô ngu" ở quẻ *Truân*, "kiến thử phụ đồ" ở quẻ *Khuê*, "đê dương xúc phiên" ở quẻ *Đại Tráng*, lại đến nhân tình ẩn vi, vật tình u ám, như "nữ tráng, vật thú" ở quẻ *Cấu*, "lão phu đắc kì nữ thê" ở quẻ *Đại Quá* thấy miêu tả hết tình trạng ở nhân gian, óc nhà triết học, mà cả can trường bồ tát, cả thủ đoạn anh hùng, như thế chúng ta lại càng không nên bỏ qua.

Nếu chúng ta mà chẳng phải dòng giống họ da vàng, con cháu nhà Hán học, thời chẳng cần gì ăn cơm nhà mà nói chuyện lảng giềng. Nhưng chẳng phải thế, chốn nhau cắt rốn ở phía Nam đám đất Á Châu, mà cổ sao bỏ tử ngọc kho vàng đồ gia sản tự tổ tiên lưu truyền. Tiền nhân ta như Nguyễn Bình Khiêm (Bạch Vân Âm), Đào Duy Từ (Lộc Khê Bá) đã từng dùng đó mà so sánh với Thiệu Khang Tiết, Trương Tử Phòng, thời lẽ nào con cháu ta bây giờ chẳng chịu bớt ít nhiều công phu thì giờ bươi móc tìm tòi lấy đồ di sản!

Than ôi! Non khơi biển cách, đất quanh trời cao, qua La Mã mà tìm dấu cũ ông Bá Lạp Đồ, vượt Ấn Độ mà ngửi hương tàn đức Thích Ca Như Lai, chưa chắc dấu cũ hương tàn đó đã thiết hơn hẳn được của di sản của tổ tiên ta hay chưa.

Dịch giả biên sách xin phụ thêm mấy lời này:

Ném máu cũ của tiên nhân mà không dám quên.

Phơi tẩm lòng với anh em ta mà không dám giấu.

Ý kiến có chốn lầm lỗi, chữ nghĩa có nhiều chốn quê mùa.

Xin nhờ các bậc cao minh bổ chính cho, họa may ngọn đuốc ở giữa đường đi đêm, lá buồm ở trên thuyền vượt biển, bản sách đó cũng nhờ được chút tí ích may chăng?

HẾT

[1] Ghi chú của 1953snake: Sách in ghi là *Cán*, chắc là in sai.

[2] 1953snake: Xin xem ghi chú 1.

[3] 1953snake: Xin xem ghi chú 1.

[4] Tiềm nghĩa là gián nắp.

[5] *Hiện*: nghĩa là rõ; *điền*: trên mặt đất; *long*: chỉ vào bản thân Cửu Nhị; *lị*: nên, phải; *kiến*: chữ này nghĩa rộng, không phải nghĩa hẹp, ý như hội ngộ hay hoan nghênh; *đại nhân*: người có tài đức rất to lớn.

[6] Kiền kiền: Hăng hái, tự cường.

[7] Dịch nhược: Thường như có điều lo sợ.

[8] Lệ: Nguyên, mà cũng có tượng nguy hiểm. Vô cự: Không tội lỗi.

[9] *Dược*: nhảy. *Tại uyên*: ở vực sâu.

[10] 1953snake: Sách in ghi Tiểu Súc, chắc in sai.

- [11] 1953snake: Sách in viết: tri kỉ.
- [12] Sách in in sai thành quẻ Cấn.
- [13] Sách in in sai thành ngoại Tam.
- [14] Chữ *Thì* là theo sách xưa, nay nên đổi làm chữ *Chi* mới đúng.
- [15] Lộ Dịch thập lục: Vua Lu-i thứ 16.
- [16] 1953snake: Sách in lầm là quẻ Cấn.
- [17] 1953snake: Như 16 trên.
- [18] 1953snake: Giống như các ghi chú trên, chỗ này sách in sai thành quẻ Cấn.
- [19] Chu Lang tức Chu Du người nước Ngô đời Tam Quốc, tên chữ Công Cấn, văn võ, mưu lược rất giỏi, thuở nhỏ tinh nghệ âm luật, làm quan nước Ngô, từng đánh Tào Tháo thua, chống cự với Gia Cát Lượng, sau bị Lượng đánh thua, có câu rằng: *Thiên kí sinh Du, hựu hà sinh Lượng* (Trời đã sinh Chu Du, sao lại còn sinh Gia Cát Lượng.)
- [20] Lí Tĩnh, người đời Đường, tên chữ là Dược Sư, khi đầu làm quan ở Tùy, sau quy Đường, bình giặc Ngô, phá Đột Quyết, an định được Thổ Cốc Hồn, công nghiệp rất lớn.
- [21] Vị Sinh là một người ở đời Xuân Thu, có tiếng là một người hay tín, có hẹn ước với người con gái, chờ nhau ở dưới cột cầu, người con gái không tới, Vị Sinh ngồi đó mà chờ hoài, ôm lấy cột cầu mà chết, nên người ta khi nói chuyện người tín mà ngu thời nói rằng: Vị Sinh chi tín.
- Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
- Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
- Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>